

Năm Tháng Vội Vã

Contents

Năm Tháng Vội Vã	3
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2	5
3. Q.1 - Chương 3	7
4. Q.1 - Chương 4	8
5. Q.1 - Chương 5	10
6. Q.2 - Chương 1	12
7. Q.2 - Chương 2	19
8. Q.2 - Chương 3	21
9. Q.2 - Chương 4	23
10. Q.2 - Chương 5	25
11. Q.2 - Chương 6	28
12. Q.2 - Chương 7	30
13. Q.2 - Chương 8	34
14. Q.3 - Chương 1	36
15. Q.3 - Chương 2	39
16. Q.3 - Chương 3	48
17. Q.3 - Chương 4	51
18. Q.3 - Chương 5	54
19. Q.3 - Chương 6	59
20. Q.4 - Chương 1	65
21. Q.4 - Chương 2	67
22. Q.4 - Chương 3	70
23. Q.4 - Chương 4	75
24. Q.4 - Chương 5	76
25. Q.4 - Chương 6	79
26. Q.4 - Chương 7	82
27. Q.4 - Chương 8	85
28. Q.4 - Chương 9	89
29. Q.4 - Chương 10	92
30. Q.4 - Chương 11	94
31. Q.5 - Chương 1	101
32. Q.5 - Chương 2	103
33. Q.5 - Chương 3	105
34. Q.5 - Chương 4	110
35. Q.5 - Chương 5	113
36. Q.5 - Chương 6	117
37. Q.5 - Chương 7	121
38. Q.5 - Chương 8	125
39. Q.5 - Chương 9	128
40. Q.5 - Chương 10	131
41. Q.5 - Chương 11	134

42. Q.5 - Chương 12	137
43. Q.5 - Chương 13	139
44. Q.5 - Chương 14	142
45. Q.5 - Chương 15	145
46. Q.5 - Chương 16	148
47. Q.5 - Chương 17	152
48. Q.5 - Chương 18	156
49. Q.5 - Chương 19	158
50. Q.5 - Chương 20	161
51. Q.6 - Chương 1	164
52. Q.6 - Chương 2	167
53. Q.6 - Chương 3	171
54. Q.6 - Chương 4	174
55. Q.6 - Chương 5	177
56. Q.6 - Chương 6	179
57. Q.6 - Chương 7	183
58. Q.6 - Chương 8	186
59. Q.6 - Chương 9	190
60. Q.6 - Chương 10	193
61. Q.6 - Chương 11	197
62. Q.6 - Chương 12	200
63. Q.6 - Chương 13	202
64. Q.7 - Chương 1	205
65. Q.7 - Chương 2	207
66. Q.7 - Chương 3	210
67. Q.7 - Chương 4	214
68. Q.7 - Chương 5	216
69. Q.7 - Chương 6	219
70. Q.7 - Chương 7	223
71. Q.7 - Chương 8	226
72. Q.7 - Chương 9	229
73. Q.7 - Chương 10	232
74. Q.7 - Chương 11	235
75. Q.7 - Chương 12	239
76. Q.7 - Chương 13	243
77. Q.8 - Chương 1	248
78. Q.8 - Chương 2	252
79. Q.8 - Chương 3	254
80. Q.8 - Chương 4	258
81. Q.8 - Chương 5	262
82. Q.8 - Chương 6	265
83. Q.8 - Chương 7	268
84. Q.8 - Chương 8	271
85. Q.8 - Chương 9	275
86. Q.8 - Chương 10	280
87. Q.8 - Chương 11	282
88. Q.8 - Chương 12	286
89. Q.8 - Chương 13	289
90. Q.8 - Chương 14	291
91. Q.8 - Chương 15	295
92. Q.8 - Chương 16	299
93. Q.9 - Chương 1	301
94. Q.9 - Chương 2	303
95. - Ngoại Truyện 1	307

Năm Tháng Vội Vã

Giới thiệu

Sinh vào những năm 80 - Trương Nam - cậu sinh viên sinh tốt nghiệp đại học không xin được việc đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-thang-voi-va>

1. Q.1 - Chương 1

Sở dĩ tôi chọn đi du học là vì hội chợ việc làm đầu tiên diễn ra trong năm thứ tư đại học đã khiến tôi phát khiếp.

Nói thực là điều kiện của tôi khá ổn, ít nhất tôi tự cho là như vậy.

Nhưng Đại học Y ở Bắc Kinh không phải là trường đại học nằm trong tốp đầu, nhưng tôi cũng không đến nỗi phải giấu giếm khi làm hồ sơ. Năm thứ nhất đại học, tôi đã từng tranh thủ cơ hội để có mặt trong Hội sinh viên, đã từng lấy danh nghĩa là trưởng ban liên lạc kê giúp bàn ghế để bắt chuyện với một cô bạn cùng khoa, cái chức trưởng ban liên lạc nghe tên thì oai lắm, nhưng bản chất chỉ là công việc phụ trách mấy hoạt động không quá 50 người tham gia. Mặc dù điểm các môn chuyên ngành của tôi cũng có môn bị tụt xuống mức báo động, nhưng sau những nỗ lực không từ thủ đoạn như xin xỏ, năn nỉ, ra sức lấy lòng, hi sinh bộ mẽ, thì các thầy cô giáo cũng đều thông cảm, phiên phiên đại khái cho tôi đủ điểm, đạt - 60 điểm trong bài thi cuối kì. Thế nên dù bảng điểm của tôi cũng không đẹp cho lắm, nhưng ít nhất là toàn màu xanh hết, cái đó cộng với tướng mạo khá ưa nhìn nên tôi cũng khá tự tin.

“Lương tháng dưới 3.000 tệ đây không thêm để mất! Công ty cho xe thì còn phải hỏi xem đây thích Sonata hay Passat! Thường cuối năm ít nhất phải được 10.000 mới nói chuyện được với đây, nếu không, còn lâu nhé!”.

Đây là câu tôi tuyên bố xanh rờn với đám bạn cùng phòng trước khi đến hội chợ việc làm đó. Mặc dù khá buồn cười, nhưng cũng còn chứng minh được rằng tôi đã từng oai phong lẫm liệt như thế đấy.

Sự tự tin của tôi gần như đã tiêu tan sau hai giờ đồng hồ xếp hàng mà chưa vào được hội trường. Lúc này, tôi mới thực sự thấm thía được các vấn đề như thuyết dân số, thuyết phát triển xã hội, thực trạng sinh tồn của con một và tìm việc ở Trung Quốc.

Nghĩ lại quả đúng, hồi mới chào đời chúng tôi tranh giường trong bệnh viện, đi mẫu giáo thì tranh phiếu bé ngoan, vào đội thi tranh đứng tốp đầu, từ cấp một lên cấp hai tranh vào trường chuyên lớp chọn, từ cấp hai lên cấp ba cũng tranh nhau với tỉ lệ 1 chọi 8, thi đại học thì 1 chọi 4, đi xin việc thì 1 chọi N! Thật đúng là lớn lên trên cầu độc mộc, tiến bước trong lửa đạn chiến tranh!

Cuối cùng tôi đã rút ra được kết luận rằng: M.khiếp, chúng tôi khổ thật!

Khó khăn lắm tôi mới chen chân được vào hội trường, tưởng rằng cuối cùng đã đến lúc mình được thể hiện tài năng, ai ngờ muốn lại gần bàn tuyển dụng của các công ty cũng không hề đơn giản. Chỗ nào cũng thấy quảng cáo, hồ sơ, chỗ nào cũng thấy hò hét tuyên truyền, nhìn thấy đủ mọi anh tài xuất chiêu.

Một cậu sinh viên nhìn cậu sinh viên nọ của trường Đại học Liên hợp đứng bên cạnh bằng ánh mắt coi thường, lúc đưa hồ sơ nói lớn: “Em tốt nghiệp Đại học khoa học kĩ thuật Bắc Kinh!”.

Cậu sinh viên trường Đại học Liên hợp bại trận.

Một cậu sinh viên khác liền đứng ra ngay: “Em tốt nghiệp Đại học Hàng không Bắc Kinh!”.

Cậu sinh viên trường Đại học khoa học kĩ thuật Bắc Kinh bại trận.

Lại có một cậu sinh viên khác đẩy cậu kia ra: “Em tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh!”.

Cậu sinh viên trường Đại học Hàng không Bắc Kinh bại trận.

Trong lúc cậu ta đang dương dương tự đắc nhìn mọi người bằng ánh mắt cao ngạo, sau lưng lại có tiếng nói: “Em cũng tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, đã có bằng thạc sĩ!”.

Tất cả các anh tốt nghiệp đại học đều bại trận...

Cảnh tượng này khiến tôi nhớ đến bài tấu hài Báo cáo tên món ăn, bây giờ chắc có thể đổi tên thành Báo cáo tên trường đại học để gây cười cho khán giả.

Đi tiếp thì thấy phía trước có một bàn tuyển dụng được rất đông nữ sinh chen vào, nổi bật nhất trên bìa tập hồ sơ của họ không phải là tên trường họ tốt nghiệp, không phải là trình độ chuyên môn, mà gần như là những bức ảnh chân dung đẹp rạng ngời, khiến tôi còn tưởng rằng mình đang đi nhầm vào vòng thi tuyển chọn hoa khôi.

Có hai cô gái đi ngang qua tôi.

Cô A nói: “Cậu nghĩ có hi vọng không?”.

Cô B nói: “Mong manh lắm, mấy con bé học Đại học ngoại ngữ số 2 Bắc Kinh còn có hi vọng. Anh giám đốc nhìn bọn họ cười lộ cả nếp nhăn!”.

Cô A liền thở dài: “Bọn họ làm đẹp thật. Cậu có biết con bé XX ở lớp một không? Nó phẫu thuật mất hai mí được ba tháng, nhìn còn thấy tự nhiên. Con bé YY mới phẫu thuật được mấy hôm, nhìn giả bở xừ. Lại còn đánh mắt, nhìn khiếp quá!”.

Cô B nói: “Thế nên cô nàng mới chụp bộ ảnh 380 tệ/bộ, để giấu chứ sao!”.

Tôi sững sờ nhìn bọn họ, nghĩ bụng đúng là vắn nạn xin việc đã tạo đà mở rộng phát triển thị trường thẩm mỹ và thị trường chụp ảnh.

Cuối cùng tôi cũng tìm được một công ty khá phù hợp ình, trong lúc tôi đang chuẩn bị giới thiệu thể mạnh của mình thì một ông chú bước đến, chìa bộ hồ sơ cho người phụ trách.

“Anh xem giúp hồ sơ của tôi một chút, tôi có kinh nghiệm công tác!”. Ông chú nói rất nhã nhặn.

Tôi nhìn một lượt từ đầu đến chân, thấy chú ấy không giống với cậu thanh niên chừng 22 tuổi chút nào và thể là bèn ngắt lời chú: “Cái này... chú ạ, không phải hội chợ việc làm hôm nay chỉ dành cho sinh viên mới tốt nghiệp đại học sao ạ? Chú...”

“Tôi cũng là sinh viên mới tốt nghiệp mà! Xem này, đây là bản photo giấy tờ bằng cấp! Tốt nghiệp trước cậu mấy năm thôi!”. Chú ta nghiêm mặt nói.

Tôi thầm nghĩ sao con người này lại vô ý vô tứ như vậy, tranh giành miếng cơm manh áo với thế hệ đáng tuổi con mình, lại còn chen ngang ăn nói rất hùng hổ nữa chứ, thế là tôi liền cười, nó

“Chú đừng nói như vậy, chú đã tốt nghiệp trước khá lâu rồi. Hồi chú lĩnh món tiền lương đầu tiên, chắc là cháu vừa mới oe oe khóc chào đời. Hồi chú tung hoành ngang dọc trên thương trường, cháu vẫn đang chơi nặn đất. Hồi chú động phòng hoa chúc, cháu vừa mới được đeo khăn quàng đỏ để vào đội. Đến khi chú mệt mỏi chán chường và gặp cháu, thì cháu mới chính thức trở thành niềm hi vọng của đất nước, dự định

sẽ phấn đấu hết mình cho sự nghiệp xây dựng xã hội chủ nghĩa. Kiểu gì thì cháu cũng phải gọi chú là chú phải không ạ?”.

Ông ta liền thở dài: “Đúng vậy, thế nên trong khi tôi đang ở cái thời trên đầu có cha mẹ, ở dưới có con cái, mọi thứ quần bách, thì cậu vẫn có thể đứng đỉnh vừa chơi vừa kiếm việc mà!”.

Đến nước này thì tôi chẳng còn gì để nói nữa, nhìn vẻ mặt phong trần của ông ta, nghĩ cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, đồng tiền bát gạo mà thôi!

“Anh đã từng làm trợ lý ở công ti S à?”. Người phụ trách đột nhiên hỏi.

“Vâng, đúng vậy, đúng vậy”. Chú đó gật đầu liên hồi như gà mổ thóc: “Thế nên tôi rất thạo các nghiệp vụ có liên quan! Anh có thể kiểm tra thêm!”.

Thấy người ta không còn hứng thú gì với tôi, tôi biết mình đã bại trận, lấy lại bộ hồ sơ trị giá 5,5 tệ của mình, loay quanh hai vòng ở hội trường rồi đi ra.

Lúc đó tôi liền quyết định, mọi con đường đều dẫn đến thành Roma, chuyện tìm việc, có lẽ phải tự cứu mình bằng đường vòng vậy.

2. Q.1 - Chương 2

Thực ra nhờ mối quan hệ của gia đình để tìm một công việc cũng không phải là chuyện quá khó. Chỉ có điều lúc đó tôi đã quá đề cao bản thân, thế nên không muốn đi con đường này. Bây giờ cảm thấy tình hình không như mình tưởng, lại không muốn tìm một công việc tạm bợ cho xong chuyện. Thế là tôi đã lựa chọn con đường đi du học

Đúng là mấy năm gần đây rất thịnh hành trào lưu du học, du học về thì bằng cấp sẽ có giá trị hơn, tạm thời chưa quan tâm đến việc sau đó bạn về nước hay ở lại nước ngoài. Tóm lại là cứ dính đến chữ ngoại thì vẫn có giá hơn đồ nội. Nhưng nói thực là du học cũng không có gì ghê gớm. Bởi, những gia đình có quyền có thể, con đều trở thành cán bộ nhà nước cả, những gia đình có tiền, con được kế thừa công ty của gia tộc. Những gia đình vừa có quyền, vừa có tiền, con đều được phát triển tự do trong lĩnh vực mà đứa bé thích. Những gia đình không có quyền, không có tiền, con cái đều học nghiên cứu sinh. Những gia đình có một chút tiền một chút quyền, không muốn động vào số tiền tiết kiệm dành cho con, đồng thời lại ki vọng nhiều vào tương lai tốt đẹp, kì vọng vào một thế giới chưa định hình, giống như tôi, đều chọn con đường xuất ngoại du học.

Nguyện vọng công bằng là tốt đẹp, nhưng hiện thực luôn tàn khốc. Chúng tôi rất ấu trĩ, nhưng chúng tôi đã hiểu sự đời.

Sau đó, tôi đã đăng kí học ở trường New Oriental, thi IELTS, tổ chức bữa cơm chia tay với bạn bè, mang theo số tiền mồ hôi nước mắt của bố mẹ, thu gọn hành lí, va li, mang theo thuốc Berberine và thuốc Ngưu hoàng giải độc hoàn, chiếc áo lông vũ đã nhét chặt ních các túi khoắc trên người, rồi bay về nửa bên kia quả địa cầu.

Hồi đó tôi không thể nhìn rõ tương lai, tôi nghĩ có lẽ thế hệ chúng tôi đều như vậy, bắt đầu từ lúc chọn khối tự nhiên hay khối xã hội, cho đến khi chọn ngành đi du học, tôi cảm thấy tôi không nắm bắt được cuộc đời của mình, mà là cuộc đời đang nắm bắt tôi, nó bịt mắt và vẫy tay gọi tôi, tôi liền mù mị đi theo nó. Vì không nhìn rõ mặt nó, nên tôi không biết phía trước rốt cuộc là duyên phận hay nghiệp chướng.

Những ngày đầu mới đặt chân sang Australia lòng tôi có rất nhiều cảm xúc. Tôi đã bị lạc đường, mất túi xách, thời điểm thảm nhất là mỗi ngày ăn ba ổ bánh mì nhưng vẫn không muốn ngửa tay xin tiền bố mẹ nữa. Lên lớp không dám hé miệng than nửa lời, tan học vội vội vàng vàng đi làm thêm, đứng dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, nhìn đô thị hiện đại và những người thuộc chủng tộc khác nhau nhàn nhã đi lại, cảm thấy mình rất ngơ ngác, rất bị ai...

Nhưng đến giờ nghĩ lại những ngày tháng đó, tôi cũng không phàn nàn hay cảm thấy nuối tiếc, ít nhất không bị mất mặt bởi tôi không đi móc túi, không đi lừa đảo thiên hạ, không trầm luân trong giới người

Hoa, không bị nhà trường đuổi học. Những điều này quả rất vụn vặt, nhưng đây cũng là một niềm kiêu hãnh của riêng tôi.

Có lẽ trưởng thành là chuyện diễn ra trong tích tắc.

Sở dĩ tôi quen Phương Hồi, là vì Hoan Hoan.

Hoan Hoan là người yêu của tôi, cô sang Australia trước tôi một năm. Thực ra du học sinh yêu nhau là chuyện rất bình thường, sống ở nơi đất khách quê người cũng cần có người chia sẻ. Thế nên tình yêu cũng như món đồ ăn nhanh, từ lúc quen nhau đến lúc sống chung, tổng cộng chúng tôi chỉ mất vùn vụt có hai mươi tám ngày.

Hoan Hoan có nhóm bạn riêng của cô ấy, cuộc sống của tôi cũng vì thế mà trở nên phong phú hơn. Hôm đó, chúng tôi và mấy người bạn của cô ấy đi hát karaoke ở Cashbox, hát được một nửa, lại có thêm hai người nữa đến.

“Aiba! Sao hai người đến trễ thế!”. Hoan Hoan nói.

“Gomennasai!”. (Tiếng Nhật: Xin lỗi) Cô gái tên Aiba dường như là người Nhật đó nói: “Tắc đường, tắc đường!”.

Thực ra tôi cũng không dám chắc Aiba có phải là người Nhật hay không, vì mặc dù câu đầu tiên mà cô ấy nói là câu tiếng Nhật rất chuẩn, nhưng sau đó lại xỏ tiếng Trung rất lưu loát, còn nữa, nếu cô ấy không lên tiếng thì tôi còn tưởng cô nàng là con trai!

Aiba rất cao và cũng rất gầy, cô mặc một chiếc áo phông hoa rộng thùng thình, quần lính, đội lệch chiếc mũ chơi bóng chày, nếu không quan sát kỹ chắc chắn sẽ nghĩ cô nàng là một gã điển trai. Đến nỗi sau này nhìn thấy Lí Vũ Xuân tôi liền cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Đây là anh chàng cậu mới kiếm được hả?”. Aiba ngồi xuống cạnh Hoan Hoan nhìn tôi hỏi.

“Ừ, đây là Aiba và Phương Hồi, đây là my darling, Trương Nam”. Hoan Hoan vừa cười vừa

Lúc này tôi mới để ý đến cô gái vào cùng Aiba.

Thực ra tôi cũng không biết cảm giác đầu tiên của tôi khi gặp Phương Hồi là thế nào.

Cô có mái tóc dài, phủ kín bờ vai, đeo một đôi khuyên tai lớn, không phải là cô gái quá xinh đẹp, bắt mắt, nhưng lại khiến người ta gặp một lần thấy khó quên. Ấn tượng nhất với tôi là hôm đó cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ tươi, gấu váy dài đến gót chân, làm nổi bật chiếc eo nhỏ nhắn và cặp mông tròn trĩnh của cô.

“Chào anh”. Phương Hồi mỉm cười chào tôi, lúc cười, mắt cô cong cong, rất duyên dáng.

“Hi!”. Tôi vẫy tay.

Họ không đếm xỉa gì đến tôi nữa mà ngồi xuống chọn bài để hát.

Aiba hát mấy bài hát tiếng Nhật, Phương Hồi ngồi bên cạnh, lặng lẽ lắng nghe.

Vì Phương Hồi ăn mặc, trang điểm khá đặc biệt nên tôi đã liếc trộm cô mấy lần, đáng người cô thanh thoát, các nét duyên dáng, toát lên một vẻ gì đó diệt dục.

“Hè! Nhìn gì vậy?”. Con gái rất tinh ý, Hoan Hoan đã nhanh chóng phát hiện ra ánh mắt bất thường của tôi.

“Đâu có gì”. Tôi vội chối.

“Thích người ta hả?”. Cô véo tôi một cái.

“Đâu có!”. Tôi khoác tay lên vai Hoan Hoan: “Ai thích chứ? Có em là anh thỏa nguyện lắm rồi!”.

Lúc đó thực sự tôi cũng không hẳn là thích

Phương Hồi, mà chỉ cảm thấy cô gái này có vẻ khác người.

“Thôi đi! Có thích em cũng không sợ, anh không có hi vọng gì đâu!”. Hoan Hoan mỉm cười, nụ cười đầy ẩn ý, khiến tôi cảm thấy có gì đó bất thường.

“Người ta chỉ thích con gái thôi, Phương Hồi và Aiba là một cặp đấy”.

Hoan Hoan nhìn tôi bằng ánh mắt rất đặc ý.

“Hả?”. Tôi thốt lên một tiếng.

Phương Hồi bèn liếc chúng tôi, tôi vội vàng quay mặt đi.

Kể cả tôi có tình ý gì với cô, thì trong giây phút đó, cũng lập tức tan thành mây khói.

3. Q.1 - Chương 3

Chuyện của Phương Hồi cũng không phải là hiếm gặp với du học sinh, bởi cuộc sống còn đầy chuyện kinh khủng hơn thế. Có không ít cô cậu, nhỏ hơn chúng tôi rất nhiều, thậm chí chúng còn không thể phân biệt được phải nói đúng sai, không biết tuổi trẻ là nguồn tài sản và cũng là mối nguy hiểm, chính vì thế đã để xảy ra những chuyện khó tin. Đối với Phương Hồi, tôi nghe xong chuyện rồi cũng cho qua, đoán sau này chắc là cũng không còn gặp lại nhau nữa. Les, mặc dù tôi thực sự không bài xích, nhưng trong lòng ít nhiều cũng thấy sờ sợ.

Ai ngờ sau đó không lâu, chúng tôi lại sống chung dưới một mái nhà.

Do là Hoan Hoan cãi nhau với mẹ chủ nhà trọ mập ú. Thực ra trước đó hai người đã chiến tranh lạnh, bằng mặt không bằng lòng với nhau. Hoan Hoan thường chê mẹ ta là vừa già vừa ngớ ngẩn, chê lão chồng mẹ là con sâu rọu lại háo sắc, chê con trai mẹ nhìn như nhân vật Dudley - anh họ của Harry trong Harry Potter. Còn mẹ chủ cũng thường xuyên nhìn Hoan Hoan từ đầu đến chân với ánh mắt dò xét, nói thảm vài câu với lão chồng lúc nào cũng lảm la lảm lép. Như thế, từ một túi rác đã chôn ngòi cho cuộc đại chiến Trung Quốc - Australia. Hoan Hoan chửi nhau một trận với mẹ béo bằng vốn tiếng Anh sắc mùi Tứ Xuyên, mặc dù mẹ béo cũng đã chửi thề rồi, thì sau đó vẫn kiên quyết ra lệnh cho chúng tôi “go out” và thế là chúng tôi đành phải cuốn gói ra đi.

Trong lúc chúng tôi đang lưỡng lự, chần nản thì Thượng đế đã mở lòng từ bi, song song với việc đóng một cánh cửa vào, ông lại hào hiệp mở ra cho chúng tôi một cánh cửa khác. Đúng lúc bạn ở cùng nhà với Aiba và Phương Hồi về nước, cuối tháng chúng tôi đã chuyển đến đó ở, Hoan Hoan vô cùng đặc ý, nói đây gọi là trời không dồn người vào bức đường cùng, để ụ béo khỏi huênh hoang.

Còn tôi thì không phấn khởi được như vậy, nói thực là tôi không cảm thấy mẹ béo đó quá tệ, mẹ ấy rất tốt với tôi, nhiều khi Hoan Hoan kén chọn quá, sống trong nhà người ta cũng phải biết bớt mồm bớt miệng và giữ ý chứ, hơn nữa hiện nay tiền thuê căn hộ này của chúng tôi đắt hơn trước một ít, xa trường tôi hơn. Điều quan trọng nhất là, ngay bên cạnh lại là đôi Les, tôi vẫn thấy có gì đó kì kì, chỉ sợ nghe thấy âm thanh đặc biệt gì đó hay bắt gặp cảnh tượng lập dị nào đó.

May mà thực tế đã chứng minh mối lo lắng của tôi là thừa. Aiba rất thích đi chơi, cũng có mấy công việc làm thêm, rất ít khi ở nhà, nhiều hôm còn tranh thủ lúc Phương Hồi không có nhà, đưa một cô gái khác về. Vì vậy tôi mới biết, hóa ra đồng tính cũng xảy ra chuyện cặp bồ...

Còn Phương Hồi, rất lặng lẽ, thậm chí cô lặng lẽ đến nỗi khiến tôi có ảo giác rằng phòng bên cạnh không có ai ở. Đường như cô rất thích màu đỏ, rất hay mặc áo khoác đỏ, váy đỏ, áo choàng đỏ. Thỉnh thoảng gặp cô, màu đỏ tươi tắn đó luôn tạo nên sự đối sánh độc đáo với nét mặt bình thản của cô, giống như dùng màu sắc để chia cách không gian, tự nhiên lại khiến tôi mơ màng.

Thời gian dần trôi qua, tôi cảm thấy ở cạnh họ rất tiện lợi. Họ sang Australia trước tôi và Hoan Hoan, nên đồ ăn chỗ nào rẻ, kì nghỉ đi đâu chơi, đi làm thêm ở nhà hàng nào trả công cao, họ đều biết. Đặc biệt là Aiba, thực ra ngoài chút vấn đề vì đồng tính, mọi thứ khác cô nàng đều rất tốt, nhiệt tình, thoải mái, lại hài hước. Tôi và cô nàng học cùng trường, thế nên buổi sáng thường cùng nhau đi học.

Có một lần, chúng tôi đi xe bus, lúc soát vé đã xảy ra chuyện. Vé xe bus của Aiba và tôi đều đã quá hạn, Aiba nói: “Họ chẳng mấy khi kiểm tra vé của người nước ngoài đâu, thế nên tiết kiệm được đồng nào hay đồng đấy”. Không ngờ chúng tôi vẫn bị người ta phát hiện ra.

Đến giờ nghỉ lại mới thấy hồi đó tôi thật sự là một thanh niên lương thiện tới mức ngô nghê, chưa mặt dày mày dạn, sau khi bị nhân viên soát vé hỏi han, tôi tắc tị không thốt ra được câu nào, nói như lời Aiba thì lúc đó tôi giống như cô nàng góa phụ ăn vụng lần đầu, mặt đỏ bừng, cúi gầm xuống, ra sức lùi ra sau, chỉ còn thiếu nước túm vạt áo chấm nước mắt nữa thôi.

Aiba không giống tôi, cô nàng liền giả nai ỏn ẻn như cô thiếu nữ ngây thơ, ngân ngấn nước mắt nói: ‘Im sorry... We e from Japan... We just leave in Austrailia two months. We can’t speak English very well. We can’t find the station. I am very sorry...’. Sau đó cô nàng vừa cúi người một góc 90 độ, vừa bắt đầu câu “Gomennasai!” rất lưu loát của mình, tôi đứng bên cạnh, mắt chữ A, mồm chữ o.

Rõ ràng là ông soát vé đó đã bị Aiba bỏ bùa mê, ông ta rất nhiệt tình và nói cho chúng tôi biết bên chúng tôi cần phải xuống (chắc chắn chúng tôi còn thạo hơn cả ông ta), cũng không bảo chúng tôi phải mua vé bù. Aiba vẫy tay “Argiato Gozaimasu” (Dạ xin cảm ơn) và chào tạm biệt ông ta, tôi cũng rất hiểu ý liền cúi gập người xuống.

Xuống dưới, tôi liền vỗ vai cô nàng, cười nói: “Sao em lại bảo bọn mình là người Nhật!”.

Aiba liền cau mày nói: “Người Australia rất lịch sự với người Nhật Bản, hơn nữa, dù có mất mặt cũng không thể để mất mặt người Trung Quốc được!”.

“Em không thích Nhật à?”. Tôi hỏi.

“Không!”. Aiba trợn mắt lên nhìn tôi: “Em là kẻ xui xẻo! Cuộc đời còn bi kịch hơn cả Shakespeare! Năm xưa em là cô gái tong sáng biết bao, chỉ mong được trải qua một mối tình đáng nhớ, lấy được một anh chàng, nuôi một con cún, từ đó sống một cuộc đời hạnh phúc. Kết quả khó khăn lắm mới thích được một người, m.kiếp, một người Nhật chính cống, khôn là người em thích lại là con gái! Em biết làm thế nào, số phận đùa cợt với em, chẳng lẽ em lại nói cô đến từ đâu thì biến về đó, bà đây không chơi nữa ư?”

“Người Nhật hả? Phương Hồi là người Nhật hả?”. Tôi hỏi

Aiba liền lườm tôi một cái: “Không phải lần trước mấy người đều nói là từ Bắc Kinh đến đó sao?”.

“Ừ, đúng, đúng rồi! Thế em... em nói người mà em thích... là người Nhật”. Giọng tôi mỗi lúc một nhỏ hơn.

Aiba lại lườm tôi cái nữa: “Có phải cô nàng Hoan Hoan lại nói linh tinh gì không? Có phải cô ta lại nói em và Phương Hồi cặp với nhau đúng không?”.

Tôi liền vội gật đầu.

Aiba liền cười nói: “Anh tưởng em và Phương Hồi là les thật à?”.

Tôi ngập ngừng gật đầu, thực ra tôi cảm thấy Phương Hồi không giống kiểu người như vậy, ánh mắt của cô ấy còn toát lên vẻ không còn ham muốn yêu ai.

“Phương Hồi không phải là les, mà từng đổ vỡ rất thảm trong tình yêu khác giới, ở cùng với em là vì không muốn inh cơ hội yêu ai nữa”.

Aiba đưa ánh mắt và buông một tiếng thở dài.

4. Q.1 - Chương 4

Sau ngày hôm đó, tôi lại bắt đầu thấy tò mò về Phương Hồi.

Vì tôi không thể hiểu tại sao cô lại nhốt mình vào thế giới không có tình yêu, không có dự vọng như vậy, theo như cách lí giải của Aiba đó là do thất tình, nhưng thất tình đến mức như vậy ư? Nếu đúng như vậy thì nạn bùng phát dân số thế giới đã được kiểm soát từ lâu rồi! Tôi cũng không cần phải vượt ngàn dặm xa xôi, mò sang tận Australia ăn học nữa. Tuy nhiên tôi lại không đoán ra được những nguyên nhân khác.

Tôi đến tôi hỏi Hoan Hoan: “Nếu anh đá em thì em có hận đời mà đi tìm một người như Aiba

Hoan Hoan liền véo tôi một cái, nói: “Xí! Nếu anh mà đá em, em sẽ ném mặt nằm gai, sớm muộn gì cũng tìm được một anh chàng vừa đẹp trai vừa giàu có chọc tức anh!”

Tôi liền túm tay cô nói: “Em sẽ không cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác và tâm hồn, thà đi tìm một cô nàng les còn hơn là yêu một anh chàng khác nữa hả?”

Hoan Hoan liền rút tay ra, trợn mắt nói: “Trương Nam, anh có ý gì thì cứ nói thẳng ra, không cần thiết phải đặt giả thiết em là les đâu. Nói cho anh biết nhé, em thà yêu một gã tàn tật còn hơn là đi tìm đàn bà!”

Tôi vội ôm Hoan Hoan, nói: “Anh trêu em chút thôi mà, anh muốn biết mình là người quan trọng như thế nào với em, xem ra em không chịu thừa nhận vì anh đúng không, nếu chẳng may một ngày nào đó anh xả thân nơi chiến trường thì chắc xương thịt anh chưa lạnh, em đã là Hồng Hạnh vượt tường [ý chỉ ngoại tình] rồi đúng không!”

Hoan Hoan liền cười khúc khích, nói: “Hay là ngày mai em thử tìm Aiba xem sao, xem xem em có thể vì anh mà trở thành les không?”

Tôi liền trở mình đè Hoan Hoan xuống, nói: “Đừng đừng, nàng đừng dấn thân vào thế giới đồng tính, cứ ngoan ngoãn mà vùng vẫy trong thế giới của đôi mình thôi!”

Đúng là Hoan Hoan không dấn thân vào thế giới đồng tính, nhưng cô đã dấn thân vào thế giới người nước ngoài rồi.

Nói một cách đơn giản là cô đã chạy theo một anh chàng nước ngoài.

Lúc chia tay, Hoan Hoan vẫn tỏ ra rất buồn, cô ấy nói thực ra cô yêu tôi hơn, nhưng sau khi sang Australia mới phát hiện ra rằng, có rất nhiều chuyện vô cùng thực tế. Ví dụ người Hoa luôn có vị thế thấp hơn người khác, cô đã bị một người như mẹ chủ béo ú bắt nạt. Khả năng của cô chỉ có hạn, không thể thay đổi cả thế giới người Hoa, để đồng bào của mình ước ngược sống một cách tự tin, nhưng cô không muốn sống cuộc sống như thế nữa và làm thế nào để thay đổi được thực tại, chỉ còn cách yêu một người nước ngoài, hòa nhập với cuộc sống của họ. Như thế cô có thể hòa hợp cả nhau với mẹ chủ nhà mà không sợ bị đuổi đi nữa. Thế nên, với tư cách là một người Hoa, để có thể sống một cuộc sống bình đẳng ở Australia, cô đã sẵn sàng dùng tình yêu để trao đổi, vì sự trỗi dậy của Trung Quốc mà lựa chọn một người nước ngoài cô không thật sự yêu.

Tôi đau đớn thương tiếc cho tình yêu của chúng tôi, đồng thời cũng tỏ ra hết sức đồng cảm và ủng hộ quyết định của Hoan Hoan, vì tôi cũng không có cách nào để phản đối, một du học sinh nghèo rớt mồng tơi như tôi thì bó tay được gì để Hoan Hoan được sống một cuộc sống đầy đủ ở Australia? Lấy gì để bảo vệ cô khi cô tranh cãi với người Australia bằng thứ tiếng Anh đặc mùi Tứ Xuyên?

Nói đi nói lại thì tôi vẫn thấy buồn một thời gian, đặc biệt khi màn đêm buông xuống, cảm giác thiếu đi người luôn sát cánh bên mình thực sự vô cùng trống vắng.

Aiba rất thông cảm với hoàn cảnh của tôi, thế nên mặc dù Hoan Hoan chuyển đi rồi, tôi và bọn họ vẫn là bạn của nhau. Không những vậy, tôi còn có cơ hội tiếp xúc với Phương Hồi nhiều hơn.

Hôm đó, Phương Hồi đã chủ động sang tìm tôi, khuôn mặt lãnh đạm của cô xuất hiện vẻ luống cuống hiếm thấy, cô gõ cửa phòng tôi, nói với giọng gấp gáp: “Trương Nam, anh... sang phòng em một lát được không?”

Tôi vội vàng theo cô sang phòng họ, vừa vào phòng tôi liền sững người, một mùi hôi bốc ra tận phía ngoài cửa, cả sàn nhà đã ngập nước cống bẩn.

Cô đứng bên cạnh tôi, mặt đỏ bừng, nói: “Em về nhà đã thấy như thế, hình như đường ống nhà vệ sinh vỡ thì phải, Aiba lại không có nhà, thế nên... anh bảo phải làm gì bây giờ?”

Tôi kéo ngay cô ra, bước ra ngoài hai bước nói: “Em đừng ở đây nữa! Sang phòng anh mà đợi!”

Phương Hồi liền giằng khỏi tay tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt hồ nghi.

“Ồ, anh xin lỗi”. Tôi vội vàng để tay ra sau lưng, nói: “Để anh xem, em đừng quan tâm nữa. Mau sang đi! Không ở lại đây được đâu!”.

“Cảm ơn anh”.

Tôi tưởng rằng Phương Hồi sẽ thấy cảm động gì đó, không ngờ cô lại quay về với vẻ lãnh đạm như bình thường, quay đầu đi ra. Tôi đoán chắc là do vừa nãy tôi túm tay khiến cô thấy ngại ngùng.

Sau khi liên hệ với công ty môi giới thuê nhà, tôi đã tiến hành sửa chữa tạm thời. Không thể để Phương Hồi thu dọn những sản phẩm made in Australia XX đó! Dĩ nhiên rồi, tôi đoán chắc cô cũng không biết thu dọn, nếu như có cách thì chắc chắn cô đã không sang tìm tôi.

Tôi tranh thủ quan sát phòng Phương Hồi một lúc, muốn xem có dấu vết gì liên quan đến quá khứ của cô hay không, nhưng được một lúc thì tôi đầu hàng. Một là vì tôi thực sự không phát hiện ra điều gì đặc biệt, hai là thứ mùi kinh khủng bốc trong phòng thực sự không thích hợp để tôi tiếp tục tìm kiếm.

Cuối cùng thì cũng đã nắm được sơ qua tình hình, tôi liền bước ngay ra ngoài, gần ra đến cửa thì bị trượt chân, kéo theo cả lọ hoa nhỏ bên cạnh, một viên đá liền lăn đến chân tôi.

Tôi nhặt lên xem, đó là hòn đá có thể tìm thấy được ở mọi sạp hàng ven đường tại Bắc Kinh những năm về trước, viết lên những cái tên nghiêng ngả bằng thứ bột vàng bột bạc, ví dụ “Bối Bối”, “Soái Soái” gì đó, tôi cũng từng có một viên, không biết bây giờ ném đi đâu rồi.

“Đưa cho em”. Chắc là Phương Hồi nghe thấy tiếng động nên đã bước vào.

“Hả?”.

Ánh mắt cô rất nghiêm khắc, một cảm giác ức chế mạnh mẽ bao trùm lấy tôi, tôi liền sững lại.

Phương Hồi chẳng nói chẳng rằng, không thèm nhìn tôi mà cướp ngay lấy viên đá đó, tựa như sợ kẻ khác xâm phạm bảo bối gì đó.

Tôi còn chưa kịp rửa tay, viên đá cũng nhuốm bẩn, thậm chí tôi còn có thể nhìn thấy r bàn tay trắng trẻo của cô bị dính bẩn từ viên đá, nhưng dường như cô không hề để tâm, chỉ nắm chặt tay, đứng thần thờ bên cạnh tôi, ánh mắt vô định.

“Cái này... bẩn...”. Tôi không biết phải làm thế nào, đành phải nói một câu như vậy.

Cô run rẩy, dường như đã trở về với thực tại, đứng phắt dậy bước thẳng ra cửa sổ, mở cửa sổ ném thẳng viên đá ra ngoài, viên đá quét thành một đường vòng cung tuyệt đẹp.

Tôi tròn mắt nhìn theo bóng cô, cuối cùng đã phát hiện ra rằng mình đã tìm được đầu mối cần tìm.

Trên viên đá đó có một cái tên: Trần Tầm.

5. Q.1 - Chương 5

Sau đó, Phương Hồi không thèm nói chuyện với tôi nữa.

Nhưng tôi có ấn tượng rất sâu sắc về chuyện đó. Một người như cô, dù có đặt một con ốc biển Australia sạch sẽ trước mặt, cũng chưa chắc đã thu hút được ánh mắt của cô. Nhưng cô lại bất chấp tất cả để giật lấy một viên đá bẩn, hơn nữa sau khi giật lấy lại ném đi, thật không thể lí giải. Chỉ riêng món đồ cũ rách ghi tên Trần Tầm đó cũng đã đủ để chứng minh cho sự không ổn định trong suy nghĩ của cô, có thể Trần Tầm là một người có vai trò rất quan trọng đối với cô.

Câu chuyện bí ẩn của Phương Hồi vốn đã giúp tôi vui bớt được phần nào nỗi buồn thất tình, nhưng thời gian trôi qua, tôi cũng không còn hào hứng với cuộc sống của người ta nữa. Chớp mắt đã đến sinh nhật của tôi, trước đó Hoan Hoan còn hào hứng nói rằng sẽ tặng cho tôi một chiếc đồng hồ được bán ra với số lượng hạn chế, đến khách sạn để ngủ một đêm lãng mạn, thế mà giờ chỉ còn lại mình tôi, cảm giác hụt hẫng hơn nhiều so với những gì tôi đã tưởng tượng.

Lúc về nhà, tôi đi qua một tiệm bánh, tủ kính rất đẹp, trên giá bày rất nhiều bánh ngọt với đủ mọi kiểu cách khác nhau. Tôi đứng trước cửa tiệm bánh nhìn một lát, có một chiếc cherry cheese cake, nhìn rất ngon, là vị mà Hoan Hoan thích. Nhưng hồi đó chúng tôi đều tiếc tiền, không dám mua, cô ấy nói đến khi tôi tổ chức sinh nhật, chắc chắn sẽ mua về ăn thử.

Ông thợ bánh đáng dấp mặt bên trong nhìn tôi cười, tôi liền nghiêng rằng đi thẳng vào, chỉ vào chiếc bánh đó nói, tôi mua cái này.

Nói chuyện vài câu với ông thợ bánh, biết hôm nay là sinh nhật tôi, ông ta còn hào phóng tặng cho tôi nên và bán cho tôi một chai rượu sparkling với giá ưu đãi. Tuy nhiên, một mình xách chiếc bánh ngọt được bọc rất đẹp với giá không hề rẻ đi ra, tôi lại phát hiện ra mình càng tội nghiệp hơn. Ai đó đã từng nói rằng, đối mặt với nỗi cô đơn, ẩm cúng chỉ là một sự che giấu thâm lương mà thôi.

Tôi đã gặp Phương Hồi ở hành lang, nếu như bình thường chắc chắn tôi sẽ lên tiếng chào, nhưng hôm đó tâm trạng của tôi thực sự tồi tệ, chỉ gật đầu chào và thế là tôi đã vô tình bỏ qua vẻ khác lạ trên khuôn mặt Phương Hồi.

“Hôm nay là sinh nhật anh à?”. Cô ấy nhìn chiếc bánh ngọt và nấn dưới tay tôi hỏi.

“Ừ”. Tôi vừa móc chìa khóa ra vừa trả lời.

“Ngày 29 tháng 8 ư? Dường như cô có vẻ không tin”.

“Ừ”. Tôi mở cửa, tiện thể nói: “Em vào chơi một lát đi”.

Không ngờ Phương Hồi cũng theo vào thật, điều này lại khiến tôi hơi luống cuống. May mà có chiếc bánh che hộ, tôi tháo dây ra, nói: “Cùng... cùng ăn nhé, anh không ăn được hết”.

“Cherry cheese cake à?”. Phương Hồi nhìn chiếc bánh, ánh mắt lấp lánh.

“Ừ, con gái đều thích loại này đúng không”. Tôi cười nói.

“Cũng có cả con trai thích nữa”. Cô rút nấn ra nói.

“Ừ, anh cũng thích”. Tôi à cô lại nhìn tôi bằng ánh mắt đặc biệt đó.

“Thế anh còn thích gì nữa?”. Cô cười, hỏi.

Cô chưa bao giờ chuyện trò dè dặt với tôi như vậy, chính vì thế tôi cũng đã hào hứng hơn.

“Anh là người rất bảo thủ, theo không kịp với trào lưu, thích toàn những thứ quê mùa. Năm xưa đọc Saint Seiya, mọi người sùng bái nhân vật Seiya, nhưng anh lại cảm thấy anh ta không thể bằng hình mẫu Tiểu Cường, kết quả là con gái trong lớp không cho anh mượn truyện đọc nữa. Rồi con trai đều không thích ăn đồ ngọt đúng không, thế mà anh lại thích, lại còn thật thà kể ọi người nghe, để rồi thường xuyên bị mọi người trêu... Còn nữa, hiện nay đang mốt uống loại rượu sparkling này, em có biết anh thích gì không?”.

“Pepsi?”. Phương Hồi hỏi rất chăm chú.

“Như thế thì Tây biết bao! Anh nói cho em, nhưng em không được cười đâu đấy”. Tôi xua xua tay và nói một cách bí ẩn: “Trà đen lạnh của hãng Thống Nhất ấy”.

Phương Hồi nhìn tôi rất lâu, khiến tự dưng tôi không dám nhìn lại.

“Hôm nay cũng phải chạy theo mốt một bữa, vị đào, em có uống một chút không?”. Tôi lắc chai rượu nhỏ trên tay, giấu đi vẻ thấp thỏm của mình, đôi mắt Phương Hồi dõi theo chai rượu thủy tinh màu hồng phấn. Cô nhìn chăm chăm vào mắt tôi, cái nhìn đó khiến tôi ngơ ngác, tôi không biết mình đã làm gì hay bị làm sao, tóm lại là hôm nay Phương Hồi đối xử với tôi khá... đặc biệt.

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ lung tung thì cô lại cúi đầu xuống, nói nhỏ: “Vâng, cho em một chén”.

Tôi lấy ra hai chiếc cốc sứ và rót rượu vào. Trong đó có một chiếc cốc là của Hoan Hoan để lại và tôi cũng không nỡ bỏ đi, hóa ra con người ta luôn lưu luyến với những thứ thuộc về quá khứ.

Phương Hồi đã châm nấn, cả gian phòng chìm trong ánh nấn mờ ảo, lãng mạn nhưng không chân

“Xin lỗi anh, em đã lén ăn quả cherry mất rồi”. Phương Hồi chỉ vào phần bánh đã bị khuyết một lỗ nhỏ và cười tinh nghịch, lúc đó tôi tưởng mình nhìn thấy ảo ảnh.

Tôi cũng nhấc một quả cherry lên và bỏ vào miệng, cố gắng mấy lần thì nhổ được ra ngoài, cuống quả cherry đã thắt thành một nút đẹp, kiệt tác của cái lưỡi tôi.

“Thất được cuống cherry thành nút chứng tỏ rất biết hôn!”. Tôi buông ra một câu như vậy, trước mặt Phương Hồi, tôi không biết phải nói gì, làm gì. Vì không giống, thật sự không giống.

Chỉ tiếc rằng, cuống quả cherry đã được thắt nút đó không giúp được tôi thoát khỏi sự ngượng ngùng, mà ngược lại, nó đã gây ra một hiệu ứng mà đến giờ tôi cũng không biết là tốt hay xấu.

Đôi má ngày thường khá nhợt nhạt của Phương Hồi hơi đỏ lên, đôi mắt mơ màng, cô hết nhìn nút thắt cuống quả cherry rồi lại nhìn tôi, nâng cằm lên, môi khẽ mấp máy: “Chúc mừng sinh nhật!”.

Rượu đào được cô uống một ngụm hết bay, có thể những cái thơm ngọt dễ bốc hơi nhất, nước mắt tào ra ở khóe mắt cô.

Tiếp đó cô bật khóc thành tiếng.

Trong tích tắc đó, đột nhiên tôi chợt hiểu ra.

Trong khoảng khắc đó, mỗi câu nói, mỗi động tác nhỏ đáng yêu của Phương Hồi, mỗi nụ cười, mỗi giọt nước mắt của cô đều không phải dành cho tôi.

Tôi lặng lẽ chờ đợi bờ vai cô thôi không còn rung nữa, sau đó hỏi: “Hôm nay cũng là sinh nhật của Trần Tầm ư? ”

Phương Hồi ngẩng đầu lên, khuôn mặt sinh động ban nãy đã biến mất, đây mới là Phương Hồi đích thực trước mặt tôi.

Một điều lạ là, sau khi phát hiện ra điều này, tôi lại cảm thấy buồn buồn.

“Anh có tin không? Có lẽ người ta luôn có chuyện gì đó, dù muốn quên cũng không thể quên được. Cho dù thời gian đã trôi qua bao lâu, trốn đi dù xa đến đâu, cũng không làm được gì. Lòng không buông xuôi được, chỉ một chút thôi, cũng đã đủ rồi”. Cô nắm chiếc cốc của Hoan Hoan, nói khẽ: “Hai anh sinh nhật cùng một ngày, ngày 29 tháng 8, chòm sao Xử Nữ...”.

Sau đó, trong ngày sinh nhật của tôi và Trần Tầm, tại căn phòng nhỏ của tôi ở Australia, Phương Hồi đã chậm rãi kể cho tôi nghe một câu chuyện rất dài, dài đến nỗi tôi đứng ở bờ biển bên này vẫn có thể nhìn thấy bờ bên kia và dường như tôi cùng họ sống lại với những năm tháng đó, câu chuyện kéo dài suốt mười năm khiến tôi như nhìn thấy tuổi thanh xuân đột nhiên bạc phơ mái đầu trong tích tắc...

6. Q.2 - Chương 1

Phương Hồi nói, cô là người không giống không nhan sắc nhất trong số tất cả các bóng hồng của Trần Tầm. Nếu phải đưa một tính từ thì cùng lắm cô chỉ được miêu tả là thanh tú.

Tôi rất hiểu, cái gọi là thanh tú thật ra cũng chỉ là lời khen theo phép lịch sự. Hàm nghĩa sâu xa của câu nói này là, cô gái này không xinh đẹp, bình thường, rất bình thường.

Dĩ nhiên, tôi cảm thấy cô nói hơi khiêm tốn. Mặc dù Phương Hồi không phải là mỹ nhân sắc nước hương trời, nhưng rất có duyên. Tôi cảm thấy vẻ đẹp này của cô bắt nguồn từ những chuyện đã xảy ra trong quá khứ của cô, những tình cảm đó lắng đọng lại, tạo ra sự cuốn hút đặc biệt trên con người cô. Bởi, tôi không biết hỏi mười mấy tuổi trông cô thế nào, không biết trước khi trải qua mối tình đó, cô có đặc biệt như thế này không.

Còn Trần Tầm, theo sự phân tích của tôi cậu ấy đã phạm vào số kiếp đào hoa, được rất nhiều hồng nhan ngưỡng mộ. Hồi đó bất kỳ trường cấp ba nào ở Bắc Kinh cũng có người như vậy, đẹp trai, cao ráo, chơi bóng giỏi, khá thông minh, bạn nói gì anh ta cũng biết, có người còn học khá giỏi. Họ trở thành đối tượng mộng

mơ của các cô gái, họ cũng là bạn chơi không tồi của các chàng trai. Tóm lại, họ là mối nguy hại của nhân gian.

Phương Hồi - cô gái có nhan sắc thường thường bậc trung chính là mối tình đầu của Trần Tầm, Phương Hồi tự mĩ mai rằng, sau khi mọi người biết cô là người yêu Trần Tầm, thì họ đều hỏi cô với giọng rất lạ kiểu như: “Hả? Cậu ta chính là Phương Hồi hả?”. Nhưng tôi nghĩ chuyện này thật vô lí, nếu nói theo luật nhân quả, thì đó không phải là nhìn thấu hồng trần mà là cái duyên đã được sắp đặt từ lâu mà thôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Phương Hồi chính là cô gái mà Trần Tầm đã từng yêu, mặc dù nói như vậy có phần chua xót, nhưng cộng với sự cảm nhận của tôi, tôi nghĩ rằng chắc chắn cậu ta đã từng yêu Phương Hồi rất sâu sắc.

Lần đầu tiên tên của họ được gắn với nhau, là trên một góc thông báo đăng trên trang báo nọ của tờ Bắc Kinh buổi tối cuối thập kỉ 1990. Lúc đó các trường cấp ba có tiếng hoặc có tiền ở Bắc Kinh thường đăng danh sách thí sinh trúng tuyển trên mặt báo. Hai người đều thi đỗ vào trường phổ thông trung học, tên của họ người ở hàng trên kẻ hàng dưới.

Tiếp đó, họ cùng được phân vào lớp [1] của khối 10, lúc biết nhau mới chỉ 16 tuổi.

Thời gian đầu, Trần Tầm không để ý đến chuyện trong lớp còn có một Phương Hồi, bởi cô thuộc mẫu người quá đỗi bình thường, kể cả có nghỉ học, cũng chỉ có giáo viên chủ nhiệm và cán bộ theo dõi sĩ số của lớp

Trần Tầm được vào thẳng cấp ba vì thành tích học tập xuất sắc, hơn nữa lại có kinh nghiệm làm cán bộ lớp, nên đã được chủ nhiệm khối chọn làm lớp trưởng. Hồi đó cậu là người vừa được thầy cô quý mến, vừa được bạn bè tôn sùng, thế nên cậu không có thời gian để ý đến những người như Phương Hồi.

Sở dĩ Trần Tầm chú ý đến Phương Hồi là do hai cậu bạn thân Triệu Diệp và Kiều Nhiên. Triệu Diệp là người chơi bóng rổ rất giỏi của lớp, ột mét chín mấy, tóc hơi xoăn tự nhiên, hàm răng trắng, mỗi khi cười, khuôn mặt nhìn rất rạng rỡ. Nói như lời Trần Tầm thì cậu ta không nên chơi bóng rổ mà nên đi quảng cáo cho hãng kem đánh răng Colgate, để hãng kem đánh răng này khỏi phải gõ vỏ sò nữa, mà có thể gõ thẳng lên răng theo từng độ tuổi của cậu ta, hiệu ứng quảng cáo sẽ chân thực, đáng tin cậy và lôi cuốn khách hàng hơn vỏ sò rất nhiều.

Kiều Nhiên là một nam sinh điềm đạm, là lớp phó sinh hoạt kiêm cán bộ theo dõi sĩ số của lớp, cậu là người do Trần Tầm giới thiệu với cô giáo chủ nhiệm khi mới bước vào năm học mới. Cậu tận tâm lại ít nói, được cả lớp quý mến. Trần Tầm cho rằng, trong tất cả đám con trai, chắc chắn Triệu Diệp sẽ không giúp được việc gì, chỉ có Kiều Nhiên là đáng tin cậy.

Trần Tầm, Triệu Diệp, Kiều Nhiên đều cao nên bị dồn ngồi bàn cuối, trong giờ học ba cậu thường xuyên nói chuyện, làm việc riêng. Hôm đó trong giờ học, cô giáo gọi Phương Hồi trả lời câu hỏi, Triệu Diệp liền huych Trần Tầm: “Này, ông đã nói chuyện với bạn kia bao giờ chưa?”.

Trần Tầm liền ngẩng đầu lên, nói: “Tớ không nhớ lắm, hình như chưa”.

“Còn ông thì sao? Đã nói chuyện bao giờ chưa?”. Triệu Diệp lại hỏi Kiều Nhiên.

“Nói rồi, mấy hôm trước trực nhật với tổ bọn họ, sao vậy?”. Kiều Nhiên trả lời.

“Lạ lắm! Khai giảng được một tháng rồi, con gái trong lớp mình chỉ có nàng đó chưa nói chuyện với tôi!”. Triệu Diệp nói.

“Vậy hả?”. Trần Tầm liếc một cái, cậu cũng chỉ có ấn tượng mơ hồ về cô bạn này. Hôm đó là lần đầu tiên cậu nhìn kĩ, tuy nhiên cũng chỉ nhìn thấy chiếc bóng mảnh dẻ của cô.

Thời chúng tôi học cấp ba, Bắc Kinh không rộng như bây giờ, khu vực vành đai bốn là khu đường đất giữa cánh đồng bát ngát, nhà ai nằm ở vành đai ba cũng đã bị coi là xa rồi, vành đai hai còn là đường bê tông, xe chạy trên đường tấp nập, nhưng về cơ bản không có khái niệm tắc đường, tuyến xe bus số 44 lao vun vút như tàu lượn siêu tốc. Hơn nữa hồi đó đời sống cũng không cao như bây giờ, xe hơi là đồ xa xỉ rất ít gia đình có. Vì thế không có cảnh vừa đến giờ tan học, cổng trường đổ đầy xe đón con. Hầu như mọi người đều đi xe đạp hoặc đi xe bus đi học, trong trường chỉ có khu để xe đạp có mái che, mỗi lớp một ô, hàng ngày các lớp cử người phụ trách xếp xe cho thẳng hàng.

Lúc tan học lấy xe, đúng hôm xe của Phương Hồi để giữa xe của Triệu Diệp và Trần Tầm, nhìn thấy hai cậu bạn cao to, cô liền đứng đó không đến gần nữa. Triệu Diệp lại rất nhiệt tình, cậu đẩy Trần Tầm ra, chủ động nhường ra một chỗ trống, cười rất tươi, để lộ hàm răng trắng, nói: “Phương Hồi, cậu lấy trước đi”.

Phương Hồi nhìn Triệu Diệp bằng ánh mắt sững sốt rồi nói nhỏ: “Cảm ơn cậu”.

“Thôi để tớ lấy hộ cậu”. Phương Hồi vừa mở khóa xong, Triệu Diệp đã sẵn tới, không đợi cô trả lời, cậu ta đã dắt chiếc xe đạp hãng Giant của cô ra.

“Phiền cậu quá”. Phương Hồi rất khách khí, cố tạo ra khoảng cách.

Nhưng dường như Triệu Diệp không muốn như vậy, cậu hỏi: “Phương Hồi, nhà cậu ở đâu?”.

“Song An”.

“Xa vậy hả! Ra khỏi cổng trường là đi về phía Đông đúng không? Nhà tớ ở Đức Ngoại! Bọn mình cùng đường!”. Triệu Diệp mừng rỡ nói.

Trần Tầm liền tròn mắt nhìn cậu ta, nghĩ bụng nhà người chuyển đến Đức Ngoại từ bao giờ vậy? Rõ ràng là ở Triều Ngoại! Tự nhiên lại quay ngoắt 360 độ

“Thế à”. Dường như Phương Hồi không hề tỏ ra hào hứng, vẫn rất lạnh nhạt.

Trần Tầm cười đầy ẩn ý, lén giơ ngón tay giữa lên. Cậu thầm nghĩ bụng, Triệu Diệp, nhà người thua chưa? Người ta không thích chơi bài đó!

Nhưng cậu cũng liếc Phương Hồi một cái, xét về tổng thể, Triệu Diệp không phải là người đáng ghét, cũng là anh chàng khá đẹp trai, thông thường những lúc như thế này, con gái đều tỏ ra dễ thương, nói: “Vậy hả? Hay quá nhỉ!”, hoặc là cười nói “thế mình lại cùng đường à!” gì đó, còn cô, chỉ buông một câu “thế à!”, né tránh, tựa như chú mèo con bị giật mình, rõ ràng là không tự nhiên.

“Bọn mình... về cùng nhau nhé?”. Triệu Diệp cảm thấy rất hăng hực, giọng cũng không còn tỏ ra chắc chắn nữa.

“Ồ... được”. Phương Hồi ngần ngừ một lát rồi gật đầu nói.

Triệu Diệp như người trút được gánh nặng, vội dắt xe đuổi theo, trước khi đi còn nháy mắt với Trần Tầm tỏ vẻ thách thức.

Trần Tầm nhìn theo bóng họ, nói chính xác hơn là nhìn theo bóng Phương Hồi, thần người ra một lát.

Đột nhiên cậu phát hiện ra rằng, trong cả cuộc trò chuyện vừa rồi, Phương Hồi không đếm xỉa gì đến cậu, thậm chí không buồn ngoái mắt lên nhìn cậu một cái.

Trường F là trường đi đầu trong cách dạy học theo lối mở và cách quản lí theo lối khép kín. Hầu hết học sinh ở Bắc Kinh đều biết tiếng trường này. Hiệu trưởng của trường rất có đầu óc thương mại, năm xưa ông là người đầu tiên giương cao ngọn cờ giáo dục tố chất, bám sát tình hình để phát triển. Thông qua nhiều bài tuyên truyền, đẩy trường F vốn đã im hơi lặng tiếng lên tốp đầu trong ngành giáo dục.

Học sinh đã từng truyền tai nhau một câu chuyện về hiệu trưởng của trường F, chẳng là xe của ông không may bị học sinh làm rơi sách từ trên tầng xuống. Lúc đó, câu đầu tiên mà ông nói khi tình hình là: “Rơi xuống xe không sao cả, đừng rơi xuống đầu học sinh của tôi là được!”. Từ đó trở đi, vị hiệu trưởng này nổi lên như cồn, danh lợi bội thu. So với ông, các phóng viên chuyên thổi phồng sự thật hiện nay cũng còn thua một bậc.

Vì quản lí theo lối khép kín nên trường cũng có nhiều quy định, đi học phải mặc đồng phục, nữ sinh không được để tóc thề, bàn học phải được trải khăn trải bàn, ngay cả giờ nghỉ trưa, nếu không được cho phép cũng không được tự tiện rời trường. Tất cả học sinh đều ăn trưa tại trường, cơm được đặt chung, hàng ngày các lớp đến nhận hộp đựng cơm của lớp mình và mang về, sau đó mọi người tự chia thành nhóm, ngồi ăn cơm theo bàn.

Trưa ngày thứ hai, chưa được sự đồng ý của Trần Tầm và Kiều Nhiên, Triệu Diệp đã mở rộng số thành viên trong bàn ăn của bọn họ lên 5 người.

“Kéo thêm chiếc bàn nữa đi! Lấy hai cái ghế nữa!”. Triệu Diệp sai Trần Tầm.

“Làm gì vậy?”.

“Hôm nay bọn mình ăn trưa với Phương Hồi và Môn Linh Thảo!”.

“Hả?”.

“Mau lên! Tôi và Kiều Nhiên còn phải lấy cơm cho bọn họ, đừng đứng đó nữa”. Triệu Diệp hào hứng chạy đi.

Trần Tầm rửa thềm tám đời tổ tiên và con cháu đời sau của Triệu Diệp, miễn cưỡng kê lại bàn.

Môn Linh Thảo có biệt hiệu là Tiểu Thảo, là cô bạn duy nhất trong lớp được tạm gọi là thân với Phương Hồi, nhưng cái gọi là thân ở đây cũng chỉ bó hẹp trong phạm vi cùng ăn cơm, cùng đi vệ sinh gì đó. Nhưng Tiểu Thảo không lặng lẽ như Phương Hồi, là một cô gái dám nghĩ dám làm, hoạt bát, dễ thương. Đợt mới khai giảng, cô lấy ra một cuốn sổ, bảo tất cả bạn bè trong lớp cho số điện thoại nhà. Hồi đó không có học sinh nào dùng di động, Nokia giá đều 6.000 tệ trở lên, Erisson chưa sáp nhập với Sony, ra mẫu điện thoại gấp đê giá 7.200 tệ, chưa nói đến điện thoại di động, ngay cả máy nhắn tin BP cũng chẳng bói đâu ra. Đây là những thứ mà học sinh cấp ba dù mơ cũng chẳng dám. Bạn bè liên lạc với nh đều dùng điện thoại bàn ở nhà. Chính vì vậy tự nhiên Tiểu Thảo đã quen với tất cả các bạn trong lớp.

“Triệu Diệp, nếu cậu đã mời bọn tớ ăn cơm cùng thì từ nay trở đi cậu phải chủ động đi lấy cơm nhé!”.

“Đơn giản”. Triệu Diệp gật đầu.

“Trần Tầm, cậu phụ trách kê bàn, Kiều Nhiên phụ trách lau bàn sau khi ăn xong”. Tiểu Thảo tiếp tục phân công.

Kiều Nhiên cười không nói gì, Trần Tầm nói: “Thế cậu... các cậu... làm gì?”.

Nói đến từ “các cậu”, Trần Tầm dừng lại một lát, cả bữa cơm Phương Hồi không nói câu nào, cậu vẫn chưa coi cô là một thành viên của nhóm.

“Bọn tớ phụ trách việc ăn thôi!”. Tiểu Thảo lại cười, hai má lúm đồng tiền hiện ra, nhìn rất duyên: “Dĩ nhiên rồi, tiện tay có thể giúp các cậu bỏ khăn trải bàn ra”.

“Cậu cứ mãi ăn đi! Cậu nhìn cậu xem, mặt bây giờ to gấp đôi mặt Phương Hồi rồi, ăn nữa cẩn thận biến thành heo đấy!”. Triệu Diệp vừa lấy ngón tay vẽ vào không khí vừa nói.

“Đáng ghét!”. Môn Linh Thảo liền ném ngay tờ giấy ăn vừa lau miệng, rồi cô lấy tay che má nói với giọng hậm hực: “Phương Hồi chỉ được cái mặt nhỏ, nhìn thì gầy nhưng người nhiều thịt lắm”.

Ba cậu bạn liền đưa mắt nhìn Phương Hồi, mặt cô liền đỏ rần, môi hơi mấp má, ngẩn người ra nhưng không nói gì.

Kiều Nhiên vội nhìn ra chỗ khác, đánh trống lảng, nói: “Triệu Diệp, hôm nay ông tập gì vậy?”.

“Không tập gì cả!”. Triệu Diệp quay sang nhìn Phương Hồi và cười tủm tỉm: “Hôm nay bọn mình vẫn về nhà cùng nhau nhé”.

“Ừ”. Phương Hồi

“Hả? Các cậu? Cùng về hả?”. Môn Linh Thảo thốt lên với giọng sững sốt: “Triệu Diệp, nhà cậu..

“Nhà tớ ở Đức Ngoại”. Triệu Diệp nghiêng răng ngắt lời cô bạn.

Trần Tầm liền liếc Môn Linh Thảo một cái, cô liền hiểu ý gật gật đầu, ra bộ đã hiểu ra vấn đề, cười rất ranh mãnh.

“Ồ, ờ, ở Đức Ngoại”.

Trên đường về nhà, Triệu Diệp nói chuyện rất rôm rả.

Cậu không còn cách nào khác, nếu cậu không nói chuyện, hai người sẽ yên lặng mãi như vậy, à không, có nói một câu, lúc cuối chia tay nhau sẽ nói: “về nhé...”.

Thế nên cậu đành phải nói liên hồi, nhưng cậu cũng không cảm thấy vất vả, sở trường của cậu thứ nhất là chơi bóng, thứ hai là nói chuyện.

“Phương Hồi, cậu lạnh không?”

“Tớ không lạnh”.

“Hay là tớ đưa găng tay của tớ cho cậu? Không sao đâu, đừng ngại, tớ không lạnh!”.

“Không cần đâu, cảm ơn cậu”.

“Phương Hồi, cậu có biết không, tớ đã phá được một kỉ lục!”.

“Gì vậy?”.

“Từ cấp một đến cấp hai rồi cấp ba, chỉ trong vòng một tuần là tớ đã quen được hết với các bạn trong lớp. Nhưng cậu, cả tháng liền không nói với tớ câu nào!”.

“Vậy hả?”.

“Ừ! Có phải cậu ghét tớ không!”.

“Không”.

“Thế thì tớ yên tâm rồi, nếu không thời cấp ba của tớ sẽ có điều đáng tiếc đấy”.

Phương Hồi liền nhìn Triệu Diệp, cười ngại ngùng.

Triệu Diệp cũng cười, cậu cảm thấy Phương Hồi rất thú vị, không giống với những cô bạn khác. Mặc dù lạnh lẽ, nhưng không giả tạo. Có lúc tàn nhẫn, rất dễ thương.

“À, cấp hai cậu học trường nào?”.

Phương Hồi đột ngột phanh xe lại, hỏi một câu rất cảnh giác: “Cậu hỏi làm gì?”.

“Hả?”. Sự thay đổi thái độ đột ngột của Phương Hồi đã khiến Triệu Diệp khó thích nghi, rõ ràng vừa nãy còn vui vẻ thoải mái, chỉ trong tích tắc đã u ám, lạnh lùng.

“Tớ chỉ... chỉ hỏi... hỏi cấp hai cậu học trường nào...”. Cậu lắp bắp nói.

“Tớ không học khối trung học cơ sở của trường mình, trước đây tớ học ở một trường rất tẻ”. Chắc là Phương Hồi cũng cảm thấy không ổn, bèn đáp một câu rất dài.

“Ồ, chẳng sao cả. Tớ cũng có học cấp hai ở trường mình đâu, trường bọn tớ còn tẻ hơn, tổng điểm thi tốt nghiệp cấp hai của tớ được 556 điểm mà đã là cao nhất trường rồi, nếu không có năng khiếu thể thao thì tớ làm sao vào được trường mình”.

Triệu Diệp tưởng rằng cô tự ti nên vội an ủi cô.

Phương Hồi liền ngẩng đầu lên, cười ngại ngùng và nói với giọng khẩn thiết: “Từ nay đừng nhắc đến chuyện cấp hai cậu cũng đừng nói với người khác có được không?”.

“Ok, bọn mình cùng giữ bí mật, ngoắc tay một trăm năm không thay đổi!”. Triệu Diệp thề chắc như đinh đóng cột.

Từ hôm đó trở đi, Phương Hồi đã bắt đầu thực sự chơi thân với Triệu Diệp. Triệu Diệp thường trêu cô, thỉnh thoảng Phương Hồi cũng cự lại đôi câu. Kiều Nhiên học hành chăm chỉ, tính tình hiền lành, thường xuyên đối chiếu kết quả bài tập với Phương Hồi, mượn vở chép, thế nên hai người cũng chơi với nhau rất hòa bình.

Duy nhất chỉ có Trần Tầm, hai người không thể nào gần gũi được với nhau. Kể cả hàng ngày ăn trưa cùng nhau, trong khi mọi người trêu đùa nhau rất vui vẻ, nhưng Phương Hồi và Trần Tầm dường như mãi mãi không có chuyện gì để nói.

Tuy nhiên, tình trạng này đã có sự thay đổi lớn.

Phương Hồi trở thành lớp phó tuyên truyền, là do Trần Tầm cố tình giới thiệu.

Hôm đó là thứ hai - buổi sinh hoạt lớp hàng tuần, vì trong cuộc thi báo tường, lớp [1] chỉ đứng thứ sáu, trong khi cả khối có sáu lớp... Thế nên cô giáo chủ nhiệm Hầu Giai đã giáo huấn cho lớp một bài.

Cô Hầu Giai vừa học xong nghiên cứu sinh ở trường Đại học sư phạm, lần đầu làm công tác chủ nhiệm lớp nên rất tâm huyết, lúc nào cũng mong lớp đạt được thành tích nổi trội. Dĩ nhiên hai từ “nổi trội” và “thành tích” này phải kết hợp với nhau và có hiệu quả, nếu không có thành tích, thì cũng đừng nổi trội. Nhưng lần này, không có thành tích, nhưng lại nổi trội nhất, vị trí bết khối đã khiến cho cô chủ nhiệm rất chán nản. Đặc biệt là trong văn phòng, mấy cô giáo có thâm niên còn nói mát: “Cô Hầu, lạ nhỉ, học sinh đều rất thích hoạt động này mà, lần sau phải khích lệ chúng tích cực hơn”. Cô bực quá mà không nói ra được.

“Các em đến từ khắp nơi, đã đến đây hợp thành một tập thể mới rồi thì phải luôn luôn nghĩ rằng mình là một thành viên của lớp”. Cô Hầu Giai nghiêm mặt nói: “Số báo tường lần này cô không nói là một học sinh nào đó không nghiêm túc, mà là do tất cả học sinh trong lớp đều không coi trọng nó. Mặc dù báo tường chỉ là một tờ giấy, nhưng nó là thứ đại diện cho hình ảnh của lớp. Cô nghĩ các em không ai muốn mình bị học sinh lớp khác chê cười đúng không. Cuối tháng là tết Trung thu, còn phải ra một số báo tường nữa, bây giờ cô muốn trưng cầu ý kiến của mọi người, xem ai có ý tưởng gì hay không, hoặc là bạn nào hồi cấp hai đã từng tham gia làm báo tường hoặc học vẽ gì đó, cũng có thể đứng ra làm giúp lớp”.

Tất cả mọi người đều cúi đầu, không ai nói gì.

Mặc dù chương trình giáo dục hồi đó cũng đề xướng cái gọi là cá tính và sự độc lập, nhưng chú trọng nhiều đến hình thức và không coi trọng thực chất. Tất cả đều cá tính, độc lập, thì giáo viên còn quản thế nào nữa? Từ khoanh tay lên bàn, xếp hàng thẳng đến giờ tay phát biểu, nhìn phải thẳng, dường như chúng tôi đều đã được chặn thả, nhưng thực chất lại là chặn thả trong chuồng. Bình thường trêu đùa, hò hét thoải mái đến đâu, trước mặt thầy cô đều biến thành những chú cừu trầm mặc. Như chuyện làm báo tường lần này, mặc cho cô giáo nói hào hùng, hiên ngang đến đâu, thì học sinh ngồi dưới hầu hết đều không có phản ứng gì. Chính vì vậy trong giờ sinh hoạt lớp và giờ giáo dục công dân, hầu như mọi người đều thích làm chim đà điểu.

Trong lúc cả lớp yên tĩnh một cách bất thường, Trần Tầm đã giờ tay đứng dậy.

“Trong chuyện này, em với tư cách là lớp trưởng và bạn Hà Sa với tư cách là lớp phó tuyên truyền đều có một phần trách nhiệm. Nhưng em nghĩ các bạn cũng không muốn như vậy, mặc dù Hà Sa là lớp phó tuyên truyền, nhưng trước đây chưa làm báo tường bao giờ. Em cảm thấy cần phải tìm một bạn biết vẽ để giúp bạn Hà Sa thì chuyện này mới làm tốt được. Chính vì thế, em muốn giới thiệu một bạn để để cùng với Hà Sa phụ trách mảng báo tường ạ”.

Cô Hầu Giai nhìn lớp trưởng bằng ánh mắt hài lòng, nói: “Em muốn giới thiệu ai?”.

Dường như Trần Tầm đã có chủ định từ trước, giọng rất đồng dạc: “Bạn Phương Hồi ạ”.

Từ này đến giờ Phương Hồi vẫn đang làm chim đà điểu, nghe thấy vậy cô vội giật mình ngẩng đầu lên, cô không thể ngờ rằng Trần Tầm lại nói ra tên cô, nên cô chỉ cảm thấy đầu óc u u minh minh

“Trước đây Phương Hồi từng học vẽ, chắc chắn bạn ấy sẽ làm được báo tường!”. Trần Tầm nói tiếp.

Cô chủ nhiệm liền gật đầu, nói với Phương Hồi: “Cô cũng có ấn tượng, hồi nhập học em có ghi trong bản đăng kí là từng học mỹ thuật đúng không?”.

Phương Hồi đứng dậy, tất cả bạn bè đều nhìn về phía cô, đã lâu lắm rồi cô không được mọi người nhìn như vậy, vẻ căng thẳng bất thường khiến cô cảm thấy bất an, mặt đỏ đến tận tai.

Cô liền ưỡn lời nhỏ: “Em đã từng học... nhưng... nhưng...”.

“Thế thì số báo tường kì tới em và Hà Sa sẽ phụ trách nhé, các bạn khác không có ý kiến gì chứ?”. Cô chủ nhiệm hỏi.

“Không ạ! Không ý kiến gì ạ!”. Triệu Diệp cố tình nói lớn.

Phương Hồi hậm hực lườm cậu ta một cái, ánh mắt lướt qua Trần Tầm, nét mặt cậu lại tỏ ra rất thản nhiên.

Sau khi tan học, Phương Hồi bước đến chỗ Trần Tầm ngồi, đây là lần đầu tiên cô và Trần Tầm nói chuyện trực tiếp với nhau, nhưng cô vẫn cúi đầu.

“Sao lại bảo tớ làm? Tớ.. ”

“Lần trước ăn cơm nghe Tiểu Thảo nói cậu đã từng học vẽ, không phải còn đạt giải nhì của quận đó sao”. Trần Tầm liền ngắt lời cô.

“Nhưng, tớ chưa bao giờ vẽ báo tường...”. Phương Hồi không ngờ Trần Tầm còn nhớ chuyện này, lần trước cũng chỉ nói sơ qua thôi mà.

“Biết vẽ là được rồi, cậu nhìn cái cây mà lần trước Hà Sa vẽ đó, ai không biết lại tưởng là bó rau cần!”. Trần Tầm cố gắng nhìn vào mắt cô, nhưng chỉ nhìn thấy đám tóc mái thưa thưa, hai hàng mi của cô vẫn chớp chớp, chỉ muốn gạt tóc ra nhìn.

“Nhưng...”.

“Không sao đâu, đến lúc đó tớ sẽ giúp cậu”. Kiều Nhiên ôm một chồng vở bài tập bước đến: “Tớ không biết vẽ, nhưng tô màu, viết chữ gì đó vẫn làm được”.

Phương Hồi liền nhìn Kiều Nhiên bằng ánh mắt cảm kích, gật đầu rồi lặng lẽ quay về bàn của mình.

Giây phút đó, cuối cùng Trần Tầm đã nhìn thấy mắt cô, nhưng ánh mắt dịu dàng đó không dừng lại ở chỗ cậu.

Trần Tầm cố tình làm như vậy.

Vì đột nhiên cậu phát hiện ra rằng, trước cô bạn này, cậu đã tụt hậu so với hai cậu bạn thân.

Ví dụ như lúc ăn cơm, Triệu Diệp nói thích ăn khoai tây, bữa nào trong hộp cơm có khoai tây, Phương Hồi đều sẽ cho cậu ta một ít. Còn Trần Tầm cũng đã từng nói thích ăn cải thảo, nhưng Phương Hồi chưa lần nào sẽ cho cậu. Hoặc là bài tập có bài nào không làm được, Phương Hồi toàn hỏi Kiều Nhiên, thực ra môn vật lí cậu học giỏi hơn Kiều Nhiên, nhưng Phương Hồi chưa từng hỏi cậu. Kể cả khi hai người đó vất óc hỏi lâu mà không tìm ra đáp án, nếu Trần Tầm chủ động đến giảng cho bọn họ, thì cuối cùng cũng vẫn thành ra là Trần Tầm giảng cho Kiều Nhiên, sau đó Kiều Nhiên lại giảng lại cho Phương Hồi.

Quá đáng nhất là, có lần trước giờ kiểm tra trắc nghiệm tiếng Anh, Phương Hồi nói chuyện với Kiều Nhiên: “Không biết đề ra thế nào nhỉ, có khó hay không?”. Đúng lúc Trần Tầm đi ngang qua, thế là cậu bèn dừng lại nói: “Lớp [2] vừa kiểm tra xong, khó lắm, bốn mặt giấy liền, hai tiết không làm hết!”. Chủ ý của cậu là nói với Phương Hồi, nhưng Phương Hồi lại quay đi, chỉ còn lại Kiều Nhiên thở ngán than dài một hồi. Một lát sau cô ngoảnh đầu lại, Trần Tầm tưởng rằng cô chuẩn bị nói gì, không ngờ cô lại rút ra một quyển vở và đưa cho Kiều Nhiên, nói: “Bài tập ngày hôm nay, tan học nhớ trả tớ nhé”. Sau đó lại quay đi mà không đếm xỉa gì đến cậu.

Cảm giác ám ức đó, thật là... nước sông cuộn cuộn chảy về đông..

Chính vì thế cậu quyết định, bất luận thế nào, cũng phải để Phương Hồi chính thức đối mặt với mình một lần.

Thực ra lúc đó Trần Tầm làm như vậy, cũng chỉ vì không chấp nhận được thái độ thờ ơ của Phương Hồi đối với cậu chứ không có ý đồ gì.

Tôi rất hiểu cậu ta, hồi đó chúng tôi còn trẻ, còn có thể chỉ vì một suy nghĩ nhất thời trong đầu mà cố gắng làm, còn có thể thích ai, ghét ai, không phục ai một cách thoải mái, còn có thể làm theo ý mình mà không nghĩ đến việc sau này sẽ xảy ra chuyện gì, thay đổi chuyện gì.

Có lẽ sẽ có người nói đây là sự bướng bỉnh và ích kỉ, tuy nhiên, bây giờ tôi cảm thấy chúng tôi đã trưởng thành, đã học được cách đối nhân xử thế khéo léo, đã và đang âm thầm lặng lẽ làm việc ở mọi góc ngách, sẽ không hối hận vì mình đã từng viết cho tuổi thanh xuân của mình bằng thái độ thẳng thắn như vậy.

Giống như Trần Tầm, tôi nghĩ cậu ta chưa bao giờ cảm thấy hối hận trước quyết định của mình ngày ấy.

7. Q.2 - Chương 2

“Em có ghét cậu ấy không?”. Nghe đến đây, không kìm được bèn lên tiếng: “Hoặc là thích cậu ấy nên cố tình tránh mặt cậu ấy?”.

Phương Hồi liền lắc đầu, cô mân mê hình chú gấu nhỏ trên chiếc cốc của Hoan Hoan, tiếng gõ của móng tay lên mặt sứ và giọng nói nhẹ nhàng của cô đã biến thành một giai điệu hoài cổ trong sự thay đổi của không gian và thời gian.

“Không thích cũng không ghét. Anh có biết không, có một mẫu người luôn tỏa ra ánh hào quang, đứng dưới luồng sáng này chúng ta sẽ cảm thấy ấm áp và dễ chịu, nhưng nếu đứng quá gần, thì chói mắt. Hơn nữa đứng bên cạnh luồng sáng đó, chúng ta sẽ cảm thấy mình u ám hơn. Chính vì vậy, so với Trần Tầm rực rỡ ánh hào quang, có lẽ em thích Kiều Nhiên hơn”.

Tôi không nói gì, tiếp tục lắng nghe. Tuy nhiên, tôi nghĩ, ở độ tuổi đó mọi tình huống đều có thể xảy ra. Tư duy chưa đủ chín chắn để bắt cuộc sống phù hợp với logic, chính vì vậy một người nổi bật như Trần Tầm và một người mờ nhạt như Phương Hồi có thể tạo ra kết quả hoặc luồng khí nếu thực hiện phản ứng hóa học với nhau.

Xét cho cùng, năm tháng trôi qua, chỉ vì tuổi còn quá trẻ.

Phải mất ba ngày mới hoàn thành tờ báo tường cho Tết Trung thu.

Ngày đầu tiên, Hà Sa, Trần Tầm, Kiều Nhiên, Tiểu Thảo đều ở lại giúp. Triệu Diệp cũng lầy lý do để khỏi phải đi tập bóng, cậu không biết gì về mấy trò vẽ vời, thấy gì cũng mới mẻ, nên hết sở cái này, lại mó cái kia. Mấy lần, không làm gãy bút chì thì giẫm vào giấy vẽ, đã không giúp được việc gì lại còn quấy rối thêm.

Phương Hồi cười đau khổ khi lại phải chữa cây cọ sơn bị Triệu Diệp bắt cần làm gãy: “Sao cậu không xuống tập bóng? Thấy bảo có nhiều con gái ngồi xem lắm mà!”.

Triệu Diệp liền khua khua tay, nói: “Đám đó nhỏ quá, mặt mũi lại gớm như vậy, không ăn thua! Đội bọn tớ đều nói rằng, con gái trường F vừa ngoảnh đầu, con trai trường F phải nhảy lều. Con gái trường F vừa ngoảnh đầu, Trung Đông không còn sản xuất dầu. Con gái trường F vừa ngoảnh đầu, sao chổi Hal-ley đâm địa cầu! Con gái trường F..

“Này! Cậu nói thế là có ý gì!”. Tiểu Thảo vẩy mạnh cây bút lông đang cầm trên tay nói: “Bọn tớ cũng đều là con gái trường F, có gì là xấu chứ?”.

“Oái! Chiếc áo Nike của tôi!”. Triệu Diệp nhìn vết mực trên áo với vẻ mặt đau khổ.

Thừa cơ Kiều Nhiên liền đẩy cậu ta ra ngoài, nói: “Mau ra nhà vệ sinh gột đi, nhờ cây bút của Tiểu Thảo để lại vết dấy, hay à tôi vẩy thêm đường nữa cho cân?”.

Triệu Diệp lao đi ngay, cuối cùng Phương Hồi cũng thở phào nhẹ nhõm, dường như Trần Tầm cũng đã nhận ra vẻ ngao ngán của cô, bèn nói: “Cậu cứ tập trung vẽ, lát tớ sẽ ra ngoài cửa canh chừng, không cho hấn vào nữa. Hấn mà còn gây gỗ thì tớ sẽ xuống sân gào tên hấn, huấn luyện viên đang ở dưới đấy, hấn sợ huấn luyện viên lắm, chắc chắn sẽ ngồi yên thôi”.

Phương Hồi cúi đầu cười, thu dọn rồi bắt đầu lại từ đầu. Cô hết sức chăm chú, mang hết màu nước, bút vẽ ở nhà đến, đầu tiên là phác thảo lên giấy bằng bút chì, sau đó lại ghi chú hình ảnh rất quy cách. Vì sợ bị phai màu nên ngay cả nước rửa bút lông Phương Hồi cũng thay liên tục.

Do Triệu Diệp quấy rối, cộng với việc Tiểu Thảo và Hà Sa ngồi bên cười nói, chuyện trò rôm rả, Trần Tầm và Kiều Nhiên bàn chuyện liên hoan Tết Trung Thu, nên mặc dù người nhiều nhưng chẳng ai giúp gì được cô cả. Thế nên đến cuối ngày, mới chỉ vẽ xong bản phác thảo.

Tình hình ngày thứ hai cũng không khá hơn được bao nhiêu. Đến ngày thứ ba, Triệu Diệp và Tiểu Thảo đã bỏ cuộc, Kiều Nhiên thì bị cấm, Phương Hồi khuyên mãi cậu mới chịu về nhà, vì có việc nên Hà Sa chỉ ở lại đến sáu giờ rồi về. Cuối cùng, chỉ còn lại Trần Tầm và Phương Hồi.

Mùa thu trời tối sớm, Trần Tầm bật hết đèn trong lớp học. Dưới ánh đèn sáng rực, Phương Hồi khom người trước bàn vẽ, chiếc bóng nhỏ của cô in hình xuống trang giấy. Sân trường vắng vẻ, trong phòng chỉ có tiếng bút, tiếng tẩy cọ sát trên giấy, Trần Tầm ngồi trên ghế bên cạnh, lặng lẽ nhìn Phương Hồi tô màu.

Có lẽ do ít chuyện trò nên cậu chăm chú theo dõi từng động tác nhỏ của Phương Hồi. Ví dụ cô gạt tóc ra sau tai bằng mu bàn tay, hoặc cô gạt nhẹ bụi tẩy bằng đầu ngón tay, hoặc cô cúi đầu xuống nói chuyện. Trần Tầm rất thích nhìn cô làm như vậy, mặc dù nếu cũng giống Tiểu Thảo, buộc tóc đằng sau, phùng mang thổi bụi tẩy đi, mỉm cười, vừa vẽ vừa nói chuyện cũng rất dễ thương, nhưng cậu thích vẻ nhẹ nhàng, đặc biệt của Phương Hồi hơn.

“Cậu xem xem dòng chữ này có bị lệch không?”. Phương Hồi ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Trần Tầm, mặt cô đỏ bừng, vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

Trần Tầm bước đến, nhìn một lát rồi nói: “Không lệch, không lệch đâu! Chữ đẹp quá, sao không giống với nét chữ bình thường của cậu?”.

“Ừ, đây là phỏng theo kiểu chữ Tống. Thực ra tớ viết không đẹp, ba tớ viết mới đẹp, tớ học lỏm ba tớ thôi”.

“Đẹp lắm, ba cậu cũng vẽ tranh à?”.

“Không, ba tớ vẽ sơ đồ thôi”. Phương Hồi lấy thước ra đo rồi nói: “Tiếp theo sẽ tẩy hết đường chì đi là xong, cái này tớ tự làm được, cậu về trước đi, bắt cậu phải giúp ba ngày rồi”.

“Không, tớ không vội đâu, đợi cậu về cùng cả thể”. Trần Tầm vội nói: “Cậu làm báo tường là giúp nhiều cho tớ rồi, nếu không tớ thực sự không biết ăn nói với cô chủ nhiệm thế nào”.

“Cảm ơn cậu”.

Trần Tầm rất hào hứng, cậu lấy máy nghe nhạc vẫn mang theo ra, mở nhạc, bỏ tai nghe ra và điều chỉnh âm lượng ở mức cao nhất. Máy nghe nhạc không phải loại xịn, bài hát đang bật là bài: “Rất muốn nói rằng anh thực sự yêu em, rất muốn nói câu xin lỗi em, em khóc và nói tình duyên đã hết, khó nối lại, khó nối lại... Một cô gái như em, khiến anh buồn, khiến anh vui, khiến anh cam lòng hi sinh tất cả..

Trần Tầm và Phương Hồi vừa ngân nga khe khẽ vừa hoàn thành tờ báo tường. Họ đứng lên ghế, mỗi người cầm một đầu, căn cho thẳng, trong lúc dán lên tường, hai người đã nhìn nhau cười.

Lúc ra khỏi khu giảng đường, họ vô cùng vui mừng khi nhìn thấy căng tin chưa đóng cửa, thế là hai đứa đã cùng mua hamburger và trà đen lạnh đóng túi, ngồi trên cây xà kép ở sân bóng ăn một bữa tối đơn giản. Ánh sáng hắt qua kẽ lá tỏa xuống, lốm đốm, có lẽ vì trong đêm tối, thế nên cái mà Phương Hồi gọi là ánh hào quang trên người Trần Tầm cũng đã dịu hơn, khiến cô có thể yên tâm ngồi bên cạnh cậu.

“Cảm ơn cậu”. Phương Hồi vừa đung đưa chân vừa nói.

“Cậu khách sáo quá! Tớ đã nói, thực ra là cậu giúp tớ mà”. Trần Tầm cười nói: “Cậu vẽ đẹp thật đấy! Lần này chắc chắn lớp mình sẽ đạt giải nhất”.

“Cũng khả năng của tớ có hạn, chỉ được như vậy thôi”.

“Phương Hồi”. Đột nhiên giọng Trần Tầm tỏ ra hết sức nghiêm túc: “Tớ cảm thấy rất đẹp, thật đấy, rất đẹp”.

Tôi nghĩ, mọi người ai cũng thích nghe mình được khen, dù lời khen ấy có thật lòng hay không. Chính vì thế, trước ánh mắt của Trần Tầm, cuối cùng Phương Hồi đã đón nhận. Cô khẽ mỉm cười, nụ cười rất rạng rỡ.

Đoạn này Phương Hồi kể rất tỉ mỉ, cô mặc chiếc áo khoác đỏ, Trần Tầm mặc áo màu trắng, bút màu Hero đựng trong túi đựng bút, máy nghe nhạc là của hãng Aiwa, nghe bài hát ‘Khiến anh buồn, khiến anh vui’ của Chu Hoa Kiện, bánh hamburgerr thịt gà 3,5 tệ một cái, trà đen lạnh của hãng Thống Nhất, trắng chỉ còn thiếu một chút xíu nữa thôi là tròn vành vạnh, cây trong trường là cây hòe, xà kép làm bằng đồng, có thể nâng lên hạ xuống...

Sau nhiều năm, nhìn cô nheo mắt nhắc lại những kỉ niệm này, đột nhiên tôi cảm động và chỉ muốn khóc. Hay nói một cách văn chương là tôi đã nhìn thấy chiếc bóng hạnh phúc và cũng đã ngửi thấy mùi vị của

nỗi buồn. Nói một cách thô tục là vẽ mơ màng đó của Phương Hồi đã khiến hormon Adrenaline trên tuyến thượng thận của tôi dư thừa.

Tôi thấy thương cho Phương Hồi, muốn nắm chặt tay cô, không phải là vì tôi cảm thú đến mức có ý định đòi bại gì với một cô gái có tâm hồn yếu ớt, mà là vì tôi phát hiện ra bàn tay của cô đang run rẩy...

8. Q.2 - Chương 3

Ông trời không phụ lòng người, báo tường của lớp [1] giành được gii nhất.

Kết quả vừa công bố, từ cô phụ trách khối, cô chủ nhiệm lớp, đến cán bộ lớp, tổ trưởng và bạn bè trong lớp, nhìn thấy Phương Hồi đều cười tươi như hoa.

Sau mấy ngày lạ lẫm, cuối cùng Phương Hồi cũng bắt đầu quen dần với nụ cười của mọi người, buổi sáng đi xe đạp đến trường, gặp bạn bè, cô không còn cúi đầu tránh mặt mà đã ngẩng đầu lên chào

Người thích nhìn cô như vậy nhất là Trần Tâm, với tư cách là bạn học cùng lớp, dĩ nhiên là Phương Hồi cũng đã mỉm cười với cậu.

Năm đó trường F chính thức bắt đầu tiến hành cải cách đội ngũ giáo viên, thế nên trường có thêm không ít giáo viên mới là nghiên cứu sinh tốt nghiệp các trường sư phạm nổi tiếng. Thầy hiệu trưởng trường F đã tổ chức một buổi gặp gỡ thầy trò toàn trường, trong cuộc họp, thầy đã phát biểu rất hăng say, nói trường F hội tụ sức mạnh của năm châu bốn bể, học sinh ngồi dưới cười, nói trường F cũng hội tụ tiếng địa phương của năm châu bốn bể.

Hồi đó, nói tiếng phổ thông chưa trở thành một yêu cầu bắt buộc đối với giáo viên, cũng phải làm bài sát hạch để cho đạt yêu cầu, nhưng cũng chỉ sơ sơ rồi cho qua. Chính vì vậy, mỗi lần bước trên hành lang yên tĩnh trong giờ học, đều nghe thấy các âm điệu vô cùng đặc sắc.

Một hôm tong giờ hóa, thấy Lưu lại bắt đầu bài biểu diễn trước cả lớp.

“Ồ... các em gỡ sang trang 27... ờ, câu thứ hai trang 27, ờ, NaCl..

Triệu Diệp ngồi dưới ôm bụng cười ngặt nghẽo rồi quay sang hỏi Trần Tâm: “Ghi đi! Bao nhiêu lần rồi!”.

Trần Tâm lại vẽ thêm ba dấu tích nữa xuống giấy, đếm sơ qua rồi nói: “Hai tám”.

Triệu Diệp nhìn đồng hồ, cười càng khoái chí hơn.

“Chết mất! Kỉ lục mới, mới được sáu phút mà hai mươi tám từ ‘ờ’!”.

“Đừng cười nữa, thầy Lưu đang nhìn ông kia!”. Kiều Nhiên nhắc nhở.

“Em kia, ờ, chú ý kỉ luật trong giờ học”. Thầy Lưu cau mày nói.

Triệu Diệp vội cúi đầu xuống, quay đi giả vờ đọc sách.

“ờ, HCl, ờ...”.

Đến nước này thì Triệu Diệp không thể nhịn được nữa, cậu lại bật cười, lần này thì thầy Lưu đã giận thực sự, thầy bước nhanh xuống bàn cuối, bực bội quát: “Cậu đứng ngay dậy cho tôi, rốt cuộc là cậu có thái độ gì hả? Cậu này cậu biết rồi hả? Vậy cậu giảng cho cả lớp nghe đi!”.

Thầy Lưu nhét sách bài tập vào tay Triệu Diệp và nhìn cậu bằng ánh mắt nãy lửa.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt xuống cuối lớp, Triệu Diệp nhìn cười mặt đỏ tía tai, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, nét mặt lộ rõ vẻ ngây thơ, thật thà, tựa như cậu học sinh tiểu học không làm được bài.

Sau đó, cậu học sinh tiểu học khổng lồ này liền lên tiếng, cậu nói: “Ồ... thầy ạ, em không biết”.

Cả lớp cười nghiêng ngả...

Kết quả là thầy Lưu lôi Triệu Diệp lên ngay văn phòng khối, bị các thầy cô khác giáo huấn một hồi, rõ ràng là bản kiểm điểm 800 chữ theo quy định bình thường không đập tắt được cơn thịnh nộ của các thầy cô, họ

đã yêu cầu Triệu Diệp phải viết bản kiểm điểm dài 1.500 chữ và không được sai một chữ, rồi xin chữ kí phụ huynh.

Sau khi bị phán quyết như vậy, Triệu Diệp như bị dội gáo nước lạnh, mặt mày thiếu não, cả buổi chiều uể oải, chán chường, sau khi tan học có trận thi đấu bóng đá với lớp [5] mà cậu cũng không chịu tham gia.

Kiều Nhiên liền kéo cậu nói: “Đi thôi, mọi người đang đợi, cậu không đi ai làm thủ môn!”.

Triệu Diệp cúi đầu thu dọn sách vở: “Không đi! Đây còn phải viết bản kiểm điểm nữa! Bảo Chu Hiểu Văn thay tôi!”.

“Kéo chân Chu Hiểu Văn cho dài thêm thì mới đến được thất lưng cậu! Đùa gì vậy!”. Trần Tầm cũng bước đến khuyên: “Bản kiểm điểm có gì là khó viết! Ông thu thập tất cả các bản kiểm điểm trước đây ông đã viết lại thành một, 1.500 chữ, chuyện vặt!”.

“Không được, yêu cầu phụ huynh phải kí tên, ông bố tôi mà biết được chuyện này chắc chắn sẽ tấn ột trận như tử, tôi phải giữ sức chứ!”.

Trần Tầm liền nảy ngay ra một kế: “Tôi sẽ tìm người kí tên cho ông, để ông yên tâm đi đá bóng với bọn tôi được không?”.

“Đùa gì vậy, bảo bố ông kí cho tôi à?”.

“Không, đợi một lát”. Nói rồi Trần Tầm liền chạy ra ngoài.

Hồi đó giáo viên và phụ huynh liên lạc với nhau không thuận tiện như bây giờ, chính vì thế chiều giáo viên thích dùng nhất là bắt phụ huynh kí tên, nào là bài kiểm tra, thông báo thu tiền đều phải có chữ kí của phụ huynh. Ý muốn nói rằng tình hình học hành, thu tiền và còn những chuyện mà con bác đã làm, bác phải nắm được hết. Nhưng dĩ nhiên là học sinh có rất nhiều chuyện không muốn để bố mẹ biết, đặc biệt là những vị học hành chênh mảng, đồ dám đưa bài kiểm tra chỉ chút bút đỏ ra cho bố mẹ xem! Có câu tục ngữ nói rằng “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, có câu thì ắt sẽ có cung và thế là mỗi lớp đều có một hai học sinh bắt chước được chữ kí của phụ huynh. Không nhất thiết là phải bắt chước nét chữ, chỉ cần nét chữ nhìn già dặn là được, đằng nào thì bình thường không có giáo viên nào đối chiếu từng chữ một.

Trong lớp Phương Hồi, vị cao nhân làm được việc này là Môn Linh Thảo.

Lúc Trần Tầm tìm thấy Tiểu Thảo ở cầu thang, cô đang cùng Phương Hồi đi xuống dưới. Trần Tầm liền ngăn bọn họ lại: “Đừng về vội, giúp hộ tớ một việc nhỏ với!”.

Tiểu Thảo nhìn cậu hỏi: “Việc gì?”.

“Hôm nay Triệu Diệp bị thầy phạt viết bản kiểm điểm, cậu kí tên hộ cái!”.

“Không được, cậu không thấy hôm nay cô chủ nhiệm tức thế nào à, nhờ mà bị cô phát hiện chữ kí giả thì tớ cũng phải viết bản kiểm điểm chứ chẳng chơi!”.

“Haizz, không sao đâu, chữ cậu kí giống như vậy, chắc chắn cô không phát hiện ra đâu, kể cả là sự việc có bại lộ thì chắc chắn bọn tớ có đánh chết cũng sẽ không khai ra cậu! Tớ thề đấy!”.

Tiểu Thảo liền bật cười, Trần Tầm thấy đã ổn thỏa, bèn nói: “Thôi, cậu mau lên, lát nữa bọn tớ còn phải đá bóng với lớp [5] nữa, chuyện này không xong thì Triệu Diệp không đi đâu”.

“Đá bóng hả? Thế thì tớ cũng đi!” Tiểu Thảo hào hứng nói.

“Ok! Bắt Triệu Diệp mời cậu kem!”. Trần Tầm liền kéo cô đi, bước được hai bước đường như nhớ ra điều gì, lại ngoảnh đầu lại nói: “Phương Hồi, đi cùng nhé!”.

Phương Hồi bèn lắc đầu, nói: “Các cậu đi đi, hôm nay tớ không đi xe đạp”.

“Không sao! Tớ chở cậu!”.

Trần Tầm nhìn cô, cười rất rạng rỡ.

Hồi đó các lớp rất hay thi đấu bóng đá, bóng rổ với nhau. Trường F không có sân bóng đủ tiêu chuẩn, cứ điểm của bọn họ là đá sau khu tường thành Đông Hoa Môn, ít người, thưa xe lại rộng rãi. Ở đó cũng không

có dụng cụ chuyên nghiệp gì, xếp cặp sách coi như là hai khung thành, đặt gạch ở hai góc coi như là cờ góc, nhưng đá vẫn rất say sưa.

Hôm đó Trần Tầm đá rất hay, vừa vào sân đã dội được vào khung thành của đối phương hai quả. Cậu bắt chước cầu thủ Shiller giơ tay cao lượn hai vòng, đang lúc hào hứng thì nhìn thấy Phương Hồi đưa cho Kiều Nhiên một chai nước, hai người vừa cười vừa nói chuyện với nhau.

Và thế là cậu cũng thấy hậm hực, rõ ràng người đưa bóng vào lưới là mình, người chạy mệt nhất là mình, tại sao không thấy cô ấy đưa nước ỉnh? Kiều Nhiên đá ở vị trí hậu vệ, tiền vệ của lớp [5] đá đuột như vậy, từ đầu đến cuối cậu ta đá rất nhẹ nhàng, vừa giải lao Phương Hồi đã đưa nước cho cậu

Nghĩ vậy Trần Tầm liền chạy ra biên, gọi với về phía Phương Hồi: “Cho tớ chai nước!”.

Kết quả là Phương Hồi vẫn không có động tĩnh gì, cuối cùng là Tiểu Thảo, vội vàng mở chai nước đưa cho cậu, lại còn khen cậu mấy câu.

Trần Tầm hậm hực đá thêm nửa hiệp nữa, lúc thay người giải lao, cậu nhìn thấy Phương Hồi lại bước về phía Kiều Nhiên.

“Muộn rồi, tớ về trước đây”. Phương Hồi nói.

“Ừ, thế cậu đi cẩn thận nhé”. Kiều Nhiên nhìn lên trời nói.

“Ừ, bye bye”. Phương Hồi vẫy tay, đeo ba lô rồi đi qua trước mặt Trần Tầm.

Tuy nhiên trong lúc cô chuẩn bị bước ra đường thì đột nhiên nghe thấy tiếng Trần Tầm gọi tên cô sau lưng.

Phương Hồi ngoảnh đầu lại thì thấy Trần Tầm đã đứng dậy, nằng chiêng vượt qua bức tường thành cổ và hất xuống người cậu, đổ rức.

Trong sắc đỏ này, Trần Tầm cười nói: “Đừng về vội, lát nữa tớ sẽ chở cậu về!”.

9. Q.2 - Chương 4

Phương Hồi nói trời xui đất khiến thế nào mà cô đã ở lại.

Hôm đó Trần Tầm đã khiến cô nảy sinh ảo giác, có lẽ là do bề dày lịch sử của Đông Hoa Môn, nó đã tải qua mấy đời nhân duyên rồi, thế nên cô cũng cảm thấy mờ ảo. Cô cười và nói rằng lúc đó tự nhiên cô lại nhớ đến lời thoại trong bộ phim Đại thoại Tây du[^], giữa nằng chiêng, cô tưởng rằng cậu bạn đưa tay về phía cô này sẽ cười mây hồng đến đón cô như trong phim.

Còn tôi thì nghĩ, đó chỉ là phút rung động đầu đời của họ mà thôi.

Trận đấu ngày hôm đó lớp [1] thắng giòn giã, Trần Tầm đá vào 5 quả, Kiều Nhiên cũng đá vào một quả - nhưng là đưa bóng vào lưới nhà.

Ngoài Kiều Nhiên ra, các cậu bạn khác đều rất phấn khởi, Tiểu Thảo hãnh diện đi qua trước mặt đám con gái lớp [5], tay ôm năm chai nước ngọt Sinkist, nói là phải ăn mừng.

Còn Phương Hồi thì đã hết hứng từ lâu, cô chỉ mong lát nữa được âm thầm đi xe bus về nhà, vì nằng chiêng đã tắt, trời mỗi lúc một tối.

“Cậu sốt ruột rồi phải không?”. Trần Tầm bước đến chỗ Phương Hồi nói: “Về nhé!”.

“Ừ... không cần đâu... tớ về với Triệu Diệp cũng được, tiện đường mà”. Phương Hồi cúi đầu xuống nói.

“Thôi tớ xin kiếu..Triệu Diệp úp người xuống gác бага xe Trần Tầm nói: “Hôm nay tớ không còn đủ sức đâu! về nhà còn phải viết 1.500 chữ nữa chứ, mẹ kiếp!”

“Hà?”. Phương Hồi liền nhìn cậu ta bằng ánh mắt thắc mắc.

“Thôi ông khai thật ra đi!”. Trần Tầm xoa đầu Triệu Diệp, cười nói: “Nhà cậu ta có phải ở Đức Ngoại đâu, ở Triều Ngoại cơ!”.

“Hả?”. Phương Hồi tròn mắt nhìn Triệu Diệp.

“Hề hề... tớ làm thế là để gắn kết tình cảm với cậu mà!”. Triệu Diệp nói với vẻ rất vô tội.

“Biến biến biến!”. Trần Tầm hát cậu ta xuống rồi nhảy lên xe và quay đầu lại nói với Phương Hồi: “Cậu lên đi, không về sẽ muộn mất!”.

Cậu chậm rãi đạp xe về phía trước, lại còn bóp còi cao su trên xe, âm thanh đó như đang giục già chạy đến và nhảy lên xe.

Cô không biết nhảy xe, động tác vụng về nhưng lại không muốn bám vào người Trần Tầm và thế là chiếc Giant đó loạng choạng một hồi.

“Cẩn thận đấy!”. Trần Tầm ngồi trước không ngoảnh đầu lại, cậu chỉ đưa tay ra sau đỡ tay Phương Hồi.

Xe đã lấy được thăng bằng, dần dần chạy thẳng.

Đột nhiên Phương Hồi đỏ bừng mặt, một lát sau cô mới sực nhớ ra, vừa nãy quên chào Kiều Nhiên và mọi người.

Hồi đó, chiều hoàng hôn ở Bắc Kinh chắc rất đẹp.

Người không đông đúc, xe cộ không nhiều, cũng không có nhiều tòa nhà văn phòng cao tầng như bây giờ. Người Bắc Kinh vẫn chưa tái định cư ra khu vực ngoại ô, Tây Trục Môn vẫn chưa có nhiều cầu vượt ngợp mắt và các công trình kiến trúc hình vòm thậm xưng như bây giờ, đường Bình An vẫn kết nối nhiều con ngõ nhỏ, họ vẫn còn rất trẻ trung.

Trần Tầm đưa Phương Hồi đi qua những khu nhà tường xanh ngói đỏ ở Nam Trì Tử, đèn đường hắt xuống, tạo thành hai bóng tròn tuyệt đẹp.

Phương Hồi ôm ba lô, bàn chân lắc qua lắc lại, nói chuyện với Trần Tầm.

“Cậu đừng giận Triệu Diệp, cậu ấy làm thế chỉ vì muốn nói chuyện với cậu thôi!”.

“Tớ biết mà, tớ không giận đâu”.

“Thật hả? Thấy bảo con gái ghét nhất là bị con trai lừa mà!”. Trần Tầm cười nói: “Có hôm tớ xem phim với mẹ tớ, những tình tiết khác mẹ tớ không nhớ, bà chỉ nhớ vai nữ chính, chính là cô đóng vai Xuân Hỷ trong phim Hí thuyết Càn Long (Những câu chuyện về vua Càn Long) đó, cô ta gào lớn: ‘Tại sao anh lại lừa em! Sao anh có thể lừa em! Anh tàn nhẫn lắm, dám lừa cả em!’>Trần Tầm bắt chước giọng các sao nữ Hồng Kông, Đài Loan, khiến Phương Hồi cười khúc khích.

“Tớ không sợ bị lừa. Nói dối cũng được, nhưng đừng để tớ biết được sự thật”.

“Tại sao?”.

“Nếu không biết đó là lời dối trá thì sống sẽ thoải mái hơn. Đối với tớ, sự thật không có nghĩa lí gì nhiều, thà cứ bị lừa mà không biết còn hơn là tỉnh táo nhận ra mình bị lừa, vì nếu tỉnh táo biết được sự thật sẽ vô cùng đau khổ”.

“Hả? Nếu biết nhận lỗi và hứa sau này sẽ không lừa cậu nữa thì sao?”.

“Đừng xin lỗi, cậu nói mà tớ ghét nhất là ‘xin lỗi’. Nếu đã nói lời ‘xin lỗi’ tức là đang mắc nợ nhau.

“Vậy hả...”.

“Ừ! Lạ lắm phải không, hi hi”. Phương Hồi tự cười mỉa mình, cô bóp chặt đầu khóa của ba lô, chiếc khóa hằn lên ngón tay.

Mặc dù Phương Hồi nói như vậy, nhưng Trần Tầm cảm thấy chắc chắn là cô rất sợ bị lừa, sợ bị bắt nạt. Cậu nhớ lại vẻ lặng lẽ cúi đầu của cô trong lớp mà thấy thương thương. Cô bạn này không những hiền lành mà còn dịu dàng. Cô không bao giờ làm phiền bất kì ai, nhưng những việc mà người khác nhờ, cô luôn giúp đỡ hết mình. Có thể nhiều lúc còn vụng về, nhưng không cố tình che giấu. Mỗi lần cô ngẩng đầu lên, ánh mắt lúc nào cũng như muốn né tránh, nhưng nhìn kĩ vào đáy mắt cô, thấy thật trong sáng biết bao.

“OK! Từ nay về sau tớ sẽ không nói lời xin lỗi với cậu nữa, tớ sẽ nói không sao cả! Kể cả có giẫm vào chân cậu tớ cũng sẽ nói không sao cả, coi như là cậu nợ tớ!”.

“Cậu nói gì vậy!”. Phương Hồi lại cười, lần này cười rất vui vẻ.

Nếu cô không thích xin lỗi, thì cậu sẽ không nói. Nếu cô không dám lại gần, thì cậu sẽ chủ động tấn công. Nếu cô vẫn lùi bước, thì cậu sẽ kéo cô lại.

Lúc đó chắc là Trần Tầm đã nghĩ như vậy, còn chuyện vì sao lại như vậy, rất đơn giản...

Vì cậu đã thích Phương Hồi.

Ngày hôm sau đi học, bản kiểm điểm của Triệu Diệp đã được trót lọt cho qua. Triệu Diệp đã lấy lại được phong độ, chỉ có điều trong giờ Hóa, cậu không còn gây nhiễu nữa, bất luận thầy Lưu nói bao nhiêu từ “ờ”, cậu đều nghe giảng rất chăm chú.

Tan học, Phương Hồi không đợi Triệu Diệp về cùng nữa, cô dắt xe đi dọc theo sân bóng, đúng lúc nhìn thấy Triệu Diệp, Trần Tầm, Kiều Nhiên đang chơi bóng. Triệu Diệp cũng nhìn thấy cô và ghé vào tai Trần Tầm nói nhỏ: “Lát nữa tôi chuyển bóng cho ông, ông đừng bắt nhé!”. Trần Tầm gật đầu với vẻ thắc mắc, chưa kịp chạy lại thì đã thấy Triệu Diệp ném bóng về phía Phương Hồi.

Bóng rơi trúng vào bánh sau xe Phương Hồi, chiếc xe liền đổ chổng kỉnh.

“Oái, trượt rồi!”. Triệu Diệp cười khoái chí.

Phương Hồi trừng mắt nhìn cậu ta, nói: “Ghét quá!”

“Ông giở trò gì vậy?”. Trần Tầm đập tay vào Triệu Diệp nói.

“Hè! Sao ông mạnh tay thế!”. Triệu Diệp vừa xoa vai vừa nói: “Phương Hồi bảo không giận mà hôm nay tôi bye bye lại không thêm nói gì!”.

“Đáng đời!”. Trần Tầm đang định đến dựng xe cho Phương Hồi thì thấy Kiều Nhiên chạy đến.

Kiều Nhiên chỉnh lại ghi đông cho cô, hai người chuyện trò với nhau gì đó rất thân mật rồi vẫy tay chào nhau.

“Ê, ông bảo liệu Kiều Nhiên có gì với Phương Hồi không!”. Triệu Diệp huých tay vào Trần Tầm đang đứng thần người.

“Không biết!”.

Trần Tầm liền cướp ngay quả bóng trong tay cậu ta, đứng ở vạch 3 điểm ném về phía rổ.

Bóng liền chui tọt vào rổ.

10. Q.2 - Chương 5

Đúng là Kiều Nhiên có tình ý gì đó với Phương Hồi.

Nhưng cái gọi là có tình ý gì đó chỉ là một trong số rất nhiều chuyện ở thời cấp ba của cậu. Hàng ngày cậu còn phải phân công các tổ trực nhật, phải lên phòng giáo vụ lấy bút viết bảng, phải nhắc nhở bạn bè nhớ mặc đồng phục, cắt tóc mái, trải khăn trải bàn trước khi sao đỏ kiểm tra, ngoài ra còn phải học thuộc bài khóa tong New Concept English chép vào thứ ba hàng tuần, rồi còn phải làm bài tập, phải đi chiếm sân để buổi trưa có chỗ chơi bóng, phải làm trăm thứ việc không tên nhưng vẫn buộc phải làm.

Việc thích Phương Hồi nằm trong số những việc này, nó thường xuyên khiến tới tim, tâm hồn cậu xao động. Nhưng có thể do bền lên, cũng có thể là do không ý thức được rằng mình có đối thủ nên cậu không thể hiện gì nhiều. Hồi đó học sinh cũng không dám biểu lộ tình cảm, sau khi ăn trưa xong, đám con trai con gái thường hỏi nhỏ nhau rằng: “Có phải XX thích OO không?”. Hoặc: “Nghe nói XX và OO yêu nhau rồi”. Nhưng chắc chắn không giống học sinh cấp ba bây giờ, động một tí là anh em em em, ngồi trong lớp mà dám hôn nhau công khai, lên xe bus thì ôm nhau xoắn xuýt, trên đường về nhà tay trong tay, chẳng ngại ngần gì.

Kiều Nhiên không phát ra tín hiệu gì đặc biệt, dĩ nhiên rồi, nếu hồi đó mà cậu ấy phát ra tín hiệu gì đặc biệt thì chắc ngày hôm nay em đã không ngồi đây kể lại chuyện này. Tóm lại là Kiều Nhiên không thể ngờ rằng cậu đã bỏ lỡ người khiến cậu phải thương nhớ da diết sau này.

Mọi chuyện được bắt đầu khi Phương Hồi bị ngắt.

Hôm đó là lễ kéo cờ tổ chức vào thứ hai. Ừng như các trường khác, lễ kéo cờ là nghi thức được tổ chức đều đặn hàng tuần của trường F. Các lớp xếp thành hàng thẳng, đồng chí nào cấp hai chưa vào đoàn sẽ phải đeo khăn quàng đỏ, đồng chí nào vào đoàn rồi thì phải đeo huy hiệu đoàn. Đúng bảy rưỡi nghi thức sẽ bắt đầu, không ai được phép đến muộn, nếu không sẽ bị gán cho rất nhiều tội danh, không yêu nước, không quan tâm đến tập thể, không tôn trọng quốc kì... Nếu đến muộn và lại đúng thời điểm cả trường đang hát quốc ca, thì chắc chắn phải đứng nghiêm không nhúc nhích, sau đó kính cẩn chờ đợi giáo viên chủ nhiệm đến hỏi tội.

Quy trình diễn ra rất đơn giản, đứng ở hai bên cột cờ là hai nhóm, học sinh cấp hai và học sinh cấp ba, một bên giương cờ đội, một bên giương cờ đoàn, sau lưng có nữ sinh ôm hoa. Quốc kì được kéo lên, đội viên thiếu niên tiên phong đứng chào, giáo viên và học sinh toàn trường hát quốc ca. Nếu có hoạt động hoặc công việc gì thì sẽ truyền đạt, thỉnh thoảng hiệu trưởng còn phát biểu, tuyên dương hoặc phê bình ai đó.

Điểm khá đặc biệt của trường F là, người kéo cờ luôn cố định, mỗi khối hai người, thay phiên nhau và tất cả đều là nam sinh. Những nam sinh này thành tích học tập không nhất thiết phải quá nổi bật, nhưng đáng dấp, tướng mạo phải khôi ngô, tuấn tú. Thầy hiệu trưởng trường F nói, làm như vậy để tạo dựng bộ mặt, khí thế cho trường. Chính vì thế nghi thức kéo cờ của trường F diễn ra rất “long trọng”.

Đoàn viên kéo cờ của lớp [1] là Trần Tầm và Kiều Nhiên, hôm đó nhiệm vụ giương cờ đoàn và ôm hoa cũng đến lượt lớp [1] phụ trách, Triệu Diệp giương cờ, Phương Hồi và Tiểu Thảo ôm hoa.

Buổi sáng Phương Hồi đến trường muộn, không kịp ăn sáng, tới nơi liền mang hoa ra sân ngay. Cô chỉ đứng một lát đã cảm thấy nắng rất chói mắt, hai chân không còn đứng vững, tuy nhiên vào thời điểm đặc biệt này, cô cũng ngại không dám nói mình không được khỏe, thế nên đành cố chịu. Không ngờ do các lớp xếp hàng không thẳng, trước khi nghi thức bắt đầu, cô hiệu phó lại phê bình toàn trường một lúc,

Phương Hồi thấy mắt hoa lên, lúc tối lúc sáng, cuối cùng không chịu được nữa, cô bắt đầu loạng choạng. Nhưng cô đứng sau Trần Tầm và Kiều Nhiên, bị che khuất nên không ai phát hiện ra vẻ bất thường của cô.

“Í! Quốc kì! Quốc kì!”.

Cô hiệu phó vừa định tuyên bố nghi lễ kéo cờ bắt đầu thì thấy học sinh phía dưới xôn xao, ngoái đầu lại nhìn thì thấy quốc kì đã được kéo lên rồi, nhìn kĩ thì thấy trước khi ngắt xỉu, Phương Hồi đã túm chặt sợi dây và kéo cờ lên. Lúc đó cô không còn nhớ gì nữa, ấn tượng duy nhất để lại trong cô là có một đôi tay ấm áp đỡ lấy cô.

“Mau đưa bạn đi.. ”

Cô hiệu phó chưa nói dứt lời thì Trần Tầm đã chạy đi, cậu vừa đỡ Phương Hồi vừa nói lớn với Tiểu Thảo: “Cậu còn đứng đó làm gì nữa! Mau đỡ cậu ấy đi! Để tớ công cậu ấy lên phòng y tế!”.

Tiểu Thảo vội đỡ Phương Hồi đặt lên vai Trần Tầm. Trần Tầm cúi xuống, kéo cánh tay cô và chạy nhanh về phía phòng y tế. Tiểu Thảo chạy theo đỡ đằng sau, gần như không theo kịp tốc độ của cậu ta.

Phản xạ của Trần Tầm quá nhanh, đến khi Kiều Nhiên hiểu ra vấn đề thì Trần Tầm đã công Phương Hồi chạy được một đoạn. Kiều Nhiên vội đuổi theo bọn họ, cùng Tiểu Thảo đỡ Phương Hồi.

“Học sinh kéo cờ! Một em quay lại đi!”.

Cô hiệu phó gọi lớn bọn họ, nhưng Trần Tầm và Kiều Nhiên đều không ngoái đầu lại.

Phòng y tế nằm ở tòa nhà giáo vụ, cách sân thể dục một đoạn khá xa, Trần Tầm công Phương Hồi đi một đoạn và cậu cũng phải thở hổn hển.

Tiểu Thảo đi bên cạnh nhắc: “Trần Tầm, cậu đặt Phương Hồi xuống đi, để Kiều Nhiên thay cho cậu một lúc!”.

“Ừ, để tớ công cho!”. Kiều Nhiên sốt sáng nói.

“Không sao, không cần đâu”. Trần Tầm lắc đầu, tay càng túm chặt hơn.

Lúc đó trong đầu cậu đã có một suy nghĩ rất quả quyết là không giao Phương Hồi cho ai khác.

Thực ra nghĩ lại, cảnh tượng đó không hề lãng mạn, mặc dù Phương Hồi không mập, nhưng dáng cô cao, chắc chắn công sẽ rất vất vả. Nếu bé chắc sẽ thoải mái hơn, nhưng trước bao thầy cô, bạn bè trong trường, ai dám làm vậy! Tuy nhiên, trong sự việc không lãng mạn này, những tình cảm nhỏ lãng mạn đã âm thầm nảy sinh.

Mấy đứa lếch thếch kéo đến phòng y tế, tất cả đều rất căng thẳng. Bác sĩ khám một lúc rồi bảo không có vấn đề gì lớn, chỉ bị hạ đường huyết, nghỉ ngơi một lát là ổn.

Vừa tỉnh lại, Phương Hồi liền nhìn thấy ngay Trần Tầm. Cậu và Kiều Nhiên, Tiểu Thảo đang nhìn cô chăm chăm, nét mặt rất thậm xưng.

“Cô ơi! Tỉnh rồi ă! Bạn ấy tỉnh rồi ă!”. Trần Tầm ngoảnh lại gọi.

Bác sĩ liền bước đến, đặt tay lên trán Phương Hồi, nói: “Em còn thấy khó chịu không?”.

“Dạ bình thường ạ”.

“Em chưa ăn sáng đúng không?”.

“Vâng...”

“Lần sau nhớ phải ăn sáng nhé! Không sao, chỉ tụt huyết áp thôi”. Bác sĩ vừa ghi lại bệnh án vừa nói: “Em nào đi mua cái gì đó cho bạn ấy ăn, bánh mì và nước ngọt là được, nhớ mua loại có đường nhé”.

“Để tớ đi cho!”. Kiều Nhiên nói: “Cậu muốn ăn gì?”.

“Cái gì cũng được, cảm ơn cậu”.

“Đừng khách khí thế”. Kiều Nhiên cười rồi chạy đi.

“Haizz, cậu cũng thật là! Trong người không khỏe sao không nói ra?”. Tiểu Thảo cau mày

“Tớ tưởng cố chịu một lát là ổn.. ”

“May mà Trần Tầm phản ứng kịp thời, nếu cậu ấy không đỡ cậu thì chắc cậu đã ngã rồi!”.

“Vậy à, cảm ơn cậu..

Trần Tầm khua tay, nói với Tiểu Thảo: “Cậu sang lấy thuốc đi!”.

“Ừ, thế Phương Hồi cứ nằm một lát đi nhé!”.

Tiểu Thảo liền theo bác sĩ đi ra, Trần Tầm kéo chăn cho Phương Hồi rồi nói:

“Nghỉ thêm lát nữa đã, tiết một đờng học nữa!”.

“Ừ”.

Chỉ có hai đứa ngồi với nhau, Phương Hồi thấy rất căng thẳng, cuối cùng cô liền nhắm mắt lại không nhìn Trần Tầm nữa.

“Vừa nãy cậu làm tớ sợ quá”.

Trần Tầm như đang lăm bằm một mình, bất giác Phương Hồi đỏ bừng mặt.

“Cậu có biết tại sao tớ lại lo cho cậu như vậy không?”.

“Cậu... là người tốt”. Phương Hồi nói nhỏ.

“Hả? Tớ là người tốt? Người khác ghét tớ sẽ không như vậy đâu! Cô Tưởng đứng sau gọi tớ, tớ cũng chẳng kịp thưa”.

Hàng lông mi của Phương Hồi rung rung, dường như cô đã linh cảm được điều gì đó, nhưng cảm giác này vừa khiến cô ngất ngây, vừa làm cô sợ hãi.

“Cậu không biết thật hay giả vờ không biết?”. Trần Tầm nói với vẻ thất vọng: “Nói thật nhé, tớ..

Cậu chưa nói hết câu thì Kiều Nhiên đã về.

Kiều Nhiên mua nước táo, bánh hamburgerr bò và cả một gói kẹo nữa.

“Sốt ruột rồi phải không? Tớ bảo họ phải nướng lại bánh cho nóng”. Kiều Nhiên nói: “Vừa nói chuyện gì mà không khí nặng nề thế?”.

Phương Hồi nhắm mắt lại không nói gì.

“Không có gì, tớ dọa chơi cậu ấy thôi”. Trần Tầm bóc gói kẹo ra, ột viên kẹo màu xanh vào miệng.

Viên kẹo đó chua chua, giống như tâm tong hiện giờ của cậu, giống cả câu nói dở vừa nãy.

11. Q.2 - Chương 6

Cả ngày hôm đó, Phương Hồi luôn ở trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Câu nói ngập ngừng đó của Trần Tầm vẫn lớn vồn trong đầu Phương Hồi, lúc thì cô nghĩ, liệu có phải ý cậu ấy là... thích ư? Lúc lại nghĩ, không thể, không thể, làm sao cậu ấy thích mình được, rõ ràng là nói với Kiều Nhiên rằng dọa chơi cô thôi, tốt nhất không nên tưởng bở.

Thực ra chắc chắn Phương Hồi cũng mong chờ một điều gì đó, bình thường trong giờ học, cô thường liếc xuống bàn cuối, buổi trưa thường ngồi bên cửa sổ nhìn xuống sân bóng rổ, lúc làm bài tập cùng Kiều Nhiên cũng thường lên quan sát xung quanh một cách vô thức. Trong những cái nhìn bối rối đó của cô, bóng Trần Tầm là tâm điểm. Cô rất hiểu, cậu bạn thường xuyên gọi tên cô, thường xuyên nhớ đến cô khi mọi người quên lãng cô, thường xuyên lên chăm sóc cho cô mỗi khi cô không biết phải làm gì, đã âm thầm gieo hạt giống yêu thương trong tới tim cô và hạt giống ấy đã nhú ra một mầm xanh non nớt, nhỏ xinh

Chuyện thích nhau hồi 16 tuổi bình dị và đơn giản như vậy, những câu chuyện tình yêu với kết cục happy ending hay sad ending trong phim ảnh đã không được họ coi là thật nữa. Họ luôn cho rằng mình sẽ trải qua một mối tình không giống ai, tưởng rằng những ngày tháng lông bông này sẽ kéo dài mãi mãi. Tuy nhiên, sau khi trưởng thành, họ mới phát hiện ra rằng, hóa ra mọi thứ vẫn đi theo lối mòn xưa cũ, những người đã từng ở bên mình mỗi ngày rồi cũng sẽ mỗi người mỗi ngã.

Buổi trưa ăn cơm, từ đầu đến cuối Phương Hồi không ngẩng đầu lên. Trần Tầm cố tình kể mấy câu chuyện cười nhảm nhí, thậm chí là lấy trộm viên thịt trong hộp cơm của cô, nhưng đều không thể khiến cô ngược mắt lên được. Triệu Diệp kéo Trần Tầm đi chơi bóng, Tiểu Thảo kéo Phương Hồi đi lấy thư. Hai người một bên, đi cùng một lúc, nhưng cuối cùng lại rẽ theo hai hướng khác nhau.

Hồi đó máy tính vẫn chưa phổ biến, thế nên không có QQ để chat, cũng không có email để gửi thư điện tử. Điện thoại di động và tin nhắn lại càng khỏi phải nói, chỉ có mấy kiểu điện thoại di động, nhưng vẫn chưa có chức năng nhắn tin bằng tiếng Trung. Bạn bè ở các trường liên lạc với nhau bằng thư từ. Cổng trường nào cũng có sạp hàng bán giấy viết thư, hình các nhân vật hoạt hình của Nhật Bản, rồi các mẫu hoa nhí của Hàn Quốc, thần tượng điện ảnh, loại 5 tệ/ tập, có thể xé ra từng tờ để viết, loại 4 tệ/tập, còn được tặng thêm mấy phong bì nhỏ, vừa rẻ vừa đẹp, tha hồ chọn lựa.

Tiểu Thảo là cô bạn nhận được nhiều thư nhất trong lớp bọn họ, bạn bè của cô nằm rải rác khắp Bắc Kinh.

“Cậu xem tập thư này đi”. Trong phòng văn thư, Tiểu Thảo đưa cho Phương Hồi một chồng thư.

“Ừ”. Phương Hồi bước đến chọn thư của lớp

mình, một lát thì tìm thấy hai lá thư của Tiểu Thảo.

“Í! Đẻ tớ xem nào! Không ngờ cậu ấy lại hồi âm nhanh như vậy”. Tiểu Thảo cầm lấy lá thư cười nói: “ơ, Phương Hồi, sao chẳng bao giờ thấy cậu viết thư gì cả! Bạn cấp hai của cậu không liên lạc với nhau

“Tớ không thân với bọn họ lắm”.

“Không thân?”. Tiểu Thảo hỏi với vẻ kinh ngạc: “Cậu đùa à?”.

Phương Hồi xếp lại chồng thư, đứng bên đợi bạn, đằng xa hình như có cậu nào đó ghi được một cú 3 điểm, mọi người reo hò, vỗ tay rất ồn ào, bất giác cô lại dõi mắt về phía đó.

“Tớ bảo này... Phương Hồi...”. Tiểu Thảo cầm lên một lá thư, giơ lên trước ánh nắng, nhìn tờ giấy viết thư gấp thành hình trái tim bên trong.

“Hả?”. Phương Hồi ngoảnh đầu lại, lá thư đã che kín đôi mắt Tiểu Thảo, cô nhìn thấy mặt sau của phòng bì có nét chữ rất dễ thương: “Cảm ơn chú đưa thư”.

“Cậu... có phải cậu thích Trần Tầm không?”.

Tiểu Thảo hỏi nhỏ.

“Hả?”.

“Đúng không?”.

“Không... làm gì có!” Tim Phương Hồi đập thành thịch, cảm giác bị người ta nói trúng tim đen khiến cô vô cùng sợ hãi: “Cậu đừng nói linh tinh!”.

“Hi hi! Tớ biết rồi!”. Tiểu Thảo đặt ngay lá thư xuống, vui vẻ nói: “Thực ra là cậu thích Kiều Nhiên, đúng không?”.

“Cậu nói gì lạ vậy! Nhảm nhí quá!”. Phương Hồi lườm Tiểu Thảo một cái rồi quay đầu đi ra.

“Đừng giận, đừng giận mà!”. Tiểu Thảo kéo cô lại, nói với giọng rất bí ẩn: “Tớ cam đoan sẽ không nói cho ai biết đâu!”.

“Tớ xin đấy, đừng nói linh tinh nữa!”. Nét mặt Phương Hồi tỏ vẻ bất lực.

Bị Tiểu Thảo dọa như vậy, Phương Hồi phát hiện ra rằng, trước cái gọi là tình cảm đẹp, cô vẫn cảm thấy sợ. Cảm giác này, tự nhiên khiến cô cảm thấy vô cùng chán chường.

Tưởng như thế là xong, nhưng trước khi tan học,

Trần Tầm lại đến chỗ cô.

Phương Hồi luống cuống thu dọn ba lô, trong lúc chuẩn bị với lấy túi đựng bút thì bị Trần Tầm ấn tay xuống. Cậu không nói gì, chỉ nhét một tờ giấy vào trong đó, Phương Hồi sững sờ nhìn, Trần Tầm liền cười nói: “Về nhà hãy xem”.

Phương Hồi không đợi được đến lúc về nhà mà đã xem trước, thực sự cô không chịu được cảm giác thót tim này, đi đến giữa đường liền mở ra xem. Tuy nhiên, sau khi đọc xong, cô lại càng thót tim hơn.

Mẫu giấy viết rằng:

“Phương Hồi, buổi sáng chưa nói được hết, sợ dĩ tớ lo cho cậu, không phải vì tớ là người tốt, cũng không phải vì chúng mình là bạn thân của nhau. Mà là vì, **TỚ THÍCH CẬU**. Tớ không đùa đâu, tớ thật lòng đấy. Nếu cậu thấy tớ được thì hãy viết tên tớ vào vở bài tập lịch sử. Tớ đợi cậu!”.

Phương Hồi là tổ trưởng phụ trách môn lịch sử, lần đầu tiên phát vở bài tập lịch sử, có một cuốn vở không ghi tên, cuốn đó chính là vở của Trần Tầm. ít nhiều Trần Tầm có ý tiếp cận cô, lần thứ hai nộp vở, cậu vẫn không ghi tên, Phương Hồi biết nên đã trả thẳng cho cậu. May mà bài tập môn lịch sử không nhiều, nên Phương Hồi cũng âm thầm dung túng cho trò đùa có phần mờ ám này của cậu. Ngày mai có giờ lịch sử, bài tập tuần trước lại phải trả và lần này, cô có nên viết tên vào vở rồi trả cho cậu ta hay không?

Giữa nắng thu, Phương Hồi nhìn theo con đường phủ đầy lá ngân hạnh vàng, trong tay nắm chặt tấm lòng của một cậu bạn, nhưng lại không biết phải làm gì.

Hiện tại, khi được nghe Phương Hồi kể về câu chuyện của cô ngày trước, tôi rất hiểu tâm tang rối bời của cô lúc đó. Tôi hiểu cô đã phải lưỡng lự, đầu tranh tư tưởng thế nào, nhưng vẫn không thể viết ra tên của cậu bạn mà rõ ràng cô rất có cảm tình đó.

Tuy nhiên, chắc chắn hồi đó Trần Tầm không hiểu được những điều này. Chính vì vậy, ngày hôm sau, cậu cầm cuốn bài tập lịch sử trên tay mà lòng tràn đầy hi vọng, đến khi phát hiện ra rằng vạch chấm phía sau chữ họ tên vẫn để trống, cậu thấy vô cùng chán nản. Cậu rất muốn đi hỏi cô, rốt cuộc là tại sao, tại sao rõ ràng đã nhìn thấy vẻ cảm tình hiện lên trong ánh mắt của cả hai người mà cô vẫn cố tình né tránh.

Nhưng rõ ràng Phương Hồi đang tránh mặt cậu, mấy ngày hôm đó gần như cô chỉ chuyện trò với Tiểu Thảo hoặc Kiều Nhiên mà không liếc cậu cái nào, cũng không nói chuyện với cậu. Nhưng Trần Tầm có cảm giác rằng, chắc chắn Phương Hồi không ghét mình. Vì từ đó trở đi cô không hề cười, trong đôi mắt trong trẻo đó, chất chứa một vẻ u buồn khó có thể miêu tả bằng lời.

Cuối cùng Trần Tầm không nói được với Phương Hồi câu nào, dĩ nhiên là câu hỏi tại sao đó cũng không nói ra được. Lúc tan học, cậu nhìn theo Phương Hồi và Kiều Nhiên cùng ra khỏi lớp, bước chân của họ rất đều nhau, rất ăn ý, ngay cả lúc bước ra khỏi cửa lớp cũng là bước chân trái trước.

Phương Hồi liếc trộm Trần Tầm, cô biết chắc chắn cậu đang nhìn cô. Nhưng cô không ngoảnh đầu lại, cho dù chỉ là mỉm cười với cậu cũng không.

Không phải cô không muốn, mà là không dám.

Trong lúc Phương Hồi định tiếp tục im lặng và lặng lẽ bước đi, cô không thể ngờ rằng, ngày hôm sau, trên bảng lại có một dòng chữ đang chào đón cô.

Đó là nét chữ nghiêng nghiêng ngả ngả, không nhận ra là chữ của ai, nhưng lại vô cùng nặng nề: “Phương Hồi thích Trần Tầm”.

12. Q.2 - Chương 7

Hôm đó là ngày Phương Hồi và Tiểu Thảo phải xếp xe, Phương Hồi đã đến từ sớm, nhưng mãi không thấy bóng dáng Tiểu Thảo đâu. Lúc Kiều Nhiên đến, nhìn thấy Phương Hồi đang chật vật xếp chiếc xe đua của Triệu Diệp, cu vội dừng xe lại, bước đến giúp cô.

“Đề tớ xếp cho, Triệu Diệp tệ thật, không chịu xếp xe rồi hãy vào lớp! Mỗi xe cậu ta là chiếm nhiều chỗ nhất”. Kiều Nhiên giữ lấy chiếc xe, nói.

“Cậu ấy đến muộn, vội đi tập bóng rổ nên vứt xe ở đây rồi chạy mất”. Phương Hồi cười khổ sở, nói.

“Sao có mỗi mình cậu vậy? Tiểu Thảo đâu?”.

“Cậu ấy chưa đến, chắc là quên rồi”.

“Cô nàng này, suốt ngày bận rộn toàn cái không đâu, không thể hiểu nổi!” Kiều Nhiên thở dài và dắt một chiếc xe đạp vào.

“Cậu về đi, một mình tớ làm được mà”.

“Không sao, để tớ giúp cậu! À, hôm nay cậu ăn sáng chưa?”. Kiều Nhiên hỏi rất quan tâm: “Nếu chưa ăn thì đi ăn ngay đi!”.

“Tớ ăn rồi”. Phương Hồi mỉm cười cảm kích: “Cảm ơn cậu”.

Kiều Nhiên khua tay rồi cười bene lên.

Gần như chuông báo bảy rưỡi Tiểu Thảo và Trần Tầm mới đến. Kiều Nhiên và Phương Hồi đang chuẩn bị về lớp, bọn họ mới dắt xe chạy như bay từ cổng trường vào. Mắt Trần Tầm thâm đen, tóc bù xù, vừa nhìn là biết dậy muộn. Còn Tiểu Thảo đến trường rồi mới nhớ ra hôm nay phải xếp xe, trên đường về lớp luôn miệng xin lỗi Phương Hồi.

Bốn đứa vừa chuyện trò vừa chạy lên lớp, nhưng vừa bước vào cửa lớp, đột nhiên liền im bặt.

Tất cả đều nhìn thấy dòng chữ trên bảng đó, không to, nhưng rất nhức mắt: “Phương Hồi thích Trần Tầm”.

Tiểu Thảo là người phản ứng đầu tiên, cô không nói câu nào, bực bội đi về chỗ mình. Chiếc ghế bị cô kéo ra rất mạnh, phát ra tiếng động rất chói tai.

Kiều Nhiên là người phản ứng thứ hai, cậu bước lên bực giảng, cầm giẻ lau xóa dòng chữ xấu xa đó đi. Vì lau mạnh quá nên chiếc bảng rung bần bật. Sau đó cậu ngoảnh đầu lại, lạnh lùng nói: “Lần sau đề nghị các bạn trực nhật nhớ xóa bảng trước khi vào học!”.

Trần Tầm là người phản ứng thứ ba, cậu kéo Phương Hồi và nói nhỏ: “Thôi cứ về chỗ đã”.

Còn từ đầu đến cuối, Phương Hồi không hề nhúc nhích. Ánh mắt cô vô hồn, nhìn chằm chằm lên bảng, sắc mặt trắng bệch, sợ sệt. Thực ra cô không hề nhìn dòng chữ đã biến mất đó, cũng không nghe thấy những điều Trần Tầm đang nói với cô. Cô đã bị nỗi xấu hổ và sự sợ hãi nuốt chửng, cảm giác đáng sợ đó ập xuống đầu, xé nát tình cảm nhỏ nhoi của cô, chỉ trong giây lát, lòng tự trọng của cô đã vỡ vụn.

Phương Hồi nheo mắt lại nói, hôm nay thời tiết rất đẹp, nhưng cô vẫn thấy lạnh vô cùng. Cô thực sự tuyệt vọng vì nghĩ rằng, từ giây phút này trở đi, tuổi trẻ của cô sẽ hóa thành tro bụi.

Trái tim tôi lại một lần nữa thất lại. Hồi đó cô không dám mơ mộng gì cao xa, nhất như thỏ đế, thậm chí còn không dám đón nhận sự theo đuổi của Trần Tầm, mà chỉ rụt rè bảo vệ chút tình cảm đầu đời kín đáo đó. Trong góc nhỏ chưa bị ai phát hiện, cô lén lấy ra để ngắm nghía, ngây ngất một lúc, sau đó tranh thủ lúc mọi người không để ý, lại cẩn thận cất đi.

Tựa như một chú sóc, ngờ ngạc nhiên chờ hạt sỏi cuối cùng của mùa đông. Tuy nhiên đến cuối cùng, hạt sỏi đó vẫn bị phát hiện, nó bị phơi bày trước mặt tất cả mọi người, bị chế giễu, mỉa mai, cuối cùng là bị giẫm nát không thương tiếc.

Tôi nghĩ, chắc chắn con sóc đó sẽ vô cùng đau đớn.

Phương Hồi bước về chỗ ngồi của mình, cả buổi sáng, cô gục mặt xuống bàn không hề nhúc nhích. Cô giáo hỏi cô bị l Kiều Nhiên trả lời thay cô rằng người không được khỏe. Trần Tầm ngồi sau cũng không học được chữ nào vào đầu, từ đầu đến cuối cậu vẫn theo dõi bờ vai gầy guộc của cô, bờ vai đó run rẩy, khiến cậu càng thêm buồn phiền.

Mãi cho đến giờ ăn trưa, Phương Hồi mới ngẩng đầu lên. Mắt cô đã khóc sưng húp, tay áo vẫn còn chưa khô nước mắt. Trần Tầm nhìn cô bê hộp cơm của mình lặng lẽ quay về chỗ ngồi, không kim được nữa bèn bước đến.

Cậu đóng nắp hộp đựng cơm của Phương Hồi lại rồi nói: “Sang ăn cơm cùng mọi người đi!”.

Phương Hồi cắn chặt môi, chậm rãi lắc đầu.

“Tớ lấy ghế cho cậu rồi, mau lên”.

“Tớ không sang đâu”. Vì vừa khóc nên giọng Phương Hồi còn hơi lạc, cô đưa tay với đôi đũa thì bị Trần Tầm giằng lại.

“Cậu có làm gì sai đâu, sao lại làm như vậy! Chẳng lẽ từ nay trở đi không bao giờ nói gì nữa à?”.

“Tớ không đi đâu”. Đường như Phương Hồi lại sắp bật khóc.

“Thôi được, thế thì bọn tớ sang đây ăn vậy!”. Trần Tầm quay lại kê bàn rồi gọi Kiều Nhiên và Triệu Diệp: “Ê, lại đây!”.

Vì đi tập bóng nên Triệu Diệp không được tận mắt chứng kiến cảnh buổi sáng, cậu chỉ được nghe Kiều Nhiên kể sơ qua, đang không biết phải an ủi Phương Hồi thế nào. Thấy Trần Tầm gọi, cậu bèn vội bê hộp cơm chạy đến.

“Hôm nay có khoai tây à”. Triệu Diệp cúi người nhìn thẳng vào mặt Phương Hồi: “Khoai tây, Phương Hồi”.

Phương Hồi liếc Triệu Diệp một cái với vẻ chán chường.

“Nhìn nữa đi! Nhìn thêm một lần nữa đi!”. Triệu Diệp nói: “Nhìn nữa tớ sẽ xơi tái cậu luôn!”.

Kiều Nhiên cũng bước đến, dường như cậu coi như không có chuyện gì xảy ra mà rút khăn tài bàn ra cho Phương Hồi rồi quay lại nói: “Tiểu Thảo, mau lên!”.

“Tớ đang tao đổi một chút với Hà Sa, các cậu ăn trước đi”. Tiểu Thảo cầm bát đi về đầu bên kia.

“Mặc kệ Tiểu Thảo, cậu ta sợ tớ lấy khoai tây đó mà!”. Triệu Diệp không ngại ngần mà mở ngay hộp cơm của Phương Hồi ra, nói: “Đồ kệt xỉ!”.

“Đồ đểu! Tưởng ai cũng như cậu à!”. Tiểu Thảo trợn mắt lườm Triệu Diệp một cái.

Trước tiếng cãi nhau chí chóe của Triệu Diệp với mọi người, dường như mọi chuyện đã trở lại bình thường. Nhưng Phương Hồi biết, cô không thể như trước được nữa. Thời đó người ta rất nhạy cảm, cô rất hiểu ánh mắt của của các bạn trong lớp nói nên điều gì. Đối với những đứa trẻ ngày ngày chỉ đối mặt với sách vở, bài thi, đây có thể coi là một chuyện lớn đầy háo hức. Mặc dù, nhân vật trung tâm câu chuyện đó cảm thấy rất buồn.

Tối về đến nhà, đầu óc cô vẫn cứ để đâu đâu.

Đang chép bài thì điện thoại đổ chuông, một lát thì ba cô quay vào gọi.

“Tìm con hả ba?”. Phương Hồi hỏi với giọng nghi ngờ.

“Ừ, con trai”. Ba cô nói.

“A lô”. Phương Hồi nghe máy.

“A lô”.

“Ai đấy?”

“Tớ Trần Tầm đây”.

Nghe thấy đối phương xưng tên, tim Phương Hồi liền đập thành thịch.

“Có chuyện gì vậy?”.

“Bài tập toán cậu làm xong chưa?”.

“Xong rồi”.

“Xem hộ tớ trang 49, câu 5, kết quả cuối cùng của cậu là bao nhiêu?”.

“Đợi lát nhé”. Phương Hồi chạy vào phòng lấy vở toán, đột nhiên cô phát hiện ra rằng, cô rất vui khi nhận được điện thoại của Trần Tầm.

“A lô, X=5, Y=3”.

“Ừ, giống của tớ”.

“Ừ”.

“Cảm ơn nhé”.

“Không có gì”.

“Thế, thôi nhé”.

“Ừ, bye bye”.

Điện thoại vọng lại tiếng tút tút, tự nhiên Phương Hồi lại thấy có cái gì đó thất vọng.

Cô về phòng tiếp tục làm bài tập, nhưng năm phút sau, điện thoại lại đổ chuông.

Phương Hồi đồng tai lắng nghe ba nói chuyện, đến khi nghe thấy ba nói: “Cháu đợi một lát”. Cô vội mở cửa phòng ra.

“Tìm con hả ba?”.

“Ừ...”. Ba cô bằng ánh mắt dò hỏi: “Hình như vẫn là cái cậu ban nãy”.

“Vâng”. Phương Hồi giả vờ quay vào lấy vở bài tập toán rồi chậm chạp bước đến.

“A lô”.

“Tớ đây”.

“Ừ, còn câu nào cần đọ kết quả nữa không?”.

“Hết rồi”.

“Hả?”.

“Ồ... tớ có chuyện muốn nói với cậu, nói chuyện có tiện không?”.

“Bình thường”.

“Thế tớ nói nhé, cậu chỉ cần nghe thôi”.

“Ừ”.

“Chuyện sáng nay đừng nghĩ ngợi gì nhiều”.

“Tớ biết rồi”.

“Biết gì, khóc cả buổi sáng đúng không?”.

“Không”.

“Nếu tớ không lên tìm cậu, chắc cậu sẽ không nói chuyện với tớ nữa đúng không?”.

“Ừ”.

“Vì sao?”.

Không hay

“Có gì mà không hay! Hay là ngày mai tớ cũng viết lên bảng rằng Trần Tầm thích Phương Hồi! Cho hòa cả làng nhé!”.

“Cậu đừng làm vậy!”. Phương Hồi bắt đầu cuống.

“Tại sao không được! Tớ thích cậu mà!”.

Đây là lần đầu tiên Trần Tầm bày tỏ tình cảm trực tiếp với cô, vừa nói ra câu đó, hai đứa liền im bật.

Bây giờ chúng ta thường hay nói là yêu. “Anh yêu em!”. “Em có yêu anh không?”. “Anh có mãi mãi yêu em không?”. Căn nhắc câu chữ quá, dường như cũng mất đi vẻ tòn trọng vốn có. Nói nhiều đến đâu, đều vẫn cảm thấy có gì đó trống rỗng, không khiến người ta tin được. Chính vì thế mấy câu bên trên đã biến thành: “Anh rất yêu em!”. “Em có yêu anh thật lòng không?”. “Anh có thật sự mãi mãi yêu em không?”.

Chữ yêu và chữ thật lòng, thật sự, đã trở thành một tổ hợp dễ khóc dễ cười.

Còn khi mười mấy tuổi, cái gọi là “thích”, mặc dù nghĩa của nó không sâu sắc bằng từ “yêu”, nhưng vẫn đủ để lấp đầy tới tim.

Trong tích tắc đó, cái gọi là “thích” của Trần Tầm, đã khiến Phương Hồi cảm thấy vô cùng ầm ập.

“Cậu... thích tớ không?”. Trần Tầm vẫn vắn hỏi.

“Thích thì nói có, không thích thì nói không”.

“Phương Hồi, đừng nói chuyện nữa, mau vào làm bài tập đi”. Ba Phương Hồi gọi cô.

“Vâng, con vào ngay đây!”. Phương Hồi luống cuống trả lời: “Thôi để ngày mai đi học nói nhé”.

“Đợi đã! Có hay không?”. “Cậu trả lời tớ đi!”.

“Có! Thế đã nhé!”. Phương Hồi không đợi cậu nói gì thêm mà cúp ngay máy.

13. Q.2 - Chương 8

Hôm đó không phải là ngày đặc biệt gì, hàng nghìn năm qua, đó cũng chỉ là một đêm rất bình thường, nhưng hai đứa trẻ đó đã khắc sâu trong lòng.

Ở hai đầu Bc Kinh, chúng đã tự cười thầm. Không thể gọi điện thoại để nói thêm gì nữa, thế nên đành phải hồi tưởng lại cuộc nói chuyện ban nãy, hồi tưởng từng chữ một. Không có điện thoại để nhắn tin xác nhận lại, thế nên trong lúc vui mừng vẫn còn có điều gì đó thấp thỏm, không yên tâm. Không có phần mềm chat QQ có thể gửi gắm mọi niềm thương nỗi nhớ, thế nên đành phải giấu sự rung động dưới đáy lòng.

Nhưng có lẽ chính vì thế mà nỗi nhớ và niềm vui lại lắng đọng nhiều hơn, tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt hơn, dĩ nhiên là cũng sẽ nhớ lâu hơn.

Ngày hôm sau thế nào mà hai đứa lại gặp nhau trên đường đến trường. Cả hai đều hơi đỏ mặt, Trần Tầm đạp xe mãi miết, thỉnh thoảng lại liếc Phương

Hồi đạp xe bên cạnh. Còn Phương Hồi thì một mực cúi đầu, tóc mái che kín mặt.

“Ồ...”. Trần Tầm không chịu được nữa bèn hỏi: “Hôm qua, cậu nói ‘có’ đúng không?”.

“Sao vậy?”. Phương Hồi nhìn cậu bằng ánh mắt căng thẳng.

“Không sao cả, xác nhận lại thôi”. Trần Tầm liền cười: “Phương Hồi, tớ... tớ mừng... vô cùng”.

“Tớ tưởng cậu rút lại lời cơ”. Phương Hồi khẽ cắn môi.

“Làm sao có chuyện đó được!”. Trần Tầm quạ, nói với giọng khẳng định.

Cậu ra sức đạp về phía trước, thả hai tay ra, hào hứng kêu lên mấy tiếng. Phương Hồi liền cười, đạp xe đuổi theo cậu.

Đến trường, hai đứa không dắt xe song song bên nhau. Trần Tầm đi trước, Phương Hồi theo sau, phối hợp rất ăn ý, cả hai đều cố gắng thể hiện không có tình ý riêng tư gì với nhau. Thích, là chuyện hai đứa tự tận hưởng, hồi đó chắc cũng không muốn công khai trước bạn dân thiên hạ. Dĩ nhiên rồi, chúng cũng không dám, yêu trong trường phổ thông cũng không có gì là hay.

Trần Tầm xếp xong xe liền tự động tạo ra một khoảng trống. Phương Hồi cười thầm rồi dắt xe dựng bên cạnh xe cậu, cô cúi xuống khóa xe, ngẩng đầu lên thì vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra rằng Trần Tầm đã khóa bánh xe trước của hai xe lại với nhau bằng ổ khoá hình chữ U.

“Cậu làm... làm gì vậy?”. Phương Hồi lén lút nhìn bạn phụ trách xếp xe.

“Không gì cả. Nhưng nếu hôm nay cậu không nói chuyện với tớ thì chiều đừng có hòng về nhà được”. Trần Tầm cười rất đắc ý.

“Kiểu gì vậy!”. Phương Hồi lườm Trần Tầm một cái, nhưng trong lòng lại vui vô cùng: “Nhờ mọi người nhìn thấy thì sao”.

“Không sao, cậu đừng khóa xe nữa, nếu bọn họ nhìn thấy thì bảo cậu không mang chìa khóa!”.

Lúc vào lớp, Phương Hồi vẫn hơi căng thẳng, cô vẫn chưa hết sợ trò đùa buổi sáng hôm qua, cảm giác bị mọi người nhìn chăm chăm, nghĩ lại cô vẫn thấy run. Nhưng nhìn Trần Tầm đi trước, Phương Hồi cảm thấy yên tâm hơn, ít nhất là hiện tại đã có một người chịu đứng về phía cô, cô không còn lẻ loi nữa, cô đã có một cậu bạn khá ổn ở bên cạnh, chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy, chỉ mỗi điều này thôi cũng đã khiến cô yên tâm hơn rất nhiều.

Buổi trưa, Trần Tầm lấy cơm hộ Phương Hồi và Tiểu Thảo, nhưng Tiểu Thảo vẫn nói có việc với Hà Sa nên không vào. Phương Hồi ngại ngồi ăn cùng Trần Tầm và bọn họ, một mình cô ngồi ăn với ba cậu con trai, nhìn cứ kì kì thế nào không chịu, cậu chỉ muốn ngồi ăn với Phương Hồi. Và thế là tong lúc Phương Hồi từ chối ăn chung với bọn họ, Trần Tầm lại vậy Kiều Nhiên và Triệu Diệp đến bàn Phương Hồi như lần trước.

Trước hành động này của Trần Tầm, Phương Hồi luôn phải chấp nhận một cách bị động. Hôm nay cậu đã mấy lần làm thế rồi, ví dụ buổi sáng khóa xe, hoặc như vừa nãy xin giấy kiểm tra toán. Cậu nói quên mang

rồi cười xin Phương Hồi mấy tờ. Một lát sau, Phương Hồi lại nhìn thấy cậu lòi từ cặp ra một sấp đưa cho Kiều Nhiên.

Mặc dù cách cố ý tiếp cận của Trần Tầm hơn ngang ngạnh, trẻ con, nhưng Phương Hồi vẫn thấy rất vui. Cô biết, sở dĩ Trần Tầm làm như vậy là vì cậu thực sự quý mến cô.

Giờ thể dục trường F, con trai học riêng, con gái học riêng, tập bài thể dục, chạy đôi vòng là giải tán, hoạt động tự do. Tiểu Thảo không chơi cùng Phương Hồi nữa, cô và mấy cô bạn khác ngồi dưới gốc cây thảo luận tập phim Hoàn châu cách cách tối hôm qua, hình như Ngũ A Ca đã hôn Tiểu Yến Tử, chính vì thế bọn họ bàn tán rất hào hứng. Hà Sa và Tiểu Thảo còn ngân nga ca khúc trong phim.

Phương Hồi ngồi một mình bên cạnh, không cô bạn nào quay sang nói chuyện với cô, cô chỉ lặng lẽ nhìn họ cười đùa và lắng nghe: “Hãy để chúng ta được làm bạn với hồng trần. Cưỡi ngựa phi nhanh, tận hưởng nhân thế phồn hoa. Đối tửu xướng ca, hát lên bài ca vui mừng trong tim. Oanh oanh liệt liệt, nắm bắt tuổi thanh xuân”. Cô biết, tong mắt Tiểu Thảo, cô chỉ là một người bạn không có gì quan trọng. Thế nên vì chuyện ngày hôm qua mà Tiểu Thảo tránh mặt cô, cũng là điều dễ hiểu. Chỉ có điều, ít nhiều cô cũng vẫn thấy lẻ loi.

Đám con trai cũng đã giải tán, Trần Tầm vào phòng dụng cụ thể thao mượn quả bóng rổ, lúc quay ra thì nhìn thấy Phương Hồi đang ngồi một mình ở một góc. Cô vốn đã gầy, trước tiếng nói, tiếng cười vui vẻ bên cạnh, cậu lại càng cảm thấy cô mảnh mai, đơn độc hơn. Trần Tầm nghĩ một lát rồi quay lại gọi Kiều Nhiên và Triệu Diệp: “Ê! Hôm nay đừng chơi bóng nữa! Ra chơi trò gọi số với con gái đi!”.

Kiều Nhiên cũng nhìn thấy Phương Hồi đang ngồi một mình, bèn kéo ngay Triệu Diệp, mặc dù Triệu Diệp không tỏ ra tình nguyện lắm: “Ừ! Đi thôi! Ra chơi gọi số!”.

lại quay sang gọi đám con gái, lúc đầu Phương Hồi ngồi im không nhúc nhích, nhưng rồi cũng bị Kiều Nhiên kéo đi.

Mọi người xếp số, Triệu Diệp số 1, Trần Tầm số 2, Phương Hồi số 3, Tiểu Thảo số 4, Kiều Nhiên số 5, tổng cộng mười mấy người, luật chơi là ai thua ba lần sẽ bị mọi người thay nhau tung bóng vào mông.

Vì muốn Phương Hồi được chơi vui, Trần Tầm và Kiều Nhiên đã liên tục gọi số 3. Phương Hồi chạy mấy vòng, dần dần cũng bật cười. Cô là người thật thà, mỗi lần bị gọi đều tung bóng rất cao, thế nên đón bóng của cô rất dễ, mọi người cũng đều gọi số 3.

Triệu Diệp thì không như vậy, cậu ta chơi láu cá hơn ai hết. Triệu Diệp cố tình trêu Tiểu Thảo, lúc thì tranh thủ khi cô đứng cách xa, tăng nhẹ bóng lên rồi ném xuống gọi số 4, lúc lại giả vờ tuột tay khi Tiểu Thảo sẵn sàng tư thế chờ cậu gọi số, sau đó ném bóng vào cô. Kết quả là chỉ một lát, Tiểu Thảo đã thua ba lần.

“Triệu Diệp! Cậu cố tình đúng không!”. Tiểu Thảo hậm hực quát.

“Hê hê, ai bảo buổi trưa không ăn cơm với bọn tớ”. Triệu Diệp cười nói: “Nhanh lên! Xong rồi đấy!”.

“Không ăn đấy! Nhìn thấy cậu là bực!”. Tiểu Thảo giận dỗi quay mặt đi.

Mọi người vừa cười vừa lần lượt tung bóng vào Tiểu Thảo, đến lượt Phương Hồi, cô nhẹ nhàng đập bóng xuống đất rồi ném đi. Không ngờ đúng lúc Tiểu Thảo nghiêng người về phía sau để bảo vệ cổ tay.

Tiểu Thảo liền hét lên, bực bội quay đầu lại quát: “Nhẹ thôi! Đừng ném vào tay!”.

“Tớ... xin lỗi”. Phương Hồi nhẹ nhàng xin lỗi.

“Thôi đi, cậu ấy có ném mạnh đâu”. Trần Tầm đứng bên cạnh nhìn từ đầu đến cuối, không kìm được bèn lên tiếng bênh vực Phương Hồi.

Vốn đang bực mình, nghe Trần Tầm nói như vậy, mắt Tiểu Thảo liền đỏ hoe, cô nhặt bóng lên ném mạnh về phía Trần Tầm: “Tớ không chơi nữa!”. Nói xong liền quay đầu chạy về lớp. Hà Sa trợn mắt nhìn Trần Tầm một cái rồi đuổi theo.

Phương Hồi cũng muốn chạy vào xem sao, nhưng lại bị Kiều Nhiên kéo lại.

“Đừng vào, cậu ấy gây sự với cậu đấy..

“Thích chơi thì chơi! Không chơi thì thôi!”. Trần Tầm nhặt bóng lên nói.

Sau ngày hôm đó, Tiểu Thảo không ăn cơm cùng bọn họ nữa. Mấy ngày đầu cô còn lấy cớ có chuyện muốn nói với Hà Sa, nhưng sau đó thì mang cơm đến bàn Hà Sa ăn. Phương Hồi không phải là người chủ động, thế nên cũng không đi tìm cô. Hai đứa dần trở nên xa cách.

Thế rồi, sự kiện dòng chữ trên bảng đã trôi qua như chưa từng xảy ra. Dù gì thì vẫn còn rất nhiều việc phải làm, phải học từ mới tiếng Anh, phải làm bài tập, phải trả bài kiểm tra, phải nghe thầy Lưu liên tục “ờ”.

Nếu không đặc biệt để tâm thì chắc cũng đã quên rồi. Trừ phi ai đó đột nhiên nhắc lại, thì cũng chỉ bàn tán một lúc. Nhưng những lời bàn tán đó, Phương Hồi không nghe thấy. Cô cũng không để ý, hồi đó, cô chỉ chuyên tâm thích Trần Tầm.

Nhiều lúc Phương Hồi cũng cảm thấy lẻ loi, mặc dù Trần Tầm, Kiều Nhiên và Triệu Diệp đều rất tốt với cô, nhưng có những việc chỉ có con gái mới cùng làm được. Ví dụ cùng nhau đi vệ sinh, mượn đồ dùng cá nhân của nhau, nói chuyện với nhau trong giờ học, buổi trưa trao đổi với nhau về bộ phim truyền hình, xuống căng tin mua đồ ăn vặt...

Không bạn nữ nào cùng Phương Hồi làm những việc này, cô nói hồi đó cô đã quen rồi, cô tưởng mình sẽ phải sống như vậy trong suốt ba năm.

Tuy nhiên, Lâm Gia Mạt đã xuất hiện.

14. Q.3 - Chương 1

Phương Hồi nói: “Em cảm thấy sợ dĩ gặp nhau không bằng nhớ nhưng, là vì gặp nhau chỉ khiến người ta buồn bã, đau đớn phải đối mặt với hiện thực, còn nhớ nhưng lại có thể biến những lời nói dối trá thành câu chuyện cổ tích”.

Phương Hồi là người đầu tiên trong lớp gặp Lâm Gia Mạt.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa họ diễn ra sau giờ truy bài buổi sáng. Phương Hồi thu vở bài tập lịch sử, cuốn đầu tiên là của Trần Tầm, cô đã bọc bìa cho vở lịch sử của cậu bằng giấy bọc rất đẹp, nhân vở để Trần Tầm tự ghi tên, còn trang thứ hai sau trang bìa là do Phương Hồi viết. Cô ôm một chồng vở và bước vào văn phòng của khối 10, trong phòng có một bạn gái đeo chiếc cặp xách màu bạc nhìn rất lạ đang đứng nói chuyện với cô chủ nhiệm Hầu Giai, ánh nắng rực rỡ hắt xuống người bạn gái đó, nhìn rất đẹp.

Cô chủ nhiệm liền gọi Phương Hồi vào: “Phương Hồi, đây là bạn Lâm Gia Mạt, bạn mới chuyển đến lớp mình”.

Phương Hồi lịch sự gật đầu, trước đó lớp đã được nghe nói chuẩn bị có học sinh mới chuyển đến, mọi người còn bàn tán nhau không biết là con gái hay con trai.

“Phương Hồi là lớp phó tuyên truyền của lớp mình”. Cô Hầu Giai giới thiệu.

Lâm Gia Mạt liền mỉm cười và nói chào bạn, Phương Hồi ngược mắt nhìn, cô vô cùng bất ngờ khi phát hiện ra rằng cô bạn đó rất xinh xắn.

“Phương Hồi, em về lớp và bảo Trần Tầm lên giáo vụ khiêng một bộ bàn ghế. Tổ 5 vẫn thiếu một bạn nữa đúng không? Kê bàn ở tổ 5 nhé, chuyển bàn thứ ba ra, mỗi người lùi ra sau một chút, một lát cô và bạn sẽ lên”.

“Dạ vâng”.

Phương Hồi vâng dạ rồi đi ra, lúc ra đến cửa quay đầu lại, Lâm Gia Mạt lại mỉm cười rất tươi với cô.

Trong mắt tôi, nếu không có điều bất thường gì lớn thì có lẽ các nữ sinh hai mươi mấy tuổi đều xinh xắn, tục ngữ nói, không có cô gái xấu, chỉ có cô gái lười. Nhan sắc bình thường không sao cả, biết trang điểm cũng được gọi là mỹ nữ. Không biết trang điểm không sao cả, đáng người đẹp cũng được gọi là mỹ nữ. Đáng người không đẹp không sao cả, biết cách ăn mặc cũng được gọi là mỹ nữ.

Tuy nhiên, hồi mười mấy tuổi thì không phải như vậy, dù dáng người bạn hình chữ s hay thon thon hình vại, thoải thoải hình chum thì đều bị cuộn trong bộ đồng phục rộng thùng thình của trường. Tất cả mọi người đều để một kiểu tóc què như nhau, không được ép thẳng cũng không được nhuộm tóc, make up thì lại càng không thể. Kem dưỡng da toàn dùng của hãng Yumeijing hay Haiermian, thoa khắp mặt rồi lại bôi vào tay, còn Clinique, Estee lauder, dưỡng mắt gì đó, chẳng nghe thấy bao giờ.

Thế nên, thời cấp ba, cô nữ sinh nào các nét đầu ra đấy, tức là mắt ra mắt, mày ra mày, thì được đánh giá là xinh đẹp.

Phương Hồi nói, Lâm Gia Mạt có vẻ đẹp như vậy.

Lên đến lớp, Trần Tầm và Triệu Diệp đang cầm vở Phương Hồi, tốc kí chép bài tập môn chính trị.

Phương Hồi bước đến, vỗ vai cậu ta nói: “Này, cô chủ nhiệm bảo cậu lên kênh một bộ bàn ghế, lát nữa bạn chuyển trường đó đến đấy”.

“Bạn chuyển trường hả?”. Triệu Diệp hào hứng hỏi: “Được hay cái?”.

Phương Hồi liền lườm cậu ta một cái, nói: “Con gái”.

“Oa! Trưa nay Kiều Nhiên mời cơm nhé! Tôi thắng cược rồi đấy!”. Triệu Diệp nắm tay thành nắm đấm, nói: “Có xinh không?”.

“Xinh lắm”. Vừa nói, Phương Hồi vừa liếc trộm Trần Tầm.

“Đi thôi, đi thôi! Đừng viết nữa! Hôm nay thầy Thôi sẽ không bắt ông phải trả bài đâu! Tiết trước thầy đã gọi ông rồi mà! Đi khiêng bàn đi!”.

Nghe nói là mỹ nữ, Triệu Diệp lại hào hứng ngay.

Trần Tầm vội viết thêm mấy chữ nữa rồi dúm cho Phương Hồi: “Chưa xong, còn hai bài nữa, chép hộ tớ đi”. “Hả?”.

“Thôi nhờ mà! Nhớ giúp nhé!”. Vừa chạy, Trần Tầm vừa cười với cô.

Phương Hồi cầm vở tần ngần nhìn theo cậu ta, việc Trần Tầm chạy đi vội vã như vậy khiến cô thấy có gì đó không thoải mái.

Lâm Gia Mạt vừa vào lớp, Triệu Diệp phải buột miệng xuýt xoa.

“Cuối cùng thì lớp mình cũng có VIP rồi! Hôm nào tôi phải đi khoe với đội bóng mới được!”. Nhìn theo bóng Lâm Gia Mạt, cậu ta nói nhỏ với Trần Tầm.

“Một con dê, thay ba cái riu, ba cái riu này...”. Thầy Thôi dạy chính trị đang giảng rất đông dặc trước lớp, mắt liên tục để ý phía bọn họ.

Trần Tầm nhìn về phía trước, giả vờ ghi bài, nói: “Phương Hồi bảo xinh tôi còn không tin, ai cậu ấy chẳng bảo xinh, không ngờ xinh thật!”.

“Tôi thấy bình thường thôi, gì mà hai ông hào hứng vậy!”. Kiều Nhiên nói.

“Mấy cậu phía sau đang nói chuyện!”. Thầy Thôi nhắc bọn họ, sau đó lại chỉ lên bảng nói: “Ba cái riu này...”.

“Kiều Nhiên chỉ thấy Phương Hồi xinh thôi!” Triệu Diệp đặt sách xuống đùi, cúi đầu xuống nói.

“Vẫn thua Lâm Gia Mạt một chút”. Triệu Diệp lắc đầu nói.

“Không giống nhau”. Trần Tầm liếc trộm Phương Hồi đang ngồi phía trước.

“Cạch cạch cạch!”. Thầy Thôi gõ miếng lau bảng mấy cái, nói: “Ba cậu ngồi sau kia, có chuyện gì vậy! Còn nói tôi mời ra ngoài đó!”.

Ba đứa vội ngồi thẳng người, không dám ho he gì nữa.

Thầy Thôi dừng một lát rồi nói tiếp: “Cả lớp tiếp tục xem, ba miếng giẻ lau...”.

Cả lớp liền cười rộ lên.

Vì Lâm Gia Mạt không đặt cơm cùng mọi người trong tháng này nên buổi trưa đành phải ngồi đợi lớp phó đời sống Kiều Nhiên đi gặp cô giáo để hỏi cách giải quyết.

Triệu Diệp không để lỡ thời cơ mà bước ngay đến làm quen: “Cậu là Lâm Gia Mạt à? Trước cậu học trường nào vậy?”.

“Tớ học trường W”. Lâm Gia Mạt thân thiện trả lời.

“Ừ, cách trường mình xa nhỉ! Thế nhà cậu ở khu đó à?”.

“Không, nhà tớ gần trường mình lắm”.

“Ê, đồng chí, nói chuyện gì mới mẻ h không! Đi lấy cơm mau lên!”. Trần Tầm bê thức ăn đến, cười nói.

“Nói chuyện với bạn mới một chút mà”. Triệu Diệp miễn cưỡng đứng dậy.

“Hay là cứ ăn trước với bọn tớ đi! Ăn suất của Kiều Nhiên ấy. Nếu đợi cậu ấy về, thì cả hai cậu đều phải ăn cơm nguội rồi”. Trần Tầm nói.

“Ừ, đúng đấy! Tớ chia cho cậu một ít cũng được!”. Triệu Diệp vội gật đầu.

“Được không? Sợ lát nữa bọn cậu không no”. Lâm Gia Mạt nói.

“Không sao! Phương Hồi cũng ăn cùng bọn tớ, cậu ấy ăn ít lắm, ngày nào cũng thừa! Cậu và cậu ấy ăn chung là đủ! Tớ đi kê bàn cho cậu nhé!”.

Vừa nói Triệu Diệp vừa đứng dậy kê bàn.

Đến khi Phương Hồi rửa tay quay vào, ba đứa đã ngồi vào chỗ, Lâm Gia Mạt đang ngồi chia cơm giữa Trần Tầm, Triệu Diệp.

“Mau lên! Hôm nay bọn mình ăn cùng nhau!”. Triệu Diệp gọi cô.

Phương Hồi lặng lẽ ngồi xuống ghế đối diện với Trần Tầm, bình thường cô luôn ngồi cạnh cậu, nhưng hôm nay chỗ đó đã bị Lâm Gia Mạt chiếm mất.

“Thiếu một suất cơm à?”. Phương Hồi hỏi.

“Kiều Nhiên đang lên gặp cô giáo để xin thêm, tớ bảo Lâm Gia Mạt ăn suất của cậu ấy trước”. Trần Tầm đưa cho cô một đôi đũa, nói.

“Thôi cứ ăn suất của tớ đi”. Phương Hồi đẩy hộp cơm của mình ra, bình thản nói: “Nhỡ không xin được thì sao”.

“Thế cậu ăn gì?”. Trần Tầm lại đẩy về phía cô: “Cậu ăn của cậu đi, không xin được thì bảo Kiều Nhiên đi mua hamburgerr”.

“Không cần đâu”. Phương Hồi khăng khăng đẩy sang phía Lâm Gia Mạt, nói: “Không sao, cậu cứ ăn của tớ đi, tớ không đói”.

Bầu không khí tự nhiên lại trở nên khó xử, Lâm Gia Mạt nhìn bọn họ, nói: “Thôi thế này vậy, tớ và Phương Hồi ăn một suất được không? Cậu không chê chứ?”.

Phương Hồi vội lắc đầu, nói: “Không, tớ không chê đâu!”.

“Thế thì được rồi!”. Lâm Gia Mạt vừa cười vừa mở hộp cơm ra.

Một lát sau, Kiều Nhiên mang cơm về, Triệu Diệp rất hào hứng, còn Phương Hồi thì không nói thêm câu nào nữa.

Tối đến về nhà, Phương Hồi nhận được điện thoại của Trần Tầm, sau khi đối chiếu xong kết quả bài toán và vật lí, cả hai đều im lặng.

Nghe thấy đầu bên kia không còn động tĩnh gì nữa, Phương Hồi liền nói: “Thôi tớ cúp máy nhé”.

“Không muốn nói với tớ gì nữa à?”. Trần Tầm hỏi.

“Nói gì cơ?”.

“Phương Hồi...”. Trần Tầm ngập ngừng một lát: “Cậu vẫn chưa... chưa nói rằng cậu thích tớ”.

“Ừ”.

“Ừ gì hả!”. Trần Tầm có vẻ sốt ruột, sau giờ ăn trưa hôm nay, Phương Hồi không nói chuyện gì với cậu nữa. Ngẫm lại mới thấy, bao giờ cậu cũng là người gọi chuyện trước, thậm chí Phương Hồi chưa lần nào chủ động gọi điện cho cậu. Trong khi buổi trưa, cô lại khăng khăng giữ suất cơm cho Kiều Nhiên, điều này khiến cậu rất khó chịu.

“Trần Tầm”. Giọng Phương Hồi rất nhỏ, có phần run run: “Nếu cậu cảm thấy tớ không ổn, không thích tớ nữa thì cứ nói thẳng với tớ, không sao đâu”.

“Hả? Cậu nói linh tinh gì vậy!”. Trần Tầm hỏi với giọng sừng sốt: “Ai bảo tớ không thích cậu nữa!”.

“Tớ cũng có gì xuất sắc gì đâu..”

“Thôi!”. Trần Tầm ngắt lời cô, nói: “Tớ biết rồi, có phải vì trưa nay tớ gọi Lâm Gia Mạt vào ăn cơm nên cậu giận đúng không?”.

“Không...”.

“Ha ha, chắc chắn là như vậy! Đừng có chối! Có phải cậu ghen đúng không?”. Đột nhiên Trần Tầm phấn khởi hẳn lên, cậu luôn có cảm giác rằng, thái độ của Phương Hồi rất mơ hồ, không nặng lòng như cậu. Chính vì vậy, cậu rất phấn khởi khi Phương Hồi ghen vì cậu.

“Làm gì có!”. Phương Hồi vội phủ nhận.

Thực ra đúng là trong lòng cô cũng hơi buồn, không phải vì Trần Tầm gây ra chuyện gì, mà do Lâm Gia Mạt xinh xắn quá, còn cô lại không tự tin nhiều vào cái gọi là tình cảm. Và thế là, nỗi buồn này đã xâm chiếm trái tim cô.

“Có biết vì sao tớ rủ cậu ấy ăn cơm cùng không?”. Trần Tầm hạ thấp giọng, nói: “Đó là vì tớ nghĩ bình thường cậu ấy có thể chơi cùng với cậu, giờ thể dục lúc nào cậu cũng ngồi một mình, tớ không thể tiết nào cũng gọi con gái chơi gọi số được”.

“Và còn...”. Trần Tầm liền nhấn mạnh: “Làm sao có chuyện tớ không thích cậu, cậu cũng không được phép không thích tớ!”.

Cuối cùng thì những thắc mắc trong lòng Phương Hồi đã được tháo gỡ như vậy, lần đầu tiên cô cảm nhận được rằng, hóa ra việc thích một người lại ầm ập, chân thực như vậy. Trần Tầm tựa như ánh nắng trong lành, khiến phần đã hoang vu trong lòng cô nở hoa.

15. Q.3 - Chương 2

Hôm sau đi học, Phương Hồi đã chủ động gọi Lâm Gia Mạt vào ăn cơm cùng. Lâm Gia Mạt rất phấn khởi và thế là nghiêm nhiên trở thành bạn thân của cô, dù sao cũng vừa mới chuyển trường, hòa nhập được với bạn bè mới là điều đáng mừng. Hơn nữa Lâm Gia Mạt cũng thấy Phương Hồi khá ổn, bạn đầu tiên gặp ở trường mới là cô, chứng tỏ hai đứa có duyên với nhau. Lâm Gia Mạt không tuếch toác như Tiểu Thảo, cũng hoạt bát nhưng lại cẩn thận, sống nội tâm, hai đứa chơi với nhau rất tâm đầu ý hợp. Chính vì vậy, cuối cùng Phương Hồi đã chấm dứt được cảnh lủi thủi một mình trong sân trường.

Được tiếp xúc nhiều với Lâm Gia Mạt, dần dần Phương Hồi đã phát hiện ra sự giản dị của mình. Cho dù thế nào, thời trang cũng là thứ quá xa vời với cô, còn hồi đó Lâm Gia Mạt được coi là người rất am hiểu thời thượng. Bút Lâm Gia Mạt viết đều là những chiếc bút có màu sắc rực rỡ và hình ảnh ngộ nghĩnh, trên bút xóa có dán tranh hoạt hình, ba lô đeo búp bê, trong ví có ảnh ngôi sao điện ảnh, gần như cô đã đọc hết tất cả các truyện tranh Nhật Bản, hàng tháng đều mua tạp chí Âm nhạc đương đại, ai ra album mới nào, ai có vụ scandal nào cô đều biết hết. Thế nên trong số con gái lớp [1], Lâm Gia Mạt được coi là người đi

trước thời đại. Một thời trường F đã từng rộ lên phong trào tết vòng đeo tay, chính Lâm Gia Mạt là người khởi xướng.

Hôm đó ăn trưa xong, Lâm Gia Mạt vừa ngồi nghe nhạc với Phương Hồi vừa rút từ trong túi sách ra mấy sợi pha lê trong suốt và tết. Phương Hồi liền nhìn với vẻ tò mò rồi hỏi:

“Sợi pha lê”. Lâm Gia Mạt giơ lên trước mặt Phương Hồi, hỏi: “Tớ tết thành vòng đeo tay, có đẹp không?”.

“Đẹp quá”.

“Thật hả! Trong này tớ vẫn còn, cho cậu mấy sợi để tết nhé!”. Lâm Gia Mạt lại rút ra mấy sợi nữa và đưa cho Phương Hồi.

“Hả? Không cần đâu, tớ có biết tết đâu”.

“Cái này tết thế nào?”.

“Cậu thích tết mấy sợi? Ba sợi là dễ nhất, nhưng năm sợi thì đẹp hơn! Trong này tớ không đủ, tan học về bọn mình có thể đi mua thêm!”.

“Mua ở đâu?”.

“Ngay ngoài cổng trường thôi! 3 hào một sợi, 1 tệ được bốn sợi!”.

Phương Hồi thấy đúng là rất đẹp, liền bắt chước theo. Đúng là tết không khó, một buổi trưa mà cô tết gần xong một chiếc.

Trần Tầm, Triệu Diệp và Kiều Nhiên đi chơi bóng về, đúng lúc nhìn thấy bọn họ đang ngồi thắt chiếc vòng lên cổ tay, Triệu Diệp liền ghé sát vào hỏi:

“Các cậu làm gì vậy? Sao không ra xem bọn tớ chơi bóng! Hôm nay tớ chơi lên tay lắm, vào được bốn quả ba điểm!”.

“Tớ bảo xuống xem nhưng Phương Hồi không chịu đi! Cậu ấy chỉ ngồi trước cửa sổ thôi!”. Lâm Gia Mạt cười nói.

Phương Hồi liền lắc đầu: “Bên dưới đông lắm, không có chỗ!”.

Thực ra cô cũng muốn ngồi ngoài sân xem Trần Tầm chơi bóng, nhưng sân bóng rổ luôn có rất đông con gái vây quanh, không ít bạn nữ đến xem Trần Tầm chơi, nghe Triệu Diệp nói còn có mấy cô bé còn mang nước cho cậu, chính vì thế cô không muốn ngồi cùng bọn họ.

“Thế cậu có nhìn thấy tớ không?”. Trần Tầm tựa vào bàn Phương Hồi hỏi.

“Có lúc nhìn thấy các cậu nhưng không rõ”.

Phương Hồi liếc cậu một cái, cố tình c chữ “các”, so với Trần Tầm, cô thận trọng hơn nhiều.

“Ừ”. Trần Tầm nói với giọng tiu nghỉu.

“Cái này là cái gì vậy?”. Kiều Nhiên phát hiện ra chiếc vòng đeo tay bằng sợi pha lê trong tay họ, bèn cầm lấy hỏi.

“Vòng tay, bọn tớ tự tết đấy! Đẹp không?”. Lâm Gia Mạt nói với giọng rất đắc ý.

“Đưa tớ xem nào!”. Triệu Diệp liền cầm lấy: “Đẹp lắm, tớ lấy nhé, thank you!”

“Thôi đi! Phương Hồi tết cả buổi trưa đấy!” Lâm Gia Mạt giật lại.

“Thế cậu cho tớ cái cậu tết đi!”. Triệu Diệp cười cợt nhả nói.

“Còn lâu...! Hê... Trả cho tớ đi!”.

Lâm Gia Mạt chưa nói xong thì chiếc vòng tay đặt trên bàn đã bị Triệu Diệp cướp mất, cô vội đứng dậy đuổi theo Triệu Diệp.

“Cậu cũng tết cho tớ một cái nhé!”. Tranh thủ lúc Kiều Nhiên quay đầu ra ngó, Trần Tầm liền ghé sát vào tai Phương Hồi nói nhỏ.

“Hả?”. Phương Hồi sững người nhìn cậu.

“Tớ cũng muốn có cái để đeo!”. Trần Tầm nói: “Thôi cứ thế nhé! Cậu tết đi!”.

Phương Hồi cười rồi gật đầu.

Sau khi tan học, Phương Hồi và Lâm Gia Mạt ra cổng trường mua sợi pha lê. Lâm Gia Mạt chọn giúp Phương Hồi rất nhiều màu, hai đứa nghiên cứu cách phối màu một hồi lâu, cười nói vui vẻ.

Về đến nhà, vừa làm xong bài tập, Phương Hồi liền bắt tay vào tết, cô tết năm sợi, chọn kiểu phức tạp nhất. Tối đến Trần Tầm lấy vở đối chiếu kết quả bài tập và gọi điện thoại cho cô, rồi còn dặn đi dặn lại cô nhớ tết vòng tay cho cậu. Mặc dù bề ngoài Phương Hồi chê cậu nhiều chuyện, nhưng trong lòng lại cũng thấy vui vui.

Hôm sau nữa đi học, Phương Hồi lên cúi chiếc vòng vào tay Trần Tầm, Trần Tầm rất phấn khởi, đeo ngay vào tay.

Phương Hồi vội kéo ống tay áo cậu xuống nói: “Bỏ tay áo xuống đi! Đừng để mọi người nhìn thấy!”.

“Ừ!”. Trần Tầm miễn cưỡng nhét vào trong, nói: “Thực ra cũng chẳng có gì, hay là bọn mình cứ công khai với đám Kiều Nhiên đi”.

“Không được!”. Phương Hồi hốt hoảng nói: “Lỡ mà đến tai cô chủ nhiệm thì sao! Cậu cũng biết Triệu Diệp ăn nói bộp chộp nhất mà!”.

“Ừ...”. Trần Tầm cúi đầu nhìn xuống cổ tay, nói: “Thế buổi trưa xuống sân xem tớ chơi bóng nhé”.

“Tớ không xuống đâu. Bên dưới đông người lắm, hơn nữa, có đông con gái cổ vũ cho cậu rồi tớ đi làm gì nữa!”.

“Coi cậu kia! Hẹp hòi thế”. Trần Tầm bật cười, cậu rất thích nhìn vẻ ầm ứ đó của Phương Hồi, cậu luôn nghĩ rằng như thế mới chứng tỏ được rằng cô quan tâm đến cậu: “Tớ đâu có uống nước của bọn họ đâu, ai thèm quan tâm đến bọn họ! Nếu cậu xuống, lúc giải lao tớ sẽ ngồi cạnh cậu, uống nước cậu đưa!”.

“Thôi đi!” Phương Hồi biết Trần Tầm đang đắc ý, bèn lườm cậu một cái.

“Nói thật đấy! Nếu trưa nay cậu không xuống xem thì cũng phải đứng trên tầng xem nhé!”. Giọng Trần Tầm rất nghiêm túc: “Chỉ được xem tớ chơi, không được xem Kiều Nhiên chơi đâu đấy!”.

Lần này đến lượt Phương Hồi bật cười, mắt cô cong cong như hình trăng lưỡi liềm, nhìn Trần Tầm nói: “Tầng năm cao như vậy, các cậu cao sần sần nhau, làm sao tớ phân biệt được ai vào ai!”.

“Không được! Hôm nay phải để cậu nhìn cho thật rõ!”. Trần Tầm trề môi nói.

Buổi trưa Trần Tầm không ăn cơm, cứ đòi xuống sân gần khu lớp học nhất. Phương Hồi không chấp được tính trẻ con của cậu, đành cất hộp cơm đã gói cẩn thận vào chỗ Trần Tầm. Ăn cơm xong, Lâm Gia Mạt gọi cô đi mua nước cùng, Phương Hồi liền giả vờ trêu bạn, nhất quyết không chịu đi. Thực ra cô không muốn nuốt lời, đã hứa với Trần Tầm rồi thì phải đứng bên cửa sổ xem cậu chơi bóng.

“Ghét thật!”. Lâm Gia Mạt bỏ sấp trước cửa sổ, vừa cười vừa nói: “Biết thế này thì hôm qua không dạy cậu tết vòng tay nữa!”.

“Hê hê, tan học tớ sẽ mời cậu kem!”. Phương Hồi mỉm cười ngại ngùng.

“Về nhà cậu đã tết chưa? Đưa tớ xem nào!”. Lâm Gia Mạt nói.

“Chưa”. Phương Hồi cũng hơi chột dạ: “Tết được một lúc thì chán”.

“Cậu thật là!”. Lâm Gia Mạt nhún vai: “Làm người khác cụt hứng quá..”.

“Tớ định tết xong sẽ cho cậu xem sau!”. Phương Hồi vội giải thích.

“Í! Cậu coi kia, coi kia!”. Lâm Gia Mạt không để ý đến lời cô mà đột ngột reo lớn.

Phương Hồi liền quay đầu nhìn xuống sân, bóng dáng khỏe mạnh của Trần Tầm lọt ngay vào mắt cô.

Bất giác cô liền cười, trong lòng cảm thấy rất vui.

“Từ khu giảng đường đến sân bóng, ít ra cũng phải cách mấy trăm mét! Nhưng em đã nhận ngay ra anh ấy, anh có biết vì sao không?”.

Kể đến đây, Phương Hồi vẫn mỉm cười rất dịu dàng. Từ trước đến nay cô rất lạnh lùng, trong mắt tôi, nụ cười này vô cùng kì lạ.

Tôi lắc đầu, nhìn cô bằng ánh mắt xót xa.

Đôi mắt Phương Hồi ngân ngấn nước, nhìn cô như đứa trẻ đang giấu kín điều bí mật của mình, nét mặt rưng rưng, nói:

“Vì trên sân, chỉ có mỗi anh ấy là mặc áo đồng phục ngược!”.

Buổi trưa chơi bóng xong, Trần Tầm ngồi cạnh Phương Hồi và lấy cuốn vở để quạt tay.

Lâm Gia Mạt bò sấp xuống bàn hỏi: “Sao hôm nay cậu lại mặc áo ngược!”.

“Tớ thích thế!”. Trần Tầm cười cười nhìn sang Phương Hồi, Phương Hồi mím môi rồi cúi đầu xuống.

“Nhiều thật! Cậu ta chỉ thích khác người thôi!”. Triệu Diệp bước đến cướp lấy cuốn vở trong tay Trần Tầm: “Tôi chẳng thích chơi bóng với cậu ta tí nào, dưới sân lúc nào cũng có đám con gái hò la tên cậu ta!”

“Biến! Chắc là do hôm nay bị tôi chụp chứ gì? Nghe cái giọng ghen ăn tức ở của ông kia!”. Tiệp thể Trần Tầm liền vớ ngay chai nước mà Phương Hồi mang đi từ nhà, mở nắp uống hai ngụm.

“Phương Hồi cho ông uống chưa!”. Kiều Nhiên giắt lại chai nước trả cho Phương Hồi. Phương Hồi ngại ngần cảm ơn, Trần Tầm liền liếc trộm cô một cái.

“Đúng vậy!”. Triệu Diệp cốc đầu Trần Tầm một cái rồi nói: “Hôm nay tôi còn cướp được bóng của ông hai lần! Đúng không Gia Mạt? Cậu có nhìn thấy không?”.

“Làm gì có nhĩ”. Lâm Gia Mạt giả vờ nhớ lại, lắc đầu trả lời.

“Hứ! Chán cậu thật!”. Triệu Diệp chọc bút vào cô một cái.

“Đừng đùa nữa!”. Lâm Gia Mạt vỗ vào tay Triệu Diệp, cười nói: “Tớ nhìn thấy rồi! Đó cũng là do cái cậu để tóc dài đó chặn cậu ấy trước nên cậu mới cướp được. Cậu tóc dài ấy là ai vậy? Tớ thấy cậu ấy chơi hay lắm!”.

“Dĩ nhiên là phải hay rồi! Anh ấy là đội trưởng của đội bóng trường mình! Học lớp 11, tên Tô Khải”. Triệu Diệp trả lời với giọng rất đắc ý.

“Thảo nào!”. Lâm Gia Mạt gật đầu: “Tớ để ý mấy ngày rồi, Tô Khải chơi ổn định nhất, cắt bóng rất nhanh, chuyền cũng đẹp”.

“Cậu cũng am hiểu đó nhĩ!”. Triệu Diệp nói với vẻ rất hào hứng: “Hay là tối nay xuống xem bọn tớ tập nhé! Tớ sẽ cho cậu biết thế nào là cú úp bóng đích thực!”.

“OK thôi”. Lâm Gia Mạt mở mắt tròn xoe, nói: “Nhưng cậu có úp bóng được thật không?”.

“Dĩ nhiên rồi!”. Triệu Diệp hào hứng hân lên, cậu chạy đến trước bức giảng, nhảy nhẹ lên là đã với được mép trên của quốc kì treo cao hơn bảng.

“Cậu xem! Cũng có vẻ được đó nhĩ!”. Lâm Gia Mạt kéo Phương Hồi nói: “Tan học cậu đi cùng tớ nhé!”

“Tớ không đi được, tớ còn phải về xem bản vẽ, ngày mai lại ra báo tường rồi”.

Phương Hồi thu dọn đồng sách vở bị Trần Tầm và mọi người vút lung tung trên bàn, đẩy Trần Tầm ra rồi nói nhỏ: “Mau đi ăn cơm đi, tớ để ở chỗ cậu đó!”.

“Vừa nãy cậu nhìn thấy tớ rồi chứ?”. Trần Tầm đứng dậy, cũng hỏi nhỏ.

“Ừ!”. Phương Hồi khẽ gật đầu và mỉm cười.

Sau khi tan học, Phương Hồi về nhà trước, Lâm Gia Mạt ở lại xem Triệu Diệp tập bóng, ngày hôm đó cậu ch rất phong độ, luyện năm cú úp bóng thì vào được ba. Cả đội phối hợp với nhau cũng rất ăn ý, tấn công, phòng thủ, chuyền bóng, cướp bóng đều đầu vào đấy, huấn luyện viên rất phấn khởi nên đã cho bọn họ nghỉ sớm. Lúc đầu mọi chuyện đều rất ổn, nhưng sau khi buổi tập kết thúc lại có chuyện xảy ra.

Thấy mọi người đều rôm rả, đội trưởng Tô Khải liền đề nghị đi ăn cùng nhau, Triệu Diệp kéo Lâm Gia Mạt đi bằng được, Lâm Gia Mạt thấy chưa muộn lắm nên đã đồng ý. Mọi người thống nhất rằng, Tô Khải, Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt đến nhà hàng Vũ Hoa mà họ thường hay đi ăn để gọi đồ ăn trước, các cầu thủ còn lại thì thu dọn dụng cụ rồi ra sau.

Ba người đến nhà hàng Vũ Hoa, bên trong khá đông khách, họ bảo nhân viên phục vụ ghép bàn, kê ghế, gọi hai chai Sinkist uống trước.

Triệu Diệp rót nước ngọt cho Lâm Gia Mạt rồi cười nói: “Thế nào? Đội bọn tớ mạnh đúng không?”.

“Ừ!”. Lâm Gia Mạt đón lấy cốc nước, chuyển cho Tô Khải nói: “Vừa nãy anh nói học kì tới có cúp Nike đúng không? Chắc các anh sẽ giành được chức vô địch chứ?”.

“Cũng khó nói lắm, có mấy trường khá mạnh”. Tô Khải vừa uống nước vừa nói: “Nhưng nếu cứ phát huy như hôm nay thì rất có hi vọng đấy! Em là Lâm Gia Mạt đúng không? Từ nay trở đi bọn anh thi đấu, em nhớ đến xem nhé! Anh phát hiện ra rằng có em làm cổ động viên, xác suất vào bóng của Triệu Diệp cực cao!”.

“Thôi đi sắp! Có lúc nào là xác suất vào bóng của em thấp đâu?”. Triệu Diệp vội cự lại, mặt hơi đỏ lên.

“Thế cậu đỏ mặt làm gì?”. Tô Khải cười nói.

“Tinh thần sảng khoái thôi! Anh uống nước đi!”. Triệu Diệp liếc Tô Khải một cái rồi cầm chai nước lên rót vào cốc Tô Khải.

Đúng lúc này có một người đi ngang qua, không may chạm vào cánh tay Triệu Diệp, chai nước liền đổ hết vào Lâm Gia Mạt.

“Ông đi đứng kiểu gì vậy!”. Triệu Diệp đứng phắt dậy, đặt mạnh chai nước xuống bàn, trợn mắt nhìn cậu kia nói.

Nhưng Triệu Diệp không thể ngờ rằng, mấy bàn bên cạnh cũng đều đặt mạnh chai xuống và đứng hết dậy.

Cậu kia liền cười, đẩy Triệu Diệp nói: “Định giở trò gì vậy? Thích gây sự hả?”.

Nhìn đám người đó quần áo giống nhau, chắc chắn là học sinh của trường dạy nghề bên cạnh. Hầu hết bọn họ đều rất gấu, Lâm Gia Mạt bắt đầu thấy sợ.

“Thôi...”. Lâm Gia Mạt kéo Triệu Diệp, run rẩy nói.

“Đừng nói thế! Bên đó thôi nhưng bên đây đã thôi đâu!”. Bên đó lại có một gã bước đến túm áo Triệu Diệp nói.

“Bỏ ngay ra cho tôi!”. Tô Khải gạt ngay tay gã kia ra.

“Thôi thôi!”. Lâm Gia Mạt lại kéo Tô Khải nói.

“Có việc gì thì nói với tôi, cho hai đứa này đi đi!”. Tô Khải đẩy Lâm Gia Mạt ra, đưa mắt ra hiệu cho Triệu Diệp lên.

“Đừng nhiều lời nữa!”. Tô Khải quay đầu quát Triệu Diệp: “Về đi!”.

Triệu Diệp sững lại một lúc rồi kéo Lâm Gia Mạt chạy đi.

“Cậu đi giúp anh ấy đi chứ!”. Lâm Gia Mạt sốt một giục.

“Một mình tớ giúp được cái đếch gì! Cậu không hiểu ý Tô Khải là bảo tớ mau chạy về gọi mọi người à!”. Triệu Diệp vừa chạy vừa nói.

Hai đứa chạy đến nửa đường thì gặp đồng đội, mọi người vội vàng kéo đến nhà hàng Vũ Hoa, nhưng đám người đó đã bỏ đi. Tô Khải ngồi trên ghế, mặt bị đánh sưng vù một b

“Đội trưởng, bọn nó biến rồi à?”. Triệu Diệp nhìn bốn xung quanh, hỏi: “Anh không sao chứ?”.

“Ừ! Bọn nó thui tôi hai phút rồi biến, không sao”.

“M.kiếp! Để em đuổi theo!”. Triệu Diệp xắn ống tay áo lên.

“Đứng lại! Bảo cậu đi là vì không muốn các cậu dính vào chuyện này! Có biết quy định nếu gây gổ ở ngoài sẽ bị đuổi khỏi đội hay không!”. Tô Khải gần giọng: “Nhớ cho rõ đây! Không ai được ra ngoài gây gổ! Và chuyện buổi hôm nay không ai được nói ra ngoài, ngày mai huấn luyện viên hỏi thì cứ nói tôi bị đứa khác đá bóng vào mặt!”

“Thế phải cho qua ư?” Triệu Diệp nắm chặt tay thành nắm đấm.

“Ừ! Lần sau cậu phải chú ý đó, động một tí là sùng sộ với người ta, mấy ngày tới nhớ đi học về sớm, đi đường thẳng, bọn nó là học sinh trường dạy nghề, nghe giọng có vẻ như vẫn sẽ tìm cậu để giải quyết đấy!”.

“Vâng!”. Triệu Diệp chán nản nói: “Xin lỗi sếp!”.

“Thôi dẹp đi! Hôm nay tôi gọi hai đĩa thịt gà xào hạt điều, Triệu Diệp trả tiền!”. Tô Khải vừa cười vừa nói, mọi người cũng cười theo.

Ngày hôm sau đi học, Phương Hồi vào lớp thì thấy Triệu Diệp đang nói chuyện với Trần Tầm về chuyện ngày hôm qua, Lâm Gia Mạt kéo Phương Hồi xuống bàn cuối ngồi nghe cùng. Triệu Diệp lại kể lại một lần nữa, Phương Hồi mới nắm được đầu đuôi câu chuyện.

“Trời ạ, may mà không có gì nghiêm trọng!”. Phương Hồi sợ quá, mặt tái nhợt, nắm chặt tay Lâm Gia Mạt nói.

“Chứ sao nữa! Lúc đó tớ sợ chết đi được!”. Lâm Gia Mạt lấy tay đỡ ngực, nói.

“Hôm qua có mặt tớ đấy thì tốt, cùng các cậu chặn bọn nó! Tớ ghét nhất là bọn trường dạy nghề, bọn đấy suốt ngày trăn lộn tiền của học sinh cấp hai trường mình!”.

“Cậu đừng có gây sự với bọn họ!”. Phương Hồi phản ứng khác bình thường, sốt sắng dặn Trần Tầm.

Nhìn vẻ lo lắng của Phương Hồi, Trần Tầm khoai chí lắm, cậu khua tay, nói: “Yên tâm đi, không có việc gì thì gây sự với bọn chúng làm chi!”.

“Lần sau mà gặp bọn nó, chắc chắn tớ phải tấn ột trận đã đời!”. Triệu Diệp bẻ ngón tay rắc rắc, nói.

“Thôi đi!”. Lâm Gia Mạt trợn mắt lườm Triệu Diệp: “Cậu quên anh Tô Khải nói gì rồi à? Nếu cậu không hung hăng thì hôm qua đã chẳng có chuyện gì xảy ra”.

“Không phải nó làm đổ nước vào cậu đó sao?”. Hơn nữa tớ đâu có nghĩ là bọn nó lại đồng như vậy, tớ vừa đặt mạnh chai nước xuống bàn thì bọn nó đã đứng phất dậy!”. Triệu Diệp đang ngồi trên bàn liền nhảy ngay xuống đất, nhưng sau đó quay về bọn tớ cũng đâu kém cạnh, tiền đạo Lưu Bác đã cầm một viên ngói, miệng hô: “Đ.m mày, đ.m mày, đ.m mày, rồi xông đến!”.

“Nói mà không biết ngưng! Phương Hồi cậu không biết chứ, hôm qua lúc chạy đi gọi đồng bọn, cậu ta chậm dã man! Còn không chạy nhanh bằng tớ”.

“Tớ làm sao bị được với cậu được!”. Triệu Diệp lấy tay chỉ vào eo mình: “Hàng rào cao đến đây, tớ còn đang trèo thì Gia Mạt co chân bước qua rất nhẹ nhàng, tớ đuổi theo hỏi sao cậu vượt rào nhanh vậy, cậu ấy bảo hỏi cấp hai cậu ấy tập môn vượt rào trăm mét!”.

Mọi người đều cười ha ha.

Chuông báo bảy rưỡi kiểm tra bài vở đã đổ, tất cả mọi người đều trở về chỗ ngồi. Phương Hồi bảo mọi người chuyển hết vở bài tập lịch sử lên trên, Lâm Gia Mạt ôm chồng vở mang lên văn phòng giáo viên cùng cô.

Ngoài hành lang, Lâm Gia Mạt nói với Phương Hồi bằng giọng rất bí “Cậu chẳng xứng đáng là bạn bè gì cả! Dám giấu tớ chuyện quan trọng như vậy!”.

Phương Hồi liền thắc mắc: “Giấu cậu chuyện gì?”.

“Nhắc nhở cậu nhé, keyword vòng đeo tay!”. Lâm Gia Mạt cười rất ranh mãnh và bước lên trước hai bước: “Sáng nay tớ đã nhìn thấy dưới tay kẻ nọ rồi, cậu đừng nói là trùng hợp nhé, tớ nhớ là hôm đó màu mười giờ chỉ còn lại sợi cuối cùng”.

Chồng vớ trên tay Phương Hồi liền rơi roạt xuống đất, cô đứng chôn chân tại chỗ, sợ sệt nhìn Lâm Gia Mạt.

“Cũng không phải...” Phương Hồi thở phào, nói: “Thực ra tớ và cậu ấy cũng...”

“Thôi, tớ hiểu rồi”. Lâm Gia Mạt khoác tay lên vai cô, nói: “Bọn mình trao đổi nhé, tớ cũng nói cho cậu biết một điều bí mật?”.

“Bí mật gì vậy?”. Phương Hồi vừa vỗ cho đám vớ bay hết bụi vừa hỏi.

“Tớ cũng thích một người rồi”.

“Ai vậy? Trong lớp mình ư?” Bất giác Phương Hồi lại thấy hồi hộp.

“Không!”. Lâm Gia Mạt ghé sát vào tai cô, thì thầm: “Tô Khải, đội trưởng đội bóng trường mình!”.

Chơi thân với Lâm Gia Mạt, Phương Hồi mới hiểu được thể nào là thích, thể nào là theo đuổi. So với cô bạn gái của mình, mấy trò vụng trộm của Phương Hồi và Trần Tầm chỉ là muối.

Hôm đó trong giờ ngữ văn, Lâm Gia Mạt chuyển cho cô một mẩu giấy, giọng rất khẩn thiết, năn nỉ trưa nay nhất định Phương Hồi phải xuống xem con trai chơi bóng dưới sân, nói việc này có liên quan đến cuộc sống thời cấp ba, hạnh phúc cả cuộc đời Lâm Gia Mạt và con trai cô sau này - tức cậu con nuôi của Phương Hồi có cơ hội được mang một cái họ khá dễ thương - họ Tô hay không. Phương Hồi đành phải trả lời “Ừ” rồi lăm lét nhìn ra cửa sổ, xác định cô chủ nhiệm không đứng đó nhìn trộm mới gửi lại cho Lâm Gia Mạt.

Vừa ăn trưa xong, Lâm Gia Mạt liền kéo Phương Hồi lao như bay xuống sân.

“Từ từ thôi!”. Phương Hồi xoa cánh tay nói: “Sao vội thế? Chắc gì anh ấy đã ở đó?”.

“Hứ! Tớ là ai hả? Tớ có bao giờ đánh trận nào không chuẩn bị trước không?”. Lâm Gia Mạt tròn mắt nói: “Sáng nay tớ đã hỏi dò Triệu Diệp rồi, hàng ngày khoảng hơn mười hai giờ là Tô Khải xuống sân, anh ấy không giữ sân, cũng không chơi bóng với người lạ, chỉ chơi với lớp 11 [2] hoặc đám Triệu Diệp thôi”.

“Cậu gớm thật đấy!”. Phương Hồi nói với vẻ thán phục: “Thế hôm nay cậu định nói gì với anh ấy?”.

“Hê hê, hôm nay xúc tiến phương án A!”. Lâm Gia Mạt cười rất ranh mãnh.

Hai đứa không đến sân bóng ngay mà ra căng tin mua nước trước, Lâm Gia Mạt bắn khoản không biết nên mua Pepsi, Coca Cola hay nước dừa hầu, cô thấy buồn vì không hỏi rõ xem Tô Khải thích uống vị nào. Trong lúc cô đang do dự, thì Phương Hồi đã mua một chai trà đen lạnh, Trần Tầm thích uống loại này, đã xuống đây rồi thì tiện thể mua luôn cho cậu một chai.

Bọn họ quay về sân thì mới phát hiện ra rằng không còn vị trí nào trống nữa. Đúng là Tô Khải đang chơi bóng cùng Triệu Diệp, Trần Tầm và Kiều Nhiên, vì thế người ngồi ngoài sân xem bóng rất đông, dưới khung bóng rổ, mọi người đã ngồi kín từ lâu, có các cô bé học sinh cấp hai, cũng có cả con gái cấp ba, bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại liếc vào sân.

“Tớ còn thắc mắc tại sao cậu không chịu xuống sân!”. Lâm Gia Mạt đứng ngược sáng, kéo Phương Hồi lại gần mình, nheo mắt nói với vẻ ngao ngán: “Đông quá!”.

Phương Hồi nhìn Trần Tầm cười. Trần Tầm không nhìn thấy cô, cậu đang chơi rất chăm chú, thỉnh thoảng lại gọi đồng đội mấy câu, mồ hôi nhễ nhại, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Một lát sau, Tô Khải v mấy anh lớp 11 ra sân để một tổp khác vào thay, Lâm Gia Mạt không để lỡ thời cơ mà gọi ngay tên anh và ra sức vẫy tay.

Tô Khải bước đến, cười chỉ vào sân: “Xem Triệu Diệp chơi bóng hả?”.

“Không! Em có việc muốn tìm anh”. Lâm Gia Mạt cau mày nói.

“Tìm anh? Có chuyện gì vậy?”. Tô Khải thổi phù một hơi, tựa người vào cái cây bên cạnh.

“Anh cứ uống nước đi đã!”. Lâm Gia Mạt đưa lon Pepsi cho cậu.

“Thôi thôi! Em cứ để cho Triệu Diệp đi!”. Tô Khải đẩy lại.

“Lon nước này là do người khác nhờ em đưa cho anh!”. Lâm Gia Mạt kéo Tô Khải lại, nhét lon nước vào tay anh.

“Hả?”. Tô Khải và Phương Hồi cùng nhìn cô bằng ánh mắt sững sốt.

Lâm Gia Mạt liền cười, nói: “Em có một người bạn rất có cảm tình với anh, đây là nước bạn ấy mua!”.

“Làm gì có chuyện đó! Ai vậy?”. Tô Khải cũng có phần bẽn lèn vì hơi bất ngờ, bất giác lại nhìn Phương Hồi đứng bên cạnh nhưng nãy giờ vẫn chưa nói gì.

“Không... Không phải em!”. Phương Hồi vội lắc đầu.

“Không phải Phương Hồi đâu! Đó là ai thì tạm thời em phải giữ bí mật đã, để bạn ấy nói trực tiếp với anh sau! À, anh mau ghi lại ngày sinh nhật, chòm sao, nhóm máu, số điện thoại nhà anh cho em để em báo cáo cho người ta”. Lâm Gia Mạt chớp mắt rất tinh nghịch.

“Nhiều yêu cầu thế? Có vẻ như chi tiết quá...”

“Nói đi, em là cô bạn duy nhất trong lớp quen anh, bạn ấy chỉ trông chờ vào

Tô Khải liền cười đáp: “Sinh nhật 24-6, nhóm máu A, chòm sao Cự Giải, số điện thoại nhà..., thôi, để anh cho em số máy nhắn tin!”.

“Thế thì tốt quá!”. Lâm Gia Mạt hết sức hào hứng, vội ghi lại dãy số mà Tô Khải đọc.

Trong sân lại thay người, lần này đến lượt đám Trần Tầm ra sân, Tô Khải đưa chai nước cho Lâm Gia Mạt, vẫy tay với họ rồi vào sân.

Lâm Gia Mạt mừng như mở cờ trong bụng, cười rất rạng rỡ, rồi cô lén quay về phía Phương Hồi giơ hai ngón tay biểu thị chiến thắng.

“Sao cậu lại nói người khác thích anh ấy?”. Không nén nổi tò mò, Phương Hồi liền hỏi.

“Như thế tiếp xúc mới dễ mà, cậu xem tớ chẳng mất công gì mà đã biết được số máy nhắn tin của anh ấy!”.

“Cậu ghê thật đấy!”. Phương Hồi than: “Nhưng sau này phải làm thế này!”.

“Sau này... đợi bọn tớ có cảm tình với nhau rồi thì ai còn quan tâm đến chuyện hồi đầu thế nào nữa!”. Lâm Gia Mạt nói.

“Cậu khôn thật đấy! Khôn không lớn lên được”. Phương Hồi véo bạn một cái.

“Đừng nói linh tinh! Đây gọi là đi đường vòng, dần dần bọn tớ sẽ thân nhau thôi”. Lâm Gia Mạt tránh tay Phương Hồi, nói với giọng rất đắc ý.

Phương Hồi cười, không nói thêm gì nữa, cô ngước mắt lên tìm Trần Tầm, chai nước trà đen vẫn nằm trong tay cô, không còn mát nhiều nữa, cô muốn đưa ngay cho cậu.

Nhưng Trần Tầm lại không nhìn thấy Phương Hồi, dưới khung bóng rổ có cô bạn gọi cậu, sau khi ra sân, cậu liền đi thẳng đến đó. Phương Hồi nhìn thấy cậu ngồi xuống cạnh cô bạn đó, đón chai nước Fanta mà cô bạn đưa cho, mở nắp uống ừng ực, cô bạn cầm chiếc áo đồng phục mà cậu vừa cởi ra rồi cười, cậu nói thêm gì đó rồi hai người cùng cười ngặt nghẽo.

Mùa này mặc áo cộc tay không lạnh hay sao?

Áo đưa cho người khác rồi, nếu đứng trên tầng thì làm sao cô nhận được ra cậu?

Rõ ràng nói là thích uống trà đen lạnh nhất, tại sao uống Fanta cũng hào hứng như vậy?

Đều là thích, nhưng có người nói thích một cách vòng vo, có người lại sau khi thích mới vòng vo, rốt cuộc cái nào là đúng?

Không biết Phương Hồi đang hỏi thăm ai, không có ai trả lời giúp cô, chỉ còn lại cảm giác chua xót, đau đớn, khiến cô nắm chặt chai nước trong tay, móng tay bấm chặt, một nửa đỏ, một nửa trắng bệch.

“Ê, không biết cô nàng kia là ai nhỉ? Sao vai chính như cậu lại phải đứng lép vế một bên, còn cậu ta lại nghiêm nhiên ngồi cạnh Trần Tầm thế hả?”.

Lâm Gia Mạt cũng đã nhìn thấy Trần Tầm, cô thấy sắc mặt Phương Hồi mỗi lúc một nhợt nhạt hơn, bèn nói với giọng bất bình.

“Tớ không quen”. Phương Hồi cúi đầu xuống, kéo Lâm Gia Mạt nói: “Bọn mình về thôi”.

“Cậu...”

“Đi thôi!”. Phương Hồi nói với giọng quả quyết.

Lâm Gia Mạt lại thở dài, bọn họ vừa chuẩn bị quay đi, thì hai cô bé cấp hai đứng sau lại đột nhiên gọi lớn “Trần Tầm!”. Rõ ràng là hai cô bé đó không quen Phương Hồi và Lâm Gia Mạt, gọi xong, liền vội trốn vào sau lưng họ, một cô bé nói nhỏ: “Anh ấy nhìn về phía này chưa?”. Cô bé còn lại ngó đầu ra, nói với giọng vui mừng: “Nhìn rồi! Nhìn rồi!”.

Đúng là Trần Tầm đã nghe thấy, cậu cũng đã nhìn về phía này, nhưng cậu không nhìn thấy cô bé vừa lên tiếng gọi, mà là nhìn thấy Phương Hồi.

Kiều Nhiên và Triệu Diệp cũng đã phát hiện ra bọn họ, ba đứa liền bước về phía này.

“Cậu có nhìn thấy không, cú ghi ba điểm vừa nãy của tớ, tuyệt không?”. Triệu Diệp hào hứng đón lấy chai nước trong tay Lâm Gia Mạt, nói.

“Trả tớ!”. Lâm Gia Mạt vội giật ngay chai nước lại: “Có phải của cậu đâu mà cậu đòi uống!”.

Trần Tầm liền giơ ngón giữa lên chỉ về phía Triệu Diệp, giả vờ vô tình chạm vào bàn tay Phương Hồi, nói: “Tớ lấy nhé”.

Phương Hồi lạnh lùng nhìn cậu, Trần Tầm không phát hiện ra điều gì, liền chỉ vào chai nước trà đen trong tay cô rồi nói nhỏ: “Cái này, cảm ơn nhé!”

“Nóng không?”. Phương Hồi đột ngột quay đầu đi, đưa chai nước cho Kiều Nhiên đang đứng ở đầu bên kia: “Cậu uống đi”.

“Hả... cảm ơn cậu!”. Kiều Nhiên sững người ra một lát, sau đó đón lấy chai nước cười rạng rỡ.

Bàn tay Trần Tầm chưa kịp rút về, tựa như dầu chấm ngai ngừng trong cuộc đối thoại của bọn họ, lơ lửng trong không khí.

Cậu nhìn thấy Kiều Nhiên ngửa cổ lên uống mấy ngụm, chắc là thứ chất lỏng màu đỏ sẫm lắc lư trong chai đó rất ngon, nhưng Trần Tầm lại cảm thấy cổ họng mình đắng ngắt, đắng đến nỗi không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Trần Tầm chống tay vào cái cây sau lưng và đứng bật dậy, lúc đi ngang qua Phương Hồi, hai người không ai nhìn ai.

“Ê! Đi đâu vậy!”. Triệu Diệp đứng sau gọi.

“Lên lớp!”. Trần Tầm không thèm

“Đợi lát rồi lên cả thế!”.

“Đây đếch chơi nữa!”. Trần Tầm đi về phía khung bóng râm, lấy lại chiếc áo đồng phục từ tay cô bạn đó rồi hậm hực về lớp.

“Thần kinh à? Sao tự dưng lại như ăn phải thuốc súng vậy?”. Triệu Diệp nói với Kiều Nhiên bằng giọng sững sốt.

“Không biết, thôi kệ cậu ta!”. Kiều Nhiên cẩn thận vặn lại nắp chai nước.

“Tớ hỏi các cậu, con bé ngồi dưới khung bóng rổ kia là ai vậy? Có thân với Trần Tầm không?”. Lâm Gia Mạt tranh thủ cơ hội dò hỏi.

“Ai cơ?”. Kiều Nhiên hỏi.

“Cái cậu mà cầm áo cho Trần Tầm ấy, đó, đứng dậy rồi đó, chính là cậu ta đấy”. Lâm Gia Mạt chau môi nói.

“À! Vương Mạn Mạn hả! Lớp [5], bạn cùng cấp hai với Trần Tầm”. Triệu Diệp nhìn rồi quay sang nói với vẻ thần bí: “Theo nguồn tin vừa hè thì đã từng là girlfriend gây nhiều tai tiếng của hắn ta!”.

Lâm Gia Mạt nhìn về phía Phương Hồi với vẻ lo lắng, còn Phương Hồi thì lặng lẽ cúi đầu.

16. Q.3 - Chương 3

Trần Tầm và Phương Hồi chiến tranh lạnh với nhau ba ngày.

Quãng thời gian ba ngày nói dài cũng không phải là dài, nói ngắn cũng không phải là ngắn. Nhưng đối với chuyện tình cảm, đủ để bắt đầu, cũng đủ để kết thúc.

Trong thời gian này, buổi trưa Lâm Gia Mạt lại đi tìm Tô Khải, dần dần cũng biết được nhà anh ở đâu, thích màu gì, thích uống loại đồ uống, thậm chí còn lấy hết can đảm hỏi anh thích mẫu con gái nào, nếu tìm bạn gái thì có yêu cầu gì.

Và câu trả lời của Tô Khải đã khiến cô rất phấn chấn, anh nói: “Thích cô bé đáng yêu, không nên nhiều chuyện. Nếu tìm bạn gái, hề hề, như em là được rồi!”.

Vừa lên lớp, Lâm Gia Mạt liền lấy ngay tấm card điện thoại 201 vừa mua ra, ra hành lang nhắn tin cho Tô Khải.

“Xin gọi hộ số 52466... Cao Y Y... Chữ “Cao” trong từ cao hứng, “Y” trong từ y luyện [lưu luyện] ạ... lời nhắn là em quý anh... đúng rồi, em quý anh, nhắn tin hộ em 3 lần! Cảm ơn!”.

“Cao Y Y là tên cậu bạ ra hả?”. Phương Hồi hỏi.

“Ừ”. Lâm Gia Mạt cười nói: “Cậu nghe thấy chưa? Vừa nãy anh ấy nói người như tớ là được rồi!”.

“Ừ! Nhưng lớp mình làm gì có người tên như thế đâu!”.

“Ngốc ạ! Cao Y Y chính là muốn ám chỉ lớp 10 [1] đó! .

“Vậy hả?”. Phương Hồi sức hiểu ra vấn đề: “Cậu kinh khủng thật!”.

“Phải học hỏi mới làm được thế!”. Lâm Gia Mạt khoác vai cô nói: “Cậu chưa nói chuyện với Trần Tầm à?”.

“Chưa”.

“Như thế có được không? Cậu ấy cũng không gọi điện thoại cho cậu à?”.

“Không”. Ánh mắt Phương Hồi sầm xuống: “Thôi, chắc là cậu ấy thấy tớ rắc rối quá!”.

“Cậu nói gì vậy! Chuyện này có gì phải sợ rắc rối chứ? Tớ nghĩ các cậu nên nói chuyện với nhau”.

“Tính sau”. Phương Hồi hít một hơi thật sâu, kéo tay Lâm Gia Mạt đang đặt trên vai xuống, nói: “Thôi vào lớp đi”.

Hai đứa vừa vào lớp thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng con gái gọi: “Bạn ơi! Bạn gọi hộ tớ Trần Tầm với!”.

Phương Hồi liền quay đầu lại, đứng trước cửa chính là cô bạn Vương Mạn Mạn ngồi dưới khung bóng rổ hôm đó. Vương Mạn Mạn đang cùng một cô bạn khác vừa cười rất tươi vừa xách một túi nilon đen rất to, tựa người vào khung cửa nói: “Cảm ơn nhé!”.

Lâm Gia Mạt bực bội gọi: “Trần Tầm! Có người tìm!”.

Trần Tầm vội chạy ra ngoài, Triệu Diệp đứng sau hú lên mấy tiếng như trêu chọc.

Phương Hồi không nhìn cậu, lặng lẽ về chỗ.

“Có chuyện gì vậy?”. Trần Tầm hỏi: “Các cậu xách gì thế?”.

“Vỏ chai!”. Vương Mạn Mạn cười nói: “Lớp tớ đang tổ chức thu gom phế liệu ở trường, sau đó mang đi bán! Số tiền thu được sẽ làm quỹ lớp, cậu xem lớp cậu có chai, lon nước ngọt nào vứt đi không thì cho tớ!”

“Có đầu óc kinh doanh quá nhỉ! Thầy Thôi bảo các cậu làm thế à?”.

“Không, bọn tớ tự phát thôi, mau lên!”. Vương Mạn Mạn đẩy nhẹ vào vai Trần Tầm.

Cậu quay vào, hỏi từng bàn một, đến chỗ Phương Hồi và Lâm Gia Mạt, cũng chỉ thờ ơ hỏi một câu: “Có vỏ chai nào vứt đi không? Lon bỏ không cũng được!”.

“Không có!”. Lâm Gia Mạt nói.

Trần Tầm không hỏi tiếp Phương Hồi mà đi sang bàn khác.

“Con bé đó ghê thật! Mò sang tận lớp người ta để tán tỉnh!”. Lâm Gia Mạt nói với giọng căm ghét: “Trần Tầm cũng vớ vẩn quá, cần gì phải quan tâm đến chuyện của cậu ta! Không thấy phiền hà à?”.

“Bọn họ là bạn học cùng cấp hai mà”. Phương Hồi bình thản nói.

“Nhưng cũng không cần thiết phải thân mật như vậy! Không hiểu cậu ta làm thế là có ý gì?”.

“Ý gì thì mặc kệ cậu ta!”. Phương Hồi lấy sách vở của tiết học sau ra, đặt mạnh xuống góc phải trên bàn.

Các tiết học sau đó, Phương Hồi đều không nghe được gì nhiều. Cô cảm thấy có lẽ chuyện của cô và Trần Tầm sẽ chấm dứt ở đây, không biết ai đúng ai sai, có lẽ cũng không có cái gọi là đúng sai, chỉ tại cô kì vọng nhiều quá. Trần Tầm xuất sắc như vậy, vì lí do gì mà suốt ngày phải ở bên cô? Cô có gì đáng để Trần Tầm phải đối xử và quý mến một cách chân tình đâu?

Phương Hồi mĩa mai mình, di chân xuống mằm non vừa đâm chồi trong trái tim. Cô chỉ muốn tự tay đốt hết mọi niềm hi vọng, kể cả cảm giác đau đớn trong lòng cũng không muốn giữ lại. Mọi tuyệt vọng đều là do niềm hi vọng gây ra, ảo tưởng ngọt ngào thường sẽ biến thành nỗi cô đơn và vết thương tê tái. Chính vì thế cô không dám đi tìm Trần Tầm để xác nhận, cô sợ nếu câu nói lạnh lùng này được thốt ra từ miệng Trần Tầm thì sẽ đau đớn biết bao.

Nhưng sau khi tan học, trong lớp chỉ còn lại một hai người, Trần Tầm liền bước đến chỗ cô.

“Cậu ở lại một lát được không? Tớ có chuyện muốn nói với cậu”. Trần Tầm nói.

Phương Hồi không nói gì, cô lặng lẽ thu dọn sách vở, tìm đầu nhói từng hồi. Cô nghĩ rằng cuối cùng Trần Tầm vẫn sẽ nói ra những câu đó với cô, nhưng cô không hề muốn nghe, kể cả chia tay, cô cũng sẽ không khóc lóc, càng không muốn cãi cọ, sau này chắc chắn cũng sẽ không gây phiền hà cho Trần Tầm. Tốt nhất là buông tay ra, việc gì cứ phải đích thân nói ra những lời gây tổn thương cho đối phương?

“Cậu nghe thấy không! Có Trần Tầm có vẻ bức bối, kéo tay cô nói.

Phương Hồi khê giấy tay ra, nhưng Trần Tầm nắm rất chặt, cô không giấy ra được.

“Còn có gì để nói nữa!”. Phương Hồi ngẩng đầu lên, nhìn Trần Tầm với ánh mắt tuyệt vọng.

Trần Tầm liền buông tay ra, lồng ngực phập phồng, hạ thấp giọng và run rẩy nói: “Được, được, được lắm! Cậu không có gì để nói thì tớ sẽ nói! Tớ hiểu rồi! Nhưng Phương Hồi à, cậu không thể như vậy được! Nếu hồi đầu cậu nói với tớ là cậu thích Kiều Nhiên thì tớ cũng đã không giống thẳng ngực như bây giờ! Hôm đó nhìn thấy cậu đứng ngoài sân, cậu có biết là tớ mừng thế nào không? Đáng lẽ buổi trưa có cuộc họp của Hội học sinh, tớ liền nói ngay với Vương Mạn Mạn rằng tớ không đi nữa, tớ muốn ở bên cậu thêm một lát! Còn cậu thì sao? Tớ tưởng chai nước đó là cậu mua cho tớ, lại còn bèn lên đưa tay ra lấy nữa. Có phải cậu thấy rất thích thú khi trêu tớ không? Kể cả chai nước đó là cậu mua cho Kiều Nhiên thì cũng không cần thiết phải đưa trước mặt tớ! Cậu... rốt cuộc là cậu có ý gì?”.

Phương Hồi sững sờ nhìn mặt Trần Tầm đổ tía tai vì giận, đột nhiên cô có cảm giác rằng hình như có điều gì đó không giống như cô nghĩ.

“Tớ... không phải tớ...”

Phương Hồi chưa nói dứt lời thì Lâm Gia Mạt xông từ ngoài cửa vào ngắt lời.

Lâm Gia Mạt thở hổn hển, gọi Triệu Diệp bằng giọng hốt hoảng: “Đám học sinh trường dạy nghề hôm trước đang... ở ngoài cổng trường!”.

“Mấy thằng?”. Triệu Diệp vội hỏi.

“Ba... ba thằng!”

“M.kiếp! Ba thằng thì sợ cóc gì! Cho chúng nó một trận thôi!”. Triệu Diệp vút ngay ba lô vừa đeo lên lưng xuống bàn, la lớn.

“Đi! Tôi cũng đi!”. Trần Tầm quay lại: “Kiều Nhiên có đi không?”.

“Dĩ nhiên là đi rồi!”. Kiều Nhiên cũng bỏ ba lô xuống.

“Đừng đi!”. Phương Hồi vội kéo Trần Tầm nói, nhưng Trần Tầm lại hất tay cô ra, cùng Kiều Nhiên gọi thêm mấy cậu bạn nữa rồi chạy xuống cầu thang.

“Hả! Làm sao bây giờ! Tớ định bảo cậu ấy trốn đi!”. Lâm Gia Mạt nói với giọng lo lắng.

“Đi gọi Tô Khải đi!”. Phương Hồi nói.

“Ừ! Để tớ đi tìm anh ấy!”. Mắt Lâm Gia Mạt sáng lên, quay đầu rồi chạy mất.

Nghe xong những gì Lâm Gia Mạt báo cáo, Tô Khải không nói gì mà gọi thêm mấy cậu nữa trong đội bóng rổ. Lại còn dẫn Lâm Gia Mạt và Phương Hồi rằng đừng ra ngoài cổng trường.

Phương Hồi quay về lớp mà như người ngồi trên chảo lửa, cô đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không nhìn thấy bóng dáng bọn họ đâu.

“Đi lâu thế nhỉ, không biết có xảy ra chuyện gì không?”. Phương Hồi hỏi với giọng lo lắng.

“Chắc là... không sao đâu”. Lâm Gia Mạt cũng rất sốt ruột.

“Hay là bọn mình nói với cô giáo đi! Nhỡ...”

“Không được!”. Lâm Gia Mạt nói rất kiên quyết: “Chuyện này không được để các cô giáo biết! Tô Khải nói sẽ bị khai trừ khỏi đội đấy! Không cẩn thận còn bị kỉ luật nữa!”.

“Thế làm thế nào bây giờ!”. Phương Hồi nói như chuẩn bị khóc.

“Về rồi! Về rồi!”. Lâm Gia Mạt nhảy bật dậy, chỉ ra ngoài cửa sổ hét: “Cậu nhìn kia!”.

Phương Hồi liền kéo ngay Lâm Gia Mạt chạy xuống sân, họ gặp Tô Khải ở cổng trường, Lâm Gia Mạt vội kéo anh lại nhìn một lượt từ đầu xuống chân, từ phải sang trái.

“Anh không sao chứ?!”. Lâm Gia Mạt hỏi.

Tô Khải liền cười và khua tay, giơ hai ngón tay thành hình chữ V lên: “Ổn rồi!”

“Lạy trời lạy đất!”. Lâm Gia Mạt đan mười ngón tay vào nhau cầu nguyện: “Tốt quá!”.

“Trần... Trần Tầm đâu? Anh có nhìn thấy cậu ấy không?”. Phương Hồi khác hẳn ngày thường, ngắt lời bọn họ, hỏi.

“Đi sau!”. Tô Khải nói.

Phương Hồi vội chạy tiếp, không kịp nói gì với Lâm Gia Mạt. Giữa đường lại gặp Kiều Nhiên và mấy cậu cùng lớp, cũng không nói gì nhiều, hỏi Trần Tầm đâu rồi chạy đi, mãi cho đến tận cuối cùng, cô mới nhìn thấy Trần Tầm.

Trên người Trần Tầm có dính ít bụi đất, cậu đang vừa cúi đầu bước vừa đá viên đá.

“Trần... Tầm”. Phương Hồi gọi nhỏ.

Trần Tầm liền sững người, ngược mắt lên với vẻ kinh ngạc, sau đó lại quay đầu sang chỗ khác, nói: “Gì vậy?”.

“Cậu không sao chứ?”.

“Không sao”. Trần Tầm phủi bụi đất trên người, nói: “Cậu chưa về à?”.

“Tớ... đang đợi cậu”.

“Đợi tớ? Không phải đã nói là không còn gì để nói nữa sao?”. Trần Tầm nhếch mép, thờ ơ nói.

“Chai nước đó, là tớ mua cho cậu!”. Phương Hồi nhìn Trần Tầm: “Cậu từng nói là thích uống nước trà đen của hãng Thống Nhất nhất mà”.

“Thế... thế sao cậu lại đưa cho Kiều Nhiên?”. Trần Tầm có vẻ ngại ngùng, lại tiến thêm mấy bước về phía cô.

“Không phải đã có người mua nước cho cậu rồi đó sao?”. Phương Hồi cúi đầu nhìn mũi bàn chân của mình, nói.

“À! Ý cậu là Vương Mạn Mạn hả? Cậu ấy nhờ tớ vận hộ chai nước! Sau đó thấy tớ ra nhiều mồ hôi quá nên cho tớ uống”. Trần Tầm chợt hiểu ra vấn đề.

“Tớ không thích Kiều Nhiên”. Đôi mắt Phương Hồi ngẩn ngẩn hơi sương: “Người tớ thích... là cậu”.

Trần Tầm liền ngoác miệng cười, cậu đưa tay lên mũi, nói: “Lúc đầu tớ tưởng là tớ hết hi vọng rồi cơ, trong lòng buồn kinh khủng, vừa nãy trút giận xuống hết mấy thùng trường dạy nghề rồi”.

Phương Hồi mím môi, nước mắt rơi lã chã, rơi xuống cả áo đồng phục, Trần Tầm vội đỡ vai cô, cúi xuống nhìn cô hỏi: “Sao vậy? Sao cậu lại khóc?”.

“Tớ tưởng... cậu thích Vương Mạn Mạn cơ...”

“Sao có chuyện đó được! Thích cậu ấy thì việc gì tớ phải cuống lên như vậy?” Trần Tầm nhìn vào mắt Phương Hồi: “Người tớ thích là cậu! Ngốc ạ!”.

17. Q.3 - Chương 4

Lúc Trần Tầm và Phương Hồi lên đến lớp, Triệu Diệp đang nổ, nước miếng văng tùm lum kể về vụ ban nãy. Lâm Gia Mạt ngồi bên cạnh nghe rất hào hứng, liên tục hỏi: “Rồi sao nữa? Rồi sao nữa?”.

Kiều Nhiên cầm cục tẩy gõ xuống bà ngoảnh đầu lại nhìn thấy bọn họ, bèn vẫy tay nói: “Mau vào nghe kể chuyện đêm khuya!”.

Trần Tầm vội bước đến ngồi xuống bên cạnh Kiều Nhiên, nói: “Nổ kinh thật!”.

“Hắn ta là bình nổ chuyên phun nước mà!”. Kiều Nhiên liền cười rồi quay sang nói với Phương Hồi: “Vừa nãy cậu đi đâu mà vội thế, tớ thấy mặt cậu tái nhợt!”.

“Tớ...”. Phương Hồi sững người, miệng lắp bắp.

“Ngày mai cậu ấy xếp xe, phải đến sớm, tìm tớ để lấy chìa khóa lớp”. Trần Tầm nói.

“Vậy hả! Sao không nói sớm! Thực ra tớ cũng có một chìa”. Kiều Nhiên vỗ vào túi mình.

“Ừ”. Phương Hồi cúi đầu, liếc trộm Trần Tầm một cái.

“Ê ê ! Ba người chú ý nào! Nói đến đoạn quan trọng rồi!”. Triệu Diệp trợn mắt nói.

“Đại ca! Bọn này cũng có mặt tại hiện trường mà!”. Trần Tầm cuộn sách lại gõ vào đầu Triệu Diệp.

“Nghe cậu ấy kể nào, đừng ngắt lời nữa!”. Lâm Gia Mạt gạt Trần Tầm ra nói: “Triệu Diệp kể tiếp đi, gấp rồi thì thế nào?”.

Triệu Diệp liền lườm Trần Tầm một cái, hắng giọng nói: “Tớ liền nói, bọn mày đến đúng lúc lắm, lần trước để bọn mày chạy mất, ông mày ngày đêm mong nhớ!”. Hắn liền nói: “Đừng nhiều lời nữa, mày thích một đấu một hay đấu tập thể”.

“Thế nào là đấu tập thể?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Tức là gọi cả đội vào cùng đánh hội đồng ấy”. Kiều Nhiên nói.

“Đánh nhau tập thể!”. Phương Hồi nhìn cô với vẻ sững sốt.

Triệu Diệp liền gật đầu, kể tiếp: “Tớ liền bảo, mày rẽ vào con ngõ kia trước, cổng trường bọn tao sạch lắm, đừng để giáo viên trường tao nhìn thấy, tao vẫn muốn thi đại học!. Nó liền bảo được rồi đi theo bọn tớ như một thằng ngố”.

“Đội đã! Tớ bổ sung thêm!”. Trần Tầm giơ tay lên nói: “Lúc ấy thằng đó còn nói là nhìn mày ngố như vậy mà còn đòi thi đại học à! Mày có xứng với cái ghế đó không!”.

Mọi người liền bật cười ha ha.

“M.kiếp!”. Triệu Diệp liền ném ngay nắp bút về phía Trần Tầm nói: “Không nói chen vào cũng không có ai nghĩ ông bị câm đâu!”.

“Ghét quá, để Triệu Diệp kể hết đã nào!”. Lâm Gia Mạt nhin cười, nói.

“Trần Tầm và Kiều Nhiên đi đầu tiên, ba bọn tớ đi sau, lúc đó tớ đã nhìn thấy đám Tô Khải từ cổng trường đi ra rồi, tớ liền đưa mắt ra hiệu cho anh ấy, bảo bọn họ đừng vội ra tay. Tô Khải liền hiểu ý ngay, không nói gì mà lẳng lặng đi sau bọn tớ. Nhưng không ngờ ba thằng đó cũng khá thông minh, có lẽ bọn nó thấy có gì đó hơi bất thường, thằng đi đầu nhận ra Tô Khải, cũng nhìn thấy đội bọn mình rầm rập đi sau. Hê hê, cậu không biết bọn nó cuống thế nào đâu! M.kiếp, co giò chạy mất, tớ nói thật đấy Gia Mạt ạ, đừng tưởng mỗi cậu là luyện môn vượt rào nhè, bọn nó chạy chắc chắn nhanh hơn cậu! M.kiếp, Kiều Nhiên ra sức lời mà không lời lại được!”.

“Hả? Thế bọn nó chạy mất à?”. Lâm Gia Mạt sững sốt hỏi.

“Làm sao chạy được!”. Triệu Diệp đắc ý lắc lư ngón tay nói: “Đội trưởng bị bọn chúng làm nhục, sao có thể dễ dàng buông tha cho chúng được. Lúc đầu Tô Khải còn ngăn, nhưng không biết ai đó hô một tiếng “đừng cho bọn nó thoát”, thế là bọn tớ liền đuổi theo ngay! Cảnh tượng đó, m.kiếp, hoành tráng thật!”.

“Sau đó tóm gọn bọn nó ư?”. Lâm Gia Mạt hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng rực.

“Dĩ nhiên rồi! Chiều cao trung bình của đội bọn tớ là 1m85 cơ mà! Bọn nó chân ngắn, chạy hai bước là đuổi kịp. Tớ chạy đầu tiên, hét lớn ‘dám chuồn hả’, rồi xông phi quật ngã ngay được một thằng”.

“Ừ, cú xông phi cũng chuẩn đấy, chỉ tiếc không kiểm soát được đà nên ngã dập mông xuống đất”. Trần Tầm cười khoái chí nói.

“Lão này vô duyên thật!”. Triệu Diệp lại ném chiếc bút khác vào Trần Tầm: “Nhưng đúng là vì cú ngã đó mà tớ dễ lỗ mất cơ hội đầu tiên. Đến khi tớ đứng dậy thì quân mình đã bao vây rồi, cả đội thi nhau đập! Khó khăn lắm tớ mới chen vào được, định cho nó hai đá, nhìn xuống thì làm gì còn thấy người nữa! Trên người thằng đó toàn chân là chân, thi nhau đá, làm gì còn chỗ cho tớ! Lúc đầu tớ tưởng không còn cơ hội và rồi cậu biết không! Tớ nhìn thì thấy giữa vô số bàn chân có một cánh tay thò ra, tớ khoái kinh khủng, nghĩ bụng ông trời không phụ lòng người! Tớ liền giẫm ngay chân xuống! M.kiếp! Tiếng kêu đó nghe mới sướng tai làm sao!”.

Lâm Gia Mạt ôm bụng cười ngặt nghẽo, Phương Hồi cũng không kìm được liền bật cười, Kiều Nhiên vừa đập bàn vừa cười, Trần Tầm ấn đầu Triệu Diệp xuống quay hai vòng.

“Cười cái gì mà vui thế?”. Tô Khải đứng trước cửa lớp gõ cửa.

“Anh vào đi! Bọn em đang nghe Triệu Diệp kể lại chiến dịch ban này!”. Lâm Gia Mạt vẫy tay nói.

“Mày lại khua môi múa mép chứ gì?”. Tô Khải vừa cười vừa đi vào: “Chắc chắn nó không kể đoạn xông phi đá bọn nó rồi ngã dập mông đúng không, hài thật!”.

“Sếp này!”. Triệu Diệp kêu lên chống đối.

“Thôi thôi thôi, không nói nữa! Tôi hiểu rồi, còn có con gái ở đây mà!”. Tô Khải nhìn Lâm Gia Mạt cười ranh mãnh.

“Không sao, bất luận Triệu Diệp làm chuyện gì cũng đều nằm trong sự dự đoán của bọn em!”. Lâm Gia Mạt kéo Phương Hồi nói.

“Nói nghiêm túc nhé! Tổ nói với thằng đó rồi, chắc chắn lần sau nó không dám mò đến nữa đâu, các cậu cũng đừng gây sự với bọn nó nữa, tan học về nhà cũng nên tránh mặt đám học sinh trường dạy nghề. Hôm nay cũng giống như hôm trước, không được kể ra ngoài. Triệu Diệp, cậu nghe rõ chưa? Còn có ý định tham gia cúp Nike thì đừng có nổ lung tung nữa!”. Tô Khải càng nói càng tỏ vẻ nghiêm túc hơn, mọi người ai nấy đều cảm thấy căng thẳng.

“Các anh sẽ không sao chứ?”. Lâm Gia Mạt hỏi với vẻ sợ sệt.

“Không để lộ ra ngoài thì không sao, lần này cả đội bóng rổ đều tham gia, nếu để giáo viên biết thì phiền lắm”. Triệu Diệp liền nói: “Đội trưởng, đừng nói chuyện đó với bọn họ, đám con gái nhất lắm”.

“Yên tâm đi! Chắc chắn bọn em không nói gì đâu!”. Lâm Gia Mạt vội cam đoan.

“Anh biết, đừng sợ, anh chỉ nhắc vậy thôi”. Tô Khải liền cười: “Không phải về nhà ngay chứ? Anh mời mọi người ăn kem”.

“Không vội, không vội! Em ăn kem dừa hấu!”. Triệu Diệp hào hứng nói.

“Biến! Cứ đợi đó, không có suất của cậu đâu!”. Tô Khải liền móc ví tiền ra: “Bốn người tong đội, cộng với đám bọn em nữa, Lâm Gia Mạt đếm xem tổng cộng bao nhiêu người, em xuống căng tin mua hộ anh được không?”.

“No vấn đề!”. Lâm Gia Mạt vui vẻ nhận tiền, đếm một lát rồi nói: “Không tính Triệu Diệp, tổng cộng là 9 người!”.

“Đội trưởng... em cũng ăn mà...”. Triệu Diệp nói với giọng rất tội nghiệp.

“Hình như bán sỉ 10 que đấy, thôi, em cứ mua 10 que đi, thương tình lại mua cho nhà người vậy!”. Tô Khải lại đưa cho cô 1 tệ nữa.

“Vâng, Phương Hồi đi cùng tớ nhé!”.

Lâm Gia Mạt và Phương Hồi ra khỏi ô vừa ngân nga hát, vừa móc ví tiền của mình ra, dứt cần thận từng tờ tiền trên tay vào ví.

“Cậu làm gì vậy?”. Phương Hồi thắc mắc.

“Dĩ nhiên là phải cất đi số tiền anh ấy đưa cho, đây là số tiền Tô Khải đưa tận tay cho tớ mà!”. Lâm Gia Mạt nhìn mấy tờ tiền nhăn nhoe với vẻ rất ngất ngây.

“Si tình quá!”. Phương Hồi gõ tay lên trán cô.

“Đừng động, yên nào!”. Đột nhiên Lâm Gia Mạt như phát hiện ra châu lục mới, reo lên giọng rất mừng rỡ: “Trời ạ! Chắc chắn bọn tớ có duyên với nhau rồi!”.

“Gì vậy?”. Phương Hồi ghé sát vào ngó.

“Cậu xem số seri của tờ 1 tệ này! Mở đầu là chữ SK!”. Lâm Gia Mạt hào hứng chỉ cho Phương Hồi xem.

“SK thì sao?”.

“Ngốc thế! Tên của Tô Khải viết tắt là SK [Su Kai] mà!”.

“Ồ...”. Phương Hồi nói với vẻ bó tay.

“Để tớ xem xem trong số này có còn tờ nào mang chữ SK nữa không?”.

Lâm Gia Mạt giở ví tiền ra kiểm tra cẩn thận một lần rồi nói với vẻ thất vọng: “Hình như không còn...”.

“Thôi, lần sau có tờ tiền nào mang chữ SK thì tớ cho cậu!”.

“Ừ! Nhớ cho tớ nhé!”. Lâm Gia Mạt vội gật đầu.

“Ừ!”.

“Này, tớ thấy hôm nay cậu vuiLâm Gia Mạt huých cô một cái: “Có phải làm lành với Trần Tầm rồi không?”.

“Cũng... cũng tạm”. Phương Hồi đỏ bừng mặt nói.

“Hôm nay tuyệt quá!”. Lâm Gia Mạt khoác tay cô, nói: “Cả nhà đều vui”.

Hai đứa vừa cười vừa đi, sân trường đã bắt đầu tối dần, bóng họ đổ dài trên sân bóng. Tôi nghĩ, cho dù sau này trải qua nỗi đau của tuổi trẻ như thế nào, cuộc đời thay đổi thế nào, thời niên thiếu của mỗi người đều rất đẹp. ít nhất là ở thời điểm đó, họ có những niềm vui rất bình dị.

Cũng chính vì vậy mà khi kể đến đây, ánh mắt Phương Hồi rạng ngời hạnh phúc.

18. Q.3 - Chương 5

Mùa đông năm đó đến rất sớm, qua hai ba đợt rét đã khiến học sinh cả trường đều phải mặc áo lông vũ, bên ngoài là quần áo đồng phục của trường, bên trong nhét áo len quần len, nhìn ai cũng cồng kềnh. Hồi đó kiểu dáng quần áo đơn giản, cũng không có nhiều thương hiệu như bây giờ để mua, về cơ bản mọi người đều mặc áo khoác kín cổ, nhiều nhất là màu đen và màu xám, nhìn từ xa như một vườn bóng tròn.

Chuẩn bị đến thi cuối kì, giáo viên các môn đều bắt đầu tra tấn học sinh, những kẻ bình thường không chăm học cũng phải bận rộn với việc chép bài, làm đề cương, ôn tập... Trường học cũng giống như thời tiết, dần dần bước vào thời kì lạnh nhất.

Tuy nhiên, kể cả trong thời điểm căng thẳng như vậy, cũng vẫn có một số chuyện khiến tất cả mọi người đều mong đợi, đó là năm mới.

Cuối tuần Lâm Gia Mạt hẹn Phương Hồi đi mua thiệp, lúc đầu Phương Hồi không định đi, một là vì từ trước đến nay cô không có thói quen tặng và nhận thiệp, hai là bấm đầu ngón tay cô cũng không thấy có mấy người bạn có thể tặng, nếu có tặng thì cũng chỉ là nhóm bạn năm người bình thường vẫn chơi với nhau, cô nghĩ tặng mọi người mấy tấm thiệp đồ in hình chữ Phúc mà cơ quan ba cô phát

Nhưng ý tưởng này của Phương Hồi đã bị Lâm Gia Mạt quật ột trận: “Thế mà cậu cũng nghĩ ra được à! Định tổng cái đó cho bọn tớ cho xong chuyện ư? Có phải loại thiệp mà ba cậu được phát có in tên công ti trên đó không, bên trong còn in câu chúc đỡ hơi là chúc mừng phát tài đúng không?”.

“Để tớ xem đã”. Phương Hồi nghiêng đầu kẹp ống nghe, mở ngăn kéo bàn, rút ra hai tấm thiệp, nói: “Ừ, có in tên cơ quan thật”.

“Quê quá! Tớ không lấy đâu đấy! Đến lúc đó chắc chắn cũng có bạn khác tặng cho cậu, cậu định tặng lại cho người ta cái đó hả?”.

“Không có ai tặng tớ đâu, hình như chỉ hồi nhỏ tớ mới được tặng thiệp”. Phương Hồi nói nhỏ.

“Làm gì có chuyện đó? Bạn bè cấp hai của cậu cũng keo kiệt quá! Tớ không biết, tóm lại là tớ tặng cậu, cậu cũng phải tặng lại tớ, hơn nữa chắc chắn tớ sẽ không nhận thiệp của cơ quan ba cậu đâu! Mà kể cả cậu lấy cái đó để tặng cho tớ thì cũng không thể tặng Trần Tầm được!”.

“Ừ... thôi đành vậy”.

Câu cuối cùng của Lâm Gia Mạt đã khiến Phương Hồi phải nhận lời.

Ngày hôm sau bọn họ đi xe đạp đến chợ Thiên Đức, người rất đông, có không ít sạp hàng bán thiệp mừng, Phương Hồi chưa bao giờ đến đây, còn Lâm Gia Mạt thì rất quen đường quen lối.

Phương Hồi chen chân trong đám đông, cô kéo Lâm Gia Mạt, phàn nàn: “Sao ở đây đông thế?”.

“Ồ đây rẻ mà! Kiểu cách cũng phong phú, mọi người đều đến đây để mua”. Lâm Gia Mạt vừa tìm thiệp vừa nói: “Ê, nhìn này! Dễ thương nhỉ!”.

“Mua gì? Cậu định mua bao nhiêu?”.

ngẩng đầu lên, tính nhắm trong miệng, rồi quay sang nói: “Kiểu gì cũng phải bốn, năm chục tấm”.

“Bốn, năm chục tấm? Cậu bán thiệp à!”. Phương Hồi sững sốt hỏi, cô chỉ định mua năm, sáu tấm thôi.

“Cậu thử nghĩ mà xem, bạn bè lớp mình, bạn bè lớp khác mình quen, bạn cấp hai, lại còn bạn chơi thân hồi cấp một nữa, bạn chơi hồi nhỏ... Hê hê, còn Tô Khải nữa! Tớ thấy bốn, năm chục tấm chưa chắc đã đủ!”

“Ừ”. Phương Hồi lặng lẽ cúi đầu.

Đúng là thiệp ở chợ Thiên Dực rất nhiều, loại tranh hoạt hình, loại tranh phong cảnh nước ngoài, loại tranh ba chiều, loại có mùi thơm, loại có nhạc, còn có cả loại kim tuyến lấp lánh. Tấm nào cũng in dòng chữ Happy New Year hoặc Merry Christmas, kèm theo phong bì với đủ mọi màu sắc, bán theo bộ 10 tấm, hầu hết đều là 5,6 hào một tấm, tấm nào thật đặc biệt, cũng chỉ khoảng 8 hào đến 1 tệ.

Lâm Gia Mạt mua khá nhiều, cô chọn cho Tô Khải một tấm thiệp nền trắng điểm trái tim nhỏ màu đỏ lập thể, phong bì đi kèm với thiệp cũng rất tươi sáng. Tấm thiệp Phương Hồi mua tặng Trần Tầm thì đơn giản hơn nhiều, tựa một bức tranh vẽ bằng bút chì rất nhạt, nền trời xanh thấp thoáng hình bảy sắc cầu vồng, tạo cảm giác rất ấm áp, trong lành.

“Sao cậu lại chọn cái này? Chẳng có gì là đặc sắc cả”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Ừ, tớ thích cái này, giống như nhìn thấy trời nắng vậy”.

“Không phải có cầu vồng đó sao? Đó là cảnh vừa mưa xong mà”.

“Trời nắng sau cơn mưa lại càng đẹp hơn”. Phương Hồi cười nói.

“Cậu đọc nhiều tiểu thuyết Quỳnh Dao quá phải không? À, thế cậu định viết gì trong đó?”. Lâm Gia Mạt cười ranh mãnh, nói: “Viết rất quý rất quý cậu được không?”.

vậy! Thì viết chúc mừng năm mới thôi!”. Phương Hồi đỏ mặt đẩy bạn ra.

Nhưng Phương Hồi vẫn nuốt lời, trên tấm thiệp đó, trước khi viết “Chúc mừng năm mới”, cô vẫn viết một câu: “Được gặp cậu sau cơn mưa thật là hạnh phúc!”.

Mấy ngày hôm đó dường như trong trường đâu đâu cũng thấy thiệp, bạn bè cùng lớp, bạn bè khác lớp, bạn bè khác trường, liên tục tặng thiệp cho nhau, thậm chí còn có mấy cô bé cấp hai đến lớp tặng thiệp cho Trần Tầm. Sau khi được Lâm Gia Mạt dạy dỗ, Phương Hồi đã có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần, không để ý gì nhiều. Một điều nằm ngoài dự đoán của cô là, trong lớp còn có bạn tặng thiệp cho cô, mặc dù bên trên chỉ viết những câu may mắn như: “Chúc mừng năm mới, vạn sự như ý”, nhưng Phương Hồi vẫn cảm thấy rất vui. Ai tặng cô thiệp, cô đều rất cẩn thận hồi âm lại.

Dĩ nhiên, đám Trần Tầm cũng tặng thiệp cho cô.

Tấm thiệp của Lâm Gia Mạt viết: “Tặng Phương Hồi - người bạn thân nhất của tôi: Chúc bạn năm mới hạnh phúc, mãi mãi có những tháng ngày ngọt ngào bên người đó! PS: Những ngày tháng tới, bọn mình sẽ mãi mãi vừa nghe bài ‘Thánh ca hôn lễ’ vừa cùng đi vệ sinh nhé!”.

Tấm thiệp của Triệu Diệp viết: “Phương Hồi: Mặc dù cả tháng trời tớ không được nói chuyện với cậu, nhưng tớ vẫn rất vui khi được làm bạn với cậu. Cảm ơn món khoai tây mà cậu nhường cho tớ, hiện giờ nhìn thấy khoai tây là tớ lại nhớ đến cậu! Chúc cậu năm mới mọi điều tốt lành!”.

Tấm thiệp của Kiều Nhiên viết: “To Phương Hồi: Tớ vui nhất là khi được ngồi làm bài tập cùng cậu. Nhưng khi ở bên cậu, tớ trở nên ngờ nghệch, mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, nói chuyện không tự nhiên. Happy new year, chúc cậu luôn học hành tiến bộ!”.

Tấm thiệp của Trần Tầm viết: “Anh cam đoan, sẽ không bao giờ phải nói lời xin lỗi với em. Cho dù bao nhiêu năm mới trôi qua... em đều phải ở bên anh! I LOVE YOU!”.

Phương Hồi nói, cô đã bỏ những tấm thiệp này đi từ lâu, nhưng một điều lạ là, bao năm trôi qua, cô vẫn nhớ như in từng chữ mà họ đã viết, cô tự mĩ mai mình rằng, hay là do đầu óc cô quá nhạy cảm? Còn tôi thì nghĩ, có lẽ những lời hứa - ngày ấy cô tin là thật - không thực hiện được đó đã khiến cô có một ước mơ tuyệt đẹp. Tuy nhiên, cuối cùng, tất cả đã trở thành điều nuối tiếc sâu sắc, trôi theo tuổi trẻ. Điều đáng buồn là, những cái mà cô đã từng nỗ lực bảo vệ lại biến thành nỗi đau khó có thể xóa mờ.

Giấy có thể xé vụn, còn tuổi trẻ biết xé vụn sao đây?

8

Lớp [1] bắt đầu chuẩn bị cho buổi liên hoan văn nghệ chào đón năm mới.

Chuyện này là do cán bộ lớp phụ trách, mặc dù đợt thi cuối kì đã đến rất gần, nhưng không hề ảnh hưởng đến nhiệt huyết của bọn họ. Sau những buổi tan học, cả đám tụ tập nhau lại hồ hởi thảo luận rất nhiều lần, cuối cùng phương án được đưa ra là chơi trò chơi và biểu diễn các tiết mục văn nghệ.

Cán bộ lớp mở màn, Trần Tầm và Triệu Diệp, Kiều Nhiên cùng đóng một tiểu phẩm, Phương Hồi và Lâm Gia Mạt song ca bài Hẹn hò 1998, Hà Sa chơi đàn violon, bài Khúc hát rộn ràng, các bạn khác cũng có tiết mục, phần lớn là hát, về cơ bản là những bài hát thịnh hành hồi đó, Rất muốn yêu em, Trái tim yếu mềm, Cảm nhận lần đầu mới biết yêu... Cô Hầu Giai cũng hát một bài Hình như vào mùa đông, lúc cô đăng kí tên bài hát, Trần Tầm mới biết hóa ra thần tượng của cô là Tề Tàn. Ngoài ra, còn rất nhiều trò chơi khác, nào là dán mũi, đánh trống truyền hoa, bắt chước đoán từ...

Trong đó đặc biệt hơn cả là trò tặng quà do Trần Tầm nghĩ ra. Mấy ngày trước đó, bạn bè trong lớp ai cũng mua một món quà nhỏ mang đến lớp, cái gì cũng được, đắt rẻ không quan trọng, rồi tự dán một mẩu giấy lên món quà, ghi tên mình vào, Trần Tầm và mấy cậu sẽ ghi mã số, đặt trong một hộp lớn. Sau đó bọn họ lại ghi các mã số tương ứng lên các mẩu thăm, gấp lại đặt trong một chiếc hộp nhỏ. Trong buổi liên hoan, trò chơi cuối cùng là mỗi bạn bắt một tờ thăm, bên trong có ghi số mấy, rồi tặng cho bạn món quà có ghi số tương ứng. Như thế, tất cả mọi người đều được bạn bè tặng quà.

Hôm quyết định kế hoạch này, Kiều Nhiên hẹn Phương Hồi đi mua quà, nhưng đã bị cô từ chối. Nguyên nhân là do tấm thiệp của Kiều Nhiên khiến cô phải e dè. Mặc dù Phương Hồi cũng là người chậm hiểu, ngờ nghệch, nhưng cô không ngốc, cũng cảm nhận được tình cảm của Kiều Nhiên. Điều này khiến cô cảm thấy hơi nao lòng, nếu mấy tháng trước, Kiều Nhiên nói ra như vậy thì có lẽ Phương Hồi cũng đã rung động rồi, bởi cô cũng đã từng có thiện cảm với Kiều Nhiên, nhưng đến giây phút này mọi thứ không còn kịp nữa, Trần Tầm đột nhập vào thế giới của cô, trái tim cô đã không thể hé cửa với ai nữa. Nếu đã không thể thì Phương Hồi cũng không muốn tỏ ra quá thân mật với Kiều Nhiên, làm bạn sẽ rất tốt, nhưng nếu bước thêm bước nữa sẽ rất khó xử.

Tuy nhiên, còn một nguyên nhân khác khiến Phương Hồi không cùng đi với Kiều Nhiên, là do cô đã hẹn trước với Trần Tầm.

Sau khi tan học, Trần Tầm và Phương Hồi cùng đến một cửa hàng bán hoa và đồ lưu niệm. Hình như Trần Tầm bị dị ứng với phấn hoa, liên tục hắt xì hơi, Phương Hồi ôm một con chó bông, cười tươi ngắm giữa các chùm hoa.

“Tớ mua cái này!”. Trần Tầm liền cầm lấy con chó bông trong tay cô.

“Ừ, dễ thương lắm!”. Phương Hồi đưa cho cậu.

“Dễ thương? Xấu bỏ xù! Cũng chỉ vì cậu ôm nó nên tớ mới mua, tớ thấy cậu thích nó lắm!”.

“Dễ thương hơn cậu nhiều!”. Phương Hồi vừa cười vừa lườm Trần Tầm rồi cúi đầu nhìn bốn phía xung quanh, hỏi: “Tớ mua gì được nhỉ? Hộp nhạc được không?”.

“Không! Tớ không thích hộp nhạc!”. Trần Tầm lắc đầu nói.

“Có phải mua cho cậu đâu, cậu không thích không có nghĩa là người rút thăm được quà của tớ cũng không thích!”. Phương Hồi xoay chiếc chìa khóa nhỏ xinh trên hộp nhạc, buông tay ra thì giai điệu bài Lời thì thầm của mùa thu vang lên.

“Quà của cậu dĩ nhiên là phải tặng cho tớ rồi! Hê hê, việc này tớ phải làm được chứ”. Trần Tầm nói với giọng rất ranh mãnh.

“Thế tức là>“Ngốc ạ! Số ghi trên món quà là do tớ ghi đúng không? Số rút thăm cũng không tớ làm thì ai? Sau khi quà của cậu được ghi số, tớ liền giữ cái thăm tương ứng trong tay, không đưa cho ai cả, đến lúc rút thì tớ giả vờ rút một cái, quà của cậu sẽ tặng cho tớ thôi”.

“Xảo quyết quá...”. Phương Hồi véo tay Trần Tầm một cái, nói.

“Ái! Tớ cũng sẽ tặng cho cậu con gấu bông này mà! Cậu chả từng nói là rất thích ôm thú bông đi ngủ đó sao? Nhận được quà của tớ chắc chắn sẽ thích hơn quà của bạn A, B, C, D gì đó tặng đúng không?”.

“Thế cậu thích quà gì?”. Phương Hồi đặt hộp nhạc lên giá, mặc dù vẫn đang cau mày, nhưng không giấu nổi nụ cười trên môi.

“Miếng gảy đàn!”. Trần Tầm lại hất xì hơi hai cái nữa rồi vội kéo Phương Hồi ra khỏi cửa hàng.

“Miếng gảy guitar? Là cái gì vậy?”. Phương Hồi nhẹ nhàng vuốt phẳng lớp giấy gói chú chó bông, hỏi.

“Là miếng gảy chuyên dùng để chơi đàn guitar đó. Tớ định học chơi guitar tong đợt nghỉ đông này, học kì sau là chơi cho cậu nghe được rồi”.

Phương Hồi liền cười tỏ vẻ hiểu ý: “Cái đó đi đâu mua được nhỉ?”.

“Ở Tân Giai Khẩu, bọn mình đến đó bây giờ đi!”. Trần Tầm mở khóa và nhảy lên xe.

Hôm đó, bọn họ đã mua được miếng gảy đàn ở Tân Giai Khẩu, lúc đầu Phương Hồi tưởng là cái gì mới lạ lắm, cầm lên tay mới biết đó chỉ là một miếng nhựa mỏng. Cô cảm thấy tặng mỗi cái này cũng hơi ngại, và thế là lại mua thêm một lọ thủy tinh và ít giấy đẹp, gấp 99 ngôi sao bỏ vào. Cô dán hình trái tim màu bạc lên miếng gảy guitar màu đỏ đó, sau đó giấu nó trong lọ đựng ngôi sao.

Buổi liên hoan văn nghệ rất náo nhiệt, mọi người đều chơi đùa rất vui vẻ, chất giọng của Lâm Gia Mạt chẳng kém gì ca sĩ Vương Phi, khiến bạn bè lớp khác đi qua đều ghé vào nghe, g xao cả khối 11. Tiểu phẩm của đám Trần Tầm không đầu vào đâu, nhưng vì Triệu Diệp quên lời thoại nên đã gây cười rất tốt. Thầy Lưu dạy Hóa cười ngặt nghẽo, sau khi tiết mục kết thúc liền kéo tay Triệu Diệp, “ờ ờ” hồi lâu, thầy cứ cười mãi mà không nói được gì. Tiết mục bốc thăm quà cuối cùng cũng rất thành công, Phương Hồi và Trần Tầm đều nhận được quà của nhau. Trần Tầm không ngờ Phương Hồi còn gấp ngôi sao may mắn cho cậu, nên cậu vô cùng phấn khởi, cứ chốc chốc lại giở ra xem. Còn Phương Hồi cũng không ngờ rằng, Trần Tầm lại gắn thêm hòn đá ghi tên cậu vào áo con chó bông, trên viên đá màu đen có viết hai chữ Trần Tầm nghiêng nghiêng ngả ngả bằng bột kim tuyến màu bạc, nhìn rất dễ thương. Nghĩ đến lời cậu đã từng nói, để mình ôm trong lúc ngủ, bất giác Phương Hồi liền đỏ bừng mặt.

Tuy nhiên, trò của bọn họ không qua được mắt Lâm Gia Mạt, cô bám riết hai đứa, nói “lấy việc công để làm việc tư”, mãi cho đến khi Trần Tầm mời ăn khoai nướng, Lâm Gia Mạt mới thôi.

Thời gian trôi qua giữa những tiếng cười nói rộn ràng, kì thi cuối kì đã kết thúc, trường cho nghỉ đông, thoáng một cái mà đã sang năm 1999.

Thành tích học tập của Phương Hồi và Trần Tầm đều không tồi, cuối kì, điểm của hai đứa cao thứ ba và thứ năm trong lớp, chính vì vậy, cả hai đều được ăn một cái tết rất thoải mái. Còn Triệu Diệp thì không được như vậy, cậu đứng thứ hai từ dưới lên, cả kì nghỉ đông phải ngoan ngoãn chầu trực ở nhà.

Tết cổ truyền là dịp lễ lớn ở Trung Quốc, nhà nào cũng nghỉ ngơi, vui vẻ từ trước tết đến rằm tháng giêng, đi thăm hỏi họ hàng, bạn bè, chúc nhau những lời may mắn, treo câu đối và dán chữ Phúc ngược, như thế trong lòng mới cảm thấy yên tâm. Phương Hồi và Trần Tầm cũng không ngoại lệ, đi chơi tết khắp nơi với gia đình, thi thoảng gọi điện thoại còn không tìm được đối phương. Mãi đến ngày mùng 9 tết, Trần Tầm gọi điện cho Phương Hồi, nói là ngày mai gặp gỡ đám bạn thời để chớm, bọn họ đòi gặp bạn gái của cậu, thế nên hẹn cô đi cùng. Phương Hồi vốn là người hay xấu hổ, không thích đến những chỗ ồn ào, đông người. Nhưng Trần Tầm một mực năn nỉ, cả kì nghỉ Phương Hồi không được gặp cậu, trong lòng cũng thấy nhó nên đành nhận lời.

Ngày hôm sau tuyết rơi lất phất, Trần Tầm đứng ở bến xe bus vừa giậm chân vừa đợi Phương Hồi. Phương Hồi đến muộn một, hai phút, sau khi xuống xe liền chạy vội về phía Trần Tầm. Hôm đó cô mặc rất nhiều áo, đội mũ, quàng khăn, đeoăng tay, nhìn mập hơn so với ngày thường, Trần Tầm liền bước lên cười: “Từ từ thôi! cẩn thận không ngã đấy! Để tớ xem nào, sao Phương Hồi nhà ta hôm nay lại như em gái vùng sơn cước thế này”.

Phương Hồi liền vỗ cậu một cái, chu môi nói: “Đáng ghét! Hôm nay lạnh lắm! Tớ không ăn chơi bất chấp thời tiết như cậu được!”.

“Ừ! Mặc nhiều cũng tốt! xấu cũng không sao, đừng để lạnh là được!”. Trần Tầm kéo mũ xuống cho cô.

Hai đứa lên xe, Phương Hồi liền hỏi: “Bạn thời để chỏm của cậu có mấy người? Học trường nào vậy?”.

“Bốn người, hồi nhỏ nhà bọn tớ chung nhau một khoảnh sân, nhưng bây giờ đều chuyển đi hết rồi. Bọn họ học hành không tốt lắm, không vào được cấp ba, đứa thì học ở trường dạy nghề, đứa thì phải học trường kĩ thuật”.

Quan niệm giáo dục thời đó không giống bây giờ lắm, không phải nhà nào cũng mong con cái mình thành đạt. Dù sao thì thế hệ trước ít người được học hành, trải qua bao nhiêu khó khăn, khổ nạn, trong mắt nhiều bậc phụ huynh, được ăn no mặc ấm là tốt lắm rồi. Còn về chuyện sau này có làm nên trò trống gì hay không thì còn phụ thuộc vào bản thân đứa trẻ. Chính vì thế cũng không có ai ép con phải học lớp này lớp nọ, không thi được cấp ba thì cũng không có vị phụ huynh nào bỏ ra mấy chục nghìn tệ để đóng góp, tài trợ cho trường. Chính vì vậy, trải qua rất nhiều kì thi, mỗi người đều có một số phận khác nhau. Bạn thời để chỏm của Trần Tầm cũng nằm trong số không vượt qua được ngưỡng vào cấp ba.

Hai đứa nói chuyện một lúc thì đến điểm hẹn, đó là nhà mới của một người trong hội, Phương Hồi dừng chân trước cổng, kéo Trần Tầm, ấp úng nói: “Tớ hơi căng thẳng...”

“Căng thẳng gì chứ? Có tớ nữa mà!”. Trần Tầm an ủi cô.

“Tớ không quen bọn họ, hay là tớ về nhé!”. Phương Hồi nắm chặt găng tay nói.

“Gặp mấy lần thì thành quen thôi mà. Hơn nữa sớm muộn gì cậu cũng phải gặp bọn họ! Vào thôi!”. Trần Tầm kéo tay cô vào trong.

Trần Tầm gõ cửa, một cô gái ở bên trong cười, nói: “Có đưa người yêu đến không đấy? Không đưa là không mở cửa đâu”.

“Đến rồi! Mau lên!”.

Trần Tầm ngoái đầu lại nói với Phương Hồi: “Cậu xem, nếu cậu không đến thì bọn họ không cho tớ vào nữa”.

Cửa được mở ra, cô gái bên trong rất thời thượng, mặc một chiếc áo len bó sát người đang mốt thời bấy giờ, cô liền kéo Phương Hồi hỏi: “Cậu là bạn gái của Trần Tầm à? Cậu tên gì vậy? Nhìn nhỏ nhủ! Đang học cấp hai à?”.

Phương Hồi lắc đầu, Trần Tầm liền cười đẩy cô bạn mình ra: “Vớ vẩn! Có bà mới là học sinh cấp hai!”

“Thôi đi! Ai mà biết ông có dụ dỗ em nào đang tuổi vị thành niên hay không!”. Cô gái trợn mắt nhìn Trần Tầm rồi quay đầu gọi: “Đừng xem phim sex nữa! Đến rồi! Mấy người ra đi!”.

Trong phòng vang lên tiếng dép loạt quẹt, có hai cậu bạn trai, một cô bạn gái đi ra, hai người đi trước cầm tay nhau rất thân mật, cậu đi sau dụi mắt nói: “Gọi cái gì vậy! Đang xem hay! Con đó mấu thật... Phương Hồi! Sao lại là cậu?”.

Cậu ta nhìn Phương Hồi với vẻ sững sờ, gọi cả tên cô ra.

Còn Phương Hồi đứng một bên, vừa nãy mặt còn đỏ vì căng thẳng, giờ lại chuyển sang tái nhợt, cô quay người mở cửa lao ra ngoài, thậm chí không nói câu nào với Trần Tầm.

19. Q.3 - Chương 6

Khi kể đến đây, Phương Hồi liền thở , một lúc lâu, cô chỉ im lặng và nghịch chiếc cốc, dường như cuộc nói chuyện này chưa từng xảy ra. Tôi không giục cô, tôi biết, chắc chắn sự việc xảy ra sau đó sẽ khiến cô cảm thấy vô cùng đau khổ, thế nên cho dù Phương Hồi nói hay không nói, đều không phải là điều tôi có thể quyết định.

Khoảng 20 phút trôi qua, cổ họng cô phát ra tiếng nức nở, sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn tôi, mắt hơi ươn ướt, nói nhỏ: “Trương Nam, cấp ba anh học ở quận Tây Thành đúng không?”.

“Ừ, trường H”. Tôi tà lòi.

“Thế... thế anh có biết chuyện cổng trường B xảy ra vụ đâm người chết không?”. Bàn tay cô lại bắt đầu run rẩy.

“Có, anh có biết...”.

Sự kiện này đã từng gây chấn động các trường cấp hai ở Bắc Kinh một thời gian, có hai phiên bản chính sử và dã sử. Trong giờ giáo dục công dân, giáo viên các trường và cảnh sát các quận đều coi nó là ví dụ phản diện để cảnh báo tình trạng bạo lực học đường và tội phạm thiếu niên, đồng thời luôn nhắc nhở chúng tôi rằng, tuyệt đối không được kéo bè kéo cánh, cũng không được đánh nhau, càng không được mang vũ khí đến trường, tuyệt đối không được đâm chém nhau. Người ta đồn rằng cậu đó chính là trùm sỏ của trường B, vì bạn gái mà đi đánh nhau với một đám học sinh trường khác, trong lúc đánh nhau đã bị gã “Cửu Long Nhất Phụng” ở quận Hải Điện xử lí, dĩ nhiên, cũng có người nói là bị xxoo ở quận Tây Thành, Sùng Văn xử lí, trường B thua cuộc, lúc chết, cậu ta còn gọi tên cô gái đó, trong tay nắm chặt sợi dây chuyền mà cô ấy tặng...

Tóm lại là bất luận chính sử hay dã sử, năm đó đúng là Bắc Kinh đã xảy ra vụ việc này, tổng kết lại thành một câu đơn giản là: Học sinh trường trường B và một số học sinh trường ngoài cùng với một nhóm xã hội đen đánh nhau ở cổng trường B, nhiều người bị thương, một người tử vong.

“Trường cấp hai của em chính là trường B, cậu học sinh tử vong tên là Lí Hạ, là... bạn em hồi đó”.

Bàn tay tôi cũng đột nhiên run rẩy, rượu trong cốc sánh ra ngoài một ít, tạo thành vết nước màu đỏ kì dị trên bàn...

Từ cấp một lên cấp hai, Phương Hồi không phải là cán bộ lớp, cũng không có mối quan hệ nào. Chính vì thế không có sự lựa chọn nào khác, cô và rất nhiều bạn học sinh cấp một bị đảo danh sách và đẩy về trường THCS B - một trường hạng 3.

Ở Bắc Kinh, có rất nhiều trường điểm của thành phố nổi tiếng cả nước, có rất nhiều trường trọng điểm của quận có lịch sử lâu đời, cũng có rất nhiều ngôi trường bình thường như thế. Trong đó có trường có thể còn tạm ổn, thành tích không nổi trội, nhưng ít nhất là học sinh dễ quản lí, nhưng cũng có những ngôi trường thực sự khiến ngành giáo dục phải đau đầu, không những thành tích kém mà học sinh còn rất hư, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, gây gỗ, hết thế hệ học sinh này đến thế hệ học sinh khác, tạo thành điều tiếng rất xấu cho trường, trường B chính là một ngôi trường nằm trong số đó.

Hiện nay chắc là các bậc phụ huynh sẽ không để con em mình thua trên vạch xuất phát như vậy, chỉ cần có một chút khả năng, ít nhất cũng phải kiếm một trường điểm của quận để học. Thậm chí vì chất lượng dạy học mà không tiếc tiền mua nhà trả góp, cả nhà chuyển đến các khu vực có nhiều trường học tốt, chỉ sợ bị “xô đẩy” về những trường như trường B.

Còn hồi đó, người ta chưa ý thức đầy đủ sự phân hóa giai cấp được bắt đầu từ con trẻ, sau nhiều kì thi chuyển cấp, học sinh được chia ra thành nhiều trình độ khác nhau. Chính vì thế Phương Hồi cũng không thấy có vấn đề gì, trường B thì trường B, tốt nghiệp cấp hai thi vào một trường điểm cấp ba cũng đâu có vấn đề gì. Và thế là sự việc đã kết thúc bằng một dấu chấm giữa sự tình nguyện và không tình nguyện của cô.

Khi năm học lớp mới bắt đầu, đúng là Phương Hồi chỉ tập trung vào học, cho dù bạn bè xung quanh nghịch ngợm, gây chuyện, cô đều chuyên tâm ngồi ở dãy bàn đầu tiên chăm chú nghe giảng. Phương Hồi kín đáo,

sống nội tâm, lại nhút nhát, đối với cô, học các thói hư tật xấu khó hơn nhiều so với học những điều hay lẽ phải. Chính vì vậy thành tích học tập của cô luôn đứng đầu khối và vượt rất xa so với học sinh đứng thứ hai.

Một học sinh giỏi và chăm ngoan như vậy, thường sẽ không bị học sinh hư quấy rối. Vì các thầy cô đều quý mến họ, họ không dễ bị bắt nạt, hơn nữa không phải cùng đường, gây rối cô cũng chẳng để làm gì. Nhưng vẫn có một tình huống khác khiến hai nhóm học sinh này dính dáng đến nhau, đó chính là sự ngưỡng mộ.

Những con trai hồi đó cũng là thật lòng, luôn có thiện cảm với những cái hay c, hoặc là thích những cô gái xinh đẹp, hoặc là thích những cô gái học giỏi. Một cô gái gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, hơn nữa lại ưa nhìn như Phương Hồi, dĩ nhiên cũng được rất nhiều người quý, Lí Hạ chính là người nằm trong số đó.

Không giống như Phương Hồi, Lí Hạ là cậu học sinh học hành không ra gì, lên cấp hai lại càng vô tổ chức hơn. Cậu cao to hơn những cậu bạn khác, người cũng khỏe mạnh, việc gì cũng dám xuất đầu lộ diện. Cậu đã kết giao được với một đám bạn lông bông nên cũng có được một chút tiếng tăm ở trường B.

Hồi đó Phương Hồi có một tật nhỏ, vì sống hơi nội tâm, đứng trước mặt người khác luôn tỏ ra căng thẳng, thế nên có tật nói lắp, biệt hiệu của cô trong lớp là Nói Lắp. Một điều trùng hợp là, tiểu thuyết Cổ Hoắc Tử nổi tiếng khắp cả nước năm xưa, bạn gái của Trần Hạo Nam cũng mang cái tên này. Lí Hạ rất mê Cổ Hoắc Tử, chỉ ước mình được như trong truyện, phiêu bạt giang hồ, cuối cùng một tay che trời.

Biệt hiệu của Phương Hồi khiến cậu thấy chắc chắn cô gái này có duyên với mình, còn đó là lương duyên hay nghiệt duyên thì cậu chưa bao giờ nghĩ đến. Hồi đó nổi lên phong trào xem bói bằng cách gộp ngày sinh nhật, tính toán xác suất yêu thành công. Lí Hạ đã sai một cậu bạn của mình xem cho cậu và Phương Hồi, nghe nói tỉ lệ thành công lên tới 99%, điều này các khiến cho cậu giữ vững niềm tin tán đổ Phương Hồi hơn.

Tuy nhiên, chắc chắn cậu không thể ngờ rằng, con số chỉ thiếu 1% là trọn vẹn này lại đưa cậu về với cái chết.

Trong mắt tôi, cách theo đuổi Phương Hồi của Lí Hạ rất trẻ con. Cũng chỉ là buổi trưa mua que kem, bảo bạn bè mang đến cho Phương Hồi, không nhận được không quay về. Hoặc là mua một gói kẹo, lúc đi qua bàn Phương Hồi thì tung vào mấy cái. Lại còn cố tình đùa giỡn quanh cô, coi mình là đại ca, hùng hổ nói không cho phép ai tán tỉnh Phương Hồi. Thỉnh thoảng lại viết một, hai lá thư nghe rất mạn mà nhưng sai chính tả bung bét.

Cách làm này đã thực sự khiến Phương Hồi hàng ngày phải sống trong sự sợ hãi, các cô bạn chơi thân với cô tưởng cô và Lí Hạ yêu nhau thật, sợ quá không dám chơi với cô nữa.

Nhưng Phương Hồi nói, nhiều lúc Lí Hạ cũng rất tốt, mùa thu đến giờ tan học, cậu sẽ đứng ngoài trường đợi cô, nhặt một chiếc lá dổi chơi trò kéo co bằng cuống lá, để cô phải bật cười rồi mới chịu về, rất trẻ con. Cậu ta cũng không phải quá bám riết lấy cô, thường xuyên lén bám đuôi và theo cô về nhà, Lí Hạ nói cuộc đời của họ còn dài, đợi cậu có vị trí trong giang hồ rồi tính chuyện yêu đương sau. Cô cũng không biết hồi đó mình có thích Lí Hạ hay không, vì cô chưa kịp nghĩ kĩ thì Lí Hạ đã chết.

Nguyên nhân gây ra vụ việc này là Phương Hồi bị trấn lột ở cổng trường. Hồi đó đám học sinh hư ở Bắc Kinh rất thích làm chuyện này, đứng chầu trực trước cổng trường, chuyên chọn những học sinh hiền lành để bắt nạt, trấn lột tiền hoặc chai nước gì đó. Một ngôi trường có học sinh tạp nham như trường B, tình trạng này lại càng phổ biến hơn, đám người trấn lột Phương Hồi là học sinh trường khác và mấy tay du côn trong xã hội, cũng không có gì quá đáng lắm, chỉ trấn lột 12 tệ của cô.

Không hiểu thế nào mà chuyện này lại đến tai Lí Hạ, cậu liền nổi khùng ngay. To gan thật, dám bắt nạt cả người yêu của Lí Hạ à! Chiều hôm sau cậu liền gọi thêm mấy người nữa, nói mấy hôm tới phải trực ở cổng trường, đánh cho đám trấn lột Phương Hồi một trận mới hả giận. Phương Hồi cũng biết chuyện này, chắc chắn là cô cho rằng không cần thiết phải làm như vậy, nhưng cô cũng không đi nói với Lí Hạ, cô cảm thấy như thế không ổn, tự nhiên lại như giữa họ có chuyện gì thật.

Hai ngày sau, đám Lí Hạ đã túm được đám người đó thật. Bọn họ đã có sự chuẩn bị từ trước, chẳng nói chẳng rằng mà xách ngay quả khóa hình chữ U và dây xích rồi xông tới. Lúc đầu đối phương còn ngơ ngác, sau đó sức hiểu ra vấn đề, lập tức lao ngay vào cuộc chiến. Mặc dù bọn họ ít người, nhưng hầu hết là dân đã từng đánh nhau, đám Lí Hạ dù sao cũng là học sinh, đánh được một lúc thì có chiều hướng xuống sức.

Đám người đó vốn cũng không muốn làm to chuyện, cũng đã chuẩn bị rút lui, nhưng đúng lúc này Phương Hồi lại dắt xe đi ra, Lí Hạ không muốn mất mặt trước cô, lại xông lên đập quả khóa vào một thằng. Bị đánh, thằng đó liền cúi tiết, thúi lại cho Lí Hạ một quả, ngón tay của hắn có đeo vòng chìa khóa, nghe nói đánh như thế, đối phương sẽ thấy rất đau. Nhưng hắn quên rằng trên đó còn có một con dao gấp rất nhỏ, tong tích tắc đó, không hiểu thế nào mà con dao lại bật ra, đâm thẳng vào bụng Lí Hạ.

Lúc đó tất cả mọi người đều sững sờ, cổng trường đang ồn ào đột nhiên im lặng như tờ, Lí Hạ gục xuống đất, co giật liên hồi, máu ngấm qua áo đồng phục, chỉ một lát đã lạnh lảng.

Đám bạn của Lí Hạ vội chạy đến đỡ cậu, gọi lớn tên cậu, có học sinh thì chạy vào trường gọi giáo viên. Lí Hạ nằm ở đó, vẻ uy phong trước đây cũng biến mất, cậu ôm bụng, mặt tái đi vì sợ, méo máo vừa khóc, vừa nói: “Tớ không muốn chết, tớ không muốn chết, tớ không muốn chết..”

Phương Hồi sợ tái người, giữa lúc luống cuống, cô nhìn thấy hình như Lí Hạ đưa tay về phía cô, bàn tay đó đỏ rực vì máu, khiến cô sợ quá vội lùi ra sau hai bước.

Thầy cô trong trường đã chạy ra, họ vừa hoảng hốt liên hệ với xe cấp cứu và cảnh sát, vừa vội giải tán đám học sinh đang vây trước cổng trường, quát lớn: “Không được lang thang trong trường! Tất cả về nhà ngay!”.

Học sinh dần dần giải tán, không biết ai đẩy Phương Hồi một cái: “Mau về thôi!”.

Đầu óc Phương Hồi trống rỗng, cô thần thờ đáp một câu “Ừ”, rồi theo dòng người ra về.

Hôm đó, sau khi về nhà, Phương Hồi bị sốt, cô xin nghỉ học ba ngày, đến khi đi học lại, thì Lí Hạ đã không còn nữa. Con dao nhọn đó đã đâm trúng gan cậu, nên mọi người chưa kịp đưa cậu đến bệnh viện thì cậu đã trút hơi thở cuối cùng.

Một tuần sau, sau khi tan học, học sinh trong trường tự phát tổ chức lễ truy điệu. Vì Lí Hạ là người rất hào hiệp, nên có khá đông bạn bè đến viếng. Bạn bè Lí Hạ đều đeo một bông hoa trắng được gấp từ giấy viết, nhìn lên tấm ảnh tập thể treo cạnh bảng và sụt sịt khóc. Phương Hồi đứng bên cạnh, không ai nói với cô câu nào, gần như tất cả mọi người đều biết vì sao Lí Hạ lại chết, tuy nhiên gần như đều không biết giữa Phương Hồi và Lí Hạ có mối quan hệ như chúng tưởng tượng hay không. Chúng cho rằng, Phương Hồi cần phải chịu trách nhiệm trước cái chết của Lí Hạ.

Ngày hôm sau đi học, tất cả mọi người đều tháo bông hoa trắng ra, Phương Hồi cũng tháo ra. Nhưng trong giờ giải lao, đám bạn của Lí Hạ lại bước đến trước mặt cô, cầm một bông hoa trắng và nói với cô rằng: “Cậu đeo vào đi”. Không ai nói chuyện với cô, cũng không có ai quan tâm đến cô, Phương Hồi lặng lẽ đón lấy và cài lên áo đồng phục.

Từ đó đến khi tốt nghiệp cấp hai, khi đi học, Phương Hồi đều đeo một bông hoa trắng.

Kể xong những chuyện này, Phương Hồi như con búp bê bong bóng bị xì hơi, gục người xuống bàn khóc nức nở. Bóng cô run rẩy hiện trong đám nước màu đỏ đó, nhìn rất đau đớn.

Tôi cảm thấy điều bi ai lớn của cuộc đời là trong lúc còn chưa nhận thức được đầy đủ về thế giới, vì một hành động ngây ngô mà thay đổi hoàn toàn số phận. Chuyện của Lí Hạ là một ví dụ điển hình. Giả vờ giang hồ nghĩa hiệp có nghĩa lí gì không? Khi bọn họ ngủ gật trong giờ học, đánh nhau sau giờ học, hơi một tí là gây gổ với người khác, thể hiện mình, họ có bao giờ nghĩ rằng sẽ đem lại cho cuộc đời của mình và cuộc đời người khác điều gì hay không?

Không, cậu ta không thể. Chính vì thế con đường cậu ta chọn không thể khiến cậu ta quay đầu được nữa.

Tôi thực sự thông cảm cho cảnh ngộ trớ trêu này và liên tục vỗ nhẹ xuống vai Phương Hồi, nói: “Không sao, mọi chuyện đã qua rồi mà”.

Một lát sau, Phương Hồi thôi không khóc nữa, cô quệt nước mắt ở khóe mắt, nét mặt u ám, nói: “Anh có biết không, bạn thân của Lí Hạ, chính là cậu bạn thời để chớm của Trần Tầm đã nhận ra em đó, cậu ấy tên là Đường Hải Băng”.

Tôi nghĩ, thời gian quay ngược trở lại, Đường Hải Băng cũng kể cho Trần Tầm và đám bạn của cậu nghe câu chuyện này, tuy nhiên, chắc chắn là cậu ta cũng kể với giọng rất phẫn nộ, vừa kể vừa chửi, có khi còn thêm mắm thêm muối gì nữa.

Thực tế cũng đúng là như vậy, trong lúc Trần Tầm chuẩn bị đuổi theo Phương Hồi, Đường Hải Băng liền kéo ngay cậu lại và quát: “Mặc kệ nó! Sao ông lại tìm loại con gái đó! Ông có biết nó là ai không?”.

Cô bạn mặc chiếc áo len bó sát người và ra mở cửa cho họ tên là Ngô Đình Đình, cô đã phát hiện ra vẻ bất thường của Đường Hải Băng, liền hỏi: “Cậu ấy là ai vậy? Trước đây ông có quen

Đường Hải Băng hậm hực nói: “Còn nhớ hồi cấp hai tôi đã từng kể ọi người nghe chuyện ông bạn tôi bị đâm chết hay không?”.

“Nhớ, không phải chính là thằng bạn phải bỏ mạng vì người yêu đó sao”. Cậu bạn bên cạnh tiếp lời, cậu này tên là Tôn Đào, cô bạn gái đi cùng với cậu là Dương Tình.

“Đúng vậy, con bé người yêu đó chính là Phương Hồi!”. Đường Hải Băng nhìn Trần Tầm nói.

“Ông nói ai vậy!”. Trần Tầm bắt đầu câu.

“Nói con bé đó! Nó là đứa kinh khủng lắm đấy! Bán đứng ông mà ông còn đứng đếm tiền cho nó à!”. Đường Hải Băng quát lại.

“Vớ vẩn! Không thể thế được!”. Trần Tầm bực bội nói.

“Ông coi ông kia! M.kiếp! Tôi lừa ông làm gì! Sao nó lại hớp được hồn ông nhỉ? Nó đâu có xứng với ông?”. Đường Hải Băng nhổ một bãi nước bọt nói.

“Tôi thấy Hải Băng không lừa ông đâu, con bé người yêu ông có đáng tin cậy không?”.

“Phương Hồi không phải là hạng người đó!”. Trần Tầm không thể tin, hình ảnh Phương Hồi trong lòng cậu hoàn toàn khác với cô nàng hư hỏng mà Đường Hải Băng kể.

“Sao ông không hỏi chuyện ngày xưa của cậu ta? Có người yêu hay không? Ít nhất là nói những chuyện về thời cấp hai ấy! Chuyện cổng trường có người bị đâm chết chẳng phải ăm ỉ một thời gian còn gì! Nếu tôi biết cậu ấy học trường B, chắc chắn tôi sẽ hỏi”. Dương Tình nói.

“Tôi...”. Trần Tầm không biết phải nói gì, cậu không biết Phương Hồi học trường cấp hai nào, lần nào nói đến chủ đề này, cô cũng lảng sang chuyện khác, lúc đó cậu cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng bây giờ nghĩ lại, thấy đúng là rất khả ng

“Tớ nghĩ chắc cậu ta không nói cho ông biết cậu ta học trường nào đúng không?”. Ngô Đình Đình nói trúng tim đen Trần Tầm.

“Cậu ấy... cậu ấy có nói!”. Trần Tầm vội vàng phủ nhận.

“Thôi đừng giả vờ nữa, m. kiếp! Ông cần gì phải lừa bọn tôi? Đẳng nào thì cô nàng có phải là người yêu của bọn tôi đâu!”. Đường Hải Băng bực bội khua tay: “Nếu ông thấy nó ổn, nó tuyệt vời thì cứ việc yêu! Bất luận nó là người thế nào, đã từng làm chuyện tồi tệ gì, ông đều yêu nó vạn năm, thì ông cứ việc đuổi theo! Tôi cũng quan tâm làm đếch gì, kể cả sau này ông chết đường chết chợ, tôi đi qua cũng chẳng buồn nhìn!”.

Cuối cùng Trần Tầm không đuổi theo, cậu ngồi phịch xuống ghế sofa, thẫn thờ nhìn về phía trước, hồi lâu không nói câu nào.

Ngày hôm đó, không ai còn tinh thần nào chơi đùa nữa, Trần Tầm ngồi một lát rồi ra về, trước khi đi, Đường Hải Băng còn nhìn cậu với ánh mắt không yên tâm. Trần Tầm bực bội quá: “Nhìn cái đếch gì! Tôi về nhà! Không đi tìm nó đâu!”.

“Đừng có không biết thế nào là tốt, xấu!”. Đường Hải Băng quát lại.

“Thôi thôi! Các ông mỗi người bớt đi một câu xem nào! Trần Tầm, ông về nhà suy nghĩ cho kĩ!”. Thấy hai người lại chuẩn bị cãi nhau, Tôn Đào vội vàng xoa dịu.

“Về đây!”. Trần Tầm cúi đầu mặc áo khoác rồi ra cửa.

“M.kiếp!”. Đường Hải Băng châm một điếu thuốc, chửi: “Mọi người nhìn xem! Từ nhỏ đến lớp tôi và Trần Tầm tức nhau không quá năm lần, hôm nay đã chiếm mất hai lần rồi! Mà xem cái con bé Phương Hồi đó

có cái gì tốt đẹp chứ? Năm xưa tôi đã cảm thấy nó có chút vấn đề, hiện giờ Trần Tầm chẳng khác gì Lí Hạ, như người bị ma ám! Tôi không biết con bé Phương Hồi đó có cái gì hay nữa!”.

“Thì mỗi người một sở thích mà! Tổ nghĩ hôm nay chắc chắn Trần Tầm vẫn đi tìm con bé Dương Tình ngồi cạnh Đường Hải Băng nói.

“Nếu nó làm thế thì tôi cũng chịu, tóm lại là Phương Hồi đừng hòng lấy lòng được tôi, gặp lần nào tôi sẽ chửi lần đó! Nó khác gì Bạch Phong, đây cũng được coi là cướp đi một mạng người”.

“Ông thần kinh à! Đừng có nổ linh tinh! Nói cho ông biết nhé! Không đến lượt ông phải đứng ra nói về vụ Bạch Phong! Ông tưởng mình là sứ giả tình yêu, là hóa thân của chính nghĩa à! Coi bộ dạng của ông kia!”. Ngô Đình Đình bực quá, đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Đường Hải Băng nói.

“Thôi thôi! Hôm nay mọi người sao vậy, tự nhiên cứ gây gổ với nhau thế!”. Không đợi Đường Hải Băng lên tiếng, Tôn Đào liền kéo Ngô Đình Đình ra.

“Tất cả là tại con bé Phương Hồi đó!”. Đường Hải Băng ném mẩu thuốc lá, hậm hực kết luận.

Không nằm ngoài sự dự đoán của Dương Tình, hôm đó Trần Tầm vẫn đi tìm Phương Hồi.

Sau khi về đến nhà, bắt luận làm chuyện gì, đầu óc cậu cũng rối bời, cứ nghĩ đến Phương Hồi. Cậu chơi đàn một lúc bài hát Một miếng vải hồng vừa học được, lời bài hát cứ vọng đi vọng lại trong đầu:

“Hôm đó em dùng một miếng vải hồng
Bịt chặt mắt anh, rồi che kín cả bầu trời
Em hỏi anh nhìn thấy những gì
Anh nói rằng anh đã nhìn thấy hạnh phúc
Cảm giác này thực sự khiến anh ấm lòng
Nó khiến anh quên đi không có nơi để ở
Em hỏi anh rằng muốn đi đến nơi nào
Anh nói rằng anh sẽ bước theo con đường của em
Không nhìn thấy em cũng không nhìn thấy đường
Bàn tay anh cũng bị em nắm chặt
Em hỏi anh đang nghĩ gì vậy
Anh nói rằng anh muốn em tự quyết định
Anh nghĩ rằng em không phải là sắt
Nhưng lại mạnh mẽ, rắn rỏi như sắt
Anh có cảm giác rằng trên người em có máu
Vì bàn tay em thật nồng ấm yêu thương
Anh có cảm giác rằng đây không phải là mảnh đất hoang dã
Nhưng lại không nhìn thấy mảnh đất này đã nứt nẻ từ lâu
Anh có cảm giác rằng anh muốn uống nước
Nhưng miệng em đã bịt kín miệng anh>
Anh không thể đi, anh cũng không thể khóc
Vì cơ thể anh đã cạn khô
Anh muốn mãi mãi ở bên em như vậy

Vì anh hiểu nhất nỗi khổ của em”.

Trần Tầm cảm thấy Phương Hồi như đang bịt mắt cậu lại, đúng là cậu cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng rất ngơ ngác. Cậu không biết đằng sau niềm hạnh phúc này là gì, điều này khiến cậu thực sự không yên tâm. Nhưng cậu lại không thể ca thán điều gì, vì cậu đã cam tâm tình nguyện sa vào trong đó, hơn nữa cũng chính vẻ bí ẩn đó của Phương Hồi ngay từ giây phút ban đầu đã cuốn hút cậu.

Lúc Trần Tầm đến nhà Phương Hồi, trời đã tối, đó là một tòa nhà cao tầng hết sức bình thường, tường ngoài đã bong tróc một nửa, trên kê tường còn có vết thoát nước đen xì. Trần Tầm đứng dưới sân, dùng điện thoại công cộng gọi vào số điện thoại nhà của cô, Phương Hồi nhắc máy, Trần Tầm bảo cô xuống dưới, cô ngần ngừ một lát rồi đồng ý. Thời gian nói chuyện qua điện thoại chưa đầy một phút, hết 2 hào.

Phương Hồi xuống sân, nhìn bốn xung quanh hỏi: “Cậu đến một mình à? Đường Hải Bằng đâu?”.

“Sao cơ? Cậu tưởng bọn tớ kéo quân đến đây để hỏi tội cậu à?”. Trần Tầm nói.

“Không hẳn là vậy...” Phương Hồi cúi đầu.

“Lẽ nào cậu có tội thật ư?” Trần Tầm nhìn thẳng vào mắt cô.

Phương Hồi đột ngột ngược mắt lên, nét mặt từ kinh ngạc chuyển sang thất vọng, mãi cho đến khi không còn thể hiện gì nữa. Cô lạnh lùng đáp: “Cậu bảo có thì có thôi”.

Trần Tầm không thoải mái lắm, đã lâu lắm rồi Phương Hồi không nói chuyện với cậu như vậy, dường như hai người lại quay về với thời gian mỗi người một góc, không ai liên quan đến ai, điều này khiến cậu không thể chịu nổi.

“Thế rốt cuộc là thế nào! Tại sao cậu không kể với tớ”. Trần Tầm bực bội lớn tiếng.

“Kể cho cậu... thì mọi thứ sẽ không như bây giờ sao?” Nét mặt lạnh lùng của Phương Hồi thoáng vẻ u buồn.

“Cậu không tin tớ à? Hay là đúng như lời Đường Hải Bằng nói? Tớ nghĩ về cậu thế nào, cậu còn không hiểu nữa sao? Tớ đã bao giờ giấu cậu điều gì chưa? Còn cậu, nói thật nhé, hiện giờ cái mà tớ biết về cậu, cùng lắm chỉ là trên thế giới này có một con người là cậu!”. Trần Tầm bức xúc nói.

“Hóa ra trong mắt cậu, tớ là người như vậy à, được, tớ hiểu rồi”. Phương Hồi gật đầu nói: “Một người như thế cậu thích làm gì? Thế gian thiếu gì người mà sao cậu lại thích tớ? Trần Tầm, cậu đã bao giờ tin tớ chưa?”.

Nước mắt Phương Hồi giàn giụa, Trần Tầm thần thờ đứng đó, cậu chưa bao giờ nhìn thấy Phương Hồi như vậy, cũng chưa bao giờ nghe thấy cô nói những lời gay gắt như vậy, tự nhiên cậu không biết phải làm gì.

“Lúc đầu tớ đã định sẽ nói chuyện nghiêm túc với cậu, kể cho cậu nghe chuyện ngày xưa. Nhưng bây giờ điều đó không cần thiết nữa, đối với cậu, con người tớ cũng chỉ như vậy...”.

Phương Hồi không nói thêm gì nữa, nước mắt lăn xuống lỗ chân lông, cô quay người định chạy lên nhà, lúc đó cô thực sự rất tuyệt vọng.

Nhưng Trần Tầm đã túm chặt tay cô từ phía sau.

Bàn tay, không phải ống tay áo, không phải cánh tay, mà là bàn tay.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nắm tay nếu gọi là nắm tay thì cũng hơi miễn cưỡng, nhưng sự tiếp xúc khác với bình thường này vẫn đủ để cả hai thấy ngại ngùng, vô hình đã xóa đi sự lạnh lùng, căng thẳng trước đó.

“Cậu... làm gì vậy!”. Phương Hồi đỏ mặt, giãy ra nói.

“Phương Hồi, cậu nghe đây. Hôm nay tớ đến đây là để nói với cậu rằng, cho dù trước đây cậu thế nào, kể cả cậu đã từng giết người phóng hỏa, tớ cũng vẫn thích cậu!”. Trần Tầm nhìn cô, nghiêm túc nói.

Phương Hồi run rẩy rồi bật khóc, nhưng không còn giãy giụa nữa.

“Nhưng cậu đừng nói dối tớ, cũng đừng giấu tớ, tớ... thích cậu thật mà!”. Mắt Trần Tầm cũng bắt đầu đỏ hoe.

Phương Hồi gật đầu, nức nở nói: “Tớ sẽ nói cho cậu biết... tớ kể cho cậu hết... cậu biết không, thực ra tớ rất sợ vì chuyện này mà cậu không nói chuyện với tớ nữa, vừa này... tớ thực sự buồn...”

Ngày hôm đó, Phương Hồi đã kể hết cho Trần Tầm nghe chuyện đó, còn Trần Tầm thì nắm chặt tay cô từ đầu đến cuối. Mười ngón tay hai đứa đan vào nhau, không ai chịu buông tay ra.

20. Q.4 - Chương 1

Sau khi ngồi nói chuyện một lúc lâu với Phương Hồi, tôi đã dễ phát hiện ra vẻ lóng ngóng và trong sáng của cô ẩn sau vẻ lạnh lùng và nổi cô đơn đó.

Hôm đó Phương Hồi kể cho tôi nghe cái nắm tay đầu tiên của Trần Tầm và cô, hình như sợ tôi không hiểu, cô liền kéo tay tôi đặt vào lòng bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, nói: “Đó, như thế này này”.

Lúc làm động tác này, nét mặt Phương Hồi rất trong sáng, không hề tỏ ra ngượng ngùng hay có ý gì cả, giống như một bạn nhỏ đang rất chăm chú biểu diễn tiết mục cho người lớn xem. Bất giác tôi hơi nắm chặt tay lại. Nhiệt độ từ lòng bàn tay cô truyền sang khiến tôi mơ màng, một cô gái dịu dàng như vậy, tôi thực sự chỉ muốn nắm chặt tay và không bao giờ buông ra nữa.

Đúng lúc này, cửa phòng tôi đột ngột bị đẩy ra, Aiba dắt theo một cô gái khác vui vẻ xông vào, vừa đi vừa gọi: “Trương Nam, anh có nhìn thấy Phương Hồi không! Em không mang chìa khóa!”.

Rồi Aiba đã nhanh chóng nhìn thấy chúng tôi và cả hai bàn tay chưa kịp buông ra đó, sau khi sững người trong hai giây, Aiba liền quay ngay mặt đi, nói: “Gomennasai!”. Cô gái đi sau thì ra sức cúi người chào chúng tôi với vẻ mặt xin lỗi.

Phương Hồi giằng tay ra khỏi tay tôi, mặt đỏ bừng, ngồi thu lu trên ghế. Lòng bàn tay lạnh giá đột ngột khiến trái tim tôi như bị mất đi một miếng, tôi liền quay sang nói với Aiba: “Thôi đừng xài tiếng chim kêu đó nữa!”.

“Coi bộ dạng anh kìa! Phương Hồi, sao cậu lại tìm anh ta!”. Aiba lườm tôi một cái nói.

“Không phải... tớ... Bọn tớ không có gì đâu, tớ chỉ nói chuyện với Trương Nam thôi”. Phương Hồi vội vàng phủ nhận.

Tôi lại thấy hơi buồn, tự cảm thấy mình đa tình, trí tưởng tượng quá cao, nghĩ mình không nên như vậy và thế là tôi liền đứng dậy cắt một miếng bánh ngọt đưa cho Aiba và nói: “Hôm nay sinh nhật trăm, thường cho nhà người đó, ầy, sao người không giới thiệu với trăm, cô bé này là ai vậy?”.

Aiba vui vẻ đón lấy miếng bánh và đưa cho cô gái đứng sau, nói mấy câu tiếng Nhật gì đó rồi quay đầu lại cười với tôi, nói: “Happythday to you! Cô ấy là Yoshiyuki, là... ầy của em!”.

“Vậy hả!”. Tôi như sực hiểu ra vấn đề, cô bạn kia liền cười, cúi người, nói: “Yoroshiku” (Rất mong được anh giúp đỡ).

Tôi vội vàng khua tay, nói: “Chớ chớ! Tớ không dám nhận cái đó đâu!”.

Aiba liền cười ha ha, nói: “Người ta chỉ hỏi thăm theo phép lịch sự thôi, Trương Nam, anh chẳng có vấn đề gì cả!”.

“Hè! Văn hóa của bọn họ còn được nhập khẩu từ nước mình sang ầy chứ!”. Tôi trợn mắt, sau đó lại cười tủm tỉm, vừa cúi người vừa nói với: “Các bạn hay thật! Không chịu lấy chồng Nhật mà lại thích lấy cô nàng Trung Quốc thế này! Người nào cũng như Aiba thì đất nước các bạn tiệt chủng chứ chẳng chơi! Chết đấy!”.

Yoshiyuki không biết tiếng Trung, vẫn mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn Aiba bằng ánh mắt dò hỏi. Aiba liền đánh mạnh tôi một cái, nói: “Thôi! Ông anh! Bọn này xin cáo từ đây. Phương Hồi đưa chìa khóa cho tớ, tớ không dám ở đây nữa đâu, ông này ngứa mồm lại nói linh tinh gì đó chứ chẳng chơi!”.

Phương Hồi vội đứng dậy nói: “Không phải vậy đâu, cậu đừng nói linh tinh! Tớ cũng về cùng các cậu!”.

Tôi sững người ra một lát, không nghĩ cô lại làm như vậy.

Phương Hồi bước đến, đưa mắt nhìn tôi và nói nhỏ: “Tối hôm nay... cảm ơn anh!”.

Ba người rùng rần ra khỏi phòng, sau khi cửa kêu “Cạch” một tiếng, tôi mới trở về với thực tại. Cúi nhìn đám bánh ngọt, chai rượu, cuống quả cherry, vết nước trên bàn, đột nhiên tôi cảm thấy mông lung như trở về thời quá khứ. Không hiểu sao, đột nhiên tôi lại nhớ đến chuyện Cô bé Lọ Lem, sau tiếng chuông nửa đêm, khi xe ngựa, xiêm áo, chàng hoàng tử đều biến mất, chắc là cô cũng hụt hẫng như tôi bây giờ.

Sau hôm đó, dường như cuộc sống của chúng tôi lại trở lại như hồi đầu, học hành, làm thêm, nấu ăn, ngủ nghỉ, tất cả đều thay đổi. Chỉ có điều ít nhiều Phương Hồi cũng đã gần gũi với tôi hơn, thỉnh thoảng gặp nhau ở cầu thang, chúng tôi cũng nói chuyện với nhau về thời tiết và bài vở, nếu đang xách cái gì trong tay, cô cũng không còn ngại khi để tôi xách hộ. Nếu bị Aiba nhìn thấy, cô sẽ háy mắt với tôi với vẻ đầy ẩn ý, tôi cũng sẽ háy mắt lại, chỉ có điều trong lòng vẫn thấy chán nản. Tôi nghĩ Phương Hồi đã coi tôi là người vô giới tính có thể tiếp xúc an toàn.

Cô cũng không kể gì cho tôi nghe về câu chuyện của cô và Trần Tầm nữa, tôi cũng không hỏi. Tôi biết đêm hôm đó, Phương Hồi kể cho tôi nghe là vì lúc đó cảm xúc trào dâng trong lòng cô, địa điểm đặc biệt, giống như siêu Saiyan trong truyện Bảy viên ngọc rồng, giống như Tôn Ngộ Không chỉ là Tôn Ngộ Không, không sản sinh ra được năng lượng để biến hóa nếu chưa đến thời điểm đặc biệt. Còn bao giờ Phương Hồi hóa thân lần nữa, tôi hoàn toàn không thể kiểm soát, cũng không thể dự đoán.

Tuy nhiên, tôi không thể ngờ rằng, sau đó không lâu, Phương Hồi lại hóa thân.

Nguyên nhân là do phòng Phương Hồi và Aiba bị trộm hỏi thăm.

Du học sinh bị mất trộm không giống với việc nhà dân bình thường bị mất trộm, nếu người dân địa phương bị trộm vào nhà, cũng chỉ mất một số đồ dùng, không ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc sống. Còn đối với du học sinh, những người vốn không có mấy tài sản, bất luận là vật dụng gì cũng không được phép để mất. Hồi mới đến tôi đã từng bị mất ba lô, vé xe, thẻ tín dụng, tiền mặt, tài liệu sách vở của trường, card điện thoại, vụ đó gần như khiến tôi nhịn đói cả tuần, tuyệt vọng đến mức chỉ muốn về nước cho xong. Trong khi Phương Hồi và Aiba gần như mất sạch sành sanh, đây thực sự có thể coi là chặn mất đường sống.

Đừng tưởng bình thường Aiba nói cười hớn hở, luôn đơn giản hóa mọi vấn đề, nhưng lần này cô đã thực sự choáng. Bình thường tiếp xúc với nhau có thể nhận thấy, gia cảnh của Aiba cũng không giàu có gì. Cô và Phương Hồi sống với nhau, ngoài việc vì Yoshiyuki có họ hàng ở Australia, không thể sống cùng với cô, ít nhiều còn là do Phương Hồi gánh bớt tiền thuê nhà cho cô. Sau khi bị mất trộm, đồ đạc đáng tiền của hai người chẳng còn lại gì, lúc đầu định báo cảnh sát, nhưng Phương Hồi đã kiên quyết ngăn cản. Vì cô bị trộm luôn mấy cuốn tạp chí Trung Quốc, chắc chắn đối với kẻ trộm thì cái này chỉ là rác, chúng lấy của vất đi ấy làm gì, nhưng tiện thể kẻ trộm lại mang luôn đi, cho nên Phương Hồi khẳng định tên trộm là người Trung Quốc.

Đối với đồng bào, chúng tôi không thể cảm hận một cách tột độ.

Thực ra đây chính là nỗi bi ai của du học sinh Trung Quốc. Chắc là những người đã từng đi du học nước ngoài đều có cảm giác này, ở nước ngoài, người đến từ một nước vốn rất đoàn kết với nhau, cho dù là đi làm thêm hay đi học, đều sẽ giúp đỡ, quan tâm đến nhau. Nhưng người Trung Quốc lại không như vậy, thường xuyên xảy ra chuyện tiêu cực. Có lẽ là do hoàn cảnh đặc biệt, điều kiện sống đặc biệt nên mới gây ra hiện tượng đặc biệt này, với vai trò là một cá thể trong đó, rất khó thay đổi mọi chuyện. Và những người đã từng đặt chân đến đây như chúng tôi, chỉ mong rằng sau khi trở về, sau sự lột xác của vài thế hệ, khi con cháu chúng tôi trở lại mảnh đất này, có thể bình thản, bình đẳng đối mặt với một chủng tộc khác, có thể tự hào rằng mình là người Trung Quốc.

Không biết phải làm thế nào, Aiba đành phải ở tạm với Yoshiyuki, cô lại xin thêm nhà ít tiền, tôi cũng hỗ trợ cho cô một ít. Phương Hồi thì ở căn phòng đó, trong giới du học sinh, cô là người tiêu xài khá thoải mái, sau khi sắm thêm một số đồ dùng cần thiết bằng số tiền còn lại, chất lượng cuộc sống của cô đi xuống một cách trầm trọng: Hàng ngày chỉ ăn một bữa cơm, điện, nước, gas cố gắng không sử dụng, tối đến nhận hai việc làm thêm, hai giờ đêm mới lững thững đi bộ về nhà.

Tình trạng này khiến tôi không thể chịu được nữa, hôm đó tôi gặp Phương Hồi dưới sân, cô vừa đi mua thức ăn ở chợ về, để mua được đồ rẻ, cô đã đi đến khu chợ cách nhà hai kilomet, mua cây bắp cải khá to.

Tôi vội đỡ ba lô cho cô, Phương Hồi mệt đến mức không thể tỏ ra khách khí được nữa, để mặc cho tôi xách hộ tất cả các túi đồ. Tôi nhìn thấy vai cô hằn lên hai vết đỏ, bèn nói với giọng xót xa: “Sao em lại phải để mình sống khổ như vậy? Gọi điện nói thật với nhà đi, để nhà gửi ít tiền sang. Nếu cứ tiếp tục thế này, anh nghĩ em không trụ được đâu. Nếu em mà ốm thì còn mất nhiều tiền hơn đây”.

Cô liền lắc đầu, nói: “Không được để nhà biết, nếu không em không được ở lại đây nữa đâu, chắc chắn gia đình sẽ bắt em về nước”.

Tôi liền thở dài, trong giây phút đó tôi cảm thấy bức vô cùng, tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô phải ra đi kiên quyết như vậy, dù phải chịu đựng khổ sở, cũng không muốn quay về. Tôi hận những người khiến cô phải lưu lạc sang đây, vì bất luận là ai, nếu nhìn thấy cô trong hoàn cảnh đó đều không thể chịu nổi.

Lúc Phương Hồi bước đến cửa, chuẩn bị đón lấy túi đồ và chào tạm biệt tôi, thì bị tôi kéo lại, tôi nói rất kiên quyết rằng: “Tối nay ăn cơm bên anh nhé! Không! Trước khi em giải quyết được mọi vấn đề thì cứ ăn cơm cùng anh! Tắm rửa gì đó cũng sang phòng anh! Em cũng đừng làm thêm ở nhà hàng lúc sáng sớm nữa, bọn em sắp thi rồi đúng không? Tối đến về nhà em phải tập trung học hành cho cẩn thận! Anh vẫn còn ít tiền, bọn mình mà chi tiêu dè xén chắc không có vấn đề gì!”.

Phương Hồi nhìn tôi bằng ánh mắt sững sốt, ánh mắt đó hoàn toàn khác với ánh mắt ngày thường, ánh mắt ấy khiến tôi ngất ngây trong giây lát. Tôi rất vui, vì cô chưa bao giờ nhìn tôi như vậy và lần này tôi dám khẳng định 100% rằng, lúc đó trong mắt cô, tất cả chỉ có tôi.

“Không... không cần đâu”. Phương Hồi cúi đầu: “Em vẫn ổn”.

“Đừng nói gì nữa, anh biết số điện thoại của nhà em, nếu em không đồng ý thì anh sẽ gọi điện về, nói ọi người biết hiện tại em sống thế nào!”. Tôi đe dọa.

Phương Hồi cắn môi, cuối cùng cũng gật đầu.

Sau đó, chúng tôi sống chung với nhau một thời gian. Đến giờ nghỉ lại, thời gian đó công nhận là khổ thật. Hồi đó tôi cũng không có nhiều tiền, Phương Hồi không đi làm thêm có nghĩa là tôi phải gánh vác cả hai phần việc, có lúc về đến nhà tôi như người chết rồi, ngủ gật cả trong lúc tắm. Nhưng tôi lại rất hạnh phúc, cho đến tận bây giờ, chưa lúc nào tôi cảm thấy hạnh phúc như vậy. Đàn ông được sống cùng với cô gái mà mình thích, cho dù khó khăn đến đâu cũng sẽ vượt qua được, đây là kết luận mà tôi đưa ra cho quãng thời gian đó.

Và cũng trong thời gian đó, tôi đã được nghe rất nhiều chuyện về Phương Hồi và Trần Tầm.

21. Q.4 - Chương 2

Nm 1999, cho dù xét trên góc độ nào, cũng đều là một năm quan trọng trong lịch sử.

Nhưng đối với những người sống trong thời điểm đó như bọn họ, đó cũng chỉ là một năm học bình thường mà thôi, không khác gì nhiều so với những năm học trước.

Phương Hồi và Trần Tầm đã quen với việc liếc trộm nhau ở nơi công cộng, nhìn bề ngoài thì cũng chính trực như ai, bên trong lại hết sức thâm mật. Lâm Gia Mật thẳng thừng nói rằng họ dám công khai thể hiện tình cảm trước bàn dân thiên hạ, vì lí do này mà cô vội vĩnh viễn không biết bao nhiêu lần. Theo lời Trần Tầm thì công khai với mọi người cũng chẳng có gì là xấu, nhưng Phương Hồi không dám. Cách giáo dục hồi đó khiến cô cảm thấy rằng xét về bản chất, sự việc này không có gì là hay, cô không muốn mình khác biệt với bạn bè. Nói cho cùng thì cô vẫn chưa hết sợ trước cảm giác bị mọi người nhìn với một con mắt khác.

Mùa xuân ở Bắc Kinh có thể rất đẹp, cũng có thể rất tồi tệ, bão cát mấy ngày liền khiến tất cả mọi thứ đều bị khoác thêm một lớp đất vàng, không khí lơ lửng toàn đất, ánh nắng hắt qua tầng bụi, chiếu vào người, tạo thành chòm sáng xanh rất kì quái.

“Thời tiết kinh khủng thật!”. Trần Tầm phủi đất trên đầu cho Phương Hồi và nói: “Tớ còn nhớ mùa xuân năm đó, tức là hồi mà bọn mình còn phải học nửa ngày thứ bảy ấy, trời đẹp kinh khủng! Hồi nhỏ mẹ tớ còn

dọa tớ nếu không chịu nghe lời, gió cát vàng trong Tây Du Ký sẽ thổi tới, tớ còn nghĩ không biết có gió cát thì thế nào nhỉ. Bây giờ thì được mục sở thị rồi, sợ thật!”.

“Đừng phải nữa! Mọi người nhìn thấy đấy!”. Phương Hồi gạt tay cậu ra và nhìn sang bốn phía xung quanh.

“Đợi chút, đợi chút! Vẫn còn dính bông liễu đây này!”. Trần Tầm kéo cô, gỡ bông liễu trên đầu xuống.

Phương Hồi giả vờ không quan tâm, mặt đỏ bừng, tránh sang một bên hỏi: “Kế hoạch du xuân đã chốt chưa? Vừa nãy cô chủ nhiệm nói gì với cậu vậy?”.

“Chốt rồi, đi chơi Hắc Long Đàm”. Trần Tầm lật chồng bảng biểu đang cầm

“Cậu xem gì vậy?”. Phương Hồi thắc mắc lại gần ngó: “Giấy khám sức khỏe có gì đáng xem đâu?”.

“Hê hê, tìm tờ của cậu!”. Trần Tầm cười nói.

“Ghét quá! Không được xem!”. Phương Hồi liền giật ngay lại và lườm Trần Tầm.

“Sợ gì chứ! Tớ chỉ xem cậu cao bao nhiêu thôi, không xem vòng ngực đâu!”. Trần Tầm cười giả lả ghé sát vào nói.

“Trần Tầm, cậu lưu manh quá!”. Phương Hồi cầm chồng giấy lên, đánh Trần Tầm.

“Ái! Thôi không xem nữa, tớ không xem nữa!”. Trần Tầm vừa tránh vừa nói: “Tan học đi mua đồ ăn cho buổi đi chơi nhé”.

“Không đi!”. Phương Hồi xì mặt xuống.

“Đi đi, đi đi!”. Trần Tầm kéo ống tay áo cô: “Tớ cho cậu xem giấy khám sức khỏe của tớ là hòa chứ gì!”.

“Ai thèm xem!”. Phương Hồi liếc tờ giấy khám sức khỏe Trần Tầm đang lắc lắc trên tay.

“Thế thì bọn mình không xem nữa! Tan học cùng đi nhé! Chốt rồi đấy!”.

“Thế lại phải xách về nhà à, nặng lắm...”. Phương Hồi lưỡng lự nói.

“Hay là mua xong mang về nhà tớ trước?”.

“Xí! Thế đến hôm đi chơi làm gì còn nữa?”.

“Tớ thèm vào ăn những thứ mà cậu thích! Hơn nữa ăn thì có sao? Tớ đâu có béo!”.

“ kg mà còn không béo!”.

“Hả? Sao cậu biết? À! Chắc chắn là cậu đã xem bảng khám sức khỏe của tớ rồi phải không?”. Trần Tầm chỉ vào Phương Hồi la lớn.

“Tớ... tớ chỉ đoán vậy thôi!”. Phương Hồi vội lấp liếm.

“Không sao! Xem thì cứ việc xem thôi! Có gì là ngại đâu, tớ cao 1m84, nặng 70kg, còn cậu thì sao?”. Trần Tầm vui vẻ hỏi.

“Ai... ai thèm xem! Tớ không cho cậu biết đâu!”. Phương Hồi vội lảng sang chuyện khác: “Mua xong đồ thì để ở nhà bà nội tớ, gần thôi, rất tiện. Nếu Gia Mạt và mọi người cùng đi, chắc chắn là bọn họ sẽ đi thôi!”.

“Thôi được! Để tớ nói với đám Triệu Diệp”. Trần Tầm ghé sát vào tai Phương Hồi, nói: “Cậu không mập cũng không gầy, vừa tầm tớ thích”.

Phương Hồi nhìn theo bóng Trần Tầm, mặt lại đỏ bừng.

Sau khi tan học, mấy đứa liền đi siêu thị, bọn họ đẩy xe đẩy, cười đùa rất vui vẻ, khiến mọi người đều phải nhìn theo.

“Tớ mua Cardinal và Oishi!”. Triệu Diệp hào hứng nói.

“Cậu là con trai hả?”. Lâm Gia Mạt nhìn cậu ta từ đầu đến chân: “Lại thích ăn mấy thứ đó”.

“Vớ vẩn! Tớ thèm vào ăn cái đó! Mua cho cậu thôi!”. Triệu Diệp hậm hực nói.

“Ai bảo tớ thích ăn cái đó! Tớ thích Kuai Kuai và Trakinas cơ!”. Lâm Gia Mạt có vẻ ngại ngùng, giả vờ nói át đi.

“Sao đám con gái toàn thích ăn những cái đó nhỉ?”. Triệu Diệp nhặt hai túi bỏ vào giỏ xe: “Ăn mãi không thấy chán à?”.

“Hình như... bên trong có đồ chơi”. Kiều Nhiên nhìn Phương Hồi bằng ánh mắt dò hỏi.

“Tặng sticker mà”. Phương Hồi liền cười đáp.

“Cậu cũng thích ăn hả? Thế tớ cũng mua cho cậu hai túi nhé!”.

Trần Tầm đứng bên cạnh đột nhiên dừng tay lại và nhìn sang Kiều Nhiên, Kiều Nhiên liền mỉm cười với cậu.

“Không... không cần đâu”. Phương Hồi lại nhặt hai túi đồ ăn trong giỏ xe ra và đặt trở lại giá hàng: “Mua nhiều lắm rồi, chắc không ăn hết đâu”.

“Ừ”. Kiều Nhiên vẫn mỉm cười, còn Phương Hồi thì cúi đầu.

Lúc ra khỏi siêu thị, dường như mỗi người đều có thêm một tâm sự riêng, ánh chiều hắt xuống trái tim họ, dần dần cũng thấy được sự khác biệt.

Triệu Diệp cho hết đồ vào túi, nói: “Tớ sang bên kia xem, hình như tờ Âm nhạc đương đại ra rồi thì phải”.

“Hả! Tớ cũng muốn mua, hôm đó xem bìa, hình như Trịnh Doãn Kiện và Thiệu Mĩ Kỳ chia tay nhau rồi hay sao ấy”. Lâm Gia Mạt hòa vào.

“Thế thì cùng đi nhé”. Trần Tầm nói: “Bọn họ yêu nhau lắm mà? Tại sao lại chia tay?”.

“Vì Lương Vĩnh Kỳ, nghe nói thôi, tớ cũng không dám chắc”. Lâm Gia Mạt thở dài, nói: “Lời tỏ tình của Trịnh Doãn Kiện hồi đầu cảm động biết bao, nói sẽ chăm sóc cô ấy suốt đời!”.

“Ai chăm sóc được ai suốt đời, trừ phi chết sớm”.

Phương Hồi bình thản nói.

“Sao lại bị quan thế!”. Kiều Nhiên vỗ vai cô: “Đi

Phương Hồi lắc đầu, cô đang chuẩn bị dắt xe đi thì đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?”. Trần Tầm đứng sau cô hỏi.

“Không sao... Các cậu đi đi, tớ không đi đâu”. Phương Hồi lại hạ chân chống xuống.

“Hả? Sao vậy? Ở ngay bên kia đường thôi mà, cũng không xa đâu”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Ừ, tớ không đi đâu, còn phải đưa số đồ này về nhà bà tớ nữa”. Phương Hồi kiên quyết từ chối.

“Thế cũng được, Triệu Diệp, mọi người đi đi, bọn tớ chở đồ về nhà bà Phương Hồi”. Kiều Nhiên liền tiếp lời.

Trần Tầm nhìn với vẻ thắc mắc, bên cạnh sạp báo đó chỉ có một chiếc xe đang đỗ, cũng không có gì là bất ổn.

“Cậu sao vậy?”. Trần Tầm hỏi nhỏ.

“Không sao”. Phương Hồi cười gượng trả lời.

Hôm đi du xuân, mọi người đến nhà bà Phương Hồi tập hợp trước. Lâm Gia Mạt mặc một chiếc áo màu mười giờ và chiếc quần bò ống loe, rất thời trang. Còn Phương Hồi thì mặc chiếc áo phông trắng và quần bò bình thường, nhìn từ xa như học sinh cấp hai. Thấy không còn sớm nữa, đảng nào thì lát nữa cũng chơi cùng nhau, cả đám cũng không còn phân biệt cửa ai vào của ai nữa, đám con trai liền nhét đồ ăn vào ba lô của mình rồi đạp xe đến trường.

Trên đường đi, bạn bè chơi rất nhiều trò, nhóm thì chơi bài, nhóm thì xem bói bằng tú lơ khơ, có nhóm lại nghe nhạc, nóc xe như muốn bật tung lên.

22. Q.4 - Chương 3

Đến Hắc Long Đàm, cô chủ nhiệm dặn dò mấy câu rồi giải tán để mọi người hoạt động tự do. Nhóm Trần Tầm rất phấn chấn, Lâm Gia Mạt lại muốn đuổi theo khối 11 đi trước, đi một lát đã vượt lên đầu đoàn. Họ không để ý nhiều đến cảnh vật trên đường, trong mắt họ, các hồ lớn hồ nhỏ đó đều chỉ là những vùng nước, điều khiến bọn họ vui hơn cả vẫn là người đi bên cạnh. Chắc là niềm vui thời học sinh cũng chỉ đơn giản như vậy, mấy động tác, mấy câu đùa đã đủ khiến mọi người vui cả ngày.

Triệu Diệp ngắt một chiếc lá kẹp vào ngón tay rồi đưa lên miệng thổi, tiếng kêu khá to và rất khó nghe. Lâm Gia Mạt bật chặt tai mắng: “Triệu Diệp! Cậu đừng học hót theo chim nữa, cẩn thận lát nữa lại gọi cả điều hâu đến đấy!”.

“Triệu Diệp? Triệu Diệp trốn ở đâu nhỉ?”. Trần Tầm giả vờ tìm bốn xung quanh, nói.

“Ê nhóc! Người nói thế có nghĩa là gì?”. Triệu Diệp chống tay lên một tảng đá lớn nói.

“À! Hóa ra là ở đó! Ông lại đây mau, đến tôi cũng không phát hiện được ra ông nữa! Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng đứng cạnh tảng đá đen, màu sắc na ná nhau, khó tìm lắm!”. Trần Tầm vẫy tay nói.

“Vớ vẩn!”. Triệu Diệp cúi xuống, té nước về phía Trần Tầm.

Tiện đà, Trần Tầm liền kéo ngay Phương Hồi đang đứng cạnh xuống, Phương Hồi lơ đã, giẫm ngay xuống khe suối bên cạnh.

“Đừng đùa nữa! Mau lên đi!”. Kiều Nhiên sốt sắng đưa tay ra.

Phương Hồi ngần ngại một lát, cuối cùng vẫn nắm tay Kiều Nhiên, giẫm chân vào một tảng đá và leo

“Cậu không sao chứ?”. Trần Tầm vội đỡ cô hỏi.

“Ôi! Ướt cả quần rồi này!”. Lâm Gia Mạt vừa chỉ tay vừa nói.

“Xin lỗi nhé! cậu mặc của tớ?”. Trần Tầm đan hai tay vào nhau nói.

Phương Hồi liền lườm cậu ta một cái rồi nhìn xuống quần mình với vẻ ngán ngẩm.

“Mấy giờ rồi nhỉ?”. Đột nhiên Lâm Gia Mạt hỏi.

“Hai rưỡi”. Kiều Nhiên xem đồng hồ đáp lại.

“Không phải ba giờ tập hợp đó sao? Bọn mình phải nhanh lên mới được”. Lâm Gia Mạt nói.

“Hả? Kiểu gì Phương Hồi cũng phải phơi cho ráo chứ! Quần còn đỡ, giày mà ướt đi khó chịu lắm!”. Kiều Nhiên lắc đầu nói.

“Thế này nhé! Trần Tầm ở lại với Phương Hồi, bọn tớ về trước để nói với cô chủ nhiệm một tiếng!”. Lâm Gia Mạt đeo ba lô lên nói.

“Hả?”. Mọi người sững sốt nhìn cô.

“Ai bảo cậu ấy kéo Phương Hồi xuống nước!”.

Lâm Gia Mạt cười ranh mãnh nói.

“Thôi được! Tớ ở lại với Phương Hồi, các cậu đi trước đi, lát nữa bọn tớ sẽ đuổi theo!”. Trần Tầm rất hiểu ý.

“Không... không cần đâu”. Phương Hồi nói với vẻ ngại ngùng.

“Thôi cứ thế đi! Không đi bọn mình sẽ muộn mất!”. Triệu Diệp đứng dậy, phủi bụi trên quần, nói.

“Lát nữa gặp nhau nhé!”. Lâm Gia Mạt nháy mắt với bọn họ.

Đợi ba đứa đi khuất rồi, Trần Tầm liền ngồi xuống gần Phương Hồi, cậu túm lấy gấu quần cô và ra sức vắt. Tự nhiên Phương Hồi lại thấy căng thẳng, chân cứ

“Cứ thoải mái đi, tớ đâu có ăn thịt cậu đâu!”. Trần Tầm vỗ vào đầu gối cô, nói.

Phương Hồi hậm hực đá cậu một cái, nói: “Cậu thì nghiêm chỉnh gì!”.

“Kiều Nhiên nghiêm chỉnh, để cậu ta ở lại với cậu!”. Trần Tầm tránh, liếc cô nói.

“Sao cậu lúc nào cũng Kiều Nhiên, Kiều Nhiên vậy, tớ đâu có khen cậu ấy đâu”. Phương Hồi cười nói.

“Cậu thử xem xem, trên đường đi, lúc thì cậu ta khoác ba lô hộ cậu, lúc lại kết vòng hoa cho cậu... ân cần quá đấy! Vừa nãy còn kéo cậu lên nữa”.

“Người ta kéo tớ lên, còn cậu thì chẳng chịu kéo tớ, lại còn đẩy tớ xuống nữa”.

Trần Tầm im lặng một lát rồi nói: “Tớ thấy hay là nói cho Kiều Nhiên biết chuyện của bọn mình đi”.

“Hả?”.

“Tớ cứ có cảm giác... hình như cậu ấy cũng rất thích cậu”.

“Làm... làm gì có...”

“Tớ biết cậu cũng cảm nhận được điều đó, cứ mỗi lần cuống lên là cậu lại nói lấp”. Trần Tầm nhặt một viên đá lên liệng xuống nước.

“Thế thì cậu cứ nói đi...”.

“Thôi, không phải cậu không muốn để người khác biết đó sao”. Trần Tầm đứng dậy, hít một hơi thật sâu nói: “Đi thôi! Đừng để muộn quá, không mọi người lại tưởng bọn mình làm gì đó!”.

Phương Hồi cũng đứng dậy, cô mím môi nói: “Nà

“Gì vậy?”. Trần Tầm ngoái đầu lại.

“Cầm... cầm tay không...”. Phương Hồi rút rề đưa tay ra: “Ở đây không có ai...”

Trần Tầm sững người ra một lát rồi cười tươi như hoa, cậu nắm ngay lấy tay Phương Hồi, nói: “Đi theo tớ nhé!”.

Phương Hồi gật đầu rồi nắm chặt tay Trần Tầm.

Hai đứa bị chậm 20 phút so với thời gian quy định, có tật nên giật mình, trước khi đến bãi đỗ ô tô, hai đứa liền đi cách nhau một quãng rất xa. Lâm Gia Mạt đứng dưới đợi từ lâu, nhìn thấy bèn vội chạy lại nói: “Trần Tầm lên xe trước đi! Tớ và Phương Hồi đi sau!”

Trần Tầm đồng ý dù vẫn thắc mắc, Phương Hồi không hiểu ý, bèn hỏi: “Sao vậy?”.

“Ôi dào, hai đứa cậu gây tai tiếng rồi đấy, vừa nãy cô chủ nhiệm còn hỏi có phải các cậu yêu nhau không?”.

“Thật... thật hả?” Mặt Phương Hồi liền tái đi.

“Hình như là cô nói đùa thôi, nhưng tớ còn có một phát hiện giật gân hơn nữa cơ”. Lâm Gia Mạt nói nhỏ.

“Gì vậy?”. Phương Hồi thấp thỏm hỏi.

“Hình như Môn Linh Thảo thích Trần Tầm đấy!”. Lâm Gia Mạt nói với vẻ bí ẩn: “Lúc đi vệ sinh tớ nghe thấy cậu ta nói với Hà Sa là nhất định phải tìm cơ hội nói với CX, cậu thử nghĩ mà xem, lớp mình ngoài Trần Tầm ra, còn ai là CX vào đây nữa? Hơn nữa, cậu không thấy dòng chữ viết trên bảng lần trước viết là cậu thích Trần Tầm ấy, nghe giọng đó dễ là cậu ta làm lắm”.

“Vậy hả...?”. Phương Hồi vừa nói vừa ngẫm nghĩ.

“Tóm lại là cậu phải cẩn thận chút, chuyện của hai đứa cậu tốt nhất đừng để lộ ra ngoài, tớ cứ có cảm giác rằng có người đang theo dõi bọn cậu đấy!”. Lâm Gia Mạt nói với giọng lo lắng.

Từ xưa đến nay, đứng trước chuyện đại sự của quốc gia, chuyện tình riêng ý tứ của trai gái nhẹ tựa hồng mao, Phương Hồi và Trần Tầm chưa kịp lo lắng gì, mấy quả lựu đạn đã làm nổ tung sự chú ý của tất cả mọi người.

Tối ngày 8-5, Phương Hồi nhận được điện thoại của Trần Tầm, cậu nói rất gấp gáp: “Ngày mai chín giờ sáng đến trường tập hợp, họp toàn trường”.

“Về chuyện NATO tấn công đại sứ quán Trung Quốc ở Nam Tư à?”

“Ừ! Bọn NATO, quá đáng thật! Thôi nhé, tớ còn phải thông báo với mọi người nữa!”.

“Ừ, đừng có cáu bẳn như vậy!”.

“Tớ biết rồi, thế nhé, m.kiếp!”. Trần Tầm hậm hực cúp máy.

Phương Hồi thở dài, bật ti vi lên toàn bản tin về vụ tấn công này, sáng ngày 8-5, liên minh NATO dưới sự cầm đầu của Mỹ đã tấn công đại sứ quán nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa tại Nam Tư, khiến khu nhà đại sứ quán bị phá hủy nghiêm trọng, 3 người thiệt mạng, hơn 20 người bị thương. Phóng viên Tân Hoa Xã Thiệu Vân Hoàn, phóng viên Quang Minh nhật báo Hứa Hạnh Hổ, Chu Dĩnh không may tử nạn, cả nước Trung Quốc đều chìm trong sự phẫn nộ và thương tiếc.

Ngày hôm sau, giáo viên, học sinh toàn trường đều có mặt ở trường đúng giờ, không ai đến muộn. Bình thường học sinh thường xuyên bị nhắc nhở “đứng thẳng hàng, không được nói chuyện”, hôm đó tất cả đều tĩnh lặng, cả sân trường chìm trong bầu không khí trang nghiêm. Trước khi cuộc họp bắt đầu, cả trường hát quốc ca, giai điệu “Vùng lên, người dân không chịu làm nô lệ” vang lên, học sinh hát rất hào hùng, tiếng hát bay lên tận mây xanh.

Mọi người thường nói rằng chúng tôi là thế hệ ích kỷ, ý thức quốc gia mờ nhạt, sự cứng rắn, mạnh mẽ vốn có ở người Trung Quốc, đến thế hệ chúng tôi thành nụ hoa mềm oặt. Nhưng tôi có cảm giác rằng cách nói này rất vớ vẩn. Vì hồi nhỏ, chúng tôi đã được hưởng nền giáo dục truyền thống, điều đầu tiên mà chúng tôi biết là phải yêu tổ quốc, yêu Đảng, yêu nhân dân. Vì là thế hệ con một nên rất coi trọng cái gọi là quyền sở hữu. Vì không phải chịu nhiều vất vả, đắng cay nên cảm thấy Trung Quốc cũng không tồi, không đến nỗi tôn sùng hàng ngoại, ngày ngày chỉ nhắc đến nước Mỹ. Vì được giáo dục tốt nên đi xe bus biết nhường chỗ cho các cụ già, biết bỏ rác vào thùng và không khạc nhổ bừa bãi. Vì có ý thức nên không phàn nàn, không chỉ trích đồng bào mình không có tố chất với giọng kẻ cả, chỉ cần làm sao mình làm tốt là được. Vì đã từng bị kì thị ở nước ngoài nhưng lại không xa được ba mẹ nên rất nhớ nhà, thế nên không nói phét, thực sự chỉ muốn về nước báo hiếu với tổ quốc, mong đất nước thống nhất, phồn vinh, phát triển...

Tôi nghĩ hồi đó chắc chắn đám Trần Tầm cũng có suy nghĩ như vậy, sau khi tan họp, bọn họ cùng nhau về lớp, trên đường đi, mồm mép Triệu Diệp không nghỉ phút nào, họ hàng của NATO đứng đầu là Mỹ và các cơ quan sinh dục bị cậu ta lôi ra tuốt tuần tuốt: “Ông nội nó nữa, cái gì mà đánh dấu sai bản đồ nên cho nổ nhầm? M.kiếp! Sao không đánh dấu nhầm vào nhà m. nó đi! Xem nó có cho nổ hay không?”.

“Bọn mình cũng không được đáp trả! Tức chết đi được!”. Lâm Gia Mạt cầu viên tấy ra thành những mẩu vụn.

“Đúng vậy! Tớ nghe chị tớ nói trường đại học của bọn họ kéo đến đại sứ quán của Mỹ để biểu tình! Bọn họ đã làm rất nhiều biểu ngữ, khẩu hiệu! Bọn mình đi xem chứ?”. Kiều Nhiên nói.

“Đi chứ?”. Triệu Diệp đập bàn nói.

“Thế đi cả nhé, Phương Hồi, cậu viết hai tấm biểu ngữ, bọn mình mang đi!”. Trần Tầm rất hăng hái.

“Ừ... thế viết gì cơ?”. Phương Hồi lên bục giảng lấy sổ giấy còn thừa khi làm báo tường.

“Viết đ.m thẳng Mỹ!”. Triệu Diệp phẫn nộ gào, mọi người liền cười ồ lên.

Các tuyến đường ở khu đại sứ quán đều bị cấm, nhưng người vẫn rất đông, về cơ bản tất cả các sinh viên ở Bắc Kinh đều tự phát kéo đến, họ giương cao cờ trường và khẩu ngữ của mình, rất hào hùng. Công an Bắc Kinh đã bố trí đoạn đường dành cho đoàn biểu tình, mọi người men theo con đường đó, từ từ nhích từng bước một, đám Trần Tầm cũng có mặt trong đó.

Nhìn những gương mặt trẻ như mình ở xung quanh, cảm nhận không khí hào hùng khác hẳn mọi bận, đám Trần Tầm vô cùng hào hứng, Triệu Diệp cao nhất, cậu giơ cao tấm biểu ngữ Phương Hồi viết và đi đầu tiên, trên đó viết mấy chữ lớn bằng mực đỏ: “Lên án hành động bạo lực của NATO, hãy trả lại xương máu cho đồng bào tôi!”

Một sinh viên đại học bên cạnh bước đến hỏi: “Các bạn ở trường nào vậy?”.

“Trường F ạ!”. Triệu Diệp trả lời rất đồng dục.

“Vậy hả? Học sinh cấp ba à? Thảo nào nhìn trẻ như vậy!”. Anh sinh viên đó nói với vẻ sững sốt: “Tuyệt lắm! Các bạn thật là can đảm!”.

“Bạn bè trường em không có ai đến, bọn em tự đến thôi!”. Triệu Diệp nói với giọng đầy tự hào.

“Ừ, các em là học sinh cấp ba phải chú ý an toàn, cẩn thận đừng để bị chen ngã!”. Anh sinh viên vỗ vai cậu nói.

Trần Tầm nghe thấy thế vội kéo Phương Hồi lại gần mình, nói: “Bám theo tớ nhé”.

“Bọn mình định đi đâu đây?”. Kiều Nhiên nhìn dòng người không biết đâu là điểm đầu hỏi.

“Đi trên con đường mà công an cho đi, phía trước là đại sứ quán Mĩ, được phép dừng ở đó ba phút, có thể hô khẩu hiệu biểu tình”. Anh sinh viên nói: “Các em có mang đồ đi không?” .

“Đồ gì ạ?”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Chai nước, lọ mực gì đó!”. Anh sinh viên cười.

“Hả? Để làm gì ạ?”. Triệu Diệp thắc mắc.

“Ha ha, phải cho bọn họ nếm mùi chút chứ! Bọn họ ném lựu đạn vào mình, mình đáp trả bằng mực hay cái gì đó cũng không có gì là quá đáng đúng không!”.

“Em hiểu rồi!”. Triệu Diệp chợt hiểu ra vấn đề: “Để em đi nhặt mấy viên đá!”.

“Cũng không cần thiết phải làm như vậy, dễ gây thương tích cho người khác, thế này nhé, anh cho bọn em lọ mực này”. Anh sinh viên móc ra một lọ mực và đưa cho Triệu Diệp: “Đến lúc đó ngấm cho thật chuẩn và ném lên tường, bôi lem tường của bọn họ!”.

“Oa! Cảm ơn anh!”. Triệu Diệp hào hứng đón lấy lọ mực, nói: “Anh yên tâm! Em biết chơi bóng rổ, ném cái này chuẩn lắm!”.

“Ừ! Các em đi theo bọn anh! Nhớ phải chú ý an toàn đấy!”. Anh sinh viên vẫy tay lại tiến về phía trước.

“Vâng! Lát nữa cùng hô nhé!”. Triệu Diệp nắm chặt lọ mực, nói.

Đoàn biểu tình đi thêm một lát nữa thì đến đại sứ quán Mĩ, vừa đến đây, tinh thần của mọi người lập tức sôi sùng sục. Một sinh viên đi đầu tiên hô khẩu hiệu trước, anh ấy hô một câu, dòng người đằng sau liền hô theo.

“Phản đối hành động bạo lực của NATO!” .

“Trả lại đại sứ quán, người thân cho chúng tôi!”.

“NATO is NAZir.”

“American is killer!”.

“Không được hà hiếp nhân dân Trung Quốc, không được sỉ nhục dân tộc Trung Hoa!”.

“Ủng hộ nhân dân Nam Tư, trừng phạt nghiêm minh tội chiến tranh!”.

Người nào cũng lấy hết sức bình sinh để hô, tòa nhà đẹp của Đại sứ quán Mĩ như bị lung lay trước tiếng hô long trời lở đất. Qua cửa sổ đã bị ném vỡ kính, có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng lính Mĩ với súng đạn chỉnh tề, bọn họ đội mũ bảo vệ, nhưng không hề toát lên vẻ uy phong, những chiếc bóng cứ đi đi lại lại đó, toát lên một vẻ sợ hãi mơ hồ. Lá cờ sao trắng gạch sọc bình thường rất nổi bật đó uể oải rủ xuống cán cờ, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi tới, cũng không thể làm thổi bay được một góc cờ.

Nhìn thấy lá cờ, đột nhiên Trần Tầm nảy ra một ý, cậu giơ cao cánh tay lên hô: “Hạ cờ! Yêu cầu họ treo cờ rú!”.

Mọi người xung quanh đều chú ý đến tiếng hô của cậu, cũng nhất loạt hô theo, dần dần số người hô mỗi lúc một đông hơn, đến cuối, tất cả mọi người đều đồng thanh hô: “Hạ cờ! Hạ cờ! Hạ cờ!...”.

Triệu Diệp chui ra khỏi đám đông rất đúng thời điểm, cậu nhảy phắt lên cao, ném mạnh lọ mực vào bên trong. Lọ mực vỡ tan, vệt đen loang lổ hắt lên tường. Phương Hồi thở phào, cuối cùng thì tâm trạng ức chế đã được giải tỏa.

Sau khi từ đại sứ quán Mỹ trở về, bọn họ ai nấy đều mệt rũ, vì trên cả đoạn đường chỉ được phép đi bộ, cộng với việc gào thét một thời gian dài nên rất hao sức. Tuy nhiên mặc dù mệt, nhưng bọn họ vẫn hết sức hưng phấn. Triệu Diệp đề nghị mọi người đi ăn tối với nhau, thế là cả nhóm liền tìm một cửa hàng chuyên về đồ nướng bên vệ đường và bước vào. Hồi đó Bắc Kinh mới rộ lên phong trào ăn đồ nướng, nhưng không giống với những quán đồ nướng như Tam Thiên Lý, Quyền Kim Thành như hiện nay, được gọi bằng một cái tên rất hay “đồ nướng âm nhạc”, thực ra chỉ là một quán ăn nhỏ bật các bài hát đang thịnh hành, học sinh như bọn họ cũng vẫn đủ tiền ăn.

Sau khi đồ ăn được đưa lên, Lâm Gia Mạt tự tay gấp một miếng thịt vào đĩa của Triệu Diệp nói: “Triệu Diệp, hôm nay cậu tuyệt thật đấy! Rất đàn ông!”.

“Chắc chắn rồi! Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách mà!”. Triệu Diệp khoái chí cắn một miếng thịt, nói.

“Cảm ơn cậu”. Phương Hồi đáp với vẻ ngại ngùng rồi liếc trộm Trần Tầm một cái.

“Cậu ăn miếng này đi”. Trần Tầm cũng gấp một miếng thịt vào bát Phương Hồi: “Tớ chọn mãi chỉ có miếng này là không có ớt. Không phải cậu không thích ăn ớt đó sao?”.

“Ừ... cảm ơn cậu...”. Phương Hồi càng mất tự nhiên hơn.

“Cậu không ăn được cay à!”. Kiều Nhiên nói với vẻ ngượng ngùng: “Tớ lại không biết”.

“Không... không sao đâu!”. Phương Hồi vội nói.

“Này, hôm nay bọn mình uống ít bia đi!”. Triệu Diệp ngắt lời bọn họ.

“Hả? Cậu có uống được không?”. Lâm Gia Mạt hỏi với giọng sững sốt.

“Dĩ nhiên phải uống được chứ! Chị ơi, cho bọn em hai chai bia!”. Triệu Diệp gọi.

Nhân viên phục vụ mang ra hai chai, một chai màu xanh, một chai màu vàng, Triệu Diệp vui vẻ nói: “Hê, hay quá, lại còn có cả chai rượu nữa!”

“Rượu gì cơ?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Đây, chính là chai màu vàng này, một thùng chỉ có một chai thôi, tất cả các chai còn lại đều là màu xanh”. Triệu Diệp giơ chai rượu lên nói.

“Cậu biết nhiều quá nhỉ!”. Lâm Gia Mạt nói với vẻ khâm phục.

“Tớ thấy chỉ có món này là cậu ấy biết nhiều!”. Phương Hồi cười nói.

“Hê hê! Cậu khinh ai vậy! Hôm nay ai xông ra để ném lọ mực vào đầu tên đồ tể nước ngoài hả?”. Triệu Diệp đứng dậy gõ đũa vào cổ.

“Thôi! Cậu gấu nhất rồi! Uống đi!”. Trần Tầm vội ngăn Triệu Diệp nói.

Triệu Diệp uống một hơi thật đã rồi nói: “Không phải khoác lác chứ các cậu cứ chờ đấy! Khi nào tớ phất lên rồi thì bọn mình không phải đi ăn ở quán ăn tồi tệ như thế này nữa! Tớ dẫn các cậu đến Vương Phủ Tỉnh ăn!”.

“Ok! Thế thì bọn này đợi cậu đấy!”. Lâm Gia Mạt cố nhịn cười nói.

Lúc bọn họ ngà ngà say ra khỏi quán ăn, trời đã tối hẳn. Mấy đứa ít nhiều cũng đã liêu xiêu, Trần Tầm và Phương Hồi đi sau cùng, tranh thủ hơi men, cậu liền nắm ngay tay Phương Hồi.

“Cậu... buông ra đi!”. Phương Hồi giật nảy mình: “Bọn họ nhìn thấy đấy!”.

“Không sao, không nhìn thấy đâu, trời tối lắm!”.

Trần Tầm nhìn cô cười đắc ý.

Phương Hồi vẫn thấy lo lo, cô giãy ra, nói: “Lát nữa... về nhà rồi...”.

“Hê! Hai người mau lên!”. Triệu Diệp ngoái đầu lại, nghiêng người gọi: “Là lính của tớ thì phải đi theo tớ! Không phải là lính của tớ thì đá đấy...”

“Ừ... biết rồi”. Phương Hồi vội giấu tay ra sau lưng nói, Trần Tầm vẫn nắm rất chặt, bực quá cô liền cúi ngay vào mu bàn tay cậu.

Cuối xuân, không khí ở Bắc Kinh toát lên một vẻ bài hoải rất đặc biệt, bọn họ vừa nô đùa vừa đi qua con ngõ tối lơ mờ, vẻ hào hùng ban ngày tựa cơn gió lốc trong tuổi thanh xuân, sau khi thổi qua lại càng khiến họ cảm nhận được rõ nét hơn. Dù là bài hát thiếu nhi hát sai điệu, hay là nắm tay lén lút cũng đều giản dị, tuyệt vời biết bao.

23. Q.4 - Chương 4

Phong trào biểu tình vừa mới kết thúc không lâu, nhiệm vụ chính trị mới đã được giao xuống. Ngày 1-10-1999 là dịp kỷ niệm 50 năm quốc khánh, trường F được chỉ định tham gia biểu diễn múa tập thể và diễu hành. Nhà trường rất coi trọng việc này, vừa nhận được nhiệm vụ liền tổ chức ngay cho học sinh tập luyện, học sinh khối 11 xòe hoa, giờ biển, học sinh khối 10 múa tập thể, cả trường đều rất bận rộn.

Dĩ nhiên là cô Hầu Giai cũng muốn lớp 10 [1] có những biểu hiện nổi trội, cô cử Trần Tầm và Lâm Gia Mạt - hai học sinh có dáng đẹp nhất lớp phụ trách biên đạo múa, mục tiêu là giành giải nhất. Nhưng mục tiêu này đã làm khổ đăm học sinh lớp 10 [1], không những giờ thể dục bị cắt để biến thành giờ học múa, mà sau khi tan học cũng thường xuyên phải ở lại tập thêm bốn mươi phút. Trong khi các lớp khác được tan học về nh, bọn họ vẫn phải xếp thành vòng tròn trên sân bóng, học múa bài Mở cửa đồ như son và Ngày đẹp trời gì đó...

Lúc đầu Trần Tầm rất hào hứng tham gia hoạt động này, cậu là mẫu người càng đông người lại càng thích thể hiện, tục ngữ nói vàng ở đâu cũng sẽ toả sáng, cậu là cục vàng rất thích được toả sáng giữa bãi đá. Nhưng trong lúc tập, cậu không sao vui lên được, vì mặc dù múa tập thể là nam sinh và nữ sinh xếp thành hai vòng tròn lồng vào nhau, các đôi nhảy với nhau, nhảy đến đoạn nào đó thì dừng lại, sau đó khoắc tay nhau, nhưng khi tập hợp lại xếp thành đội hình thống nhất, chính vì thế cũng có bạn nhảy khá cố định. Trong khi bạn nhảy của Phương Hồi lại chính là Kiều Nhiên. Điều này khiến Trần Tầm không vui, cậu và Lâm Gia Mạt là biên đạo, hầu hết mọi thời gian không được đứng vào hàng ngũ của đội, chính vì thế cậu cũng không thể nhảy với Phương Hồi, kể cả thỉnh thoảng gặp nhau, cũng chỉ gặp trong mấy giây, thoáng một cái cô lại quay về chỗ Kiều Nhiên.

Phương Hồi cũng không được vui cho lắm, cô không có ý kiến gì về việc Trần Tầm và Lâm Gia Mạt nhảy với nhau, nhưng với tư cách là biên đạo, Vương Mạn Mạn lớp 10 [5] cũng thường xuyên đi theo bọn họ. Cô bạn này rất hồ hởi, lúc nào cũng cười nói vui vẻ với Trần Tầm, lúc nào cao hứng còn nhảy cả lên lưng cậu, khiến Phương Hồi rất ảm ức.

C như vậy, hai đứa lại bắt đầu hậm hực với nhau, bình thường đã không dám công khai với mọi người, thế là tối đến đành phải trót hết tâm sự qua điện thoại. Điều không may là, điện thoại nhà Trần Tầm bị trục trặc, chiếc máy để trong phòng cậu mà cậu hay dùng để gọi cho Phương Hồi bị rơi vào nước, tuy không đến mức là không dùng được, chỉ có điều lúc nói chuyện lẫn rất nhiều tạp âm.

Phương Hồi nói hỏi đó bọn họ rất ngớ ngẩn, như thế rồi mà tối nào cũng gọi điện thoại liên hệ. Để phụ huynh không phát hiện ra, bọn họ hẹn nhau cứ 10 giờ tối sẽ gọi điện. Vì điện thoại nhà Trần Tầm có máy chủ đặt trong phòng ba mẹ cậu, nên không thể để Phương Hồi gọi cho cậu, mà cậu phải chủ động gọi cho Phương Hồi. Trong khi điện thoại nhà Phương Hồi để ở phòng khách, lần nào cô cũng lén lút như kẻ trộm, kéo dây điện thoại về phòng mình, đặt gối, chặn lên điện thoại, vừa đổ chuông là nhắc máy ngay vì sợ ba phát hiện.

Kể cả là như vậy, bọn họ vẫn thấp thỏm nói chuyện trong tiếng “lạo xạo” mà không biết chán. Mặc dù cuộc nói chuyện của bọn họ thường biến thành trò đoán từ rất nực cười như “a lô... gì cơ... nói lại đi... không nghe thấy... tớ sao... ừ... a lô... có nghe thấy không... vẫn không nghe thấy...”, nhưng cả hai vẫn cảm thấy rất vui. Thỉnh thoảng nghe thấy mấy câu “nhớ cậu lắm”, “thích cậu...”, đã đủ để họ có giấc mơ đẹp cả đêm.

Cuộc sống năm lớp 10 chuẩn bị kết thúc giữa các hoạt động như múa tập thể, kì thi chung của thành phố và thi cuối kì đầy bận rộn. Mỗi lần đến cuối học kì, Triệu Diệp đều phải túm lấy đám Trần Tầm đòi cùng ôn tập. Không ai gạt được ý kiến của cậu ta, bèn hẹn nhau cuối tuần đến thư viện ở quận Đông Thành học. Đến đó đều là học sinh các trường lân cận, thỉnh thoảng lại gặp người quen, bản đồ địa lí, vở chép môn sinh học, môn vi tính của Phương Hồi lập tức rất chạy hàng, được mọi người truyền khắp phòng tự học.

Buổi trưa họ đến khu chợ có tên là Bảo Long ở gần đó để ăn mì, trong đó còn có bán đồ dùng học tập, đồ chơi gì đó, Lâm Gia Mạt liền kéo Phương Hồi đi xem.

Lâm Gia Mạt cầm một chú lợn bông lên hỏi: “Phương Hồi, cậu thấy con này dễ thương không?”.

“Dễ thương”. Phương Hồi đáp.

“Cậu đã bao giờ tặng quà cho Trần Tầm chưa?”. Lâm Gia Mạt đặt chú lợn xuống hỏi.

“Chưa”. Phương Hồi cúi đầu nói: “Sinh nhật của cậu ấy là 29-8, chưa đến!”.

“Ừ! Cậu bảo... nên tặng gì cho con trai nhỉ?”.

Lâm Gia Mạt nhìn bốn xung quanh hỏi.

“Hả? Cậu định tặng cho ai à?”.

“Còn ai vào đây nữa! Tô Khải chứ ai! Sắp sinh nhật anh ấy rồi!”. Lâm Gia Mạt cười nói.

“Ngày bao nhiêu?”.

“24, đúng hôm bọn mình thi xong”.

“Vẫn tặng trên danh nghĩa Cao Y Y chứ?”.

“Không! Lần này tớ tặng trên danh nghĩa Lâm Gia Mạt!”

Lâm Gia Mạt liền cười và lượn một vòng, tuy nhiên, trong 360 độ này, thế giới của cô đột nhiên quay cuồng.

Giữa đám đồ chơi ngập mắt, cô đã nhìn thấy Tô Khải, đi cùng anh còn có một cô gái, mặc dù không nhìn rõ lắm, nhưng trong tích tắc đó, cô vẫn nhìn thấy hai bàn tay nắm lấy nhau rồi lại vội vàng buông ra.

“Các em cũng đến đây chơi à? Có phải thư viện Đông Thành ôn bài không?”. Tô Khải bước đến chào.

“Vâng...”. Lâm Gia Mạt cười gượng gạo: “Anh cũng đến ôn thi với bạn à?”.

24. Q.4 - Chương 5

“Ừ!”. Tô Khải ngại ngùng nói: “Triệu Diệp cũng đến hả? Em nói với nó là kì thi chung của thành phố này buộc phải đạt điểm trung bình đó nhé! Nếu không sau này vào trường tuyển học sinh năng khiếu khó lắm đấy”.

“Vâng”. Lâm Gia Mạt cúi đầu xuống nói.

“Em sao vậy? Sao uể oải thế? Đi! Anh mời bọn em ăn kem nhé!”. Tô Khải lại gần nói.

“Không cần đâu anh!”. Lâm Gia Mạt tránh ra sau một bước, nói: “Bọn em phải về đây”.

“Ừ, thế ể lần sau nhé! Bình thường em hoạt động rất tích cực, hôm nay nhìn như hoa héo vậy, anh cũng thấy lạ, nếu có tâm sự gì thì mai cứ nói với anh, anh giải đáp miễn phí cho em”. Tô Khải xoa đầu cô, nói với giọng cưng chiều.

“Ai thèm có tâm sự!”. Lâm Gia Mạt trề môi nói.

“Ha ha! Lại còn giữ bí mật nữa à! Được! Thôi bọn anh về trước đây! Nhớ nhắc Triệu Diệp nhé!”. Tô Khải vẫy tay chào bọn họ rồi đặt tay lên lưng cô gái đi cùng rất tự nhiên đi ra.

Lâm Gia Mạt nhìn theo bóng họ mà suýt bật khóc, bàn tay sau lưng cô gái đó chắc nhưng nhiệt độ đó không tỏa sang cô, cùng chưa xốt.

Tô Khải bước được mấy bước, chợt nhớ ra điều gì, liền nói nhỏ với cô gái đó rồi quay lại.

Lâm Gia Mạt vội nuốt nước mắt ở khóe mắt hỏi: “Sao vậy anh?”.

“Vừa nãy anh quên không nói”, hiền lành nói: “Phiền em nói với bạn hộ anh là: đừng nhắn tin cho anh nữa ,mua nước cho anh nữa. Em cảm ơn B nhưng... anh không thể đến với bạn ấy”.

“Vì sao?”. Giọng Lâm Gia Mạt hỏi

“Cũng không tại sao cả, có lẽ là cách. Hơn nữa, bọn em đều như em cứ như thế không ổn lắm” nói.

Lâm Gia Mạt giơ tay lên chỉ vị đứng đầu kia đợi anh, nói: “Vì chị ấy anh đó hả?”.

Trần Tầm và Lâm Gia Mạt liền nhìn theo hướng chỉ của Vương Mạn Mạn, Phương Hồi đang nói chuyện với Kiều Nhiên, cô không mặc đồng phục mà mặc một chiếc áo phong cổ bẻ rất bình thường và chiếc quần short giả vảy màu xanh đã lỗi một từ lâu.

“Nhìn quê thật đấy!”. Vương Mạn Mạn nói với giọng mỉa mai.

Trần Tầm biết Phương Hồi không phải là cô gái ăn mặc thời trang, bình thường con gái thường đeo vòng dây này nọ, nhưng cô thì không bao giờ. Hồi đó trường F đều yêu cầu cả trường phải mặc đồng phục, mọi người quần áo đều giống nhau, điểm duy nhất có thể thể hiện cá tính là hai bàn chân, vì thế mọi người đều tập trung vào đôi giày. Những cậu gia đình có điều kiện thường đi giày Adidas, Nike, Reebok, kém hơn một chút thì giày Li Ning. Còn con gái, nếu thời trang một chút thì đi giày đế xuồng, giày khủng bố, hoặc giày thể thao hạng sang, những bạn bình thường cũng đi giày Pepsi với màu sắc rực rỡ gì đó. Còn Phương Hồi thì luôn đi đôi giày vải rất bình thường, giờ thể dục cũng chỉ đi đôi giày thể thao của hãng Doublestar trong nước.

Tuy nhiên, mặc dù Phương Hồi rất giản dị, nhưng cô rất có khí chất, học hành giỏi giang, thế nên không ai vì chuyện này mà chế nhạo cô. Trần Tầm lại càng không bao giờ kén chọn cái đó, hay nói cách khác, cậu không bao giờ để ý đến những chuyện này, cậu cảm thấy dù xét trên góc độ nào, Phương Hồi đều rất ổn.

Nhưng bây giờ bị Vương Mạn Mạn nói như vậy, Trần Tầm cũng thấy khó chịu, nên chỉ đáp rất thờ ơ: “Cũng được đó chứ, tớ thấy không đến nỗi!”.

“Cũng được? Thôi đi cậu? Bao nhiêu năm rồi tớ không nhìn thấy ai mặc quần short giả vảy cả, hình như một đó là hồi học cấp một! Đúng không, Gia Mạt?”. Vương Mạn Mạn quay đầu sang hỏi Lâm Gia Mạt.

Lâm Gia Mạt vốn đã không vui về gì, thấy Vương Mạn Mạn nói vậy càng nóng máy hơn. Câu trả lời của Trần Tầm cũng không khiến cô hài lòng, cô nghĩ, người khác chê Phương Hồi như vậy, kiểu gì cậu cũng phải đứng ra phác đôi câu, nhưng Trần Tầm vẫn ậm ừ cho qua. Và thế là cô liền lườm Trần Tầm một cái rồi lạnh lùng nói với Vương Mạn Mạn: “Short giả vảy thì có sao? Không phải hôm trước cậu cũng mặc quần soóc đến trường đó thôi?”.

“Sao có chuyện giống nhau được? Năm nay một quần soóc, quần của tớ mới mua mấy hôm trước ở Tây Đơn!”. Vương Mạn Mạn hậm hực đáp trả.

“Nói tóm lại là loại quần này rất kén người, chân Phương Hồi đẹp, mặc cái gì cũng đẹp, đúng không Trần Tầm?”. Lâm Gia Mạt nhìn Trần Tầm với vẻ thách thức.

“Đúng vậy! Tớ thấy đẹp lắm”. Trần Tầm không nhận ra ý khác của cô, vui vẻ hòa vào.

Lần này đến lượt Vương Mạn Mạn nổi cáu, cô bạn này xinh đẹp, dáng dấp cũng cao ráo, chỉ có điểm yếu duy nhất là bắp chân hơi to. Cô cho rằng Lâm Gia Mạt nói thế là để cố tình khen Phương Hồi và hạ thấp cô, đặc biệt là trước mặt Trần Tầm, khiến cô cảm thấy mất mặt.

Vương Mạn Mạn liền “Xí” một tiếng rồi lẩm bẩm: “Thôi thôi thôi, các cậu đều là người của lớp [1], không nói chuyện với các cậu nữa, cũng chỉ là một đứa nhà quê, có cần thiết phải bênh chằm chặp như vậy không?”.

“Vương Mạn Mạn, cậu đừng nói cậu ấy như vậy!”. Lần này cuối cùng Trần Tầm cũng không chịu nổi nữa, bèn bực bội buông một câu.

“Cậu lảm chuyện quá đấy!”. Lâm Gia Mạt cũng để theo.

“Sao vậy! Cậu ta là ai mà không cho tôi nói!”. Vương Mạn Mạn cũng cáu, trợn mắt quát lại.

“Dĩ nhiên là không được nói rồi, đó là bạn thân của tôi, là bạn gái của cậu ấy!”. Cuối cùng Lâm Gia Mạt cũng đã thấy nhẹ lòng hơn, nói với vẻ rất sung sướng.

“Hả?”. Câu trả lời của Lâm Gia Mạt khiến Vương Mạn Mạn quên ngay cơn bực dọc, cô sững sờ nhìn Trần Tầm, nét mặt lộ rõ vẻ không t

Trần Tầm liền liếc Lâm Gia Mạt một cái, Lâm Gia Mạt biết mình lỡ lời nên không thanh minh gì nữa mà nói luôn: “Sao cơ? Không tin hả? Từ đâu có nói dối, cậu ấy chính là bạn gái của Trần Tầm”.

“Có thật vậy không?”. Vương Mạn Mạn nhìn Trần Tầm bằng ánh mắt ai oán.

“Thật”. Trần Tầm gật đầu rất tự nhiên: “Cậu đừng nói cho ai nhé”.

Sau khi buổi tập múa kết thúc, Lâm Gia Mạt liền kéo Phương Hồi và nhìn cô từ đầu đến chân nói: “Từ giờ cậu đừng mặc bộ này nữa”.

“Hả, sao vậy?”. Phương Hồi thắc mắc.

“Không sao cả, chỉ có điều hôm nay Vương Mạn Mạn chê cậu, giờ không còn một short giả vậy nữa”. Lâm Gia Mạt bình thản nói.

“Ừ”. Phương Hồi cười gượng, bất giác đưa tay kéo gấu áo.

“Không sao, tớ đã quạt cho cậu ta một trận rồi, cậu ta tưởng mình ghê gớm lắm đó mà, nhìn hai cái bắp chân to như chân voi đó mà sợ!” Lâm Gia Mạt vỗ vai cô nói.

“Ừ, cậu cũng không cần thiết phải tranh cãi với cậu ta chuyện đó, tớ biết mình cũng hơi quê”. Phương Hồi tự mĩa.

“Nhưng lại nói trước mặt Trần Tầm chứ! Cậu không suy nghĩ, nhưng cậu ấy phải suy nghĩ”.

“Trần Tầm cũng có mặt ở đó à?”. Phương Hồi dừng lại, nhìn Lâm Gia Mạt bằng ánh mắt lo lắng.

“Ừ, nhưng cậu yên tâm, cậu ấy vẫn bênh cậu!”. Lâm Gia Mạt khua tay nói.

“Thế Trần Tầm nói gì?”.

“Cậu ấy...”. Lâm Gia Mạt không biết trả lời thế nào, đột nhiên cô chợt nhớ ra rằng Vương Mạn Mạn đã biết chuyện của bọn họ, bèn nói với vẻ biết lỗi: “Cậu ấy nói cậu là bạn gái của cậu ấy, bảo Vương Mạn Mạn đừng nói cậu như vậy. Tại tớ lỡ lời nên cậu ấy mới thừa nhận, tớ xin lỗi”.

Phương Hồi sững người, cô vô cùng thấp thỏm, thực ra cô cũng thấy mừng thầm vì Trần Tầm đã dũng cảm thừa nhận, nhưng cô cũng lo, sợ chuyện của bọn họ bị lan truyền khắp nơi. Vương Mạn Mạn không cùng lớp với cô, hiệu ứng này càng đáng sợ hơn, khi thông tin này bị tung ra, thì cả khối sẽ biết.

“Cậu đừng giận nhé, mấy hôm nay tớ cũng không được vui, ăn nói không được cẩn thận, thật là...”. Lâm Gia Mạt lắc tay Phương Hồi nói.

“Thôi, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, tớ nghĩ chuyện này sớm muộn gì cũng không giấu được. Haizz... chỉ mong cậu ta giữ mồm giữ miệng, đừng để các thầy cô biết”. Phương Hồi đành nói.

“Chắc chắn không dám đâu”. Lâm Gia Mạt nói: “Nhưng việc này chưa chắc đã là xấu, quan hệ của các cậu mà được công khai thì chắc không ai còn tơ vương gì đến Trần Tầm nữa. Cậu không nhìn thấy vẻ thân mật của con bé Vương Mạn Mạn với Trần Tầm đâu, cứ làm như là bạn gái của người ta không bằng! Lần này chắc chắn hết hẳn hi vọng rồi!”.

“Hê hê, cũng có thể là cậu ta thấy tớ là đối thủ không đáng gờm lại càng yên tâm hơn”. Phương Hồi nhìn Lâm Gia Mạt nói: “Nhưng mà này, nhìn thấy Trịnh Tuyết, cậu có hết hi vọng về Tô Khải không?”.

Lâm Gia Mạt liền im lặng, sau hôm đó cô đã lén tìm hiểu về Trịnh Tuyết. Chị đó là hoa khôi rất nổi tiếng của khối 11, điềm đạm, học giỏi, lại được bạn bè quý mến. Nghe nói số người thích Trịnh Tuyết cũng rất nhiều, nhưng cuối cùng cô vẫn lựa chọn Tô Khải. Chuyện của họ đã trở thành giai thoại của khối 11, như là một cặp trời sinh.

Hai người không cùng lớp, gần như họ yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, quá trình quen nhau rất lãng mạn. Tô Khải quên mang sách, liền sang lớp Trịnh Tuyết mượn, lúc đầu anh định mượn sách của cậu bạn trong đội bóng, nhưng đến thì gặp ngay Trịnh Tuyết. Chỉ trong lần gặp gỡ đầu tiên, anh đã bị cô gái có nhìn giống Châu Huệ Mẫn này cuốn hút. Và thế là anh đã tìm cách bắt chuyện, mượn sách Trịnh Tuyết, mượn sách là trò không bao giờ lỗi thời trong cuộc đời học sinh, có mượn thì phải có trả, cứ đưa qua đưa lại như vậy, dần dần hai người đã nảy sinh tình cảm. Lâm Gia Mạt biết mình và Trịnh Tuyết là hai mẫu người khác nhau, nếu so sánh sẽ thấy dù xét trên phương diện nào, dường như Trịnh Tuyết đều nổi bật hơn cô. Nhưng cô vẫn thích Tô Khải, thích vô cùng.

Thời còn trẻ, chắc không có chuyện gì khiến người ta buồn hơn chuyện này, Lâm Gia Mạt cứ bị ám ảnh mà không tài nào thoát ra được.

“Hình như vẫn chưa từ bỏ hi vọng”. Lâm Gia Mạt cười buồn nhìn Phương Hồi nói: “Thực sự... thực sự không cam lòng, tớ còn chưa kịp nói với chưa anh ấy rằng Cao Y Y chính là tớ, tớ chính là Cao Y Y..

“Thôi, cậu đừng nghĩ ngợi nữa, như bây giờ không phải cũng rất tốt đó sao”. Phương Hồi cũng thấy buồn lây, cô thở dài nói.

“Ừ! Không làm được bạn gái thì làm bạn bình thường vậy”. Lâm Gia Mạt khịt khịt mũi: “Tớ vẫn muốn xem anh ấy chơi bóng, vẫn muốn mang nước cho anh ấy, về nhà nhắn tin cho anh ấy, tan học đợi anh ấy, sưu tầm tờ 1 tệ có chữ SK! Giúp anh ấy làm rất nhiều việc, cho đến khi anh ấy tốt nghiệp, tớ sẽ ăn mặc thật đẹp và đứng trước mặt anh ấy, tớ sẽ nói rằng thực ra tớ rất thích anh ấy..

Lâm Gia Mạt ngồi thụp xuống đất và khóc thút thít, Phương Hồi ngồi dựa vào cô và ôm chặt vai cô.

“Phương Hồi, tớ có vô tích sự quá không?”. Lâm Gia Mạt ngẩng đầu lên, nước mắt nhạt nhòa hỏi.

“Không, Gia Mạt, không đâu...”. Mắt Phương Hồi cũng bắt đầu đỏ hoe, cô vừa lau nước mắt cho Lâm Gia Mạt, vừa lau nước mắt mình và đáp.

“Hê hê, đừng khóc nữa, cậu khóc gì chứ! Ngớ ngẩn thật...”. Nước mắt vẫn còn đọng trên má Lâm Gia Mạt, cô liền đứng dậy, lấy tay quệt lên mặt, hít một hơi thật sâu rồi hát:

“Nhìn thấy cô ấy bước về phía anh, bức tranh đó thật đẹp biết bao, nếu khóc, cũng là vì thích anh, hai người trên trái đất này, gặp gỡ nhau đâu có dễ dàng gì, không là người tình của anh, em vẫn cảm kích... rất yêu rất yêu anh, thế nên em chấp nhận, để anh bay về nơi ngập tràn hạnh phúc. Rất yêu rất yêu anh, chỉ khi để anh có được tình yêu, em mới yên lòng...”

Phương Hồi nhìn theo bóng Lâm Gia Mạt đổ dài dưới ánh tà dương, tự nhiên cảm thấy vô cùng buồn chán. Trong khoảnh khắc đó, cô phát hiện ra rằng, hóa ra thích không chỉ là chuyện tuyệt đẹp giữa hai người, có thể cũng có người vì thích mà một đau như cắt. Rõ ràng đều có chung tâm trạng, mà kết quả lại khác nhau, người vui người buồn, hơn nữa không thể kết luận một cách đơn giản ai đúng ai sai. Cô không thể thường tượng, nếu sau này giữa cô và Trần Tầm xuất hiện một người khác thì sẽ thế nào, sẽ phải làm thế nào.

Trong buổi chiều tà đó, Phương Hồi thấy rùng cả mình.

25. Q.4 - Chương 6

Hôm kì thi làm đề chung của thành phố kết thúc, vì muốn chúc mừng sinh nhật Tô Khải một mình mà Lâm Gia Mạt đã nộp bài trước, cô cầm quà chạy đến trước cửa phòng thi của Tô Khải và đứng chờ. Tô Khải là tốp ra cuối cùng, nhìn thấy Lâm Gia Mạt đứng trước cửa, anh sững sờ hỏi: “Sao em lại sang lớp anh? Em không thi à?”.

“Sao có chuyện đó được! Em nộp bài sớm!”. Lâm Gia Mạt kéo Tô Khải đến góc hành lang nói.

“Làm anh giật cả mình...”. Tô Khải vỗ tay lên ngực: “Sao vậy? Có chuyện gì thế em?”.

“Cũng không có chuyện gì cả”. Lâm Gia Mạt cúi đầu nhìn mũi bàn chân của mình, nói: “Hôm... hôm nay không phải là sinh nhật anh đó sao? Chúc mừng sinh nhật anh!”.

“Đến tận nơi chúc mừng anh à! Cảm ơn em nhé!”. Tô Khải cười vui vẻ nói.

“Vâng... còn nữa... cái này tặng anh!”. Lâm Gia Mạt rút từ ba lô ra một chiếc túi đã gói rất đẹp, ngưỡng ngừng đưa cho

“Wow! Còn có quà nữa à? Xúc động quá!”. Tô Khải hào hứng bóc gói quà ra, bên trong là một đôi băng tay bóng rổ.

Lâm Gia Mạt đưa tay vuốt tóc, nói: “Cái này là em tặng đó nhé...”.

“Ừ! Anh biết, cảm ơn em! Nhưng chắc là đắt lắm nhỉ? Sao em lại mua đồ đắt tiền như vậy!”. Tô Khải lại gói lại cẩn thận.

“Cũng không đắt lắm... nhưng từ sau trở đi chơi bóng anh nhớ đeo nhé!”. Lâm Gia Mạt nhắc lại.

“Ừ! Ngày nào anh cũng đeo!”. Tô Khải trịnh trọng cam đoan.

Lâm Gia Mạt nhìn Tô Khải cất món quà vào ba lô với vẻ hài lòng, vì đi thi nên bên trong không đựng nhiều sách vở, một vật màu đỏ rất nổi bật nằm bên trong.

“Cái gì vậy anh? Quà Trịnh Tuyết tặng anh à?”. Lâm Gia Mạt hỏi với giọng buồn buồn.

“Cái này á?”. Tô Khải lôi ra cho cô xem, nói: “Không, cuốn tiểu thuyết thôi, Trịnh Tuyết muốn đọc nên anh đã mượn cho cậu ấy, gần đây cuốn này rất hot, tên truyện là Làn đầu tiên thân mật, em đã đọc bao giờ chưa?”.

“Cuốn Làn đầu tiên thân mật à! Em có nghe mọi người nói đến nhiều, nghe bảo rất cảm động!”. Lâm Gia Mạt đón lấy giở mấy trang ra xem, hỏi với vẻ rất hào hứng.

“Em có thích đọc không? Nếu thích thì cứ đọc trước đi!”. Tô Khải mỉm cười nhìn Lâm Gia Mạt đang cầm cuốn sách với vẻ rất nâng niu, nói.

“Hả?”. Lâm Gia Mạt sững sốt ngẩng đầu lên, lưỡng lự đáp: “Không cầu đâu... như thế không hay lắm, không phải Trịnh Tuyết vẫn muốn đọc đó sao?”.

“Muộn vài ba ngày đâu có sao, em cứ đọc trước đi”. Tô Khải đón lấy ba lô của Lâm Gia Mạt và bỏ ngay cuốn truyện vào

“Cảm ơn anh nhé!”. Lâm Gia Mạt vui vẻ nói.

“Gì mà khách sáo thế!”. Tô Khải khua tay: “À, lát nữa đi ăn cùng bọn anh nhé, đến nhà hàng Vũ Hoa, anh tổ chức sinh nhật!”.

Lâm Gia Mạt còn chưa kịp nói gì, Tô Khải đã đưa mắt nhìn ra chỗ khác và ra sức vẫy tay, Lâm Gia Mạt quay sang nhìn, chỉ thấy Trịnh Tuyết đang đeo ba lô, chậm rãi bước về phía họ. Cô gật đầu chào Lâm Gia Mạt rồi quay sang nói với Tô Khải: “Cậu thi thế nào?”.

“Cũng được, điểm trung bình chắc không khó!”. Tô Khải cười nói.

Lúc này đây Lâm Gia Mạt mới sực nhớ ra Tô Khải cũng phải thi, thế mà cô không hỏi thăm câu nào, như người sợ bị thua một nước, cô cũng vội vàng hỏi: “Đúng vậy! Anh toàn nói Triệu Diệp, còn anh thì sao?”.

“Em không tin tưởng anh thế cơ à?”. Tô Khải hất hàm nói: “Nếu làm bài không ra gì thì anh đâu còn mặt mũi nào làm đội trưởng đội bóng của trường nữa! Hơn nữa, anh còn có vũ khí bí mật nữa mà!”.

“Vũ khí bí mật gì vậy?”. Lâm Gia Mạt tò mò hỏi.

Tô Khải nhìn Trịnh Tuyết bằng ánh mắt rất dịu dàng, cười đáp: “Em hỏi chị ấy sẽ biết”.

Lâm Gia Mạt lại quay sang nhìn Trịnh Tuyết với vẻ thắc mắc, Trịnh Tuyết ngại ngần cúi xuống nói: “Đừng nghe anh ấy nói linh tinh, chỉ là lấy vở của chị xem trước khi thi thôi”.

“Chị ấy là SheRa mà! Thế đã đủ để tiếp cho anh sức mạnh rồi!”. Tô Khải trêu mà không hề ngại ngần.

“Thôi đi!”. Trịnh Tuyết khẽ vỗ Tô Khải một cái, nói: “Bây giờ đi luôn chứ? Lâm Gia Mạt đi cùng bọn mình nhé”.

Lâm Gia Mạt nhìn bọn họ trêu chọc nhau mà thấy lòng xót xa, cô cười gượng rồi lắc đầu, nói: “Em không đi đâu, hai người chơi vui vẻ nhé!”.

“Không được! Hôm nay sinh nhật anh, em buộc phải đi! Em đừng lo, toàn là người em quen thôi mà, lát nữa Triệu Diệp cũng sẽ đến!”. Tô Khải nói.

Lâm Gia Mạt đang định từ chối lần nữa thì từ xa đã nghe thấy tiếng gọi của Triệu Diệp, cậu chạy đến và nhìn Lâm Gia Mạt với vẻ mừng rỡ nói: “Sao cậu lại ở đây! Tô Khải bảo tớ mời cậu đi ăn cùng, tớ còn chưa kịp nói với cậu! Thấy cậu nộp bài sớm như vậy tớ sốt ruột quá! Chắc là cậu biết chuyện rồi nhỉ!”.

Dĩ nhiên là Lâm Gia Mạt không biết Tô Khải đã có ý định mời cô đi cùng từ trước, cô cũng ngại nói với bọn họ rằng nộp bài sớm là để đến tặng anh quà, nên đành phải “Thế à” cho qua chuyện rồi miễn cưỡng theo họ đến nhà hàng Vũ Hoa.

Nếu không tính đến tâm trạng u buồn của Lâm Gia Mạt thì bữa cơm hôm đó diễn ra rất vui vẻ. Ngày hôm đó đến dự về cơ bản đều là người trong đội bóng, khối 10 chỉ có Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt. Trong bữa ăn, ngoài việc quan tâm đến Trịnh Tuyết, Tô Khải cũng mấy lần gấp thức ăn cho Lâm Gia Mạt.

Đám con trai trong đội bóng ăn như hổ vồ, thức ăn vừa được đưa lên, Lâm Gia Mạt chưa kịp cầm đũa, rùng đũa tua tua đã thi nhau tấn công mục tiêu, đợi đến khi cô chuẩn bị cầm đũa lên, đầu bên kia đã bốc thẳng bằng tay.

Triệu Diệp hậm hực phản đối: “Không ai như các anh! Chẳng biết nhường bọn em gì cả! Chỉ bắt nạt các em nhỏ thôi!”.

Tô Khải liền cười mắng cậu: “Thôi đi! Cậu mà còn nhỏ thì Trung Quốc còn ai lớn”.

Triệu Diệp vừa múc canh cho Lâm Gia Mạt vừa nói: “Cậu thấy chưa, bọn mình phải xông pha trận mạc thôi! Cậu phải ăn nhanh lên, bọn họ không nhường cậu đâu!”.

“Đúng vậy, bọn anh đâu có được chu đáo như em!”. Tô Khải tiếp lời với ẩn ý khác.

Lâm Gia Mạt xị mặt xuống, Triệu Diệp cũng ngại, cầm muôi canh gõ vào Tô Khải. Trịnh Tuyết ngồi bên liền kéo ống tay áo anh nói: “Cậu đừng trêu em ấy nữa!”.

“Anh biết rồi, Triệu Diệp học Lôi Phong làm việc tốt, nhiệt tình giúp đỡ bạn gái thôi mà, Lady first!”. Tô Khải cười ranh mãnh nói.

“Đúng vậy! Em làm việc tốt đây nhé! Chị Trịnh Tuyết đưa bát đây! Em múc canh cho chị!”. Triệu Diệp ranh mãnh đáp.

“Thôi thôi! Cậu ăn cây nào rào cây ấy đi!”. Tô Khải ngăn tay cậu lại nói.

“Thôi đi! Gia Mạt cậu nhìn coi, lại còn nói tớ mà không biết ngượng!”. Triệu Diệp ngồi bên cạnh trêu.

Mọi người không ai biết được tâm sự của Lâm Gia Mạt, mắt thấy tim đau, nhìn cô mỗi lúc một buồn hơn. Cô không để tâm đến những câu trêu chọc của Triệu Diệp, cầm cốc lên rót đầy bia, đứng dậy nói: “Mãi ăn, chưa kịp chúc mừng sinh nhật! Em dẫn đầu nhé! Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”.

Tô Khải cũng nâng cốc lên nói: “Lâm Gia Mạt vẫn là người tử tế nhất! Cảm ơn em, nhưng một ngày chúc một lần là được rồi, nếu không anh lại thấy mình già hơn em!”.

Triệu Diệp ngồi bên cạnh hỏi với vẻ kinh ngạc: “Cậu chúc một lần rồi à?”.

Lâm Gia Mạt cười buồn gật đầu và đưa cốc bia lên miệng.

Tô Khải vội nhắc: “Ấy, em chỉ uống tượng trưng thôi! Em định uống thật à? Triệu Diệp, sao lúc này cậu không quan tâm gì nhỉ?”.

Triệu Diệp kéo Lâm Gia Mạt nói: “Cậu đừng uống, nhấp một ngụm là được rồi, còn lại để tớ uống hộ cho!”
“Không sao, tớ uống được!”. Lâm Gia Mạt ngửa đầu lên, uống ừng ực một hơi hết sạch.

Các thành viên trong đội bóng có mặt ở đó đều vỗ tay tán thưởng, đồng thanh hò cô uống tiếp, Lâm Gia Mạt cũng không từ chối, ngày hôm đó cô đã chúc mừng sinh nhật vô số lần, mỗi lần chúc lại uống một hơi, chỉ muốn góp đủ số lần sinh nhật của Tô Khải trong cả cuộc đời. Triệu Diệp và Tô Khải đều không ngăn được cô, đành phải tròn mắt nhìn cô say dần.

Sau khi tàn cuộc, Tô Khải dặn dò mấy câu rồi đưa Trịnh Tuyết về. Triệu Diệp đưa Lâm Gia Mạt về nhà, khó khăn lắm cậu mới để Lâm Gia Mạt ngồi được trên khung xe đạp của mình, vòng tay giữ lấy cô. Lâm Gia Mạt ngất ngư dựa vào ngực Triệu Diệp, miệng lẩm bẩm bài Rất yêu rất yêu anh.

Triệu Diệp biết không thể đưa cô về nhà trong trạng thái thế này, nên đành phải chở cô quanh vành đai hai vòng.

Đến khi Lâm Gia Mạt tỉnh rượu, trời đã tối. Cô hạ thấp người xuống ghi đông, không hát nữa, cũng không tựa vào Triệu Diệp nữa. Giữa lưng cô và ngực Triệu Diệp có làn gió mùa hè ngọt ngào thổi qua.

Triệu Diệp ra sức đạp xe, hỏi: “Cậu có đau đầu không? Còn khó chịu không?”.

“Không”. Lâm Gia Mạt nhắm mắt lại, để cho gió mát phả vào mặt mình nói.

“Có biết không? Tớ đã chở cậu hai vòng quanh Ứng Hòa Cung rồi đấy!”.

“Ừ”.

“Bây giờ về nhà nhé?”.

“Ừ”.

“Gia Mạt...”

“Hả...”.

“Hôm nay thực ra cậu không vui đúng không?”.

“Gì cơ?”

Triệu Diệp hít một hơi nói: “Chắc chắn là cậu không vui, vì cậu không vui, nên tớ cũng thấy buồn theo”.

Lâm Gia Mạt không trả lời, cô đã khóc thầm, vì sau lưng cô, Triệu Diệp cất tiếng hát bài Rất yêu rất yêu anh, cậu hát cho đến khi đưa cô về đến nhà.

Phương Hồi nói, từ đó trở đi, Lâm Gia Mạt đã thay đổi hoàn toàn, cô cũng không biết đây là cảm giác như thế nào, chỉ biết rằng đột nhiên Lâm Gia Mạt trở nên trầm lắng hơn, sống nội tâm hơn, tình cảm đó dường như đã trải qua một quá trình chưng cất. Và chỉ một sự khác biệt này, đã khiến cho cuộc đời của họ đi về hai phía khác nhau.

26. Q.4 - Chương 7

Giữa tiếng kèn ồn ào và những điệu múa tập thể rộn ràng, mùa hè năm đó đã dần dần trôi qua.

Sau đó Phương Hồi cũng không còn mặc short giả váy nữa, nhà trường phát cho học sinh đồng phục áo phông, quần đen, áo có hai màu là màu vàng và đỏ, bên trên có in chữ “Vũ” rộng bay phượng múa rất to. Điều này khiến Phương Hồi thở phào nhẹ nhõm, điều cô mong muốn nhất là được hòa mình trong đám đông và không bị người khác chú ý, bộ đồng phục này đã giúp được cho cô việc đó.

Sau khi nghỉ hè, trường F yêu cầu học sinh khối 10, ngoài buổi cuối tuần, sáng nào cũng phải đến trường tập múa 3 tiếng đồng hồ. Phương Hồi nghĩ ngày nào cũng đi đi lại lại như vậy rất nóng nực, phiền hà và thế là cô liền ở lại nhà bà nội.

Nhà bà nội cô ở quận Đông Thành, là khu nhà ở thường thấy trong các khu ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, ba nhà chung một khoảnh sân, hàng xóm chào hỏi nhau thường sử dụng cách xưng hô trong gia đình, mở miệng ra là “chú ba”, “cô cả”, gần gũi như người một nhà. Nhà bà Phương Hồi ở ngôi nhà phía Bắc và nửa gian nhà phía Tây được làm thêm sau này. Hai ông bà sống ở phòng phía Bắc, Phương Hồi đến thì ở căn phòng nhỏ chẳng khác gì chuồng chim câu ở phía Tây. Trong sân có vòi nước công cộng, lúc lấy nước gặp mọi người, đều khách khí nói “bác lấy trước đi, bác lấy trước đi!”. Nhưng không có nhà vệ sinh, nếu đi vệ sinh thì phải nhà vệ sinh tập thể của ngõ. Phía Bắc khu vệ sinh có một cửa hàng tạp hóa, hồi nhỏ Phương Hồi đều mua kem, ô mai ở đó, giờ đã phát triển hơn, cũng có bày tủ kem, bán kem ngon. Đi tiếp đến con ngõ nhỏ phía trước có cây hòe rất to, buổi xế chiều các cụ ông thường cỡi trần ngồi ở đó, nhóm thì chơi cờ tướng, nhóm thì tán gẫu, mọi người đều nói những người sống ở hoàng thành thường thích nói chuyện chính trị. Trong tiểu thuyết Trà quán của Lão Xá có miêu tả rằng trong quán trà người ta dán tờ giấy ghi rằng “miễn bàn quốc sự” là rất đúng sự thật, đến bây giờ dân tình vẫn không kiểm soát được cái miệng của mình. Thỉnh thoảng có cô mặc bộ quần áo rộng thùng thình đi ra, tụ tập lại chuyện trò tíu tít, nói con ông nọ bà kia thế nào thế nào. Các cụ già gặp nhau, bao giờ cũng hỏi “Ông ăn chưa”, hoặc không thì hỏi “Lát nữa đi dạo chứ?”.

Theo cách nói như hiện giờ thì Phương Hồi đang ôn lại những nét đặc sắc, đậm đà của văn hóa Bắc Kinh, chính vì thế cũng không thấy quá buồn tẻ.

Sau khi tập múa xong, đám Trần Tầm thường đến nhà bà Phương Hồi chơi một lát. Hồi đó cậu đang nghiện chơi guitar, những bài như Nhàn cỏ nhỏ, Tôi là chú chim non... cậu đã thuộc từ lâu, bắt đầu tập những bài mới như Lưu luyến phong trần và Những bông hoa đỏ, lúc hứng lên còn chơi được một đoạn bài Ở nơi khác của Hứa Ngụy. Trong đợt nghỉ hè, Kiều Nhiên cũng học chơi guitar, nhưng vẫn chỉ dừng ở giai đoạn sơ cấp với những bài như Bạn ngồi cùng bàn. Hai đứa thường mang đàn guitar đến, thay nhau hát trong căn phòng nhỏ của Phương Hồi. Lâm Gia Mạt và Triệu Diệp không biết những thứ này, chỉ ngồi bên cạnh nghe. Ông bà Phương Hồi thường chuẩn bị cho họ nhiều đồ ăn, đến là bổ dưa hấu, luộc ngô, đặt một cái chậu to ở dưới để bỏ vỏ, bỏ hạt. Căn phòng chật hẹp, mặt trời chiếu xuống, càng nóng bức hơn. Phương Hồi bật chiếc quạt điện cũ kêu phành phạch ở mức to nhất, rồi mỗi người lại được phát một chiếc quạt nan. Nếu có muỗi thì đốt hương muỗi trước cửa.

Phương Hồi cười nói, qua đó có thể thấy hồi đó bọn họ sống tạm bợ và nhàn hạ biết bao, tiếng đàn guitar, tiếng quạt điện, tiếng nói chuyện hòa vào thành một, mùi hương muỗi, mùi dưa hấu, mùi mồ hôi trộn lẫn vào nhau. Chắc là vì không nhìn thấy ngày chia tay nên thời gian lúc nào cũng trôi qua rất chậm.

Và khi ngồi trong căn phòng nhỏ bật điều hòa ở Australia, nghe cô kể những chuyện này, tự nhiên tôi lại cảm thấy bi ai. Một là vì tôi phát hiện ra rằng, nỗi đau mà sự trưởng thành gây ra cho cô càng ngày càng rõ nét, hai là vì ở chỗ tôi, dường như cô không được an ủi một cách thực sự. Đột nhiên tôi có phần nghi ngờ mình, không biết có thể làm cho cô nở một nụ cười rạng rỡ như vậy trước mặt tôi không. Giữa chúng tôi, nếu không có quá khứ, thì liệu sẽ có tương lai hay không?

Tuy nhiên Phương Hồi không nhận ra suy nghĩ của tôi, đôi môi cô khẽ mấp máy rồi lại bắt đầu chậm rãi đọc tên Trần Tầm.

Chẳng mấy chốc mà sinh nhật của Trần Tầm đã đến, sinh nhật của cậu trùng ngày với tôi, thế nên cũng sẽ gặp một vấn đề như tôi, đó chính là số người nhớ ngày này thì ít và số người quên thì nhiều, nhưng vẫn phải lớn lên qua các kì nghỉ hè như vậy. Chính vì thế, Trần Tầm cũng đã quen với việc tổ chức sinh nhật cùng đám bạn thời để chớm chứ không phải tổ chức sinh nhật với bạn bè cùng lớp. Bây giờ có Phương Hồi rồi thì dĩ nhiên lại phải khác, không thể bỏ rơi Phương Hồi, như vậy thì buộc phải gặp đám bạn đó một lần nữa. Cuộc gặp gỡ lần trước kết thúc trong tình trạng đó khiến Trần Tầm cảm thấy không thoải mái, cậu quyết định điều hòa mâu thuẫn giữa hai bên. Vì cho dù là Phương Hồi hay đám Đường Hải Băng, đều là những người mà cậu không muốn để mất. Hơn nữa, với tính cách của Trần Tầm, cậu cũng không muốn dính dáng đến những chuyện cũ. Cậu cho rằng, chuyện đã xảy ra rồi, hơn nữa lại không vui vẻ gì thì tốt nhất là quên đi.

Ngày đầu tiên Trần Tầm gọi điện thoại cho từng đứa trong nhóm, nói với giọng rất kiên quyết rằng nhất định sẽ đưa Phương Hồi đi, thế nên bất luận là trước đây, Phương Hồi đã từng gặp chuyện gì, đều không nên để ý nữa. Bản thân cậu không để ý, bọn họ càng không cần thiết phải để ý. Đẳng nào thì cậu cũng

thích Phương Hồi rồi, không còn cách nào khác.

Tôn Đào và Dương Tình cũng vui vẻ đồng ý. Trước đó Dương Tình đã đọc khá nhiều tiểu thuyết của Tịch Quyên nên rất đa cảm, cô nói, vì một cô gái mà Trần Tầm làm được như vậy là rất đàn ông, tình yêu này nên được ca ngợi, nên viết thành tiểu thuyết, quay thành phim, tóm lại là không nên phá. Cô kiên quyết đứng về phía bọn họ, kiên quyết phản đối mọi thế lực tà ác chia cắt đôi uyên ương, lại còn khẳng định như đinh đóng cột rằng, nếu bọn họ bỏ nhà ra đi, chắc chắn cô sẽ giúp họ mua vé, lại còn hỏi thêm là đến lúc đó có phải sẽ đi tàu đến Thượng Hải, sau đó lên thuyền sang Hồng Kông hay không, như thế sẽ phù hợp với tình tiết câu chuyện, rất tiểu thuyết.

Tôn Đào khá bình tĩnh, không đếm xỉa đến ảo tưởng tình yêu của đám con gái như Dương Tình, cậu nói với Trần Tầm bằng giọng rất chảnh, nếu Trần Tầm làm thế cậu cũng không có ý kiến gì nhiều, vì Phương Hồi là bạn gái của Trần Tầm chứ không phải là bạn gái của cậu, nếu trước đây Dương Tình nói như vậy, chắc chắn cậu sẽ lườm cô. Nhưng trong chuyện này, với tư cách là bạn, lập trường chỉ có một, đó là Trần Tầm cảm thấy thoải mái. Còn về Phương Hồi, về mặt quan điểm, Tôn Đào vẫn không có thiện cảm.

Trần Tầm và Dương Tình đều không thích nghe những câu nói này của cậu. Ở đầu bên kia điện thoại, Dương Tình chửi rất thoải mái, hết trong phim: “Ông cứ nói đi! Nói đi! Nói cái đêch gì! Nói thêm lần nữa tôi sẽ không tha cho ông đâu!”. Thấy khó mà giữ yên được thân, Tôn Đào vội cúp điện thoại, Trần Tầm cũng thấy hả hê vì những điều cần trút đã được Dương Tình trút hết ra rồi, cậu hậm hực một lúc lâu ở đầu bên kia điện thoại rồi mới gọi cho Ngô Đình Đình.

Sau khi nghe xong lời trình bày rất hùng hồn của Trần Tầm, Ngô Đình Đình liền trầm ngâm một lát, suy nghĩ của cô gần giống với suy nghĩ của Tôn Đào, vẫn chưa thể chấp nhận một người như Phương Hồi. Cô luôn có cảm giác rằng hai người này không hợp nhau, Phương Hồi rất nhạy cảm, còn Trần Tầm thì quá sôi nổi. Sự kết hợp này sẽ làm đảo lộn cuộc sống của nhau, càng cố gắng tiếp cận lại càng đau khổ. Tuy nhiên, Ngô Đình Đình không nói thẳng ra suy nghĩ của mình mà chỉ nhắc nhở Trần Tầm rằng, Phương Hồi không giống với cô, không thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nếu Trần Tầm thật lòng thì phải rộng lượng tong chuyện này. Trần Tầm biết cô lại nhớ đến Bạch Phong, nên không nói thêm gì nữa. Cuối cùng Ngô Đình Đình còn nhận lời đến hôm đó sẽ quan tâm, nói chuyện với Phương Hồi, đồng thời khuyên cậu tốt nhất nên đích thân đi nói với Đường Hải Băng chuyện này, vì rốt cuộc chỉ có Đường Hải Băng là người được chứng kiến chuyện năm xưa, trong lòng vẫn có ác cảm.

Gần tối, Trần Tầm đi tìm Đường Hải Băng. Hồi bé, họ sống trong cùng một con ngõ nhỏ, sau đó, mấy đứa liên tục chuyển nhà cùng với công cuộc xây dựng của Bắc Kinh, hiện giờ đã phân tán ở các nơi. Trần Tầm đạp xe len lỏi quanh các tòa nhà ngói đỏ, cậu nhớ lại những ngày còn nhỏ, cùng Đường Hải Băng đạp xe quanh các con ngõ bằng chiếc xe đạp Vĩnh Cửu của nhà, hồi đó cậu còn bé, thậm chí còn không với được tới yên xe, Đường Hải Băng luôn ở bên cạnh cậu, mỗi khi cậu không kịp phanh và ngã chống kênh, Đường Hải Băng đều vội xuống xe và đỡ cậu dậy, còn Trần Tầm cũng luôn cam tâm tình nguyện đi trước dẫn đường, kéo chuông inh ỏi. Hồi đó bọn họ làm những việc này rất tự nhiên, cho đến tận bây giờ, Trần Tầm nghĩ rằng giữa bọn họ vẫn nên như vậy, cậu đã thích Phương Hồi thì Đường Hải Băng cũng nên ủng hộ và chơi với bọn họ, đâu đến phải gay gắt như thế. Nghĩ vậy, Trần Tầm lại đạp xe nhanh hơn.

Trần Tầm đến khu sân nhà Đường Hải Băng thì gặp cậu vừa đi mua thuốc lá về. Đường Hải Băng vui vẻ vẫy Trần Tầm và chỉ tay vào chỗ mát bên cạnh rồi bước đến.

“Hôm nay sao lại có thời gian đến tìm tôi? Không phải các ông đang bận nhảy nhót đó sao?”. Đường Hải Băng hỏi.

“Haizz! Bọn tôi nhảy buổi sáng, giờ này nhảy có mà chết ngộp à! Tôi biết ngay là ông quên rồi! Ngày mai là ngày gì ông có nhớ không?”. Trần Tầm dựng chân chống xe đạp hỏi.

“Còn lâu tôi mới quên! Sinh nhật của ông chứ gì! Ngày mai có kế hoạch gì không?”. Đường Hải Băng rút một điều thuốc ra hỏi: “Làm điều nhé?”.

“Tôi không hút! Tôi muốn cả bọn cùng đi ăn với nhau, sau đó đến công viên Địa Đàn trượt băng!”. Trần Tầm gạt tay cậu ta ra nói.

“Quên mất việc ông là học sinh ngoan! OK! Ngày mai tôi và đám Tôn Đào sẽ đến!”. Đường Hải Bằng rút bật lửa ra bật lên, châm thuốc, rít một hơi dài.

“Hải Bằng...”. Trần Tầm lưỡng lự nói.

“Gì vậy?”.

“Ngày mai tôi sẽ cho cả Phương Hồi đi”. Trần Tầm nhìn thẳng vào cậu ta nói.

Đường Hải Bằng sững người ra một lát rồi ném ngay điều thuốc xuống đất, di chân rồi nói lớn: “Sao ông vẫn không chịu từ bỏ ý định đó nhỉ! Gì mà nhu nhược thế! Con bé Phương Hồi đó...”

“Thì cũng chỉ có mỗi chuyện thằng bạn thích Phương Hồi thôi cấp hai chết thôi đúng không!”. Trần Tầm ngắt lời Hải Bằng nói: “Thế thì có sao? Có phải là Phương Hồi giết đâu, cậu ấy chẳng có lỗi gì cả”.

“Ông không hiểu! Không nên dỵ vào con bé đó... M.kiếp! Ông thử nghĩ xem, không được xơ múi gì thì đời nào Lí Hạ phải bán mạng vì nó?”. Đường Hải Bằng bực bội nói.

“Nhưng Phương Hồi cũng có bắt Lí Hạ đi đánh nhau với người ta đâu! Hải Bằng, ông hãy tin tôi, Phương Hồi không phải là hạng người như vậy”. Trần Tầm nói với giọng rất khẩn thiết.

“Tin ông? Tôi được tận mắt chứng kiến chứ có phải không đâu!”. Đường Hải Bằng đẩy cậu ra nói.

“Tận mắt chứng kiến thì có sao? Ông đâu phải là Lí Hạ, ông biết cậu ta nghĩ gì chắc? Hơn nữa vết thương đó là chẳng may! Đâu có phải ai cố tình sắp đặt gì đâu! Phương Hồi cũng không ngờ kết quả lại như vậy! Sống chết có số rồi, Bạch Phong cũng đã từng dính vào vụ này, ông nói cậu ta là kẻ xấu được không?”. Trần Tầm ra sức thanh minh cho Phương Hồi.

“M.kiếp! Vì nó mà ông dám lôi Bạch Phong ra để lấy ví dụ! Tôi nói cho ông biết trước nhé, ông đừng bao giờ nói ra những câu này trước mặt Đình Đình! Nếu không nó sẽ hận ông lắm đấy!”.

“Tôi biết!”. Trần Tầm bực bội nói: “Hải Bằng, tôi chỉ thích Phương Hồi thôi, về lâu dài tôi cũng không dám nói, nhưng ít nhất hiện tại chắc chắn tôi vẫn muốn đến với Phương Hồi, nếu là anh em thì ông cũng đừng khuyên tôi nữa, ngày mai mọi người gặp nhau vui vẻ. Được hay không? Ông nói đi!”.

Đường Hải Bằng lạnh lùng nhìn cậu nói: “Tôi hiểu rồi! Tôi cũng không tranh cãi với ông nữa, nhóc ạ, tôi nhường ông! Nhưng tôi nói trước nhé, sớm muộn gì cũng có ngày ông không chịu được đâu! Ngày mai mấy giờ? Tôi đi!”.

“Hả?”. Trần Tầm không ngờ Hải Bằng lại đồng ý nhanh như vậy.

“Hả cái gì! Mấy giờ?”. Đường Hải Bằng bực bội nói.

Trần Tầm báo giờ hẹn, Đường Hải Bằng cũng không nói thêm gì nữa mà đi lên nhà. Trần Tầm cứ có cảm giác rằng chuyện này không vui vẻ gì, nhưng cũng không có cách nào để trút bực. May mà cũng tạm gọi là giảng hòa được cho bọn họ, mọi thứ đã sắp đặt ổn thỏa, chỉ còn thiếu mỗi việc t cho Phương Hồi nữa thôi, Trần Tầm định tối về nhà gọi điện thoại cho cô sau.

Nhưng cậu không thể ngờ rằng, tối hôm đó cậu không sao tìm được cô.

27. Q.4 - Chương 8

Sau khi về đến nhà, Trần Tầm liền gọi điện thoại đến nhà bà nội Phương Hồi, bình thường bà cụ rất hồ hởi, nhưng hôm đó lại trả lời bằng giọng rất lạnh lùng: “Phương Hồi không có nhà”. Không đợi Trần Tầm hỏi gì thêm, đầu bên kia đã cúp máy. Trần Tầm cũng thấy thắc mắc, tiếp đó lại gọi điện thoại đến nhà Phương Hồi, ba cô nhắc máy, cũng vẫn lạnh lùng như vậy và câu trả lời vẫn là câu “Phương Hồi không có nhà” khiến cậu sững sốt đó.

Tự nhiên Trần Tầm không biết phải làm thế nào.

Cậu phát hiện ra rằng mình không có cách nào, không biết cô đã đi đâu, không biết cô đang làm gì, thậm chí không biết phải tìm cô bằng cách nào để hỏi cô.

Tôi nghĩ cảm giác đó chắc chắn rất tuyệt vọng, rõ ràng là rất gần gũi nhau, nhưng lại có thể xa cách nhau chỉ trong một tích tắc, một điều đáng sợ là, cậu không biết rốt cuộc khoảng cách này là bao xa.

Hồi đó Trần Tầm vẫn còn rất trẻ, cậu không cam tâm khi phải đối mặt với sự hụt hẫng này. Cậu không dám gọi điện thoại đến nhà Phương Hồi nữa, thế là cậu liền nhờ đám bạn thời để chỏm và bạn bè cùng lớp, Triệu Diệp, Lâm Gia Mạt, Ngô Đình Đình, Tôn Đào, Dương Tình... gọi điện đến nhà Phương Hồi. Cậu biết có lẽ cách làm này rất gây phiền hà, cũng biết nó sẽ khiến đám bạn thời để chỏm của cậu càng giảm lòng tin đối với Phương Hồi, nhưng cậu không còn quan tâm nhiều đến những chuyện đó. Cho đến bây giờ, đối với Trần Tầm, vẻ bí ẩn của Phương Hồi đã không còn là một sự cuốn hút, mà nói chính xác hơn là nỗi bất an và sự dằn vặt.

Tuy nhiên kết quả vẫn làm cho cậu thất vọng, cho dù là ba Phương Hồi hay bà nội cô, đều không nói cô đã đi đâu, hỏi đi hỏi lại vẫn chỉ là câu trả lời cô không có nhà.

Cứ như vậy, gần như một đêm, sáng hôm sau Trần Tầm đạp xe đến trường rất sớm, cậu quên hẳn sinh nhật của mình, cũng không còn hào hứng gì nữa. Cậu chỉ muốn nhanh chóng được gặp Phương Hồi, hỏi cô xem rốt cuộc là thế nào.

Gần như Trần Tầm là người đầu tiên đến trường, cậu cũng không vào lớp mà ngồi trên xe trước cổng trường và ngó nghiêng khắp nơi. Học sinh lần lượt kéo đến, Trần Tầm có quan hệ rộng nên không ít bạn bè đã lên tiếng chào cậu, nhưng cậu cũng không đáp lại gì nhiều, chỉ vẫy tay cho qua. Lúc vào trường, Vương Mạn Mạn cũng chúc mừng sinh nhật cậu, cậu cũng chỉ gật đầu. Trần Tầm đứng đợi rất lâu, Phương Hồi mới chậm rãi đi đến, cô không đi xe, nhìn thấy Trần Tầm liền vội chạy tới.

“Chúc... mừng sinh nhật cậu”. Phương Hồi vừa thở hổn hển vừa mỉm cười nói.

Nhưng Trần Tầm không hề đón nhận mà lạnh lùng hỏi: “Hôm qua cậu đi đâu vậy?”.

“Hả?” Bị hỏi, Phương Hồi cũng ngớ người ra, không biết phải trả lời thế nào, đành nói: “Tớ ở nhà cả ngày mà, không đi đâu cả...”

“Vậy hả?”. Trần Tầm cười gần một tiếng rồi quay đầu dắt xe đi.

Phát hiện thấy Trần Tầm không vui, đột nhiên Phương Hồi mới sực nhớ ra đúng là hôm qua đã ra ngoài, cô đến chợ để đặt cho Trần Tầm một sợi dây chuyền. Thời gian đó rất mốt kiểu dây chuyền có mặt là một chiếc bình thủy tinh nhỏ xinh, bên trong là một loại chất lỏng, đựng một số hạt kim tuyến lấp lánh, trên mặt hạt vòng cũng có thể viết chữ, sợi dây chuyền mà Phương Hồi đặt làm có viết dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Trần Tầm”. Phương Hồi nghĩ chắc là do Trần Tầm tưởng rằng mình không chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu nên cậu mới không vui như vậy, cô liền lấy từ trong ba lô ra sợi dây chuyền nhỏ đó, kéo Trần Tầm lại nói: “À, tớ nhớ ra rồi! Buổi chiều tớ có đi ra ngoài một lát, tớ đi...”

“Đừng nói dối nữa!”. Trần Tầm hất tay cô ra nói: “Tớ hỏi cậu tối hôm qua! Tối hôm qua cậu đã đi đâu! Tớ phải nhờ hết người nọ đến người kia để gọi điện thoại về nhà cậu và nhà bà nội cậu, mọi người đều bảo cậu không có nhà! Phương Hồi, cậu cảm thấy thật khó khăn khi phải nói thật với tớ như thế hay sao!

Bàn tay Phương Hồi ngưng ngừng dừng lại trong không khí, chiếc bình nhỏ trên sợi dây chuyền lắc lư qua lại giữa hai đũa, cuối cùng rơi xuống đất, vỡ tan, dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Trần Tầm” cũng vỡ tan, bám đầy bụi bẩn. Phương Hồi nhìn Trần Tầm bằng ánh mắt buồn bã rồi từ từ rút tay về.

Trần Tầm không hề xuống thang mà hỏi tiếp: “Cậu nói gì đi chứ! Tối qua cậu đã đi đâu?”.

“Ở nhà”. Phương Hồi mím chặt môi nói.

“Phương Hồi!” Trần Tầm gần như hét lên: “Cậu đừng...”.

“Ở nhà mẹ tớ”. Giọng Phương Hồi rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để Trần Tầm chấm dứt ngay lập tức cơn thịnh nộ: “Ba mẹ tớ... li hôn mà”.

Sân bóng vang lên tiếng kèn tập hợp, Phương Hồi cúi đầu đi qua chỗ Trần Tầm, Trần Tầm ngáp ngừng kéo ống tay áo của cô, nói nhỏ: “Tại sao không nói cho tớ biết...”

“Tớ không muốn mình khác với mọi người”.

Phương Hồi hít một hơi thật sâu, giằng khỏi tay Trần Tầm, quệt nước mắt rồi chạy về phía sân bóng.

Trần Tầm cảm thấy trái tim cậu như bị vật gì đó đâm vào đau nhói. Cậu lặng lẽ cúi xuống, nhặt từng hạt vòng lên, hạt vòng trắng đã biến thành màu đen thui, nét chữ bên trên càng khiến trái tim cậu tê tái. Cậu chỉ muốn bước đến xin lỗi Phương Hồi ngay lập tức, nhưng đột nhiên cậu lại sực nhớ ra rằng, khi cậu đuổi theo Phương Hồi, lời nói mà cậu đưa ra trước cô chắc chắn không phải là lời xin lỗi.

Thực ra ba mẹ Phương Hồi li hôn từ khi cô còn học cấp hai. Những người thuộc thế hệ đó thực sự không may mắn, hồi nhỏ đất nước vừa mới giải phóng, cả đất nước đều ở trong giai đoạn phục hồi, khổ cực muôn phần. Đi học lại rơi vào thời kì Cách mạng văn hóa, tất cả các trường đều ngừng giảng dạy, bất luận anh học giỏi đến đâu cũng phải dừng việc học lại, lên núi, về vùng nông thôn, tham gia vào các b đoàn, bị phân bổ về mọi miền của tổ quốc, biên biệt mấy năm trời, xa nhà hàng nghìn cây số. Đợi đến khi Cách mạng văn hóa kết thúc, các trí thức tiếp tục được học hành, lúc phân bổ công tác, hầu hết đều ở tỉnh khác. Khó khăn lắm chính sách của nhà nước mới cho phép họ trở về quê hương, mọi thứ ổn định trở lại, nhưng sống yên ổn chưa đầy hai năm, thì kinh tế thị trường rơi vào tình trạng khủng hoảng, giai đoạn cắt giảm biên chế bắt đầu, tình trạng thất nghiệp lại phổ biến.

Ông Phương Kiến Châu - ba của Phương Hồi đã trải qua cả quá trình đó. Suy nghĩ của ông cũng không thoảng, không thể lí giải tại sao một doanh nghiệp quốc doanh đang làm ăn như thế mà lại phá sản, tại sao các anh em công nhân lại phải khăn gói về quê, ông có tay nghề tốt như vậy, vẽ đẹp như vậy, tại sao lại thất nghiệp? So với người cha, mẹ của Phương Hồi - bà Từ Yến Tân lại lành lợi hơn nhiều, bà đã tự mở cửa hàng buôn bán nhỏ từ lâu, thời gian đầu là bán gạo ven đường, sau đó là mua bán đồ nhung len, cái gì kiếm được tiền là bà làm cái đó, dần dần tích lũy được một số tiền khá lớn.

Các nhà xã hội học nói rất đúng, cuộc hôn nhân ổn định nhất là những cuộc hôn nhân mà nền tảng kinh tế và địa vị xã hội của người đàn ông cao hơn người đàn bà một chút và cuộc hôn nhân không ổn định nhất là những cuộc hôn nhân mà nền tảng kinh tế và địa vị xã hội của người đàn bà cao hơn hẳn người đàn ông, ví dụ như ba mẹ Phương Hồi. Họ li hôn không phải vì hai bên không còn tình cảm với nhau, mà chỉ là do sự ảnh hưởng của xã hội lớn hơn rất nhiều so với sự ảnh hưởng của suy nghĩ cá nhân.

Sau khi li hôn, Phương Hồi đã theo ba, thỉnh thoảng lại sang ở với mẹ mấy ngày. Mặc dù cô không muốn thừa nhận ba mình là người nhu nhược, nhưng thực ra cũng hiểu mình đã đứng ở bên yếu thế. Cô cảm thấy ba cần cô hơn, mất đi một gia đình trọn vẹn, đối với cô, giàu có hay nghèo hèn đều không còn nghĩa lí gì cả. Hơn nữa, cô vẫn có phần nào trách mẹ, bất luận xuất phát từ lí do gì, kết quả vẫn là vì tiền mà mẹ đã bỏ rơi cô.

Tôi cảm thấy tính cách đặc biệt của Phương Hồi là do những vấn đề này trong cuộc sống tạo nên. Tuy nhiên, với tư cách là một kẻ bàng quan, một người đã trưởng thành như tôi có thể nhận ra những điểm này, còn đối với Trần Tầm - chàng trai hồi đó vừa mới trải qua sinh nhật lần thứ 16, tôi nghĩ chắc cậu vẫn chưa thể hiểu. Chưa thể hiểu nên không thể quan tâm, không thể quan tâm sẽ vô tình gây tổn thương, vô tình gây tổn thương sẽ khiến cả hai trở nên xa cách hơn.

Và cũng có thể, sự nóng nảy, bùng nổ của tuổi trẻ đã khiến họ rơi vào vòng tuần hoàn xấu.

Buổi tập múa ngày hôm đó, Trần Tầm cứ để đầu óc tận đầu tận đầu, cậu theo dõi Phương Hồi rất sát, buổi tập vừa kết thúc là chạy ngay đến chỗ cô.

“Lát nữa đi cùng nhé!”. Trần Tầm nói với vẻ ngượng ngùng: “Tổ chức sinh nhật cho tớ”.

Phương Hồi không nói gì, câu nói của Trần Tầm lúc sáng khiến cô thấy hơi buồn, nhưng dù gì thì hôm nay cũng là ngày sinh nhật của Trần Tầm, cô cũng không muốn để cậu mất vui. Nếu nói năm ngoái bọn họ xảy ra chuyện thì cô sẽ rụt rè lựa chọn việc chia tay để chấm dứt mọi chuyện. Nhưng năm nay cô lại không hạ được quyết tâm này, không phải vì cô đã trở nên dũng cảm, có thể gánh chịu mọi chuyện, mà vì cô đã trở nên nhút nhát hơn, nhút nhát đến mức không dám ra đi, chỉ sợ để mất.

“Hôm qua tớ đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, nhưng không thể nào tìm được cậu... Tớ sốt ruột vô cùng, thực sự không yên tâm. Phương Hồi, từ nay trở đi, bất luận đi đâu, cậu cũng phải để cho tớ tìm được cậu nhé?”. Trần Tầm nhìn cô, càng nói càng ảm ức hơn.

“Còn cái này... tớ đã nhặt lên hết rồi. Tớ rất thích, về nhà tớ sẽ rửa sạch, tớ sẽ giữ mãi... tớ...”. Trần Tầm xòe tay ra, trên tay cậu là mấy hạt vòng viết dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Trần Tầm”, vì nắm trong tay khá lâu nên mồ hôi lòng bàn tay đã làm cho sạch hơn.

“Ừ”. Thấy vậy, Phương Hồi có vẻ cũng đã mềm lòng hơn, cô gật đầu nói: “Thế thì về nhà mẹ tớ với tớ trước đã nhé, tớ lấy ít đồ, tối nay tớ không ở đó nữa”.

“Ừ! Để tớ chở cậu!”. Trần Tầm vui vẻ nói.

Trên đường, hai đứa vẫn chưa làm lành được hẳn với nhau, cả hai đều không nói gì, đạp xe rẽ mấy lần là đến ngoài Triều Dương Môn.

Trần Tầm hỏi: “Nhà mẹ cậu ở đây

“Ừ, từ đây rẽ vào là đến!”. Phương Hồi vỗ vào lưng cậu nói.

Con đường đó ngay cạnh siêu thị Hoa Phở, đột nhiên Trần Tầm sực nhớ ra phản ứng đặc biệt của Phương Hồi trong lần đi du xuân đó, cậu liền hỏi: “Lần trước bọn mình đến đây mua đồ ăn, có phải cậu nhìn thấy mẹ cậu hay không?”.

Phương Hồi sững người ra một lát rồi nói: “Ừ...”

“Tớ cũng nghĩ chỉ ở bên kia đường, tại sao cậu lại không đi! Nhưng gặp mẹ cậu cũng có sao đâu”. Trần Tầm nói.

“Tớ không muốn để mẹ tớ nhìn thấy, rẽ trái, đến rồi”. Phương Hồi bình thản nói.

Trần Tầm xuống xe, nhìn khu nhà ở cao cấp trước mặt với vẻ sững sốt: “Ồ đây hả?”.

“Ừ, cậu đợi tớ một lát, tớ sẽ ra ngay!”. Phương Hồi nhảy xuống xe nói.

Hồi đó hầu hết người Bắc Kinh còn chưa bao giờ nghe nói đến nhà liền kề hai tầng, trong khi khu nhà mà mẹ Phương Hồi ở, chính là hoa viên Cự Long, tất cả các ngôi nhà đều là nhà liền kề hai tầng. Trần Tầm nhìn khu nhà ở cây cối xanh mát và đám trẻ con nước ngoài chạy ra chạy vào, bất giác cũng phải than thầm về sự cách biệt của cuộc sống. Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng mẹ Phương Hồi lại giàu có như vậy, nhìn Phương Hồi sẽ không thể phát hiện ra. Cậu không thể lý giải tại sao Phương Hồi lại không kể với cậu, cậu cảm thấy có tiền không có gì là xấu, thực sự không cần thiết phải giấu giếm.

Một lát sau, Phương Hồi đeo ba lô đi ra, Trần Tầm đạp xe đi một đoạn ngắn, cô vừa ra liền nhảy ngay lên xe, giờ cô đã quen với việc này.

“Bọn mình đi đâu vậy? Sao không gọi Lâm Gia Mạt và mọi người?”. Phương Hồi hỏi.

“Đến công viên Địa Đàn trượt băng, bọn mình không đi với bọn họ, năm nào t sinh nhật với đám Đường Hải Băng, phải nhanh lên một chút, chắc bọn họ đến rồi đấy”.

“Hả?”. Phương Hồi sững sốt hỏi.

“Không sao! Cậu cứ yên tâm, tớ đã nói với bọn họ rồi, bọn mình đã đến với nhau thì bọn họ sẽ không làm gì đâu. Sau này, tớ muốn cậu luôn cảm thấy rằng cậu giống với tất cả mọi người! Không có chuyện gì mà cậu phải sợ cả! Nhưng mà cậu không được giấu tớ chuyện gì nữa đâu đấy!”.

“Tớ không biết trượt băng...”

“Tớ sẽ dạy cậu!”.

“Tớ...”.

“Ngồi chắc nhé! Tớ tăng tốc đấy!”.

Trần Tầm đạp xe như bay, Phương Hồi ngồi sau không nói thêm gì nữa. Thật ra trong lòng cô thực sự không muốn, thực sự không muốn gặp lại Đường Hải Băng nữa, vì chỉ cần gặp lại, hai người đều sẽ nhớ đến chuyện cũ, chắc chắn điều này sẽ không vui vẻ gì. Nhưng thấy Trần Tầm quả quyết như vậy, cô cũng ngại từ chối.

28. Q.4 - Chương 9

Bắt đầu từ đó, dần dần bọn họ đã phát hiện ra khiếm khuyết của nhau. Nỗi sợ hãi mà vết rạn nứt nhỏ gây ra đã khiến họ phải âm thầm thỏa hiệp trong trạng thái thấp thỏm bất an, thậm chí hết sức nỗ lực để bù đắp. Tuy nhiên, tôi nghĩ có lẽ họ đã hơi mạnh tay và non nớt, có lẽ số phận đã đùa cợt với họ. Tóm lại là dần dần họ càng đi càng cách xa nhau hơn mà không ai cảm nhận được điều đó.

Trần Tầm chở Phương Hồi đến công viên Địa Đàn, người đầm đìa mồ hôi, lưng áo ướt sũng. Đường Hải Băng và mọi người đều đã đến, từ xa Tôn Đào vẫy tay gọi cậu. Có lẽ do quá căng thẳng nên khi nhảy xuống, quần Phương Hồi đã bị kẹt trên gác-ba- ga, hai đứa loạng choạng, suýt nữa thì ngã.

“M.kiếp... ngớ ngẩn thật!”. Đường Hải Băng nheo mắt nói với vẻ không thèm chấp.

Dương Tình đứng bên cạnh phì cười, Ngô Đình Đình véo cô một cái rồi cười bước đến nói: “Sao vậy? Vừa đến đã chào bọn này nhiệt liệt thế à?”.

“Đừng có thất đức thế! Vì sợ bọn cậu đợi lâu nên mới vội thế! Vừa nãy suýt nữa chân tớ còn bị chuột rút!”. Trần Tầm cười nói: “Phương Hồi nhỉ?”.

Phương Hồi rụt rè bước đến, đưa mắt nhìn một lượt, gật đầu coi như là chào mọi người.

“Lần trước đã biết nhau rồi, tớ không giới thiệu nữa nhé! Hôm nay cả nhóm chơi thật đã vào!”. Trần Tầm kéo Phương Hồi về phía mình, nhìn Đường Hải Băng nói: “Hải Băng, ông bảo hôm nay đi ăn ở đâu? Chắc mọi người đã bàn với nhau cách chém tôi từ lâu rồi đúng không?”.

Đường Hải Băng châm một điếu thuốc, chỉ tay sang bên kia đường nói: “Sang McDonald thôi! Lát nữa còn phải trượt băng nữa mà, đừng đi xa quá”.

“Ừ, đợi tôi cất xe đã rồi sang cả thế!”. Trần Tầm dắt xe vào bãi đỗ xe.

Phương Hồi không kịp bám theo cậu, cô đứng một mình giữa mọi người, nhìn rất lẻ loi.

“Hè! Cậu biết không?”. Đường Hải Băng bước đến chỗ Phương Hồi, nhả ra một làn khói, nói: “Lí Hạ dạy tôi hút thuốc đấy”.

Phương Hồi run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt, Ngô Đình Đình liền vỗ tay vào lưng Đường Hải Băng, nói: “Cái ông này! Thật chẳng ra làm sao cả!”

“M.kiếp! Nhẹ thôi! Tay bà như tay đàn ông, đánh đau chết đi được!”. Đường Hải Băng liền hậm hực bỏ đi.

“Mặc kệ cậu ta!”. Ngô Đình Đình nói với Phương Hồi: “Cậu ta không biết ăn nói cho lắm!”.

Phương Hồi sợ sệt gật đầu, Trần Tầm cất xe xong liền chạy đến, kéo tay cô nói: “Nói xấu tớ sau lưng gì vậy, đi thôi!”.

Nắm chặt tay Trần Tầm, Phương Hồi đã phần nào yên tâm hơn, bọn họ cùng lên cầu vượt dành cho người đi bộ trên cao và vào cửa hàng Mc Donald đối diện với công viên Địa Đàn.

Mấy đứa chọn một cái bàn lớn, vừa ngồi xuống ghế, Dương Tình đã trêu môi nói: “Trần Tầm, tớ muốn ăn kem cốc socola”.

“Ok, Ok! Ăn cái gì cũng được!”. Trần Tầm cười nói: “Mọi người gọi gì nữa, nói ọi người biết là chỉ lần này thôi nhé! Sau lần này không được ăn nữa đâu! Đừng vượt quá 100 tệ là được”.

“Ba hamburger!”. Tôn Đào giơ ba ngón tay lên nói.

“M.kiếp! Ăn gì mà lắm thế! Định để no vỡ bụng à!”. Trần Tầm hậm hực nói.

“Ai bảo không ăn được! Ngày nào tôi cũng phải lao động cật lực, phải bồi bổ chứ! Đúng không Dương Tình!”. Tôn Đào trợn mắt nói.

“Vớ vẩn!”. Dương Tình thui cho cậu ta một quả.

“Mày dâm dăng quá!”. Đường Hải Băng cười ranh mãnh.

“Thôi đi các ông! Ở đây còn có học sinh giỏi nữa đây!”. Ngô Đình Đình nhìn Phương Hồi đang đỏ bừng mặt nói.

“Hừ... học sinh giỏi chưa chắc đã là người tốt!”. Đường Hải Băng âm ờ nói: “Tôi ăn cánh gà cay!”.

“Hải Băng!”. Trần Tầm trợn mắt nhìn cậu ta.

“Nhìn gì chứ! Ghi đi!”. Đường Hải Băng qu

Phương Hồi lặng lẽ cúi đầu xuống, tâm trạng cô gần như rơi xuống vực thẳm, cô biết Đường Hải Băng sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô, những giây phút này đối với cô là quá dài, quá khổ sở.

“Phương Hồi, cậu muốn ăn gì?”. Ngô Đình Đình xoa dịu tình hình, nhẹ nhàng hỏi cô.

“Gì cũng được...” Phương Hồi nói nhỏ.

“Tôi biết cậu ấy thích ăn gì”. Trần Tầm bỏ bút xuống: “Có gọi gì nữa không? Nếu không tôi vào mua nhé! Không được gọi thêm nữa đâu đấy!”.

“Hết rồi, ông ngồi đi, đưa tiền cho tôi, tôi vào mua”. Ngô Đình Đình kéo Trần Tầm nói.

“Thế cũng được”. Trần Tầm biết Ngô Đình Đình muốn cậu ở lại với Phương Hồi bèn nói với giọng cảm kích.

Vì tuổi còn trẻ nên đến khi vào bữa, bầu không khí giữa bọn họ đã dịu hơn rất nhiều. Nhóm họ gặp nhau dường như không bao giờ hết chuyện cười để kể, mọi người chỉ trích, nói xấu nhau, những chuyện ngày xưa đều được lôi ra hết.

Trần Tầm vừa kể xong sự tích anh hùng Đường Hải Băng bị ba cậu ta cầm chổi đuổi khắp con ngõ, Đường Hải Băng liền háng giọng nói: “Hê! Bây giờ tôi sẽ kể một chuyện tuyệt mật, đảm bảo rằng mấy người chưa bao giờ được nghe!”.

“Đừng vòng vo nữa! Kể đi!”. Tôn Đào cười nói.

“Câu chuyện có tên là Trần Tầm và chú chó...”. Đường Hải Băng chậm rãi nói.

Nghe thấy tựa đề này, Dương Tình liền bật cười, cô vừa đánh Đường Hải Băng vừa nói: “Trần Tầm và chú chó... ông bịa giỏi thật đấy! Bất chúc tên bộ phim Hàng rào, người đàn bà và chú chó... hả!”

“Ông đừng có bịa linh tinh nhé!”. Trần Tầm cười nói.

“Hôm nay tôi mà bịa thì họ Đường của tôi phải viết ngược lại!”. Dường như Đường Hải Băng đã bực với Trần Tầm, nháy mắt bất chúc giọng của Đơn Điền Phương kể: “Đó là câu chuyện xảy ra vào cuối thập kỷ 80, tại một con ngõ nhỏ ở phía Đông khu Đức Ngoại, quận Tây Thành, đó là nơi quần hùng cát cứ...”.

“M.kiếp! Còn bảo là không bịa!”. Trần Tầm ném một miếng khoai tây sang nói.

“Đúng vậy! Ông kể đơn giản thôi! Tưởng mình là nghệ nhân kể chuyện à!”. Tôn Đào liền hòa theo.

“OK! Bà Hai nhà ông Trương có nuôi một con chó, mấy người còn nhớ chứ?”. Đường Hải Băng cười nói.

“Tôi nhớ!”. Dương Tình giơ tay lên: “Khi mới đưa về còn rất nhỏ, chỉ vài tháng sau đã to thù lù! Con chó ấy dữ lắm, tôi không dám đến sân đó chơi nữa! Sau đó hình như bị bọn ăn trộm chó bắt mất đúng không?”.

“Đúng, chính là con chó đó”. Đường Hải Băng gật đầu: “Tối hôm đó, tôi và Trần Tầm ra cửa hàng mua kem, Trần Tầm tham ăn, ăn trộm một ít tiền của mẹ hắn và mua thêm một gói kẹo nữa. Kết quả là vừa ra cửa thì nhìn thấy con chó đó...”

“Hả!”. Trần Tầm kêu lên thán thiết, kéo Đường Hải Băng nói: “Đại ca! Em thua rồi, đại ca đừng kể chuyện đó nữa được không!”.

“Không được, không được!”. Ngô Đình Đình ngăn Trần Tầm lại, cười giục: “Hải Băng, mặc kệ cậu ta! Cậu kể tiếp đi, sau đó thế nào!”.

Đường Hải Băng nhìn Trần Tầm với vẻ rất đắc ý rồi nói tiếp: “Lúc đó bà Hai không có mặt, con chó đó cũng không có người dắt nên cứ loang quanh ở đó. Hồi nhỏ Trần Tầm rất nhát gan đúng không, sợ quá dễ rơi hết các thứ xuống đất. Tôi liền nói với nó rằng, nhặt nhanh rồi chạy ngay đi. Mọi người thường nói chó

sợ người ngồi xổm, chắc nó không dám lại gần đâu. Ai ngờ con chó đó rất dữ, vừa nhìn thấy Trần Tầm ngồi xổm xuống, tưởng cậu ta lấy đá ném nó bèn nhảy phốc lên. M.kiếp! Tôi sợ quá, liền kéo Trần Tầm phi đi như bay!

“Càng chạy nó đuổi càng hăng đúng không?”. Dương Tình đế thêm vào.

“Chứ sao! Nhưng hồi đó đâu còn nghĩ được như thế! Kết quả mấy người đoán thế nào? Đừng nghĩ hồi đó Trần Tầm nhỏ, chạy cũng nhanh ra phết, bám sát gót tôi! Tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều, nhìn thấy con ngõ nào là chạy vào con ngõ đó, tôi vừa trốn xong thì thấy một bóng đen lao vút vào, không bốc phét chứ tốc độ đó, tôi không nhìn rõ là người hay chó! Một lát sau, tôi liền nghe thấy con chó đó đang gầm gừ. Tôi ngó trộm ra, mọi người đoán sao không? Con chó loanh quanh một hồi, còn Trần Tầm thì không thấy đâu! M.kiếp! Mà chạy nhanh hơn cả chó!”.

Mọi người bật cười ha ha, Phương Hồi cũng cười, cô cảm thấy khi nghe Đường Hải Băng kể chuyện này, nhìn cậu ta chỉ giống như cậu bạn thời ể chỏm của Trần Tầm, không hề đáng sợ.

“Nghe đây! Còn chi tiết quan trọng nữa! Đợi đến khi được giải cứu, tôi liền mò ngay đến nhà Trần Tầm, cậu ta đang ngồi khóc thút thít trên chiếc ghế con, tôi ngược mắt lên thì thấy trên dây phơi có vắt một chiếc quần đùi ướt sũng, chính là... cái quần mà cậu ta mặc lúc trước

Đường Hải Băng không nhận được nữa bèn bật cười thành tiếng, mọi người sững người ra một lát rồi tất cả đều cười như nắc nẻ. Trần Tầm đỏ bừng mặt, với qua bàn túm lấy Đường Hải Băng, Đường Hải Băng vừa cười vừa tránh, nói: “Đừng trách tôi, những điều tôi kể đều là sự thật mà!”.

Dương Tình gần như cười chảy cả nước mắt, cô nằm sấp xuống người Tôn Đào nói: “Ôi ôi, buồn cười quá! Chuyện này kinh điển thật! Sao trước đây tớ chưa bao giờ được nghe kể nhỉ! Thế sau đó ông đã thoát khỏi con ngõ đó bằng cách nào? Con chó tự bỏ đi à?”.

“Bạch Phong nghe thấy tiếng chó sủa liền gọi bà Hai đến lôi nó về!”. Đường Hải Băng nói.

Ai ngờ cậu ta vừa nói xong câu này, tất cả mọi người vừa nãy còn đang cười ngặt nghẽo, đột nhiên liền im bật. Phương Hồi nhìn họ với vẻ thắc mắc, Trần Tầm trợn mắt nhìn Đường Hải Băng, Đường Hải Băng cũng biết mình đã lỡ lời, bèn cúi đầu xuống. Dương Tình rụt rè nhìn Ngô Đình Đình, còn Tôn Đào thì thở dài một tiếng.

Ngô Đình Đình không nói gì, cô cầm cốc lên uống hết số coca cola còn lại trong cốc, lau miệng rồi nói: “Mọi người ăn xong hết rồi thì về thôi”.

Phương Hồi phát hiện thấy bàn tay cô run run, bèn hỏi: “Cậu sao vậy? Mệt à?”.

Mọi người đều nhìn cô một cái đầy ản ý, Phương Hồi không biết phải làm thế nào, Trần Tầm vội đưa tay xuống găm bàn kéo cô.

“Ừ! Thôi về đi!”. Tôn Đào đứng dậy nói.

Lúc ra cửa, Trần Tầm bước đến đi cạnh Ngô Đình Đình và hỏi nhỏ: “Không sao chứ, Hải Băng không cố tình đâu...”.

“Tớ biết, cậu không cần phải nói!”. Ngô Đình Đình ngắt lời cậu.

Trần Tầm cau mày nói: “Cậu đừng làm thế, Đình Đình, tớ nói thật lòng đấy, bao nhiêu năm trôi qua rồi, cậu đừng chui vào chỗ bế tắc như vậy được không? Cậu ấy ở đó, có về được hay không, không ai biết cả, tội gì cậu phải...”

“Ông lảm lời quá đấy!”. Mắt Ngô Đình Đình đỏ hoe, gần như quát Trần Tầm: “Chuyện của mình còn chưa đâu vào đâu mà còn thích xen vào chuyện của người khác! Tôi thế nào cũng không cần ông phải quan tâm! Tôi nói trước nhé, hôm nay ông phải để ý đấy, chắc chắn là Hải Băng chưa hết bực đâu!”.

Trần Tầm ngoái đầu lại nhìn Phương Hồi rồi ngần ngừ dừng chân lại, cậu nhìn theo bóng Ngô Đình Đình, nghĩ một lát rồi lại bám theo: “Tớ không tin Hải Băng sẽ làm được gì, hiện tại cậu thế này tớ cũng chẳng có cách nào để can thiệp vào chuyện của cậu. Từ nhỏ cậu đã bướng bỉnh, thích giấu mọi người, chuyện lớn

đến đâu cũng giấu kín trong lòng. Lớn bằng ngần này rồi mà vẫn vậy... đừng khóc nữa! Bọn họ nhìn thấy đấy! Hay là lát nữa tất cả mọi người đều xúm lại, cho cậu bực luôn cả thế!”.

“Thôi đi! Ông không phải lắm điều!”. Ngô Đình Đình ra sức khịt mũi, vừa cười vừa.

29. Q.4 - Chương 10

Sau khi nghe Phương Hồi kể chuyện xảy ra sau đó, tôi cũng thấy trách Trần Tầm. Tôi cảm thấy lúc đó nếu Trần Tầm không nói chuyện với Ngô Đình Đình thì hay biết bao, cậu ta đi làm người tốt, còn Phương Hồi thì bị bỏ rơi một bên, sau đó mới xảy ra những chuyện đó...

Hiện tại tôi nghĩ, có lẽ là do tôi muốn đóng vai của Trần Tầm nên mới nảy ra suy nghĩ ngây ngô đó. Vì đến tận sau này tôi mới hiểu ra được hai điều, thứ nhất, đây không phải là lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng Trần Tầm đi bên cạnh Ngô Đình Đình như vậy; thứ hai, giả dụ lúc đó cậu đi bên Phương Hồi, những chuyện cần xảy ra cũng sẽ vẫn xảy ra.

Trong lúc Trần Tầm đang an ủi Ngô Đình Đình thì Đường Hải Băng đã bước đến đi cạnh Phương Hồi. Phương Hồi liền co rúm người lại, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười với cậu ta.

Đường Hải Băng không cười, cậu cau mày, hỏi với vẻ ngại ngùng: “Cậu thích Trần Tầm không?”.

Phương Hồi sững người rồi gật đầu.

“Giống như việc thích Lí Hạ ngày trước ư?” Lần này, Đường Hải Băng không hề có ý mỉa mai, nhưng Phương Hồi vẫn cảm thấy người mình run lên.

“Không... không phải”. Giọng cô có phần run rẩy, nhưng rất quả quyết.

“Không phải cũng không được, cậu có hiểu không?”. Đường Hải Băng châm một điếu thuốc: “Tôi biết có lẽ như thế sẽ không công bằng đối với cậu, nhưng thế gian này cậu không thể nhấn mạnh cái gọi là công bằng. Nếu công bằng thì việc gì Lí Hạ phải chết, nhưng thằng đâm cậu ấy hiện vẫn sống nhớn nhoe đó thôi. Trẻ tuổi phạm tội giết người có phải đền mạng đâu! Lí Hạ là người xấu ư? Cậu ấy đáng tội chết ư? Không thể, nhưng tại sao cậu ấy lại phải chết?”.

Mắt Phương Hồi bắt đầu ngấn ngấn nước mắt, cô đã nhớ đến Lí Hạ, nhớ đến những giờ phút từng chơi kéo co bằng cuống lá với cậu ta, Đường Hải Băng đứng bên cạnh trêu chọc, hồi đó bọn họ không bao giờ nghĩ một ngày kia lại ra nông nổi này.

“Nói thật, trước đây tôi là người thả giun đất vào hộp bút của cậu, nhổ van xe của cậu, tôi là người đặt ra quy định cậu phải xin lỗi Lí Hạ khi nói chuyện với đám con trai khác, tôi cũng chính là người đưa ra ý tưởng bắt cậu phải đeo hoa trắng trong ba năm học. Chắc chắn cậu cảm thấy tôi rất khó chịu, nhưng tôi không còn cách nào khác, cho dù thế nào, nếu không có chuyện của cậu thì Lí Hạ đã không chết. Thế nên nếu không làm điều gì đó thì tôi cảm thấy rất có lỗi với Lí Hạ. Cậu có biết không? Hồi đó cậu ấy thực sự rất quý cậu...”

“Cậu đừng nói nữa, tớ không trách cậu đâu”. Phương Hồi quệt mắt: “Đến giờ tớ vẫn nhớ ngày đó, Thanh minh cũng vẫn đốt giấy tiền cho cậu ấy”.

“Ừ, thế thì cậu cũng còn được. Tuy nhiên, cậu vẫn không thể đến với Trần Tầm được. Đối với tôi, Lí Hạ giống như người anh trai, còn Trần Tầm giống với người em trai. Qua cậu mà bọn họ có mối liên hệ với nhau, tôi không thể chấp nhận được điều này. Tôi đã được tận mắt chứng kiến Lí Hạ chết thế nào và lúc đó người cuối cùng mà cậu ấy nhìn thấy chắc chắn là cậu, mặc dù cậu không nhìn cậu ta. Về điểm này, hai bọn mình ai nhìn ai cũng thấy không vui. Hơn nữa, không phải tôi cố tình kiếm cớ đâu, nói thẳng ra là tôi không yên tâm về cậu, dĩ nhiên là cũng không yên tâm về Trần Tầm. Còn trẻ nên cũng chỉ là giỡn thôi đúng không? Cậu tìm người khác, chắc chắn tôi sẽ không can thiệp, có khi còn chúc mừng hạnh phúc cho cậu nữa! Còn Trần Tầm chắc chắn là không được”. Đường Hải Băng nhìn theo bóng Trần Tầm, nói với giọng rất quả quyết.

Một hồi lâu Phương Hồi không nói gì, cô ngẫm nghĩ thật kĩ một lượt những điều Đường Hải Băng nói trong đầu. Mặc dù bình thường Đường Hải Băng rất ngang ngạnh, nhưng mấy câu này cậu ta nói rất thật lòng,

có những điểm cũng đúng như những điều cậu nói. Tuy nhiên, cô không thể chia tay với Trần Tầm vì những câu nói này. Những ngày tháng Phương Hồi và Trần Tầm ở bên nhau, có thể nói là những giây phút hạnh phúc nhất trong mười mấy năm qua của cô. Không chỉ vì tình cảm mong manh, rứt rứt giữa hai người bạn khác giới, mà quan trọng hơn là, Trần Tầm đã dẫn dắt cô nhìn thấy cái đẹp của cuộc sống, vốn đã tuyệt vọng từ lâu trong mắt cô.

Giống như một người muốn nhảy lầu tự tử, nếu như bạn không đếm xỉa gì đến anh ta thì anh ta sẽ nhảy xuống rồi chết. Nhưng nếu giữa chừng bạn kéo anh ta lại, thì tự nhiên khát vọng sống của anh ta lại vô cùng mạnh mẽ, nếu đã được cứu lên thì không bao giờ tự sát lần thứ hai nữa, đây cũng là kết luận của tâm lý học. Tình hình của Phương Hồi có phần giống với điểm này.

Đường Hải Băng nhìn Phương Hồi rất chăm chú, vì sợ hãi và căng thẳng mà bất giác cô nắm chặt tay lại, các đốt ngón tay tái nhợt.

“Tớ... tớ vẫn... thích Trần Tầm”. Phương Hồi nói với giọng run rẩy: “Hải Băng, tớ sẽ không rời xa cậu ấy đâu”.

Đường Hải Băng không thể ngờ rằng cô gái rứt rứt, nói chuyện cũng run rẩy lại trả lời cậu như vậy, chính vì thế cậu càng nghiêm giọng hơn: “Cậu đừng thân lừa ư nặc!”.

Phương Hồi nghiêng răng, lắc đầu nói: “Tớ không làm được”.

Đường Hải Băng suýt nổi nóng, cậu còn nhớ hồi cấp hai, bắt luận cậu làm chuyện gì, Phương Hồi đều không dám chống cự, cậu tưởng rằng cách nửa tỏ ra chân tình, nửa bắt ép, đe dọa này sẽ có hiệu quả, nhưng cậu đã đánh giá sai lòng can đảm của Phương Hồi. Cậu đang định nói gì nữa thì chiếc máy nhắn tin BP cài ở thắt lưng đã đổ chuông. Cậu lấy ra xem, cười khẩy hai tiếng rồi nói: “Phương Hồi, thế thì cậu đừng trách tớ”.

Phương Hồi cười buồn rồi bước đến chỗ Trần Tầm đang rạng rỡ như hoa mùa xuân phía trước mặt, Đường Hải Băng đứng sau thì vô cùng u ám. Rời xa thiên thần có lẽ ác quỷ cũng sẽ không đến quấy rầy nữa, tuy nhiên vì chút ánh sáng đó, mà giữa hai cái, cô đã lựa chọn đối mặt với tương lai và quay lưng với quá khứ.

Họ đến sân trượt băng ở công viên Địa Đàn, thuê giày trượt ở quầy. Phương Hồi chưa bao giờ trượt băng, nhìn đế dao bóng loáng mà hoa cả mắt, Trần Tầm vừa cười vừa đỡ cô đứng dậy, cô túm chặt cánh tay Trần Tầm, tựa như một con thú nhỏ đến một vùng đất xa lạ, nét mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt.

“Ấy! Sao cậu lại mặc quần lửng đến?”. Ngô Đình Đình thất dậy giày,

“Hả? Thế có sao không?”. Phương Hồi cố gắng đứng cho vững, ngẩng đầu lên hỏi.

“Lạnh chứ sao!”. Ngô Đình Đình hà hơi xuống lòng bàn tay nói: “Hơn nữa, nếu ngã xuống nền băng thì cũng dễ bị trầy xước. Trần Tầm tệ thật, không nhắc người ta một tiếng!”.

“Ồ, tớ cũng chẳng nghĩ ra, nhưng kể cả có nghĩ ra thì cũng không có cách nào báo cho cậu ấy được”. Trần Tầm nói.

Phương Hồi biết cậu vẫn chưa quên chuyện tối hôm qua không tìm được mình, nên không nói thêm gì nữa mà cười với Ngô Đình Đình: “Không sao, cũng không lạnh lắm đâu”.

Ngô Đình Đình bèn liếc Trần Tầm một cái rồi trượt vào trong.

Tôn Đào và Dương Tình đã trượt được một vòng, hai người bám lấy nhau, vừa cười vừa đùa, vô cùng thân mật. Chắc là sợ Đường Hải Băng lại gây chuyện, Ngô Đình Đình liền bám riết lấy cậu đòi học cách lướt băng. Đường Hải Băng cũng phối hợp, kiên nhẫn dạy Ngô Đình Đình, cũng không nói đến chuyện của Trần Tầm và Phương Hồi nữa.

Trần Tầm kéo Phương Hồi trượt ở nửa đầu bên kia, cậu đỡ vai cô hỏi: “Lạnh không? Lạnh thì ra ngoài ngồi một lát”.

“Cũng không lạnh lắm”. Mối Phương Hồi đã tái đi, nói nhỏ.

“Không lạnh gì nữa! Nói chuyện mà răng va vào nhau cảm cạp rồi!”. Trần Tầm liền đỡ lấy cô: “Ra thôi”.

“Thế cậu ra với tớ... được không?”. Phương Hồi nhìn Trần Tầm và nói với giọng năn nỉ, sợ dĩ cô gắng chịu lâu như vậy, là vì sợ lúc ngồi một mình ở ngoài, Đường Hải Băng lại đến nói gì đó với cô.

“Nói linh tinh gì vậy! Tớ không ra với cậu thì đi đâu!”. Trần Tầm xoa tay cô nói: “Cậu nhìn đây này, sắp cứng đờ rồi! Sao cậu không nói

“Tớ thấy không đến nổi...”. Phương Hồi mỉm cười. Mặc dù miệng Trần Tầm liên hồi trách móc, nhưng tay lại nắm rất chặt, hơi ấm từ bàn tay Trần Tầm truyền sang đường như cũng khiến cô cảm thấy ấm lòng hơn.

Hai đứa ra ngoài, Phương Hồi ngồi trên ghế, bàn tay cứng đờ của cô không thể cởi được dây giày. Trần Tầm thay giày xong liền bước thẳng đến rồi ngồi thụp xuống: “Để tớ cởi cho”.

“Không... không cần đâu!”. Phương Hồi đẩy cậu ra nói: “Tớ làm được mà!”.

“Cậu coi cậu kia, run rẩy như một bà già rồi”. Trần Tầm liền cởi dây giày trượt hộ cô: “Kể ra tớ chú ý một chút thì tốt, tớ không nghĩ lại lạnh như vậy, nếu không chắc chắn phải bắt cậu mặc thêm quần áo”.

“Ừ, tớ biết”. Hai tay Phương Hồi chống sang bên cạnh, mỉm cười nói.

“Chuyện buổi sáng không giận nữa chứ? Hôm nay cậu có vui không?”.

“Vui... vui lắm”.

“Thấy không? Tớ đã nói mà”. Trần Tầm hào hứng ngẩng đầu lên: “Đừng tưởng nhìn bọn họ như đám lưu manh, thực ra bản chất đều tốt cả! Đặc biệt là Hải Băng, rất hào hiệp!”.

Nụ cười của Phương Hồi có xen lẫn một chút chua chát, cô cúi đầu, chân giậm xuống đất, đôi mắt trắng dưới chân bị một lớp bụi bao phủ.

Trần Tầm vứt giày sang một bên, ngồi xuống cạnh Phương Hồi nói: “Hồi nhỏ mấy đứa bọn tớ thi vẽ với nhau, tớ vẽ giỏi nhất, gộp được một tập tranh robot, mọi người không có, đẹp lắm! Kết quả bị mấy đứa lớn ở con ngõ bên cạnh biết được, một lần bọn nó và tớ chơi với nhau, thua mà bọn nó còn giở trò, cứ bắt tớ phải cho bộ tranh đó cho bằng được, dĩ nhiên là tớ không đời nào cho, bọn nó nổi cáu liền cướp của tớ. Tôn Đào là thằng nhất gan, thấy tình hình không ổn liền co giò chạy mất, chỉ có Hải Băng ở lại chiến đấu với tớ, mãi cho đến khi Bạch Phong đến, mới xoa d tình hình. Thế nên nhìn Hải Băng thì có vẻ ghê gớm, nhưng lại rất tốt bụng, chơi với cậu ta nhiều cậu sẽ hiểu”.

Phương Hồi liền gật đầu, thực ra cô đã rất hiểu những đặc điểm này của Đường Hải Băng, vì bọn họ đã từng học cùng lớp với nhau ba năm, trong quãng thời gian đó, cô đã cảm nhận được rất rõ nghĩa khí của Đường Hải Băng. Phương Hồi không muốn nói chuyện về Đường Hải Băng với Trần Tầm nữa, chủ đề này khiến cô không thoải mái và thế là cô liền đánh trống lảng, hỏi: “Các cậu thường nhắc đến Bạch Phong, đó là ai vậy? Sao tớ chưa được gặp lần nào”.

“Bạch Phong à... lúc khác tớ sẽ kể”.

Trần Tầm nhìn thấy đám Ngô Đình Đình đang bước về phía họ, bèn đứng dậy vỗ tay với bọn họ.

30. Q.4 - Chương 11

Phương Hồi cùng bọn họ ra khỏi nhà trượt băng với tâm trạng mệt mỏi, đi đôi giày trượt băng một lúc lâu, sau khi cởi ra cũng không thấy nhẹ nhàng đi chút nào, bước chân uể oải, mềm nhũn đứng dưới đất mà không thấy chân thật gì cả. Giống như tâm trạng cô vậy, ức chế một thời gian dài, dường như bây giờ không còn chuyện gì để vui nữa, tự nhiên lại không biết phải làm thế nào.

Sau khi ra khỏi nhà trượt băng, Đường Hải Băng nói có việc phải về trước, Tôn Đào đưa Dương Tình về nhà, Trần Tầm cùng đường với Ngô Đình Đình. Phương Hồi về nhà bà nội, phía đối diện có điểm xe bus, bèn chào tạm biệt bọn họ, định tự bắt xe về.

Trần Tầm liền kéo cô lại nói: “Tớ đưa cậu ra bến nhé!”.

“Không cần đâu, sang bên kia cầu vượt 1 đến mà, các cậu về đi”. Phương Hồi nói.

“Thôi cứ để tớ đưa về, cậu lên xe rồi tớ về sau”. Trần Tầm liền ngoảnh mặt sang nói với Ngô Đình Đình: “Đi cùng tớ với Phương Hồi nhé, lát nữa bọn mình cùng về”.>“Thôi thôi!”, Ngô Đình Đình xua tay nói: “Tớ không muốn làm người thừa đâu, tớ đi lấy xe trước”.

Trần Tầm liền cười nói: “Thế cũng được, thế cậu đợi tớ một lát nhé”.

Cuối hạ, thời tiết ở Bắc Kinh vẫn còn khá ngột ngạt, ban ngày ánh nắng chiếu xuống đường nhựa, đến lúc xế chiều hơi nóng bốc lên ngùn ngụt. Hai đứa đi lên cầu vượt, Trần Tầm đi trước, miệng ngân nga bài hát Rừng hoa trắng, Phương Hồi đi sau cậu một chút.

“Cậu đi mau lên!”. Trần Tầm nghiêng người nói: “Nếu không tớ không nhìn thấy cậu”.

“Người đông quá”. Phương Hồi ngẩng đầu lên nhìn dòng người đang đi trên bậc cầu thang trước mặt.

“Không được, thế cậu đi đằng trước tớ vậy!”. Trần Tầm ngoái đầu, đứng lại nói.

“Cái cậu này...”. Phương Hồi cười bất lực, Trần Tầm cũng cười, kéo cô lên trước mặt mình.

Phương Hồi khẽ loạng choạng, va nhẹ vào người bên cạnh, người đó liền “oái” một tiếng, mặt hầm hầm nói: “Làm gì vậy!”.

“Xin lỗi anh”. Phương Hồi vội vàng xin lỗi.

“Mày không có mắt à! Đường rộng như vậy, thích gây sự hả!”. Giọng gã đó lộ rõ vẻ gây gổ, tóc nhuộm đỏ rực, mặc chiếc áo phong dài gần đến đầu gối. Bên cạnh hắn còn có hai người nữa, vừa nhìn đã biết không phải người tử tế.

“Ông ăn nói lịch sự chút! Cũng có làm sao đâu! Việc gì phải như vậy!”. Trần Tầm lớn tiếng.

“M.kiếp! Mày từ đâu chui ra thế! Liên quan đếch gì đến mày!”. Tên tóc đỏ liền đẩy Trần Tầm một cái.

“Mày còn...” Trần Tầm chặn hắn lại, chỉ và hắn định chửi thì bị Phương Hồi ngăn lại, cô run rẩy nói: “Đừng cãi nhau nữa, thôi, em xin lỗi, em xin lỗi...”

“Biến đi! M.kiếp” Tên tóc đỏ không hề nhượng bộ, kéo phất Phương Hồi ra rồi đấm thẳng một quả vào bụng Trần Tầm.

Từ nhỏ đến lớn Trần Tầm chưa bao giờ bị đánh, cú đấm này khiến cậu suýt ợ ra nước chua, cậu cúi tiết, bất chấp tất cả và xông đến đánh nhau với gã tóc đỏ. Hai thằng đồng bọn đi cùng cũng không chịu lép vế, xông ngay tới bao vây lấy Trần Tầm và đấm đá túi bụi. Mặc dù Trần Tầm cao to hơn bọn chúng, nhưng dù sao thiếu số cũng không độ được với đa số, chẳng mấy chốc đã đuối thế.

Phương Hồi như muốn phát điên, cô ra sức kéo bọn họ ra nhưng bị đẩy ra ngoài hết lần này đến lần khác, cô hét lớn tên Trần Tầm, hét đừng đánh nữa, nhưng không ai chịu nghe lời cô, cũng không có ai vào giúp cô.

Cuối cùng cô liền lấy hết sức bình sinh để ôm chặt cánh tay của gã tóc đỏ, khóc năn nỉ hắn dừng tay, hắn mới chịu dừng lại. Hắn vừa chửi vừa đá Trần Tầm thêm cái nữa: “Cho mày biết thế nào là lẽ độ! M.kiếp!”

“Đừng đánh nữa, tôi xin anh... tôi xin anh...”. Phương Hồi vội kéo hắn lại, vừa khóc ngất vừa nói.

Tên tóc đỏ liền nhìn Phương Hồi với vẻ châm chọc, nói: “Làm thế để cho nó nhớ đời, vừa này nó chửi tao mày cũng đã nghe thấy, không thể chửi không được, tao phải cho nó một cái tát, tát xong là xong nợ nần giữa hai bên!”.

“Mày...”. Trần Tầm ôm bụng, định nói thêm gì nữa, Phương Hồi vội chặn trước cậu nói: “Anh muốn đánh thì cứ đánh tôi!”

“OK”. Tên tóc đỏ dường như chỉ đợi câu nói này, hắn ra tay vừa nhanh vừa mạnh, tát Phương Hồi một cái đau như trời giáng.

Phương Hồi bị tát mạnh đến mức người loạng choạng, nửa bên mặt sưng lên, tai kêu ong ong. Một cảm giác đau đớn và nhục nhã trào dâng trong lòng cô, trong lúc mơ màng, dường như cô lại quay về với giai đoạn khổ sở thời cấp hai

Giữa lúc các âm thanh hỗn tạp vang lên, Phương Hồi loáng thoáng nghe thấy tên tóc đỏ ghé sát vào cô nói: “Mày liệu thần hồn đấy”.

Trần Tầm đã thực sự bị cái tát này kích nộ, mắt cậu đã bị đánh sưng tấy, gần như không mở được nữa, nhưng qua khe hở, cậu vẫn nhìn thấy cảnh Phương Hồi ngã loạn choạng và nét mặt tuyệt vọng của cô, giây phút đó, cậu không thể giữ cho đầu óc tỉnh táo nữa mà lao tới bóp chặt cổ tên tóc đỏ, hét lớn: “Mày làm gì vậy! Mày làm gì vậy! Đ.m mày! Tao giết mày!”.

Người ngoài đứng xem và bạn tên tóc đỏ đều sợ tái mặt vì phản ứng của Trần Tầm, tất cả mọi người đều đứng sững lại, thậm chí không có ai dám bước đến khuyên một câu.

“Buông ra! Các người buông ra đi!”. Đột nhiên Phương Hồi gào lớn: “Trần Tầm! Chia tay thôi... bọn mình chia tay thôi!”.

Trần Tầm lập tức sững sờ vì câu nói của Phương Hồi, đôi tay cậu buông thõng xuống, không để tâm gì đến tên tóc đỏ đang trợn mắt bên cạnh mình. Cậu thần thờ nhìn Phương Hồi và có cảm giác rằng, trong tích tắc, thời gian như dừng lại.

Đầu tóc Phương Hồi rối bù, má sưng đỏ, nước mắt rơi lã chã, trong mắt là nỗi buồn không thể che giấu.

Trần Tầm ngơ ngác, cậu không hiểu tại sao tự nhiên mọi thứ lại trở nên tồi tệ như vậy, trước đó không lâu hai đứa còn nói chuyện với nhau, tay trong tay trượt băng, còn ngồi trên xe để nói chuyện về gia đình cô, còn cười đùa đi lên cầu vượt... Mặc dù sợi dây đeo cổ ban sáng đã bị đứt, nhưng vẫn được giữ nguyên trong túi quần cậu. Rõ ràng là vừa nãy mọi thứ còn rất ổn, tại sao bây giờ lại như mất đi tất cả?

Trần Tầm không thể chấp nhận, cũng không muốn chấp nhận, cậu lao đảo bước về phía Phương Hồi, không thêm quan tâm đến mọi người qua lại, ôm chặt cô nức nở nói: “Không được! Tổ không chịu! Chắc chắn không được! Tổ không chia tay với cậu!”.

Dòng xe dưới chân cầu nhện nhịp qua lại, trong khoảnh khắc hai đứa trẻ ôm chặt lấy nhau đó, còn chưa biết rằng sau này sẽ phải đối mặt với một kết cục như thế nào, mà chỉ nghĩ rất đơn giản rằng, được ôm chặt nhau như thế này là sự vĩnh hằng.

Đôi mắt nhật nhòa lệ của Phương Hồi nhìn về tám biển cổ xưa của công viên Địa Đàn ở phía đối diện, rõ ràng cô đang túm chặt áo cậu, nhưng vẫn nói lời chia tay: “Trần Tầm, hai đứa mình... đừng đến với nhau nữa...”

“Không! Không được! Chắc chắn cậu giận tớ đúng không? Tớ không nên đánh nhau với bọn họ? Lần sau tớ không bao giờ làm thế nữa, tớ thề, có được không? Tớ không chia tay, dù có chết cũng không chia tay!”.

Trần Tầm cũng bật khóc, trong độ tuổi con trai vẫn có thể khóc một cách thoải mái này, vì sợ chia tay mà cậu nước mắt giàn giụa.

“Không phải thế... cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, không phải tại cậu không tốt, mà là tớ... chắc chắn đám người hôm nay tìm cách gây sự với tớ... nếu không cũng đã không như vậy..

“Không thể!”. Trần Tầm ôm chặt cô, không cho cô giây giụa: “Cậu là con gái, gây sự gì với bọn nó chứ? Mấy thằng đó là đám lưu manh! Tớ hứa là sau này sẽ không bao giờ gây gổ với chúng nữa!”.

Phương Hồi cười đau khổ nói: “Cậu không nhìn thấy, bọn họ không chỉ có ba người đâu, vừa nãy bọn họ xuống cầu thì có một gã bước đến nói chuyện, gã đó tớ quen, cũng là bạn của Lí Hạ, trước đây hay chơi với đám Hải Băng... Cậu vẫn chưa hiểu à? Bọn mình không còn cách nào để đến với nhau được nữa, người bạn thân nhất của cậu không muốn cho bọn mình đến với nhau, tớ cũng không muốn gặp cậu ấy nữa, bọn tớ không ai nhượng ai, kể cả tớ có nhượng bộ cũng chẳng giải quyết được gì... nhìn thấy cậu như vậy tớ không chịu nổi, thật đấy... tớ không chịu nổi...”

Phương Hồi không nói tiếp được nữa, cô gục xuống vai cậu bạn mà mình quý mến nhất và khóc nức nở, cô sợ hãi, cũng không thể nào lí giải, cô cảm thấy mình đã quý mến Trần Tầm rất thật lòng, cũng không làm chuyện gì có lỗi với cậu, nhưng cuối cùng lại thành ra như vậy.

“Đường Hải Băng đúng không? Thề từ nay trở đi bọn mình không gặp cậu ta nữa, chỉ chơi với Triệu Diệp, Kiều Nhiên, Gia Mạt thôi, bọn mình cố gắng học hành cho tốt, thi trường đại học ở nơi khác, đi thật xa, có

được không? Phương Hồi, tớ không chia tay với cậu đâu, tớ năn nỉ cậu đấy, tớ thích cậu, tớ không muốn chia tay, thật sự không muốn...”. Trần Tầm túm chặt bờ vai gầy guộc của Phương Hồi, nói gấp gáp bên tai cô.

Phương Hồi cũng không chịu được nữa, cô đã khóc nức nở, nói ngắt quãng: “Tớ... cũng thích cậu, thích vô cùng... thích vô cùng... tớ cũng không muốn... chia tay...”

“Thế thì bọn mình không chia tay! Mãi mãi không bao giờ chia tay!”. Trần Tầm nói rất quả quyết.

Hai đứa ôm nhau rất lâu rồi mới từ từ buông ra, cả hai đều không nhắc đến từ chia tay nữa, trải nghiệm ban nãy khiến chúng cảm thấy vô cùng khổ sở và sợ hãi, chia tay không chỉ nói rồi để đó, mà thực sự xé nát tâm can, chúng sẽ không thể chịu nổi nếu điều đó xảy ra.

Trần Tầm nắm tay Phương Hồi đến tận bến xe bus, cậu đi rất chậm, thỉnh thoảng lại dừng nhìn Phương Hồi.

Mắt Phương Hồi đã khóc sưng húp, cô lấy tay che mặt mình nói: “Nhìn gì vậy... tệ lắm phải không?”.

“Không tệ đâu”. Trần Tầm cười gọi: “Phương Hồi...”

“Ơi...”.

“Không có gì cả”.

“Phương Hồi!”.

“Gì vậy?”.

“Không có gì cả”.

“Phương Hồi!”.

“Cậu sao vậy!”. Phương Hồi dừng lại, nhìn Trần Tầm với vẻ bất lực.

“Hê hê, tớ chỉ gọi vậy thôi, tớ rất thích nghe cậu đáp”. Trần Tầm ngại ngùng nói: “Xe đến rồi, cậu lên xe đi, tối tớ sẽ gọi điện thoại đến nhà bà cậu”.

Nhưng Phương Hồi lại không nhúc nhích, Trần Tầm nhìn cô với vẻ thắc mắc, cô đỏ bừng mặt nói: “Đứng... đứng với tớ một lát nữa nhé, tớ cũng rất thích nghe cậu gọi tớ...”

Má Trần Tầm sưng vù, cậu mỉm cười rất tươi rồi cất giọng gọi tiếp: “Phương Hồi”. Phương Hồi cũng nhẹ nhàng đáp lại: “Ơi”.

Bọn họ để bốn chuyến xe chạy qua, trời đã tối dần, đột nhiên Trần Tầm giậm chân nói: “Gay rồi!”

Phương Hồi giật nảy mình, vội hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Đình Đình còn đang đợi tớ trước cửa bãi đỗ xe! Sao tớ lại quên bég nhĩ! Tớ phải sang xem thế nào đã! Tối tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu!”.

“Ừ, cậu đi đi”. Phương Hồi bình thản đáp, thực ra cô cũng biết, mặc dù Trần Tầm hứa từ sau sẽ không đi chơi cùng bọn họ nữa, nhưng cậu và đám Đường Hải Băng chơi với nhau từ nhỏ, làm sao có thể dễ dàng dứt bỏ tình cảm này?

Bóng cao lớn, tuấn tú của Trần Tầm lao như bay trên cầu vượt bộ, Phương Hồi đứng dưới nhìn và khẽ thở dài.

Khi Trần Tầm có mặt ở bãi đỗ xe, Ngô Đình Đình đã ra về từ lâu, bên cạnh chỗ Trần Tầm để xe đạp vẫn còn lưu lại hai chữ nghiêng ngả “BYE BYE” được viết bằng gạch đỏ.

Trần Tầm nhìn trò trẻ con này, bất giác thấy hơi hụt hẫng. Cậu nhớ lại cảnh hồi nhỏ, Ngô Đình Đình mặc váy hoa, chân đi dép nhựa, ngồi dưới đất vẽ ô chơi nhảy lò cò, cũng nhớ lại vừa nãy mình đã hứa hẹn với Phương Hồi từ nay sẽ không gặp đám bạn thời để chỏm nữa, đứng giữa hai bên, đột nhiên cậu cảm thấy vô cùng chán nản,”>

“Lúc đó cậu ấy khóc thật à?”. Trong bóng tối, tôi mò mẫm cốc nước và hỏi. Vì muốn tiết kiệm điện, thế nên thời gian đó, buổi tối tôi và Phương Hồi không bật đèn, để cho khỏi ngại khi hai đứa chỉ biết nhìn nhau, tôi đành bảo cô kể chuyện.

“Vâng, khóc thật... Ấy! Cẩn thận! Đừng chạm vào bên phải!”. Phương Hồi kêu lớn.

Khả năng quan sát trong bóng tối của Phương Hồi tốt hơn tôi, kịp thời ngăn tôi không gạt chiếc cốc mà Hoan Hoan để lại xuống đất, giúp nó tránh được số phận vỡ tan thành những mảnh vụn.

Tôi vội dịch nhẹ chiếc cốc có chú gấu nhỏ đó ra giữa tủ và hỏi: “Em uống nước không?”.

“Em không... anh đừng làm nữa, muốn uống em cũng sẽ tự rót, anh dễ làm đổ vỡ các thứ lắm, không biết làm vỡ bao nhiêu cái cốc rồi?”. Phương Hồi thu dọn sách vở, nhường cho tôi một lối đi.

“Hê! Em hạ thấp ai vậy?”. Tôi vừa cười vừa bê cốc nước đến: “Anh chỉ hơi quá gà thôi mà. Em không cho phép một người đàn ông tuyệt vời của thế kỉ XXI như anh mắc một khuyết điểm nhỏ nào à?”.

“Không...”. Phương Hồi ngồi sang bên cạnh nói: “Hay là... hay là bật đèn đi, để em nghĩ cách khác, nếu không xảy ra chuyện của em thì anh cũng không đến nỗi phải làm như vậy..

“Coi em kìa! Lại bắt đầu làm khách rồi đấy. Em bảo bốn niềm vui trong cuộc đời, ‘Cửu hạn phùng cam vũ/ Tha hương ngộ cố tri/ Động phòng hoa chúc dạ/ Kim Bồng đề danh tính, kiểu gì mình cũng dính đến một niềm vui chứ? Thế nên em đừng làm khách với anh! Nói cho em biết nhé, ai mà ngăn anh ra tay nghĩa hiệp giúp đồng hương khi gặp hoạn nạn, anh sẽ cho người ấy biết tay!”. Tôi vội trêu cô, nói thực là tôi cũng không muốn cô rời khỏi nhà tôi, tôi thấy vui khi được chịu khổ cùng cô.

“Thôi anh cứ múa mép đi!”. Phương Hồi cười nói: “Anh cố gắng thêm một thời gian nữa, những ngày tháng sung sướng cách chúng ta không xa nữa đâu”.

“Ừ. Mặc dù miệng thì đáp vậy, nhưng trong lòng tôi lại không nghĩ thế, tôi chỉ muốn được sống gần cô thêm ít ngày nữa: “Em kể tiếp đi, không ngờ Trần Tầm cũng đa sầu đa cảm đó nhỉ, hơi một tí là khóc!”.

“Không phải”. Đường như Phương Hồi có vẻ không vui: “Anh ấy cũng không hay khóc đâu...”

“Xí! Sau khi hết cấp một, anh không bao giờ khóc nữa!”. Tôi nói rất oai hùng.

“Nhưng em cảm thấy khóc ra được cũng rất tốt, ít nhất là có thể làm cho người khác thấy mình buồn hay vui. Nếu như hai người yêu nhau, không có gì để khóc, cũng không có gì để cười thì em đoán chắc tình yêu đó cũng chẳng bền vững. Hồi nhỏ vẫn hay hơn cả, anh xem bây giờ người ta lớn rồi, không đoán được tâm trạng của họ nữa, chán chết đi được”.

Phương Hồi nói rất bình thản, tôi biết thực ra là cô đang bệnh Trần Tầm, tôi cũng thừa nhận rằng sau khi lớn lên, ít nhiều chúng ta đều đang ngụy trang, không tùy tiện bộc lộ niềm vui, nỗi buồn của mình, tất cả đều như vậy. Nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy có gì đó không thoải mái, tôi có phần ghen tị với người ở độ tuổi đó có thể ôm Phương Hồi mà khóc, cô có thể thỏa sức yêu, thỏa sức gây tổn thương, còn tôi ngay cả bảo vệ cũng phải giấu giếm giấu không dám nói.

“Sau đó thì sao?”. Tôi vừa rửa thềm sự vô tích sự của mình, vừa hỏi.

“Sau đó thì...”. Phương Hồi thở dài, chậm rãi kể tiếp.

Hôm đó sau khi về nhà, Trần Tầm vẫn không tìm được mà gọi ngay điện thoại cho Đường Hải Băng, đôi phương vừa nhắc máy cậu đã nổi nóng bỏ đầu tới tấp, hỏi thăm tổ tiên tám đời của Đường Hải Băng, Đường Hải Băng bị chửi, không hiểu đầu đuôi ra sao, một hồi lâu mới vỡ lẽ Trần Tầm đang nói chuyện gì.

“M.kiếp! Không phải tôi làm thật mà! Nếu tôi mà sắp đặt thì tôi chỉ đáng là cháu của thằng Tôn Đào! Ông học đứng thứ mấy của khối mà để nào úng thủy vậy. Ông cứ thử nghĩ mà xem, cho dù tôi không ưa Phương Hồi thì cũng không thể xử lí luôn cả ông đúng không?”. Đường Hải Băng cũng nổi cáu, ra sức

Trần Tầm thần người ra một lát, cậu nghĩ Hải Băng nói cũng có lí, cậu ta không thể đánh cả cậu được, nhưng bề ngoài vẫn không chịu buông tha: “M.kiếp! Có khi ông không nói rõ với bọn nó, bọn nó mới đánh luôn cả tôi! Cũng có thể là ông cố tình chơi bài khổ nhục kế! Nếu không chẳng có ai đang yên đang lành

lại gây sự với hai đứa học sinh như bọn tôi cả! Phương Hồi nói bọn nó còn có đồng bọn nữa, nấp dưới chân cầu vượt để đợi bọn chúng, cậu ấy biết thằng đó, trước đây chơi với bọn ông!”.

“M.kiếp!”. Đường Hải Bằng bắt đầu câu: “Nếu tôi mà giỏi giang như vậy thì năm xưa cũng đã vào học trường F rồi! Gì đến nỗi bây giờ phải lang thang thế này! Sao ông không nghĩ con bé Phương Hồi ranh ma đó đổ oan cho tôi hả? M.kiếp! Tôi thấy nó bỏ bùa ông thật rồi!”.

“Không thể! Đó là do ông không nhìn thấy hôm nay bọn tôi thảm hại như thế nào đâu!”. Trần Tầm la lớn.

“Hừ, để tôi nghĩ xem nào... ừ... có khi là thằng Chuột làm, ông đợi lát, m.kiếp, để tôi hỏi nó xem thế nào, nó mà dám động đến ông, tôi sẽ cho nó biết tay!”. Đường Hải Bằng cúi gầm, đầu bên kia điện thoại “cạch” một tiếng, không biết cậu ta đã bẻ gãy cái gì.

“Cũng không cần thiết phải làm như vậy, nhưng ông phải nói với chúng nó rằng đừng gây chuyện với Phương Hồi nữa! Lần này có mặt Phương Hồi, lần sau tôi sẽ không khách khí với bọn chúng đâu! Tôi bất chấp đấy, cho dù đó là ai!”. Trần Tầm nói rất nghiêm túc.

“Thôi đi ông! Ông thì làm được gì! Đừng nói điều đó với tôi! Nói cho ông biết nhé, khôn hồn thì ông học hành cẩn thận cho tôi! Năm xưa ông vào được trường F tôi mừng biết bao! Gọi điện thoại cho từng nhà hàng xóm cũ để báo tin, lại còn làm mẹ tôi tức, tấn cho tôi một trận nữa, nếu vì chuyện này mà bị nhà trường đuổi học thì tôi xem ông sẽ ăn nói thế nào!”. Đường Hải Bằng khẽ cười nói: “Ông yên tâm, nếu đúng là bọn nó làm thật thì chắc chắn tôi sẽ không cho chúng nó gây sự với ông nữa đâu. Nhưng tôi vẫn giữ nguyên câu đó, bản chất của chuyện này nằm ở phía Phương Hồi, tôi không thể cam đoan sẽ thế nào, năm xưa không phải mỗi tôi là bạn thân của Lí Hạ, không phải mỗi tôi bị ám ảnh bởi chuyện này, thế nên tôi cho rằng, ông nên chia tay với con bé đó, điều kiện của ông tốt như vậy, đã là vàng thì ở đâu chẳng tỏa sáng, sợ không tìm được đứa nào hơn con bé Phương Hồi à? Nó cũng chỉ là một đứa bình thường, hơn nữa lại có tiền án, tôi cũng thấy lạ, không hiểu ông chấm nó ở điểm nào”.

“Thôi thôi thôi! Đừng nhắc chuyện này với tôi nữa!”. Trần Tầm bực bội nói: “Tôi cũng thắc mắc về mấy người, thời buổi nào rồi mà còn coi mình là Lưu Bị à? Đâu có phải là anh em gì ghê gớm đâu mà suốt ngày nghĩ đến chuyện rửa hận, báo thù cho nhau, có giỏi thì đi kiếm một thằng mà đâm! Gây lộn với đứa con gái có gì là ghê gớm!”.

“Hừ, sớm muộn gì cũng có ngày xử lí thằng đó, nó chạy không thoát đâu. Còn về Phương Hồi, không thể nói là không liên quan gì đến nó, năm xưa Lí Hạ ngồi canh chừng bọn trấn lột ở cổng trường, Phương Hồi biết rõ hơn ai hết, nhưng nó chẳng bao giờ ngăn lại, cũng chẳng thêm khuyên nhủ gì hết. Sau đó Lí Hạ chết, nó lại co giò chạy nhanh nhất. Hạng con gái như nó, chỉ có ông mới coi là bảo bối! Cho không tôi tôi cũng chẳng thèm!”. Đường Hải Bằng cười gằn nói.

“Ông im ngay đi! Không nói chuyện với ông nữa, nói với ông ông cũng không hiểu! Tóm lại là tôi thích Phương Hồi, bất kể ai bắt nạt cậu ấy tôi đều không cho phép! Thôi nhé!”.

Trần Tầm cúp máy trước, quay về phòng nằm vật xuống giường, cậu rất bực, nhưng lại không biết rốt cuộc là bực ai.

Sau ngày sinh nhật nhuộm mùi máu đó, bọn họ lại quay trở về với cuộc sống quy củ trong trường học. Mặc dù lại phải dậy sớm, mặc đồng phục, làm bài tập, làm bài thi, nhưng Phương Hồi lại rất thích sống cuộc sống như vậy, rất yên ổn, không sợ bị xâm hại, quấy rối. Dù là cuộc sống thời học sinh hay yêu đương cũng vậy, không phong hoa tuyết nguyệt lãng mạn gì, cái khắc cốt ghi tâm hơn cả là cảm giác hàng ngày được ở bên nhau.

Chính vì vậy trong ngày khai giảng, Phương Hồi vô cùng phấn chấn như được tắm trong gió xuân, cười rạng rỡ chào hỏi bạn bè.

Kiều Nhiên bước đến bên cạnh cô hỏi: “Có gì mà vui vậy? Tổ thấy cả lớp mình, mỗi cậu là vui nhất! Mọi người đều muốn được nghỉ thêm ít ngày nữa!”.

“Vậy à?”. Phương Hồi vừa thu bài tập vừa cười nói: “Đi học cũng vui chứ, không phải ngày nào cũng được gặp nhau đó sao?”.

“Ừ!”. Kiều Nhiên cười cười, nói: “Hôm đó tập múa xong, cậu và Trần Tầm đi đâu vậy? Bọn tớ còn bảo rủ nhau đi ăn thịt xiên nướng, sau đó chẳng thấy bọn cậu đâu nữa”.

“Ồ... tớ có chút việc...”. Phương Hồi lấp bắp: “Đếm hộ tớ với”.

Kiều Nhiên đón lấy chồng vở: “Thế hôm nay sau khi tan học bọn mình đi nhé, chắc hôm nay cũng không có nhiều bài tập đâu”.

“21, 22, 23... Ừ...!”. Phương Hồi chỉnh lại cho thẳng chồng vở, nói: “Chỗ cậu có bao nhiêu quyển?”.

“20, sao lại thiếu 2 quyển nhỉ? Để tớ đếm lại lần nữa xem sao!”. Kiều Nhiên cau mày nói.

“Không cần đâu, vừa nãy tớ đã đếm một lần rồi, đúng là còn thiếu 2 quyển thật, ai chưa nộp bài tập hè nhỉ?”. Phương Hồi ngẩng đầu lên nói.

“Tớ tớ tớ! Đợi lát đã! Xong ngay đây!”. Triệu Diệp giơ tay lên nói, Lâm Gia Mạt đứng sau giục giã với vẻ sốt sắng: “Mau lên! Mau lên!”.

Phương Hồi và Kiều Nhiên bước đến ngõ thì thấy Triệu Diệp đang tốc kí bài tập của Lâm Gia Mạt, Kiều Nhiên liền cười nói: “Tớ đoán ngay là hẩn mà! Lần nào cũng vậy, nước chân mới nhảy, Gia Mạt lần sau đừng cho hẩn mượn nữa! Không thể chiều cái tật xấu đó của hẩn được!”.

“Hê! Kiều Nhiên, ông thật bủn xỉn!”. Triệu Diệp hậm hực nói.

“Chép mau lên!”. Lâm Gia Mạt đập bốp tay xuống lưng Triệu Diệp và nói với vẻ ầm ức: “Tớ đâu có nghĩ hẩn lại thiếu nhiều như vậy! Lần sau không bao giờ ượn nữa!”.

“Thôi nhanh lên, cô chủ nhiệm sắp đến đây”. Kiều Nhiên nói: “Gia Mạt, vừa nãy tớ đã hẹn với Phương Hồi rồi, tối bọn mình sẽ đi ăn thịt xiên”.

“Hay quá!”. Lâm Gia Mạt hào hứng nói: “Nhưng bọn mình đừng ăn thịt xiên nữa, tớ thấy ngấy lắm rồi, hôm nay đi ăn lẩu cay nhé!”.

“Lẩu cay hả? Thế thì mất thời gian lắm!”. Phương Hồi nói.

“Không phải nồi lẩu bình thường đâu! Cũng dạng như thịt xiên, nhưng cho vào nồi nhúng, thơm lắm, cậu đi rồi sẽ biết!”. Lâm Gia Mạt nói.

Trần Tầm từ ngoài cửa lớp chạy vào, ngồi xuống cạnh Triệu Diệp nói: “Vẫn còn chép à? Mau lên, cô chủ nhiệm đến bây giờ đây! Tôi vừa từ văn phòng lên!”

“Phù! Xong rồi!”. Triệu Diệp gấp sách lại và tung sang cho Phương Hồi, nói: “Tay tớ sắp gãy rồi! Sao đêch gì mà lắm thế!”.

Lâm Gia Mạt trợn mắt nhìn cậu ta nói: “Đáng đời! Trước đó thì làm gì! Ấy! Phương Hồi! Tách vở bọn tớ ra, đừng đặt gần nhau! Đáp án giống nhau, nhìn là biết chép của nhau!”.

“Mệt chết đi được! Hôm nay tan học tớ phải ăn một bữa cho đã!”. Triệu Diệp thở phào nói.

“Ăn gì vậy!”. Trần Tầm hỏi.

“Lẩu cay, chỗ Gia Mạt tìm được, vừa mới bàn nhau xong, cùng đi nhé!”. Triệu Diệp nói.

“Ok thôi!”. Trần Tầm cười cười, lấy sách vở ra ngồi ngay ngắn lại.

Đến giờ tan học, mấy đứa liền nhanh chóng thu dọn sách vở rồi đi, Phương Hồi không đi xe, Trần Tầm chở cô. Trần Tầm mới mua một máy nghe nhạc của Sony, có bộ phận điều khiển trên dây, rất xịn, Phương Hồi cầm lấy ngó nghiêng, Trần Tầm hào hứng giới thiệu, Phương Hồi cũng không hiểu, cười cười rồi nhét tai nghe vào tai, bên trong đang bật bài hát của Trương Tín Triết, nghe rất hay. Triệu Diệp và Kiều Nhiên trên Trần Tầm thích khoe mẽ, liên tục bêu giểu cậu, trên đường đi, cả đám cười nói rôm rả,

Nói cho cùng thì hồi đó bọn họ cũng không có việc gì đáng buồn, dĩ nhiên là cũng không có ước mơ gì xa vời, ngày ngày được sống một cuộc sống rất êm ả, vui vẻ, tất cả mọi người đều cảm thấy rất thỏa mãn. Chỉ có điều bọn họ còn trẻ, không hiểu cảm giác này là thế nào, thực ra giống như bài hát mà Trương Tín Triết hát đó, vừa rảo bước vừa trân trọng thôi.

31. Q.5 - Chương 1

Nhiều lúc tôi sợ Phương Hồi sẽ biến mất.

Tôi cảm thấy cô đã rời xa Bắc Kinh với một tâm trạng rất kiên quyết và tuyệt vọng, vì tại đây, ngoài người thân ra, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô gọi điện thoại cho bất kì cái tên nào xuất hiện trong câu chuyện, điều này khiến tôi có một linh cảm rất ỨC CHẾ RẰNG - một ngày nào đó cô ấy cũng sẽ âm thầm bỏ tôi mà đi.

Mặc dù giữa chúng tôi cũng có mối quan hệ tựa như nương tựa vào nhau mà sống, tuy nhiên trong lòng tôi vẫn thấy có cái gì đó không yên tâm. Tôi nghĩ đây có lẽ là một đặc tính của giống đực, lúc nào cũng nhớ về con mồi chưa đưa được vào miệng.

Chỉ tiếc rằng tôi không thể giống như con sư tử vồ chú linh dương, chớp Phương Hồi bằng móng vuốt của tôi, những đêm tối không chờ được cô cũng như không liên lạc được với cô, tôi chỉ có thể nằm co ro trong nhà như một oán phụ, hút thuốc, suy nghĩ rũa thẳm trong bụng, nhưng rồi lại đồng tai lắng nghe động tĩnh ngoài hành lang.

Phương Hồi vào phòng rất nhẹ nhàng, cô xoay tay nắm cửa, khẽ khàng đặt đồ đạc xuống, cố gắng không để túi giấy và túi nilon phát ra tiếng kêu sột soạt, sau đó lại nhẹ nhàng đi ra.

“Về rồi à”. Trong góc nhỏ tối om, tôi bất chợt lên tiếng.

Tôi đã từng hỏi cô tại sao lại mang tên “Hồi”, cô nói là do ba cô trong thời gian về nông thôn lao động, rời xa quê hương, lúc nào cũng chỉ mong sớm được trở về nhà, thế nên phản ứng đầu tiên khi sinh đứa con đầu lòng là nhớ đến chữ “Hồi”, mẹ cô chê con gái đặt cái tên này không mềm mại, thế là lại cho thêm bộ Thảo ở phía trên chỉ cỏ cây hoa lá cho dễ thương. Tôi cảm thấy cô đã thực sự phụ lòng cái tên này, rõ ràng là gửi gắm tình cảm nhớ thương quê nhà, muốn trở về nhà, nhưng lại thường xuyên phiêu bạt ở nơi đất khách quê người. Tuy nhiên mặt khác, cô lại có nỗi niềm lưu luyến với cái tên này, luôn khiến mọi người xung quanh phải nhớ đến, cô quay về, hoặc không quay về.

“Hả...”. Phương Hồi không nghĩ rằng tôi đang đời cô, có phần sững sốt.

“Em vừa đi đâu vậy?”. Tôi ngồi dậy hỏi cô, thị lực của tôi không tốt, nhưng mũi lại rất thính, đây gọi là sự bổ sung cho nhau của giới sinh vật, luôn có một cách giúp bạn phát hiện ra điều bất thường của cuộc sống, cho bạn cơ hội để đưa ra phản ứng kịp thời.

Trên người Phương Hồi có một mùi gì đó rất lạ, không phải là hơi người ồn ào trên đường phố, mà là mùi ở một nơi nào đó rất lâu.

“Em ra... ra ngoài”. Cô lắp bắp nói.

Tôi thở dài về tật cũ của cô, chỉ cần có chuyện gì muốn giấu là lại nói lắp, có lẽ là do tật xấu từ thời cấp hai để lại.

“Anh còn không biết là ra ngoài à? Nếu em ở nhà thì việc gì anh phải mong đứng mong ngồi như vậy?”. Tôi nói với vẻ bực bội: “Em cũng không cần thiết phải giấu anh, thực sự anh không thích quan tâm đến chuyện của người khác như vậy đâu, cũng không theo dõi chuyện riêng tư của em đâu, chỉ có điều lần sau đi đâu em nên nói một tiếng, hiện tại không phải em sống một mình, dù gì thì cũng nên tự giác, lớn bằng ngần này rồi, không biết thế nào là giúp đỡ lẫn nhau à! Ngày nào anh cũng mệt rã rời, em đừng để anh phải lo lắng nữa được không?”.

Phương Hồi không nói gì, cô lặng lẽ đứng ở đó, rõ ràng là người hơi khựng lại.

Tôi nghĩ có lẽ mình hơi nặng lời, nhưng thực sự là tôi rất lo cho cô, cô nàng này quá ngờ nghếch, thật thà, không phải là người sắc sảo, lại vô cùng cố chấp. Vứt cô nàng ở chỗ ai tôi cũng không yên tâm, kể cả Aiba cũng không được, tôi sợ một ngày nào đó cô nàng cũng bị Aiba dụ dỗ.

“Mệt rồi thì em đi tắm trước đi, cứ tắm bên nhà anh ấy, tiết kiệm cho Aiba một chút”. Tôi bước đến kéo Phương Hồi.

Cô không ngăn ngừa mà hất ngay tay tôi ra, sau đó lại có phần sững lại, cả hai đều tỏ ra ngại ngùng.

Tôi nhớ rất rõ, sau khi sống chung với nhau, cô đã không còn từ chối sự tiếp xúc với “mục đích đơn thuần” của tôi nữa.

Cuối cùng, bầu không khí im lặng đã bị một người ngoài phá vỡ, một cậu Hàn Quốc mắt ti hí ở tầng dưới lên gõ cửa phòng chúng tôi, gọi tên Phương Hồi bằng thứ tiếng Anh rất Hàn Quốc.

“Cái túi xách mà anh xách đó, vừa này quên đưa cho em”. Cậu ta đứng trước cửa, một tay chống lên cửa, chân khuỳnh khuỳnh với vẻ rất ta đây nói.

Tôi trầm nghĩ, nhà người tóc xẹt ít keo, đầu đội mũ lưỡi tai đã tưởng mình là Jang Dong Gun, Song Seung Heon ư! Đúng là cái dạng...!

“À! Cảm ơn anh!”. Phương Hồi lịch sự đáp.

“Phiền quá! Lại bắt cậu phải chạy lên đây!”. Tôi vội vàng đón lấy túi xách trước Phương Hồi, nét mặt thể hiện rõ vẻ biết điều thì biến ngay, đứng trước cửa nhìn

“Thế tối mai anh lên đón em nhé, bọn mình cùng đi”. Anh chàng mắt ti hí lườm tôi một cái, mỉm cười rồi nói với Phương Hồi.

“Vâng, Yeong Ho, cảm ơn anh, phiền anh quá”. Phương Hồi nói rất chân thành.

“Đi đâu vậy?”. Tôi đã có phần nóng mắt, gã Yeong Ho đó đã có tình ý với Phương Hồi từ lâu, cô không nhận ra nhưng tôi đã nhận ra điều ấy, trong thời buổi tối tăm này, tôi cũng có ý đồ đó, thế nên hoàn toàn hiểu được suy nghĩ xấu xa của cậu ta. Tôi kiên quyết không thể cho phép việc trong lúc mình lạng lẹ cống hiến, gã mắt híp đó lại phồng tay trên trước được.

“Làm thêm”. Yeong Ho hoàn toàn không để ý đến việc Phương Hồi đang cố gắng ngăn hãm lại mà đáp với vẻ rất đắc ý: “Bắt đầu từ hôm nay, tối nào bọn tôi cũng đi làm thêm với nhau”.

Tôi thực sự không còn gì để nói.

Không phải vì ghen tị, mà là vì cảm động, chỉ có tôi mới biết tại sao cô đi làm thêm, chắc là cô cảm thấy không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy tôi vất vả như vậy.

Gã Hàn Quốc ngờ nghệch đó không hiểu gì hết, tạm biệt chúng tôi bằng điệu bộ của kẻ thắng lợi, tôi đóng cửa và nói với vẻ ngại ngùng: “Em không cần phải...”.

“Này!”. Phương Hồi đưa cho tôi túi xách, nói với vẻ ngại ngùng: “Anh ăn đi!”.

Tôi mở túi xách ra, mắt sáng rực, bên trong là một hộp cơm rang kim chi, đã N ngày rồi tôi không được ăn món này, nói một cách chính xác hơn là sau khi ăn chung với Phương Hồi, bọn tôi chưa được ăn bữa nào ra hồn cả, chắc hai chúng tôi cộng lại, cũng không nặng bằng một gã Australia lực lưỡng.

“Cửa hàng bọn em làm thêm nấu đấy, có ngon không?”. Phương Hồi nằm sấp xuống bàn hỏi.

“Ừ! Ngon lắm! Em cũng ăn đi!”. Tôi ăn ngấu nghiến

“Em ăn rồi”. Phương Hồi nói: “Để em rót cho anh cốc nước”.

Lúc cô bê nước đến, tôi đã đang lau miệng, cô liền nhìn tôi với ánh mắt vô cùng sững sốt, hỏi: “Anh...?”.

“Hê hê, đánh một trận sạch không kinh ngạc như trong truyền thuyết mà!”. Tôi cười nói: “Bọn em làm thêm ở đâu vậy? Nếu xa quá thì đừng đi nữa, nếu ngày nào em cũng về muộn thế này thì anh sốt ruột chết đi được!”.

“Không sao, em và Yeong Ho đi làm cùng nhau mà!”

“Đi cùng với cậu ta lại càng đáng lo hơn! Tâm địa của cậu ta rất rõ ràng còn gì!”. Tôi cầm hộp cơm, hậm hực nói.

“Thôi đi anh!”. Phương Hồi cười nói: “Tóm lại là chắc chắn em đã đi làm thêm rồi, nếu anh còn ngăn cản thì bọn mình đành phải ai về nhà nấy vậy! Lớn bằng ngần này rồi, không hiểu thế nào là quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau à!”.

“Hê, em bắt chước giọng anh đúng không? Cái hay không học, lại học được cách đe dọa anh trước!”.

Tôi cau mày cười đau khổ.

“Không phải lúc đó anh cũng đã đe dọa em như vậy sao? Thôi cứ thế nhé, em đi tắm đây”. Phương Hồi vừa nói vừa đứng dậy, quay lưng vào tôi nói: “Anh coi anh kìa, gầy như que củi ấy...”.

Phương Hồi là như vậy, thỉnh thoảng lại khiến tôi tim tôi phải đau nhói vì thương, vẻ dịu dàng ngại ngùng của cô, dần dần mới cảm nhận được.

Tôi lên nhìn trộm cô búi tóc sau gáy, kiễng chân lên lấy khăn mặt, cho quần áo vào chậu và bước vào nhà tắm. Lúc đó tôi đã có được cảm giác chân thực, cảm thấy mình đang được sống với cô, chứ không phải sống với kí ức của cô.

Chúng tôi bận rộn một hồi, đợi đến khi tôi tắm rửa, thu dọn xong xuôi, Phương Hồi đã nằm co ro trên chiếc ghế sofa mà chúng tôi nhặt về và ngủ ngon lành. Chắc chắn là cô đã quá mệt, nằm co ro, chỗ nằm không thoải mái như vậy, mà vẫn ngủ ngon như em bé. Tôi nhẹ nhàng ghé sát vào, dưới ánh trăng, khuôn mặt cô lúc ngủ điềm tĩnh, xinh đẹp, không hề tỏ ra cảnh giác, hai lọn tóc còn ướt xòa xuống má, miệng hơi chu lại, mịn màng, lấp lánh.

Tôi cúi đầu xuống hôn nhẹ cô một cái, cô không tỉnh giấc, hàng lông mi hơi động đây, lướt qua trái tim tôi. Xét cho cùng thì tôi cũng không phải là chính nhân quân tử gì, không thể hào hiệp mãi được, nhưng tôi cũng không muốn thừa lúc người ta gặp khó khăn mà dồn ép người ta. Lúc đó tôi đã ỉn một lí do rất chính đáng, đó chính là khi Phương Hồi kể hết chuyện cũ của cô cho tôi, chúng tôi đều có thể ngẩng cao đầu đối mặt với quá khứ, sau đó cùng hướng tới tương lai.

Lúc đó tôi cũng tràn đầy tự tin như trước khi đi xin việc, tôi không thể ngờ rằng mấy năm sau tôi mới được nghe hết câu chuyện này. Bây giờ nghĩ lại, nếu tôi quyết đoán hơn một chút nữa, có lẽ đã không để lỡ.

Tuy nhiên chúng tôi mãi mãi không thể dự đoán được tương lai, hồi trẻ chúng tôi quá thẳng thắn và sau khi trưởng thành, chúng tôi lại không thẳng thắn nữa. Thời gian là thứ tràn đầy ma lực, nó không nhắc tôi sau này sẽ xảy ra chuyện gì, mà chỉ nhìn tôi tựa người vào ghế sofa và ngủ thiếp đi như một gã ngốc.

Khoảng hai giờ sáng tôi bị tiếng lạch cạch đánh thức, tôi mơ màng nhìn thấy Phương Hồi đang ngồi cuộn tròn trên ghế sofa, cô đang run rẩy, phát ra tiếng kêu u u như con thú nhỏ.

Tôi liền bò dậy, đến ngồi bên cạnh cô, vỗ vai cô hỏi: “Em sao vậy? Gặp ác mộng à?”.

“Em... mơ thấy anh ấy...”.

Phương Hồi ngẩng đầu lên, nét mặt lộ rõ vẻ tuyệt vọng, nói: “Nhưng... tại sao lại là mơ chứ?”.

Lần này, đến lượt tôi tuyệt vọng.

32. Q.5 - Chương 2

Một ngày trong tháng 9-1999, Phương Hồi đã từng gặp một cơn ác mộng.

Trong giấc mơ, cô đã quay trở về trước cổng trường B, nói một cách chính xác hơn chính là quay lại cái ngày mà Lí Hạ mất, ở đó có một đám đông, máu đỏ lai láng dưới đất, theo phản xạ, cô định bỏ chạy, nhưng lại cảm thấy có lẽ phải quay lại nói gì với cậu ta. Và thế là cô liền lấy hết can đảm gạt đám đông đó ra, từ xa cô nhìn thấy Đường Hải Băng đang ôm trong lòng một người, cậu ta nửa quỳ xuống dưới đất, trợn mắt nhìn cô. Phương Hồi vội vàng lắc đầu, nói lớn to không biết, cậu đừng trách to, to đến để gặp cậu ấy, gặp lần cuối cùng... Đường Hải Băng không nói gì, người bên cạnh Hải Băng khẽ động đây, cố gắng nhắc đầu lên, trong giây lát Phương Hồi sửng sờ, người đó không phải là Lí Hạ, mà là Trần Tầm! Người Trần Tầm đầm đìa máu tươi!

Phương Hồi chạy đến như điên, cô gào thét tên Trần Tầm, nắm chặt lấy tay cậu, định đỡ cậu dậy hết lần này đến lần khác, kéo vào lòng mình, nhưng đối phương lại không có phản ứng gì, một bầu không khí chết chóc bao trùm lấy họ. Hành động lời kéo không đem lại kết quả gì này đột nhiên khiến cô nảy sinh cảm giác vô cùng hư vô, dường như cả thế giới chỉ có mỗi cô đang cố gắng hết sức bình sinh.

Lẽ nào không muốn cùng đứng dậy và chạy trốn hay sao? Cô ngẩng đầu lên một cách nghi hoặc.

Tuy nhiên cái mà cô nhìn thấy lại là một thi hài lạnh cứng của Lí Hạ, bàn tay cậu dính đầy máu, còn bàn tay mà Phương Hồi đang nắm rất chặt, chính là bàn tay không hề có chút sinh khí đó. Cô vội hất nó ra, nhưng không thể tránh kịp nữa, cô đã nhuộm máu của Lí Hạ.

Không biết Đường Hải Băng bỏ đi từ lúc nào, mọi người dần dần bao vây thành vòng tròn, Phương Hồi cảm thấy có hàng nghìn ngón tay chỉ vào mình, cô ra sức thanh minh, nhưng không ai nghe cô cả. Giữa đám người lạnh lùng này, cuối cùng cô đã nhìn thấy Trần Tầm, nhưng nét mặt Trần Tầm lộ rõ vẻ căm ghét, cậu bĩu môi, quay đầu và bỏ đi cùng Đường Hải Băng...

“Đừng đi!”

Lúc tỉnh dậy, Phương Hồi đã giàn giụa nước mắt, tự nhiên cô lại có cảm giác rằng giấc mơ này vô cùng chân thực, ít nhất là nỗi đau không thể níu kéo trong trái tim thật, khiến cô rung mình hết lần này đến lần khác.

Ngày hôm sau đi học, vì giấc mơ này mà đầu óc Phương Hồi luôn trong trạng thái uể oải, Kiều Nhiên nói chuyện với cô, cô đều trả lời rất mơ màng. Sau khi ăn cơm xong, Trần Tầm ngồi ở bàn phía sau cô, Phương Hồi vẫn cứ thần thờ, không hề ngoái đầu lại.

“Hê! Nghĩ gì vậy!”. Trần Tầm gõ chiếc kẹo mút vào cô và nói.

Phương Hồi run lên, cả hai đứa đều giật bắn mình.

“Cậu sao vậy?”. Trần Tầm vội vàng nhảy xuống đất, bước đến trước mặt cô, cúi xuống hỏi.

“Không sao”. Phương Hồi nghịch chiếc bút xóa trong tay nói: “Cậu làm tớ giật cả mình! Sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy!”.

“Cái gì! Tớ ngồi sau cậu lâu lắm rồi! Cậu chẳng chịu để ý đến tớ gì cả? Ăn kẹo không? Vị cam hay dâu tây?”. Trần Tầm hỏi.

“Cam”. Phương Hồi đáp.

“Cam à...”. Trần Tầm lục túi, cười nói: “Tớ quên mất, vị cam chỉ còn cái tớ đang ăn dở thôi, còn lại đều là dâu tây. Tớ mới bóc vừa nãy, nếu cậu không chê thì ăn tạm vậy”.

“Ừ”. Phương Hồi thần thờ gật đầu.

Vốn là Trần Tầm định trêu cô, không ngờ cô không hề để ý, không có phản ứng gì. Nhìn vẻ lơ đãng của cô, Trần Tầm liền thắc mắc: “Phương Hồi, hôm nay cậu làm sao vậy, vừa nãy trong giờ văn tớ đã phát hiện ra rồi, cậu nằm sấp xuống bàn đến nửa tiết, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”.

“Trần Tầm...”. Phương Hồi nhìn cậu chăm chú nói: “Hôm qua tớ nằm mơ, tớ mơ thấy cậu bỏ đi cùng với Đường Hải Băng, tớ gọi cậu mà cậu không hề thừa... Cũng không hiểu tại sao, tớ cứ có cảm giác rằng sớm muộn một ngày nào đó, cậu sẽ đi cùng bọn họ, cuối cùng tớ sẽ không thể giữ được cậu...”.

Trần Tầm liền phì cười và xoa đầu Phương Hồi, nói với vẻ không tin: “Cả ngày cậu nghĩ quẩn gì vậy? Vì chuyện này ư? Đó là mơ, đâu có phải là thật đâu! Hơn nữa, cậu không nghe người ta nói ngoài đời ngược với giấc mơ à? Làm sao có thể như thế được?”.

“Nhưng tỉnh dậy tớ đã khóc, cảm giác đó rất kinh khủng...”. Phương Hồi cúi đầu xuống nói.

“Cậu đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa!”. Trần Tầm cúi xuống bàn Phương Hồi nói nhỏ: “Tớ sẽ mãi mãi không bao giờ rời xa cậu đâu!”.

“Mãi mãi là bao xa”. Phương Hồi cười nhỏ nói: “Bọn mình mới lớn bằng ngần này, ai dự đoán được chính xác chuyện sau này, tớ chỉ mong kể cả một ngày nào đó bọn mình chia tay, cậu cũng không cảm thấy hối hận vì đã từng đến với tớ là đủ lắm rồi!”.

“Cậu nói thế có nghĩa là sao?”. Trần Tầm sầm mặt xuống nói: “Chính vì muốn sau này được ở bên cậu nên tớ mới đến với cậu, nếu không chuyện mà tớ làm được coi là gì? Đùa cho vui à? Cậu chẳng chịu tin tớ gì cả!”.

“Không phải...”. Phương Hồi có vẻ buồn buồn, mặc dù Trần Tầm nói hay nói đẹp như vậy, nhưng cô vẫn không cảm thấy tự tin. Chặng đường phía trước còn dài dằng dặc, trong khi họ lại gặp nhau quá sớm, đồng hành được bao xa, thực sự cô không dám chắc.

“Được! Nếu điều tớ nói không phải là thật lòng, sau này nếu tớ bỏ rơi cậu, ra đường tớ sẽ bị đâm vào tường, mọi việc không thuận lợi, chúng bạn xa lánh, người thân bỏ rơi!”. Trần Tầm nổi cáu, giận dỗi cất tiếng thề.

“Thôi thôi, tớ biết rồi”. Phương Hồi vội an ủi: “Không phải bảo cho tớ kẹo đó sao? Kẹo đâu?”.

Thấy cô không còn bận về chuyện đó nữa, Trần Tầm cũng đã thoải mái hơn, cậu bèn đưa cây kẹo trên tay ra nói: “Cậu cũng tệ thật, cậu xem trên ti vi, nam chính chuẩn bị thề độc, nữ chính đều ra sức ngăn cản. Còn cậu thì nghe tớ nói hết từ đầu đến cuối, không bỏ sót chữ nào, chẳng thương tớ

Phương Hồi đỏ mặt, bóc giấy kẹo ra nói: “Cậu đừng nói linh tinh nữa, trong lớp bao nhiêu người như vậy...”.

“Ừ...”. Trần Tầm liền đứng dậy: “Thế tớ xuống sân tìm Triệu Diệp nhé, cậu đừng nghĩ linh tinh nữa!”

Phương Hồi liền gật đầu, nhìn Trần Tầm ra khỏi lớp học.

Thực ra vừa nãy cô không hề nghĩ đến việc ngăn Trần Tầm thề, mà ngược lại, cô lắng nghe rất chăm chú. Cô cảm thấy, nếu thực sự lo lắng lời nguyện đó trở thành sự thật thì sẽ mãi giữ đúng lời hứa, như thế không phải cũng sẽ rất tốt đó sao. Dĩ nhiên rồi, cô không nói cho Trần Tầm biết những suy nghĩ này.

Suy nghĩ non nớt của Phương Hồi cũng hơi buồn cười, hồi đó cô không biết rằng, tất cả các chàng trai khi cất tiếng thề đều thực sự cảm thấy rằng chắc chắn mình sẽ không phản bội lời hứa và đến khi nuốt lời cũng thực sự cảm thấy mình không thể làm được. Chính vì vậy lời thề không thể đánh giá lòng kiên trì của mình, cũng không thể phán đoán đúng sai, nó chỉ có thể chứng minh được rằng, trong khoảnh khắc cất tiếng thề, cả hai đều đã từng chân thành với nhau.

Và cũng có một chuyện, Trần Tầm không hề nói với Phương Hồi.

Vừa ra khỏi lớp cậu liền gặp Triệu Diệp, Triệu Diệp vừa úp được 3 cú bóng dưới sân, đang rất phấn chấn, nhìn thấy Trần Tầm liền nhảy bật lên cao, vừa bắt chước cảnh trong phim Cao thủ bóng rổ vừa hét “Triệu Diệp chụp ruồi” và nhảy tới. Trần Tầm không kịp tránh, liền bị cậu ta dồn ngay vào bức tường ngoài hành lang, khuỷu tay bị trầy một miếng da, rớm rớm máu.

“Oái, xin lỗi nhé!”. Triệu Diệp cười khì nói: “Không ngờ ông lại dễ mất đà như vậy, cả mùa hè không tập, tay nghề giảm rồi đó nhé!”.

“Biến! Không có thời gian nói chuyện với ông!”. Trần Tầm đẩy Triệu Diệp ra nói. Cậu thấy hơi hoang mang, vì đột nhiên cậu chợt nhớ ra lời thề “ra đường đâm vào tường” vừa nói với Phương Hồi, Trần Tầm rùng mình, lòng bàn tay lấm tấm

“Giả vờ gì vậy? Sao tự nhiên mặt lại tái nhợt đi thế? Ma ám à? Đừng yếu bóng vía thế!”. Triệu Diệp ghé sát vào nói.

“Mỗi mình ông thôi hả? Luyện thêm một vạn năm nữa đi!”. Trần Tầm xoa cánh tay, nói với giọng không thèm chấp.

Hai đứa cười đùa rồi xuống cầu thang, Trần Tầm không nghĩ gì thêm, cậu đã dùng chủ nghĩa duy vật để lật đổ nỗi bất an của mình. Làm sao học sinh ba tốt trong thế kỉ mới lại có thể bị những thứ mê tín phong kiến dọa nạt chứ, cần phải giương cao ngọn cờ chủ nghĩa Mác - Lê Nin, nắm bắt lí luận chính trị, gặp thần giết thần, gặp quỷ đập quỷ, vũ trụ nổ tung, chỉ một cú đấm trời giáng là có thể tiêu diệt kẻ địch, không tin điều vớ vẩn này nữa!

33. Q.5 - Chương 3

Sau mấy tháng luyện tập ròng rã, ngày 1-10 đến như mở màn ột sự kiện gì đó rất long trọng.

Phương Hồi ở nhà bà nội, buổi sáng vừa tỉnh dậy, trước sự hô hào của bà tổ trưởng dân phố, liền treo ngay cờ tổ quốc trước cửa. Bà nội đã thông báo chuyện cô đi biểu diễn ở quảng trường Thiên An Môn từ lâu, chỉ

một lúc đứng trước cửa đã có không ít hàng xóm lên tiếng chào, ông Lí trong sân cười hềnh hếch nói: “Tối nay Phương Hồi nhà ta được lãnh đạo đất nước tiếp kiến đấy!”. Mọi người đều tặc lưỡi khen ngợi, hỏi cô múa ở dưới thành lầu Thiên An Môn hay múa ở trên cầu Kim Thủy, còn hỏi có phải tặng hoa cho các nhà lãnh đạo hay không, khiến Phương Hồi không biết phải trả lời thế nào. Cô cười đau khổ nghĩ, tiếng nói của quần chúng kinh khủng thật, nếu truyền tin sang hai con ngõ nữa, chắc sẽ biến thành tối nay cô hát một bài ca ngợi tổ quốc, non sông gấm vóc.

Buổi trưa đứng trong sân đã có thể nghe thấy những tiếng ầm ầm, cũng có thể nhìn thấy máy bay bay trên bầu trời, nghe nói là đang kiểm duyệt, còn có máy bay trực thăng bay tuần. Chú Vương nhà đối diện cầm một cây sào buộc vải đỏ, khua được mấy con chim bồ câu lạ, chắc là được thả ở quảng trường, một cậu bé trong sân còn nhặt được quả bóng bay, cũng nói là được thả ở Thiên An Môn và bay đến đây. Phương Hồi nhớ lại năm xưa khi tổ chức Á vận hội, cô cũng đã từng hào hứng như thế này, còn giữ mấy xổ số in hình chú gấu trúc làm bookmark, nhưng đến giờ cô không còn đầu óc nào để chuyện trò, thanh minh với hàng xóm nữa, buổi chiều đường Đông Tứ sẽ cấm xe, nhà trường đã quy định giờ tập hợp, nếu cô không đi sớm thì lát sẽ không thể đi được.

Phương Hồi và đám Trần Tầm hẹn gặp nhau ở ngã tư Đông Tứ, cô đã chuẩn bị xong xuôi, được bà kéo ra sân, chào tạm biệt mọi người như một vị anh hùng, được một đoàn người tiễn ra đến tận cổng, nói mãi mới ngăn được, nếu không đã tiễn cô đến đầu ngõ. Và thế là cũng đã mất khá nhiều thời gian, cô vội vàng đến điểm hẹn với các bạn.

Trên đường gần như không có người, từ xa, Phương Hồi đã nhìn thấy Trần Tầm, cậu đang sốt ruột nhìn về phía bên này, vừa thấy bóng cô, bèn ra sức vẫy tay.

“Sao chậm vậy? Tớ sốt một chết đi được! Một lát nữa là cấm đường rồi, vừa nãy có mấy xe cảnh sát chạy qua!”. Trần Tầm nói.

“Nhỡ mất một lúc...”. Phương Hồi đi vội quá, vừa nói vừa ho.

Kiều Nhiên đưa cho cô một chai nước và nói: “Đừng cuống, đến kịp rồi mà. Nghỉ lát đã, khăn von mang đến chưa? Đừng quên đồ đấy”.

“Gay rồi!”. Thấy Kiều Nhiên hỏi như vậy, đột nhiên Phương Hồi la lớn: “Không được, tớ phải quay về lần nữa!”.

“Sao vậy? Không kịp nữa rồi!”. Lâm Gia Mạt nhìn đồng hồ nói.

Phương Hồi đã chạy được mấy bước, cô ngoái đầu lại nói: “Các cậu đi trước đi, đừng đợi tớ nữa!”.

“Ấy! Cậu để ý xe nhé! Bọn tớ đứng đối diện với con ngõ nhà cậu đợi cậu! Lát nữa bọn mình đi tắt trong ngõ rồi sang!”. Trần Tầm nói lớn.

“Cậu ta về làm gì vậy! Cấm đường rồi thì dù có bay bọn mình cũng chẳng bay sang được!”. Triệu Diệp cau mày nói.

“Tớ cũng không biết, thôi cứ đi đi đã”. Trần Tầm vỗ vai Triệu Diệp nói.

Tiếng còi của cảnh sát vừa vang lên thì Phương Hồi chạy ra đến nơi, con đường hẹp giữa hai con ngõ tựa như vực thẳm không thể nào vượt qua, suýt nữa thì cô đã không theo kịp đám Trần Tầm. Lúc gần chạy đến nơi, Trần Tầm đưa tay túm chặt Phương Hồi, kéo ngay cô lại gần.

“M.کیپ, giật gân quá! Chẳng kém gì phim hành động của Mĩ!”. Triệu Diệp thở phào nói.

“Cậu đi đâu vậy?”. Trần Tầm hỏi.

“Đi... lấy máy ảnh”. Phương Hồi vỗ vào túi nói: “Vừa nãy... quên mất”.

“Haizz! Tớ tưởng là gì cơ! Mang đi làm gì! Lại phải lo cầm nó”. Triệu Diệp lườm cô một cái nói.

“Không phải hôm trước cậu bảo phải mang đi đó sao?”. Phương Hồi nhìn Triệu Diệp với vẻ ầm ức nói: “Còn bảo là đến lúc đó năm đứa bọn mình phải chụp bức ảnh dưới thành lầu Thiên An Môn nữa..”.

“Hả?”. Nét mặt Triệu Diệp lộ rõ vẻ ngơ ngác.

“Cậu nghe lời Triệu Diệp hả? Những điều cậu ta nói như đánh rắm vậy! Không, còn không đáng giá bằng rắm nữa! Hứng lên thì nói vậy thôi, thế mà cậu lại tưởng thật, mà cũng chỉ mỗi cậu coi là thật thôi!”. Trần Tầm vừa tức vừa buồn cười, không ngớt lời chỉ trích Triệu Diệp.

“Biến! Ông lắm điều quá đấy! Thôi, lát nữa bọn mình chụp ảnh Phương Hồi nhé, không cho nó chụp nữa!”. Triệu Diệp khoác tay lên vai Phương Hồi nói.

“Bỏ ra!”. Trần Tầm và Kiều Nhiên cùng lúc quát lên, hai đứa nhìn nhau, đều có phần ngại ngùng.

“Thôi thôi! Đừng cãi nhau nữa! Mau đi thôi! Không đi sẽ muộn đấy!”. Lâm Gia Mạt thất khăn von vào thắt lưng, kéo Phương Hồi chạy

Bọn họ là nhóm cuối cùng đến trường, cũng đã bị cô Hầu phê bình mấy câu. Trần Tầm vội đón lấy đồ đạc trong tay cô, phân phát đồ ăn tối cho các bạn. Kiều Nhiên kiểm tra đồng phục và đạo cụ của từng người, nói là đạo cụ, nhưng thực ra cũng chỉ là một chiếc khăn von mà thôi, bên trên có đính bóng nhung lấp lánh, múa bài Múa dưới ánh trăng thì thắt ở thắt lưng, múa bài Điệu múa tuyết vờ thì buộc vào tay.

Trước khi xuất phát, thầy hiệu trưởng, cô hiệu phó, cô tổng phụ trách lần lượt phát biểu, toàn những lời hào hùng về sự nghiệp vĩ đại của quốc gia, khí chất dân tộc, khí thế rất rầm rộ. Học sinh phía dưới không để ý đến những điều đó, mà hầu hết là hào hứng như trẻ con, chưa bao giờ được ở với bạn bè lâu như vậy, nghĩ đến việc cả lớp được thức đêm, tất cả đều hồ hởi, phấn khởi.

Đường Tràn An đã bị cấm từ lâu, học sinh toàn trường phải đi bộ đến quảng trường Thiên An Môn. May mà thanh niên cũng không ngại đi bộ xa, trên đường đi cười nói rộn ràng, không hề cảm thấy lẻ loi hay buồn tẻ. Đám con trai mười mấy tuổi cũng chưa biết thế nào là quan tâm đến bạn gái, Trần Tầm chỉ mãi trêu chọc, cười đùa với đám con trai, thỉnh thoảng lại ghé đến bên Phương Hồi nói với cô đôi câu, nhưng lại không nhìn thấy túi xách dưới tay cô hết chuyển từ tay trái sang lại chuyển sang tay phải mấy lần. Mãi cho đến khi Lâm Gia Mạt kêu nặng, Triệu Diệp quay sang xách hộ cô, Trần Tầm mới sực nhớ ra cũng phải cầm hộ Phương Hồi, nhưng cậu ngoảnh đầu lại nhìn thì phát hiện ra tay Phương Hồi đã không còn cầm gì nữa, Kiều Nhiên bước đến cạnh cô, xách hai chiếc túi, đang mở chai nước cho cô uống.

Kiều Nhiên đưa nước cho Phương Hồi và nói chuyện với cô: “Đợt hè đi xem với chị tớ, nội dung cũng khá hay, nhạc phim rất hay”.

“Cái gì vậy?”. Nghe thấy lời mở đầu như vậy, Trần Tầm liền bước đến hỏi.

“Phim Bảo Liên Đăng”. Phương Hồi nói: “Nhạc phim là bài hát Chỉ một chữ YÊU của Trương Tín Triết”.

“Vậy hả! Bài đó tôi cũng biết, ‘Chỉ có một chữ YÊU, anh chỉ nói một lần...’ đúng không?”. Trần Tầm liền giơ tay với lấy chai nước của Phương Hồi và đưa lên miệng uống.

“Ê, cái ông này! Chẳng giữ vệ sinh gì cả! Ông uống rồi, lát nữa Phương Hồi uống kiểu gì?”. Kiều Nhiên cười nói.

“Phương Hồi đâu có chê, ông quản được à?”. Trần Tầm nói với giọng nửa đùa nửa thách thức.

“Ai... ai bảo không chê!”. Phương Hồi ngại ngùng giật lại chai nước nói: “Uống chai của mình đi”.

“Phim Bảo Liên Đăng đó có hay không?”. Trần Tầm nhìn về lấp liếm của Phương Hồi mà thấy buồn cười, vội nói lảng sang chuyện khác.

“Cũng được, hay hơn tôi tưởng tượng, rất trong sáng và đẹp, thế nên chưa chắc ông đã thích xem đâu”. Kiều Nhiên nói.

“Ông cứ hạ thấp tôi đi!”. Trần Tầm không đếm xỉa gì đến cậu ta nữa mà quay sang hỏi Phương Hồi: “Cậu có thích xem không? Hôm nào tớ đưa cậu đi xem?”.

“Không!”. Phương Hồi không ngờ Trần Tầm lại hỏi như vậy trước mặt Kiều Nhiên, cô cảm thấy không tự nhiên, vội vàng từ chối.

“Bây giờ hình như không chiếu nữa... thì phải”. Kiều Nhiên nghĩ một lát rồi nói.

“Vậy hả? Tiếc nhỉ!”. Trần Tầm thở dài, nét mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

Chưa nói chuyện được nhiều thì cô chủ nhiệm đi trước liền gọi Trần Tầm, Trần Tầm vội thưa rồi chạy đến, Kiều Nhiên nhìn theo, nói với vẻ suy tư: “Phương Hồi, cậu và Trần Tầm thân nhau nhỉ”.

“Hả?”. Phương Hồi sững người ra một lát, lắp bắp đáp: “Cũng... cũng được, không phải bọn mình đều rất thân nhau đó sao?”.

“Hê hê, đúng vậy”. Kiều Nhiên liền cười nói: “Nhưng người nào không biết mà để ý thì tưởng cậu thích Trần Tầm đấy! Con gái đều thích mẫu người như đúng không!”.

Phương Hồi không biết trả lời thế nào, liền ngại ngừng gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Cũng không hẳn..

“Cậu xem, trường mình có bao nhiêu con gái thích cậu ấy! Đủ quân số của một liên đoàn tăng cường!”.

“Thế có gì là hay đâu”. Phương Hồi nhìn học sinh lớp 10 [5] đằng trước, trề môi nói.

“Vẫn còn hơn tớ, hê hê, sao tớ chẳng nghĩ ra là rủ cậu đi xem Bảo Liên Đăng nhỉ?”. Kiều Nhiên cúi đầu, sòng gợn trong đáy mắt khác hẳn bình thường.

“Thế... thế thì rủ cả Gia Mạt, Triệu Diệp cùng đi xem nữa nhé”. Phương Hồi đánh trống lảng nói.

“Ừ, cũng được”. Ánh mắt Kiều Nhiên sầm xuống, nhưng chỉ trong tích tắc đó, đến khi ngẩng đầu lên, vẫn là nụ cười hiền lành quen thuộc.

Trần Tầm vẫn đứng từ xa nhìn trộm bọn họ, thấy hai đứa nói chuyện nhỏ với nhau, không chịu được nữa bèn gọi: “Kiều Nhiên, đừng tán tỉnh con gái nữa! Mau lại đây kiểm tra quân số đi, chuẩn bị đến rồi!”.

“Vớ vẩn! Ai tán tỉnh hả! Tôi đến ngay đây!”. Mặt Kiều Nhiên hơi đỏ lên, cậu quay sang nói với Phương Hồi: “Tớ qua đó nhé”.

“Ừ”. Phương Hồi gật đầu, mặc dù Kiều Nhiên là cậu bạn dễ chịu, nhưng cô không bao giờ tham lam.

Kiều Nhiên bước được vài bước lại quay đầu lại, cậu với lấy chai nước đã bị Trần Tầm uống mà Phương Hồi vẫn đang cầm trên tay, móc chai nước trong túi mình ra và đưa cho Phương Hồi nói: “Cậu uống chai này nhé, tớ chưa uống đâu, tớ mở nắp cho cậu rồi đấy”.

Phương Hồi đón lấy chai nước, cô nhìn chai nước khoáng tinh khiết trên tay không biết phải làm thế nào.

Địa điểm trường F mùa nằm ở đường Tràng An gần Đại lễ đường Nhân Dân, Phương Hồi nhìn thấy nhìn quảng trường rộng lớn mà thở dài, khoảng cách này khiến cô không thể về nhà báo cáo được với hàng xóm các nhà lãnh đạo mặc quần áo gì, thắt cà ra vạt màu gì, trên mặt có nốt mồi và nhiều nếp nhăn hay không, được nhìn thấy bóng đã là tốt lắm rồi.

8 giờ tối chương trình mới bắt đầu, thời gian vẫn còn sớm, nhưng những người có nhiệm vụ biểu diễn đã chuẩn bị xong xuôi. Hiệu trưởng trường F ra lệnh ọi người nghỉ tại chỗ, không được đi lại lung tung, đi vệ sinh phải giơ tay để báo cáo với thầy cô.

Học sinh ngồi trên quảng trường Thiên An Môn bình thường vẫn nhộn nhịp người qua lại, ít nhiều cũng cảm thấy hào hứng, một cảm giác hào hứng không chân thực. Triệu Diệp đã thể hiện rõ nét vẻ hào hứng của mình, đầu tiên cậu túm lấy Gia Mạt đòi chơi trò đập tay, tay vỗ nhanh như bay, khiến không ít người phải nhìn theo, sau đó lại bắt Trần Tầm, Kiều Nhiên và Phương Hồi chơi trò “rồng đầu hổ”. Dần dần, ngày càng có nhiều bạn xúm vào xem, Triệu Diệp liền tổ chức ười người cùng chơi trò “một chú ếch xanh có bốn chân, hai chú ếch xanh có tám chân”. Nhưng cậu ta lại chơi không chuẩn, trong lúc Triệu Diệp đang bị mọi người la ó, đợi Lâm Gia Mạt búng trán, cô chủ nhiệm không chịu được nữa liền bước đến.

“Tất cả ngồi yên tại chỗ cho tôi! Các bạn lớp khác đều ngồi yên được, tại sao các em lại như con chơi chơi vậy! Bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò này! Tôi mà không đến chắc các em định chơi trò trốn tìm ở quảng trường Thiên An Môn chắc?”.

“Không ạ, không ạ, không ồn ào như thế đâu cô ạ!”. Triệu Diệp cười hề hề nói.

“Em còn cười nữa hả! Ngồi trật tự cho tôi!” Cô Hầu nghiêm mặt nói: “Tôi thấy chắc em nhàn rồi quá đúng không, thôi thế này nhé, tôi giao cho em một việc, lát nữa em phụ trách đưa các bạn đi vệ sinh, ở bên kia kia, chỗ được quy thành ô màu xanh đó!”.

“Hả?”. Triệu Diệp kêu lên thảm thiết một tiếng: “Không cần đâu cô, chuyện này Kiều Nhiên làm sẽ ổn hơn, bạn ấy là lớp phó đời sống

“Đừng đẩy cho người khác nữa! Em cao, thị lực tốt, quan sát tốt, đề phòng các bạn chạy lung tung! Quảng trường rộng thế này, người lại đông, bạn nào lạc thì biết tìm ở đâu!”. Cô Hầu Giai nhìn tứ phía nói.

“Cô ơi, nhà vệ sinh đó làm thế nào ạ? Bình thường đâu có thấy Thiên An Môn nhiều nhà vệ sinh như bây giờ đâu!”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Đi, tớ đưa cậu đi xem! Xem là biết liền mà”. Triệu Diệp cười khì khì nói.

“Coi cậu ta kia, vừa nãy còn chống đối kịch liệt! Gia Mạt vừa hỏi là hào hứng ngay!”. Trần Tầm chọc vào Phương Hồi nói nhỏ, Phương Hồi nhìn về mặt rạng ngời của Triệu Diệp, cười và gật đầu.

“Không có việc gì vào nhà vệ sinh tham quan làm gì! Lúc đến các em có nhìn thấy các nắp cống hình chữ nhật đúng không, mở những cái nắp đó ra là có thể làm nhà vệ sinh rồi”. Cô chủ nhiệm chỉ ra đằng xa nói.

“Hả? Chính là cái đó à! Còn phát huy được như thế ạ?”. Triệu Diệp hỏi với vẻ sững sờ: “Ai thiết kế vậy cô? Gấu thật!”.

“Không biết đúng không? Thế nên cô chủ nhiệm giao cho cậu dẫn mọi người đi vệ sinh là để cậu được quan sát ở cự li gần, quay về viết báo cáo, hội báo với chúng tớ, sau vụ này về cậu nên viết bài luận “Một số suy nghĩ về nhà vệ sinh ở quảng trường Thiên An Môn”. Trần Tầm nháy mắt nói.

“M.kiếp! Tôi thấy dạo này cậu lảm chuyện quá đấy!”. Triệu Diệp xông đến ra sức ấn đầu Trần Tầm xuống, mọi người liền cười ngặt nghẽo, cô Hầu vừa cười vừa phê bình cậu ta: “Triệu Diệp! Không được nói vậy!”.

Khi quảng trường Thiên An Môn rộng lớn vang lên giai điệu của bài hát Yêu đất nước Trung Hoa, không khí tự nhiên sôi động hẳn lên. Điệu múa bình thường uể oải, đột nhiên cũng trở nên tràn đầy sức sống, hàng nghìn người cùng nhau xoay tròn, biểu diễn rất nhuần nhuyễn, cảnh tượng vô cùng hoành tráng, đẹp mắt.

Thỉnh thoảng Phương Hồi chạm mặt với Trần Tầm, cả hai đều nhìn nhau cười, cả hai đều cảm thấy mình thật may mắn, giữa biển người mênh mông len lén tận hưởng cảm giác yêu nhau. Tôi nghĩ đây cũng được coi là một sự lãng mạn, giữa bao nhiêu người như vậy, gặp được nhau cũng không phải dễ dàng gì, đối với họ trong độ tuổi đó, hiểu nhau lại càng đáng quý hơn.

Buổi dạ hội đã được mở màn, bầu trời đêm được bắn rất nhiều pháo hoa rực rỡ, loại pháo hoa đó không giống với loại pháo hoa bình thường chúng ta vẫn gặp, quả pháo nào cũng được chế tác rất cầu kỳ, được bắn lên bằng đại bác, hoa nổ giữa không trung rất lớn và đầy đặn. Vì đứng rất gần, cảm giác như đưa tay ra là có thể chạm được vào, thế nên nhìn như sông ngân hà đang trải rộng trên đỉnh đầu. Đám Phương Hồi chưa bao giờ được ngắm pháo hoa đẹp như vậy, đứa nào cũng nhảy nhót tung bừng như trẻ con, rộn ràng, hăng say.

Nhạc lại cất lên, Trần Tầm kêu gọi bạn bè: “Các anh em! Nhảy đi, buổi múa tập thể cuối cùng đó! Tất cả hãy nhiệt tình lên!”.

“Nhảy đi, nhảy đi!”. Triệu Diệp kéo Lâm Gia Mạt.

“Gì vậy... Tớ đâu có đứng trong đội này...”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Haizz! Đã bảo là buổi múa tập thể cuối cùng rồi mà, lại còn quan tâm đến việc đứng ở đâu nữa! Đợi đến dịp 100 năm quốc khánh, bọn mình đều gần 70 rồi, làm sao còn múa được nữa! Đến lúc đó không còn cơ hội múa chung một bài nữa đâu, thôi cứ múa đi, mau lên!”.

Triệu Diệp tranh thủ nhạc của bài Vũ điệu thanh xuân vang lên, làm một động tác mời rất lịch lãm. Lâm Gia Mạt nhìn về quái đản của cậu mà bật cười ha ha và vui vẻ nắm chặt tay cậu.

Tiếng sóng giữa quảng trường ngân vang đến tận chân trời, Lâm Gia Mạt bịt tai gọi lớn Phương Hồi, Phương Hồi vẫn không nghe thấy cô nói gì, hai đứa khua tay múa chân một hồi, mới hiểu Lâm Gia Mạt nói là “chụp

ảnh”. Phương Hồi liền đưa máy ảnh cho cô chủ nhiệm, nhờ cô giúp, Lâm Gia Mạt vội kéo đám Trần Tầm đi đến, nắm đưa túm tụm lại, mỗi đưa một tư thế, giữa trời đêm tràn ngập pháo hoa, chụp một tấm ảnh chung duy nhất trong cuộc đời

Đại lễ kỉ niệm thu hút sự chú ý của cả thế giới đó, trong mắt các chàng trai, cô gái ấy, cuối cùng đã biến thành bóng của pháo hoa trong bức ảnh. Họ không biết lịch sử sẽ ghi chép thế nào, cũng không hề ý thức được rằng đã trở thành bộ phận tổ thành của một ngày quan trọng. Là một trong số hàng vạn người đang ngửa đầu lên nhìn cảnh tượng hoành tráng đó, lúc đó Phương Hồi chỉ đơn thuần là cảm thấy vui, đến nỗi quên mất việc mình và Trần Tầm đã len lén nắm lấy tay nhau, Kiều Nhiên đứng sau, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc và buồn bã.

34. Q.5 - Chương 4

Tính cách quyết định số phận, câu nói này thật chí lí. Ví dụ Trần Tầm và Kiều Nhiên, theo lời miêu tả của Phương Hồi thì tôi cảm thấy Trần Tầm rất giỏi trong việc tạo ra vấn đề, còn Kiều Nhiên thì giải quyết vấn đề; Trần Tầm thích thể hiện, Kiều Nhiên giỏi quan sát; Trần Tầm kiên quyết, quyết đoán, Kiều Nhiên cũng kiên quyết nhưng lại do dự. Quá trình làm việc của Trần Tầm là suy nghĩ, hành động rồi lại tiếp tục suy nghĩ, còn Kiều Nhiên thì suy nghĩ, suy nghĩ sau đó mới hành động.

Tóm lại, có thể nói thế này, Trần Tầm là mẫu chàng trai tấn công, còn Kiều Nhiên là kiểu mẫu phòng thủ. Điều này đã quyết định trực tiếp đến số phận của họ và Phương Hồi, yêu và hận, trách móc và tha thứ, tương ngộ và biệt li.

Sau khi đại lễ kỉ niệm 50 năm quốc khánh vào ngày 1-10 kết thúc, trường F lại đi bộ tập thể về trường. Có lẽ là buổi cuồng hoan lúc trước tiêu hao quá nhiều năng lượng, học sinh đều yên tĩnh trở lại. Phương Hồi cũng không còn sức nói chuyện với đám Trần Tầm nữa, cô có một việc gấp đang phải lo, vô cùng khó xử.

Vì sau khi tan cuộc đêm đã rất khuya, nên nhà trường yêu cầu phụ huynh đến đón con về nhà. Sau khi biết chuyện, ông Phương Kiến Châu và bà Từ Yến Tân tranh nhau đến đón con gái, bà Từ Yến Tân cho rằng đã muộn thế rồi, múa hát lại mệt, dĩ nhiên là phải lái xe đến đón Phương Hồi về khu Cự Long để nghỉ. Còn ông Phương Kiến Châu lại cho rằng mình đi xe đạp đến trường, sau đó để xe đạp ở trường và bắt taxi về nhà cũng được, không cần thiết phải lái xe đến trường ầm ĩ. Không ai thuyết phục được ai, tranh cãi được mấy câu lại động đến vấn đề tiền bạc, một người nói cô có ít tiền bản, có gì là người nói tiền bản thì sao, có ít tiền bản này làm cho con gái được ngồi lên xe ô tô nhập khẩu sang trọng, tha hồ thoải mái, không cần thiết phải tới đến mò đi gọi xe, lại còn phải mở mắt thật to để gọi xe Hạ Lợi cước rẻ, 1,2 tệ/km, không dám gọi xe Phú Khang 1,6 tệ/lan. Hai người liền lớn tiếng cãi nhau, rồi cả hai cùng ném điện thoại, cuối cùng cũng không đi đến được kết quả gì. Phương Hồi sợ họ đều đến, lại cãi nhau ầm ĩ trước cổng trường, thế nên sau khi đến trường cô liền vội vàng chào mọi người, chạy ra cổng chờ, trong lòng cũng muốn về nhà cùng ba. Không phải cô nghĩ gì đến chuyện khác, mà chỉ cảm thấy ba đạp xe xa như vậy đến trường cũng tội, không thể để ba về nhà một mình được, mẹ có xe thì đỡ hơn.

Trần Tầm nhìn thấy Phương Hồi ra về bèn lấy xe của mình, con trai không phiền phức như con gái, cậu không bảo ba mẹ đến đón. Trần Tầm bước đến nhà để xe, nhìn thấy Kiều Nhiên, cậu cũng không có ba mẹ đến đón, trầm tư như đang suy nghĩ gì đó, vừa xoay chìa khóa vừa ngăn người. Trần Tầm bước đến vỗ lên vai cậu nói: “Hê! Nửa đêm nửa hôm nghĩ ngợi gì vậy?”.

Kiều Nhiên ngoái đầu nhìn cậu rồi cúi đầu mở khóa xe hỏi: “Nhà cậu không có ai đến đón à!”.

“Không! Mất thời gian, bọn mình lớn dần này rồi, đâu có phải đám học sinh tiểu học nữa đâu, cần gì phải đón rước. Hơn nữa chắc chắn hôm nay an ninh rất ổn, làm sao có thể xảy ra chuyện gì được?”. Trần Tầm cũng mở khóa xe, dắt xe ra nói.

“Thế cùng về nhé”. Kiều Nhiên quần chiếc khăn von dùng trong buổi múa vào ghi-đông, ngoái đầu lại nói.

“Ừ, về thôi”. Trần Tầm nhảy lên xe nói.

Ánh trăng dát một lớp ánh sáng màu bạc lên người hai chàng trai, bọn họ đạp xe song song với nhau giữa đường phố vắng vẻ, trên người toát ra hơi thở chỉ có riêng ở những con người trẻ tuổi. Đêm tối và ánh trăng

khiến trái tim con người yên tĩnh trở lại, giữa cảnh tượng này, cuối cùng Kiều Nhiên đã hỏi ra câu hỏi mà mình thắc mắc từ bấy lâu nay. Giọng cậu bình thản, hỏi rất thẳng thắn: “Trần Tầm, có phải cậu thích Phương Hồi không?”.

Trần Tầm hơi bất ngờ, cậu sững người ra một lát, sau đó nở một nụ cười rất tự nhiên: “Ừ! Tôi thích Phương Hồi... cậu ấy cũng thích t, thực ra bọn tôi đã là bạn của nhau rồi!”.

Kiều Nhiên đứng ngược sáng, không nhìn rõ nụ cười của cậu, mặc dù trăng rất sáng, nhưng cậu cảm thấy thế giới như tối sầm lại. Cảm giác tối sầm này khiến trái tim cậu đột nhiên đau nhói.

“Ngại quá, bọn tôi vẫn giấu mọi người vì sợ để nhiều người biết sẽ không hay lắm. Nhưng cậu đã phát hiện ra rồi thì tôi cũng không giấu cậu nữa!”. Trần Tầm vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Ừ, hóa ra là vậy à”. Kiều Nhiên nhếch mép, nở một nụ cười miễn cưỡng, cậu ngửa mặt lên bầu trời đêm và hít một hơi thật sâu nói: “Phương Hồi là cô gái dễ mến, thực sự rất dễ mến”.

“Ừ! Cậu ấy rất tốt bụng”. Trần Tầm gật đầu nói.

“Hiền lành, trong sáng”.

“Không bao giờ gây phiền hà cho người khác, việc gì cũng cố gắng tự mình làm”.

“Nhờ cậu ấy làm gì, cậu ấy luôn hết mình”.

“Mặc dù ít nói, nhưng rất chu đáo”.

“Không giả tạo, làm mình làm mẩy”.

“Giờ thể dục rõ ràng là rất vụng về, nhưng lại cố gắng nâng cao tay lên, nhìn rất dễ thương”.

“Lúc chăm chú làm bài tập cũng rất dễ thương”.

“Bàn học thu dọn rất gọn gàng”.

“Đồng phục lúc nào cũng sạch sẽ”.

“Ngón tay xinh xắn

“Da đẹp”.

“Tóc rất mềm mại”.

“Chữ viết rất đẹp”.

“Giọng nói rất hay”.

“Vẽ đẹp”.

“Hát cũng khá hay”.

“Thông minh”.

“Dịu dàng”.

“Thế nên tôi thích cậu ấy!”.

Những lời khen của họ về một cô gái mà cả hai cùng thích đã dừng lại đột ngột giữa ngã tư. Câu nói cuối cùng của Trần Tầm đã khiến Kiều Nhiên không còn gì để nói. Cậu chợt bừng tỉnh, rút khỏi sự tưởng tượng tuyệt đẹp về Phương Hồi. Cậu tỏ tình một cách bí ẩn, cho dù Phương Hồi tuyệt vời đến đâu, cậu cũng đã để mất. Có thể không thể gọi là để mất, vì cậu chưa bao giờ có. Thế nên, trước niềm kiêu hãnh của Trần Tầm, cậu không hề có lập trường.

Kiều Nhiên đã chia tay Trần Tầm ở ngã tư đó, hai đứa đi về hai hướng với hai tâm trạng khác nhau, giống như tình cảm của họ dành cho Phương Hồi sau này, bắt đầu từ lúc đó, hai phương thức đã hoàn toàn trái ngược nhau.

Thực ra tôi cho rằng Kiều Nhiên hơi ngốc, cậu không ình cơ hội mà đã khoanh tay nhường lại. Nếu ngay từ đầu cậu không hỏi Trần Tầm là có phải cậu thích Phương Hồi hay không mà nói thẳng ra là mình thích Phương Hồi, thì có lẽ người cảm thấy đau khổ, trăn trở chính là Trần Tầm, như thế cậu sẽ có cơ hội, đi cạnh tranh một cách công bằng với Trần Tầm, ít nhất là không cần phải giấu giếm tâm sự của mình. Tuy nhiên, cậu đã không làm như vậy, sự thành thật của Trần Tầm đã dồn cậu vào góc chết, khiến cậu đành phải dồn nén tình cảm của mình lại, giấu ở nơi sâu nhất trong những năm tháng học trò và sự chôn giấu này đã kéo rất nhiều năm.

Điều bí mật giữa Phương Hồi và Trần Tầm đã được đưa ra như vậy, do bốn người trong số năm người đều đã biết, thì dĩ nhiên là cũng không thể giấu người còn lại nữa.

Sau khi biết tin, Triệu Diệp vô cùng hào hứng, thậm chí còn coi trọng chuyện này hơn cả đương sự, vừa kêu tằm ngấm tằm ngấm mà đấm chết voi, vừa mở to mắt quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, thỉnh thoảng lại cao hứng hô lên một tiếng, khiến người bên cạnh phải liếc mắt lườm. Chỉ tiếc rằng không có ai chia sẻ niềm vui này với cậu, Phương Hồi ngại ngùng nên chắc chắn sẽ không nhắc đến chuyện này, Trần Tầm sợ bị Triệu Diệp gây khó dễ nên cũng không chủ động nói, Lâm Gia Mạt cũng không còn hào hứng như hồi đầu, không đến nỗi suốt ngày nhắc đến như người phát hiện ra châu lục mới,

Kiều Nhiên trong lòng thấy buồn nên cũng không muốn nhắc lại nữa.

Tuy nhiên, kể cả như vậy, Triệu Diệp vẫn như người được ăn chất kích thích, hào hứng khác thường, thực ra không phải là cậu muốn trêu ghẹo, châm chọc, mà nhìn sự việc này với một con mắt khác.

Triệu Diệp thích Lâm Gia Mạt, về cơ bản là thích từ cái nhìn đầu tiên, cái nhìn thứ hai thì xiêu lòng. Bình thường mọi việc đều có mặt cậu, lúc nào cũng xung phong đi đầu, nhưng bản chất lại rất nhút nhát, đặc biệt là khi phải đối mặt với Lâm Gia Mạt, theo lời Trần Tầm thì non nớt như một chú gà. Câu nói này khiến Trần Tầm bị ăn một trận đánh tới tấp, sợ quá lần nào Trần Tầm cũng phải giải thích, gà này là “gà con” chứ không phải là “gái bán hoa”.

Xét cho cùng là do Triệu Diệp vẫn sợ bị từ chối, như thế thì mất mặt quá. Hàng ngày bọn họ chơi với nhau, ra chạm mặt, vào chạm mặt, nếu bị từ chối thì không còn gì để nói nữa. Vì Lâm Gia Mạt chưa bao giờ thể hiện gì, chỉ ngày ngày trêu đùa với Triệu Diệp. Hôm đó say rượu, Lâm Gia Mạt dựa vào ngực Triệu Diệp và ngủ thiếp đi, còn cậu thì nóng lòng như lửa đốt, sau khi đưa cô về nhà lại đạp xe quanh vành đai hai vòng mới bình tĩnh được trở lại. Thế nên Triệu Diệp ngần ngừ, không dám thể hiện gì với Lâm Gia Mạt, sợ vì điều đó mà nụ cười duyên dáng của Lâm Gia Mạt sẽ biến mất trước mắt cậu.

Nhưng chuyện của Trần Tầm và Phương Hồi lần này đã cũ tinh thần cho Triệu Diệp, đột nhiên cậu phát hiện ra rằng, hóa ra hai người có thể ngày ngày chơi đùa với nhau như bạn thân, đồng thời lại có thể thâm quý mến nhau, lén nắm tay nhau ở góc mà mọi người không nhìn thấy hoặc nhét một mẩu giấy, chia đôi cục tẩy cho nhau. Mỗi quan hệ tuyệt vời này đã kích thích cậu, cậu khát khao mình và Lâm Gia Mạt được như Trần Tầm và Phương Hồi, khát khao đến nỗi quên đi sự ngưỡng ngùng, khó xử có thể xảy ra.

Nhưng Triệu Diệp không biết rằng, Lâm Gia Mạt không hề có suy nghĩ đó, kể cả là có thì đối phương cũng không phải là cậu. Cuốn Lăn đầu tiên thân mật đó cô vẫn chưa trả cho Tô Khải, Tô Khải đã lên lớp 12, học hành bận rộn, không còn thời gian bù khú với bọn họ nữa, thế nên cơ hội được gặp anh ít vô cùng. Lâm Gia Mạt chỉ biết dựa vào cuốn tiểu thuyết này để giữ một chút liên hệ với anh, lần nào đi qua trước cửa lớp Lâm Gia Mạt, Tô Khải đều dừng lại gọi với vào bên trong: “Gia Mạt, em đọc xong chưa?”. Lâm Gia Mạt liền giả vờ nói: “Em chưa! Khinh Vũ Phi Dương còn chưa chết!”. Dần dần, hình như cuốn tiểu thuyết đó đã không còn quan trọng nữa, chỉ là cái cớ để Lâm Gia Mạt mỉm cười với anh mà thôi.

Dần dần, khi chơi với nhau, đám Phương Hồi cũng bắt đầu nói đến những từ nhạy cảm như từ “thích”. Triệu Diệp thường xuyên nói băng quơ rằng cần đưa ra lời tỏ tình thích hợp vào thời điểm thích hợp, có thể giữa hai người chỉ cách một lớp giấy, nhưng nếu không nói ra sẽ mãi mãi không bao giờ biết. Những câu nói này đã khiến Lâm Gia Mạt tự động liên tưởng đến Tô Khải, thấy ngày tốt nghiệp của anh ngày càng đến gần, cô không cam lòng để anh rời xa mình như vậy, để nói lời chào tạm biệt như vậy và thế là gặt đầu liên hỏi, bảo Triệu Diệp nói rất có lí. Nhưng đâu có biết rằng như thế, càng khiến Triệu Diệp nóng lòng hơn.

Kiều Nhiên lại có một quan điểm khác, cậu cảm thấy thích không nhất thiết phải nói ra, từ bỏ hạnh phúc của mình để người trong mộng của mình được hạnh phúc cũng là một sự hi sinh không tồi, không phải ca

sĩ Vương Phi có một bài hát tên là Vì em hạnh phúc nên anh hạnh phúc đó sao, rất hay, rất tuyệt.

Lâm Gia Mạt nói Triệu Diệp là triết lí một sách, thật phi thực tế, Vương Phi có cả con rồi, cũng chỉ mỗi Triệu Diệp tin vào cái gọi là vì em hạnh phúc nên anh hạnh phúc mà thôi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thật thì người nào cũng hạnh phúc hơn Kiều Nhiên.

Kiều Nhiên liền cười mà không nói thêm gì

Trần Tầm nói thích là một cảm giác không thể chịu được, muốn buổi sáng được cùng nhau đi học, tối được cùng nhau về nhà, tốt nhất là ngày nào cũng được ở bên nhau, vừa mở mắt ra là nhìn thấy nhau. Chính vì vậy kể cả sau này không đến được với nhau, nhưng nhất thiết không được để lại điều nuối tiếc nào trong lúc vẫn còn thân mật. Đợi đến khi cả hai già và cùng nhớ lại, vẫn cảm thấy ngày xưa được gặp một người như vậy thật là tuyệt vời.

Câu nói này khiến Phương Hồi cảm thấy khó lí giải, thời gian trước Trần Tầm nói mãi mãi bên nhau cô cũng không tin, hiện giờ Trần Tầm nói về một thời đã qua thì cô lại thấy xót xa trong lòng, chính vì thế đối với cô, thích tức là để trái tim của mình biến thành trái tim của người khác, không rõ tình cảm đó là tốt hay không tốt. Cô cũng không thể phản bác câu nói của Trần Tầm, chỉ nghĩ rằng, giống như những gì cậu nói, nếu sau này mỗi đứa một phương trời, mình không cảm thấy nuối tiếc là tốt rồi.

Mỗi đứa đều có suy nghĩ riêng của mình, cả nhóm đã không thể chơi với nhau một cách trong sáng như hồi đầu. Trưởng thành chính là như vậy, luôn khiến bạn có thêm một số thứ và mất đi một số thứ. Ví dụ bọn họ không biết rằng, những cuộc nói chuyện ngày thơ ấu này, sẽ tạo ra một tương lai như thế nào.

35. Q.5 - Chương 5

Thực ra nếu ngày hôm đó không nói đến chủ đề đó, có lẽ Phương Hồi và Trần Tầm sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện ngày xưa nữa. Phương Hồi nói, bây giờ nghĩ lại và cảm thấy có một số chuyện nếu không biết sẽ hay hơn, nhưng cô cũng không có cách nào để bảo mình hồi đó không nên tò mò nghe, tất cả đã không còn kịp nữa.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người ai về nhà nấy. Phương Hồi không đi xe, tối đến cô về nhà mẹ ngủ, Trần Tầm đưa cô về. Trước đây vào những lúc như thế này, Phương Hồi để ai chở cũng được, Kiều Nhiên và Triệu Diệp đều được. Nhưng sau khi chuyện của cô và Trần Tầm được công khai, gác-ba- ga của xe Trần Tầm đã biến thành vị trí độc quyền của cô. Kiều Nhiên đứng ở bên kia đường vẫy tay chào họ, ba chiếc bóng dưới cây hòe, chỉ mỗi cậu là có phần lẻ loi.

Đầu thu là qu thời tiết ở Bắc Kinh đẹp nhất, hai hàng cây ngân hạnh dọc đường Ngũ Tứ rụng đầy lá vàng, Phương Hồi ngồi sau Trần Tầm, chống tay vào khung xe, hai chân vắt lên nhau lắc lư, nghịch ngợm như một cô bé.

“Cậu thấy chưa, Triệu Diệp chuẩn bị ra tay với Gia Mạt đấy!”. Trần Tầm đạp xe, ngoảnh mặt lại nói.

“Hả? Làm gì có chuyện đó!”. Phương Hồi nói với vẻ kinh ngạc.

“Chắc chắn! Vẻ phong lưu của hần ta không qua được mắt tớ đâu!”.

“Ừ, xem ra cậu ta có vẻ rất thật lòng với Gia Mạt...”.

“Hừ! Nó thì ai chẳng thật lòng! Nào là Lệ Lệ thời cấp một, Tiểu Tần thời cấp hai, đến cấp ba lại Gia Mạt!”

“Vậy hả, thế cũng tốt, đằng nào thì Gia Mạt cũng sẽ không đồng ý đâu”. Phương Hồi cau mày nói: “Có phải con trai coi trọng nhất là người mình thích đầu tiên trong đời đúng không? Là mối tình đầu có đúng không?”.

“Có lẽ là như vậy, nhưng tớ cảm thấy khi cả hai người cùng thích nhau mới được gọi là mối tình đầu, ví dụ như hai đứa mình ấy. Người đầu tiên mà mình thích... không phải thường là thích đơn phương đó sao?”.

“Tớ cũng không biết...”.

“Hê hê, có phải tớ không phải là mối tình đầu của cậu, mà là Lí Hạ đúng không?”. Trần Tầm nói với giọng chua chát, cậu luôn có cảm giác rằng, bất luận là tốt hay xấu, Lí Hạ đã để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng Phương Hồi, đến nỗi bao nhiêu năm đã trôi qua, cô vẫn nằm mơ thấy cậu ta.

“Cậu... chỉ nói linh tinh!”. Phương Hồi có vẻ giận: “Tớ và cậu ấy chưa bao giờ...”.

“Thôi thôi!”. Trần Tầm đưa tay ra sau vỗ cô nói: “Tớ trêu cậu thôi mà!”.>“Thế còn cậu thì sao! Tớ có phải là mối tình đầu của cậu không?”. Phương Hồi hỏi, cô có vẻ căng thẳng, bất giác tay nắm chặt vào khung xe.

“Haizz! Dĩ nhiên rồi! Nếu không tớ cũng đã không thất thểu như thế này!”. Trần Tầm nói lớn.

“Cậu đã bao giờ yêu thầm ai chưa?”. Phương Hồi đã thoải mái hơn, cô cười trêu Trần Tầm.

“Chưa...”. Trần Tầm không nghĩ ngợi gì mà nói ngay, nhưng đột nhiên lại dừng lại: “Có...”

Gót chân Phương Hồi va mạnh vào bánh xe sau, đau nhói.

“Nói chuyện một lát nữa rồi hãy về nhé”. Trần Tầm dừng lại, ngoảnh đầu ra sau nói.

“Ừ...”. Phương Hồi mơ màng trả lời, vừa nãy trái tim cô ngừng đập một lát, không rõ là Trần Tầm trả lời có hay không nữa.

“Tớ mời cậu ăn kem! Tớ toát hết mồ hôi rồi! Cậu thích vị cam hay vải?”

“Cam”.

“Ừ! Đợi tớ nhé!”. Trần Tầm dựng xe bên vệ đường, chạy về phía cửa hàng gần đó.

Trần Tầm mua kem về, hai đứa liền ngồi bên vệ đường. Phương Hồi cắn một miếng nhỏ, que kem vị cam khiến cô rung mình, cô ho hai tiếng, giả vờ hỏi với vẻ vô tình: “Cậu có đúng không?”.

“Hả? Gì cơ?”. Trần Tầm mút một miếng kem đang sắp chảy xuống, quay sang hỏi.

“Người cậu yêu thầm ấy...”. Phương Hồi nói nhỏ: “Vương Mạn Mạn hả?”.

“Làm sao có thể là cậu ta được!”. Trần Tầm vội khua tay nói.

“Thế là ai?”.

“Thực ra đó cũng không phải là yêu thầm gì... mà cậu cũng quen đấy”. Trần Tầm có vẻ bối rối, cúi xuống nói: “Ngô Đình Đình”.

“Vậy hả..Phương Hồi cố gắng tỏ ra bình thản, cô nhớ lại chiếc áo cổ trễ rất đẹp, dáng vẻ rất mặn mà, cách ăn nói hoạt bát, vui vẻ của Ngô Đình Đình, trong lòng tự nhiên cảm thấy có cái gì đó rất buồn.

“Không phải lần trước cậu hỏi tớ Bạch Phong là ai đó sao? Tớ kể cho cậu nghe chuyện của bọn tớ ngày xưa nhé”. Trần Tầm nhìn về phía xa xăm, suy nghĩ đã trở về với thời quá khứ.

Khi Trần Tầm và đám Đường Hải Băng để đầu đinh, mặc áo ba lỗ, quần đùi, thò lò mũi xanh, tự coi mình là thánh đấu sĩ của nữ thần và chạy lông nhông khắp con ngõ, Ngô Đình Đình vẫn là một cô bé ngây thơ, xinh xắn, ai gặp cũng quý. Hồi đó cô ấy không hề biết nói bậy, càng không biết hút thuốc, cũng không bao giờ mặc quần áo hở hang. Cô luôn mặc chiếc váy hoa nhí sạch sẽ, tết tóc hai bên, lúc cóc chạy theo bọn họ, thỏ thẻ gọi: “Đợi tớ với, đợi tớ với”. Những lúc này, Đường Hải Băng thường không đếm xỉa gì đến lời gọi của Ngô Đình Đình mà tiếp tục lao đi, còn Trần Tầm luôn dừng lại, gọi: “Mau lên!”. Nếu cô ấy chậm quá, Trần Tầm liền kéo cô ấy chạy.

Tuy nhiên, Trần Tầm và Ngô Đình Đình không phải là thanh mai trúc mã lãng mạn theo ý nghĩa truyền thống. Một nơi như Bắc Kinh hồi cuối những năm 1980, đầu những năm 1990, những đứa trẻ này không biết hình thù của hai từ lãng mạn được viết ra sao. Chúng sẽ cãi nhau âm ỉ khi tranh giành bóng bóng; sẽ đánh rất hăng khi chơi trò đuổi bắt và sẵn sàng đi mách tội với ba mẹ của nhau. Đồng thời cũng sẽ vui vẻ bẻ đôi cái kẹo hoặc chia cho nhau que kem, mỗi đứa một nửa. Sẽ lên bố mẹ mua tào phớ 5 hào một bát, tùm năm tùm ba vào ăn. Cuộc sống này không thể tạo ra tình cảm gì mãnh liệt, chỉ có niềm vui và một cảm giác gì đó thích thú không thể miêu tả bằng lời khi đứng ở cổng sân nhà gọi tên đối phương.

Bạch Phong không giống với bọn chúng, cậu hơn mấy đứa kia hai, ba tuổi, bắt luận là đi học, độ hiểu biết hay gây chuyện, cậu đều đi trước đám Trần Tầm một bước. Gia cảnh nhà cậu không khá giả gì, khi bố cậu còn nhỏ bố cậu từng bị ngồi tù vì tội trộm, mẹ cậu khi ấy là bạn tù của bố, không hiểu tại sao sau khi ra tù, họ liền lấy nhau và sinh con, tiếp đó cũng không biết tại sao lại chia tay. Cuối cùng cả hai đều không chịu nuôi Bạch Phong, vứt cậu lại cho ông nội cậu. Ông nội đã nuôi Bạch Phong, bao nhiêu năm sống trên cõi đời ông thừa hiểu rằng, con còn không trông mong được gì, nói gì đến cháu. Chỉ là thêm bát thêm đĩa, Bạch Phong được coi như con chó, con mèo cứ thế lớn lên.

May mà những điều này đều không ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành đầy niềm vui của Bạch Phong, ít nhất là thời gian đầu không bị ảnh hưởng, bằng sự thông minh, tài năng và chiều cao của mình, cậu đã làm vua của đám trẻ con này. Chơi ném túi cát cậu luôn bắt được túi. Đá bóng thì dù tấn công hay phòng thủ cũng đều giỏi, bắt dễ cũng khéo nhất, để đứng trong lọ thủy tinh của cậu ta bao giờ cũng kêu to nhất, chọi dễ bao giờ cũng thắng. Thế nên mọi người đều thích đi theo và chơi với cậu ta, buổi chiều tối, ăn cơm xong liền thi nhau chạy đến nhà Bạch Phong như đi trẩy hội, trong con ngõ nhà bọn họ, thường xuyên nghe thấy tiếng rủ nhau non nớt của trẻ con: “Đi! Sang nhà Bạch Phong đi!”.

Hồi đó, Trần Tầm, Đường Hải Băng và Tôn Đào là cận vệ trung thành của Bạch Phong, còn Dương Tình và Ngô Đình Đình là fan hâm mộ trung thành của cậu. Trẻ con không biết thể hiện sự ái mộ thế nào, con trai thường lấy việc chạy nhảy đánh nhau để thu hút sự chú ý của con gái và sau mỗi lần bị Trần Tầm “bắt nạt”, Ngô Đình Đình thường trề môi nói với vẻ rất ảm ức: “Tớ sẽ đi mách Bạch Phong!”. Sau đó lon ton chạy mất. Trần Tầm đứng nguyên tại chỗ, cũng vì thế mà cảm thấy hơi buồn. Và thế là, giữa ba đứa đã hình thành nên mối quan hệ ba người vô cùng đơn giản.

Chỉ tiếc rằng những ngày tháng vui vẻ không kéo dài được bao lâu, năm tháng trôi qua, dần dần người lớn đã xen vào chuyện của chúng, số đứa trẻ đến tìm Bạch Phong chơi càng ngày càng ít, nguyên nhân rất đơn giản, vì phụ huynh không cho, sợ học những thói hư tật xấu từ con tội phạm. Thực ra bố Bạch Phong chưa chắc đã làm điều gì quá tệ, nhưng do một đồn mười, mười đồn trăm, chuyện này đã hằn sâu trong đầu mọi người. Bà Hai nhà ông Trương thường nói với cậu cháu rằng: “Bố Bạch Phong từng giết mấy người! Hiện giờ hung khí vẫn còn đang được giấu dưới đầu giường nhà ông ta! Chơi với Bạch Phong, chẳng may nó nổi cơn điên, nó sẽ lấy dao chém mày chết!”. Chú Vương thì dọa con trai: “Nhà Bạch Phong mắc bệnh giết người gia truyền, nó mà lên cơn điên bố cũng không ngăn được! Từ nay không được chơi với nó nữa, nghe chưa!”. So với họ, mẹ Trần Tầm vẫn trí thức hơn, khách quan hơn, bà chỉ nhắc sơ sơ rằng: “Đừng đến nhà Bạch Phong nữa, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”. Bạch Phong những chuyện này, cậu cũng không giận hay oán trách gì ai mà chuyển sang chơi với bạn bè cùng trường, không xuất đầu lộ diện nhiều trong xóm nữa.

Người duy nhất không chịu nghe lời bố mẹ chính là Ngô Đình Đình, hàng ngày cô vẫn mò đến nhà Bạch Phong, gõ cửa hỏi ông nội cậu: “Bạch Phong có nhà không ông?”. Chỉ có điều niềm mong chờ của cô thường là câu trả lời khiến cô thất vọng, ông cụ thường xuyên lắc đầu đáp: “Không có nhà, ra ngoài chơi rồi! Haizz! Rồi lại giống bố nó thôi!”. Sau vài lần như vậy, cuối cùng Ngô Đình Đình đã gặp được Bạch Phong, nói một cách chính xác là không chỉ mỗi Bạch Phong, mà còn một cô gái rất quái đản bên cạnh cậu. Cô gái đó mặc quần áo bó sát người, hở cả ngực, Bạch Phong và cô ta ngồi sát bên nhau, vừa nói bậy vừa cười đùa với nhau vừa hút thuốc.

“Đình Đình! Vào đây!”. Nhìn thấy cô, Bạch Phong cười vui vẻ.

Ngô Đình Đình liền rụt rè bước vào, Bạch Phong liền kéo cô lại, dúm vào tay cô một nắm kẹo.

“Thấy Đình Đình xinh không!”. Bạch Phong nói với cô gái bên cạnh với vẻ hãnh diện.

“Ông không yêu trẻ con đó chứ!”. Cô gái liền liếc Ngô Đình Đình với vẻ không thèm chấp.

“Vớ vẩn! Bà ghen à!”. Bạch Phong vỗ vào mông cô ta một cái mà không hề ngại ngùng.

Lòng bàn tay Ngô Đình Đình đỏ mề hôi hột, dường như kẹo đã tan ra một chút, cảm giác dính dính khiến cô rất khó chịu.

“Chị ấy là ai vậy?”. Ngô Đình Đình hỏi nhỏ.

“Chị ấy hả! Chị dâu em!”. Bạch Phong cười ranh mãnh nói.

“Chị dâu?”.

“Tức là vợ anh ấy!”. Bạch Phong cười lớn, cô gái đó có vẻ ngại, dấm cho cậu một quả rất đau

Lúc ra khỏi nhà Bạch Phong, Ngô Đình Đình đã khóc, cô vừa quệt nước mắt vừa ăn kẹo, trên đường về, cô đã gặp Trần Tầm, Trần Tầm hốt hơ hốt hải ghé sát vào mặt cô, hỏi liên hồi có chuyện gì vậy. Ngô Đình Đình liền lùi ra sau hai bước, túm chặt chiếc váy ra đằng sau, ngược mắt lên hỏi: “Đẹp không?”.

“Không đẹp lắm”. Trần Tầm nghiêng đầu, trả lời với vẻ thắc mắc.

“Đẹp chứ! Cậu chẳng hiểu gì cả!”. Ngô Đình Đình hào hứng xoay tròn một vòng.

“Thế... thì đẹp vậy”. Trần Tầm đành phải nói.

“Thực ra...”. Ngô Đình Đình cúi đầu xuống: “Tớ cũng không thấy đẹp...”.

Bạch Phong chưa bao giờ cho Ngô Đình Đình cái gì, tình cảm lại càng không. Cậu ta tốt với cô như một người thích một con búp bê, cho đến tận khi cậu ra đi cũng vẫn là như vậy.

Hôm đó thấy Ngô Đình Đình đến, cậu ta lại dúm vào tay cô nắm kẹo, dường như cậu luôn để sẵn trong túi cái gì đó ngon cho cô. Ngô Đình Đình đón lấy rồi cho vào miệng ngậm, vỏ giấy kẹo thành hình chiếc que.

“Có đẹp không?”. Ngô Đình Đình như sức nhớ ra điều gì, cô vội vàng đưa tay ra sau túm chặt váy lại.

“Đẹp! Đình Đình nhà ta xinh nhất rồi!”. Bạch Phong cười nhìn cô túm váy.

“Đẹp hơn vợ anh không?”. Miệng Ngô Đình Đình thốt ra chữ “vợ” non nớt, nghe rất buồn cười.

“Ừ! Đẹp hơn chị ấy!”. Bạch Phong cúi xuống vẹo má cô nói.

“Thế em làm vợ anh được không?”. Ngô Đình Đình nói với vẻ rất ngây thơ và chân thành>Bạch Phong liền bật cười, cuối cùng nhìn Ngô Đình Đình như sắp mếu và nói, “Được”.

“Em lớn nhanh lên! Lớn nhanh sẽ làm vợ anh!”.

“Vâng!”.

Đây là cuộc nói chuyện cuối cùng của bọn họ, với mơ ước tuyệt đẹp đó, Ngô Đình Đình không thể ngờ được rằng, cô và Bạch Phong lại chia tay nhau ở đây, không biết bao giờ mới được gặp lại.

Hơn hai giờ đêm, có hai chiếc xe cảnh sát chạy vào con ngõ, đèn xanh đỏ nhấp nháy, khiến nhà nào cũng thấp thỏm lo âu. Ngô Đình Đình nằm mơ màng trong lòng mẹ, ba cô và mấy chú bác khác cùng ra ngoài xem. Một lát sau, họ quay vào, mẹ cô bước đến, hỏi với giọng lo lắng: “Có chuyện gì vậy? Nhà ai xảy ra chuyện gì à?”.

“Nhà ông Bạch”.

“Cháu ông ấy làm vỡ đầu người ta! Cảnh sát đang bắt!”

“Ôi má ơi! Sao thằng Bạch Phong to gan thế nhỉ? Đã bắt được chưa?”.

“Chưa! Nó trốn đi lâu rồi, tối không thấy về nhà. Cái gia đình này lạ thật, anh đã bảo là đừng cho Đình Đình chơi với nó mà em cứ không nghe! Em coi đó! Bây giờ để mất cả mạng rồi đấy!”.

“Ai không nghe hả! Em nói nó nhưng nó có chịu nghe đâu! Đình Đình! Đình Đình... Ấy? Con bé chạy đâu rồi nhỉ!”.

Nghe thấy tên Bạch Phong, Ngô Đình Đình đã chạy ra ngoài từ lâu, cô đứng ở cổng và gặp Trần Tầm cũng vừa nghe tin chạy đến, hai đứa tròn mắt nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào, một hồi lâu Ngô Đình Đình với run rẩy hỏi: “Cậu nghĩ chắc Bạch Phong không sao chứ?”.

“Không sao chứ?”. Câu nói của Trần Tầm không hề giống với câu trả lời.

“Không sao, chắc chắn không sao”. Ngô Đình Đình cố gắng khẳng định rất quả quyết.

Cuối cùng hai đứa đã bị bố mẹ lôi về nhà, hồi đó chúng tưởng rằng ngủ một giấc, sáng mai dậy, mọi việc sẽ tốt trở lại, có thể hỏi trực tiếp Bạch Phong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ đó trở đi chúng không còn được gặp cậu ta nữa.

Vụ án liên quan đến Bạch Phong rất đơn giản, đám đông đánh nhau sau khi uống rượu, nhiều người bị thương, một người thiệt mạng, nghi phạm ngoài Bạch Phong ra, còn hai người nữa đang bỏ trốn, đang bị truy nã. Người thiệt mạng là học sinh trường dạy nghề nọ, nghe nói là trong lúc hỗn loạn, Bạch Phong đã cầm chai bia đập vào sau gáy cậu ta, khiến đối phương chết ngay tại trận. Hầu hết những cậu dính líu đến vụ án đều bị đưa vào trại cải tạo, còn lại một số có tình tiết nhẹ, cũng bị nhà trường xử phạt.

Sự kiện Bạch Phong ồn ào đã kết thúc, ngoài việc sau khi cơn no rượu say, mọi người thỉnh thoảng nhắc đến vài câu, không ai còn nhớ gì đến cậu ta nữa. Chỉ có Ngô Đình Đình là người thay đổi theo cậu ta, sau đó cô và đám bạn của Bạch Phong đã chơi với nhau, cũng bắt đầu mặc quần áo bó sát người, trang điểm, nói bậy. Cô đã thu thập tất cả các đầu mối, đi tìm hiểu mọi chuyện đã từng xảy ra với Bạch Phong. Cô ngang ngạnh và khẳng khái cho rằng, một ngày nào đó Bạch Phong sẽ trở về. Kể cả không thể thực hiện lời hứa của mình, nhưng ít nhất đến khi nhớ lại, cả hai vẫn có thể nhìn nhau mỉm cười. Đây là suy nghĩ đã theo đuổi cô suốt thời thiếu nữ, kéo dài rất nhiều năm.

“Thế còn cậu thì sao? Có phải vẫn thích cậu ấy hay không?”. Phương Hồi lặng lẽ hỏi.

“Làm gì có! Không phải bây giờ đã có cậu rồi đó sao!”. Trần Tầm vuốt nhẹ tóc cô, thở dài nói: “Tớ không còn thích nữa. Tớ cảm thấy hai đứa đến với nhau, nhất thiết là phải đặt đối phương ở vị trí cao nhất trong trái tim mình, không ai có thể thay thế. Nhưng rõ ràng là tớ không thể thay thế được vị trí của Bạch Phong trong trái tim Đình Đình. Tớ không muốn bấm bụng cầu toàn, cậu ấy cũng không muốn hạ thấp yêu cầu của mình. Nếu đã như vậy thì tội gì phải đến với nhau?”.

“Vì điều này mà cậu bỏ cuộc ư? Cậu ích kỉ thật đấy... không thể hi sinh một chút được sao...>“Không phải thế... Hê hê, tóm lại tớ là người rất cực đoan, cậu đừng để tớ biết có chuyện gì có lỗi với tớ nhé!”. Trần Tầm liền cười nói.

“Nhưng tớ vẫn thấy thương cậu ấy. Tớ cảm thấy cậu ấy thực sự không đáng phải làm như vậy, vì cuộc đời của Bạch Phong mà thay đổi cả cuộc đời mình và sau khi thay đổi mình lại không thể gây ảnh hưởng gì cho Bạch Phong, sự chờ đợi này thật là vô nghĩa”.

“Có nhiều chuyện, đối với cậu là vô nghĩa, đối với người khác lại chưa chắc”. Phương Hồi nhẹ nhàng nói, qua giọng Trần Tầm, cô cảm nhận được rất nhiều điều không cam tâm, cảm giác này khiến cô rất không thoải mái.

“Thôi thôi! Không nói nữa! Đi thôi! Tớ đưa cậu về nhà... Ấy, sao cậu lại đi vậy?”. Trần Tầm đứng dậy kéo Phương Hồi, màu cam bình thường rất ưa nhìn, giờ đã biến thành vết loang rất đáng sợ.

Phương Hồi liền cười buồn, kể cả tỏ ra không quá quan tâm, nhưng trên thực tế cũng vẫn luống cuống, không giấu nổi vẻ chưa xốt trong lòng. Trong trái tim Trần Tầm, cuối cùng vẫn có khoảng trống mà cô không thể xen vào.

36. Q.5 - Chương 6

Tôi cảm thấy câu nói lòng dạ con gái sâu như biển cả rất không ổn, tôi cho rằng, lòng dạ của con gái sâu như hố đen vũ trụ! Bạn tưởng rằng bạn đã hiểu được phần nào vấn đề, nhưng thực ra chỉ là một cái bóng mong manh, nội dung thực tế cách bạn ít nhất hàng vạn năm ánh sáng.

Giữa tôi và Phương Hồi đã xảy ra một chuyện không vui.

Nguyên nhân là gì tôi cũng không rõ, điểm khác với bình thường là chúng tôi đã gặp Hoan Hoan trong khi đi chợ mua thức ăn. Lúc đó chúng tôi đang ra sức trả giá rau và dưa chuột, ông chủ trả lời chúng tôi khá thờ ơ, vì ở hàng bên cạnh, có khách hàng đang ra sức hạ thấp giá trị của món củ cải với mức kinh khủng hơn. Và hai người đó chính là Hoan Hoan và anh bạn người Australia của cô ấy.

Cuối cùng hai chúng tôi đã ôm dựa chuột và củ cải rồi giáp mặt với nhau, không thể không nói đây là cảnh tượng khá ngại ngùng, đặc biệt là khi tôi phát hiện ra anh chàng người Australia đó nhìn chẳng khác gì một con heo, khóe mép tôi giật giật một cách rất mất tự nhiên. Tôi thầm nghĩ rõ ràng là cô nàng này đã chửi tôi gián tiếp, cô ta đá tôi để chọn hấn ta, không phải vì hấn ta hơn tôi đó sao? Tuy nhiên... m.kiếp!

Hấn hơn tôi ở bộ phận nào hả?

Lông mày Hoan Hoan giật giật, tôi biết đây cũng là biểu hiện bất bình thường của cô nàng. Cô nàng liền kéo khuỷu tay của anh chàng đó như thể hiện rõ lập trường, chào bằng câu tiếng Anh vẫn rất sắc mùi Tư Xuyên: “Hi!”

Tôi nghĩ bụng, lại còn giả vờ nữa! Tổng cộng có bốn người, ba người là người Trung Quốc, cần đếch gì phải đánh rầm Tây nữa!

“Xin chào!”. Tôi trả lời rất lịch lãm: “Bạn em à? Khá đó nhỉ! Anh còn tưởng em sẽ không bao giờ đến chợ để mua rau nữa cơ! Hôm nay đến đây để tìm kiếm sự lãng mạn à? Hai người trả giá ăn ý quá!”

“Cũng... được”. Rõ ràng là mặt cô nàng tái đi một lát, sau đó liền liếc nhìn Phương Hồi nói: “Về ở với nhau rồi à!”

Trong lúc Phương Hồi chưa kịp trả lời thì tôi đã túm tay cô trước và nói: “Ừ!”

Thực ra trong lòng tôi cũng không dám chắc, chẳng may Phương Hồi buông ra câu “Làm gì có” thì tôi mất mặt thực sự. Nhưng cô lại rất phối hợp, ngoan ngoãn giữ nguyên bàn tay mềm mại trong lòng bàn tay tôi, giống như đôi tình nhân rất tình cảm.

“Em biết ngay mà...”. Hoan Hoan tỏ ra rất hiểu vấn đề: “Thế nên hồi đầu em đã rất sáng suốt, ngay từ đầu anh đã thích cậu ấy rồi đúng không?”

Mặc dù cô ấy nói không đúng, nhưng tôi cũng không phản bác, vì ít nhất là cô đã đoán đúng được một nửa, hiện tại đúng là tôi thích Phương Hồi. Ngoài ra, nét buồn buồn trên khuôn mặt Hoan Hoan, khiến tôi cũng cảm thấy nao lòng. Tôi không thấy đã khi cô sống hạnh phúc hay không hạnh phúc, cũng là người lưu lạc nơi xứ người, tội gì phải như vậy?

“Nếu không phiền, các bạn có thể nói tiếng Anh được không?”. Cuối cùng, gã đàn ông như con heo đi bên cạnh đã lên tiếng.

Hoan Hoan lập tức cười rạng rỡ, giới thiệu chúng tôi với nhau rất dè dặt, dĩ nhiên không nói tôi là người yêu cũ của cô mà chỉ nói là bạn học.

Gã đó hàn huyên vài câu, ánh mắt hấn nhìn Phương Hồi vô cùng soi mói, tôi không thể chịu nổi, nói dăm ba câu rồi kéo cô đi mất.

Vừa đi khuất, Phương Hồi liền hất tay tôi ra, cú hất đó khiến tôi hiểu ra được rằng chắc chắn cô không vui cho lắm. Tôi vội vàng ghé sát vào cô và hỏi: “Sao vậy?”

“Chẳng sao cả! Người ta đi xa rồi, bọn mình cũng không cần thiết phải đóng kịch nữa”.

Cô nàng này thông minh thật, trò mèo đó của tôi bị cô đi guốc trong bụng.

“Ừ, đúng vậy, thế sao em lại giận?”

“Ai giận?”

“Em coi em kìa, miệng nói không giống với những gì đang nghĩ trong đầu! Mặt đang còn nhẵn mà còn nói mạnh!”

“Xí, cũng không biết ai là người miệng nói không giống với những gì đang nghĩ trong đầu!”. Cô cười gằn một tiếng, khiến tôi thực sự không thoải mái.

“Em nói đi! Anh miệng nói không giống với những gì đang nghĩ trong đầu như thế nào hả?”

“Sao phải nói ra điều đó với Hoan Hoan! Rõ ràng là anh vẫn còn nhớ cậu ấy!”

“Hiện giờ anh làm gì còn thời gian nhớ đến cô ấy nữa!”

“Thế tại sao anh lại nâng niu chiếc cốc của Hoan Hoan thế hả?”.

“Anh...”

“Thôi! Không phải thanh minh nữa, không phải anh vẫn thường nói đó sao? Thanh minh chính là giấu giếm, giấu giếm chính là thú tội!”.

Tôi tức đến bật cười, bình thường tôi nói chuyện, Phương Hồi thường không để ý gì nhiều, nhưng mỗi khi chúng tôi cãi nhau, cô lại luôn lôi ra những câu mà tôi đã từng nói để chặn họng tôi.

“Anh phát hiện ra được rằng, em chính là khắc tinh của anh!”. Tôi đón lấy túi xách trên tay cô và nói.

“Không dám!”. Phương Hồi không tranh mà giao chiếc túi cho tôi, nhưng vẫn còn chưa hết ầm ỨC.

“À! Anh hiểu rồi, em ghen đúng không?”. Tôi trêu cô, mặc dù là câu nói đùa, nhưng tôi vẫn ôm một niềm hi vọng cao xa.

“Trương Nam! Anh đừng nói linh tinh có được không!”. Phương Hồi trợn mắt nhìn tôi, cắt đứt luôn ý nghĩ của tôi.

Tôi liền cười mỉa mình và nói: “Anh giữ lại chiếc cốc của cô ấy, không có nghĩa rằng anh vẫn thích cô ấy. Giống như việc em đã vứt hết mọi thứ của Trần Tầm, nhưng cũng không có nghĩa rằng em đã quên cậu ấy. Nói thế này nhé, không phải con người chỉ có hai cung bậc tình cảm là yêu và hận, mà còn biết nhớ nhung, biết oán trách, biết hoài niệm, biết than thở. Không thể nói anh và Hoan Hoan chia tay nhau rồi thì anh chỉ có thể căm ghét cô ấy đúng không? Dù thế nào thì bọn anh cũng đã từng có một quãng thời gian rất vui vẻ, vì quãng thời gian này mà anh không thể quên hẳn cô ấy được, không người đàn ông nào có thể làm được! Dù có nói cũng chỉ là nói dối em! So bì, tị nạnh với quá khứ chẳng có gì là thú vị cả, một người phụ nữ sáng suốt sẽ không bao giờ tính toán đến chuyện làm thế nào để chiếm được quá khứ của người đàn ông, mà chỉ suy nghĩ xem làm thế nào để có được hiện tại và quá khứ của anh ta!”.

Thực ra lúc đó tôi nói như vậy cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ phát biểu cảm tưởng của mình mà thôi.- Tuy nhiên, Phương Hồi đã động lòng những câu nói đó, cô trầm ngâm một lát rồi nói: “Không ngờ anh lại rất để ý đến vấn đề này!”.

“Ừ! Trải qua thực tiễn anh mới hiểu được điều đó!”.

“Tuy nhiên...” . Phương Hồi ngoảnh đầu lại nhìn tôi cười buồn bã: “Tại sao anh không nói với em khi em 16 tuổi?”.

Tôi hơi khựng lại, sau đó cũng cười buồn nói: “Thế tại sao em không quen anh hồi em 16 tuổi?”.

Sau khi nghe Trần Tầm kể về chuyện của Ngô Đình Đình, Phương Hồi ít nhiều cũng có phản nhẩy cảm hơn.

Thực ra khi chưa biết sự thật, cô cũng rất quý Ngô Đình Đình, vì trong đám bạn thời để chỏm của Trần Tầm, Ngô Đình Đình là người cứu cho cô nhiều bần nguy nhất và cũng là người quan tâm đến cô nhiều nhất. Nhưng hiện giờ Phương Hồi không còn cảm kích như thế nữa, cô nghĩ chắc chắn Trần Tầm và Ngô Đình Đình đã thương lượng với nhau chuyện gì đó, chính vì thế Ngô Đình Đình mới tỏ ra thân thiết với cô. Ngô Đình Đình chịu làm như vậy không phải là vì Phương Hồi, chấp nhận cô bạn này, mà chỉ là vì giúp Trần Tầm. Kết hợp với những chuyện mờ ám mong manh đã từng xảy ra giữa họ, Phương Hồi có cảm giác như bị lừa.

Tuy nhiên Trần Tầm không hiểu được suy nghĩ này của Phương Hồi, cậu cảm thấy chia sẻ quá khứ của mình với cô là chuyện khiến cả hai người đều cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng. So với những lời suy đoán nặng nề về chuyện của Lí Hạ, nói thẳng ra không phải sẽ hay hơn sao? Thế nên cậu không ngại ngần khi tiếp tục nhắc đến Ngô Đình Đình trước mặt Phương Hồi, cũng chính vì thế mà đã không để ý đến vẻ sầm mặt của Phương Hồi.

Do sinh nhật của Trần Tầm để lại những kí ức rất không vui, thế nên đến lượt sinh nhật mình, Phương Hồi cũng không định tổ chức gì nữa. Mãi cho đến ngày 9-10, không tìm được nữa, Kiều Nhiên mới hỏi Trần Tầm xem định tổ chức thế nào.

Trần Tầm nói cậu và Phương Hồi không định tổ chức gì nữa, Kiều Nhiên liền lắc đầu, nói hai đứa cậu là chuyện của hai đứa cậu, năm đứa bọn mình là chuyện của năm đứa bọn mình, không thể coi là một được. Cuối cùng bọn họ đã đi đến thống nhất, một đ buổi trưa đi mua bánh gato, một đứa đi mua quà, dĩ nhiên là đều phải giấu Phương Hồi.

Sau khi tan học, Phương Hồi mới được kéo đến một góc trường, cô vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy chiếc bánh gato viết dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Phương Hồi” và ba khuôn mặt rất ranh mãnh của ba anh chàng vì gian kế đã thành công.

Mọi người tặng cô một con gấu bông, vòng cổ của con gấu là quà riêng của Trần Tầm, cậu cũng làm một chiếc vòng đeo cổ, xuyên cả những hạt vòng bị rơi trong buổi sinh nhật của mình vào, trong chiếc bình thủy tinh thấp thoáng tên hai đứa.

Phương Hồi cười rất hạnh phúc, suýt thì rơi nước mắt.

Chiếc bánh gato đó không thoát khỏi số phận bị chia năm xẻ bảy, bọn họ quệt kem lên mặt nhau, kính Kiều Nhiên bị quệt khắp, tóc Lâm Gia Mạt cũng dính kem, Triệu Diệp nói trên người cậu ta, chỗ nào có lỗ là có kem, hai má Trần Tầm bị quệt một bên xanh, một bên đỏ, còn mặt Phương Hồi gần như không nhìn rõ các nét nữa.

Lâm Gia Mạt và Phương Hồi vào gội đầu dưới vòi nước trong nhà vệ sinh nữ, vừa gội vừa hắt xì hơi, Lâm Gia Mạt vắt đuôi tóc mình nói: “Sao chỗ này cũng có nhỉ! Tại Triệu Diệp hết! Cậu ta không ném thì mình đã không ném trả!”.

“Đúng vậy! Nước lạnh thật đấy!”.

“Còn bảo lát nữa đến khu giải trí ở Lam Đảo chơi nữa! Như thế này làm sao đi nổi!”.

“Hay là lấy khăn trải bàn lau tạm vậy, đi thôi! Lạnh quá!”.

Họ ra khỏi khu giảng đường, Trần Tầm liền bước tới, đưa áo khoác đồng phục của mình cho họ, nói: “Lấy cái này lau đầu đi! Đừng để lạnh!”.

“Hay quá! Cũng còn hơn là khăn trải bàn!”. Lâm Gia Mạt đón lấy, cười nói.

“Cậu có lạnh không?”. Phương Hồi nhìn chiếc áo phong của Trần Tầm hỏi: “T về thì làm thế nào?”.

“Không sao, cậu lau nhanh lên!”. Trần Tầm chụp chiếc áo rộng thùng thình lên đầu cô và lau rất cẩn thận.

Đúng lúc Kiều Nhiên đi ra, nhìn thấy cảnh đó, cậu lại nhìn xuống chiếc áo sơ mi mình vừa cởi ra rồi lặng lẽ nhét vào ba lô.

“Khô rồi thì đi thôi! Hôm nay tớ muốn đắm bốt! Phá kỉ lục của Lam Đảo!”. Triệu Diệp xách ba lô của bọn họ đến nói.

“Đi thôi!”. Trần Tầm chụp chiếc áo khoác lên đầu Phương Hồi nói: “Cậu cứ giữ đấy, đừng để gió!”.

Hồi đó nếu hôm nào ít bài tập, thỉnh thoảng bọn họ cũng đến khu giải trí Lam Đảo chơi một lúc, đó là khu có rất nhiều trò game trên tầng thượng của siêu thị Lam Đảo, không ít trò chỉ cần bỏ tiền xu vào là có thể chơi, 1 tệ một lần, thường là xem thì nhiều mà chơi thì ít. Thông thường, hành trình của bọn họ là thế này: Đến siêu thị Hải Lam Vân Thiên và Kama ngay bên cạnh để hưởng máy lạnh hoặc lò sưởi. Xúm quanh các quầy hàng cao cấp để tìm những đồ mới lạ, đếm sau giá niêm yết có mấy số 0, hồi đó các siêu thị vẫn còn khá thật thà, món đồ 10.000 tệ, họ sẽ không ghi thành 9.999 để lừa bạn. Sau khi than thở, xuýt xoa một hồi, sẽ có một đứa cao giọng thề rằng: “Bao giờ phát lên, tớ sẽ tặng ọi người!”, “Bọn mình chơi một cái, ném một cái, còn lại một cái vứt cho thú cưng chơi!”, “Thôi đi! Sau này khu vực này sẽ không gọi là Hải Lam Vân Thiên nữa, nó sẽ thuộc quyền sở hữu của gia đình tớ, có huy hiệu của nhà tớ! Huy hiệu gia đình ấy, biết không! Tớ sẽ phát cho các cậu mỗi người một cái, mang nó đến địa bàn của tớ, tha hồ chơi bời!”.

Mãi cho đến tận bây giờ, khi kể lại những chuyện này, Phương Hồi vẫn bật cười, cô nói chỉ tiếc rằng siêu thị đó không nể nang người khác cho lắm, chưa kịp đợi đến khi họ phát lên thì đã thay đổi bộ mặt trước rồi. Tội liền lắc đầu nói, đây chính là khoảng cách giữa ước mơ và hiện thực!

Cỗ máy nổi bật nhất trong khu giải trí ở Lam Đảo chính là máy nhảy, luôn có người xúm vào xem. Cái trò đó người bình thường đều không dám bước lên đó để thể hiện, nhảy nhót một hồi không được mấy điểm thật không còn mặt mũi nào khi chui ra. Chui vào đó chơi toàn là các “cao thủ võ lâm”, nhạc và bước nhảy lâu, nhìn bọn họ biểu diễn cũng rất thú vị, như bay lên trên cỗ máy nhỏ vậy.

Nhìn thấy có người trổ tài trên máy nhảy, Trần Tầm liền nói với vẻ rất coi thường: “Thường thôi, không nhảy đẹp bằng Ngô Đình Đình, cậu ấy mà nhảy thì phải lác mắt! Butterfly không hề sai! Động tác cuối cùng đó, cậu ấy hai tay một chân chạm đất, đẹp mê li!”

“Ai vậy? Ai mà được ông ca ngợi kinh thế!”. Triệu Diệp hỏi với vẻ sững sốt.

“Bạn thời để chòm của tôi, Phương Hồi đã từng gặp!”. Để chứng minh rằng mình không nói dối, Trần Tầm liền kéo Phương Hồi nói: “Cậu đã từng gặp cậu ấy, đúng không?”.

Phương Hồi liền gật đầu một cách chua chát và không nói gì nữa.

Đừng nghĩ Trần Tầm nói thì ta đây, nhưng cậu ta mà lên chơi cũng chẳng đâu vào đâu, trò chơi mà bọn họ hay chơi nhất là “Mọi người cùng bắt lỗi”, vừa tiết kiệm vừa tham gia được đông đảo. Năm đứa đứng trước màn hình, chỉ ngón tay vào, đứng xa nhìn chắc chắn vừa không chuẩn vừa buồn cười, nhưng bọn họ không cần quan tâm, liên tục hò hét mấy từ “giá”, “mây”, “hoa!” không đâu vào đâu. Lúc thì ồ lên cười, lúc lại than thở vì tiếc.

Phương Hồi nói, đó là giai đoạn mà năm đứa họ bên nhau vui nhất, và từ đó về sau, dần dần không thể cùng nhau vui đùa nữa.

37. Q.5 - Chương 7

Triệu Diệp đã chọn một ngày thu đặc biệt, trời trong xanh, cả cậu và Lâm Gia Mạt đều thích để tỏ tình.

Trước đó Kiều Nhiên và Trần Tầm không biết gì nhiều, mà chỉ làm một số việc “dọn dẹp” đơn giản giúp Triệu Diệp theo sự phân công của cậu. Phương Hồi thấy có vẻ không ổn nên cũng lo, nhưng vẫn bị Trần Tầm kéo đi, trong lớp chỉ còn lại Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt không hề hay biết gì.

“Tớ bảo này, nếu ngày mai phải d đến bóng thì tại sao bọn họ không giúp gì nhỉ!”. Lâm Gia Mạt ra sức lau một quả bóng: “Đội bóng các cậu chết hết rồi à? Sao tự nhiên lại giao hết cho cậu vậy?”.

“Haizz, bình thường đều là Tô Khải tổ chức, bây giờ anh ấy cuối cấp, cũng không còn thời gian quan tâm nữa, đành phải chia đều cho nhau để lau”.

“Thế mấy hôm trước cậu làm gì? Mọi người ai cũng làm sớm, đâu có nước đến chân mới nhảy đâu! Cậu thì ngược lại!”.

“Tớ suốt thì quên mất mà...”. Bị nói như vậy, Triệu Diệp cũng giật thót, cậu ta cố tình làm như vậy.

“Tô Khải ôn thi thế nào rồi?”. Lâm Gia Mạt gơ cao quả bóng ra trước sáng hỏi.

“Cũng được, tớ thấy anh ấy cố gắng lắm, chắc là muốn thi cùng trường với Trịnh Tuyết”.

“Hà? Thấy bảo Trịnh Tuyết học giỏi lắm mà? Anh ấy có đạt được mức điểm đó không?”.

“Bọn tớ được cộng điểm năng khiếu mà. Điểm số sẽ thấp hơn các cậu một chút, Tô Khải đã từng đạt giải, chỉ cần kết quả không quá tồi sẽ không có vấn đề gì”.

“Ừ...”. Lâm Gia Mạt ném quả bóng về phía rổ với vẻ suy nghĩ, lần này ném không trúng, quả bóng đập vào thành rổ và lăn xuống đất.

“Hè! Cậu phải để cẩn thận chứ! Công lau thành công cóc à!”. Triệu Diệp liền đuổi theo quả bóng, nhặt lên nói.

“Bực quá! Chẳng có hứng thú gì cả! Tớ về đây!”.

Lâm Gia Mạt hậm hực xách ba lô lên, Triệu Diệp vội kéo cô lại nói: “Đừng về vội! Tớ còn chưa nói hết mà!”

“Nói gì cơ?”. Lâm Gia Mạt liền ngồi xuống, nhìn Triệu Diệp

“Việc này... Tớ có chút chuyện muốn nói với cậu”. Triệu Diệp đỏ bừng mặt, ấp úng nói.

“Thế cậu nói đi!”.

“Tớ nói cậu đừng giận nhé”.

“Ừ, tớ không giận đâu, cậu nói đi!”.

“Tớ... tớ.. .haizz! Đợi tớ tổ chức lại vấn đề đã!”.

“Cậu làm sao vậy?”.

Cũng không hiểu tại sao, trước đôi mắt to tròn chớp chớp của Lâm Gia Mạt, câu nói mà hiện nay mọi người có thể nói ra vào bất cứ lúc nào lại khiến Triệu Diệp không thể thốt ra được thành lời.

“Thôi thế này vậy, Gia Mạt à!”. Sau khi đi đi lại lại N vòng, Triệu Diệp liền ngồi xuống nói: “Tớ có một điều bí mật, không nói ra chắc tớ bí bách chết mất, nhưng nói ra có thể sẽ làm cậu sợ. Để cho công bằng, bọn mình trao đổi nhé, mỗi người nói một điều bí mật, như thế sẽ hòa, có được không cậu?”.

“Điều bí mật gì vậy?”. Lâm Gia Mạt thắc mắc.

“Tóm lại là điều bí mật, tớ thề là những điều bọn mình nói với nhau hôm nay chỉ có trời biết, đất biết, cậu biết, tớ biết, thôi cứ thế nhé!”.

“Thế... nói về chuyện gì? Tớ có nhiều điều bí mật lắm, không thể nói hết cho cậu được!”.

“Người mà mình thích”. Đường như Triệu Diệp vừa cắn lưỡi vừa nói ra mấy chữ này: “Mỗi người viết vào một mẩu giấy, sau đó đổi cho nhau”.

Nói đến đây, Lâm Gia Mạt đã hiểu được bảy tám phần. Thiện cảm mà Triệu Diệp dành cho cô, không phải cô không biết gì, nhưng vì cô không có suy nghĩ cũng không muốn làm ảnh hưởng đến tình cảm bạn bè, thế nên cô vẫn giả vờ không biết, cô nghĩ kiểu gì dần dần Triệu Diệp cũng phát hiện ra chuyện cô không có tình ý riêng gì với cậu. Nhưng bây giờ nhìn động thái của Triệu Diệp, chắc chắn là đang có ý định nói ra sự thật. Lâm Gia Mạt thầm nghĩ, thôi cũng được, tranh thủ lúc không có mặt ai nói thẳng ra vấn đề để sau này đỡ phải băn khoăn. Và thế là cô liền gật đầu đáp: “Ừ”.

Câu trả lời này của Lâm Gia Mạt tương đương với việc gián tiếp tiêm một liều thuốc kích thích cho Triệu Diệp, cậu vừa mừng thầm chuyện này có hi vọng vừa tính toán.

Hai đứa quay lưng vào nhau viết gì đó, quay đầu lại nắm chặt mẩu giấy ghi điều bí mật của mình trong lòng bàn tay, giống như mua bán trong chợ đen, tiền trao cháo múc.

Lúc mở mẩu giấy ra, Lâm Gia Mạt suýt thì nổ đom đóm mắt, mẩu giấy Triệu Diệp đưa cho cô trống trơn, đừng nói là tên, ngay cả một nét chữ cũng không có, cô hậm hực túm lấy cánh tay Triệu Diệp, nói lớn: “Cậu chán thật đấy! Chơi đùa quá! Trả lại cho tớ!”.

Và khi ngẩng đầu lên, Triệu Diệp đã không còn giống như ban nãy, nụ cười trên môi cậu tắt ngấm, cậu giờ mẩu giấy ra trước mặt Lâm Gia Mạt: “Có thật không? Cậu viết linh tinh hả?”.

Lâm Gia Mạt nhìn tên Tô Khải trên mẩu giấy rồi lặng lẽ gật đầu, cô nói với vẻ ngại ngùng: “Ai lừa cậu làm gì? Bảo là viết ra điều bí mật mà, tớ đâu có như cậu...”.

“Nhưng anh ấy có Trịnh Tuyết rồi mà?”.

“Hồi tớ thích anh ấy, anh ấy chưa đến với Trịnh Tuyết!”.

“Trước đây là trước đây, hiện tại anh ấy và Trịnh Tuyết gắn bó với nhau lắm! Cậu làm như thế khác gì là người thứ ba?”.

“Tớ cũng không làm gì thật mà, hơn nữa bọn họ đâu đã lấy nhau! Làm sao tớ là người thứ ba được!”.

“Tóm lại là bọn họ là người yêu của nhau, vừa Tô Khải, mọi người liền nghĩ ngay rằng người yêu của anh ấy là Trịnh Tuyết, cậu có vai trò gì đâu!”.

“Sao cơ, tớ không làm được bạn gái của anh ấy nên không thể thích anh ấy được hay sao! Bao nhiêu người thích Trần Tầm, cũng đâu có thấy Phương Hồi có phản ứng gì đâu!”.

“Vị trí của cậu và Phương Hồi sao giống nhau được. Cậu làm thế là tự giết chết chính mình!”.

“Tớ thích thế đấy, liên quan gì đến cậu chứ!?”.

Lâm Gia Mạt bực bội hét xong câu này, hai đứa đều im lặng. Chúng như hai con thú nhỏ đang đối đầu với nhau trong phòng học, cả hai đang tranh giành nhau con mồi không thuộc về mình.

Lâm Gia Mạt vứt mẩu giấy trắng trên tay vào thùng rác, lúc đi qua chỗ Triệu Diệp thì bị cậu ngăn lại. Triệu Diệp liền xòe bàn tay ra, bên trên có đặt mẩu giấy giống hệt với mẩu giấy cô vừa vứt. Lâm Gia Mạt lưỡng lự trong giây lát, từ từ mở ra, mấy chữ bên trên đã chạm đúng vào phần mềm yếu nhất trong trái tim cô:

“Nhìn gì mà nhìn! Chính là cậu chứ ai! Ngốc ă!”.

“Tớ xin lỗi...”. Lúc nói ra ba chữ này, đột nhiên Lâm Gia Mạt lại khóc, Triệu Diệp đứng bên cô, thở dài hỏi: “Cậu thích Tô Khải từ bao giờ vậy?”.

“Hôm đi ăn cơm với bọn cậu ở Vũ Hoa...”.

“Ừ! Nếu hôm đó tớ ở lại chịu đánh, anh ấy dắt cậu chạy thì cậu có thích tớ không?”.

“Tớ không biết...”.

“Có khi cuối cùng vẫn thích anh ấy chứ, hê hê, tại sao vậy?”.

“Cái duyên thôi mà...”.

Nhưng từ ngày hôm sau, năm đứa bọn họ không còn ăn cơm cùng nhau nữa, Triệu Diệp nói không biết phải đối mặt với Lâm Gia Mạt thế nào, còn Lâm Gia Mạt cũng không muốn gặp Triệu Diệp để nói lời xin lỗi lần nữa.

Thời gian đó Triệu Diệp rất tiêu cực, máy nghe nhạc của cậu bật đi bật lại bài hát Sao em lại nỡ để anh đau khổ của Hoàng Phẩm Nguyên, lúc ăn cơm thường xuyên vô cớ hỏi mọi người có món nào là món “cái duyên” hay không, chơi bóng cũng không tập trung, vì sai sót mà mấy lần suýt nữa cãi nhau với Tô Khải.

Chỉ có đám Phương Hồi là hiểu tại sao Triệu Diệp lại ra nông nổi đó. Trần Tầm nói đây là nỗi đau của tuổi thanh xuân. Phương Hồi nói thực ra làm bạn thân cũng tốt, có thể tiến thoái tùy ý, luôn luôn ở vị trí không bao giờ bị tổn thương. Kiều Nhiên liền gật đầu không phát biểu gì, chuyện này đã gây ra cú sốc lớn nhất cho cậu, đặc biệt là câu nói đó của Phương Hồi, coi như chặn đứng đường đi của cậu. Cậu không còn muốn trút bày tâm sự với Phương Hồi nữa, quyết định tự an ủi mình, cam tâm tình nguyện đi làm người bạn thân “có thể tiến thoái tùy ý”.

Lâm Gia Mạt không nghĩ Triệu Diệp lại bị tổn thương lớn như vậy, càng không thể nghĩ mình lại không thể rút lui hoàn toàn, mà lại rơi vào hoàn cảnh cả hai cùng bị tổn thương. Cô tưởng rằng sẽ lại như trước đây, vờ coi như không có chuyện gì xảy ra và cho qua mọi chuyện, nhưng đến bây giờ cô mới biết mình không thể làm được điều đó. Mẩu giấy như đũa cọt đó đã đánh trúng vào mạch cổ tay của cô, kể cả không mất hết võ công, thì cũng làm tiêu tan năm, sáu phần nguyên khí của cô, khiến cô không dám nhìn vào mắt Triệu Diệp nữa.

Trước đây, sau khi tan học, Lâm Gia Mạt đi xem đội bóng rổ chơi bóng, thực ra đó chỉ là xem Tô Khải chơi mà thôi và sau sự việc này, cô cũng bắt đầu chú ý đến Triệu Diệp. Thực ra nhìn Triệu Diệp chơi bóng cũng rất cool, cậu còn cao hơn cả Tô Khải, động tác chuyển bóng rất thoág, trước đây khi Triệu Diệp nói cậu được mọi người tặng cho biệt hiệu “Hoa Bướm Bướm”, Lâm Gia Mạt luôn nghĩ cậu nói khoác, nhưng nhìn kĩ mới thấy cánh tay cậu rất giống cánh bướm, nhẹ nhàng, linh hoạt.

Chỉ có điều, hôm đó chú bướm này có phần nóng vội

Lúc nhìn thấy Lâm Gia Mạt có mặt ở sân, Triệu Diệp không còn bình tĩnh được nữa, chuyển bóng, phối hợp, kiểm soát bóng không đâu vào đâu cả. Vì có mặt Lâm Gia Mạt nên Tô Khải cũng cố chịu đựng, cuối cùng vẫn không chịu được đành lên tiếng.

“Dừng! Dừng! Tất cả dừng lại cho tôi! Triệu Diệp, cậu làm sao vậy? Vừa nãy Lưu Bác dẫn bóng chạy về phía cậu, cậu đón làm gì hả? Cậu ta chỉ vòng qua cậu, lấy cậu để che bóng rồi nhắm vào hậu vệ của đối phương, ai bảo cậu đón bóng từ tay cậu ta? Chiến thuật đơn giản như vậy mà không nhận ra được hay sao, những gì tập trong các buổi huấn luyện vứt đi hết rồi à? Chơi thế mà cậu còn định tham gia Nike cup hả? Chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi!”

“Không chơi thì thôi chứ sao!” Triệu Diệp lầm bầm.

“Cậu nói gì vậy? Cậu nhắc lại lần nữa cho tôi xem nào?”. Tô Khải chỉ nghe được loáng thoáng, tức quá liền xông đến, các cầu thủ khác vội kéo cậu ta lại.

“Tôi không chơi nữa là cùng chứ gì? Có cái quái gì đâu! Việc gì phải nặng lời với nhau như vậy!”. Triệu Diệp ngửa mặt lên, ném mạnh bóng xuống đất, quay đầu rồi bỏ đi.

“Giỏi thì đừng quay lại nữa!”. Tô Khải quát lớn và Triệu Diệp cũng không quay đầu lại thật.

Lâm Gia Mạt ngồi ngoài xem, cuống lên suýt khóc, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc buổi tập kết thúc, cô liền vội chạy đến chỗ Tô Khải hỏi: “Bọn anh... không sao chứ?”

“Không sao! Anh tức vì cậu ấy không nghiêm túc! Không ai chơi bóng như cậu ta cả! Có tổ chức như vậy mà để cậu ta làm lãng phí!”. Tô Khải vẫn chưa hết bực, nghiêm mặt nói.

“Anh không khai trừ cậu ấy chứ?”. Lâm Gia Mạt sốt sắng hỏi.

“Cậu ta bảo em đến hỏi à?”. Tô Khải nhướn mắt lên nhìn cô> “Không không!”. Lâm Gia Mạt vội lắc đầu nói: “Tự em hỏi thôi! Cậu ấy rất thích chơi bóng, ở trong lớp còn thường xuyên nhảy lên để với cao! Hơn nữa cậu ấy lại rất coi trọng Nike cup, cậu ấy bảo đây là cơ hội đoạt chức vô địch cuối cùng của anh thời cấp ba, chắc chắn phải để anh giành được cúp và tốt nghiệp một cách hoành tráng! Thế nên các anh đừng khai trừ cậu ấy được không? Tại tâm trạng cậu ấy không được vui cho lắm...”

“Thôi thôi! Không khai trừ nữa!”. Cuối cùng Tô Khải đã mỉm cười: “Không ngờ tên Triệu Diệp này có duyên thật, từ đội bóng rổ đến đội cổ động viên, thay nhau khen ngợi, rót mật vào tai anh, không hiểu hẳn cho ăn cái gì mà bọn em lại bênh hẳn đến vậy!”

“Không phải... những điều em nói đều là sự thật mà...”. Lâm Gia Mạt cũng có vẻ ngại khi bị nói như vậy, bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại phải cất công xin cho Triệu Diệp.

“Anh chỉ nạt cậu ấy để cậu ấy rút kinh nghiệm thôi! Dù gì thì bóng rổ cũng là môn thể thao đồng đội mà, nếu tất cả mọi người đều như cậu ấy, thích thì chơi, không thích thì bỏ thì đâu có được. Anh gặp nhiều trường hợp như thế rồi, người biết nghe lời khuyên như trung phong Lưu Bác của đội bọn anh, chơi bóng giỏi, học cũng không tồi, người không chịu nghe lời là Phùng Viễn lớp 12 cũ, bị đội khai trừ, suốt ngày lang thang với một nhóm lưu manh, cuối cùng thi trượt đại học. Anh rất đánh giá cao Triệu Diệp, không muốn nhìn thấy cậu ta đi chệch đường, khi nào có thời gian em cũng nên khuyên cậu ấy, anh thấy cậu ấy chịu nghe lời em lắm!”

Lâm Gia Mạt liền cười buồn, nghịch lọn tóc bên tai nói: “Em sẽ cố gắng! Còn anh thì sao? Ôn thi thế nào rồi? Nghe nói anh định thi cùng trường với Trịnh Tuyết à?”

“Hê hê, cố gắng thôi!”. Tô Khải liền xắn tay áo lên, uống mấy ngụm nước mát ở vòi nước.

“Ấy! Sao anh lại uống nước lã! Bẩn lắm! Để em mời anh nước!”. Lâm Gia Mạt vội kéo Tô Khải nói.

“Không sao đâu! Con trai bọn anh không để ý nhiều đâu!”. Tô Khải vừa lau miệng vừa nói: “Muộn thế này rồi mà em chưa về à? Bọn mình cùng đi nhé!”

“Vâng”. Lâm Gia Mạt đeo ba lô lên, cười nói.

Hai đứa liền đi song song bên nhau và ra khỏi cổng trường, hai chiếc bóng đổ dài trên mặt đất nhìn rất cân xứng, Lâm Gia Mạt cố gắng tận hưởng giây phút thật quý giá đối với cô, miệng bắt gặp cười cười. Còn Tô Khải dường như không vui cho lắm, cậu dắt xe, miệng phả ra hơi nước màu trắng.

“Thực ra... chuyện ngày hôm nay cũng không thể hoàn toàn trách một mình Triệu Diệp, gần đây tâm trạng của anh cũng không ổn lắm”.

“Có chuyện gì vậy?”. Lâm Gia Mạt liền dừng chân lại, ngẩng đầu lên nhìn anh, khác với mọi bận, trong đôi mắt trước đây vốn luôn sáng ngời của Tô Khải, cô nhìn thấy nét gì đó ảm đạm, buồn buồn.

Lâm Gia Mạt bèn hít một hơi thật sâu, đứng trân trân tại chỗ.

38. Q.5 - Chương 8

Hôm đó Tô Khải không nói gì với Lâm Gia Mạt nữa, vì chỉ mấy bước sau, họ liền rẽ sang hai ngã. Lâm Gia Mạt cũng ngại hỏi, cô muốn được ở bên Tô Khải thêm một lát nữa, nhưng lại không muốn nghe chuyện của Trịnh Tuyết, cô vô cùng mâu thuẫn.

Trước khi đi, Tô Khải lấy máy nghe nhạc ra, Lâm Gia Mạt bèn ghé sát vào hỏi: “Anh nghe nhạc của ai vậy?”.

“Sao em lại nhớ để anh đau khổ của Hoàng Phẩm Nguyên, bài này cũ rồi nhưng rất hay”. Tô Khải liền đưa cho cô một bên tai nghe. Lâm Gia Mạt bèn kiễng mũi chân lên, Tô Khải đứng sát với cô, có thể nhìn thấy rất rõ chiếc cằm có phần nhọn nhọt của anh, chính vì lẽ đó cô cũng thấy hơi căng thẳng. Hai đứa bước đi trên đường phố vừa lên đèn, nói với nhau thành một đường kẻ.

“Nhớ nhớ dành cho em từ ngày này sang ngày khác

Anh cô đơn và chưa từng thay đổi

Bao giờ giấc mơ đẹp mới có thể xuất hiện

Em yêu dấu, anh rất muốn gặp em lần nữa.

Gió thu xào xạc từng hồi

Nhớ lại giờ này năm ngoái

Trái tim em đang nghĩ những gì

Tại sao để lại kết cục này cho anh chịu đựng.

Người yêu em nhất là anh

Sao em lại nhớ để anh đau khổ,

Trong thời điểm anh cần em nhất,

Em không nói câu nào mà ra đi.

Người yêu em nhất chính là anh,

Sao em lại nhớ để anh đau khổ,

Anh đã cố gắng hết mình,

Mà em không hề cảm động”.

Lâm Gia Mạt cảm thấy bài hát này rất hợp với tâm trạng mình, nghe xong rồi mới lưu luyến bỏ tai

“Hay thật!”

“Hay không, cho em mượn đây”.

“Thật ă?”.

“Anh nói dối em làm gì!”. Tô Khải liền lấy đĩa trong máy nghe ra: “Nhưng em phải trả đó nhé! Cuốn sách lần trước, đến giờ em còn chưa trả cho anh!”.

“Ai không trả chứ! Ngày mai em sẽ gửi lại anh! Em vừa mới đọc xong!”. Lâm Gia Mạt mừng rỡ cất đĩa đi, cái này sẽ có tác dụng như cuốn tiểu thuyết, cuối cùng thì câu chuyện buồn mà cô đã đọc xong từ lâu đó đã có thể trả được rồi.

“Thế nhé! Anh về đây! Em đi đường cẩn thận nhé!”. Tô Khải nhảy lên xe nói.

Lâm Gia Mạt liền gơ chiếc đĩa lên, ra sức vẫy tay tạm biệt Tô Khải, mãi cho đến khi anh đi xa mới ra về.

Ngày hôm sau, khi phát hiện ra Lâm Gia Mạt cũng đang nghe bài Sao em lại nữa để anh đau khổ, Phương Hồi vô cùng sửng sốt, cô ngồi xuống cạnh Lâm Gia Mạt, vừa xem lời bài hát vừa rụt rè hỏi: “Cậu cũng nghe bài hát này à?”.

“Tô Khải cho tớ mượn, sao vậy? Đúng là rất hay!”.

“Ừ, không sao”. Phương Hồi liền thở dài: “Gần đây Triệu Diệp cũng nghe bài này”.

“Vậy... hả?”. Lâm Gia Mạt ngừng lại một lát rồi bỏ tai nghe xuống nói: “Hai đứa tớ làm các cậu mất vui đúng không?”.

“Cũng bình thường thôi...”. Phương Hồi gật đầu nói: “Tớ cảm thấy không cần thiết phải coi nhau như người xa lạ đâu”.

“Hê hê, cậu phải cho bọn tớ thời gian chứ”. Lâm Gia Mạt hơi cười cười nói: “À, có thể Trịnh Tuyết sẽ đi du học nước ngoài”.

“Gi cơ? Thế Tô Khải...”. Phương Hồi sửng sốt hỏi.

“Anh ấy rất buồn. Kể cũng lạ thật đấy, đáng lẽ tớ phải vui vì chuyện này mới đúng chứ nhỉ? Nhưng không hiểu sao tớ không vui lên được. Cậu không nhìn thấy dáng vẻ của anh ấy ngày hôm qua đâu, mắt đỏ hoe... Phương Hồi, cậu bảo tớ như thế có bị coi là người thứ ba không?”.

“Cậu nghĩ linh tinh gì vậy!”. Phương Hồi cốc vào trán cô một cái: “Ngồi yên học một lúc đi! Đến lúc đó cả hai bọn họ vào được đại học, mỗi mình cậu rầu rĩ vì trượt! Xem lúc đó cậu có còn thời gian nghĩ đến những chuyện linh tinh này không! Lát nữa phải viết từ mới, cậu đã thuộc hết chưa?”.

“Hả? Sao cậu không nói sớm! Gay rồi gay rồi! Tớ chưa xem cái gì cả! Cậu có mang băng dính trong không? Cho tớ xin một ít!”. Lâm Gia Mạt vội giở sách tiếng Anh ra, cầm bút chì lên ra sức chếp vào giấy.

Từ xa Phương Hồi đã nhìn thấy Triệu Diệp, cậu đang nằm úp mặt xuống bàn, cổ áo để lộ ra một đoạn dây nghe của máy nghe nhạc. Phương Hồi liền thở dài, cô cũng không biết, hai người đều đau khổ, rốt cuộc là ai nợ làm ai đau khổ.

Phương Hồi nói, rất lâu sau đó, khoảng năm 2003, cô và Lâm Gia Mạt cùng xem bộ phim Lam Vũ của đạo diễn Quang Cẩm Bằng, đó là câu chuyện về những người đồng tính luyến ái, bài hát trong phim chính là Sao em lại nữa để anh đau khổ, cảnh quay cuối cùng là giữa tiếng nhạc này, nhiều công trình của Bắc Kinh ở cuối thập kỷ 90 dần dần được phá đi và xây dựng lại, những nơi có kí ức đều biến thành các toàn nhà cao tầng. Nhìn thấy những cảnh đó, cô và Lâm Gia Mạt đều bật khóc, vì những kí ức đẹp nhất trong trái tim họ giống như những gì được quay trong bộ phim, cũng bị phá nát cùng với thành phố cổ xưa này.

Tôi nghĩ đó có thể là lần cuối cùng Phương Hồi ở bên Lâm Gia Mạt, nếu tôi nhớ không nhầm thì năm 2003 cô sang Australia. Và sau khi sang đây, Lâm Gia Mạt không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa.

Câu nói của Triệu Diệp không đúng lắm, ngày 1- 10 đó không phải là buổi múa tập thể cuối cùng của bọn họ, nhà trường đã tận dụng tối đa bài múa này, ngày 20-12, Ma Cao trở về với Trung Quốc, ngày 31- 12 chào đón thiên niên kỷ mới, trường F đều tiếp tục biểu diễn. Nhưng hai lần này đều không nhẹ nhàng như lần trước, chỉ riêng quần áo đã phải mặc khá nhiều.

Cuối cùng Phương Hồi viết trong báo tường rằng: “Mặc dù gió lạnh cắt da cắt thịt, bạn bè đều nhiệt huyết cháy bỏng, trong tích tắc đếm ngược 10 giây, tất cả con cháu Diêm Hoàng đều cảm nhận được rằng, cảm giác lấy lại cái vốn thuộc về mình thật mãnh liệt”. Câu nói này của cô đã bị Trần Tầm chọc một hồi lâu, cậu nói rõ ràng Phương Hồi rét run như cây sậy, kể cả là có cảm giác lấy lại cái vốn thuộc về mình cũng không phải là của con cháu Diêm Hoàng gì mà là của chính Trần Tầm. Chính cậu đã sưởi ấm trái tim lạnh cóng của cô bằng đôi tay nóng bỏng của mình.

Phương Hồi không thèm đếm xỉa đến cậu mà véo cậu một cái rất mạnh cho xong chuyện. Hai đứa không còn ngại ngùng, dè dặt như hồi đầu, mà dần dần đã thân mật, chín chắn hơn.

Buổi liên hoan chào đón năm mới được tổ chức vào ngày 31-12-1999, vì nhiệm vụ chính trị của tối hôm trước và phải sắp xếp tổ chức vào buổi tối - khác với mọi năm. Vì chuyện của Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt mà nhóm 5 người của bọn họ đành phải chia thành hai nhóm để chuẩn bị. Kiều Nhiên và Triệu Diệp một nhóm, phụ trách mua đồ trang trí, Trần Tầm, Phương Hồi và Lâm Gia Mạt một nhóm, phụ trách mua đồ ăn và hoa quả.

Lâm Gia Mạt đề nghị rẽ qua bưu điện trước, cô muốn mua tặng Tô Khải một tấm thiệp, bưu điện có chương trình đặc biệt để chào đón thiên niên kỉ mới, họ sẽ đóng dấu hình rồng trên phong bì. Hơn nữa dấu bưu điện trên phong bì là 24 giờ ngày 31-12-1999 và 00 giờ ngày 1-1-2000, đúng là xuyên thế kỉ thực sự, rất có ý nghĩa. Phương Hồi cảm thấy rất hay, bèn cùng Trần Tầm viết một bức thư ngắn và gửi cho nhau.

Trần Tầm viết: Cảm ơn tình yêu của em, 1999.

Phương Hồi viết: Cảm ơn anh đã cùng em trải qua ngày cuối cùng của thế kỉ cũ và ngày đầu tiên của thế kỉ mới.

Lâm Gia Mạt xem trộm rồi trêu bọn họ: “Phải là trải qua mỗi ngày của thế kỉ mới mới đúng!”.

Phương Hồi liền đỏ bừng mặt phản bác lại: “Làm sao sống đến 1.000 tuổi được, thế có mà thành yêu tinh à!”

Trần Tầm liền cười nói: “Không thể nói như vậy được, có một lời bài hát nói rằng, “Yêu em một vạn năm” mà, người ta cũng không thể sống một vạn năm được! Đó là mong ước tốt đẹp mà thôi. Thế bọn mình cũng bày tỏ nguyện vọng thôi mà, sợ cái gì chứ? Sửa thành mỗi ngày đi!”.

“Nói thì dễ lắm, thế sao cuối cùng cậu lại viết 1999 hả? Đến năm 2000 lại thay lòng đổi dạ đúng không? Nguyện vọng tốt đẹp đến đâu, không biết thành sự thật thì cũng vô nghĩa”. Phương Hồi gấp lá thư lại nói.

“Tớ mượn tạm lời bài hát của bạn Tạ Đình Phong - thần tượng của Lâm Gia Mạt thôi mà!”. Trần Tầm bèn ghé sát vào nói: “Cậu nghĩ linh tinh gì vậy! Hay là bọn mình xin Gia Mạt hai tờ giấy nữa và sửa cả hai?”

“Thôi đi! Đừng lấy cớ nữa, tớ thích HOT từ lâu rồi! Giấy của tớ là giấy Hàn Quốc, đắt lắm đấy! Tổng cộng mới có năm tờ! Cho bọn cậu viết thư tình hết thì tớ dùng bằng gì? Không được, không được!”. Lâm Gia Mạt vội vàng nhét giấy viết thư vào ba lô.

“Hè! Kẹt xì quá!”. Trần Tầm dán phong bì lại rồi đón lấy lá thư của Phương Hồi và bỏ vào thùng thư.

“Ông ăn không của người khác còn nói người ta kẹt xì à? Thật chẳng biết điều gì cả! Mau đi thôi, tớ và Phương Hồi còn phải tập một lát nữa!”. Lâm Gia Mạt trợn mắt nhìn cậu nói.

Ba đứa mua đồ ăn rồi về trường. Trên đường đi Phương Hồi và Lâm Gia Mạt tập hát bài Gặp gỡ 1999 của Phạm Hiếu Huyền, vui vẻ hát “Gặp anh trong ngày cuối cùng của năm 1999, kể cả thế giới không quay trở lại được ngày xưa”.

Hồi đó Phương Hồi không biết thế nào được gọi là không quay trở lại được ngày xưa, còn Lâm Gia Mạt đã cảm nhận được rất sâu sắc, đặc biệt là trong tích tắc đi ngang qua Triệu Diệp khi bước vào lớp. Triệu Diệp đi ngang qua cô nhưng không hề dừng lại, mà chỉ giơ tay lên kéo hoa cho hết trách nhiệm.

bước đến đón lấy đồ đạc trong tay Phương Hồi và Lâm Gia Mạt, cười nói: “Thấy bọn tớ thiết kế hệ thống đèn thế nào?”.

“Đẹp quá! Ai đưa ra ý tưởng buộc giấy nhả vào đèn đấy?”. Phương Hồi ngẩng đầu lên hỏi.

“Triệu Diệp!”. Kiều Nhiên nhìn Lâm Gia Mạt, hỏi: “Đẹp đó chứ?”.

“Ừ, đẹp lắm”. Ánh mắt Lâm Gia Mạt lấp lánh, nói: “Tớ thổi bóng bay giúp cậu nhé!”.

“Ừ, nhớ để lại một ít! Đừng thổi hết!”. Trần Tầm nói nhỏ: “Đến hè có thể cho nước vào, chơi bóng nước! Hồi nhỏ tớ hay chơi trò này lắm, rất mát mẻ!”.

“Giờ mới là mùa đông, cậu chỉ thích nghĩ về mùa hè thôi!”. Phương Hồi cầm bình phụt màu và phụt một ít màu lên đầu Trần Tầm.

“Dám phụt tở à! Cứ đợi đấy!”. Trần Tầm nhảy dựng lên, cướp lấy bình phụt trong tay Phương Hồi và phụt lên đầu cô.

Kiều Nhiên cười, che cho Phương Hồi, nói: “Thôi thôi! Đừng lãng phí thế!”.

Trần Tầm vòng qua cậu, dường như kéo Phương Hồi về phía mình một cách vô tình, nói: “Phục chưa?”.

Nụ cười trên môi Kiều Nhiên tắt ngấm, nhưng Phương Hồi không phát hiện ra, cô vừa giữ tóc mình vừa nói: “Phục rồi, cậu chỉ thích thể hiện trước mặt người khác thôi!”.

“Không phải tớ thích thể hiện mình trước mặt người khác mà là do không khí ngày hôm nay vui quá! Tớ thấy các năm tới tổ chức liên hoan văn nghệ đón chào năm mới vào buổi tối là hay nhất! Hay hơn nhiều so với ban ngày! Cậu nhìn ngoài trời mà xem, đẹp không!”. Trần Tầm chỉ ra ngoài cửa sổ nói.

“Đẹp thật!”. Phương Hồi chạy đến bên cửa sổ, nhìn vườn trường đang được màn đêm bao phủ, nói.

Trần Tầm liền bước đến cùng, hai đứa nằm sấp dưới cửa sổ như hai đứa trẻ, hơi nước đọng trên má kết thành một vòng tròn, giữa vòng tròn này, chúng vừa cười vừa ngắm ánh đèn rực rỡ bên ngoài.

Còn cậu bạn ngoài vòng tròn lại lặng lẽ đứng sau lưng họ, trong khoảnh khắc cuối cùng của thiên niên kỉ, cảm thấy có gì đó rất lẻ loi.

39. Q.5 - Chương 9

Buổi liên hoan diễn ra được một nửa, Trần Tầm liền gọi Phương Hồi ra ngoài lớp học. Lúc bọn họ đi ra, Kiều Nhiên đang hát bài Tĩnh lặng của ban nhạc Hoa, cậu vừa hát câu “Chỉ mong có người ở bên anh, trải qua ngày cuối cùng”, vừa nhìn Phương Hồi theo Trần Tầm ra ngoài. Phương Hồi ngoái đầu lại cười với cậu, cậu cũng cười, đưa hai ngón tay thể hiện chữ V rất ngờ nghệch.

Trần Tầm và Phương Hồi người đi trước người đi sau xuống đến giữa cầu thang, tới góc rẽ vắng người liền dừng lại, Phương Hồi bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Bọn mình ra ngoài đi lòng vòng một lát nhé”. Trần Tầm nói.

“Hả? Đi đâu cơ?”.

“Đi loanh quanh đâu đó thôi! Chào đón thiên niên kỉ, bên ngoài trang hoàng đẹp lắm”.

“Có kịp không? Quay về còn phải thay quần áo nữa, một lát nữa là tập hợp rồi ra công viên Thế Kỷ đấy, đừng để muộn”. Phương Hồi nhìn đồng hồ nói.

“Kịp, cũng không đi xa đâu, đi thôi!”.

Trần Tầm đóng cúc áo lông vũ, bước xuống mấy bậc cầu thang trước, Phương Hồi cũng chạy xuống theo cậu.

Vừa ra khỏi cổng trường, hai đứa thấy hào hứng hẳn lên, cả hai chưa bao giờ cùng nhau qua đường một cách thoải mái trong thời điểm muộn như thế này, hơi gian chơi cùng bạn bè cũng nhiều, chính vì thế trong ngày cuối cùng của năm 1999, được ở riêng bên nhau nên cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Trên đường không có mấy người, cửa kính của các cửa hàng bên đường đều treo đầy đèn màu. Có cửa hàng còn chưa thay các đồ trang trí trưng bày trong lễ giáng sinh, ông già Noel râu tóc bạc phơ trên kính nhìn rất vui vẻ. Trần Tầm mua hai xiên hồ lô bọc đường, cậu và Phương Hồi mỗi người một xiên, hai đứa vừa ăn vừa hòa mình vào những người lớn trên đường, cười lén và nói chuyện với nhau.

“Cậu bảo những người trên đường đang chuẩn bị đi đâu hả?”. Trần Tầm lấy xiên tre chỉ và hỏi.

“Chắc về nhà”. Phương Hồi nhìn một lượt rồi trả lời.

“Cũng không thể tất cả đều về nhà! Cậu nhìn hai anh chị kia kìa, chắc chắn là đi hẹn hò”.

“Bọn họ hẹn hò ở đâu nhĩ? Giờ này công viên đóng cửa hết rồi, đi xem phim à?”.

“Ai đi xem phim vào những ngày này nữa! Tớ nghĩ chắc chắn là đi ăn cơm, sau đó cùng đi đếm ngược giờ đồng hồ để chờ bước sang thiên niên kỉ mới”.

“12 giờ, các nhà hàng đều đóng cửa rồi!”. Phương Hồi lắc đầu nói.

“Chắc... phải có nơi mở cửa chứ!”.

“Tớ nghĩ có khi là đi làm ấy”.

“Không thể, cơ quan nào giờ này còn làm việc?”.

“Ai bảo không thể! Cô tớ phải làm cả đêm hôm nay! Nghe nói là sự cố máy tính năm 2000”.

“Ừ! Cũng không biết là do ai thiết kế, thật chẳng có tầm nhìn xa gì cả!”. Trần Tầm cười nói: “Bọn mình vẫn là nhất, đến công viên Thế Kỉ chào đón thế kỉ mới! Thật tuyệt!”

“Ừ! Tới đến bọn mình cùng đi đếm ngược nhé!”. Phương Hồi bỏ xiên tre vào thùng rác, huơ tay lên nói.

Trần Tầm giả vờ vô tình nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào trong túi, nói: “Đến lúc đó bọn mình đừng đứng theo lớp nữa, đứng riêng với nhau là được”.

Phương Hồi đỏ bừng mặt, nắm chặt lòng bàn tay cậu nói: “Ừ”.

Giữa màn đêm mênh mông, thực ra nhìn không rõ lắm hai bàn tay đang nắm tay nhau. Nhưng cả hai vẫn thấy hơi căng thẳng, dường như đã làm chuyện gì đó không nên làm trong độ tuổi này. Mãi cho đến khi đi đến con ngõ vắng người, hai đứa mới cảm thấy yên tâm hơn.

“Cậu lạnh không?”. Trần Tầm cúi đầu xuống hỏi.

“Không”. Phương Hồi trả lời, nhiệt độ ngoài trời rất thấp, nhưng được ở bên cạnh Trần Tầm, dường như không thấy lạnh mấy: “Chắc không gặp mọi người cùng trường chứ?”.

“Không đâu! Mà gặp thì có sao? Không phải cô giáo là được!”. Trần Tầm liền nắm chặt tay cô nói: “Thực ra kể cả có gặp cô giáo tớ cũng không sợ, đợi sau này bọn mình cưới nhau, chắc chắn tớ sẽ mời cô Hầu Gia đến dự và phát biểu!”.

“Nói phét! Nếu mà gặp cô chủ nhiệm, chắc chắn cậu sẽ buông tay ra, nếu không bọn mình chết ngay, sẽ mời phụ huynh đến họp và thông báo, phê bình. Hơn nữa... đã biết cậu sẽ lấy ai đâu, làm sao cậu biết là tớ được?”. Phương Hồi bề ngoài thì tỏ vẻ thờ ơ, nhưng trong lòng lại cảm thấy cảm động vì câu nói của Trần Tầm.

“Cậu nói thế có nghĩa là sao? Không muốn lấy tớ hả?”. Trần Tầm bèn dừng lại nói: “Thực sự là tớ nghĩ như vậy! Bọn mình thi cùng một trường đại học, cùng tốt nghiệp, cùng xin việc rồi cùng lấy nhau và sinh con để cái!”.

“Ai... ai sinh con để cái cho cậu?”. Phương Hồi liền quay mặt đi nói, tim đập thình thịch.

“Cậu lấy tớ, không để con cho tớ thì để cho ai? Chẳng lẽ cậu cảm sùng tớ à?”. Trần Tầm trợn mắt nói.

“Cậu chỉ nói linh tinh!”. Phương Hồi bèn rút tay ra, quay đầu bước đi: “Không nói chuyện với cậu nữa, cậu chỉ huyền thuyên thôi!”.

“Tớ nói thật mà!”. Trần Tầm bèn kéo cô lại: “Tóm lại là tớ nghĩ như vậy, ngay cả phù dâu, phù rể tớ cũng đã tính hết rồi, sẽ nhờ Kiều Nhiên và Gia Mật, Triệu Diệp không được tin cậy cho lắm”.

“Đến lúc đó ai còn thêm bận tâm đến cậu! Có khi Triệu Diệp còn chẳng thích ấy chứ!”. Phương Hồi cười nói.

“Xí! Hắn dám khinh người hả! Cậu thấy thế nào, thế có ổn không? Nói thật lòng đấy!”. Trần Tầm vòng tay qua vai cô nói.

“Cũng tạm”. Phương Hồi cúi đầu xuống nói nhỏ.

“Cũng tạm là ổn hay không ổn?”. Trần Tầm cố tình ghé sát vào hỏi.

“Ồn...”. Lần này giọng Phương Hồi càng nhỏ hơn, cô đỏ bừng mặt nhìn Trần Tầm với vẻ trách móc rồi lại cúi đầu xuống.

Ánh mắt dịu dàng của cô lướt qua trái tim Trần Tầm, khiến trái tim cậu run bắn. Dưới ánh đèn mờ mờ trong con ngõ nhỏ, dường như Phương Hồi toát lên một vẻ duyên dáng đặc biệt khác với ngày thường. Trần Tầm nhìn cô gái đang đứng sát bên mình, không kìm được bèn đặt xuống môi cô một nụ hôn. Trong lúc bối rối, cả hai đều không nhắm mắt, cùng tận hưởng đôi môi vẫn còn sót lại mùi sơn trà của đối phương rồi vội vàng buông ra.

“Cậu... cậu làm gì vậy”. Phương Hồi sững sờ hỏi, cô không thể ngờ rằng Trần Tầm lại hôn cô, đầu óc trống rỗng.

“Thơm cậu mà!”. Trần Tầm đỏ bừng mặt nói.

“Đây là nụ hôn đầu đời của tớ!”. Phương Hồi che chặt môi mình nói.

“Tớ cũng vậy!”.

Hai đứa liền nhìn nhau và im lặng trong giây lát, cả hai đều rất luống cuống, thậm chí cảm giác căng thẳng còn vượt trên cả cảm giác ngọt ngào.

“Sao tớ không muốn khóc nhỉ...”. Phương Hồi dựa vào tường nói.

“Khóc gì cơ?”. Trần Tầm liếm môi nói, bên trên vẫn còn sót lại cảm giác mềm mại lạ lẫm, khiến cậu lưu luyến khôn nguôi.

“Mọi người đều nói nụ hôn đầu đời đều khóc mà!”

“Không phải nụ hôn đầu đời... mà là... chuyện đó!”. Trần Tầm lấp bắp nói.

“Ghét cậu quá!”. Phương Hồi trợn mắt nhìn cậu, hậm hực nói.

“Hơn nữa có gì để khóc chứ, đằng nào... thì tớ cũng sẽ đối xử tốt với cậu mà”. Trần Tầm ghé sát vào nói.

“Cậu... đáng ghét thật! Không được đi kể với ai đâu đấy!”. Phương Hồi đánh Trần Tầm một cái rồi bước đi hai bước: “Về thôi!”.

“Tớ sẽ không nói cho ai biết đâu!”. Trần Tầm liền đi theo cô: “Phương Hồi, cậu đợi chút đã...”.

“Gì cơ?”.

“Tớ muốn thơm cậu lần nữa...”.

Thấy cô không nói gì, Trần Tầm liền rút rè bước tới, cậu nắm tay cô trước, sau đó từ từ nâng cằm cô lên. Cặp lông mi của Phương Hồi liên tục chớp chớp vì hồi hộp, bị cô nhìn như vậy, Trần Tầm có vẻ ngại ngùng. Cậu kéo cô đến góc tối dưới ánh đèn, nói nhỏ: “Nhắm mắt lại đi”. Phương Hồi liền nhắm mắt lại, Trần Tầm liền cúi đầu xuống, đặt nhẹ môi mình xuống môi cô, dù hơi run rẩy nhưng cậu không lùi bước.

Hồi đó, bọn họ không có kinh nghiệm và kĩ xảo gì, không biết thế nào là kiểu Pháp, thế nào là hôn bằng lưỡi, nhưng họ đều trao gửi cho nhau rất chân tình, ở khoảnh khắc cuối cùng của thế kỉ, nắm bắt cảm giác dịu dàng cuối cùng.

Sau đó Phương Hồi hỏi Trần Tầm có phải như thế không hay lắm không, Trần Tầm trả lời có thể là không hay lắm, nhưng không sao cả, đằng nào thì bọn mình cũng đã ở bên nhau rồi, Phương Hồi cũng thấy yên tâm hơn. Cả hai đều rất ngây thơ và nghĩ rằng, chỉ cần hai đứa ở bên nhau thì chẳng có gì phải sợ và chắc chắn bọn họ sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Lúc kể đến đây, Phương Hồi vẫn tỏ ra ngượng ngùng như cô gái mới lớn. Tôi bèn nửa đùa nửa thật nói rằng, nụ hôn của bọn em được coi là nụ hôn thế kỉ rồi, thú vị nhỉ. Cô lại bình thản trả lời, vì là nụ hôn đầu đời nên mới nhớ lâu, hơn nữa chỉ có một mình cô nhớ mà thôi.

Nhưng tôi nghĩ chắc chắn Trần Tầm cũng sẽ không quên nụ hôn của năm 1999 đó, dù gì thì Phương Hồi cũng là người mà cậu đã từng trân trọng, mối tình đó cũng thực sự là mối tình đẹp trong mắt cậu. Chứ không phải như nụ hôn giữa tôi và Phương Hồi, cuối cùng chỉ có một mình tôi nhớ.

Hôm đó, sau khi quay về, cả Trần Tầm và Phương Hồi đều có phần mất tự nhiên, Lâm Gia Mạt nói rõ ràng là đầu óc Phương Hồi cứ để đầu đầu, nói chuyện với cô mà cô liên tục giật thót, Phương Hồi cũng không phản bác gì, mà chỉ âm thầm hồi tưởng lại nụ hôn ban nãy. Luôn có những chuyện khiến con gái vô cùng quan tâm, đặc biệt là nụ hôn đầu đời, được tặng cho chàng trai mà mình thích nhất, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mười giờ tối, đoàn xe bus lữ lượt chở học sinh chạy về phía công viên Thế Kỷ trên con đường đã quy định. Lớp [1] và lớp [5] đi cùng một chuyến xe, con trai đều đứng, tất cả ghế ngồi đều nhường hết cho con gái. Trên xe rất chật, Trần Tầm cẩn thận che cho Phương Hồi, ánh mắt hai đứa nhìn nhau rất dịu dàng, tận hưởng điều bí mật ngọt ngào mà chỉ có hai đứa biết. Con gái lớp [5] đều phát hiện ra điều bất thường, bèn hỏi Vương Mạn Mạn bọn họ có quan hệ gì. Vương Mạn Mạn cũng không nói rõ, chỉ nói giống quan hệ gì thì là quan hệ đó. Câu trả lời đã bị Môn Linh Thảo và mấy cô bạn ở lớp [1] nghe thấy bọn họ cũng đều tỏ ra nghi ngờ.

May mà sau khi đã đạt được mục đích, những lời suy đoán liền bị tạm thời gác sang một bên. Những chiếc áo dày không che giấu được tâm trạng hưng phấn của đám trẻ, lúc nhảy múa lại cười nói rộn ràng. Chắc chỉ có mỗi Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt là không hòa đồng được với mọi người, vì Trần Tầm liên tục chạy sang chỗ Phương Hồi, thế nên bọn họ đã trở thành bạn nhảy của nhau, dịp quốc khánh 1-10, Triệu Diệp còn nhẹ nhàng mời Lâm Gia Mạt nhảy, giờ thì không còn nữa, bàn tay hai người như cách nhau một lớp không khí lạnh âm mười mấy độ, trong lòng ai cũng thấy không thoải mái.

Lúc đếm ngược đồng hồ, có phóng viên đến chụp ảnh, cô chủ nhiệm liền gọi học sinh đến, Phương Hồi và Trần Tầm cũng không được đếm ngược để bước vào năm 2000. Mặc dù trước ống kính, bọn họ đều mỉm cười, nhưng ít nhiều đều cảm thấy nuối tiếc. Và sự nuối tiếc này không có cách nào để bù đắp, vì họ không thể đợi được đến một nghìn năm sau.

40. Q.5 - Chương 10

Phương Hồi nói đến khi thực sự bước sang năm 2000 họ mới phát hiện ra rằng, cái gọi là thiên niên kỉ mới cũng không có gì khác so với bình thường. Hạnh phúc vẫn cứ hạnh phúc, bất hạnh vẫn cứ bất hạnh. Môn học nào cần thi vẫn cứ phải thi, kì nghỉ cũng không vì thế mà được nghỉ thêm mấy ngày. Chính vì thế có thể thấy, những ngày tháng có ý nghĩa trọng đại đó đều là tự mình tưởng tượng ra, xét cho cùng ngày 31-12-1999 chính là một lần quay rất bình thường của Trái đất, nếu không nhớ thì rồi cũng sẽ trôi qua. Ví dụ Trần Tầm, chắc chắn đã quên ngày này từ lâu.

Tôi cười lắc đầu, không nói gì. Tôi đã phát hiện ra từ lâu rằng Phương Hồi luôn nhấn mạnh sự thờ ơ và đăng trí của Trần Tầm, nhưng tôi biết chắc chắn trong lòng cô không nghĩ như vậy. Thực ra cô sợ Trần Tầm quên, sợ đến đoạn cuối cuộc tình này, chỉ còn một mình cô nhớ nhung, hoài niệm. Còn tôi cảm thấy Trần Tầm không bạc tình như vậy, tổng cộng cuộc đời hai mươi mấy năm, họ đã đồng hành với nhau hơn một nửa thời gian, nếu không giữ lại được chút gì, e rằng cũng có lỗi với những năm tháng tuổi trẻ một đi không trở lại. Nếu cuộc đời con người không có gì để nghỉ, không có cố nhân để hoài niệm thì sống còn có nghĩa lí gì?

Tóm lại không muốn bị Phương Hồi lãng quên như vậy, cho dù chỉ là một khuôn mặt lơ mơ cũng được, tôi cũng muốn để cô nhớ, có người đã từng chân thành ở bên cô ở một nơi rất xa xôi.

Phương Hồi ngồi đối diện với tôi nhưng không phát hiện ra suy nghĩ của tôi, cô dừng lại một lát, sau đó lại tiếp tục kể chuyện cũ bằng giọng điệu dịu dàng, bình thản.

Sau khi nghỉ đông xong, Phương Hồi và Trần Tầm lại đến chơi nhà nhau mấy lần. Ban ngày ba mẹ hai bên đều đi làm, bọn họ liền ở nhà làm bài tập, xem ti vi. Cả hai đứa đều không biết nấu ăn, bèn đến siêu thị gần đó mua ít đồ ăn vặt, hoặc lôi từ tủ lạnh ra ít đồ để ăn tạm. Có mt lần hai đứa luộc vằn thắn, cho ít gia vị, cuối cùng nát cả một nồi. Còn một lần rán cánh gà, miếng thì cháy, miếng thì sống, mùi vị không đầu vào đâu. Nhưng kể cả như thế, hai đứa vẫn ăn rất ngon, không để thừa lại chút nào.

Nhà Trần Tầm mới mua máy tính, thỉnh thoảng hai đứa cũng Online chơi một lát. Hồi đó không có cuộc sống Online đa dạng phong phú như bây giờ, truy cập cũng rất khó khăn, cùng lắm là vào chat linh tính.

Trần Tầm thích nhất là chat với một người có nick là Đông Gioăng, cậu nói mình là cô gái “xinh đẹp dịu dàng” nhưng lại rất “cô đơn”, luôn khiến các chàng “Đông Gioăng” phải bám sát mình để chat, lúc cao điểm có tới hơn hai mươi hộp thoại mở ra. Có lúc còn gửi ảnh vào hòm thư của cậu, đúng là con trai thật, nhưng chẳng hề đẹp trai. Phương Hồi nói cậu thật nhảm nhí, còn Trần Tầm lại nói mình làm như thế để vạch trần bộ mặt xấu xa của đám người này, tiêu phòng cho Phương Hồi, ngăn ngừa cô Online một mình rồi bị bọn họ lừa.

Phương Hồi không có hứng thú làm những chuyện đó, còn Trần Tầm lại đi gặp bạn chat một lần. Bọn họ cũng quen nhau trên mạng, hai người càng nói chuyện càng gần nhau hơn, không ngờ chỉ ở cách nhau hai con đường và thế là hẹn buổi chiều gặp nhau. Cô gái đó nói mình chỉ là một cô gái bình thường, nhưng lại có một người bạn chim sa cá lặn, quốc sắc thiên hương, có thể đưa đến để Trần Tầm gặp, dĩ nhiên là cũng không thể gặp không được, tối phải mời ăn Mc Donald.

Trần Tầm có mặt rất đúng giờ, từ xa đã nhìn thấy hai cô gái mặc bộ quần áo như đã hẹn. Theo lời cậu kể với Phương Hồi sau đó là, lúc đó cậu có cảm giác như một cái đầu sư tử đỏ bù xù và một que củi bước về phía mình, về cơ bản có thể không cần quan tâm đến các nét của chiếc đầu sư tử đỏ đó, còn que củi kia cũng chẳng thấy đẹp ở điểm nào, người thì gầy đảnh nói chuyện một lát mà hút vèo hết ba điếu thuốc, khiến Trần Tầm phải đứng cách xa cô nàng trên năm mét. Cuối cùng Trần Tầm cũng không đi ăn với bọn họ, nhưng nàng đầu sư tử đỏ lại tỏ ra rất có thiện cảm với Trần Tầm, khăng khăng kéo cậu lại, sống chết không cho về, mãi cho đến khi Trần Tầm nói đi đón bạn gái, cô nàng mới chào tạm biệt trong sự lưu luyến xen lẫn vẻ trách móc. Đầu sư tử đỏ bắt Trần Tầm phải cho số điện thoại nhà bằng được, bị dồn đến đường cùng, cậu liền cho cô nàng số điện thoại nhà Tôn Đào. Vì chuyện này mà sau đó Trần Tầm đã bị Tôn Đào mắng ột trận te tua, nói cậu ta vì muốn cứu lấy mạng của mình mà ném ình một bịch đạn thịt nặng 0,1 tấn, báo hại suýt nữa cậu ta bị Dương Tình hiểu lầm, mất hết cả tình cảm. Tóm lại là từ đó trở đi, Trần Tầm không còn hào hứng với chuyện lên mạng chat nữa, gặp bạn chat lại càng cách đến già.

Trần Tầm đã thành thật kể hết chuyện này với Phương Hồi, mặc dù cảm thấy không hay nhưng Phương Hồi cũng không để bụng. Điều khiến cô phải lưu tâm hơn cả là một ngày nọ, Ngô Đình Đình gọi điện thoại cho Trần Tầm.

Hôm đó, khi nghe điện thoại, Trần Tầm đã mất la mảy lém, giấu giấu giếm giếm, miệng chỉ ậm ờ mấy từ như “Ừ”, “Được”, “Cậu hẹn thời gian”, “Gặp rồi tính sau”. Phương Hồi thấy lạ, hỏi cậu ai gọi vậy, cậu mới ấp úng nói là Ngô Đình Đình. Thực ra cũng không phải Trần Tầm cố tình giấu cô chuyện gì, lần trước cậu đã nói là không liên lạc nhiều với bạn bè chơi thời nhỏ nữa, nhưng cậu không làm được điều đó. Cậu sợ Phương Hồi không vui, rồi lại nhớ đến chuyện cũ, nên mới không nói với cô.

Còn Phương Hồi lại không nghĩ như vậy, mối quan hệ trên tình bạn, dưới người yêu của Trần Tầm và Ngô Đình Đình khiến cô cảm thấy có điều gì đó không yên tâm. Cô không biết mình nên đối mặt với họ bằng thái độ như thế nào, hình tam giác vững chãi nhất trong toán học, trong chuyện tình cảm lại là mối quan hệ mong manh nhất. Và thế là Phương Hồi tự lừa dối mình bằng cách né tránh, giả vờ không biết gì, không hề hỏi han. Nhưng bọn họ lại thường xuyên xuất hiện trước mặt cô mà không có sự đề phòng gì, dường như chứng minh một điều rằng giữa họ có mối quan hệ không thể nào chia cắt, bắt cô phải mở mắt thật to để nhìn cho rõ, khiến cô không có cách nào để né tránh.

“Cậu ấy nói ngày kia muốn đến thăm nhà ông Bạch Phong, năm nào bọn tớ cũng đi một hai lần”. Trần Tầm đã nhận ra vẻ suy nghĩ của Phương Hồi, liền vội giải thích.>“Ừ”. Phương Hồi gật đầu rồi mở một cuốn vở bài tập ra xem.

“Cũng không có chuyện gì cả, chỉ muốn đến thăm thôi, trước đây còn chạm mặt cả cảnh sát nữa!”. Trần Tầm ghé sát đến, cố tình trêu cô.

“Ừ”. Phương Hồi vẫn không nói gì mà chăm chú nhìn vào cuốn vở bài tập.

“Cậu sao vậy?”. Không kìm được nữa, Trần Tầm bèn rút cuốn vở ra khỏi tay Phương Hồi, cau mày nói: “Cậu nói gì đi chứ!”.

“Nói gì chứ? Tớ đâu có quen Bạch Phong, các cậu đi là việc của các cậu, liên quan gì đến tớ?”. Phương Hồi quay mặt đi nói.

“Không liên quan gì đến cậu nên tớ mới nói cho cậu biết, nếu không vài hôm nữa cậu biết, chắc chắn cậu lại nghĩ linh tinh”.

“Tớ nghĩ linh tinh gì chứ?”.

“Còn không nữa, rõ ràng trên mặt cậu chỉ còn thiếu nước hiện lên một chữ “nghĩ” nữa thôi!”. Trần Tầm lấy tay xoay đầu cô nói.

“Đáng ghét!”. Phương Hồi liền lắc đầu, hất tay cậu xuống và nói: “Tớ về đây, về muộn, ba tớ thấy không có nhà lại mắng cho coi”.

“Đừng về vội, ở thêm một lát nữa đi”. Trần Tầm kéo cô lại nói: “Cậu mà về bây giờ thì trên đường đi lại suy nghĩ cho coi!”.

“Các cậu đi thăm ông Bạch Phong, tớ có gì để nghĩ chứ, coi bộ sốt sáng của cậu kia, hay là có gì thật nên sợ tớ theo dõi cậu à?”. Phương Hồi vừa thu dọn ba lô, thực sự trong lòng cô không nghĩ như vậy, nhưng vẫn có điều gì đó ầm ức mà không nói ra được, bèn thốt ra câu nghe không được hay cho lắm.

Đến lúc này thì Trần Tầm đã lên cơn bực, cậu vừa giằng lấy chiếc ba lô của Phương Hồi vừa nói: “Tớ còn sợ cậu theo dõi à? Vì nhìn thấy cậu nghĩ ngợi như vậy nên tớ mới nói với cậu. Tớ và Ngô Đình Đình có chuyện gì cả, nếu đúng là có suy nghĩ đó thì cũng không có cậu. Haizz, nếu biết sớm thế này tớ sẽ không nói cho cậu biết, con gái các cậu nhỏ mọn thật đấy!”

“Cậu thích làm gì thì làm, không cần phải báo cáo với tớ, tớ cũng không đến nỗi nhảm nhí như cậu nghĩ đâu!”. Phương Hồi tức đến nỗi mắt đỏ hoe, Trần Tầm nói rất thiếu suy nghĩ, lấy ngay Ngô Đình Đình để chọc vào nỗi buồn của cô.

Phương Hồi cố gắng không để mình khóc, vợ lấy ba lô rồi chạy ra cửa. Lần này thì Trần Tầm cuồng thật, bất chấp tất cả và ôm chặt cô từ phía sau, ghé sát vào tai cô nói: “Cậu làm gì vậy? ít ra cũng phải nói cho xong chuyện rồi hãy về chứ! Thôi thôi, coi như tớ sai được chưa nào? Cậu đừng làm tớ sợ!”.

“Tại cậu chứ ai...”. Phương Hồi lau nước mắt, giọng cũng đã xuống thang hơn.

“Ừ ừ ừ ừ!”. Trần Tầm cười nói: “Lần sau tớ sẽ ghi nhớ, không nói rõ nữa, tóm lại là thế nào thì cứ để như thế, cậu nghĩ oan cho tớ, tớ cũng đành nhận vậy”.

Phương Hồi liền thở dài, cô biết Trần Tầm vẫn không hiểu cô nghĩ gì, cô cũng không muốn nói nữa, cô sợ phải cãi nhau hơn cả Trần Tầm.

Hồi đó bọn họ còn quá trẻ, không phải không yêu mà là yêu quá mãnh liệt, chính vì vậy làm tổn thương người khác cũng là làm một chính mình.

Thấy đã muộn quá, phải về nhà ngay nên Phương Hồi liền bắt một chiếc taxi. Trước khi lên xe, Trần Tầm liền hôn nhẹ xuống môi Phương Hồi một cái. Phương Hồi giật nảy mình, vội vàng nhìn xung quanh, sợ bị mọi người qua lại và ông lái xe vừa dừng xe nhìn thấy. Trần Tầm nhìn rất hả hê, đợi đến khi xe chạy, vẫn đưa tay lên gần tai ra hiệu về nhà gọi điện thoại nhé.

Phương Hồi lên xe, rụt rè giải thích với ông lái xe: “Đó là... anh họ cháu”.

Ông lái xe taxi cười tỏ vẻ hiểu ý: “Haizz! Có gì đâu! Chú đâu có phải là phụ huynh! Sợ gì chứ! Giờ những chuyện này rất phổ biến, đâu phải mỗi các cháu, hồi bọn chú mười lăm, mười sáu tuổi cũng thích thăm ai đó. Đó là bạn tai cháu hả? Nhìn đẹp trai quá nhỉ! Trẻ trung là nhất rồi, ha ha”.

“Vâng”. Phương Hồi đỏ bừng mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhưng mà chú thấy các cháu ở độ tuổi này cũng liều thật đấy, tình yêu là gì, các cháu hiểu được bao nhiêu? Giờ nghĩ lại thời bằng tuổi các cháu bây giờ! Cách cuộc sống thực tế còn xa lắm! Bài hát Bạn ngồi cùng bàn cũng nói đó thôi, chẳng mấy mà mỗi người lại mỗi ngả. Chú cũng không nói gì nhiều, hai ba năm nữa cháu sẽ thấy! Chắc chắn là sẽ khác!”. Ông lái xe liếc mắt tiếp: “Hơ hơ, chú cũng hay nói thẳng nói thật, chắc mọi người không thích nghe đâu, cháu cứ lo việc của mình, đừng nghĩ gì nhiều!”.

Phương Hồi không nói gì, cô thẫn thờ nhìn ra phía trước, trong gương phản quang, bóng Trần Tầm mỗi lúc một xa, nhiệt độ trên môi cô cũng dần dần biến mất.

41. Q.5 - Chương 11

Qua tết, đám Phương Hồi đã đi chơi miếu hội một lần.

Từ cổ chí kim, miếu hội tấp nập nhất ở Bắc Kinh thực ra cũng chỉ có vài nơi đó, Địa Đàn, Xưởng Điện, Bạch Vân Quán, Hồ Long Đàm. Đi chơi miếu hội cũng là phong tục truyền thống ở Bắc Kinh, hàng năm không đến miếu hội ăn mấy món đồ ăn vặt, mua mấy món đồ chơi thì dường như năm đó không được khởi sắc cho lắm. Công viên Địa Đàn đã trở thành điểm cấm của Phương Hồi và Trần Tầm, không có việc gì đặc biệt, hai đứa gần như không đến, Hồ Long Đàm thì hơi xa, cuối cùng giữa hai sự lựa chọn đến Bạch Vân Quán để sờ khi đá và đến Xưởng Điện để đánh trống cầu may, cả nhóm đã quyết định đến Xưởng Điện vì không phải mua vé vào cổng.

Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt cũng không tị nạnh gì nhiều mà chỉ đi cùng mọi người, chỉ có điều dường như hai đứa vẫn còn đang ở trong giai đoạn lạnh nhạt của cuộc Chiến tranh lạnh Mĩ - Liên Xô, một đứa đến sớm nhất, một đứa đến sớm nhì nhưng không nói chuyện gì với nhau, phụ công đám Kiều Nhiên cố tình giả vờ đến muộn, mãi cho đến khi tất cả mọi người đã có mặt, bầu không khí mới dịu đi đôi chút. Thực ra bọn họ vẫn là trẻ con, ăn từ đầu đến cuối, lập sườn, dạ dày giòn, gan xào, chè, canh thịt dê thập cẩm, bánh ngọt, bánh rán Sơn Đông, thịt dê rán... không bỏ món nào, quét khắp cả khu Xưởng Điện.

Phương Hồi và Lâm Gia Mạt, đứa cầm một xiên hồ lô bọc đường, đứa cầm chiếc chong chóng đi trước, Trần Tầm, Kiều Nhiên và Triệu Diệp tay cầm đĩa lớn bát nhỏ theo sau. Chỗ nào đông người nhốn nhập là bọn họ lại chui vào xem, lang thang đến quá Lưu Li Xưởng mới quay về.

Triệu Diệp nhìn đã khá hơn so với hai tháng trước, không còn u ám như thế nữa, cậu khoác tay lên vai Trần Tầm nói: “Tại các cậu cứ đòi đi, cũng có gì hay đâu, vừa hóng gió lạnh, lại còn đắt nữa!”

“Nôn ra đi! Ông nôn hết ra đi!”. Trần Tm vỗ lưng cậu ta nói: “Lúc ăn đâu có thấy ông kêu la gì đâu, ăn xong rồi mới ra đây lèm bèm!”

“Nhưng đúng là bây giờ miếu hội không còn hay như trước nữa”. Kiều Nhiên đứng bên cạnh tiếp lời: “Tớ nhớ là hồi nhỏ tớ còn nhìn thấy người trồng cây chuối, có lần còn nhìn thấy người cưỡi trần nuốt quả cầu lửa, nuốt kiếm gì đó! Rồi còn chiếu phim, nặn tò he nữa. Bây giờ những trò này gần như thất truyền rồi”.

“Hồi nhỏ tớ cũng có nhìn thấy! Xem chiếu phim ở chùa Long Phúc, hình như là Tây Du Kí thì phải, hay lắm!”. Lâm Gia Mạt nghe thấy liền ghé vào góp chuyện: “Tiếc là bây giờ không được xem nữa, các cậu đều biết vụ cháy ở chùa Long Phúc chứ? Hồi xưa chùa Long Phúc tấp nập vô cùng! Hồi tớ còn nhỏ, chợ đêm ở đó không hề thua kém Đông Hoa Môn, nhưng sau vụ cháy đó, các cụ già đều nói đã chạm vào long mạch, từ đó trở đi bên đó không còn đông vui nữa”.

“Thôi đừng nói nữa! Nghe các cậu nói mà tớ thấy lạnh cả người!”. Phương Hồi so vai rụt cổ nói: “Mau lên chỗ kia xem đi, hình như là ném vòng đấy”.

Mấy đứa liền bu đến, đúng là trò ném vòng thật, điểm gần có bày mấy món đồ chơi nhựa rẻ tiền, điểm xa thì có những thứ hay hơn, còn có cả một chú chó bông rất dễ thương. Phương Hồi rất thích chú chó bông đó, bèn dừng lại nói: “Các cậu tay dài, thử ném xem sao, hình như cũng không khó lắm, biết đâu lại trúng được một món thì sao?”.

“Đúng đấy! Con cún kia dễ thương thật! Trần Tầm, cậu thử xem sao!”. Lâm Gia Mạt liền đẩy Trần Tầm vào.

“Ừ! Bọn mình thử xem sao nhé! Đừng để mỗi tớ chơi! Triệu Diệp, Kiều Nhiên, mau thử đi!”. Trần Tầm đón lấy sắp vòng ông chủ cửa hàng đưa và chia cho bọn họ, nói.

Ba cậu con trai xếp thành hàng ngang, ngấm vào chú chó đó, chỉ tiếc rằng bọn họ đã đánh giá thấp nhà buôn tinh ranh, trò chơi này nhìn thì dễ, thực ra bên trong lại có không ít mưu mẹo. Vòng nhỏ là một chuyện, lại nhẹ nữa, ném mạnh tay là bay đi rất xa, ném vào đám đồ chơi ở gần còn tạm được, phía xa sẽ rất khó trúng. Ba đứa thi nhau ném, kết quả chỉ trúng được một chiếc cốc nhựa, bên trên có một lớp bụi, vừa cũ và xấu, không ai muốn cầm.

“Các cậu thật là đáng xấu hổ...”. Lâm Gia Mạt xì mặt xuống nói: “Ít ra cũng phải trúng được con lợn đựng tiền tiết kiệm ở giữa chứ!”.

“Thế cậu thử đi! Khó lắm! Bọn mình xem xem chỗ nào có bán con chó đó, nếu mà đứng đây ném, tớ e rằng ném một trăm lần cũng chẳng ăn thua”. Trần Tầm liền thanh minh.

“Không cần đâu, tớ chỉ thấy hay hay thôi, cũng không nghĩ lại mất sức như vậy, thôi đi tiếp đi, hình như có trò ném bóng vào rổ đấy!”. Phương Hồi khua tay nói.

“Ồ đâu? Chỗ nào? Trúng sở trường của tớ rồi! Đi thôi! Đi xem thế nào!”. Vừa nghe thấy đến từ bóng rổ, Triệu Diệp liền hào hứng hân lên và gọi bọn họ đi xem.

Đúng là phía trước có trò bóng rổ, luật chơi là mỗi lần được nhận năm quả bóng, ném trúng hai quả được nhận một món đồ lưu niệm nhỏ, nếu năm quả đều trúng thì tặng một quả bóng có logo của đội NBA. Đã có khá đông người vây quanh đó, có người lên thử, nhưng cùng lắm cũng chỉ trúng được một hai quả.

Triệu Diệp nhét đồ ăn vào tay Phương Hồi nói: “Nhìn nhé! Quả bóng đó là để dành riêng cho tớ!”.

“Trò này dễ ăn hơn trò ném vòng vừa nãy nhiều, bọn mình mỗi người ném một quả! Kiều Nhiên! Ấy? Kiều Nhiên đâu rồi?”. Trần Tầm nhìn bốn xung quanh nói: “Vừa còn ở đây mà, đi vứt rác à?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Thôi thôi! Các cậu không phải chơi đâu, ngoan ngoãn đứng một bên, đỡ cản đường của tớ!”. Triệu Diệp trả tiền, vừa xoa tay vừa nói.

Triệu Diệp cầm bóng, xoay xoay vài vòng, đám đông liền ồ lên, có người còn hò la cổ vũ. Triệu Diệp đứng lùi về phía sau, ngắm chuẩn rổ bóng, thở ra một hơi và tung bóng, bóng lọt vào lưới tuyệt đẹp. Động tác của cậu mau lẹ, mọi người đứng xung quanh liền vỗ tay rào rào, nét mặt Lâm Gia Mạt lộ rõ vẻ vui mừng, trong lòng cũng thầm khen ngợi.

Cuối cùng Triệu Diệp ném trúng cả năm quả, ông chủ bèn đưa quả bóng có in hình logo của đội NBA cho cậu và nói với vẻ miễn cưỡng: “Cậu là dân chuyên nghiệp hả? Mấy người như cậu đến thì tôi cũng sạt nghiệp mất!”.

Trần Tầm đứng bên cạnh cười và nói: “Chú yên tâm, người có kỹ thuật như cậu ấy, mấy ngày hôm nay chắc chú không được gặp quá ba người đâu, chú cứ yên tâm mà kiếm tiền!”.

Lúc cầm bóng đi qua chỗ Lâm Gia Mạt, Triệu Diệp liền nói nhỏ: “Năm nay tớ nhất quyết phải giành cho bằng được cúp Nike”. Lâm Gia Mạt run lên, cô nhìn theo bóng Triệu Diệp cao to, đầy tự tin, tự nhiên lại muốn khóc.

Bọn họ vây quanh quả bóng đó rồi cười nói một lát nữa, Kiều Nhiên mới từ xa chạy lại. Trần Tầm quay sang nói: “Ông đi đâu vậy? Không được chứng kiến vẻ mặt của Triệu Diệp, vô cùng phẫn chí...”.

Đang nói đột nhiên Trần Tầm liền im bật, vì cậu nhìn thấy Kiều Nhiên đang cầm trên tay con chó bông mà vừa nãy Phương Hồi bảo thích, Lâm Gia Mạt liền bước đến, hỏi với vẻ sững sờ: “Ấy! Cậu đi ném cái này à? Ném trúng thật hả?”.

“Ừ, thực ra vừa nãy tớ ném gần trúng rồi, tớ thấy các cậu đều rất thích nên quay lại thử lần nữa”. Kiều Nhiên cười rất hiền lành rồi đưa con chó bông cho Lâm Gia Mạt.

“Cậu giỏi thật đấy! Tiền mua vòng đủ để mua hai con chó ấy chứ! Thực ra tớ cũng không thích lắm, chú yếu thích thôi, này, cậu giữ nhé!”. Lâm Gia Mạt lại nhét con chó bông vào tay Phương Hồi.

“Cảm... cảm ơn cậu”. Phương Hồi trả lời với vẻ ngại ngùng, cô rất hiểu tấm lòng của Kiều Nhiên, chỉ tiếc là không biết dùng gì để báo đáp.

“Gì mà khách sáo thế!”. Thấy Phương Hồi chịu nhận, Kiều Nhiên liền trả lời rất vui vẻ.

Còn Trần Tầm đứng bên cạnh nhìn bọn họ, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Cậu liền kéo ngay tay Phương Hồi nói: “Cũng không còn sớm nữa đâu, tớ đưa cậu về nhé”.

Phương Hồi vẫn chưa quen với việc tỏ ra quá thân mật với Trần Tầm trước mặt Kiều Nhiên, cô luôn nghĩ rằng mọi người thân nhau như vậy, làm thế tự nhiên hai người lại trở nên lạc lõng. Phương Hồi khẽ giăng tay ra, Trần Tầm lại càng nắm chặt hơn, không biết làm thế nào, cô đành phải để cậu nắm, mặt đỏ bừng nói: “Thôi bọn tớ về trước nhé”.

“Ừ, các cậu đi cẩn thận nhé”. Mặc dù Kiều Nhiên cũng có vẻ không thoải mái cho lắm, nhưng cậu không cầu mong gì nhiều, chính vì thế cũng thản nhiên hơn nhiều so với Trần Tầm.

Hai đứa chào tạm biệt mọi người rồi đi về phía bến xe bus, nhưng chưa đi được mấy bước, Phương Hồi liền buông tay ra nói: “Vừa nãy cậu làm sao vậy? Đứng trước mặt mọi người mà... ngại chết đi được!”.

“Có gì đâu? Đẳng nào thì bọn họ cũng biết rồi mà!”. Trần Tầm hậm hực nói.

“Cậu không sợ Triệu Diệp trêu linh tinh à!”.

“Sau chuyện với Lâm Gia Mạt, cậu thấy cậu ấy còn thích trêu đùa nữa không?”. Trần Tầm khẽ hừ một tiếng nói: “Không phải cậu sợ Triệu Diệp trêu mà sợ Kiều Nhiên nhìn thấy đúng không?”.

“Cậu... Cậu nói linh tinh gì vậy!”. Phương Hồi vừa ngưỡng vừa bực mình, bèn dừng lại nói.

nói linh tinh? Tình cảm của cậu ta đối với cậu ai mà chẳng biết!”. Trần Tầm bực bội nói: “Nói là cậu và Gia Mạt đều thích con chó đó, hừ, Gia Mạt tính tình thẳng thắn, rõ ràng là một mình cậu thích nên cậu ta mới đi! Thực ra vừa nãy tớ cũng nghĩ rồi, cậu thích món đồ chơi đó đúng không? Đợi đến khi tan cuộc, hai đứa mình quay lại ngó, kể cả ném không trúng cũng hỏi xem có bán cho bọn mình không. Kết quả đã bị cậu ta tranh trước một bước!”.

Thấy Trần Tầm hiếu thắng như trẻ con, Phương Hồi không kìm được bèn bật cười nói: “Cậu còn bảo tớ hẹp hòi, tớ thấy bụng dạ cậu cũng chẳng rộng hơn tớ được bao nhiêu. Bình thường anh em em, sau lưng lại nói xấu người ta nhiều như vậy! Bộc lộ bản chất rồi nhé!”.

“Chính vì là anh em nên tớ càng bực! Cậu chưa bao giờ được nghe người ta nói câu vợ bạn không được ve vãn à! Cậu ấy làm thế là không được!”.

“Cậu lại nói linh tinh rồi! Ai... ai là gì của cậu hả! Hơn nữa, người ta Kiều Nhiên cũng có làm gì đâu!”. Phương Hồi đỏ bừng mặt nói.

“Hè! Vì muốn bênh cậu ta mà cậu không thừa nhận hả! Tớ qua gọi điện thoại, tớ gọi nhỏ cậu là gì nhỉ? Không phải cậu cũng mặc nhận rồi đó sao?”.

Trần Tầm cuống, giọng cũng to hơn, Phương Hồi vội vàng bịt miệng Trần Tầm lại, nghiêng răng nói: “Cậu nói nhỏ thôi! Giữa đường la lối gì vậy!”.

Thấy vẻ lo lắng, hoảng hốt của Phương Hồi, Trần Tầm tỏ ra rất đặc ý, sau đó lại nắm chặt tay cô, ngoác miệng cười nói: “Tóm lại là từ nay trở đi cậu phải giữ khoảng cách với cậu ta, tớ sợ nhất là bị người khác xỏ mũi, nếu không... nếu không tớ thực sự không biết phải làm bạn với cậu ấy như thế nào nữa”.

“Tớ biết rồi”. Phương Hồi gật đầu nói.

“Từ nay trở đi, nếu cãi nhau với tớ không được đi nói chuyện với cậu ấy nghe chưa!”.

“Ừ!”.

“Ừ!”.

“Không được..”.

“Thôi thôi, xe đến rồi kia!”. Phương Hồi cười nói.

Xe đông khách, bọn họ bị chen chặt ních, Trần Tầm cao, cậu dựa vào lan can và chiếm một chỗ rộng, bảo vệ cho Phương Hồi bên cạnh mình. Hai đứa giấu tay trong ống tay áo lông vũ, nắm trộm tay nhau, trên đường về không buông ra lúc nào.

42. Q.5 - Chương 12

Giấc mơ vô địch cúp Nike của Triệu Diệp đã bị dập tắt trước khi khai mạc một tuần.

Nguyên nhân là do đội bóng rổ đã triển khai đợt tập luyện ráo riết cho chiến dịch thi đấu, hôm đó là buổi luyện tập một chọi một, Triệu Diệp tranh bóng rất hăng, khiến hậu vệ cũng không nhẹ tay với cậu. Thực ra bất luận là cậu đưa bóng đột phá hay hậu vệ giữ tay cản bóng của cậu đều là phản ứng rất bình thường của người chơi bóng, chỉ có điều do cả hai người đều dùng lực rất mạnh nên phản ứng rất bình thường này đã tạo ra một kết quả không bình thường cho lắm.

Trong tích tắc, cả hai người đều bay ra, một tích tắc sau, chỉ có một người đứng dậy. Cậu hậu vệ đó sốt sắng vẫy tay gọi Tô Khải, cậu vừa chống tay vào thắt lưng vừa chỉ vào Triệu Diệp đang nằm dưới đất: “Gọi bác sĩ! Cậu ấy không ổn lắm! Hình như gãy xương rồi! Tôi nghe thấy cả tiếng gãy nữa!”. Tô Khải liền chửi một câu “m.kiếp” rồi lao đến như bay, những người khác cũng vội vàng kéo đến.

Triệu Diệp không hề rên rỉ, cậu mở to mắt nằm bất động dưới đất, cánh tay cong, tạo thành một góc rất bất thường. Quả bóng in logo của đội NBA đó lăn bên cạnh cậu, dưới ánh nắng, đột nhiên cậu không còn đủ sức khóc nữa.

Cánh tay trái của Triệu Diệp bị kết luận là gãy xương, điều này uyên bố một cách gián tiếp rằng cậu đã mất vé vào tranh cúp Nike. Tô Khải sợ cậu bị sốc nên cuối tuần đã thay mặt đội bóng xách túi tảo đến nhà Triệu Diệp thăm cậu.

Tinh thần của Triệu Diệp khá hơn những gì Tô Khải nghĩ, cậu cười nói: “Đội trưởng, em phát hiện ra rằng hai thằng mình và cộng đồng chung vận mệnh, xem ra em muốn giành cúp Nike cũng phải đợi đến năm lớp 12. Ờ, cũng không phải, em đoán chắc anh cũng không giành được cúp năm lớp 12 này đâu, không có em làm sao anh giành được cúp!”.

Tô Khải liền cười quát: “Ê nhóc, sao chú mày không gãy xương cầm đi hử! Như thế sẽ ngoan ngoãn cầm ming! Chú mày cứ đợi đấy, mấy hôm nữa anh sẽ mang cúp về cho chú mày xem!”.

Rồi Tô Khải lấy ra một quả táo ném về phía Triệu Diệp, theo phản xạ, Triệu Diệp định đỡ bằng tay phải, nhưng cơn đau nhói lên đã ngăn cậu lại, quả táo đó không may ném trúng vào người cậu. Cả hai người đều im bặt.

“Sorry...”. Tô Khải nhìn Triệu Diệp đang cúi đầu, khẽ vỗ vai cậu nói.

“Đội trưởng”. Triệu Diệp không ngẩng đầu lên, cậu cố gắng nén giọng nhưng vẫn hơi run rẩy: “Anh nói đúng, tay trái của em vẫn phải luyện thêm, chuyện đón bóng chưa linh hoạt lắm!”.

“Triệu Diệp...”. Tô Khải liền ngồi xuống bên cạnh cậu: “Anh biết trong lòng cậu rất buồn, không sao, có phải bọn mình không bao giờ chơi bóng được nữa đâu! Trong đội bóng rổ, cậu là cầu thủ có tiềm năng nhất, chức vô địch năm sau chắc chắn phải thuộc về cậu!”.

“Ai buồn hử? M.kiếp ai buồn hử!”. Triệu Diệp không chịu được nữa, cuối cùng nước mắt vẫn lăn xuống, cậu vừa đẩy Tô Khải vừa nức nở nói: “Anh tránh ra đi, em không bao giờ muốn khóc trước mặt anh, anh có biết không? Em giành chức vô địch không phải là vì em, anh có biết không? Anh... anh có biết không?”.

Nhìn người bình thường nhảy nhót vui vẻ như Triệu Diệp lại khóc như một đứa trẻ, trái tim Tô Khải thắt lại. Cậu biết trong lúc tràn đầy hi vọng, tuyệt vọng là một nỗi đau vô cùng cực đoan nhưng không biết phải làm cách nào. Nỗi đau này không ai có thể gánh hộ được, mọi lời khuyên nhủ đều không giải vấn đề gì. Chính vì thế, cậu chỉ biết vỗ lưng Triệu Diệp, nói nhỏ: “Ừ, thôi, anh biết rồi”.

Nhưng thực ra Tô Khải không biết rằng, cái mà cậu hiểu chỉ là một nửa nỗi đau khổ của Triệu Diệp. Một nửa còn lại, chính là Lâm Gia Mạt, ít nhiều cũng có liên quan đến cậu.

Có lẽ tình cảm không thể tự nhiên nảy sinh hay tự nhiên mất đi. Nếu không tìm ra lối thoát, có lẽ sẽ chết trong trái tim, mãi mãi không được bình yên trở lại. Triệu Diệp vốn đã tìm ra lối thoát trong chuyện giữa cậu và Lâm Gia Mạt. Hôm đó ở miếu hội, việc ném trúng được năm quả liền đã đem lại cho cậu lòng tin. Tiếng khen ngợi của mọi người xung quanh và ánh mắt vui mừng của Lâm Gia Mạt đều khiến cậu cảm thấy mình vẫn có thể trở thành một người đàn ông mạnh mẽ, có thể ngẩng cao đầu, kiêu hãnh đối mặt với tất cả.

Chính vì vậy, cậu thực sự mong mỗi được chứng tỏ mình trên sân cúp Nike, chức vô địch này có quá nhiều ý nghĩa đối với cậu. Thể hiện sự tôn trọng và báo đáp Tô Khải, thể hiện tình cảm dành cho Lâm Gia Mạt, thể hiện sự kiên trì và khẳng định đối với chính bản thân cậu, cái nào cũng rất quan trọng, cái nào cũng rất cần.

Nhưng bây giờ cậu không thể làm được điều gì, cậu chỉ có thể ngồi nhìn mà không có cách nào khác. Cứ sốc này không phải chỉ đơn giản là dùng từ hăng hụt là có thể giải thích, cũng không thể dùng những ngôn từ khẩn thiết là có thể an ủi. Trên trái tim lạnh cóng, kể cả ánh nắng rực rỡ, cũng vẫn sẽ cảm thấy lạnh lẽo.

Khi trận đấu mới bắt đầu, trường F phát huy không tốt lắm. Dù gì thì trước khi vào trận, mất đi tiền đạo chủ lực sẽ rất khó bù đắp trong thời gian ngắn. Trận đấu mà trường F là đội chủ nhà, gần như Tô Khải phải dùng hết sức mình mới hơn được đội bạn hai điểm.

Hôm đó, sau khi tan học, gần như nửa trường ra sân bóng rổ xem thi đấu, Triệu Diệp không xuống sân mà trốn trong nhà vệ sinh nam xem hết cả trận. Nhìn bạn bè chạy hết mình trên sân, nhìn Tô Khải liên tục hò la, nhìn Lâm Gia Mạt đứng ngoài sân với vẻ sốt ruột, cậu càng cảm thấy mình nấp trong xó xỉnh này thật vô dụng.

Sau khi trận đấu kết thúc, Triệu Diệp đeo ba lô và ra khỏi nhà vệ sinh với vẻ mệt mỏi, mặc dù cậu không tham gia thi đấu, nhưng cậu vẫn rất mệt, trái tim thối nát. Đến cầu thang thì bất ngờ gặp Lâm Gia Mạt đang chạy lên, hai đứa sững lại nhìn nhau, không ai nói gì. ả Lâm Gia Mạt vẫn đang cầm một chai nước, Triệu Diệp biết đó chính là chai nước mà Tô Khải uống ban nãy, cậu tận mắt nhìn thấy Lâm Gia Mạt kịp thời đứng ngoài sân đưa đi đưa lại, hai người rất hiểu ý nhau.

Chiếc ba lô nặng không thể đeo lâu trên vai trái mà Triệu Diệp không quen, lúc nó rơi xuống, nét mặt cả hai người đều biến đổi, Triệu Diệp đau quá cau mày lại, ánh mắt Lâm Gia Mạt cũng lộ lên vẻ đau đớn, buồn bã. Cuối cùng hai đứa cũng không nói gì, Triệu Diệp kéo chiếc ba lô bằng một tư thế rất kì quặc rồi chán chường chạy xuống dưới. Lâm Gia Mạt rất muốn nhắc ba lô lên cho cậu, nhưng Triệu Diệp chạy nhanh quá, thậm chí cô còn không kịp đưa tay ra.

Sau đó Trần Tầm cũng về lớp, lúc cậu lên đến nơi, chỉ còn lại Lâm Gia Mạt đang ngồi thẩn thờ một mình trong lớp và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy cô, Trần Tầm liền rụt rè hỏi: “Có nhìn thấy Triệu Diệp đâu không?”.

Lâm Gia Mạt liền gật đầu, đưa tay chỉ ra cửa nói: “Về rồi”.

“Về rồi hả?”. Trần Tầm liền thở dài nói: “Tớ sợ cậu ấy nghĩ ngợi nên bảo lên đây nói chuyện với cậu ấy một lúc”.

“Tớ cũng vậy...”. Lâm Gia Mạt ôm mặt, than thở: “Nhưng nhìn thấy cậu ấy tớ lại không biết phải nói gì. Khích lệ? An ủi? Những câu nói đó ngay cả tớ cũng cảm thấy là giả tạo, làm sao cậu ấy thích nghe được! Hơn nữa... Hiện giờ tớ nói những điều này với cậu ấy trên tư cách gì?”.

“Thực ra tớ luôn nghĩ rằng các cậu không cần thiết phải làm như vậy. Chắc cậu biết là hiện tại cậu ấy buồn như vậy không chỉ đơn thuần là vì không được chơi bóng, không giành được chức vô địch. Cậu ấy ra nông nỗi này, ít nhiều cũng là vì cậu đúng không? Đương nhiên không phải là tớ trách cậu, nhưng chắc chắn cũng sẽ không ủng hộ nếu các cậu tiếp tục thế này. Chẳng lẽ suốt đời không qua lại nữa à? Làm gì đến mức phải như vậy. Tớ cảm thấy chỉ cần cậu nói chuyện được với cậu ấy, bất luận là nói cái gì, cũng đều tốt hơn hiện tại”. Trần Tầm ngồi đối diện với cô nói.

“Cậu đánh giá thấp Triệu Diệp quá, tớ chủ động đi tìm cậu ấy, có khi cậu lại nghĩ rằng tớ thương hại cậu ấy. Cậu ấy có chấp nhận sự thương hại ấy không?”. Lâm Gia Mạt lắc đầu nói: “Tớ nghĩ, nếu mang được cúp vàng đến trước mặt cậu ấy, nói với cậu ấy rằng bọn mình đều đang nỗ lực vì cậu ấy, bọn mình cũng chưa bao giờ quên sự nỗ lực của cậu ấy, có thể cậu ấy còn chấp nhận được. Tuy nhiên... hiện tại điều này thực sự rất khó khăn...”.

“Hôm nay đúng là đội chơi không tốt...”. Trần Tầm chỉ ngón tay lên trán nói: “Cũng khiến Tô Khải phải lo lắng nhiều... Vừa nãy cậu không nhìn thấy, cuối cùng anh ấy mệt đến nỗi không còn sức để chúc mừng nữa. Trọng tài vừa thổi còi, anh ấy liền nằm vật ra đất”.

“Tớ vội chạy lên đây, làm sao nhìn được. Nhưng tớ chạy lên đây cũng vẫn không giải quyết được gì. Trần Tầm, tớ cảm thấy mình vô cùng thất bại, vừa muốn để Tô Khải giành được chức vô địch, vừa muốn Triệu Diệp thoải mái hơn một chút, cậu bảo tớ có tham lam quá không?”. Lâm Gia Mạt úp người xuống bàn, mắt đỏ hoe nói.

“Đừng nghĩ linh tinh!”. Trần Tầm vỗ vai cô nói: “Nói thật là chuyện của bọn họ có liên quan gì tới cậu đâu? Cậu đừng cả nghĩ như vậy!”.

“Cậu không gặp chuyện này nên không thể hiểu tâm trạng của tớ. Nếu một ngày nào đó cậu và Phương Hồi chia tay nhau thật thì may ra mới hiểu được. Người xa lạ, cậu có hiểu không? Cho dù trước đây thân với nhau thế nào, đều chỉ có thể là những người xa lạ mà thôi”.

Lâm Gia Mạt nghiêng đầu nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, nước mắt tào ra ở một mắt, sau đó chảy xuống mắt còn lại, thế giới trước mắt cô dần dần nhòe đi, chỉ còn lại vị đắng chát của nước mắt.

Trần Tầm liền đứng bật dậy, cậu bước về phía cửa lớp rồi ngoái đầu lại nói: “Tớ và Phương Hồi sẽ không bao giờ trở thành người xa lạ đâu! Và chắc chắn tớ cũng sẽ không để cậu và Triệu Diệp biến thành hai người xa lạ!”.

“Trần Tầm! Cậu đi đâu vậy?”. Lâm Gia Mạt ngồi thẳng người lên, quệt tay ngang mặt hỏi.

“Triệu Diệp không chơi được thì tớ chơi được! Tớ sẽ đi để giành lấy chiếc cúp cậu ấy và Tô Khải!”. Trần Tầm khẳng định với giọng rất quả quyết.

Lâm Gia Mạt nhìn theo bóng Trần Tầm, đôi mắt vốn đã thất thần, đột nhiên lại lóe lên một tia hi vọng. Nước mắt của cô tuôn nhiều hơn cả ban này, nhưng không còn buồn nữa.

“Trần Tầm... cảm ơn cậu... cảm ơn cậu”. Lâm Gia Mạt vừa dụi mắt vừa nức nở nói.

“Cảm ơn cái gì! Kể từ hôm cậu chuyển đến lớp mình, cùng bọn tớ ăn cơm, học hành, tan học cùng đi chơi, ngày nào cũng ở gần nhau, thời gian ở bên nhau còn dài hơn cả thời gian ở bên gia đình. Làm sao tớ có thể không để tâm đến chuyện của các cậu được?”. Trần Tầm cười nói: “Cậu đừng khóc nữa, thực ra trước đây tớ đã từng muốn nói với cậu nhưng vì ngại nên không nói. Cậu có biết không? Cậu mà khóc là mặt lại đỏ như gấc, cộng với kiểu tóc này của cậu, giống hệt quả đầu nấm đỏ của Marilyn Monroe, nhìn buồn cười lắm!”.

“Đáng ghét! Có cậu mới giống nấm ấy! À không! Cậu giống con rùa! vồ cứng hơn đá!”. Lâm Gia Mạt liền bật cười, tự đáy lòng cô vô cùng biết ơn Trần Tầm và cuối cùng cũng đã yên tâm hơn. Cô tin rằng chỉ cần Trần Tầm muốn làm chuyện này thì nhất định sẽ làm được.

43. Q.5 - Chương 13

Thực ra hồi mới nhập học, Trần Tầm cũng đã từng chơi một thời gian trong đội bóng rổ. Nhưng vì cậu vốn là người hay làm việc theo cảm hứng, cuối cùng vì không chịu được chế độ luyện tập quy củ đi sớm về muộn, đơn điệu vô vị nên đã xin rút ra khỏi đội bóng của trường. Đúng là đội bóng rổ của trường F nghiêm khắc hơn các đội bóng thông thường, đặc biệt dưới sự dẫn dắt của huấn luyện viên và đội trưởng Tô Khải, không có lòng nhiệt tình lớn lao với bóng rổ, chắc chắn sẽ khó theo đuổi được lâu dài. Kỹ thuật của Trần Tầm cũng khá ổn, thời điểm cậu rút khỏi đội bóng, Tô Khải vẫn còn cảm thấy tiếc. Sau khi Triệu Diệp bị thương, không phải Tô Khải không nghĩ đến việc cho Trần Tầm vào thay, nhưng vì học sinh vẫn coi việc học là trên hết, học sinh lớp 12 đều phải đối mặt với kì thi đại học, cuối học kì này, Trần Tầm và mọi người vừa phải tham gia kì thi chung của thành phố, vừa phải tham gia kì thi chia khối tự nhiên và xã hội, cậu cũng ngại không muốn bắt Trần Tầm gánh vác trách nhiệm nặng nề này.

Thế nên lần này Trần Tầm chủ động đến tìm cậu ta, chẳng khác gì đưa tay cứu trợ đúng lúc lâm nguy, Tô Khải mừng đến nỗi không thốt lên được lời nào, chỉ ra sức vỗ vai Trần Tầm, nhắc đi nhắc lại rằng: “Hay quá! Hay quá!”.

Trước sự quyết định của Trần Tầm, Phương Hồi cũng hoàn toàn ủng hộ. Thời gian đó gần như ngày nào tan học xong, cô cũng ở lại với Lâm Gia Mạt để xem đội luyện tập, giúp bọn họ mua nước, làm việc vặt.

Công lao đóng góp thầm lặng của cô đã khiến cho cả đội bóng đều đánh giá rất cao, Tô Khải thường xuyên ghé sát vào Trần Tầm nói: “Sao cậu lại vớ được cô bạn tuyệt thế nhỉ? Thật không thể chê được điểm nào, cậu đừng có ngấm nhiều hoa đẹp mà lóa mắt, làm gì có lỗi với người ta nhé!”. Trần Tầm luôn trả lời rất hãnh diện rằng: “Làm sao có chuyện đó được! Làm sao có thể như thế được?”.

Còn trong giai đoạn đó, gần như Lâm Gia Mạt đã bỏ ra mọi nhiệt huyết tuổi trẻ của mình. So với lúc đầu chỉ vì Tô Khải, hiện giờ cô có nhiều tình cảm gửi gắm trong đó hơn. Giữa cái được và cái mất, Lâm Gia Mạt dần dần chín chắn hơn, cái mà cô mong muốn có được không nhiều, được nhìn thấy vẻ chuyên tâm của Tô Khải trên sân, được đi cùng với anh đoạn đường dài trăm mét từ cổng trường đến ngã tư là cô đã thấy vui lắm rồi.

Trên quãng đường chỉ dài trăm mét đó, thỉnh thoảng Tô Khải cũng nhắc đến Trịnh Tuyết, chính vì thế dần dần Lâm Gia Mạt đã biết chuyện cuối cùng Trịnh Tuyết quyết định lựa chọn con đường đi du học nước ngoài và một số ít thủ tục. Có thể nói quá trình này chính là quá trình Trịnh Tuyết và Tô Khải mỗi lúc một xa nhau hơn, mỗi lần kể đến đây, cô luôn nhìn thấy vẻ buồn bã thoáng qua trong mắt Tô Khải. Trong ngày xuân với ánh nắng rực rỡ đó, dường như cô đã cảm nhận trước được bầu không khí chia tay trước đám Phương Hồi.

Trịnh Tuyết rất ít khi đến xem Tô Khải chơi bóng, đến giai đoạn cô chuẩn bị đi, cô không còn đến nữa. Lâm Gia Mạt biết rõ hơn ai hết, đằng sau chiếc bóng chuyển bóng kiên cường của Tô Khải chứa đựng tình cảm sâu nặng như thế nào. Tình cảm này tích tụ thành luồng sức mạnh lớn lao, dẫn dắt đội bóng rổ của trường F, không ngừng tiến bước trên con đường chinh phục cúp Nike. Chính vì vậy, trong mỗi lần thắng lợi hoan hô, cô đều vô cùng thương Tô Khải, thực sự rất thương.

Trường F vượt qua rào cản và vào được bán kết, trận đấu đó cũng được chơi ở sân trường F. Những chỗ có thể đứng bên ngoài sân bóng rổ đã được mọi người vây kín. Triệu Diệp cũng xuống xem, kể từ khi Trần Tầm ra sân thay cậu, nỗi buồn trong lòng cậu cũng đã vơi bớt được phần nào. Cậu biết Trần Tầm và mọi người làm thế là vì mình, đều mong mình sớm vui vẻ trở lại. Nhìn thấy bạn bè tận tình như vậy, một chàng trai như cậu cũng ngại trầm trọng hóa vấn đề. Hơn nữa, cậu vẫn thấy quý mến Lâm Gia Mạt, vẫn muốn được sánh vai đứng bên cô, cho dù không phải là người yêu của nhau cũng được.

Quá trình thi đấu diễn ra rất quyết liệt, hai đội bám sát nhau về điểm số, đều tranh giành bóng rất hăng. Khán giả ngoài sân đều rất hồi hộp trước tình hình căng thẳng này, liên tục hò reo cổ vũ cho đội mình, hô lớn: “Phòng thủ! Phòng thủ! Phòng thủ!”.

Còn Phương Hồi đứng ở ngoài sân, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hôm đó Trần Tầm ngây ngất sốt, giờ học buổi sáng cậu toàn gục mặt xuống bàn, mãi cho đến bây giờ cũng chưa hết sốt, lúc nào không có bóng là khom người xuống nghỉ một lát, Phương Hồi sợ cậu không chịu nổi, lại sốt cao hơn. Không nằm ngoài sự dự đoán của cô, đến cuối hiệp hai, Trần Tầm đứng ngoài sân và bắt đầu nôn. Phương Hồi vội chen vào xem tình hình, giọng nghẹn lại: “Sao vậy? Cậu có sao không?”.

“Không sao...”. Trần Tầm khua tay, đón lấy chai nước súc miệng nói.

“Trần Tầm sao vậy?”. Tô Khải bước đến hỏi với vẻ sốt sắng: “Sao tự nhiên lại bị nôn vậy?”.

“Hôm nay cậu ấy bị sốt...”. Phương Hồi cúi đầu nói.

Trần Tầm đứng bên cạnh kéo cô, ngắt lời cô nói: “Không có gì nghiêm trọng đâu, chuyện nhỏ thôi, không sao đâu!”.

“Đúng là sốt thật đây này!”. Tô Khải sờ tay lên trán cậu nói: “Cậu đừng cố gắng chịu! Có chịu được không? Không ổn thì mình phải thay người!”.

“Đúng vậy! Cậu có chịu được không? Đừng có cố sức quá!”. Triệu Diệp cau mày nói.

“Được! Tôi đợi ông mang cúp về cho tôi!”. Triệu Diệp mím môi, ánh mắt rạng ngời.

“Trần Tầm, nhà người gấu thật đấy! Vào thôi! Lần này tiêu diệt triệt để bọn họ!”. Tô Khải khoác tay lên vai Trần Tầm nói.

Trần Tầm cười rồi đứng dậy, vỗ một bàn tay vào bàn tay Triệu Diệp và bước vào sân. Phương Hồi đứng sau lên túm lấy áo cậu, Trần Tầm liền ngoảnh đầu lại, cười rất tươi với cô và nói: “Yên tâm! Hãy đợi tớ kiếm cho cậu ba điểm nhé!”.

Hiệp thứ ba bắt đầu, trận đấu càng quyết liệt hơn, đối phương cũng đã nhìn thấy Trần Tầm bị nôn ban này, chính vì thế ép cậu càng hăng hơn, Trần Tầm ốm, chân ít nhiều cũng thấy yếu, mấy lần đều bị bọn họ chèn ra ngoài vạch. Thấy cậu yếu như vậy, Phương Hồi đứng ngoài sân mà suýt chảy nước mắt. Tô Khải cũng sốt ruột, vì Trần Tầm mà suýt thi cãi nhau với hậu vệ của đối phương. Cứ thế giằng co đến hiệp thứ tư, trường F bị đối phương dẫn trước hai điểm. Thời gian còn lại không nhiều, Trần Tầm cũng đã đến mức tới hạn, cậu cũng không đi tranh bóng nữa mà chỉ loanh quanh đứng ở khu trung tuyến, đợi trung phong Lưu Bác cướp bóng rồi chuyển cho cậu phản công.

Chiến thuật này đơn giản, hiệu quả, Lưu Bác nắm bắt được cơ hội, chuyển bóng vào tay Trần Tầm. Trần Tầm nhận bóng rồi chạy về phía rổ của đối phương, đối phương phòng thủ rất nhanh, hậu vệ lập tức đuổi theo. Trần Tầm dự đoán tốc độ của cậu ta rất khó chạy đến dưới rổ, bèn đứng ngay lại ở vị trí ba điểm, chuẩn bị nhảy lên ném bóng kiếm ba điểm và ngay sau đó hậu vệ đối phương cũng nhảy lên, định chụp quả bóng này. Quả bóng vượt qua ngón tay của hai người, cuối cùng rơi tọt vào lưới, cậu hậu vệ đó không kịp rút tay về, tay đập vào người Trần Tầm, Trần Tầm liền ngã xuống đất như một chiếc lá.

Phương Hồi cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển, trái tim cô cũng run theo. Bên tai vọng lại tiếng Triệu Diệp chửi: “Mẹ nó! Chơi đùa quá!”. Trong sân, Tô Khải và các cầu thủ của đội bạn bắt đầu đẩy nhau, khán giả ngoài sân xôn xao la ó. Đối với những chuyện này như xảy ra ở một thế giới khác, trong mắt cô chỉ có hình ảnh của người như con rối bị đứt dây, cô vội vàng gạt mọi người ra, bất chấp tất cả và chạy vào sân.

Trần Tầm nằm ngửa dưới đất, lúc đầu cậu định trở mình ngồi dậy, nhưng không còn chút sức lực nào nữa, thế là cậu bèn ngoan ngoãn nằm yên. Cậu nhắm mắt lại, hả hê nhìn Phương Hồi đang xuất hiện trước mắt mình với khuôn mặt rơm rớm nước mắt, cười hỏi: “Bóng đã vào chưa?”.

“Vào rồi”. Phương Hồi ngồi xuống, khịt mũi trả lời.

“Thế nào? Tớ không nói xạo cậu chứ? Ba điểm này đủ để ghi vào sổ xanh chưa?”. Trần Tầm thở phào nói.

“Ừ...”.

“Khóc gì chứ, có phải không vào đâu!”.

“Không khóc!”.

“Nước mắt lăn cả xuống người tớ rồi đây này.. “Đau không?”.

“Không... hơi hơi...”.

“Rốt cuộc là có đau không?”. Mắt Phương Hồi vẫn còn đỏ, nhưng miệng lại phì cười.

“Vừa này không đau, nhìn thấy cậu là bắt đầu đau...”.

“Đáng ghét! Thôi tớ ra đây!”.

“Đừng đừng! Không đùa nữa... tớ bảo này... kéo tớ một cái... hình như tớ không còn sức để dậy nữa!”. Trần Tầm đưa tay về phía Phương Hồi nói.

Phương Hồi liền nắm chặt tay Trần Tầm, cùng các cầu thủ bên cạnh kéo cậu dậy rồi dìu cậu ra sân.

“Lần này để m người nhìn thấy hết rồi”. Trần Tầm nhìn xung quanh, nói nhỏ.

“Ừ...”.

“Nhưng nhìn thấy cậu chạy đến tớ rất vui”. Trần Tầm cười nói: “Thật đấy, lúc nằm dưới đất, ý nghĩ đầu tiên hiện trong đầu tớ là bóng, ý nghĩa thứ hai là cậu”.

Phương Hồi cúi đầu cười, len lén nắm lấy tay cậu.

Cuối cùng Trần Tầm không thi đấu được đến cuối trận mà ra sân trước, nhưng trường F vẫn bảo vệ được một điểm này cho đến cuối trận, bước thẳng vào trận chung kết của giải thi đấu bóng rổ dành cho nam sinh cấp ba cúp Nike. Tiếng còi vừa vang lên, cả sân vang lên tiếng vỗ tay và tiếng hò reo vang dội. Học sinh tập hợp lại và hô vang tên các cầu thủ của đội mình, từ “Tô Khải” đến “Trần Tầm”, bao gồm cả “Triệu Diệp” không vào được sân. Triệu Diệp xúc động đến nỗi suýt khóc, Tô Khải ôm chặt cậu và nở một nụ cười hạnh diện.

Hôm đó tất cả các cầu thủ của đội bóng đều tranh nhau kí tên lên cánh tay phải bị bó bột của Triệu Diệp, Lâm Gia Mạt cũng bị Phương Hồi xúi giục viết tên mình lên đó. Sau đó Triệu Diệp đã vô số lần sờ trộm vào cái tên này, cậu dùng tay trái, nguệch ngoạc viết thêm ngày tháng lên đó và ghi thêm dòng chữ “kỷ niệm lọt vào trận chung kết cúp Nike”.

Phương Hồi nói, mấy năm sau, phần bột đó đã bị Triệu Diệp làm vỡ vụn, những mảnh bột tàng vỡ tan đã khiến trái tim của mỗi người đều thiếu mất một miếng. Mãi đến thời điểm đó, họ mới hiểu được rằng, trận đấu đó là vật kỉ niệm đánh dấu cho tuổi trẻ của họ, chứng minh tình bạn và tình yêu giữa họ đã từng hi sinh một cách toàn tâm toàn ý và tất cả những điều này sẽ một đi không trở lại.

44. Q.5 - Chương 14

Trận chung kết cúp Nike được tổ chức trong sân vận động chính quy, sân sân, ghế cầu thủ, ghế khán giả đều theo đúng tiêu chuẩn, không khí rất náo nhiệt. Đến đó, dường như các đội cổ vũ đều được thổi vào bầu không khí chuyên nghiệp, người nào cũng nhảy rất hăng say, vừa cầm bông cổ động, vừa hò: “Cho tôi một trường F, cho tôi một chiếc Cup, cho trường F một chiếc Cup”.

Khán giả ngoài sân cũng không chịu thua kém, Lâm Gia Mạt bắt chước phim Cao thủ bóng rổ, đã chuẩn bị từ trước mấy chai Cocacola không, bên trong đựng rất nhiều đồng xu một hào, lắc kêu rất to, thu hút được sự chú ý của mọi người. Lan can cũng được bọn họ treo cờ, nào là “Trường F tất thắng”, “Kẻ mạnh vô địch”, “Quán quân chỉ thuộc về chúng tôi”, cờ của hai bên gần như nổi thành một dải, không còn phân biệt được rốt cuộc chức quán quân ghi trên cờ là của bên nào. Nhưng mọi người đều biết, quán quân thực thụ chỉ có một, sẽ được quyết định trong ngày hôm nay, tại chốn này.

Trước khi trận đấu bắt đầu, huấn luyện viên dặn dò trước chiến thuật một lần, các cầu thủ ít nhiều cũng có vẻ căng thẳng, trong lúc huấn luyện viên dặn dò, trung phong Lưu Bá phải đi vệ sinh ba lần, đến lần thứ ba cậu quay về, Tô Khải liền cau mày hỏi: “Cậu sao vậy? Bị rò rỉ à? Hay là tạm thời nhét gì đó vào?”.

Mọi người liền cười ồ lên, bầu không khí căng thẳng đã được dịu đi phần nào.

“Những gì cần nói, cần dặn dò đều đã nói rồi, với tư cách là đội trưởng, tôi có thêm đôi câu muốn nói”. Tô Khải hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi được làm đội trưởng đội bóng của trường từ học kì II năm lớp 10, hồi đó khi huấn luyện viên gặp tôi để nói chuyện, tôi vô cùng xúc động, hứng lên liền nói, nhất định em sẽ mang cúp về cho trường và bày lên phòng làm việc của thầy, nhưng rất ngại là cho đến bây giờ, ước mơ của tôi vẫn chưa được thực hiện, ảnh hưởng trực tiếp đến tiền lương, tiền thưởng của huấn luyện viên, tại đây, em muốn nói lời xin lỗi huấn luyện viên!”.

Huấn luyện viên liền cười, vỗ tay lên vai cậu, Tô Khải liền “oái” một tiếng, xoa xoa vai, cười nói: “Thầy đừng bực, muốn mạnh tay thầy cũng phải đợi lúc không có ai chứ, nếu không các cậu ấy ai dám đảm nhiệm thay chức của em? Hơ hơ, tóm lại là đã đến ngày hôm nay, ngày em giữ chức đội trưởng cũng hết rồi, thầy cứ để em nói hết! Nói thật là em không thể nghĩ rằng bọn em lại được đứng trong sân ngày hôm nay. Lúc Triệu Diệp bị thương, em vô cùng tuyệt vọng, em chỉ mong đừng thua trên sân nhà là đã tốt lắm rồi. Nhưng hôm đó em đến thăm Triệu Diệp, mấy câu nói đó của cậu ấy đã khiến em thực sự tỉnh ngộ, em cảm thấy mình phải cố hết sức mình vì cậu ấy, kể cả là nằm vật xuống sân và thua nhưng cũng không được bỏ cuộc. Sau đó đúng là bọn em đã phải thi đ rất vất vả, vì chuẩn bị phải thi đại học lên các cậu khối 12 đều xin rút khỏi đội bóng. Việc này cũng không thể trách các cậu ấy được, em cũng sắp phải thi đại học nên rất hiểu. Nhưng đúng lúc này, Trần Tầm đã xuất hiện. Cậu ấy không phải là người của đội bóng, cậu ấy cũng phải tham gia kì thi chung của thành phố, rồi cũng phải thi kì thi của trường, thực ra giải đấu này không có liên quan gì với cậu ấy. Nhưng cậu ấy vẫn vào, sau khi tan học, một mình tập ném bóng vào rổ, kể cả ốm cũng không hé răng kêu nửa lời, có thể thấy được rằng nếu không có cậu ấy, đội ta đã bị loại từ lâu rồi. Thế nên,

hôm nay em phải cảm ơn cậu ấy, không chỉ riêng cậu ấy, mà còn phải cảm ơn tất cả mọi người đứng ở đây, được sánh vai tác chiến với các cậu là niềm vinh hạnh lớn của cuộc đời tôi! Có thể các cậu đều cho rằng tôi coi trọng chức vô địch này quá, ham hố giành cúp trước khi tốt nghiệp quá, nhưng tôi muốn nói với các cậu rằng, hôm nay bất luận có giành được chức vô địch hay không, tôi đều không có gì hối tiếc! Sau này tôi vẫn sẽ nói với người khác một cách tự hào rằng, tôi đã từng có mặt trong một đội bóng rổ tuyệt vời nhất, chơi một trận đấu tuyệt vời nhất với những cầu thủ tuyệt vời nhất!”

Lúc nói ra những điều này, ánh mắt Tô Khải rất rạng ngời. Tất cả mọi người có mặt ở đó đều thấy cảm động trước khí thế hào hùng của cậu, các cầu thủ đều đứng dậy, kể cả Triệu Diệp vẫn đang bó bột, mọi người khoác tay lên vai nhau như mọi bạn để tạo thành một vòng tròn.

Tô Khải liền cười, cậu nhìn vào tâm vòng tròn và hô lớn: “Trường F!”

“Chiến thắng!”

Tất cả các cầu thủ đều hô vang, âm thanh hào hùng, ngân vang lên tận mây xanh.

Trận đấu hôm đó rất quyết liệt, trước sự đồng tâm hiệp lực, quyết tâm hết mình của đội Tô Khải, cuối cùng trường F đã giành được chức vô địch cúp Nike. Trận đấu vừa kết thúc, Tô Khải đã bật khóc. Cậu la hét như một đứa trẻ và chạy ra ngoài sân, ôm chặt Triệu Diệp, miệng nói liên hồi: “Vô địch! Bọn mình vô địch rồi!”. Bị kéo lấy cánh tay, Triệu Diệp cũng thấy đau, nhưng cậu không còn quan tâm đến những cái đó, cũng vừa nhảy lên vừa hét: “Vô địch! Vô địch!”.

Trên ghế khán giả, Lâm Gia Mạt ôm chặt vai Phương Hồi và khóc hu hu. Phương Hồi ôm lấy bạn, vừa an ủi Lâm Gia Mạt vừa ngoái đầu tìm bóng đá Trần Tầm trong sân, cô đang nhìn thì nghe thấy dưới lan can có người đang gọi lớn tên cô. Cô cúi đầu xuống, nhìn thấy Trần Tầm đang vẫy tay với cô, cậu giơ cao ngón trỏ lên, thể hiện số một.

Phương Hồi nói, lúc đó cô có cảm giác rằng Trần Tầm giống như vị anh hùng đang khải hoàn, trên người tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, người anh hùng được ngàn người chú ý đó lại chỉ tặng nụ cười cho cô, chính vì thế khiến cô vô cùng ngất ngây, hạnh phúc. Và cũng chính từ lúc đó, cô bắt đầu tìm kiếm sự duy nhất mà Trần Tầm dành riêng, chỉ chú ý đến cô, chỉ đưa tay kéo cô, chỉ mỉm cười với cô.

Tôi nghĩ suy nghĩ đó của Phương Hồi là một suy nghĩ dễ thương, ấu trĩ của một cô gái trẻ, cô đã quên một điều rằng, sở dĩ anh hùng là anh hùng, là do anh ta được rất nhiều người tôn sùng, nếu chỉ đứng trước một mình cô thì anh ta không thể được gọi là anh hùng. Nguyên vọng của Phương Hồi ắt sẽ trở thành sự trói buộc đối với Trần Tầm và đến cuối cùng, sẽ trói chặt cô.

Tối đến tất cả các cầu thủ trong đội bóng và “người nhà” của họ đã ăn uống một bữa để chúc mừng chiến thắng, huấn luyện viên đưa họ đến nhà hàng Mi Châu Đông Pha, nói thích ăn gì cứ việc gọi, thầy sẽ trả tiền. Đối với các cầu thủ đã quen với món thịt gà xào hạt điều trong nhà hàng Vũ Hoa thì đây chẳng khác gì chế độ đãi ngộ dành cho đội tuyển quốc gia, cậu nào miệng cũng ngọt như mía lùi, ai cũng hồ hởi nói giành được chức vô địch tuyệt vời thật, huấn luyện viên được tăng lương, bọn họ được đến quán Đông Pha ăn, khiến huấn luyện viên khóc dở mếu dở.

Trong bữa ăn, Tô Khải vô cùng hào hứng, lần lượt chúc rượu tất cả các cầu thủ, uống rất nhiệt tình. Mọi người đều nghĩ chắc tại cậu mừng quá, nhưng Lâm Gia Mạt lại cảm thấy có cái gì đó bất thường, dù mừng đến đâu cũng không thể uống nhiều như vậy, giống như nốc rượu ổi mình mình vậy.

Một lát sau, trong lúc tất cả mọi người đều đang hào hứng chuyện trò, khen ngợi nhau, Tô Khải bèn đi ra ngoài một mình. Lâm Gia Mạt để ý rất kỹ, mười phút sau, không thấy anh quay lại, tranh thủ lúc mọi người không chú ý, cô liền lên ra ngoài. Lâm Gia Mạt ra đến cửa, nhìn thấy Tô Khải đang ngồi dưới bậc cầu thang, lặng lẽ nhìn ra ngoài đường. Cô liền đứng sau vỗ anh một cái rồi ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Sao anh lại một mình chui ra đây? Anh nôn à?”.>“Không? Trong mắt em, anh kém lắm vậy sao? Anh ra đây ngồi một lát thôi”. Tô Khải liền cười hỏi: “Sao em lại ra đây?”.

“Em... em cũng muốn ra ngồi một lát!”. Lâm Gia Mạt đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống nói nhỏ.

“Thực ra nói đi rồi nói lại, nếu nôn được thì đã tốt”. Tô Khải thở dài nói.

“Tại sao?”. Lâm Gia Mạt hỏi với vẻ thắc mắc.

“Không sao, anh chỉ cảm thấy ngày hôm nay trôi qua rất không chân thực”. Tô Khải ngược mắt lên trời trả lời.

“Có gì mà không chân thực! Hay là em mang cúp ra cho anh xem nhé?”.

“Ngốc ạ! Định trêu anh à!”. Tô Khải liếc cô nói.

“Đâu có... em đâu có...”.

“Anh biết rồi, trêu em vậy thôi! Hôm nay em sao vậy? Có vẻ cũng không hoạt bát cho lắm đúng không?”.

Lâm Gia Mạt nhìn nghiêng khuôn mặt Tô Khải rồi lặng lẽ thở dài, trước mặt Tô Khải, cô đã bao giờ hoạt bát đâu, nếu mà hoạt bát thật thì có lẽ đã không lún sâu như bây giờ.

“Gia Mạt, em đã bao giờ được đi máy bay chưa?”. Đột nhiên Tô Khải hỏi.

“Em chưa, anh được đi bao giờ chưa?”.

“Anh cũng chưa, em bảo ngồi trên máy bay có nhìn thấy gì dưới đất không?”.

“Nhìn thấy, nhưng chắc chắn rất nhỏ”.

“Thế nếu anh cầm pháo hoa, trên máy bay có nhìn thấy

“Em không biết, chắc là nhìn thấy được”.

“Thế em có biết ở đâu bán pháo hoa không?”.

“Cái này làm sao có bán được! Tìm cả Bắc Kinh cũng không có, muốn mua thì phải sang tỉnh khác”.

“Ừ, hiện đã cấm đốt pháo rồi mà”.

“Anh uống nhiều rồi hả? Tự nhiên lại nói đến cái đó làm gì?”.

“Hơ hơ, có lẽ là hơi quá chén”. Tô Khải lấy tay che mặt, nói lảm bảm.

“Rốt cuộc là anh làm sao vậy?”. Lâm Gia Mạt quay sang, nhìn thẳng vào Tô Khải hỏi.

“Hôm nay... Trịnh Tuyết ra nước ngoài rồi”. Tô Khải bỏ tay xuống nhìn Gia Mạt và nói với giọng chán chường, trong tích tắc đó, Lâm Gia Mạt nhìn thấy nước mắt thấp thoáng trong mắt anh.

“Vậy hả?”. Lâm Gia Mạt cảm thấy trái tim mình nhói lên, dần dần cô đã cảm nhận được nỗi đau của Tô Khải, nỗi đau dường như ngay cả thở cũng rất khó khăn.

“Ừ, có lẽ hiện giờ đang ở ngay trên đầu bọn mình đó”. Tô Khải chỉ tay lên trời nói.

“Thế nên anh muốn bắn pháo hoa đúng không?”.

“Ừ... ngớ ngẩn lắm phải không?”. Tô Khải cười với vẻ chua chát rồi cúi đầu xuống: “Em xem rõ ràng là chị ấy có thể thi được vào một trường khá ổn ở

Trung Quốc, thế thì việc gì phải ra nước ngoài? New Zealand có gì là ghê gớm? Thì cũng chỉ là nơi chán cừ chứ có gì đâu? Trung Quốc bọn mình có gì là không có chứ? Ít nhất là có anh ở bên chị ấy! Hơ hơ, có lẽ chị ấy chẳng thiết cá

Mỗi câu nói của Tô Khải đều chạm vào điểm yếu mềm nhất trong trái tim Lâm Gia Mạt, cô mím môi nghe anh kể về sự lưu luyến, về lòng chung thủy và ảo tưởng ngớ ngẩn của anh với một cô gái khác. Những câu nói này đập vào màng nhĩ Lâm Gia Mạt, khiến cô cảm thấy từ đầu đến chân đều lạnh vô cùng, cô cảm giác cái mà mình tôn trọng nhất dường như bị người khác vứt đi như một miếng giẻ rách, viên ngọc trai mà từ lâu cô cất giữ rất cẩn thận chỉ là một giọt nước, chẳng mấy chốc sẽ lăn qua kẽ tay, sau đó bốc hơi và biến mất. Nỗi sợ hãi hư vô khiến cô không thể chịu được nữa và cô đã ôm chặt lấy Tô Khải.

45. Q.5 - Chương 15

Lâm Gia Mạt đột nhiên sà tới đã khiến Tô Khải mất đà, chạm ngay vào bậc cầu thang, cảm giác đau nhói đã khiến cậu chột bưng tình, cậu nhìn cô gái ngã trong lòng mình, nhưng vẫn từ từ đẩy cô ra.

“Gia Mạt, anh không ngờ người đó lại là em, cảm ơn em, cảm ơn em đã tốt với anh như vậy. Nhưng anh đã hứa là sẽ đợi Trịnh Tuyết quay về, bất luận sau này thế nào, anh vẫn sẽ đợi. Có thể em sẽ cảm thấy anh rất ngớ ngẩn, có thể anh là thằng ngớ ngẩn. Nhưng anh vẫn muốn đợi chị ấy, nếu người ta không tranh thủ làm những chuyện ngớ ngẩn khi còn trẻ, thì sau này còn lúc nào để làm nữa! Thà là sau này anh hối hận vì đã đợi cô ấy, còn hơn là hối hận vì không đợi. Gia Mạt, em là cô gái tốt bụng, là cô gái dễ thương nhất, tốt bụng nhất mà anh đã từng gặp. Anh luôn coi em là em gái của mình, trước đây như vậy và sau này cũng thế, em cũng đợi đi, sẽ có chàng trai hơn anh đến với em, anh, không thể”.

Lâm Gia Mạt sững sờ nhìn Tô Khải, nước mắt từ từ trào ra trong đôi mắt đẹp của cô, sau đó cô lại sà vào lòng anh khóc nức nở, nhưng lần này, Tô Khải không đẩy cô ra.

Tô Khải ôm Lâm Gia Mạt và ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời, màn đêm lóe lên dải sáng máy bay bay qua, có lẽ dải sáng đó quá nhức mắt, chính vì thế anh cũng đã khóc.

Mọi nỗi buồn vui về cúp Nike đều như một quả bong bóng đẹp, bay lên điểm cao nhất rồi mất hút. Màu sắc rực rỡ trong suốt của nó đều để lại ấn tượng khó quên trong lòng mỗi người.

Lâm Gia Mạt đã kể lại cho Phương Hồi nghe về buổi tối đặc biệt hôm đó bằng giọng điệu rất bình thường, mỗi câu nói, mỗi lần ngắt câu, mỗi giọt nước mắt cô đều nhớ rất kĩ, chính xác như đang kể chuyện của người khác, không hề có cảm xúc gì của mình trong đó. Phương Hồi không biết nên an ủi bạn thế nào, còn Lâm Gia Mạt cũng không muốn được an ủi. Hay nói cách khác là người gặp bất hạnh không muốn thể hiện sự buồn rầu của mình trước mặt người hạnh phúc, đó sẽ chỉ khiến cho người ta càng cảm thấy bất hạnh hơn. Hồi đó Phương Hồi vẫn không biết thế nào là khắc cốt ghi tâm, trong đáy mắt trong suốt của cô không hề có gợn sóng, thế nên cô không thể an ủi được Lâm Gia Mạt. Có những nỗi đau sẽ không thể nào cảm nhận được nếu mình chưa một lần trải qua, mọi lời khuyên nhủ đều sẽ biến thành những lời nói khiến khiến người ta cảm thấy đau đớn, khó chịu. Triệu Diệp và Tô Khải đã liên tiếp dày vò trái tim Lâm Gia Mạt, những điều này có nghĩa là gì thì chỉ có chính bản thân cô mới hiểu được.

Sau khi nói xong những chuyện này, Lâm Gia Mạt liền nhẹ nhàng nhảy từ hàng rào vây quanh cây hòe già trong trường xuống đất, lúc chạm đất không may bị tẹo chân, cô liền cau mày chửi “m.kiếp”, sau đó liền cất cao giọng hát, “trong trái tim em, anh là một cây hành, bẻ đi, vò nát đi rồi ném vào thùng rác”, cô vừa cười vừa ngoảnh đầu lại nhìn Phương Hồi, không nằm ngoài dự đoán, cô đã nhìn thấy ánh mắt không thể lí giải của Phương Hồi.

Đó là lần đầu tiên Phương Hồi nghe thấy Lâm Gia Mạt chửi bậy, còn cô lại tưởng rằng đó chỉ là do trong lòng không vui mà không để ý đến vẻ buồn bã và kiên cường âm thầm giấu kĩ.

Những ngày cuối cùng của mùa xuân năm đó, trường F vẫn tổ chức ngày hội thao như mọi năm. Do Triệu Diệp vẫn chưa thực sự khỏi hẳn nên Trần Tầm và Kiều Nhiên đã đăng kí rất nhiều môn thi đấu, nào là chạy 4 x 100m nam, 400m, 800m, 1.000m, 1.500m, nhảy cao nhảy xa... Những môn nào có thể tham gia, hai đứa gần như đều tham gia hết. Cô chủ nhiệm rất phấn khởi, tuyên dương trước lớp tinh thần trách nhiệm của họ, chỉ còn thiếu nước viết lên bảng dòng chữ “Học tập hai bạn Trần Tầm và Kiều Nhiên” nữa thôi.

Hôm diễn ra ngày hội thao, trời khá nóng, Phương Hồi xách một túi được rất nhiều nước uống và loanh quanh bên cạnh Trần Tầm, Kiều Nhiên để tiếp nước cho họ. Sau khi chạy hết 400m, Trần Tầm bèn ngồi phịch xuống đất, đưa tay về phía Phương Hồi nói: “Nước nước! Đừng lấy nước khoáng, cho tớ một chai Red Bull!”.

Phương Hồi lục túi nói: “Chỉ còn một lon Red Bull thôi, lát nữa Kiều Nhiên còn phải chạy 1.000m nữa, để lại cho cậu ấy nhé, cậu uống tạm nước khoáng vậy”.

“Tớ chỉ uống một ngụm thôi! Tớ còn phải chạy 1.500m nữa! Thời tiết khó chịu thật, nóng quá!”. Trần Tầm túm lấy ống quần Phương Hồi nói.

“Coi cái bộ dạng của hần kia! Thôi, đưa cho hần uống đi!”. Kiều Nhiên cười nói.

“Thế... có được không?.” Phương Hồi nhìn Kiều Nhiên hỏi.

“Không sao! Hắn ta lắm chuyện quá! Tớ không cần!”.

“Ông thử chạy một vòng sẽ biết ngay thôi mà!”. Trần Tầm đón lấy lon nước, uống một hơi dài rồi nói: “Tớ phải lên nghỉ lát đã...”.

Trần Tầm đi trước, Phương Hồi theo sau, đột nhiên cô lại dừng lại, quay lại nói với Kiều Nhiên: “Cảm ơn cậu nhé, cậu ấy chỉ thể thôi, lát nữa tớ sẽ đi mua cho cậu một lon!”.

“Không cần thật mà”. Kiều Nhiên khua tay nói: “Cậu cố vũ cho tớ vài tiếng là được”.

Ánh nắng phía đối diện có phần chói mắt, Phương Hồi nheo mắt lại, khẽ gật đầu. Kiều Nhiên nhìn cô, vui vẻ đưa ngón tay lên biểu thị chữ V.

Chỉ tiếc là cuối cùng Phương Hồi cũng không cố vũ được cho Kiều Nhiên, trong lúc Kiều Nhiên chạy, Phương Hồi cùng Trần Tầm đi vào đường chạy dài 1.500m. Trần Tầm vừa nhún chân, vừa khe khẽ hát, Phương Hồi kẹp lại cho cậu biển ghi số báo danh, hỏi: “Bây giờ khỏe rồi chứ?”.

“Ừ! Uống xong Red Bull thấy khá hơn nhiều!”. Trần Tầm lấy tay chọc nhẹ vào cô hỏi: “Này! Cậu đã bao giờ được nghe bài hát tớ đang hát không? Có hay không?”.

“Không nghe r lắm, cũng tạm”.

“Cũng tạm? Hay thế còn gì! Bài này là do một ban nhạc mà tớ thích nhất viết lời, tên bài hát là Dòng sông, hay tuyệt vời!”.

“Vậy hả?”. Phương Hồi chỉ hỏi vậy, cô biết Trần Tầm rất mê nhạc rock, nhưng cô lại không hiểu gì nhiều.

“Ừ! Hiện giờ những người chơi guitar đều biết, ban nhạc Co Giật, rất bốc! Tôn Đào còn quen một ca sĩ của họ! Hôm nào tớ đưa cậu đi xem một lần là cậu sẽ biết!”.

“Ừ, mau vào đi, chuẩn bị bắt đầu rồi đấy”. Mỗi lần nghe đến tên của đám bạn thời để chỏm của cậu, Phương Hồi thường đáp lại rất thờ ơ. Cô biết Trần Tầm không thực hiện đúng những gì đã hứa, không liên lạc nhiều với bọn họ nữa và bản thân cô cũng không biết làm cách nào để quên đi chuyện cũ. Cả hai đều cảm thấy có cái gì đó ngại ngùng trong chuyện này, Trần Tầm và Phương Hồi không biết phải giải quyết thế nào mà chỉ biết lựa chọn né tránh mà thôi.

“Cố lên nhé! Nếu thấy khó chịu thì cứ xin thầy giáo ra! Tớ đứng ngoài đợi cậu!”. Phương Hồi dặn dò thêm.

“Xin ra? Không được! Như thế mất mặt lắm! Cậu cứ đợi nhé!”. Trần Tầm nói rất kiêu hãnh.

Phương Hồi liền cười và đứng ngoài đường chạy. Trong quá trình thi đấu, cô dõi theo Trần Tầm rất chăm chú, chẳng mấy chốc đã đi quanh đường chạy một vòng, Trần Tầm chạy 1.500m, cô đi bộ 800m. Mặc dù không được giải gì, nhưng Trần Tầm vẫn kiên trì đến cùng, mãi cho đến khi cậu về đến đích, Phương Hồi mới lên khán đài.

Thấy cô bước đến, Lâm Gia Mạt vội nhét giấy bút vào tay cho cô, nét mặt lộ rõ vẻ không vui: “Haizz, cuối cùng thì cậu đã quay lại! Mau viết hai tin đi! Tớ thực sự hết vốn rồi, nào là oai phong lẫm liệt, tràn đầy sức sống, tinh thần thể thao... tớ đều đã viết, chỉ còn thiếu cụm từ tinh thần thép nữa thôi! Rốt cuộc hai đứa mình ai là lớp phó tuyên truyền hả?!”.

“Sorry, sorry nhé! Vừa này tớ chỉ mãi xem Trần Tầm chạy 1.500m”. Phương Hồi vội vàng xin lỗi bạn.

“Nhìn thấy rồi hả!”. Lâm Gia Mạt liền lườm cô một cái: “Không phải tớ lắm điều đâu, nhưng tớ thấy cách cậu thích người ta thật ngờ nghệch! Cậu ấy chạy thì mặc kệ cậu ấy, cậu cứ đi vòng quanh sân làm gì?”.

“Tớ... tớ chỉ muốn xem thôi...”. Phương Hồi ngượng ngùng cúi đầu xuống và bắt đầu viết đại khái xuống giấy.

“Cậu cẩn thận đấy, đừng viết tin của lớp 11[1] thành tin riêng dành cho bạn Trần Tầm nhé!”. Lâm Gia Mạt tiếp tục chọc cô.

“Ghét cậu quá!”. Phương Hồi giơ tay lên đánh, Lâm Gia Mạt liền cười và tránh đi, không may va ngay vào Triệu Diệp ngồi sau.

Lúc này tay Triệu Diệp đã tháo bột, nhưng vẫn còn đang bị nẹp, dây tăng buộc trên cổ, nhìn cũng hơi nhếch nhác. Hai đứa nhìn nhau một cái rồi vội vàng tránh ra, dường như đã chạm phải cái gì ô uế lắm, người bên trái, người bên phải, rất ăn ý, dường như né tránh đã trở thành thói quen.

Lâm Gia Mạt vòng ra sau chỗ Phương Hồi rồi ngồi xuống, tay chống cằm, nhìn xuống đường chạy, khẽ thở dài nói: “Thực ra... ngờ nghệch như cậu bây giờ cũng hay”.

“Gi cơ?”. Phương Hồi ngoảnh đầu lại, ánh mắt vẫn trong ngần.

“Không có gì, thôi viết đi!”. Lâm Gia Mạt lấy tay xoay đầu cô lại.

Đài phát thanh phía xe vọng lên tiếng phát thanh viên, rất trầm cảm: Bản tin của lớp 11[1]: Niềm vui và nỗi buồn trên sân vận động đều chân thực như vậy, không có cái gì là chúng ta không thể chinh phục! Hãy tôn trọng từng giây và tận hưởng từng ngày. Hết mình, hết mình, hết mình! Cố lên, cố lên, cố lên! Tương lai của chúng ta không phải là giấc mơ!”.

Sau khi ngày hội thao kết thúc, Trần Tầm kéo Phương Hồi đi nghe buổi biểu diễn của ban nhạc Co Giật gì đó cho bằng được, Phương Hồi không hề hào hứng, nhưng cô không muốn làm Trần Tầm mất hứng, đành phải miễn cưỡng đi theo cậu.

Trần Tầm đã đổi sang một chiếc xe đạp mới, chiếc xe cũ của cậu bị trộm lấy mất ở cửa quán ăn. Hồi đó nạn ăn trộm xe đạp ở Bắc Kinh rất phổ biến, gần như không có ai đi xe đạp mà chưa từng mất xe. Xe tốt, xe xấu đều mất hết; khóa bằng khóa thường mất, khóa chữ U cũng mất. Thị trường xe đạp phát triển giữa nạn ăn trộm xe và bán lại xe cũ, hình thành nên một dây chuyền đặc biệt. Chiếc “xe mới” này của Trần Tầm được mua ở chợ đồ cũ về, trước đó cậu đã từng mất xe một lần, mẹ cậu vừa bỏ ra hơn 1.000 tệ để mua xe cho cậu, cậu chưa đi được nhiều thì lại bị mất, lần này cậu không dám về xin ba mẹ tiền nữa, không còn cách nào đành phải đến chợ đồ cũ phía Tứ Huệ mua một chiếc “xe mới” giống y hệt chiếc cũ. Hồi đó khu trung tâm thương mại ở Tứ Huệ chưa có gì, toàn các nhà cấp bốn như ở nông thôn. Trong một ngôi nhà, Trần Tầm bị một đám thanh niên nông thôn xúm lấy, với quyết tâm nhất là chết, trả giá một hồi, cuối cùng cậu đã mua được chiếc xe này. Chiếc xe nếu bán ở đại lí của Giant là 1.200 tệ, ở đây chỉ hơn 100 tệ là mua được, khiến Trần Tầm vô cùng thất vọng, Kiều Nhiên nói đùa rằng có khi đây chính là chiếc xe mà cậu đã để mất, quay một vòng lại về với chủ.

Chiếc xe này không có gác-ba-ga, bánh sau chỉ có một cái chắn bùn, Phương Hồi đành phải ngồi trên khung xe. Do khung xe chéo nên ngồi lên rất khó chịu. Nhưng Phương Hồi vẫn cảm thấy rất thích thú, ngồi trên đó cô có thể cảm nhận hơi thở của Trần Tầm, còn có thể nghe thấy cậu hát thầm trong miệng.

Trần Tầm đã đưa Phương Hồi đến quán bar có tên gọi “Ông Bận Rộn” ở phía cầu Bắc Tân, Trần Tầm nói với cô rằng chỗ này thường xuyên có các ban nhạc chưa nổi tiếng biểu diễn, nghe nói ban nhạc Hoa cũng đi lên từ đây, không có mối quan hệ của Tôn Đào, hai đứa sẽ không thể vào được. Lần đầu tiên Phương Hồi đến chỗ này, cô sững sốt vì Trần Tầm biết nhiều như vậy mà mình lại không hề hay biết. Hai đứa mặc đồng phục học sinh trà trộn trong đám đông, Trần Tầm liên tục chào mọi người xung quanh, Phương Hồi thì bám sát sau cậu, nhưng lại có cảm giác rằng mình không theo kịp cậu.

Cuối cùng Trần Tầm chen được ra hàng trước, Phương Hồi lại tụt ở hàng sau. Lúc ban nhạc Co Giật xuất hiện, tiếng la ó ầm ĩ khiến cô cảm thấy buồn nôn. Ca sĩ Khốc Khốc vẫy tay chào mọi người, tiếng la ó lại vang lên. Hôm đó bài hát đầu tiên mà bọn họ biểu diễn chính là bài Dòng sông, cuối cùng thì Phương Hồi cũng đã nghe ra lời bài hát khiến Trần Tầm ngất ngây>“Thuở ấu thơ quê hương tôi có một dòng sông

Em sống ở cạnh dòng sông đó,

Em là cô gái dễ thương với hai bím tóc xinh xinh,

Chiều hoàng hôn tôi thường dắt tay em,

Khuôn mặt xinh xắn của em in dưới mặt nước,

Em nói sau này chúng mình sẽ phiêu bạt cùng dòng sông,

Tôi tưởng rằng chúng tôi sẽ phiêu bạt cùng nhau,

Nhưng em lại đến bên người khác,

Ngày em đi dòng sông rất xanh,
Em nói em không nỡ gặp lại tôi nữa,
Tôi bảo rằng không tìm được em anh sẽ làm thế nào,
Em chỉ vào dòng sông nói đây chính là phương hướng của em,
Tên của nơi đó là tha hương,
Sau đó tôi đã có người con gái của riêng mình,
Người đó lại khiến em bị tổn thương,
Tôi đi dọc theo dòng sông và đón em về nhà,
Em lại nói gốc ọ, người ấy mới là nhà của em,
Em đợi người ấy, tôi đợi em.
Chúng tôi đều không sợ hãi,
Sẽ đến một ngày, sau khi chết, chúng tôi sẽ biến thành dòng sông
Hòa vào làm một,
Không còn nhớ nhưng,
Em đợi người ta, tôi đợi em,
Chúng ta đều không còn sợ hãi,
Sẽ đến một ngày, sau khi chết, chúng ta sẽ biến thành dòng sông
Hòa vào làm một
Không còn nhớ nhưng”.

Nghe xong cả bài hát, Phương Hồi liền đứng ngay dậy và đi ra ngoài. Lúc Phương Hồi đi ra, Trần Tầm đang đánh nhịp hát “hòa vào làm một, không còn nhớ nhưng”. Cô đã nhìn thấy vẻ ngơ ngác trên khuôn mặt Trần Tầm, còn Trần Tầm lại không nhìn thấy cô

Lúc đầu Phương Hồi định về nhà, nhưng không đợi được xe, đành hăm hực ngồi bên vệ đường. Đèn xe ô tô dần dần nhòa mờ trước mắt cô, cô đưa tay quệt mặt, bàn tay ướt nhẹp.

Phương Hồi nói với tôi rằng, không hiểu tại sao, hôm đó cô có cảm giác rằng bài hát này đang hát về Trần Tầm và Ngô Đình Đình, còn cô, chỉ giống như một kẻ bàng quan.

46. Q.5 - Chương 16

Lúc Trần Tầm chạy ra khỏi quán bar Ong Bận Rộn, Phương Hồi đang quệt nước mắt. Trần Tầm đứng bên đường bên kia nhìn theo chiếc bóng mảnh khảnh đó của cô dưới ánh đèn, đột nhiên trong lòng trào lên một nỗi buồn khó tả.

Trần Tầm chạy sang đường, kéo ngay cô hỏi: “Sao cậu lại chạy ra đây? Sao tự nhiên lại khóc vậy? Vừa nãy tớ tìm cậu mãi, cậu làm tớ lo quá!”.

“Không sao...”. Phương Hồi khịt mũi nói.

“Không sao thì sao lại khóc?”.

“Đau mắt”.

“Đừng nói linh tinh!”. Trần Tầm nâng cằm cô lên nói.

“Tại sao cậu lại thích bài Dòng sông?”. Phương Hồi gạt tay cậu ra, nhìn thẳng vào cậu hỏi.

“Không... không tại sao cả...”. Trần Tầm sững người, không biết trả lời thế nào.

“Thích lời bài hát à?”

“Ừ... thích cả giai điệu nữa...”.

“Khi nghe bài hát đó, cậu có nhớ về Ngô Đình Đình không?”. Phương Hồi ngắt lời cậu, hỏi thẳng câu hỏi của mình.

“Cậu lại nghĩ gì vậy!”. Trần Tầm buông tay ra, nhìn sang bên đường nói.

Trần Tầm không trả lời được câu hỏi của Phương Hồi, nói thật là đúng là cậu cũng đã nghĩ đến, nhưng cậu cảm thấy cái mà mình nghĩ đến không giống với cái mà Phương Hồi nghĩ. Cậu không biết phải nói thế nào, đành kéo cô và cúi đầu hôn cô.

Phương Hồi liền quay mặt đi, đẩy cậu ra nói: “Đừng giấu tở”.

“Không phải...”.

“Không phải cậu đã nói là sẽ không liên hệ với đám bạn cũ của cậu nữa đó sao? Tở đã nói với cậu rằng tở với bọn họ không giống nhau”.

“Sao tự nhiên lại lôi chuyện này ra vậy, tở biết, nhưng...”.

“Thế tại sao lại còn đi cùng với Tôn Đào đến những chỗ như thế này? Cậu xem xem bên trong có học sinh không? Hai tháng nữa là bọn mình thi rồi, đến lúc đó không thi được vào lớp A nhóm ngành tự nhiên thì sao? Tách ra thì thế nào? Cậu đã bao giờ nghĩ đến chưa?”.

“Không vào được lớp A nhóm ngành tự nhiên thì vào lớp A nhóm ngành xã hội, chẳng nào thì cậu cũng học giỏi các môn xã hội hơn, tở định học xã hội cùng cậu”.

“Thế đâu có được? Môn văn cậu học chật vật như vậy mà đòi học ngành xã hội à? Tở nghĩ chắc chắn cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó!”.

“Sao cậu biết tở chưa bao giờ nghĩ đến?”. Trần Tầm có vẻ bức: “Tở có sở thích riêng cũng không được hay sao?”.

“Ai bảo không được, nhưng cậu đừng chơi với đám đó nữa...”.

“Đám nào? Từ nhỏ tở đã chơi với bọn họ, cũng có thấy sao đâu! Phương Hồi, cậu đừng quá chấp vật!”

“Được! Coi như tở là người chấp vật!”.

Phương Hồi mím môi, nhìn Trần Tầm với ánh mắt buồn bã rồi đột ngột quay phắt đi vẫy một chiếc xe.

Trần Tầm đứng trân trân tại chỗ nhìn đèn chiếc taxi đó chạy mỗi lúc một xa, mấy phút sau cậu mới co giò đuổi theo, nhưng ánh đèn màu đỏ đó vẫn đã hòa mình trong màn đêm. Trong tích tắc đó, Trần Tầm cảm thấy vô cùng chán nản.

Tối đến Trần Tầm gọi điện cho Phương Hồi, lúc nghe máy, ông Phương Kiến Châu tỏ ra rất bức mình, Trần Tầm loáng thoáng nghe thấy ông nói ở đầu bên kia: “Cậu ấy là ai vậy? Sao suốt ngày gọi điện thoại cho con? Trao đổi nhanh rồi cúp máy đi! Đừng nói chuyện nữa!”.

Phương Hồi bảo vâng rồi nghe máy, Trần Tầm nói: “Sao cậu lại bỏ về! Tở phải đuổi theo mấy trăm mét liền!”.

“Vậy hả?”. Phương Hồi đáp rất thờ ơ.

“Lúc đầu tở tưởng cậu sẽ xuống xe cơ! Không ngờ cậu lại bỏ về thật!”.

“Ừ”.

“Vẫn còn giận hả?”.

“Không”.

“Đừng giận nữa nhé, thật sự không phải như những gì cậu nghĩ đâu”.

“Ừ”.

“Thế từ sau tớ không đi nữa nhé”.

“Tùy cậu”.

“Cậu đừng làm thế”

“Ừ”.

“Tớ đánh một bài guirita cho cậu nghe nhé”.

“Không được đâu...”. Phương Hồi hạ thấp giọng: “Bố tớ đang...”.

“Ừ”.

“Thôi thế đã nhé”.

“Ừ. Ngày mai nói chuyện sau nhé, cậu đừng nghĩ ngợi linh tinh nhé! Bye bye!”

“Bye bye”.

Ngày hôm sau đi học, Trần Tầm cứ loay quanh bên cạnh Phương Hồi để bắt chuyện, Phương Hồi cũng không lạnh nhạt với cậu, nhẩn nại chơi mấy trò trẻ con như cờ năm quân hay Đông Tây Nam Bắc với cậu, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau khi tan học, Trần Tầm liền sà tới, nói với vẻ không tự nhiên cho lắm: “À... hôm nay... tớ vẫn phải đến quán Ông Bận Rộn lần nữa...”.

Phương Hồi đang thu dọn sách vở liền ngừng tay lại trong hai giây, sau đó lại tiếp tục đút sách vào ba lô.

“Chuyện là thế này, hôm qua Tôn Đào gọi điện cho tớ, không phải tớ liên lạc với cậu ấy mà cậu ấy chủ động gọi cho tớ! Cậu ấy đã nói với người ở đó rồi, cho tớ đi hát thử một bài! Tớ muốn đi thử xem, chỉ một lần thôi, sau này sẽ không bao giờ đi nữa!”. Trần Tầm vội vàng giải thích.

“Ừ”. Phương Hồi vẫn không có phản ứng gì, cô kéo khóa ba lô lên và đứng dậy.

“Đi cùng tớ nhé!”. Trần Tầm bên lên nhảy xuống, chặn trước mặt cô nói.

“Tớ không đi đâu”. Phương Hồi khề tránh

“Tại sao?”. Trần Tầm liền kéo cô lại: “Lần đầu tiên tớ lên sân khấu hát mà!”.

“Tớ đi làm gì? Nghe cậu hát bài Dòng sông để ôn lại mối tình đầu với cậu ư?”. Phương Hồi giằng tay ra và lạnh nhạt đáp.

“Không phải! Đã nói với cậu là không phải rồi mà...” .

“Tớ không muốn đến những chỗ đó nữa”. Phương Hồi ngắt lời cậu: “Cũng không muốn nghe cậu hòa vào làm một, không còn nhớ nhung nữa!”.

Trần Tầm liền buông tay ra, nhìn Phương Hồi bằng ánh mắt phức tạp và nói: “Thôi tùy cậu!”.

Phương Hồi cúi đầu, cô không dám nhìn theo bóng Trần Tầm mà chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa sầm một cái.

Kiều Nhiên đứng sau theo dõi bọn họ từ nãy đến giờ, sau khi Trần Tầm đi, cậu mới đến chỗ Phương Hồi và hỏi: “Có chuyện gì vậy? Cậu ấy gây chuyện gì à?”.

Phương Hồi liền ngẩng đầu lên nói: “Kiều Nhiên, có người nào làm cậu không quên được không? Tức là người mà cho dù thế nào, trước đây không quên được, hiện tại không quên được, sau này cũng vẫn không quên được ấy”.

Kiều Nhiên liền sững người ra một lát, sau đó liền nhìn cô cười và tà lời: “Có chứ”.

Hôm đó Kiều Nhiên đi về cùng Phương Hồi, Phương Hồi không kể giữa cô và Trần Tầm đã xảy ra chuyện gì, Kiều Nhiên cũng không hỏi, hai đứa chỉ nói chuyện linh tinh không đâu vào đâu.

“Nếu trong quá khứ có người làm ỉn không quên được thì người hiện tại mình đang thích sẽ thế nào?”. Phương Hồi vừa đá viên sỏi vừa hỏi.

“Người tớ không thể quên chính là người hiện tại tớ đang thích”. Kiều Nhiên tà

“Cậu cũng đùa tớ hả”.

“Thật đấy”.

“Thế người sau này mình thích thì sao?”.

“Chính là người mà sau này tớ không thể quên”.

“Người trước đó thì sao?”.

“Đều không thể quên được”.

“Tham lam quá”.

“Hơ hơ, không ai mong bị quên dễ dàng như thế đúng không? Hơn nữa không quên được không có nghĩa là mãi mãi thích”.

“Vậy hả?”.

“Đúng vậy, ví dụ tớ hỏi cậu, cậu có quên tớ không?”. Kiều Nhiên liền đứng lại, mỉm cười nhìn Phương Hồi hỏi.

Phương Hồi liền lắc đầu và trả lời: “Không”.

“Thế cậu có thích tớ không?”.

Bông liễu trên cây bị thổi xuống, dường như giữa họ có một trận tuyết vừa rơi xuống. Phương Hồi nhìn Kiều Nhiên bằng ánh mắt sững sốt, dường như không có nơi nào để trốn, rồi cô lại vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

“Không thích đúng không?”. Kiều Nhiên vẫn cười, nhưng nụ cười của cậu rất trống trải: “Thế nên cậu thấy đó, không quên được cũng không có gì là ghê gớm cả”.

Sau đó hai đứa không nói gì nữa, đến sân khu nhà

Phương Hồi ở, Kiều Nhiên liền bước về phía bụi hoa đình hương, cậu tìm một hồi lâu trong bụi hoa, ngắt một đoá hoa rồi đặt vào lòng bàn tay Phương Hồi.

“Gì vậy?”. Phương Hồi nhìn đoá hoa nhỏ nằm trong lòng bàn tay và thắc mắc.

“Hoa đình hương năm cánh, nghe nói là sẽ đem lại hạnh phúc”. Kiều Nhiên giải thích: “Đừng cau mày rầu rĩ như thế nữa, tớ chỉ mong cậu là người hạnh phúc nhất thế gian!”.

Phương Hồi ngẩng đầu lên và nhìn Kiều Nhiên bằng ánh mắt cảm kích, sau đó cô cũng tìm một đoá đình hương năm cánh trong bụi hoa, đưa cho Kiều Nhiên và nói: “Cái này tặng cậu! Cậu cũng phải được hạnh phúc!”.

Kiều Nhiên mỉm cười đón lấy và kẹp rất cẩn thận vào một cuốn sách, Phương Hồi cầm đoá đình hương năm cánh trong tay và chào tạm biệt cậu, Kiều Nhiên vẫy tay, mắt dõi theo cô đến ngoài hành lang rồi mới chậm chậm quay đầu.

Đoá đình hương đó đã được cậu giữ gìn rất nhiều năm.

Trần Tâm có mặt ở Ong Bận Rộn, vô cùng sững sốt khi nhìn thấy Ngô Đình Đình đang đứng trước cửa. Hôm đó Ngô Đình Đình mặc chiếc áo vest bó sát người màu đen, cổ áo sơ mi bên trong rất to, để lộ ra chiếc cổ trắng ngần, cô co ro mỉm cười bước về phía Trần Tâm nói: “Siêu sao, gớm quá nhĩ! Chưa nổi tiếng đã học được tính xấu đến muộn rồi! Chỉ khổ thân đội này chạy đến chờ cổ vũ thôi!”.

“Lo mặc cho ảm rồi hãy nói chuyện! Không biết tối đến lạnh thế nào à? Không sợ chết cóng à?”. Trần Tâm cau mày đưa áo khoác của mình ra và nói.

“Cậu lắm điều quá!”. Ngô Đình Đình đón lấy chiếc áo và khoác lên người, lùi ra sau lưng cậu nhìn một lát, nói: “Bồ cậu đâu? Sao không đến?”.

“Phương Hồi...”. Trần Tầm ngập ngừng một lát, đá mũi chân xuống đất nói: “Có việc”.

“Hè! Toi rồi!”. Tôn Đào đứng bên cạnh vỗ tay đánh đét một cái rồi la lớn: “Sao không nói sớm! Hôm nay Hải Băng cố tình không đến! Sợ làm cụt hứng”.

“Sao vậy? Có gì đâu? Vẫn sợ cậu ấy à! M.kiếp! Gọi điện thoại ngay đi! Gọi Hải Băng đến ngay! Lần đầu tiên tôi biểu diễn, thiếu hẳn ta sao được!”. Trần Tầm trợn mắt nói.

“Không ngờ ông cũng có máu mặt đó nhỉ!”. Tôn Đào cười khoác tay Dương Tình nói: “Gọi điện cho Hải Băng đi!”.

“Dĩ nhiên rồi! Tôi là ai hả! Dám trồng cây ở Nam Thiên Môn, dám nhận tiền mừng tuổi của Diêm Vương! Gặp thần giết thần, gặp quỷ đánh quỷ!”. Trần Tầm dựng xe, đeo đàn bước vào cửa.

Ngô Đình Đình và Tôn Đào nhìn nhau một cái, Tôn Đào đưa mắt ra hiệu, Ngô Đình Đình liền bước đến hỏi nhỏ Trần Tầm: “Sao vậy? Hai đứa cậu cãi nhau à?”.

“Không...”. Trần Tầm cúi đầu xuống nói: “Chỉ có điều có nhiều lúc... tớ thực sự không biết phải làm gì với cậu ấy”.

“Haizz! Còn có người mà cậu phải chịu bó tay à?”. Ngô Đình Đình cười hỏi.

“Cậu còn giả vờ giả vịt gì nữa!”. Trần Tầm lườm cô một cái: “Năm xưa không phải chính cậu đã quay tôi như quay chong chóng đó sao!”.

“Vậy hả? Sao tớ lại không biết nhỉ! Thế thì đáng tự hào quá!”. Ngô Đình Đình đấm mạnh Trần Tầm một cái, cười rất duyên dáng.

“Chứ sao nữa? Không có cậu bọn tớ cũng không đến mức ra nông nổi này!”. Trần Tầm xoa vai nói.

“Cậu đợi chút đã, thế có nghĩa là sao? Rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì vậy?”. Ngô Đình Đình kéo Trần Tầm lại, nụ cười trên môi tắt ngấm.

“Lát nữa nói sau! Để tớ tập trung chơi hết bài này đã! Tớ còn phải tập lại một lần

Trần Tầm ngồi xuống, cầm miếng gậy kẹp trên dây đàn và bắt đầu gảy. Cậu vẫn dùng miếng dây màu đỏ mà Phương Hồi tặng cậu lần đó, chỉ có điều miếng sticker hình trái tim màu bạc dán trên đó đã bạc màu đi chút ít.

47. Q.5 - Chương 17

Sau ngày cuối tuần, quán bar Ong Bận Rộn có vẻ vắng khách hơn, bàn của đám Ngô Đình Đình có thể coi là bàn đông người nhất, điều này cũng khiến Trần Tầm đỡ căng thẳng hơn. Cậu ăn mặc rất đơn giản, sau khi cởi áo khoác đồng phục ra, bên trên là chiếc áo phông trắng in chữ, quần cậu cũng không thay, mặc quần đồng phục của trường và cầm cây đàn guitar hơn 300 tệ rồi lên sân khấu.

“Nhìn vẻ lãng tử của hần kia!”. Đường Hải Băng vừa đến liền cười nói.

“Suyt! Nói nhỏ thôi!”. Ngô Đình Đình lấy khuỷu tay huých cậu ta một cái.

“Gì mà say sưa thế?”. Tôn Đào cười rất ranh mãnh hỏi.

“Thôi đừng hỏi nữa, đúng là nhìn Trần Tầm rất có dáng nghệ sĩ! Đến tớ còn bị hút hồn nữa là!”. Dương Tình hai tay chống cằm, nhìn Trần Tầm với vẻ rất sùng bái.

“Thôi đi! Em đừng có nhìn!”. Tôn Đào lấy tay che ngay mắt cô và ấn cô vào lòng mình.

Trần Tầm nhìn bọn họ, mỉm cười từ xa rồi khẽ gảy đàn.

“Bóng cây dưới ánh tà thấp thoáng đã lâu rồi

Cô gái trong chiếc váy trắng tinh khôi đã đi qua con đường này bao nhiêu lần

Dưới ánh tà dương đã bao lần tôi nhìn vào mắt em>

Em có bao nhiêu điều nuối tiếc mà luôn yêu thầm

Bên sông bao đóa sen hồng đã nở

Giữa vòng đời chúng mình đã đi lướt qua nhau mấy trăm năm,

Em trong kiếp trước đã hát bao nhiêu bản tình ca mơ mộng

Anh ở kiếp này đã bao nhiêu lần mơ về thời niên thiếu

Sau trăm năm ngàn năm, bao nhiêu năm tháng vội vã đã trôi qua

Giữa tháng ngày lững lờ, chúng ta đã hứa với nhau bao nhiêu điều

Bao năm sau, liệu chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau mà không hề nuối tiếc

Chỉ vì một nụ cười của em mà làm lỡ dở năm tháng vội vã đó của anh”.

Sau khi hát xong, đám Đường Hải Băng vỗ tay, la ó như phát điên, Trần Tầm liền lấy hết can đảm, lại vừa đánh đàn vừa hát mấy bài đang hot hiện nay, lại càng tuyệt hơn.

Vừa xuống dưới, Trần Tầm liền bị bọn họ vây xúm lại, Tôn Đào bám lấy cổ cậu, cười mắt hí lại thành dòng kẻ và nói rất hồ hởi: “Ông anh, vừa nãy ông chủ có xin tôi số điện thoại của cậu, nói là ông là nhân tài có thể đào tạo! Hay thật đấy! Thôi ông phát triển theo hướng làng giải trí đi! Có ông thì Tạ Đình Phong, Trần Hiếu Đông đều phải khản gót về quê hết!”

“Đúng đó, đúng đó! Bao giờ nổi tiếng rồi thì ông cho tôi làm ông bầu của ông nhé, ai muốn xin chữ kí của ông đều phải qua cửa tôi trước! Chậc! Nghĩ đến đã thấy thú rồi!”. Dương Tình tiếp lời, hai mắt sáng rực.

“Nhìn bộ mặt hí hửng của hai người kia! Thật chẳng còn gì để nói! Làng giải trí thì có gì là hay? Tôi tính sổ anh, anh tính sổ tôi, nhìn người nào cũng như anh chị em! Bấm đốt ngón tay tính, cứ hai ba người lại có quan hệ trai gái bất chính! Tôi không thích mấy trò mèo đó của bọn họ. Trần Tầm của bọn mình chơi cái này cũng chỉ là chơi cho vui. Đây gọi là làm phong phú cuộc sống ngoài giờ học! Đúng không?”.

Đường Hải Băng nói với vẻ rất không thêm chấp.

“Xí! Lại còn ‘Trần Tầm của bọn mình’ nữa, Trần Tầm là của ông từ bao giờ vậy? Phải là của Phương Hồi mới đúng? Ông là cái quái gì!”. Dương Tình lườm Đường Hải Băng nói.

Câu nói vô tình này của cô lại khiến tất cả mọi người đều im bặt, Đường Hải Băng bỏ cánh tay đang khoác trên vai Trần Tầm xuống, Trần Tầm quay đầu lại không nói gì mà ngồi phịch xuống. Tôn Đào cầu Dương Tình một cái, khiến cô vừa đau vừa bực, vẫn không chịu thôi: “Chứ còn sao nữa! Anh véo em làm gì! Véo gì mà đau thế! Tím hết cả tay rồi!”.

Ngô Đình Đình ra sức bắm Dương Tình, rồi cô ghé sát vào Trần Tầm hỏi: “Bài đó cậu sáng tác à? Hay đó nhỉ! Tên là gì vậy?”.

Năm tháng vội vã. Trần Tầm trả lời.

“Chắc chắn, đúng là học sinh tài năng vẫn khác, ngay cả đặt tên cũng rất lãng mạn, dễ chịu...”.

“Thôi đi!”. Không đợi cô nói hết, Trần Tầm liền ngắt lời ngay: “Đừng nói với tôi bằng giọng điệu đó!”

“Người ta khen mà còn không thích nghe à! Chỉ thích được hạ thấp thôi đúng không! Nói cho cậu biết nhé, đừng có mà lòi bực ở đâu về để trút lên đầu đấy!”. Ngô Đình Đình cũng có vẻ bực mình.

“Không phải tại tớ cũng đang gặp một số chuyện!”. Trần Tầm liền hạ giọng.

“Bài hát đó... viết tặng cho Phương Hồi đúng không?”. Qua ánh đèn mờ ảo, ánh mắt Ngô Đình Đình nhìn xuống người Trần Tầm.

“Cũng không hẳn...”. Trần Tầm cúi đầu xuống với vẻ ngại ngùng và nói: “Tóm lại là tớ muốn cậu ấy đến nghe, nhưng bây giờ thành ra thế này...”.

“Cậu ấy cả nghĩ quá, cũng không thể trách cậu ấy được, tớ nghĩ là do cậu ấy quá quan tâm đến cậu. Cậu đã thật lòng quý mến cậu ấy thì liệu mà bỏ qua đi! Ai bảo hồi đầu bọn tớ khuyên cậu như vậy mà cậu đâu có chịu nghe!”. Ngô Đình Đình thở dài nói.

Trần Tầm liền cười, đưa tay chỉ lên trán cô: “Cậu nói thì nghe hay lắm, nhưng làm thì chẳng ra đâu vào đâu cả! Nhiều lúc tớ nghĩ, cậu và Phương Hồi bù được cho nhau thì hay biết bao!”.

“Đừng có mơ hão nữa! Cái gì cũng đòi là của cậu hả!”. Ngô Đình Đình liền hất tay cậu ra, hứ một tiếng rồi nói: “Đứng ăn ở núi này còn trông sang núi nọ, không sợ bội thực à?”.

“Cậu đừng đổ oan cho tớ! Tớ nói như vậy thì cậu cứ nghe như vậy mà thôi. Những cái cậu đang nói mờ ảo quá, kể cả tớ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được! Tớ đã phát hiện ra rồi, tớ đang bị các cậu đưa vào vòng vây mà!”. Trần Tầm vội vàng thanh minh.

“Thôi đi! Đừng có tỏ vẻ ta đây oan uổng nữa! Nói thật nhé, nếu không để tớ đi nói với Phương Hồi, để sau này cậu đỡ phải lo lắng, có khi còn phát hiện ra được điều gì đó nữa ấy chứ”.

Trần Tầm chớp chớp mắt, nói rất vui vẻ: “Cũng được! Đình Đình, không ngờ mỗi khi cậu tỏ ra nghiêm túc nhìn cũng đáng tin cậy phết!”.

“Thôi thôi! Đừng làm tớ bức mình nữa, tớ có lúc nào không tin cậu đâu! Vớ vẩn thật!”. Ngô Đình Đình khua tay rồi bắt đầu lắng nghe bài hát.

Thấy bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, Hải Bằng cũng bước đến, cậu ta châm một điếu thuốc nói: “Thế nào? Lát nữa bọn mình đi đâu hoạt động tí nhỉ?”

Lâu lắm không được đông đủ thế này rồi”.

“Hoạt động? Chắc chắn cậu ấy không đi được!”. Ngô Đình Đình chỉ vào Trần Tầm nói: “Chắc cậu phải ngoan ngoãn quay về làm bài tập chứ?”.

“Ai bảo thế!”. Trần Tầm trợn mắt lên nói: “Lâu lắm rồi năm đứa bọn mình không chơi với nhau! Đi thôi! Đến Tháng Sáu nhé!”.

“Tháng Sáu” là tên một quán bi-a, trước khi quen với Phương Hồi, Trần Tầm thường đến đó chơi cùng với đám Đường Hải Bằng.

“OK!”. Đường Hải Bằng hào hứng hẳn lên: “Tôi cũng phải kiểm tra xem tay nghề của ông có lên được chút nào không, lần trước ông bảo chỉ mông như tờ giấy, cuối cùng dày bằng cả quyển sách, chọc thẳng quả bi đen số tám xuống lỗ, tôi còn nhớ rất rõ!”.

“Thôi! Lần đó là sai sót, tôi bây giờ không còn phải là tôi của ngày xưa nữa, không biết hiện tại tôi được gọi là Đệ nhất cơ thủ bi-a à! Hôm nay tôi sẽ cho ông mở mang đầu óc!”. Trần Tầm cũng đã thoải mái hơn, khoác tay Đường Hải Bằng thân mật đi ra.

Hôm đó Trần Tầm và đám Đường Hải Bằng chơi rất vui vẻ, lúc đầu Phương Hồi tưởng rằng tối đến cậu sẽ gọi điện thoại, nhưng hồi lâu mà không thấy động tĩnh gì, thế là đành phải đi ngủ trong tâm trạng vừa nuối tiếc vừa chua xót.

Ngày hôm sau Trần Tầm khá vui vẻ, nhưng Phương Hồi vẫn tỏ ra tư lự. Nhưng vì tuần tới có cô giáo thực tập đến giảng bài để giáo viên dự giờ, thế nên buổi trưa các tổ trưởng phụ trách các môn phải họp, sắp xếp ai giờ tay, ai phát biểu gì đó. Trước mặt mọi người, hai đứa cũng ngại ngại đối nhau nên vẫn nói với nhau mấy câu để trao đổi công việc chung, chuyện không vui đó dần dần cũng đành cho qua.

Cô giáo thực tập của nhóm Phương Hồi họ Mã, là nghiên cứu sinh dạy ngữ văn vừa mới tốt nghiệp, bài giảng dự giờ của cô là bài Lâm Đại Ngọc vào Giả phủ, trước đó cô đã chuẩn bị khá kĩ. Hồi đó rất nhiều trường cấp ba ở Bắc Kinh đều bố trí các thiết bị khá hiện đại như ti vi và máy chiếu, nhìn rất ra dáng nhưng các thiết bị này thường không hay được dùng đến, chỉ khi dự giờ hoặc các lãnh đạo đến thăm mới mở ra mang tính tượng trưng, cũng may mấy móc vẫn vận hành được, không phải là bày cho có hình thức.

Trong buổi dự giờ kéo dài bốn mươi phút của bài ngày hôm đó, cô Mã đã sử dụng hết các thiết bị này.

Đầu tiên là mở sơ đồ quan hệ giữa các nhân vật trên máy chiếu, mở một trích đoạn của bộ phim Hồng Lâu Mộng qua ti vi, sau đó lại phát ỗi tổ một bộ tứ lơ khơ có hình của mười hai kim thoa - mười hai cô gái hồng nhan bạc mệnh, chép lên bảng thơ từ Hồng Lâu, học thuộc lầu những nội dung viết trong giáo án. Tiết học hôm đó đúng là rất hay, chỉ có điều không phải tiết học nào cũng được học như vậy. Tóm lại là rất sinh động, như lời nhận xét của tổ ngữ văn sau buổi dự giờ “nắm được trọng tâm giảng dạy, giờ học sôi nổi”.

Sau khi tiến tất cả các giáo viên trong tổ ngữ văn ra về, cuối cùng cô Mã cũng đã thở phào, đó là buổi học có hai tiết liền, đến tiết thứ hai, cô Mã như người trút được gánh nặng, cất hết các máy móc đó đi, thay bằng giờ giảng văn bình thường. Trung bình mỗi tuần lớp Phương Hồi viết một bài nhật kí tuần, có hôm bổ sung thêm một hai bài văn trần thuật hoặc nghị luận theo tiến độ của bài học. Lần đó đúng lúc lớp học đến phần tiểu thuyết, yêu cầu của bài là viết tiểu thuyết ngắn. Cô Mã đã giảng sơ qua trọng tâm của tiểu thuyết, rồi chọn mấy bài viết hay của các bạn trong lớp, bảo các bạn lần lượt lên bục giảng để đọc.

Trong đó có một bài viết của Kiều Nhiên, nhưng đến lượt cậu, cậu nhất quyết không chịu lên. Cô Mã đang vui, liền cười tùm tùm nói: “Kiều Nhiên, cô thấy bài viết của em hay đó chứ. Trong lòng có tâm sự gì, đọc lên có khi lại có bạn gái nào đó rất thích bài viết của em!”. Nghe cô nói như vậy, mọi người lại càng hào hứng hơn, đám con trai hòa vào bắt cậu lên, Kiều Nhiên không thoái thác được, đành đi lên mà mặt đỏ bừng.

“Một đóa đình hương, lớp 11[1], Kiều Nhiên”. Kiều Nhiên đọc tên lớp, tên mình ra mà đầu óc cứ để đâu đâu, bạn bè phía dưới liền cười rộ lên, cậu ngượng ngùng dừng lại một lát, mãi cho đến khi cô Mã ổn định lại được trật tự, cậu mới tiếp tục đọc nhỏ cả bài viết.

“Mỗi khi xuân về, đến mùa đình hương nở rộ, tôi đều nhớ đến một người. Người ấy là người đầu tiên khiến tôi cảm nhận được rằng đình hương cũng là loài hoa rất đẹp.

Tôi không nhớ mình bắt đầu để ý đến người ấy từ bao giờ, nếu thời gian cũng có thể chia thành những bức tranh như những cảnh quay trong phim thì hiện tại hình ảnh đầu tiên về người ấy hiện ra trong đầu tôi chính là đứng cạnh một bụi đình hương.

Đó là một ngày xuân với ánh nắng chan hòa, lúc người ấy bước đến cạnh bụi hoa đình hương, đột nhiên một cơn gió nhẹ thổi tới, những cánh hoa trắng nhẹ nhàng rơi xuống tóc, vai người ấy, đó chính là một cơn mưa hoa dành riêng cho người ấy. Tôi đứng sau người ấy và cảm nhận được mùi hương rất dễ chịu, có lẽ là do hình ảnh đó quá đẹp, trong lúc mơ màng, tôi không biết mùi hương đó là hương hoa hay hương thơm đến từ người ấy.

Sau này, tôi thường xuyên đi ngang qua bụi hoa đó, vì người ấy mà tôi rất hay dừng lại ở đó một lát. Thỉnh thoảng cũng gặp được người ấy, nhưng người ấy chưa bao giờ nhìn bụi đình hương đó.

Mùa xuân năm đó, tôi vẫn nhớ, còn người ấy thì đã quên.

Mỗi năm chỉ có một mùa xuân, tôi không biết chúng tôi sẽ đi lướt qua nhau bao nhiêu mùa xuân nữa. Có người nói với tôi rằng, hoa đình hương năm cánh sẽ đem lại hạnh phúc cho con người và thế là tôi đã tìm được rất nhiều hoa đình hương năm cánh, nhiều đến nỗi tôi có cảm giác rằng truyền thuyết đó không đáng tin nữa, nhưng tôi vẫn không dám tặng cho người ấy đóa nào.

Cuối cùng đến một ngày nọ, trong những ngày đình hương tỏa ra hương thơm ngào ngạt, tôi và người ấy đã đi qua bụi hoa đó. Hôm đó người ấy mặc chiếc áo khoác trắng và đôi giày thể thao màu đỏ thẫm, những chi tiết khác tôi không còn nhớ nữa, vì tôi không ngẩng đầu lên phút nào. Tôi thấy người ấy có vẻ không được vui, người ấy hỏi tôi có người nào mà tôi không quên được không. Tôi liền trả lời là có. Người ấy nói nếu đã không quên được người của quá khứ thì người hiện tại mình đang thích sẽ thế nào. Tôi liền trả lời người hiện tại tôi đang thích chính là người tôi không thể quên được đó. Người ấy hỏi thế còn người mình thích sau này thì sao. Tôi liền trả lời đều không quên được. Người ấy bảo tôi nói dối. Tôi liền hỏi lại, thế cậu có bao giờ quên được tớ không? ười ấy liền lắc đầu. Tôi lại hỏi tiếp, thế cậu có thích tớ không? Người ấy không trả lời, nhưng tôi đã biết được đáp án. Chính vì thế tôi đã nói với người ấy, đồng thời cũng là nói với chính mình rằng, cậu xem, không quên được cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.

Hôm đó tôi đã ngắt một đóa đình hương năm cánh trong bụi hoa và tặng cho người ấy, người ấy cũng đã tặng lại cho tôi một đóa đình hương. Nếu đóa đình hương này đúng như những gì người ta vẫn nói thì tôi nguyện tặng hạnh phúc của tôi cho người ấy.

Thực ra, tôi đều muốn thêm một câu vào sau các câu trả lời trong đoạn hội thoại trên.

Người mình không thể quên, là bạn

Người hiện tại mình thích, là bạn.

Bất luận quá khứ, hiện tại hay người sau này mình không muốn quên, vẫn chính là bạn.

Dần dần tôi đã hiểu ra một điều rằng, tôi thích hoa đình hương, màu trắng, màu hồng phấn, hoa đang nở rộ, hoa đang tàn, tôi đều thích cả. Giống như việc thích người ấy vậy, cho dù người ấy thế nào, tóc dài hay tóc ngắn, là của tôi hay không phải của tôi, tôi đều thích.

Mùa xuân này, tôi vẫn nhớ, liệu người ấy có quên hay không?

Lúc Kiều Nhiên đọc bài viết này, bạn bè trong lớp không còn nô đùa nữa, họ chăm chú lắng nghe lời tâm sự của chàng trai này như đang nghe một câu chuyện. Có lẽ người duy nhất không chú tâm lắm là Phương Hồi, chỉ có cô là người hiểu thực sự bài viết hay này, chính vì quá hiểu nên nước mắt đã suýt trào ra.

48. Q.5 - Chương 18

Sau khi đọc xong bài viết của mình, Kiều Nhiên lặng lẽ đi xuống, dường như mọi tình cảm trăn trở đều được gửi gắm trong những câu chữ đó, cậu không nhìn Phương Hồi mà đi thẳng về bàn mình, Triệu Diệp đưa tay ra, Kiều Nhiên hiểu ý liền vỗ một tay vào tay cậu. Trần Tầm nhìn Kiều Nhiên bằng ánh mắt suy tư, Kiều Nhiên liền đáp lại bằng một nụ cười bên lên, cau mày nói: “Ngại quá!”.

“Không! Không ngại đâu, rất nghệ sĩ!”.

Cô Mã vẫn nhận xét như mọi bận, cô cười và hỏi: “Các em thấy bài văn này thế nào? Rất hay đúng không? Đúng là một bài viết rất khá, biểu lộ những tình cảm chân thật, khiến ta rất cảm động. Tuy nhiên cô cho rằng đây là một bài văn hay, nhưng không thể được coi là một tiểu thuyết hay. Bất luận là tiểu thuyết ngắn đến đâu, đều vẫn phải có bố cục rõ ràng, mở đầu câu chuyện, sự phát triển của tình tiết, cuối cùng là kết quả, ngoài ra phải có cao trào nữa. Bài viết này giống với bài tản văn hơn, kết cấu khá rời rạc, câu chuyện cũng tương đối đơn giản. Kiều Nhiên có thể chỉnh sửa lại một chút, tốt nhất là bổ sung để nội dung phong phú hơn, dĩ nhiên rồi, cô cũng rất muốn được nhìn thấy bài viết này tiếp tục phát triển sâu hơn!”.

Cô Mã chớp chớp mắt với vẻ tinh nghịch, cả lớp lại cười ồ lên. Kiều Nhiên lặng lẽ cúi đầu xuống, câu nói của cô Mã đã khiến cậu cảm động, không phải vì những lời nhận xét đó đã khích lệ cậu, mà do đột nhiên cậu phát hiện ra rằng, hóa ra giữa cậu và Phương Hồi không có sự mở đầu, sự phát triển của tình tiết và kết quả, càng không thể có cao trào, ngay cả một tiểu thuyết ngắn cũng không thể xây dựng nên, cùng lắm chỉ là một bài tản văn có kết cấu rời rạc, hơn nữa, bài tản văn này cũng không thể phát triển sâu hơn.

Tôi đã từng hỏi Phương Hồi rằng, sau khi nghe xong bài văn của Kiều Nhiên, cô có cảm giác gì.

Phương Hồi cúi đầu xuống, mái tóc đen dài che khuất khuôn mặt nhợt nhạt, nhìn rất lẻ loi, sau đó cô khẽ thốt ra hai chữ: sợ hãi.

Hôm đó Phương Hồi không ngược mắt lên nhìn Kiều Nhiên, im lặng chứa đựng nhiều ý nghĩa hơn lời nói. Không phải cô không cảm động, chính vì cảm động nên mới cảm thấy sợ hãi.

Còn Kiều Nhiên thì dường như không đọc ra được suy nghĩ của Phương Hồi, cũng như mọi bận, cậu mỉm cười bước đến chỗ cô, thậm chí khiến cô nảy sinh ảo giác rằng, tác giả của bài viết đó không phải là Kiều Nhiên.

“Này, cho tớ mượn cục tẩy với!”. Kiều Nhiên đứng trước mặt cô nói.

Phương Hồi vội lấy cục tẩy trong túi đựng bút ra và đưa cho Kiều Nhiên, cục tẩy đó có hình dạng như chiếc bút chì to, nhìn bên ngoài thấy hình dạng của nó rất không phù hợp với chức năng.

“Ê? Sao to thế!”. Kiều Nhiên sững sốt nói: “Có cục nào nhỏ hơn không?”.

“Không... không có”. Phương Hồi ra sức lắc đầu, tóc mai phát lên, khiến người đối diện ngẩn người ra một lát.

“Cái này dùng được cả đời đúng không...”. Kiều Nhiên nhìn cục tẩy trong tay nói: “Thôi thế tặng cho tớ nhé! Tớ thử thí nghiệm xem có dùng hết được nó không”.

Phương Hồi gật đầu không nói gì, mãi cho đến khi Kiều Nhiên đi rồi, cô mới ngẩng đầu lên nhìn thế giới.

Nắng ngoài cửa sổ khá chói mắt, không biết trong sân trường yên tĩnh đang ẩn giấu bao nhiêu tình cảm yêu mến chân thật, giản dị, chỉ tiếc rằng họ không hiểu được rằng hồi đó mọi cái còn quá sớm, năm tháng trôi qua, những tình cảm dù gắn bó đến đâu cũng sẽ trôi mất, yêu đơn phương có thể nâng đỡ mọi ước mơ của tuổi thanh xuân, nhưng lại không thể ngăn chặn hiện thực mong manh khi đã trở thành người lớn.

Trần Tầm cũng rất day dứt với bài văn của Kiều Nhiên, giờ thể dục chơi bóng cũng không chuẩn, ngồi cùng với Triệu Diệp - người chưa lành vết thương ở ngoài sân. Ngồi từ xa, lúc cậu nhìn Phương Hồi, lúc lại nhìn Kiều Nhiên, trong lòng vẫn thấy hơi buồn.

“Không ngờ Kiều Nhiên lại giỏi nhỉ!”. Trần Tầm vỗ bóng nói.

“Gì vậy?.” Triệu Diệp ngơ ngác ngoảnh sang nói.

“Bài văn ấy!”. Trần Tầm tung bóng lên rồi đón: “Bài Một đóa đình hương đó”.

“À, cái đó hả, cậu ta từ k thất tình biến thành nghệ sĩ lâu rồi”.

“Cậu bảo, người mà cậu ấy viết là ai vậy?”. Trần Tầm hỏi dò.

“Người cậu ấy thích thôi”. Triệu Diệp đáp rất thờ ơ: “Không phải trước đây cậu ấy đã từng kể với bọn mình là yêu thầm một đứa bạn học cùng lớp cấp hai đó sao”.

“Vậy hả?”.

“Ừ!”. Triệu Diệp liếc Trần Tầm một cái rồi nói: “Thôi, có nói ông cũng không hiểu, ông không ở trong hoàn cảnh của người ta thì làm sao biết được tâm trạng của người ta, ông và Phương Hồi ngày nào cũng quần quýt bên nhau, làm sao hiểu được nỗi đau của bọn tôi!”.

“Ừ... tôi nói là giả dụ... ông có nghĩ là Kiều Nhiên thích Phương Hồi không?”. Trần Tầm ngại ngùng nói ra điều mình đang nghi ngờ.

“Haizz! Chắc là ông muốn thăm dò chuyện này đúng không! Ông biến thành kẻ dài dòng văn tự từ bao giờ vậy? Tôi phát hiện ra rằng bọn họ nói không sai, ông rất đa nghi, tôi không biết Kiều Nhiên có thích Phương Hồi hay không, nhưng tôi nghĩ rằng dù thích hay không cũng chẳng có vấn đề gì. Cậu ấy gây phiền hà gì cho hai người sao? Làm ảnh hưởng đến hai người sao? Không phải đúng không, thế nên ông cứ việc yên tâm mà ở bên Phương Hồi, Kiều Nhiên làm được gì chứ? Bất luận ai thích ai, đều phải là chuyện tự nguyện”. Triệu Diệp đứng dậy nói.

Trần Tầm cảm thấy hơi mất mặt trước Triệu Diệp, bèn tiu nghỉu nói nhỏ: “Thôi đi, hiện tại ông nói thì nghe ngon lắm, hồi đầu đứa nào gây sự với Tô Khải nhỉ? Đến bây giờ đứa nào vẫn chưa dám nói chuyện với Lâm Gia Mạt.

“Lắm bầm gì vậy! Không phục à?”. Triệu Diệp vỗ đầu Trần Tầm một cái nói.

“Phục rồi! Phục rồi”. Trần Tầm xoa đầu nói: “Nói thật nhé, rốt cuộc ông và Lâm Gia Mạt định thế nào?”.

“Chẳng định thế nào cả”. Triệu Diệp đưa tay phải ra, ánh nắng lọt qua kẽ tay chiếu vào mặt cậu, khiến cậu phải nheo mắt lại: “Hê! Ông coi này, tay tôi sắp chơi bóng được rồi!”.

“Vậy à?”. Trần Tầm không hề nể nang mà vỗ mạnh một cái, Triệu Diệp liền kêu oai oái, hai cậu bạn khác liền chạy đến, vẻ buồn bã ban nãy đã tiêu tan, đối với những người trẻ tuổi như họ, trút bỏ gánh nặng trong lòng cũng không có gì là khó.

Hôm đó sau khi tan học, Trần Tầm liền đưa Phương Hồi về nhà. Trần Tầm rất hào hứng, lúc thì nói đến âm nhạc, lúc lại hỏi về kì thi, còn Phương Hồi lại khá uể oải, không hào hứng đáp lại. Dưới nắng chiều, họ đi qua đường ngựa vằn, đi qua cầu vượt dành cho người đi bộ, que kem socola mà Trần Tầm mua đã tan dần, cậu vừa cào áo mình vừa hỏi với vẻ vô tình: “Phương Hồi, từ nay trở đi tớ sẽ không nói chuyện của Kiều Nhiên nữa”.

“Hả?”. Phương Hồi sững người lại, tay chân cũng bắt đầu luống cuống.

“Ừ, trước đây tớ nói cậu ấy như vậy là không đúng, hôm nay Triệu Diệp kể cho tớ nghe về người mà Kiều Nhiên thích, là bạn học cấp hai với cậu ấy”. Trần Tầm cau mày, nhìn vết bẩn trên áo vừa nói: “Cậu còn nước không? Đổ vào đây cho tớ một ít”.

“Ừ”. Phương Hồi vặn nắp chai nước ra và đổ vào một ít xuống áo Trần Tầm, tay cô run run khiến nước bắn ra phía ngoài một ít.

“Vụng quá!”. Trần Tầm cười và đón lấy chai nước, đổ xuống áo nói: “Tớ thấy ngại quá, thái độ của mình với anh em không được hay cho lắm, nói thật là người ta cũng không làm ảnh hưởng gì đến bọn mình... Tóm lại là chuyện này rất đáng xấu hổ, gặp Kiều Nhiên tớ không dám ngẩng mặt lên nhìn cậu ấy nữa. Hê, cậu vẫn đang nghe đó chứ? Sao đầu óc để đi đâu vậy? Nói thẳng ra là vì cậu, nếu không có cậu thì hai đứa bọn tớ đã không như thế! Haizz, con gái tai hại thật!”.

Trần Tầm thui Phương Hồi một cái, cô nghiêng người suýt nữa thì ngã. Những điều Trần Tầm nói như đâm thẳng vào trái tim cô, cậu càng thẳng thắn thì Phương Hồi lại càng cảm thấy thấp thỏm, xấu hổ. Cô không biết phải trả lời Trần Tầm thế nào, cũng không biết nếu nói ra sự thật thì sẽ phải giải thích như thế nào về chuyện của cô với Kiều Nhiên. Nhìn Trần Tầm cười, cô chỉ biết cười miễn cưỡng, giả vờ mọi thứ đều như những gì cậu đang nghĩ.

“Tớ bảo này...”. Trần Tầm đột nhiên hạ thấp giọng.

“Gì vậy?”. Phương Hồi liền giật nảy mình.

“Ồ... Đình Đình muốn hẹn cậu ra để nói chuyện!”. Trần Tầm cố gắng nhìn thẳng vào mắt cô nói.

“Chuyện gì vậy?”. Vừa mới được thở phào, Phương Hồi lại căng thẳng trở lại. “Cậu gặp cậu ấy à?”.

“Tớ chưa nói với cậu sao? Hôm tớ đến quán Ong Bận Rộn, Đình Đình cũng đến”. Trần Tầm sức nhớ ra rằng, Phương Hồi chưa nghe bài hát Năm tháng vội vã đó, cậu cũng chưa kịp nói với cô.

“Vậy à”. Phương Hồi thờ ơ hỏi: “Có hát bài Dòng sông không?”.

“Không!”. Nghe thấy tên bài hát mà mình thích nhất, đột nhiên Trần Tầm lại thấy hơi bực bội.

“Để hôm nào có thời gian đã..”. Phương Hồi quay đi tiếp tục bước đi, cô không biết có chuyện gì mà buộc phải gặp Ngô Đình Đình để nói chuyện, nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy không biết rõ, “Có thời gian sẽ... nói chuyện với Đình Đình sau, Vật lí còn hơn một nửa số bài chưa làm xong, môn Sinh cũng chưa học”.

“Tùy cậu vậy”. Trần Tầm đeo ba lô rồi bước theo.

Hai đứa đều có chuyện rất ngại nói ra, cũng không phải là muốn cố tình giấu nhau, chỉ có điều không muốn lời điều bí mật mà mình đã giấu kĩ trong lòng ra để đối phương tra khảo. Thời trẻ không hiểu thế nào là lòng tin, chỉ cảm thấy cảm giác giấu giếm này không dễ chịu cho lắm.

49. Q.5 - Chương 19

Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt đã nói chuyện

Buổi đầu tiên cậu chơi bóng trở lại, sau khi luyện tập xong và đi lên cầu thang, Triệu Diệp đã gặp Lâm Gia Mạt vừa đến trường. Tựa như bầu trời vừa mới mưa xong, ánh mắt Triệu Diệp trong ngần, cậu nâng quả bóng của đội NBA lấy được từ hôm đi miếu hội bằng tay phải, vừa cười vừa nói với Lâm Gia Mạt: “Mang quả bóng về lớp họ tớ được không?”.

Lâu lắm rồi không được nhìn thấy nụ cười của Triệu Diệp, Lâm Gia Mạt cảm động đến phát khóc, cô không hề ngần ngại mà đưa ngay tay ra. Khoảnh khắc họ tạo bóng cho nhau như cách một thế kỉ, cả hai đều không còn nhớ lần trước nói chuyện với nhau tự nhiên như thế này là từ bao giờ.

Lúc ôm quả bóng lên tầng, Lâm Gia Mạt không nén được lòng lên thêm một tầng nữa. Để bảo đảm cho học sinh lớp 12 có không gian yên tĩnh, nhà trường đã sắp xếp cho lớp học của họ nằm ở trên tầng cao nhất của khu giảng đường. Lớp Tô Khải nằm đối diện với cầu thang, Lâm Gia Mạt thường lên để nhìn trộm anh qua cửa sổ đằng sau. Cho dù là chơi bóng hay học bài, vẻ chăm chú của chàng trai đó đều khiến cô ngây ngất. Thực ra Lâm Gia Mạt rất hiểu, buổi chập choạng tối hôm đó, Tô Khải đã nói rõ với cô rằng, anh sẽ không thích cô. Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Lâm Gia Mạt tiếp tục bày tỏ tình cảm, nói thẳng ra là bất luận thích ai cũng đều là chuyện của riêng mình, thậm chí có thể nói không liên quan gì đến người được thích. Nếu Tô Khải có thể lựa chọn việc chờ đợi Trịnh Tuyết thì Lâm Gia Mạt cũng có thể lựa chọn chờ đợi Tô Khải.

Lâm Gia Mạt bần thần nhìn Tô Khải một lát rồi đi xuống với vẻ hụt hẫng. Nụ cười của Triệu Diệp chỉ sưởi ấm được một góc cho trái tim cô, còn lại là vùng đất hoang vu rộng lớn không ai có thể cứu vãn. Sau khi làm những việc lén lút này, cô chỉ cảm thấy mình thật đáng thương. May mà cô đã quyết định buông tay một cách triệt để, giống như những gì đã nói với Phương Hồi ngày trước, hôm Tô Khải tốt nghiệp sẽ gặp lại. Ngoảnh đầu lại nhìn tấm biển đếm ngược đến ngày thi đại học rất nổi bật, số ngày còn lại không nhiều đồng nghĩa với việc số ngày Lâm Gia Mạt được gần Tô Khải không còn nhiều nữa. Trước khi kết thúc, Lâm Gia Mạt đã hoàn toàn thả mặc ình mơ mộng.

Những ngày tháng bảy, thời tiết ở Bắc Kinh rất nóng nực, mọi người cảm thấy vô cùng ngột ngạt. Nhóm Phương Hồi đứng dưới ánh nắng gay gắt cùng Lâm Gia Mạt chờ đợi Tô Khải sắp được giải phóng. Xung quanh trường, phụ huynh học sinh đứng dày đặc, nên trong đang thi kiến thức, thì bên ngoài đang thi sức chịu đựng. Hai bên đều như dây đàn căng cứng, không chịu được một chút cây lay gió thổi.

Đúng lúc này một chiếc taxi chạy vào, lái xe không biết nên bóp còi inh ỏi, đám đông liền xông tới như ong vỡ tổ. Vị phụ huynh đi đầu ra sức vỗ mui xe, quát với vẻ phẫn nộ: “Píp píp cái gì! Học sinh đang thi đó!”.

“Đừng đụng vào xe! Đừng đụng vào xe!”. Lái xe ra khỏi xe nói.

“Thế thì ông phải đi ngay đi, đừng làm ồn, ảnh hưởng đến học sinh, không thi đỗ đại học thì làm thế nào?”. Phụ huynh ai cũng hầm hầm.

“Các anh đứng chặn ở đây thì tôi đi thế nào được? Hơn nữa bấm chút còi thì ảnh hưởng gì đến việc thi đại học chứ?”. Lái xe nói với giọng rất bức bối.

“Vớ vẩn thật! Làm thế là gây ồn ào!”.

“Không thấy ngay cả công trường cũng bị yêu cầu phải dừng thi công à?”.

“Đúng vậy! Ảnh hưởng đến tinh thần, mất tập trung!”.

Phụ huynh chỉ trích rất hùng hồn, ông lái xe bị mọi người vây quanh.

Trần Tầm nhìn họ và nói với vẻ chán nản: “Tiếng ồn này lớn hơn nhiều so với tiếng còi! Thi đại học thôi mà, cần gì phải làm ầm ĩ vậy”.

“Ông sẽ nghĩ là không cần thiết! Ông được vào lớp A của ngành tự nhiên với Phương Hồi, Kiều Nhiên, đâu có như bọn tôi, trước khi thi không biết gì hết, trong lúc thi sẽ phải dò la, sau khi thi lại càng không biết gì, quả thực rất lo là không đỗ đại học?!”. Triệu Diệp trêu môi nói.

“Thôi đi, tôi cũng đứng ở bét lớp, nghe nói lên lớp 12 mỗi tháng phải thi một lần, ai điểm cao thì được ở lại, ai điểm thấp thì bị loại, lần nào cũng có năm người đứng cuối cùng ở lớp A bị loại, năm người thuộc top đầu ở lớp khác được chuyển sang lớp A, tớ đoán chắc chẳng bao lâu tớ sẽ được gặp lại cậu và Lâm Gia Mạt!”. Kiều Nhiên thở dài nói.

“Thôi đừng nói nữa, tim tớ đang đập thành thịch đây này! Tóm lại là bầu không khí này làm mình nhụt hết chí, đúng không Gia Mạt”. Phương Hồi đặt tay lên ngực, quay lại hỏi Lâm Gia Mạt, nhưng Lâm Gia Mạt

không để ý đến những điều cô nói mà nhìn chăm chú vào cánh cửa lớn trước cổng trường, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của cô, đám Phương Hồi cũng im lặng trở lại. Lần này Lâm Gia Mạt rất ngang ngạnh, bắt họ cùng đứng đợi Tô Khải thi xong cho bằng được, nói là muốn mời mọi người ăn cơm để chúc mừng. Triệu Diệp cũng không muốn lắm, nhưng vì hai đứa vừa làm lành với nhau không, cũng ngại không muốn gây chuyện với cô. Thấy cô căng thẳng như vậy, Triệu Diệp đành phải cúi đầu cho qua chuyện. Trải qua những chuyện vừa rồi, cậu và Lâm Gia Mạt đã chín chắn hơn, cái gọi là chín chắn, cũng chỉ là biết chịu đựng nổi khổ hơn.

Dường như tiếng chuông báo hiệu bài thi kết thúc đã kêu gọi hồn của tất cả mọi người, đám đông ủa ra trước cổng, ai cũng ngẩn cổ chờ đợi. Lâm Gia Mạt đứng đầu tiên, mắt mở thật to tìm kiếm bóng Tô Khải.

Một lát sau, Tô Khải bước ra và nhìn thấy Lâm Gia Mạt đang đứng trước đám đông ra sức vẫy tay gọi cậu, bước chân cậu chợt khựng lại. Cho dù thế nào, sau khi hiểu được suy nghĩ của nhau, sẽ không thể bình thản như trước được nữa.

“Gia Mạt, sao em lại đến đây?”. Tô Khải bước đến trước mặt Lâm Gia Mạt hỏi: “Hôm qua ti vi nói là không cần phải đến châu trực mà?”.

Ánh mắt Lâm Gia Mạt thoáng qua vẻ thất vọng, cô ngẩng đầu lên cười gượng nói: “Không phải đã nói từ trước là thi xong sẽ ăn mừng cho anh đó sao?”.

“Đúng đó!”. Trần Tầm vội chạy tới xoa dịu: “Bọn em cũng chỉ tìm cái cớ để tụ tập cho vui thôi. Anh thi thế nào?”.

“Cũng tạm, thì chỉ có như vậy, biết làm thế nào?”. Tô Khải cười cười nói: “Tôi đoán là mọi người không chịu yên được mà, nói là chúc mừng tôi, thực ra là định ăn ch

“Không! Bữa ngày hôm nay em mời!”. Lâm Gia Mạt ngắt lời Tô Khải, nói với giọng rất quả quyết.

Mọi người đều sững lại, Tô Khải liền vỗ vai cô nói: “Không cần, không cần đâu, chả lẽ anh không mời anh em ăn một bữa được à?”.

“Đúng vậy! Chả lẽ mời anh ăn một bữa mà em không mời được à? Lần này để em, tóm lại là sau này không biết bao giờ mới có thể ngồi ăn được cùng với nhau”. Lâm Gia Mạt né vai, tránh tay Tô Khải ra rồi một mình đi trước. Phương Hồi vội đuổi theo, những người khác đều có phần ngại ngần tụt lại đằng sau.

Lâm Gia Mạt tìm được một quán lẩu cay ở đường Quỷ, mấy đứa xúm quanh một chiếc bàn, Trần Tầm và Triệu Diệp gọi trước một nồi lẩu, cầm thực đơn lên tán chuyện với nhân viên phục vụ.

Trần Tầm nói: “Oa, ở đây mua một tặng một đấy! Anh ơi, mua một đĩa thịt dê tặng một đĩa thịt bò hay mua một đĩa thịt dê tặng một đĩa thịt dê?”.

“Mua dê tặng bò”. Nhân viên phục vụ không buồn ngược mắt lên.

“Cậu tưởng ông chủ ngốc à! Rốt cuộc là giá thịt dê đắt hay giá thịt bò đắt, người ta đã tính hết rồi, đây gọi là từ Nam Kinh đến Bắc Kinh, người mua có bao giờ ranh bằng người bán đâu! Cậu định kiếm lời à? Cứ đợi đấy!”. Triệu Diệp ngồi bên cạnh tiếp lời: “Em đã trả lời anh anh rồi! Có đúng như vậy không?”.

“Thịt bò đắt hơn thịt dê!”. Nhân viên phục vụ không nhin được nữa bèn thanh minh.

“Nghe thấy chưa? Người ta rất có thiện chí chiêu đãi thực khách các nơi, không cầu lợi chỉ cầu danh! Lát nữa chắc chắn sẽ không bê ra bọn mình loại thịt bò để bốn năm ngày trong tủ lạnh đâu, chắc chắn có lẫn mỡ và nạc! Nhiều mỡ ăn sẽ ngấy, nhiều nạc ăn sẽ bã, chắc chắn anh ấy đã nghĩ mang loại nào ra cho bọn mình rồi! Có đúng không anh?”. Trần Tầm và Triệu Diệp hòa vào nói.

Nhân viên phục vụ b nói khóc dở mếu dở, Lâm Gia Mạt liền cười và kéo Phương Hồi: “Cậu chẳng quản lí ông Trần Tầm nhà cậu gì cả, ai lại làm như vậy?”.

Phương Hồi đỏ bừng mặt, lắc đầu, Tô Khải liền nói tiếp: “Đúng vậy! Anh đã gặp nhiều người bẻm mép, nhưng không gặp ai bẻm mép kiểu này! Bọn em gọi món đi! Bọn em bè lớp anh gọi anh mấy lần rồi, tối đến anh còn một bữa nữa!”.

“Đã đến đây rồi thì vội gì nữa”. Lâm Gia Mạt thờ ơ đáp. Cô gọi nhân viên phục vụ mang mấy chai bia ra, Tô Khải nhìn cô mấy lần, nhưng cô coi như không nhìn thấy.

Bia vừa được mang đến, Lâm Gia Mạt liền bảo nhân viên phục vụ mở nắp, cô rót đầy bia cho từng người một, Phương Hồi ra sức che cốc, nhưng cũng bị cô gạt ra.

“Gia Mạt, đừng rót nữa, tớ không uống được thật mà..Phương Hồi nhìn cốc bia mỗi lúc một đầy với vẻ khổ sở.

“Thôi đi! Đừng lãng nhăng nữa! Hôm nay không ai được từ chối!”. Lâm Gia Mạt lườm cô một cái, giơ ngón tay lên và chỉ vào từng người một.

Nhìn ngón tay đưa đi đưa lại của cô, bất giác Tô Khải liền cúi đầu xuống, anh không biết Lâm Gia Mạt muốn làm gì, nếu là trước đây thì anh đã đứng dậy ngăn cô từ lâu rồi, anh sẽ nói: “Con gái đừng có tham gia!”, hoặc giành ngay lấy cốc bia. Còn hiện tại, Tô Khải không biết phải làm thế nào.

Trong lúc Tô Khải đang im lặng thì Triệu Diệp liền đứng lên, cậu nâng cốc bia lên và nói: “Thôi thôi, con gái năm mươi phần trăm, con trai uống hết. Thế nào, bọn mình không phát biểu gì à?”.

“Chúc mừng anh Tô Khải hoàn thành bài thi thuận lợi, có tên trong bảng vàng nhé!”. Kiều Nhiên liền tiếp lời.

“Bảng vàng gì? Đừng đứng cuối bảng là tốt rồi!”. Tô Khải chạm cốc với Kiều Nhiên, cười nói.

“Tương lai sáng ngời nhé!”. Phương Hồi đứng dậy, Tô Khải gật đầu cảm ơn và chạm cốc với cô. Trần Tầm muốn uống hộ cô, nhưng khua tay và tự uống.

“Hê! Tớ vừa nói tương lai sáng ngời rồi mà! Cậu cướp lời của tớ!”. Triệu Diệp cũng nâng cốc lên: “Đội trưởng, em bí từ rồi, em chưa phục ai bao giờ, nhưng em cảm thấy anh là người đàn ông rất gầu, chúc anh tiếp tục gầu nhé!”.

Nói xong Triệu Diệp liền uống cạn cốc rượu, Tô Khải nhìn cậu bằng ánh mắt sáng ngời và ra sức vỗ vai cậu và uống với cậu một cốc.

“Em cũng không biết nói những thành ngữ bốn chữ đó, em là người rất thực dụng, chúc anh điền nguyện vọng một là gì thì đổ nguyện vọng đó!”. Trần Tầm cũng uống hết một cốc, cậu lau miệng rồi kéo Lâm Gia Mạt nói: “Đến lượt cậu tổng kết rồi đó”.

“Em không nói gì nữa, tóm lại là cho dù đi đâu, anh đừng quên bọn em là được”. Nói xong, không đợi Tô Khải phản ứng gì, Lâm Gia Mạt liền ngửa cổ uống hết cốc bia, trong tích tắc đó, dường như nhìn thấy đôi mắt đẹp của cô nhạt nhòa hơi nước. Cốc bia trên tay Tô Khải ngưng ngừng giữa lưng chừng không khí, bàn ăn tròn vẫn không thể làm cho bữa tiệc này trở nên trọn vẹn.

50. Q.5 - Chương 20

“Thôi thôi, ăn thức ăn đi! uống bia không sao được!”. Trần Tầm hô hào nói: “Tô Khải, anh đăng kí trường nào?”.

“Haizz! Ngay cả việc anh đăng kí trường nào chú còn không biết thì vừa nãy chú nói thế làm gì!”. Tô Khải ném một chiếc đĩa sang, Trần Tầm vừa cười vừa tránh.

“Khoa học kĩ thuật Bắc Kinh”. Lâm Gia Mạt trả lời thay cho Tô Khải.

“Không phải”. Tô Khải bình thản nói: “Anh thay đổi rồi, cuối cùng đăng kí trường đại học công nghiệp H”.

Ánh mắt Lâm Gia Mạt lộ rõ vẻ sửng sốt, cô nhìn

Tô Khải một hồi lâu, nhưng Tô Khải lại không nhìn cô và thế là ánh mắt cô lại bình thản trở lại, thậm chí còn sâu thẳm hơn cả ban nãy.

“Hả? Sao anh lại đi xa như vậy? Không phải hồi đầu anh nói là nhất định phải ở lại Bắc Kinh đó sao?”. Kiều Nhiên sững sờ hỏi.

Tô Khải lại rất bình thản, anh gấp một miếng thịt dê rồi chậm rãi trả lời: “Trình độ của anh có hạn, kể cả trường người ta chiếu cố cho những học sinh có năng khiếu như bọn mình thì anh nghĩ cũng không đủ điểm được, thế nên không cố bon chen nữa, đăng kí trường ở tỉnh khác cho nhẹ gánh. Trường ở tỉnh ngoài lấy điểm thấp thi dễ, hơn nữa được ra ngoài cho biết đây biết đó cũng là điều hay”.

Lâm Gia Mạt nhìn miếng thịt dê dưới đũa Tô Khải từ sống chuyển sang chín, bèn khẽ cười thầm, nào là tỉnh ngoài hay, điểm thấp đều là nói linh tinh! Trịnh Tuyết đi nước ngoài rồi, dĩ nhiên là anh không còn động lực để ở lại Bắc Kinh nữa.

“Thế anh lại càng không được về sớm! Sau này gặp anh khó lắm! Hôm nay em phải để hình ảnh huy hoàng của anh khắc sâu trong tâm trí em!”. Trần Tầm lại rót đầy bia vào cốc của Tô Khải.

“Khắc cái quái gì! Tôi đâu phải là Phương Hồi, việc gì cậu phải khắc! Hơn nữa đã có điểm đâu, không biết tôi sẽ phiêu dạt về phương nào nữa. Nhỡ trượt vôchuối thì sao! Thôi uống nốt số bia trong cốc thôi, đừng rót nữa!”. Tô Khải giành lại cốc của mình.

“Anh ơi! Cho em thêm sáu chai bia Yên Kinh nữa với!”. Đột nhiên Lâm Gia Mạt đứng bật dậy: “Hôm nay bọn mình phải uống cho thật đã! Uống luôn bằng chai nhé!”.

Tô Khải cúi đầu xuống, Triệu Diệp quay mặt đi, Phương Hồi lựa lời khuyên cũng không ăn thua, cuối cùng Lâm Gia Mạt đã bày trước mặt mỗi người một chai bia. Cô nói là làm, uống luôn bằng chai.

Cảm giác nhẹ nhõm sau khi thi xong, vẽ lưu luyến trước lúc chia tay và vẽ điên cuồng bỏ mặc, bao tình cảm yêu thương oán hận sầu li biệt đan xen vào nhau, tạo thành một mớ tình cảm hỗn độn. Dần dần tất cả đều đã ngà ngà say, Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt thi xem ai đỏ mặt hơn ai, Phương Hồi dựa vào người Trần Tầm, vừa ăn vừa cười vừa gõ thìa vào thành bát, Tô Khải một mình uống rượu sâu, Kiều Nhiên lắc lư cái đầu ngất ngây, ra sức kéo mọi người ra về.

“Xong rồi thì thanh toán về thôi! Ngồi thêm lúc nữa sẽ say mất!”. Kiều Nhiên cau mày nói.

“Ừ”. Tô Khải liền lục tìm ví tiền của mình, nhưng lại bị Lâm Gia Mạt ấn tay xuống.

“Đừng tranh của em, đã nói rồi, hôm nay để em trả tiền”. Lâm Gia Mạt nhẹ nhàng nói, nụ cười đẹp của cô mang theo một vẻ bí ẩn, khiến Tô Khải và Triệu Diệp đều ngất ngây.

Lâm Gia Mạt liền lấy ra một chiếc ví xinh xắn, bên trong đựng toàn tiền giấy 1 tệ, cô từ từ mở ra, trải từng tờ tiền lên bàn nói: “Không biết có đủ hay không... chắc là đủ, mấy năm qua để dành. Tóm lại là em không muốn giữ lại tờ nào, tiêu hết càng thích!”.

Đám con trai nhìn số tiền trên bàn với ánh mắt thắc mắc, đôi mắt Phương Hồi bắt đầu ươn ướt khi Lâm Gia Mạt vung tay, cô cầm lấy một tờ tiền và nhét vào tay Tô Khải, giọng run rẩy: “Tô Khải, em không quan tâm đến việc sau này anh thế nào, nhưng anh phải nhìn kĩ cái này! Đây là số tiền mà Gia Mạt để dành từ năm lớp mười, anh hãy nhìn chữ cái trên đó, đó là... đó là...”.

Cuối cùng Phương Hồi đã bật khóc, cô thương Lâm Gia Mạt, buồn cho Lâm Gia Mạt. Còn Tô Khải thì vô cùng sững sốt bởi hai chữ viết tắt của tên mình, số tiền trên bàn không dưới hai trăm tệ, có tờ mới, có tờ cũ, mép rất phẳng phiu, tờ nào cũng có chữ “SK” nổi bật. Anh sững sờ nhìn, nhẹ nhàng vuốt lên từng tờ tiền, những tờ bạc không sạch sẽ lắm đó mang theo mùi chỉ có ở tiền, nhưng anh không quan tâm. Đánh nhau với người khác không khóc, gặp khó khăn không khóc, thi đấu thắng không khóc, tiền Trịnh Tuyết không khóc, gần như Tô Khải đã quên cảm giác khóc, đến khi ngẩng đầu lên, nước mắt đã nhạt nhòa.

Trong bầu không khí đặc biệt đó, Trần Tầm dịu Phương Hồi đang khóc nức nở ra ngoài, Triệu Diệp căng mặt uống hết ngụm bia cuối cùng trong chai, rồi cũng đứng bật dậy ra về, Kiều Nhiên đi theo và khẽ vỗ tay lên vai cậu.

Cuối cùng chỉ còn lại Lâm Gia Mạt và Tô Khải ngồi trước bàn ăn ngổn ngang, giữa hai người là bàn đựng tiền, những màu đỏ được tài ra, rất buồn bã.

“Em thích anh, thích vô cùng”. Sau một hồi lâu Lâm Gia Mạt mới từ từ lên tiếng, đôi môi cô hơi run rẩy, thốt ra những tiếng xé lòng: “Tuy nhiên... từ nay trở đi sẽ không thích nữa. Em sẽ không bám riết lấy anh

nữa, anh cũng không phải tránh mặt em nữa. Hai đứa mình cứ sống với cuộc sống riêng của mình, không ai ghét ai cả, không ai quên ai cả, có được không anh?”.

“Ừ, được chứ!”. Tô Khải ngồi xuống cạnh cô, rút rìu lau nước mắt cho cô: “Em đừng khóc nữa, ngoan nào”.

“Đã nói đến nước này rồi, Tô Khải, em hỏi anh, anh có thích em chút xíu nào không! Một chút xíu thôi”. Lâm Gia Mạt bị hơi men và nỗi buồn vây kín, nét mặt lộ rõ vẻ ảm ức như đứa trẻ con.

“Có”. Tô Khải nhẹ nhàng chỉnh lại tóc cho cô.

“Thế... có lúc nào cảm thấy hối hận không?”. Lâm Gia Mạt nhìn thẳng vào mắt anh hỏi.

“Hiện giờ hơi hối hận”. Tô Khải sực sực, mắt lại đỏ lên.

“Hê hê, đáng đời...”. Lâm Gia Mạt đang khóc lại bật cười, má cô đỏ bừng, không ai thể biết cô đã gạt bỏ bao nhiêu, ghi nhớ bao nhiêu mới nở được nụ cười như thế.

Lúc Lâm Gia Mạt ra khỏi quán ăn, Trần Tầm đang ngồi bên vệ đường, Phương Hồi nằm co ro trong lòng cậu và ngủ thiếp đi. Lâm Gia Mạt bước đến, ngồi xuống cạnh Trần Tầm, Trần Tầm liền nhìn chăm chú vào khuôn mặt vẫn chưa khô nước mắt của cô hỏi: “Tô Khải đâu?”.

“Đi lối kia rồi, à, anh ấy bảo tớ cảm ơn mọi người”. Lâm Gia Mạt chu môi sang phía khác hỏi: “Triệu Diệp, Kiều Nhiên đâu?”.

“Đi mua thuốc lá rồi”.

“Thuốc lá? Cậu ấy hút thuốc lá”. Lâm Gia Mạt cau mày nói.

“Một thời gian rồi, tớ cũng không nhớ là từ đợt cậu từ chối cậu ấy hay từ đợt cậu ấy bị gãy tay nữa”. Trần Tầm thở dài nói.

Lâm Gia Mạt lặng lẽ cúi đầu xuống, cô cúi người xuống đầu gối, nói: “Trần Tầm, có lúc tớ thực sự muốn được làm lại từ đầu, quay về quá khứ để nói với mình rằng đừng có ngớ ngẩn như vậy. Cậu bảo nếu hồi đầu tớ không thích Tô Khải mà thích Triệu Diệp, thích cậu, thích Kiều Nhiên thì sẽ không buồn như thế này không?”.

“Không có cái gọi là nếu hồi đầu đâu”. Trần Tầm nhìn đường phố ồn ào, náo nhiệt nói: “Bất luận làm lại bao nhiêu lần, chắc chắn cuộc đời vẫn có những điều khiến người ta cảm thấy nuối tiếc”.

“Thế cậu và Phương Hồi có không?”. Lâm Gia Mạt quay mặt đi hỏi.

“Chắc là... cũng có”. Trần Tầm nhìn người đang ngủ say trong lòng mình nói.

“Có? Có mà ngày nào cũng bám riết lấy nhau như vậy à?”.

“Không muốn vì điều nuối tiếc đó mà bỏ cuộc”.

“Hơ hơ, lại một người nữa không muốn bỏ cuộc! Tớ cũng thấy lạ, con trai các cậu suy nghĩ kiểu gì ấy nhỉ? Đến với con gái là vì thích hay vì trách nhiệm! Tớ hỏi cậu nhé, khoảng cách giữa cậu và Phương Hồi lớn như vậy, hiện tại cậu vẫn thích cậu ấy đúng không? Có phải vì thời gian dài nên cảm thấy mình phải có trách nhiệm, thế nên mới không muốn chia tay đúng không?”.

“Không thích sẽ không cảm nhận được trách nhiệm của mình, không cảm nhận được trách nhiệm thì cái thích đó cũng không lâu dài được. Tớ không biết sau này cuối cùng bọn tớ có đến được với nhau không, chuyện này không ai nói trước được điều gì cả, tuy nhiên hiện tại, tớ thích cậu ấy và cảm thấy mình cần phải có trách nhiệm với cậu ấy, cậu có hiểu không?”. Trần Tầm ôm chặt Phương Hồi, khẽ nhích người để cô được ngủ thoải mái hơn.

“Không hiểu lắm”. Lâm Gia Mạt trêu môi rồi bật cười: “Nhưng cậu có biết không, vừa nãy cậu nói những điều đó trông cậu rất đẹp trai, ngay cả tớ cũng phải động lòng”.

“Đúng vậy, có lúc nào tớ không đẹp trai đâu? Hối hận rồi hả? Ai bảo cậu thích Tô Khải vội như vậy, miếng ngon lại để nhường người khác, thực ra bọn tớ không thua kém anh ấy điểm gì!”. Trần Tầm nhìn cô cười, trong lòng cũng đã thoải mái hơn.

“Đúng vậy! Tổ ngưỡng mộ Phương Hồi chết đi được! Đâu có giống tổ chẳng ai thương, chẳng ai yêu!”. Lâm Gia Mạt chớp chớp mắt: “Nhưng nếu sau này có cô nào hơn Phương Hồi thích cậu thì cậu làm thế nào?”.

“Hiện tại có đâu, đến lúc có hăng hay”. Trần Tầm thờ ơ nói.

“Thôi đi, vừa khen cậu xong, nói chung là vẫn không tin được, cậu phải tiếp tục thể hiện sự quyết tâm chứ! Cậu xem Tô Khải dành tình cảm cho Trịnh Tuyết thế nào...”. Đang nói thì Lâm Gia Mạt im bật, cô che mặt hít một hơi thật sâu và nói: “Trần Tầm, tớ có thể dựa vào cậu một lát không?”.

“Dựa đi, mở mắt ra rồi đừng nghĩ gì nữa”.

“Ừ”. Lâm Gia Mạt dựa đầu vào vai Trần Tầm, nước mắt bắt giác lăn xuống áo cậu.

Sau đó đúng là Lâm Gia Mạt đã cắt đứt được tình cảm thật, cô lại quay trở lại như thời mới quen họ hồi đầu, chơi với Tô Khải, Triệu Diệp rất vui vẻ, tự nhiên. Như lời Lâm Gia Mạt là, từ nay trở đi bọn họ như anh em ruột của cô, ai bảo không phải ruột thịt cô sẽ tính sổ người đó.

Đó là mùa hè mà bọn họ sống nông cuồng nhất, gần như ngày nào cũng tụ tập với nhau. Đi bơi ở hồ Thanh Niên, ném từng người xuống hồ, trượt ống trượt với đủ mọi tư thế quỷ quái. Đến siêu thị Kì Lân chơi bowling năm hào một ván, nhìn Phương Hồi vụng về ném bóng đi, vô số lần bị điểm 0. Đến sân vận động công nhân xem đội Quốc An đá bóng, đứng lên ngồi xuống tạo sóng dân điên cuồng ở khán đài số 7 màu xanh, cùng các fan hâm mộ của Bắc Kinh vẫy cờ hò hét, hát “Đội Quốc An mãi mãi là số một”. Đến Bắc Hải chèo thuyền, nghịch nước, người ướt như chuột lột, trên đường về nhà, nước trên quần áo chảy tongtong xuống đường, khiến mọi người đi đường đều phải dõn theo bọn họ. Đến công viên Đông Đơn chơi bài, người nào thua sẽ phải đứng im như tượng để người khác dán giấy lên mặt. Đến trường chơi bóng, thi ghi ba điểm, ai thua sẽ phải mời mọi người ăn kem, kem Thiên Băng, Đại Hồng Quả đều được, nhưng phải loại ngon hơn kem Bách Lạc Bảo. Đến cửa hàng ăn chơi mấy trò mạo hiểm, gỡ đủ mọi trò, bắt người mạo hiểm ôm cây cột điện dán đầy các tờ quảng cáo “chuyên trị bệnh X X, đảm bảo khỏi ngay” và hét lớn “cuối cùng bệnh của tôi đã có chỗ chữa...”.

Phương Hồi nói, niềm vui của một người, có thể niềm vui đó là giả, niềm vui của một nhóm, niềm vui đó đã không còn phân biệt được là thật hay giả. Bọn họ ra sức vung vẩy tuổi trẻ của mình, chỉ muốn được thiêu rụi ngay lập tức, cảnh tượng đó giống như vẻ cuồng hoan trước ngày tận thế.

51. Q.6 - Chương 1

Tết năm 2005, tôi và Phương Hồi cùng về nước.

Hồi đó chúng tôi đã trải qua thời kì khó khăn nhất, cuộc chiến tranh chống đói nghèo về cơ bản đã giành được thắng lợi, đợt thiên tai do trộm cắp gây ra đã trôi qua, tình hình ngày càng tốt lên, tôi đang ngẫm nghĩ tiếp theo nên tiến hành công cuộc hiện đại hóa thế nào để có thể phát triển thêm một bước mới.

Thực ra với tài chính của tôi lúc đó, lúc đầu tôi không định về nước, nhưng nghe nói Phương Hồi chuẩn bị về, tôi đành nghiêng rằng mua vé về cùng. Đứng trên đất khách quê người, tôi luôn có một cảm giác không chân thực, trối chân được người ta nhưng chưa chắc đã trối được trái tim người ta, thế nên tôi quyết định quay về với sân nhà của mình, địa bàn của tôi, tôi phải làm chủ!

Hôm lên đường tôi đã giúp Phương Hồi xách mọi hành lí, Aiba tiễn chúng tôi ra cửa, cười rất ranh ma nói: “Trương Nam, quỷ kế của anh thành công rồi chứ?”.

“Làm gì có! Cách mạng vẫn chưa thành công, các đồng chí vẫn phải cố gắng!”. Tôi trả lời rất khiêm tốn.

“Phương Hồi, hay là cậu theo anh ấy đi! Hàng ngày nhìn vẻ ân cần của anh ta mà tớ sờn hết cả gai ốc!”. Aiba khoác vai Phương Hồi nói.

Phương Hồi cúi đầu cười, tôi liền đặt hành lí xuống, kéo bộ móng vuốt của Aiba ra và kiên quyết bảo vệ lãnh thổ của mình: “Hê! Khoác vai bá cổ còn ra thể thống gì nữa! Chuyện của bọn này, cậu quan tâm làm gì!”.

“Ái chà, lại còn “bọn này” nữa, người ta đã theo anh chưa mà anh đã bọn này, bọn này? Tôi vun vào cho anh mà anh còn không biết điều, thật đúng là làm phúc phải tội! Hơn nữa, chị em chúng tôi ôm nhau thì có sao? Ôm anh mới là nguy hiểm, không cẩn thận hôm nào anh lên đạn, thú tính nổi lên...”. Aiba càng khoát tay chặt hơn, nhìn tôi với vẻ thách thức nói.

“Biến đi! Đi theo cô mới là không yên tâm! Phương Hồi nhà chúng tôi không phải là chị em với cô! Cô mau đi tìm Yoshiyuki đi”. Tôi kéo Phương Hồi về phía mình, cô khẽ giãy ra một chút rồi không nhúc nhích nữa.

Chúng tôi vừa cười đùa vừa xuống cầu thang, tôi còn sang chào cả anh chàng Hàn Quốc Yeong Ho mắt ti hí đó, về lịch sự nhưng sa sầm mặt mày của hắn ta khiến tôi vô cùng khoái chí, bye bye anh ta mấy lần, theo lời Aiba là tôi thể hiện rõ về đặc ý của kẻ tiểu nhân. Tôi cũng không thêm quan tâm đến những lời mĩa mai của cô nàng, tôi cảm thấy hôm đó mình và Phương Hồi nhìn như hai vợ chồng, tay trái kéo một va li, tay phải kéo một va li, nếu đằng sau đi một em bé nữa thì lại càng tuyệt vời h>Mãi cho đến khi chỉ còn lại hai đứa tôi, Phương Hồi mới khẽ lườm tôi một cái và nói: “Anh lảm chuyện quá”.

“Em chẳng biết thể hiện tình cảm gì cả!”. Tôi cười cười nói: “Anh nói như vậy mà chẳng thấy em cảm động chút nào. Thật không biết bao giờ đầu óc em mới khai thông được, lên con tàu rách của anh bằng vé tàu cũ. Chắc chắn anh sẽ không ngại giúp cô gái vô tội đâu! Thế nào! Không coi anh là ứng cử viên số một à?”.

“Để em suy nghĩ đã”. Phương Hồi nhìn xuống dưới và nói.

Lúc đầu tôi tưởng rằng chắc chắn Phương Hồi sẽ không để ý đến lời trêu chọc của tôi, hoặc chê trách sự nông nổi của tôi. Nhưng câu hỏi này của cô đã hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của tôi, dường như mỗi âm tiết lơ lửng trong không trung, sau đó mới chui vào đầu tôi.

“Suy nghĩ bao nhiêu lâu?”. Tôi sững sờ hỏi.

“Ồ...”. Dường như Phương Hồi đang suy nghĩ rất nghiêm túc về câu hỏi của tôi: “Dăm... ba năm gì đó”.

Trái tim thấp thỏm của tôi đã nằm yên trở lại vì được nghe câu nói không đáng tin này, lòng vòng một hồi, quả nhiên cô vẫn không coi là thật.

“Dăm ba năm? Chị gái, đến lúc đó chị bao nhiêu rồi? Đàn ông chúng tôi không sợ già, càng già càng có giá! Con gái các chị có đủ nổi không?”. Tôi cười nói.

“Thế có gì là sợ, em đã chịu đựng được gần chục năm rồi”. Phương Hồi nói với vẻ lè loi.

Giọng điệu bình thản của cô khiến tôi thấy buồn, tôi liền ngoái đầu lại, nhìn thành phố xinh đẹp đang lùi lại sau lưng chúng tôi, phong cảnh hai bên đường trở nên mơ hồ. Tôi nghĩ không biết có phải thời gian cũng trôi qua nhanh như thế này hay không, lặng lẽ để lại dấu vết trên cơ thể con người, sau đó quá khứ trở nên mơ hồ. Chính vì thế Phương Hồi là như vậy, mang một cảm giác đầy ắp quá khứ và đến bên tôi. Liệu dăm ba năm sau, cô sẽ đi đâu, ở đó có còn tôi nữa hay không, tôi không hề hay biết. Ngay cả tương lai của mình còn không xác định được thì làm sao chúng tôi có thể nắm bắt tương lai của người khác?

Sau khi được đặt chân lên Bắc Kinh, chúng tôi đều hít một hơi thật sâu. Nhìn Phương Hồi đứng bên cạnh, tôi cũng thấy vui vui. Không biết tại sao, được đứng bên cạnh cô ở đây, tôi cảm thấy rất tuyệt vời. Cô cũng nhìn tôi, đôi mắt đẹp cũng để lộ ánh mắt đó, sau đó chúng tôi liền nhìn nhau cười.

Tôi đã gặp mẹ Phương Hồi ở sân bay. Vừa nhìn đã thấy bà Từ Yến Tân là một người phụ nữ sắc sảo, cách ăn mặc, trang điểm từ đầu đến chân không thể chê ở điểm nào, nhìn có vẻ rất ghê gớm. Vừa gặp mặt, bà đã liếc tôi bằng ánh mắt rất đặc biệt, nhìn thì có vẻ như đang nói chuyện băng quơ, nhưng thực ra là đang dò hỏi góc gác của tôi. Tôi trả lời rất thoải mái, không để lộ sơ hở gì, mặc dù cuộc nói chuyện không thực sự vui vẻ, nhưng tôi cũng không quan tâm gì nhiều. Còn Phương Hồi đi bên cạnh lại có vẻ không tự nhiên cho lắm, cô kéo mẹ mình nói: “Mẹ, mẹ đừng làm như điều tra hộ khẩu như thế được không? Gì mà nhà ở đâu, bố mẹ làm gì, nghe ớn quá...”.

“Cái con bé này! Mẹ chỉ chuyện trò sơ sơ với Trương Nam, đâu có nghiêm trọng như mày nói đâu!”. Bà Từ Yến Tân cười nói.

Hiếm khi thấy Phương Hồi bênh tôi như vậy, tôi liền trả lời rất hào hứng: “Không sao, nói chuyện với cô rất vui mà!”.

“Đúng vậy! Trương Nam, đi về cùng cô và Phương Hồi nhé, cô sẽ đưa cháu về nhà”. Bà Từ Yến Tân nói.

“Dạ thôi cô ạ! Cháu tự về cũng tiện lắm mà!”. Tôi vội từ chối, mặc dù miệng thì khen, nhưng ở bên cạnh mẹ Phương Hồi, tôi vẫn cảm thấy thế nào đó.

“Thế thôi vậy! Có thời gian cháu đến nhà cô chơi nhé!”. Bà Từ Yến Tân mỉm cười nói.

“Vâng! Phương Hồi, anh về trước nhé! Mẫu giấy anh đưa cho em trên máy bay đừng để mất nhé, có số điện thoại nhà anh, có việc gì cứ alô cho anh! Cháu chào cô ạ!”. Tôi vẫy tay> “Vâng, bye bye anh!”. Phương Hồi nhìn mẫu giấy trong túi, gật đầu nói.

Sau khi tôi đi, Phương Hồi và mẹ cô lấy xe về nhà, trên đường đi hai người không nói với nhau câu nào, bà Từ Yến Tân liếc con gái một cái rồi nói: “Sao vậy? Ai làm gì mày đâu? Bao nhiêu lâu mới được về nhà mà mặt mày lại xị ra như cái bị vậy?”.

“Không có chuyện gì đâu mẹ”. Phương Hồi tiếp tục quay mặt ra ngoài cửa sổ.

“Không thích mẹ hỏi Trương Nam à?”.

“Không ạ”.

“Các con lớn bằng ngần này tuổi rồi, từ nước ngoài về cùng nhau, ở bên đó cũng ở gần nhau, dĩ nhiên là mẹ phải hỏi rồi! Mẹ không thích đột nhiên gọi cú điện thoại, nhảy ra một thằng nói là người yêu của con! Cuối cùng đòi ra nước ngoài sống cho bằng được! Hiện tại con đã sang Australia rồi, lần sau còn muốn đi đâu nữa? Kiếp này định không về nữa hả?”.

“Mẹ nói đến chuyện đó làm gì?”. Phương Hồi bực bội la lớn.

“Thì mẹ lo ày thôi!”. Bà Từ Yến Tân nói: “Mẹ là mẹ mày! Mày không lo nhưng mẹ lo! Mày đi rồi, thoải mái rồi. Cuối cùng thì chỉ để mẹ thu dọn chiến trường mà thôi”.

“Không nói đến chuyện này nữa được không mẹ, con năn nỉ mẹ đấy”. Miệng Phương Hồi đã chu lên.

“Thôi được rồi, sao vẫn hết như ngày xưa nhì! Động một tí là cáu, giống hết tính ba mày!”. Nhìn sắc mặt khó coi của con gái, bà Từ Yến Tân cũng không muốn nói thêm nữa, bà đưa cho cô một chai nước và nói: “Cô Trương giúp việc cũ về quê trông cháu rồi, cô giúp việc mới là người Sơn Đông, mẹ sợ con ăn không hợp đồ ăn cô nấu nên đã đặt chỗ ở nhà hàng bên Hậu Hải, phòng riêng chỗ ngồi riêng, toàn bộ là món ăn Bắc Kinh. Mẹ đoán con sang đó ăn cũng không hợp, coi này, gầy như que củi rồi!”.

“Ba con đâu?”. Phương Hồi đã bình tĩnh trở lại, uống ngụm nước rồi hỏi.

“Sang Việt Nam rồi. Nói là có vụ làm ăn gì đó, bắt buộc phải đi. Hừ, mới dính tí chút làm ăn mà đã đứng ngồi không yên, con gái về cũng chẳng buồn ngó. Hồi xưa bà nội mày còn trách mẹ không lo toan cho gia đình, mày cũng gần với ba mày chẳng chịu gần mẹ, bây giờ coi đó, rốt cuộc là ai lo ày nhiều hơn!”.

Phương Hồi dựa vào cửa sổ nhắm mắt lại, cô không để ý lắm đến lời phàn nàn của mẹ, thành phố Bắc Kinh quen thuộc bên ngoài khiến đầu óc cô rối bời.

Vừa về đến Bắc Kinh là tôi tha hồ nhảy nhót, hai ba ngày lại tụ tập ăn uống với đám bạn bè thân, gần như không có ngày nào ở nhà. Tôi sợ Phương Hồi không tìm được mình nên vừa về đến nhà là hỏi ba mẹ tôi có ai gọi điện thoại cho tôi không, câu trả lời không phải là cái mà tôi mong muốn. Tôi hiểu rất rõ rằng, mặc dù tôi rất nhớ Phương Hồi, nhưng chắc chắn có lúc nào cô nhớ đến tôi. Cảm giác này thực sự rất chán nản, nhưng đối với Phương Hồi, tôi thực sự cũng không biết phải làm thế nào.

Trong lúc đang vô cùng tuyệt vọng thì tôi nhận được điện thoại của Phương Hồi. Giọng ở đầu bên kia điện thoại có vẻ do dự, hỏi nhỏ tôi có đi cùng cô đến Vương Phủ Tỉnh mua ít đồ được không. Lúc đầu tôi còn định làm cao, nhưng vừa nghe thấy giọng nói mất tự tin đó của cô, lập tức đồng ý luôn mà không suy nghĩ gì nữa. Chúng tôi hẹn gặp nhau ở nhà thờ Vương Phủ Tỉnh, lúc cúp máy tôi nói “anh đợi em ở cổng nhà thờ”, giọng tôi rất thiết tha. Đây cũng là ý tưởng của tôi, biết làm thế nào được, bản tính của con trai Bắc Kinh là như vậy, với con gái lúc nào cũng muốn phải được lợi về mình.

Hôm đó Phương Hồi mặc một chiếc áo lông vũ trắng, từ xa thấy áo trắng như tuyết, mắt tôi liền sáng lên, nhìn cô chăm chăm.

“Anh nhìn gì vậy! Không quen à!”. Phương Hồi khua tay trước mắt tôi, được về nhà nghỉ dưỡng một thời gian, nhìn sắc mặt của cô khá hơn nhiều so với đợt ở Australia.

“Anh đang nghĩ lời thoại! Anh cảm thấy nếu không nói gì đó thì thật có lỗi với cảnh tượng trước mắt!”. Tôi trêu

“Thôi đi anh!”. Phương Hồi liền trề môi, một mình bước về phía trước.

Tôi liền cười và bước theo cô, có lẽ là do tôi hay tưởng bở, tôi luôn có cảm giác rằng sau khi ở cùng tôi một thời gian, Phương Hồi đã thay đổi được một chút. Cô không còn lạnh lùng, ngang ngạnh như hồi đầu, ví dụ cô không còn chỉ mặc đồ có gam màu lạnh nữa, thỉnh thoảng cũng thể hiện ra vẻ nữ tính.

Hôm đó tôi đi loanh quanh với cô ở Vương Phủ Tỉnh rất lâu, không những mua đồ mà Phương Hồi còn cắt tóc sau khi được tôi xúi giục. Nhìn vẻ luống cuống của cô khi ngồi trên ghế rất đáng yêu, lúc cắt tóc mái, lông mi chớp liên tục, khiến tôi chỉ muốn bước đến thơm một cái. Tôi ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chú mà không hề cảm thấy thời gian trôi qua chậm.

Cậu thợ cắt tóc cho cô liền khen tôi với Phương Hồi: “Người yêu chị tâm lý quá, rất kiên nhẫn!”. Phương Hồi ngượng quá mặt đỏ bừng, nhưng tôi lại rất khoái chí, bèn nói với cậu thợ: “Anh không vội đâu, em cứ cắt bình tĩnh, cắt đẹp cho người yêu anh là được!”. Cậu thợ lại khen một hồi nữa, Phương Hồi trợn mắt nhìn tôi, nhưng tôi vẫn rất vui vẻ.

Lúc ra khỏi tiệm cắt tóc trời đã tối, đèn trên đường đi đều đã bật sáng, mái tóc mới của Phương Hồi khiến cô rất nhỏ nhắn, ôm vào khuôn mặt, nhìn như học sinh cấp ba.

“Có đẹp không anh? Nhìn hơi lạ hả...”. Phương Hồi nghịch tóc mái, rụt rè hỏi tôi.

“Đẹp lắm! Rất đẹp! Tự nhiên anh lại thấy tự ti đi!”. Tôi cười nói.

“Anh chỉ nói linh tinh! Em cắt tóc, anh có gì đáng phải tự ti chứ?”. Phương Hồi nheo mắt nhìn tôi.

“Hiện tại nhìn hai đứa mình thấy không còn ở cùng lứa tuổi nữa, chắc bây giờ không còn ai đoán em là người yêu của anh nữa. Haizz, khó hiểu thật!”. Tôi giả vờ nói với vẻ chán nản.

“Ghét quá!”. Mặt Phương Hồi đỏ bừng lên, cô quay đầu bước đi hai bước rồi nói: “Anh chỉ thích đùa thôi”.

Tôi đứng yên tại chỗ, đột nhiên cô đứng khựng lại, giữa màn đêm, bóng cô nhìn rất nhẹ nhàng, yếu đuối, ánh đèn lấp lánh trên đầu, nhìn như có phần trong suốt, dường như chớp mắt là sẽ biến mất và chắc chắn tôi không muốn cô biến mất trước mắt tôi như vậy.

“Phương Hồi, anh không đùa đâu!”. Tôi gọi với theo bóng cô, có lẽ là do bị ức chế quá lâu, sau khi nói ra, tôi cảm thấy như trút được một gánh nặng.

Phương Hồi hơi ngửa đầu lên, sau đó từ từ ngồi thụp xuống.

Trước đó tôi tưởng rằng cô xấu hổ, nhưng sau đó càng nhìn càng thấy bất thường, bờ vai cô rung lên, rõ ràng như đang khóc. Tôi liền vội chạy đến, kéo cô hỏi sốt ruột: “Em sao vậy? Anh nói gì sai à? Em đừng giận nhé! Từ sau anh sẽ không nói thế nữa!”.

Đôi mắt Phương Hồi lộ rõ vẻ ngơ ngác, cô nhìn về phía sau lưng tôi. Và thế là tôi cũng ngoảnh đầu lại, màn hình khổng lồ ở đường đi bộ đang chiếu bài hát Niềm tin của Trương Tín Triết, khi ông hoàng của những bản tình ca nhìn đã có nét già nua hát đến câu “anh yêu em là nguồn sức mạnh đến từ linh hồn đến từ sự sống, ở nơi xa xôi đó, phải chăng em cũng đang nghe thấy tiếng gọi của anh, yêu là một niềm tin, đưa em trở về với anh”, nước mắt Phương Hồi liền lăn lã chã xuống tay tôi như chuỗi hạt đứt dây.

Nước mắt bị gió đêm thổi tới, lòng bàn tay tôi lạnh ngắt, giây phút đó đột nhiên tôi có cảm giác rằng, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ có được cô gái này.

52. Q.6 - Chương 2

Tôi không thể ngờ rằng lại ó một ngày tôi được nghe Phương Hồi kể về chuyện cũ của cô tại Bắc Kinh, lúc đầu tôi vẫn tưởng rằng sau khi quay về Bắc Kinh, chắc chắn chúng tôi đã làm lại từ đầu, nhưng nhìn

Phương Hồi đang thần thờ mà nước mắt lưng tròng, mọi thứ đã hóa thành bong bóng xà phòng.

“Em khóc gì vậy, lại nhớ đến cậu ấy à?”. Tôi hỏi cô.

Phương Hồi lặng lẽ gạt đầu, tôi hít một hơi thật sâu và nói: “Cũng không thể nhớ mãi như thế được!”.

Phương Hồi nhìn hàng đồ uống socola nóng trước mặt, hơi nóng bốc lên nghi ngút, giọng cô từ đó vọng lại, nghe rất hư vô.

“Trương Nam, em xin lỗi, hiện tại em vẫn chưa thể”.

“Em có thể kể cho anh biết sau đó thế nào được không? Sau đó thế nào?”. Tôi hỏi với vẻ rất không cam tâm.

“Sau đó à...”. Miệng Phương Hồi nở một nụ cười chua chát, tôi thấy cô dần dần bình tĩnh trở lại và đắm mình trong những năm tháng đó.

Mùa hè năm Phương Hồi học lớp 11, lần đầu tiên cô được gặp mẹ Trần Tầm - bà Trương Hiểu Hoa.

Trước đó cô cũng đã từng được xem ảnh, chỉ có điều ảnh chỉ thể hiện trên một mặt giấy, khi được gặp một con người lập thể, vẫn khiến cô cảm thấy luống cuống. Lúc đầu cô không định gặp bà Trương Hiểu Hoa, cô đã đòi về từ lâu, nhưng Trần Tầm vẫn kéo cô chơi cái nọ, nghịch cái kia, lằng nhằng một hồi lâu thì nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Dường như cả ba người đều có vẻ mất tự nhiên, Trần Tầm là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“Mẹ, đây là Phương Hồi bạn cùng lớp với con, bọn con đang đợi kết quả bài tập hè!”. Trần Tầm giới thiệu.

“Cháu... chào cPhương Hồi không dám ngẩng đầu lên.

“Ừ, chào cháu, trước đây cô có nghe Trần Tầm nhắc đến cháu, Phương Hồi vẽ tranh đẹp lắm đúng không?”. Bà Trương Hiểu Hoa liền mỉm cười nói: “Bối Bối, sao không lấy kem mời Phương Hồi ăn con?”.

Đột nhiên bị nhắc đến tên ở nhà, Trần Tầm có vẻ ngại ngùng, Phương Hồi cúi đầu cười nói: “Dạ thôi cô ạ, cháu chuẩn bị về đây ạ”.

“Vội thế cháu, đến giờ ăn cơm rồi, ở lại ăn cơm với cô nhé!”. Bà Trương Hiểu Hoa nhiệt tình mời.

“Hay là ở lại ăn cơm nhà tớ, không phải cậu nói tối nay ba cậu không về nhà đó sao?”. Trần Tầm ngoái đầu lại hỏi cô.

“Thôi...”. Phương Hồi chưa nói hết thì bị bà Trương Hiểu Hoa ngắt lời.

“Nhà không có người hả? Thế thì càng không thể cho cháu về được! Cháu đừng ngại, cứ ở đây ăn cơm đi!”.

“Dạ cháu cảm ơn cô”. Phương Hồi hậm hực liếc Trần Tầm một cái rồi đành nhận lời.

“Cháu đừng khách khí!”. Bà Trương Hiểu Hoa vừa mặc tạp dề vừa nói: “Tiện thể hai đứa giúp cô một việc, đi mua ít tỏi. Bối Bối, con vào lấy ít tiền trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, xem xem Phương Hồi thích ăn gì thì mua về ăn nhé”.

Trần Tầm không đợi Phương Hồi từ chối mà vâng dạ ngay, cậu vào lấy tiền rồi cùng Phương Hồi đến siêu thị gần nhà.

Hai đứa vừa chọn đồ vừa nói chuyện, Phương Hồi liền trách cậu: “Cậu cũng tệ thật, sao cứ bắt tớ ở lại ăn cơm cho bằng được? Ngại chết đi được!”.

“Sợ gì chứ, hồi xưa đám Đường Hải Băng, Ngô Đình Đình thường xuyên đến nhà tớ ăn cơm chục. Cậu về thì cũng chỉ có một mình, ăn gì chứ?”. Trần Tầm liền giải thích.

“Tớ không giống bọn họ, từ nhỏ đã quen cậu, tớ không quen ba mẹ cậu lắm, về nhà nấu bát mì tôm là được, đỡ lách cách”. Phương Hồi bình thản nói.

“Thế đâu có được! Mì tôm chẳng bổ béo gì!”. Trần Tầm phát hiện ra mình đã lỡ lời bèn vội lãng sang chuyện khác: “Mẹ tớ nấu ăn ngon lắm, chắc chắn cậu sẽ thích, lần sau sẽ muốn đến tiếp!”.

“Thôi đi! Cứ làm như tớ hấu ăn như cậu ấy”. Phương Hồi bật cười.

Thấy cô cười, Trần Tầm cũng yên tâm hơn. Hai đứa loanh quanh một hồi, mua không ít đồ ăn vặt như socola, bim bim... Về đến nhà cơm canh đã gần nấu xong, ba Trần Tầm không có nhà, ba người ngồi ăn quanh chiếc bàn nhỏ. Bà Trương Hiểu Hoa liên tục gấp thức ăn cho Phương Hồi và cười hỏi cô: “Có phải lớp mấy đứa vừa mới chia xong đúng không? Cháu chọn ngành xã hội hay ngành tự nhiên?”.

“Dạ ngành tự nhiên ạ, cháu và Trần Tầm vẫn cùng lớp ạ”. Phương Hồi đưa bát đón lấy thức ăn và trả lời.

“Ừ, học ngành tự nhiên thì tốt, lúc điền nguyện vọng có nhiều sự lựa chọn. Con gái ít người học giỏi các môn tự nhiên, chắc chắn cháu học rất giỏi, bình thường cháu nhớ giúp Trần Tầm nhé, chịu khó giảng bài cho bạn ấy”.

“Bạn ấy học các môn tự nhiên giỏi hơn cháu ạ”.

“Mẹ nghe thấy chưa?”. Trần Tầm ngẩng đầu lên nói với vẻ rất tự hào.

“Cái đó cũng chỉ là dựa vào mấy trò thông minh vặt mà thôi! Trần Tầm học không chắc đâu!”. Bà Trương Hiểu Hoa lườm con trai một cái rồi quay sang nói với Phương Hồi: “Trần Tầm vẫn còn ham chơi lắm! Ngay từ nhỏ đã có tính bộp chộp, không ham học, ngày nào cũng chơi với mấy đứa bạn hàng xóm, trước khi vào lớp một, lúc nào cũng thích xé sách vở để gấp nọ gấp kia!”.

“Mẹ! Mẹ đừng nói linh tinh nữa!”. Trần Tầm n với vẻ ngượng ngùng.

“Mẹ đâu có nói linh tinh? Không phải con toàn mang đi để gấp bàn gấp ghế, chơi đồ hàng với Đình Đình còn gì? Dương Tình dẫn mẹ đến xem, mẹ vẫn còn nhớ như in mà!”. Bà Trương Hiểu Hoa cười mắng con trai.

“Mẹ!”. Trần Tầm liếc trộm Phương Hồi rồi la lớn.

“Hồi đó nhỏ, lớn lên chắc chắn sẽ không thế nữa ạ”. Phương Hồi nhìn xuống dưới nói.

“Ừ, bây giờ thì biết nghĩ hơn rồi”. Bà Trương Hiểu Hoa vỗ vai con trai nói: “Bình thường hai đứa nhớ theo dõi nhắc nhở nhau, cố gắng thi được vào trường đại học nổi tiếng!”.

“No vấn đề mẹ ạ!” Trần Tầm gấp một miếng thức ăn và trả lời với vẻ rất tự tin.

Ăn xong cơm, Phương Hồi liền xin phép ra về, bà Trương Hiểu Hoa tiễn cô ra cửa, sau đó lại đưa cho cô một túi đồ ăn vặt, cười tủm tỉm mời cô lần sau lại đến nhà chơi, đồng thời dặn dò Trần Tầm nhớ phải đưa bạn lên xe. Phương Hồi rất biết ơn bà, cô cảm thấy bà rất hiền lành, là một người mẹ dịu dàng, không giống với bà Từ Yến Tân, không hề tỏ ra ghê gớm. Trần Tầm cũng rất vui, hai đứa lén nắm tay nhau trên đường, mặc dù đã chuẩn bị lên lớp 12, nhưng cả hai đều không thấy sợ. Vì chúng đều tin rằng, cho dù đến lúc nào, chắc chắn cũng sẽ luôn ở bên nhau.

Hôm đi đăng kí cho học kì mới, Phương Hồi đến hơi muộn.

Trước đó một hôm bọn họ đi tiễn Tô Khải cùng Lâm Gia Mạt, vì phải tập bóng nên Triệu Diệp không đi, nhưng mọi người đều hiểu, đây chỉ là một cái cớ để thoái thác mà thôi, chẳng qua là cậu không muốn ngại lần thứ hai nữa. Lâm Gia Mạt không hề tỏ ra buồn bã, đúng như những gì đã cam đoan, từ đầu đến cuối cô đều mỉm cười, mỉm cười ăn cơm, mỉm cười mua vé tiễn, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt Tô Khải. Trong khi Tô Khải lại có vẻ lưu luyến, dặn đi dặn lại cô, nào là phải yên tâm học hành, chú ý sức khỏe, thường xuyên liên lạc gì đó.

Trần Tầm đã dành riêng cho họ một chút thời gian, kéo Phương Hồi và Kiều Nhiên sang một bên. Trước lúc tàu chạy, trời mưa lất phất, Lâm Gia Mạt không tránh mưa mà đứng yên nhìn tàu chuyển bánh. Trần Tầm giơ áo lên, che cho Phương Hồi đến mái che để tránh mưa. Cậu quay đầu nhìn Lâm Gia Mạt, sau đó lại chạy lại, kéo tay cô nói: “Đứng dưới mưa sẽ không nhìn thấy cậu khóc hả? Đừng có tự lừa dối mình, lừa dối người khác nữa”.

Lâm Gia Mạt liền lau mặt, giọng khản đi nói: “Chỉ có cậu là thông minh! Ra oai gì vậy!”.

“Đừng nói linh tinh nữa! Mau lên!”. Trần Tầm giơ áo lên nói: “Tớ sắp ướt như chuột lột rồi! Sang thu rồi, trời lạnh lắm!”.

Lâm Gia Mạt liền cười và trú dưới áo Trần Tầm, ra sức kéo áo cậu nói: “Ghé sát vào đi! Cánh tay tớ ướt hết rồi!”.

“Hè! Không phải vừa nãy cậu giả vờ làm hôn vọng phu đó sao!” Trần Tầm trợn mắt nhìn cô, nhưng vẫn ghé sát vào cô.

“Cậu ghé sát vào tớ như vậy không sợ Phương Hồi ghen à?”. Lâm Gia Mạt cười ranh mãnh hỏi.

“Tôi xin chị! Chị ghé sát vào tôi đó chứ! Phương Hồi nhà tôi không phải là người nhỏ nhen như vậy đâu!”. Mặc dù miệng thì nói như vậy, nhưng ánh mắt Trần Tầm vẫn liếc về phía Phương Hồi.

Lúc đó Phương Hồi đã xuống dưới, đang đứng cạnh Kiều Nhiên, tay che đầu chạy xuống cầu thang, nhìn từ xa, bóng hai người như nhập vào làm một.

Mấy đứa đều bị ướt, buổi chiều Phương Hồi liền hắt xì hơi nên về nhà sớm cùng Lâm Gia Mạt. Trần Tầm đến nhà Kiều Nhiên, ba mẹ cậu đều đi nước ngoài, ở nhà không có ai quản, hai đứa hào hứng chơi game khá lâu. Trần Tầm nghĩ bụng ngày hôm sau đến trường báo danh chắc cũng không có vấn đề gì liên ở lại nhà Kiều Nhiên, vừa chơi vừa trò chuyện, mãi đến nửa đêm mới ngủ.

Chính vì bị cảm nên ngày hôm sau Phương Hồi mới đến muộn, cô bước đi trên hành lang vô cùng yên tĩnh mà lòng thấy thấp thỏm không yên, bèn vội ngó vào cửa sổ xem. Vừa nhìn là thấy lo, bạn bè đang ngồi học rất nghiêm túc. Phương Hồi vội chạy đến cửa lớp tự nhiên A, bấm bụng hô: “Thưa cô em đến rồi ạ”.

Ánh mắt của bạn bè trong lớp liền đổ dồn về phía Phương Hồi, căng thẳng quá cô liền cúi đầu xuống, cô giáo đứng trên bục giảng lạnh lùng gỡ sổ điểm ra hỏi: “Cô là Phương Hồi đúng không?”.

“Dạ vâng ạ”. Phương Hồi gật đầu.

“Trong lớp chỉ có một mình cô là con gái không đến báo danh!”. Cô giáo cau mày nói: “Cô vào ngồi ở ghế trống đằng kia đi! Tại sao ngày đầu tiên của năm lớp 12 đã đến muộn hả? Trần Tầm và Kiều Nhiên cũng ở lớp cũ của cô đúng không? Cô Hân không thông báo với các cô cậu hay là thế nào? Chỉ còn thiếu ba cô cậu nữa thôi. Lớp cuối cấp rồi mà còn chảnh mắng như vậy sao được? Với thái độ như các cô các cậu, liệu có thi được trường điểm không? Có phải hiện giờ Bộ giáo dục đều đề cao “giảm tải” nên các cô các cậu không lo nữa đúng không? Tôi nói cho các cô các cậu biết nhé, “giảm tải” cũng không đến lượt các cô các cậu, chỉ cần vẫn còn thi đại học thì các cô các cậu đều không thể nhàn nhã đứng đỉnh được. Đến lúc đó không đủ điểm nguyện vọng một, ai còn quan tâm đến cái “giảm tải” hay không “giảm tải” hả? Với tôi, thi đại học là quan trọng hơn cả!”.

Từ nhỏ đến lớn, Phương Hồi chưa bao giờ bị cô mắng như tát nước vào mặt như vậy, lúc đó thực sự chỉ muốn có lỗ nẻ để chui xuống. Cô không mang vở, ngồi trong giờ học mà như ngồi trên lửa, chuông vừa reo hết tiết, cô liền chạy ngay ra cửa, cầm thẻ điện thoại 201 gọi cho Trần Tầm và Kiều Nhiên.

“A lô...”. Một hồi lâu điện thoại mới thông máy, lúc nghe máy, Kiều Nhiên Nhiên vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở.

“Hai cậu mau đến đi! Hôm nay vào học chính thức rồi!”. Phương Hồi sốt sắng nói.

“Hả? Không phải hôm nay chỉ báo danh đó sao? Tui rồi! Trần Tầm, dậy đi thôi!”. Kiều Nhiên la lớn.

“Tớ cũng vừa mới biết, đã học hết một tiết toán rồi! À đúng rồi, các cậu đừng quên mang sách nhé!”. nhắc bọn họ.

“Ừ ừ, bọn tớ đến ngay đây! Bye bye nhé!”. Kiều Nhiên vội cúp máy xuống.

Nói là nhanh nhưng mười hai giờ trưa hai đứa mới có mặt ở trường. Không nằm ngoài dự đoán, buổi trưa, bọn họ đã bị cô chủ nhiệm mới là cô Lí quạt ột trận. Phương Hồi đợi bọn họ ở cửa phòng của khối, đúng lúc cô Hân từ trong bước ra, cô chưa có nhiều kinh nghiệm, không chủ nhiệm được lớp tự nhiên A nên được phân sang chủ nhiệm lớp B.

“Tôi thấy các em giỏi thật đấy! Bây giờ đã là mấy giờ rồi? Cũng không biết nghỉ đến học hành!”. Cô Hân cau mày nói: “Trước đó tôi còn giới thiệu Trần Tầm làm lớp trưởng với cô Lí nữa, thật làm tôi mất mặt quá!”.

“Bọn em không biết hôm nay vào học luôn, không phải chương trình thời sự nói hè không mở lớp học thêm đó sao ạ”. Phương Hồi âm ức nói.

“Đây không phải là lớp học thêm mà gọi là khai giảng sớm!”. Cô Hầu trợn mắt mắng.

“Thế... các bạn ấy không sao chứ ạ?”. Phương Hồi rụt rè hỏi.

“Cô Lí đang phê bình, cũng chỉ có những cô giáo nghiêm như cô Lí mới quản lí được các em! Tôi không quản được!”.

Cô Hầu nói mấy câu rồi đi, Phương Hồi lại đợi thêm lúc nữa, Trần Tầm và Kiều Nhiên mới xì mặt đi ra.

“Sao rồi?”. Phương Hồi vội bước đến hỏi.

“Còn sao được nữa, bị quạt ột trận thôi!”. Trần Tầm lườm lườm trả lời.

“Tớ đã bảo các cậu là phải nhanh lên mà! Sao giờ này mới đến?”.

“Cậu hỏi cậu ấy í! hậm hực lườm Trần Tầm một cái.

“Tớ cũng không muốn thế mà!”. Trần Tầm âm ức nhìn Phương Hồi rồi kể: “Bọn tớ ra khỏi nhà thì đã muộn, nhà cậu ấy có cái xe máy, tớ bảo thôi đi cái này đi, kiểu gì cũng nhanh hơn xe đạp. Bọn tớ đang lao như bay trên đường Bình An thì đằng sau có một chiếc moto đuổi riết, tớ nghĩ thằng cha này lắm chuyện thật, giờ này mà dám dọ tốc độ với ông, thế là giục Kiều Nhiên tăng tốc, tớ cũng không ngoái đầu lại, ai ngờ là mấy chú công an! Hic! Xe bị tịch thu, lại còn bị phạt nữa! Hai thằng tớ chạy từ đường Bình An về đây! Kiều Nhiên thôi cậu cũng dừng buồn, m.kiếp, chuyện này đúng là số mình là số con rệp chứ không trách gì chính phủ được!”.

“Giờ mà cậu còn đùa được à!”. Phương Hồi thở dài nói: “Kiều Nhiên cậu còn vào hòa với cậu ấy nữa à!”.

“Ai mà ngăn được cậu ấy!”. Kiều Nhiên nói với vẻ bó tay.

“Bà chằn này cũng kinh khủng quá! Vừa vào năm học mới đã chửi mình như tát nước, vạn sự khởi đầu không thuận lợi!”. Trần Tầm giơ ngón tay lên về phía văn phòng của khối.

“Cứ đợi đó! Bọn mình tha hồ mà hưởng!”. Kiều Nhiên lắc đầu nói.

53. Q.6 - Chương 3

Quả nhiên không nằm ngoài sự dự đoán của Kiều Nhiên, từ đó trở đi cô Lí không hề có thiện cảm với ba đứa, sau bài thi tháng đầu tiên, Kiều Nhiên đã bị gạt sang lớp B, may mà trước đó cậu đã có sự chuẩn bị về mặt tinh thần, nên cũng không thấy buồn. Trần Tầm thì ra sức an ủi cậu, Kiều Nhiên cũng không quan tâm, cậu cảm thấy học ở lớp này quá mệt, sang đây, cái gọi là “giảm tải” bị biến thành “tăng tải” như công thức toán học, sang lớp khác cũng là một sự giải thoát.

Vì toàn là những học sinh giỏi của các lớp, nên người nào cũng học rất kinh khủng, chỉ mong giờ giải lao cũng được ngồi giải toán đề, theo lời Triệu Diệp, cả lớp như một đàn gia súc. Không những vậy, giáo viên cũng đều là “loại giỏi” hoặc “xuất sắc”, duy trì truyền thống tốt đẹp yêu cầu nghiêm khắc đối với học sinh. Hàng ngày môn tiếng Anh phải học thuộc những câu quan trọng trong bài khóa, ngày hôm sau chép chính tả, nếu không chép được thì thật là đáng tiếc, ngài cứ việc ngoan ngoãn về nhà chép hai mươi lần. Môn ngữ văn thì vô vàn các bài có chữ khó, chữ viết sai, thường thức văn học, văn hóa Trung Quốc bác đại tinh thâm, chỉ có cái mình không nghĩ tới, không có cái cô không ra đề được. Toán lí hóa thì sách vở chồng chất cao đến tận thắt lưng, thật đúng là biển học vô bờ. Cứ như vậy, không những Kiều Nhiên không chịu nổi mà ngay cả xếp số của Phương Hồi và Trần Tầm cũng bị tụt xuống.

Và cô Lí thì vẫn cứ liên tục đe dọa, nào là đừng có tưởng lớp 10, 11 học giỏi mà lớp 12 vào được đại học, đừng tưởng chỉ dựa vào chút trí thông minh mà có tên trên bảng vàng, trường đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh chỉ mở cửa cho những ai biết chịu khó, chăm chỉ, chứ không phải dành riêng cho những kẻ đầu cơ. Những câu nói này đã kích thích Trần Tầm, khiến cậu chưa bao giờ hụt hẫng như vậy, Phương Hồi lại càng cả nghĩ hơn, chỉ mong được đỡ thứ nhất, thứ hai ngay lập tức, nhưng càng mong lại càng cuống.

Chính vì thế trong bối cảnh này, khi sự việc đó xảy ra, hai đứa gần như suy sụp.

Nguyên nhân là bài phát biểu hàng ngày của cô Lí sau giờ tự học buổi tối, đây là thời điểm khổ sở nhất đối với Trần Tầm, để tránh những lời phê bình bóng gió của cô, Trần Tầm luôn cúi đầu giả vờ không nhìn cô, có lúc thậm chí còn nằm sấp xuống bàn chợp mắt nghỉ ngơi.

Hôm đó vừa bước vào lớp, cô Lí đã gọi thẳng tên Trần Tầm, cô cau mày nói: “Trần Tầm dậy đi! Đừng có suốt ngày mắt mũi lơ đãng như vậy! Một thì tối phải ngủ nhiều hơn! Toàn làm những chuyện không đâu!”.

Trần Tầm nghe mà thấy buồn nôn, miễn cưỡng ngồi ngay ngắn trở lại, Phương Hồi ngoảnh đầu lại nhìn cậu, nét mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Tôi biết lớp các em rất mệt, tôi cũng không muốn nói những điều này trong th quan trọng này, nhưng do một số học sinh không tự giác nên hôm nay tôi buộc phải nói chuyện này”. Cô Lí nghiêm mặt đứng trước bục giảng nói, đám học sinh vốn đang uể oải bên dưới đều ngẩng đầu lên. “Hôm nay khi tôi giảng bài ở lớp xã hội, có hai cô học sinh đã viết giấy nói chuyện với nhau và bị tôi tịch thu. Tạm thời chưa nói đến chuyện trong giờ cô giáo đang giảng bài, viết giấy cho nhau là chuyện không tôn trọng thầy cô, không có trách nhiệm với mình, mà chỉ nói riêng về nội dung của mẩu giấy đó. Truyền giấy cho nhau là hành vi lén lút, có chuyện gì quang minh chính đại mà không gặp thẳng nhau để nói được? Sao cứ phải truyền giấy? Chắc chắn là có chuyện gì mờ ám! Các em lớn bằng từng này rồi, tôi cũng không vòng vo nữa. Tuổi dậy thì có thiện cảm với bạn khác giới là chuyện rất bình thường, nhưng các em phải xử lý cho khéo tình cảm này, không thể để nó phát triển thành mối quan hệ không hay, ảnh hưởng đến người khác, đồng thời cũng ảnh hưởng đến mình. Đặc biệt là năm lớp 12, các em bảo đây là thời điểm để nghĩ đến những chuyện đó ư? Sân trường là nơi để các em nắm tay nhau nói chuyện yêu đương sao? Tôi không nói nhiều nữa, tôi nề mặt các em thì các em cũng phải biết, nếu tự giác thì chủ động đến gặp tôi để nói chuyện, đừng để cuối cùng tôi phải gọi đến tên, như thế thì không hay đâu đấy”.

Câu nói của cô Lí đã khiến bầu không khí lớp lập tức rơi vào trạng thái áp suất thấp, tất cả mọi người đều cúi đầu không dám ho he gì, cũng có người quay sang ngó nghiêng, đưa mắt nhìn lên nhau, dò đoán ai là học sinh xui xẻo bị cô Lí bắt được. Còn Trần Tầm và Phương Hồi thì tái mặt đi, hai đứa tim đập thình thịch, thậm chí hai hàm răng Phương Hồi còn va vào nhau cầm cập.

Lúc cô Lí tuyên bố hết giờ, Phương Hồi như phạm nhân được tháo cùm, người mềm nhũn. Cô ngoảnh đầu lại nhìn Trần Tầm với ánh mắt tuyệt vọng, Trần Tầm lại cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Đợi bạn bè về gần hết rồi, Trần Tầm mới xị mặt bước đến chỗ Phương Hồi, Phương Hồi liền hỏi nhỏ: “Cô Lí... nói bọn mình à?”.

“Chắc không phải đâu...”. Trần Tầm lắc đầu nói: “Vụ này do lớp xã hội gây ra, bọn họ truyền giấy cho nhau thì liên quan đến gì đến bọn mình, không phải đâu”.

“Thế tại sao cô ấy lại nói như vậy? Tố cảm thấy sống lưng lạnh toát, dường như cô ấy nói với tố vậy...”. Phương Hồi uể oải bò sấp xuống bàn nói.

“Từ trước đến nay cô ấy toàn nói với giọng như vậy mà. Mặc kệ đi!”. Trần Tầm bực bội nói.

“Hay là tố đến gặp cô để nói chuyện vậy? Đừng để mọi chuyện vỡ lở ra”. Phương Hồi mím môi nói.

“Cậu dở hơi à!”. Trần Tầm cuống quýt nói: “Thế thì khác gì không khảo mà xưng? Nhớ những điều cô nói không phải là bọn mình thì sao? Thế từ sau cô càng có thành kiến với bọn mình à? Hơn nữa chuyện này làm to được đến đâu? Cô cũng chỉ dọa mọi người mà thôi, rút dây động rừng, sợ học sinh yêu sớm í mà!”

“Ừ”. Phương Hồi đáp với vẻ lo lắng, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

“Thôi từ giờ... bọn mình đừng đi với nhau nữa, cậu về trước, năm phút sau tố mới về, sau đó sẽ gặp nhau ở con đường nhỏ phía cửa sau”. Trần Tầm nhìn vào túi áo trên áo khoác của mình, mặc dù miệng nói không sao, nhưng trong lòng cậu vẫn rất lo.

“Không cần đâu, tố về thẳng nhà, lát nữa cậu cũng về thẳng nhà đi”. Phương Hồi nói, hiện giờ cô không còn tâm trạng nào để về cùng với Trần Tầm nữa.

Hai đứa thấp thỏm ngủ một đêm, ngày hôm sau cô Lí không nhắc đến chuyện này nữa, mọi thứ lại như bình thường. Sau đó qua tìm hiểu, Trần Tầm biết, người bị cô bắt được là Vương Mạn Mạn, Trần Tầm cũng ngại hỏi người ta viết gì, có liên quan đến cậu hay không. Tóm lại là chuyện này không ai đứng ra nhận cả, cũng không có ai gây phiền hà gì cho bọn họ, thế là dần dần hai đứa cũng đã yên tâm hơn, chỉ có điều trong giờ giải lao, giờ nghỉ trưa không tụ tập với nhau nữa.

Sau khi kì thi tháng kết thúc không lâu, để đón đố được học sinh nhiều hơn, các lớp 12 đều tổ chức họp phụ huynh. Lúc phát sổ ghi điểm, Phương Hồi lại nhìn thấy mẹ Trần Tầm, bà Trương Hiểu Hoa vẫn rất hòa nhã, dễ chịu, còn đứng nói chuyện với cô một lúc, hỏi tình hình học tập và xếp số của cô trong kì thi tháng.

Chào bà Trương Hiểu Hoa xong, lần đầu tiên Phương Hồi và Trần Tầm cùng về nhà sau sự kiện truyền giấy. Phụ huynh và giáo viên được gặp nhau đồng nghĩa với việc học sinh được thả lỏng, hai đứa đã cảm thấy thoải mái hơn ngày ức chế vừa rồi. Trần Tầm mua củ khoai nướng, thơm nức, khói bốc nghi ngút, mỗi đứa một nửa, Trần Tầm cắn một miếng to nói: “Thời điểm này khoai chưa ngon lắm, nhạt quá!”.

“Ngon đó chứ!”. Phương Hồi vừa thổi vừa nói: “Cậu chỉ con nhà lính, tính nhà quan!”.

“Thôi đi! Đó là vì cậu chưa được ăn loại ngon! Ở gần nhà bà ngoại tớ có một quán chuyên bán khoai nướng, ngoài vỏ là một lớp bọc đường, bẻ ra bên trong đỏ rực, chắc chắn, thơm tuyệt!”.

“Hôm nào cậu mua cho tớ nhé”.

“Ừ! Đợi thi đại học xong tớ sẽ đưa cậu đi! Mỗi đứa ăn luôn hai, ba củ!”.

“Coi bộ dạng của cậu kìa!”. Phương Hồi liền cười.

“Cười cái gì chứ, giỏi thì cậu đừng ăn!”. Trần Tầm xoa đầu cô, Phương Hồi vội tránh, vừa cười vừa đánh cậu.

Trần Tầm đưa Phương Hồi đến bến xe bus, trước khi lên xe còn thơm trộm cô một cái, Phương Hồi che mặt chạy mất, rồi cô bực bội trốn mắt nhìn Trần Tầm đang đứng dưới cười ranh mãnh, cậu vẫy tay rất chầy chểnh mảng và nói lớn: “Tối tớ sẽ gọi điện cho cậu!”. Phương Hồi gật đầu, xe bus bắt đầu chuyển bánh, dần dần bỏ cậu lại sau lưng, biến thành một chiếc bóng màu xanh thẫm.

Và tối hôm đó, cuối cùng Phương Hồi lại không đợi được điện thoại của Trần Tầm.

Sau khi về đến nhà, ông Phương Kiến Châu không nói gì với cô, đây là chuyện rất hiếm gặp, vừa vào đến phòng khách là gọi điện thoại. Phương Hồi loáng thoáng nghe thấy hình như ông đang cãi nhau với bà Từ Yến Tân qua điện thoại, giọng ông mỗi lúc một to hơn, dần dần Phương Hồi cũng nghe thấy tên mình. Ba mẹ cô vẫn kết thúc cuộc nói chuyện trong sự bực bội như mọi bận, ông Phương Kiến Châu cúp điện thoại rất mạnh, bực bội đẩy cửa phòng Phương Hồi ra quát: “Ra đây!”.

Phương Hồi run rẩy bước ra phòng khách, ông Phương Kiến Châu ngồi trên ghế sofa, mặt sầm xuống, nói lớn: “Phương Hồi, tao không ngờ mày lại làm được chuyện đó! Mày nói đi!”.

“Chuyện gì vậy ba?”. Đột nhiên Phương Hồi có linh cảm chẳng lành, nhưng vẫn không muốn tin chuyện đó đã xảy ra thật.

“Còn chuyện gì nữa hả? Có cần phải tao nhắc nữa không? Được, để tao nhắc, Trần Tầm!”.

Ông Phương Kiến Châu ném mạnh chiếc điều khiển ti vi xuống tràng kỉ, phát ra tiếng kêu rất mạnh. Còn Phương Hồi chỉ cảm thấy cô như bị rơi xuống địa ngục cùng với âm thanh này, đầu óc quay cuồng, trái tim như bị xé ra làm trăm mảnh, sợ hãi, chán chường.

“Chúng mày giỏi thật đấy! To gan đến mức để thầy cô và bạn bè cả trường biết hết! Cô Lí đã gọi riêng tao và mẹ Trần Tầm ra để nói chuyện, nói học sinh lớp khác truyền giấy cho nhau bàn tán chuyện hai đứa mày, nói nào là yêu nhau rồi, ngày nào cũng cầm tay nhau đi học, tan học. Lúc đó tao xấu hổ không còn mặt mũi nào, chúng mày không cảm thấy xấu hổ hả? Cô Lí bảo cho chúng mày cơ hội, lên gặp cô để nói chuyện, nhưng không đứa nào thèm để ý đến lời cô, vẫn cứ nhơn nhơn, sao mà to gan lớn mật thế chứ? Mày nói đi ai đã dạy mày hả? Mày đừng tưởng không ai biết mấy trò mèo đó của chúng mày nhé, nhà nó điện thoại máy mẹ máy con, tối đến chúng mày gọi điện thoại, máy mẹ đặt trong phòng mẹ nó liền nhấp nháy, người ta đã biết từ lâu rồi, chẳng qua là ngại nhắc mày thôi! Mẹ Trần Tầm nói mày đã từng đến nhà nó ăn cơm

đúng không? Con gái lớn ngần này rồi mà không biết... Hả! Để mẹ bạn mình nói mình như vậy! Đáng lẽ những việc này không nên nói với ba mày, nhưng mẹ mày không hề quan tâm, chỉ biết cầm đầu đi kiếm tiền thôi! Mẹ Trần Tầm bảo muốn mẹ mày gọi điện thoại cho bà ấy, đó, vừa gọi điện thoại xong mẹ mày lại cãi nhau với tao. Lúc cần giáo dục không giáo dục, xảy ra việc rồi mới nghĩ mình là Gia Cát Lượng! Tao nói ày biết nhé, mấy ý đồ đó của bọn mày chấm dứt ngay lập tức cho tao! Bình thường thằng hay gọi điện thoại ày vào buổi tối là Trần Tầm phải không? Tao hỏi ai gọi thì bảo là bạn, tao còn không biết là bạn à! Định lèo ba mà đúng không! Từ nay trở đi mày không được gọi điện thoại nữa! Hối bài tập, đối chiếu đáp số đều không được! Hàng ngày buổi sáng tao đưa mày đi học, tối đến đúng bảy giờ có mặt ở nhà. Nếu mà tao còn phát hiện ra mày và thằng đó không chấm dứt thì đừng trách tao, đến lúc đó tao sẽ không nể mặt mày nữa đâu đấy!”

Phương Hồi vừa khóc vừa nghe ông Phương Kiến Châu giáo huấn, nổi xấu hổ, sợ hãi, bởi những câu nói đáng sợ đó hằn sâu trong trái tim cô, tựa như một người bị từng xẻo, khiến cô vô cùng đau đớn, không biết chỗ nào để né tránh.

“Nghe rõ chưa! Nói đi!” Ông Phương Kiến Châu tiếp tục nghiêm giọng tra khảo.

“Con... con biết rồi...”. Phương Hồi nức nở đáp.

“Đi rửa mặt rồi làm bài tập đi!”. Ông Phương Kiến Châu châm lửa hút thuốc, khua tay nói.

Phương Hồi quay đầu đi về phòng mình, chỉ là một cánh cửa hẹp, trước khi và sau khi bước vào là hai khoảng trời hoàn toàn khác nhau, khiến cô cảm thấy thế giới đã đến ngày tận thế.

54. Q.6 - Chương 4

Đêm hôm đó Phương Hồi gần như không chợp mắt, ngày hôm sau đúng là ông Phương Kiến Châu chở cô đến trường thật, rồi lại dặn dò, đe dọa một hồi ở cổng trường, khiến Phương Hồi một lần nữa cảm nhận được rằng, tất cả những chuyện đã xảy ra không phải trong giấc mơ, mà là hiện thực đau thương không thể nào thay đổi.

Phương Hồi đã gặp Trần Tầm trước cửa lớp, mặt cậu nhìn cũng rất tiêu tụy, rõ ràng là hôm qua bà Trương Hiểu Hoa cũng đã nói những điều tương tự với cậu. Hai đứa bình thường rất thân thiện với nhau, lúc này sau khi nhìn thấy nhau đều hơi sững lại, Phương Hồi mắt đỏ hoe, cúi đầu đi vào lớp, lúc đó Trần Tầm định nói gì đó, nhưng ngẩng đầu lên nhìn thấy tấm biển ghi dòng chữ “văn phòng khối 12”, cuối cùng miệng đã há ra nhưng không thốt ra được lời nào. Hai đứa vội tránh nhau ra, một đứa đi trước, một đứa đi sau, giống như hai bạn cùng lớp không thân nhau lắm, lần lượt đi vào lớp.

Đến giờ nghỉ trưa, Phương Hồi và Trần Tầm cùng bị gọi lên văn phòng. Văn phòng của khối 12 có phòng trong và phòng ngoài, cô Lí gặp riêng từng đứa để nói chuyện, nói chuyện với Trần Tầm trước, Phương Hồi đứng ở ngoài đợi.

Bàn làm việc của cô Hầu đặt ở phòng ngoài, cô vẫy tay gọi Phương Hồi đang đứng ở cửa: “Có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại gọi hai đứa hả?”.

“Dạ hỏi chuyện ạ...”. Phương Hồi thực sự không biết phải trả lời thế nào, mặt đỏ bừng lên.

“Hỏi chuyện gì vậy?”. Cô Hầu hỏi.

“Chuyện yêu đương thôi! Hai học sinh của lớp cô yêu nhau, cô quên mấy hôm trước cô Lí nói chuyện về mẫu giấy đó à?”. Cô Thôi bên cạnh tiếp lời.

“Gi cơ?”. Cô Hầu tròn tròn mắt và nói với vẻ sững sốt: “Không phải là nói lớp xã hội đó sao? Em cũng không nghe kĩ, sao lại biến thành hai em này hả?”.

“Mấy em học sinh khác truyền giấy cho nhau nói về chuyện của hai em này, người ta là đôi tình nhân học trò, hình như còn thông báo cả cho phụ huynh của hai em nữa, cô làm chủ nhiệm lớp hai năm mà không phát hiện ra hả?”. Cô Thôi hỏi.

“Làm sao em phát hiện ra được!”. Cô Hu cau mày hỏi: “Phương Hồi, em nói đi, rốt cuộc là thế nào vậy? Cô thấy bình thường nhóm năm bạn của em chơi với nhau thân lắm mà, đúng ra là em thân Kiều Nhiên hơn, sao tự nhiên lại có chuyện với Trần Tầm?”.

“Là... như vậy ạ...”. Phương Hồi nói nhỏ.

“Không ngờ bình thường em ít nói như vậy mà lại to gan quá! Cô nói thật là các em làm những chuyện đó không hề có ích gì, chưa nói đến việc làm ảnh hưởng đến học tập, em tưởng sau này các em sẽ ở mãi bên nhau à? Cuộc đời con người còn dài lắm, còn thay đổi nhiều lắm! Nếu các em đổ hai trường khác nhau thì phải xa nhau là cái chắc. Hơn nữa em thấy Trần Tầm là người nghiêm túc hả? Cậu ấy thông minh, cậu ấy chơi được, em có được không? Em vốn là cô bé thích tỉ mỉ, chi tiết, cô khuyên em đừng để mất quá nhiều công sức vào việc này, thật không đáng đâu!”.

Dù gì thì cô Hầu cũng còn trẻ, hiện giờ cũng không dạy bọn họ nữa, thế nên những điều cô nói cũng không quá ghê gớm, lại còn mang ý khuyên nhủ như một người bạn. Nhưng những điều cô nói cũng vẫn khiến Phương Hồi buồn vô cùng, cô cảm thấy con đường phía trước ngày càng mù mịt, không biết đi theo hướng nào.

Hai cô trò nói chuyện một lát thì Trần Tầm đi ra, cậu nhận ra vẻ buồn bã trên mặt Phương Hồi, nhưng đứng trong văn phòng khối cũng ngại không dám nói gì, đành phải truyền đạt ý chỉ thị của cô Lí trước, bảo cô vào trong. Phương Hồi không ngẩng đầu lên mà đi lướt qua cậu.

Những điều cô Lí nói cũng đỡ sống sượng hơn buổi hôm trước, đầu tiên là giảng giải một loạt điều hay lẽ phải, nêu rõ cái được và cái mất. Sau đó lại nhấn mạnh buộc phải làm chủ mình, tuyệt đối không được để ảnh hưởng đến việc ôn thi đại học. Cuối cùng yêu cầu Phương Hồi viết một bản kiểm điểm, cam đoan cắt đứt mọi liên hệ với Trần Tầm, ở trong lớp không được nói chuyện, về nhà không được gọi điện thoại... Cô sẽ giám sát hai đứa, nếu phát hiện ra có hành động gì mờ ám thì không những sẽ thông báo cho phụ huynh, hai đứa còn sẽ bị khai trừ khỏi lớp A tự nhiên. Cuối cùng cô Lí tổng kết, tóm lại, chắc chắn cô sẽ không để một tập thể xuất sắc như lớp A xuất hiện những con ngựa làm hại bầy đàn, phải bóp nát mọi mầm mống có ý đồ xấu.

Phương Hồi gật đầu như một cái máy, cảm giác nhục nhã đến tột độ và giọng nói lạnh như băng đã khiến trái tim cô tê dại từ lâu, đến nỗi khi cô Lí bảo cô về lớp, cô còn đứng sững lại một hai phút tại chỗ.

Ra khỏi cửa văn phòng, Phương Hồi liền bị Lâm Gia Mạt kéo sang một bên sốt sắng hỏi: “Sao rồi? Không sao chứ?”. Sau khi biết tin, Lâm Gia Mạt đã đến chực sẵn ở cửa văn phòng khối.

“Ừ, viết bLâm Gia Mạtn kiểm điểm, cam đoan sau này không được nói chuyện với nhau nữa”. Phương Hồi cười chua chát nói.

“Dở hơi! Gì mà quá đáng vậy? Hai cậu cũng có làm gì đâu? Việc gì phải làm như thế?”. Lâm Gia Mạt cau mày nói: “Thôi thôi, bọn mình xuống dưới rồi tính sau, các cậu ấy đang đợi bọn mình ở dưới!”.

“Hả? Không đi được đâu, bị cô Lí phát hiện ra là rắc rối lắm!”. Phương Hồi đã thấy sợ, vội vàng rút khỏi tay Lâm Gia Mạt.

“Haizz! Sợ gì chứ! Cậu tưởng cô Lí có thiên lí nhãn, theo dõi được cậu mọi nơi mọi lúc à? Các cậu ấy đang đứng đằng sau khu lớp học bậc thang mà! Ở đó bình thường không có ai đến đâu! Bọn mình đâu có phải như cái con Vương Mạn Mạn phù thủy đâu, không thông báo cho cô giáo đâu!”. Lâm Gia Mạt kéo Phương Hồi đi nói.

Phương Hồi bị cô kéo đi gặp đám Trần Tầm trong sự lưỡng lự. Hai đứa chưa đến đằng sau khu lớp học thì đã loáng thoáng nghe thấy tiếng chửi của Trần Tầm, Lâm Gia Mạt liền cau mày, đi lên trước nói: “Cậu nói nhỏ thôi! Vẫn còn sợ chưa đủ nổi tiếng đúng không?”.

“Sao cơ? Đến quyền nói tôi cũng không được nói hả? Sao cậu chẳng khác gì cái bà Lí đó, thoáng quá nhỉ!”. Trần Tầm hậm hực nói.

“Ai thích quẩn cậu hả! Không phải giờ có cả Phương Hồi đó sao! Tóm lại là nếu bị phát hiện, cả ba đứa tổ chẳng sao cả, chỉ có hai đứa cậu là xui xẻo thôi!”. Lâm Gia Mạt cũng bực lên, hất tay ra bước sang một bên.

“Thôi thôi, mỗi người bớt đi một câu cho tôi, Trần Tầm cậu cũng đừng giận cá chém thớt nữa, bây giờ phải bàn xem sau này làm thế nào!”. Triệu Diệp ngán hai đứa ra, đứng ra giữa nói: “Phương Hồi lại gần đây đi, đứng xa thế làm gì?”.

“Tớ sợ...”

Phương Hồi vừa mở miệng liền bị Trần Tầm ngắt lời ngay, cậu gầm lên nói: “Có gì mà sợ chứ? Nói chuyện với nhau chết người được à? Bọn mình có làm gì đâu? Châm lửa giết người hay đột nhập vào nhà người khá trộm? Bọn mình có làm chuyện gì đáng khinh, hay làm ảnh hưởng đến cuộc sống của mọi người không? Chỉ vì bọn mình thích nhau mà cứ như làm chuyện gì tày trời lắm không bằng. M.kiếp! Trường đông học sinh như vậy, có ai là không thích người nào đâu. Triệu Diệp cậu có thích đúng không? Kiều Nhiên cũng thế còn gì? Gia Mạt thì chắc chắn rồi! Các cậu không nói ra, không ở bên nhau nên vẫn là học sinh ngoan, bọn tớ nói ra, thân với nhau nên biến thành ruồi nhặng, thành shit, không hiểu đây là thứ đạo lý quái quỷ gì! Bà ấy có dám cam đoan là hồi đi học không thích ai không! À đúng rồi, có khi đến bây giờ cũng chẳng ai thèm nói bà ấy, ai thèm nhìn cái con mụ đó! Lại còn viết bản kiểm điểm nữa chứ? M.kiếp, tôi ghét viết! Tôi có làm gì sai đâu, ai thích viết cứ việc viết! Tôi chỉ thích Phương Hồi, việc gì tôi phải cắt đứt mọi quan hệ với cậu ấy chứ!”.

Nghe Trần Tầm nói vậy, Phương Hồi càng ảm ức hơn, ngồi bên cạnh khóc thút thít, Triệu Diệp liền kéo Trần Tầm lại nói: “Thôi thôi, ông là anh hùng hảo hán, ông dám làm dám chịu, bọn tôi đều phục sát đất trước khí phách anh hùng, hào hiệp của ông, nhưng giáo viên trường mình chưa mở cửa đến mức đó. Lẽ nào ông tưởng họ sẽ vỗ tay ủng hộ hai người sao? Họ sẽ nói, tuyệt lắm, Trần Tầm hãy theo đuổi hạnh phúc của em đi! Thầy cô ủng hộ em? Liệu có chuyện đó xảy ra không? Giờ đang là lớp 12, các ông lại học lớp A, chắc chắn là phải yêu cầu thật nghiêm rồi, ai phạm lỗi thì được chứ các ông không được! Biết làm thế nào, cả nước đều như vậy, từ nhỏ đến lớn, chúng ta đều được giáo dục rằng yêu sớm là không tốt, là không đúng. Ông có đấu tranh đến đâu cùng lắm cũng chỉ tạo thành một quả bong bóng, giữa sóng biển mênh mông sẽ cuốn trôi ông đi”.

“Lớp A thì sao? Cùng lắm ông ghét thêm học nữa!”. Trần Tầm vẫn chưa hết bực, nhưng rõ ràng là đã bình tĩnh đi được phần nào, cậu ngồi xuống cạnh Phương Hồi, khẽ nắm lấy tay cô.

“Cậu không học không sao cả, còn Phương Hồi thì sao? Cậu ấy phải chịu xui xẻo với cậu à? Bị mọi người nhìn với con mắt khác, bị thầy cô giáo phê bình, bạn bè dị nghị? Kể cả cậu ấy chấp nhận thì gia đình bọn cậu có chấp nhận không? Hiện tại không phải là lúc cậu dương oai, tốt nhất là nên nghĩ cách sau này làm thế nào đi!”. Kiều Nhiên lắc đầu nói.

“Cậu đừng nói những điều đó với cậu ấy, hiện giờ cậu ấy đã hạ quyết tâm rồi! Không tiếp thu được đâu! Cứ để cậu ấy làm, xem có tài cái gì nào!”. Lâm Gia Mạt vẫn bực vì những điều Trần Tầm nói ban nãy, bình thường cô hợp nhất với Trần Tầm, có chuyện gì là chạy đi bàn b với cậu ta, chính vì thế sau khi bị cậu ta đổ mặt, phỏng mang trợn má mắng, trong lòng vô cùng bực.

“Thế các cậu bảo nên làm thế nào hả?”. Trần Tầm không còn tỏ vẻ oai hùng nữa.

“Chấp nhận thôi”. Phương Hồi hít một hơi rồi nói: “Còn làm được gì nữa? Tối nay về nhà ngoan ngoãn viết bản kiểm điểm, báo phụ huynh kí tên, ngày mai nộp cho cô Lí. Bình thường gặp nhau coi như không quen biết, tan học cậu đừng đến tìm tớ, buổi trưa cũng đừng ăn cơm với nhau nữa, tóm lại là mất một năm, chịu được thì sẽ ổn, không chịu được...”

“Chẳng có gì là không chịu được cả!”. Trần Tầm tiếp lời nói: “Coi như cô Lí tạo cơ hội cho bọn mình, để bọn mình good good study, day day up! Hai đứa mình cùng thi đỗ trường đại học điểm! Tớ không tin lúc đó họ còn quản được!”.

“Được! Thế thì ba đứa tớ sẽ làm cầu hỉ thước cho các cậu, giúp truyền giấy, nhắn hộ tin, che giấu cho các cậu, quyết không cho kẻ địch được như ý!”. Triệu Diệp vỗ vai Trần Tầm nói.

“Thôi đi ông! Đáng người như ông mà còn hỉ thước à? Cũng lắm chỉ là con quạ già thôi! Nhìn ông gian lắm, sớm muộn gì cũng để lộ bí mật của anh em thôi, chắc chắn tổ chức không tin tưởng ông được! Đúng không Gia Mạt?”. Trần Tầm đẩy cậu ta ra, cười nói.

Bị trêu, Lâm Gia Mạt cũng bật cười, Triệu Diệp kẹp chặt đầu Trần Tầm vào cánh tay mình cười chửi: “Hê! Ông lại bắt đầu cao hứng rồi đúng không? Không buồn nữa hả? Không đòi sống đòi chết nữa à? Phương Hồi, hết năm nay cậu cũng dừng đếm xỉa gì đến hần nữa, đá cho hần biết tay!”.

“Tớ không đùa với các cậu nữa”. Phương Hồi không để tâm đến những lời đùa giỡn của bọn họ mà đứng dậy nói: “Tớ về trước đây, nhờ cô giáo mà nhìn thấy thì không được đâu”.

Rõ ràng là Trần Tầm không về được cùng cô nữa, Lâm Gia Mạt bèn đứng dậy nói: “Tớ về cùng cậu nhé?”.

“Không cần đâu, dừng để liễu quá, các cậu cứ chơi đi”. Phương Hồi lắc đầu, qua ngã rẽ, chiếc bóng lẻ loi của cô đã mất hút.

Trần Tầm không thể ngờ rằng, lần quay người đi đó, lại phân cách được cuộc sống của cậu với Phương Hồi.

Sau đó Phương Hồi bị gia đình theo dõi rất nghiêm ngặt, sau khi bà Từ Yến Tân và ông Phương Kiến Châu cãi nhau, tranh giành kịch liệt, ông Phương Kiến Châu đành phải miễn cưỡng đồng ý để Phương Hồi về sống với mẹ trong năm lớp 12. Hàng ngày Phương Hồi đều được mẹ lái xe ô tô đưa đón đúng giờ, mặc dù nói là ngồi trong xe ô tô nhập khẩu, nhưng cảm giác chẳng khác gì phạm nhân bị theo dõi. Trong phòng Phương Hồi không có ti vi, điện thoại, máy tính, bà Từ Yến Tân chỉ chuẩn bị cho cô một chiếc giường có đệm cao su đắt tiền và một chiếc bàn học rộng. Nếu muốn giải trí thì trong phòng có dàn âm thanh loại xịn, tất cả các đĩa CD đều là những ca khúc nổi tiếng của thế giới và nhạc nhẹ. Ngoài ra, bà Từ Yến Tân còn giao cho cô giúp việc phụ trách nấu ăn sáng và ăn tối cho cô, thành phần các chất dinh dưỡng được dựa theo sách vở, hàng ngày còn phải uống thuốc bổ và sữa ong chúa tươi. Sau đó cô cười và nói với tôi rằng, xét về chế độ, có thể coi cô là tù nhân cao cấp.

Còn ở trường, Phương Hồi và Trần Tầm cũng không nói chuyện gì với nhau, thời gian đầu hai đứa còn lén lút ra sau khu lớp học bậc thang để gặp nhau một lát, nhưng lúc nào cũng thấp thỏm, không dám đứng lâu. Sau đó vì nhà trường phát hiện ra có học sinh hút thuốc ở đó, liền bật lối đi đó lại bằng dây thép. Chính vì thế bọn họ đã mất đi mảnh đất cuối cùng có thể gặp nhau.

Tự nhiên lại bị như vậy, Trần Tầm cảm thấy không quen, cậu chửi có, oán trách có, nhưng cũng không thể thay đổi được cục diện, cuối cùng cũng phải chịu. May mà cậu còn được tự do hơn Phương Hồi, sau khi tan học còn tụ tập được với đám Kiều Nhiên. Đồng thời, cậu liên hệ với Phương Hồi ít hơn nên dĩ nhiên sẽ liên hệ nhiều hơn với đám Đường Hải Băng, Ngô Đình Đình mà không cần phải giấu giếm nữa, cả nhóm đã quay lại với cuộc sống thân mật như trước kia. Hơn nữa do bị chuyện này kích thích, đúng là cậu đã học hành chăm chỉ hơn, kì thi tháng thứ hai được đứng thứ ba của lớp, được cô giáo và ba mẹ khen ngợi, cuộc sống cũng không đến nỗi tệ.

Còn Phương Hồi lại khác, cuộc sống của cô ở nhà chẳng khác gì bị giam lỏng, đến trường thì lớp tự nhiên A vốn ít con gái, với tính cách của cô lại càng khó kết với bạn bè, thỉnh thoảng sang tìm Lâm Gia Mạt đi vệ sinh, ăn cơm trưa cùng, cũng chỉ được mười mấy phút, thời gian còn lại gần như cô không nói gì, lại biến thành người lặng lẽ, lẻ loi, chìm ngấm như hồi mới vào cấp ba.

Trong lòng cô lại càng khổ sở hơn, thời gian đó Phương Hồi thường xuyên mất ngủ, kể cả có ngủ được cũng ngủ không ngon, đầu óc u u minh minh. Hơn nữa cô thường xuyên nhớ Trần Tầm, nhớ một cách điên cuồng, nhớ lại chuyện ngày xưa, đoán cậu đang làm gì, có nhớ mình hay không, còn lo không biết cậu có đi chơi với Ngô Đình Đình hay cô bạn nào khác hay không. Có lúc cô còn nghĩ đến đủ mọi khả năng xấu, ví dụ cuối cùng Trần Tầm bỏ rơi cô, cô sẽ nghĩ ra mọi phiên bản hư cấu, mãi cho đến khi không chịu nổi đau khổ, nước mắt giàn giụa mới thôi. Cô thường xuyên tranh thủ lúc bà Từ Yến Tân lên tầng, chạy ra phòng khách gọi điện thoại đến nhà Trần Tầm, cô không dám lên tiếng, nghe thấy Trần Tầm “a lô” liền vội vàng cúp máy. Phương Hồi tự mĩ mai rằng, thời gian đó cô bệnh hoạn đến mức đó, một âm tiết ngắn ngủi cũng khiến cô vui bất được phần nào nổi lòng, nếu điện thoại bận thì cô lại càng sợ hãi hơn.

55. Q.6 - Chương 5

Phương Hồi giơ cánh tay lên trước mặt tôi và nói rằng hồi đó cô gầy vô cùng, cổ tay chỉ có một lớp da mỏng, nhìn rõ mạch máu và xương cổ tay, hơn nữa hai bên mai còn xuất hiện tóc trắng, đúng là đa tình bạc cả đầu.

Tôi nhìn vào cánh tay hiện cũng không đầy đặn của cô, không tìm được bèn ngoái đầu lại.

Lúc đầu tôi tưởng rằng Phương Hồi thích Trần Tầm hơn Trần Tầm thích cô, ít nhất là qua sự nhạy cảm và qua những suy nghĩ của Phương Hồi sau đó có thể thấy mối tình này khiến cô bị tổn thương nhiều hơn. Nhưng sau đó tôi hiểu rằng, có lẽ đây không phải là vấn đề ít hay nhiều, mà là vấn đề quan tâm ít hay nhiều. Trần Tầm cũng rất thích Phương Hồi, nhưng cậu còn có thể chơi với đám Đường Hải Bằng, còn có thể sáng tác nhạc, chơi đàn guitar, chơi bóng, đọc sách, tụ tập bạn bè. Còn cuộc sống của Phương Hồi không có những điều đó, đám bạn d thân lại chung với Trần Tầm nên mọi sự chú ý của cô gần như đều đổ dồn vào cậu, thậm chí đến mức không thể kiểm soát. Đây có lẽ cũng là đặc điểm chung của tình yêu trong độ tuổi đó, không hiểu mức độ, cũng không có tiến thoái, chỉ dốc hết tình cảm ra để yêu hết mình mà thôi.

Hồi đó còn rất ít người nhắc đến từ trầm cảm, tôi cho rằng tình trạng của Phương Hồi giai đoạn đó gần như là trầm cảm. Chỉ có điều những người xung quanh cô không phát hiện ra điều này, cũng không biết mà thôi. Chính vì vậy, tự nhiên tôi cảm thấy lo thay cho cô hồi đó, ở trong trạng thái yếu đuối, suy sụp như vậy, cô không được quan tâm, yêu thương, cuối cùng đã bị ngọn lửa của tuổi thanh xuân đốt cháy, thiêu rụi.

Cứ như thế đến tận mùa đông năm 2000, cuối cùng bọn họ mới được gần nhau. Không phải là cái nhìn nhau đắm đuối, cũng không phải là cái dừng lại ngăn ngủ đi lướt qua nhau như hai người xa lạ, mà tựa vào nhau một cách thực sự.

Mặc dù Phương Hồi luôn coi thường, hạ thấp mình, nhưng Trần Tầm cũng không tự do tự tại như cô nghĩ, cậu cũng nhớ cô, chú ý đến cô, chỉ có điều không có nhiều suy nghĩ chi tiết như cô mà thôi. Thế nên hôm đó vừa đến trường, cậu đã để ý đến sắc mặt nhợt nhạt của Phương Hồi.

Để bảo vệ đôi mắt và công bằng trong việc sắp xếp chỗ ngồi, chỗ ngồi của học sinh trong lớp được dịch chuyển sang phải, mỗi tuần một tổ. Tuần đó chỗ ngồi của Phương Hồi sát tường, trong giờ học, cô chỉ tựa vào tường và gục mặt xuống, hết giờ cũng không nhúc nhích, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên. Trần Tầm ngồi sau theo dõi từ đầu đến cuối, cậu rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khổ nỗi lại không thể bước lên để nói chuyện. Bạn bè khác trong lớp họ cũng không ai đến hỏi, coi như không nhìn thấy, bỏ mặc cô nằm co ro trong góc.

Cứ thế đến tận trưa, thấy Phương Hồi không có ý định đứng dậy ăn cơm, cuối cùng Trần Tầm không thể chịu được nữa bèn bước đến, đẩy nhẹ vai Phương Hồi hỏi: “Sao vậy?”.

Một lát sau Phương Hồi mới ngẩng đầu lên một cách khó khăn, môi cô vẫn còn nguyên vết cắn, ánh mắt liếc vào Trần Tầm, đầu tiên là sững lại, sau đó mới giật nảy mình nói: “Sao cậu lại lên đây? Mau về đi! Lát nữa cô Lí đến đây...”.

“Tớ hỏi cậu đấy, cậu sao vậy?”. Trần Tầm ngắt lời cô, cố gắng hạ thấp giọng hỏi.

“Không sao... đau bụng thôi...”. Phương Hồi nói lí nhí, không tìm được lại cau chặt mày.

“Đau bụng mà không nói gì? Chịu đựng cả buổi sáng rồi! Đi bệnh viện khám thôi!”. Trần Tầm liền bước đến kéo cô.

Phương Hồi vội gạt cậu ra nói: “Không phải đau bụng bình thường đâu, không cần đâu, cậu về chỗ ngay đi!!”.

“Đau đến nước này còn sợ gì nữa? Sao cậu chẳng biết phân biệt phải trái đúng sai gì cả!”. Trần Tầm không thèm đếm xỉa đến những điều cô nói mà kéo Phương Hồi ra khỏi lớp.

Vừa ra đến cửa bọn họ liền gặp Hà Sa đi lấy cơm về, Hà Sa sững sốt nhìn hai đứa rồi nói: “Sao hai cậu...”.

“Xin nghỉ với cô Lí hộ bọn tớ nhé! Phương Hồi bị đau bụng, tớ đưa cậu ấy đến bệnh viện! Quay về tớ sẽ lấy giấy chứng nhận của bác sĩ!”. Trần Tầm chạy ra ngoài mà không ngoái đầu nhìn lại.

Phương Hồi không còn sức giằng co với cậu nữa, cô cũng không muốn tranh cãi, mấy ánh mắt, mấy câu hỏi thăm của Trần Tầm ban này khiến tim cô thất lại, suýt nữa thì bật khóc. Nỗi ảm ức tích tụ bao ngày và cơn đau cùng dâng trào, ngồi trên khung xe đạp của Trần Tầm, Phương Hồi vẫn rơi nước mắt.

“Đau lắm à? Một lát là đến bệnh viện Hiệp Hòa thôi, cố chịu nhé!”. Trần Tầm nghe thấy Phương Hồi khóc, một tay cầm ghi đông, một tay ôm chặt cô nói.

“Cậu có nhớ tớ không?”. Phương Hồi nức nở hỏi.

“Cậu hỏi linh tinh gì vậy! Dĩ nhiên là nhớ rồi!”. Trần Tầm nói: “Tớ đi xe đạp đến khu Cự Long mấy lần liền! Ông bảo vệ ở khu nhà mẹ cậu gh không có người dẫn vào nên kiên quyết không cho tớ vào!”.

“Thật hả?”.

“Ừ! Mấy hôm trước có tuyết, tớ còn viết tên cậu ở ngoài tường nữa! Cậu không nhìn thấy à?”.

“Không thấy... nhưng tớ rất nhớ cậu!”.

“Tớ biết. Những cú điện thoại không tên gọi đến nhà tớ đều là cậu gọi đúng không? Sau đó tớ sợ mẹ tớ phát hiện, sau khi cậu cúp máy tớ còn cầm máy nói một hồi, nào là X bằng mấy, gia tốc là bao nhiêu, cậu thấy tớ có nhanh trí không?”.

Nghe thấy Trần Tầm kể những chuyện này, cuối cùng Phương Hồi đã yên tâm hơn, thoát khỏi được tâm trạng lo lắng, sợ hãi và tuyệt vọng, nước mắt nhạt nhòa trong mắt cô.

“Tớ không gặp được cậu, cũng không biết cậu nghĩ gì? Mẹ cậu tốt với tớ như vậy, nhưng lại quay sang nói với ba tớ những lời như thế, sợ quá! Nhờ cậu cũng nghĩ như vậy thì sao? Nếu cậu không kiên trì thì tớ biết làm thế nào? Tớ vô cùng sợ hãi...”.

“Làm sao có thể như thế được! Thôi mặc kệ họ, đừng khóc nữa, cậu yếu ớt như vậy, sắp thành Lâm Đại Ngọc rồi! Cậu có biết không, vừa nãy cậu lên xe tớ, tớ giật nảy mình, người nhẹ bẫng, cậu ăn uống kiểu gì vậy?”. Trần Tầm cúi đầu, ghé sát vào nói.

“Không ăn được...”. Phương Hồi lắc đầu, vừa nói vừa khóc.

“Còn khóc nữa à, mặt tèm lem hết đấy!”. Trần Tầm khịt khịt mũi, lấy tay che mặt Phương Hồi nói: “Có đau lắm không? Thế tớ hát cho cậu nghe một bài nhé! Chính là bài tớ hát trong buổi đến quán Ong Bận Rộn trước, bài này tớ tự sáng tác, nói thật là lần đó tớ rất bực, kiếp này không muốn hát cho cậu nghe nữa, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của cậu khi không được chuyện trò với tớ lại thấy thương. Phương Hồi, bài hát này vốn là viết tặng cậu, cậu nhớ nhé, chỉ tặng cậu mà thôi, ngheTrần Tầm khẽ hát bài Năm tháng vội vã với giai điệu: “Giữa tháng ngày lững lờ, chúng ta đã hứa với nhau bao nhiêu điều, bao nhiêu năm sau, liệu chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau mà không hề nuối tiếc” trong tiết trời âm u tuyết bắt đầu rơi. Đường như trong lúc đó, hơi thở nhẹ nhàng phả vào lòng bàn tay và những giọt nước mắt nóng hổi chính là cái ấm áp nhất trong thành phố.

56. Q.6 - Chương 6

Đến bệnh viện Trần Tầm mới biết Phương Hồi không phải bị đường ruột mà là đau bụng kinh, cậu đi xếp hàng lấy số phụ khoa trước ánh mắt sững sốt của các cô y tá. Hồi đó bọn họ cũng không hiểu khám phụ khoa là khám gì và có gì là không ổn, nhưng cũng loáng thoáng biết rằng cũng không hay lắm.

Hai đứa cúi đầu bước vào phòng khám phụ khoa, Trần Tầm vừa dìu Phương Hồi vào trong một bước thì bác sĩ ngồi trong liền quát cậu.

“Ấy! Cậu vào đây làm gì!”. Bác sĩ chỉ vào Trần Tầm hỏi.

“Cháu ạ?”. Trần Tầm liền trả lời: “Cháu vào xem bạn ấy khám bệnh!”.

“Hừ, giờ này vào giải quyết được gì?”. Nét mặt bác sĩ lộ rõ vẻ coi thường: “Đi ra đi! Đàn ông không được vào phòng khám phụ khoa!”.

Mặt Trần Tầm đỏ bừng lên, tiu nghỉu quay đầu đi ra.

Phương Hồi ngượng ngùng ngồi xuống, bác sĩ gỡ số khám bệnh ra hỏi: “Mới 18 tuổi, mặc đồng phục, chắc vẫn còn đang đi học đúng không? Các cháu bỏ học đến đây, cô giáo không nói gì à?”.

“Bọn cháu xin nghỉ rồi ạ, cháu đến khám bệnh...”. Phương Hồi nói nhỏ.

“Ồ, thế thì cháu phải nghỉ thêm vài ngày nữa đây”. Vị bác sĩ liền cười với vẻ khinh miệt rồi hỏi: “Nói đi, bị làm sao?”.

“Cháu bị hành kinh... đau bụng ạ”.

“Hả?”. Bác sĩ ngẩng lên với vẻ sững sốt.

“Vâng, đau cả buổi sáng, đau dồn dập từng cơn”. Phương Hồi nói tiếp: “Bác cho cháu thuốc giảm đau nhé”.

“Đau bụng kinh uống thuốc giảm đau sao được! Cháu còn ít tuổi như vậy, người lại gầy, không được uống thuốc giảm đau lung tung đâu. Mấy hôm nay có bị lạnh không? Có ăn kem gì đó không?”.

Đột nhiên bác sĩ tỏ ra nhẹ nhàng hẳn đi, hỏi cặn kẽ cách ăn uống, sinh hoạt của Phương Hồi, kê đơn thuốc và giấy nghỉ ốm cho cô.

“Bác kê cho cháu ít cỏ ích mẫu, ngoài ra còn có thêm một hộp Khải Phu Lan nữa. Nếu đau quá thì uống Khải Phu Lan, nhưng tốt nhất chỉ uống một lần, có thời gian tới khám lại, kiểm tra xem có vấn đề gì nữa không”. Bác sĩ vừa đưa đơn thuốc cho cô vừa nói.

Phương Hồi cảm ơn bác sĩ, đang định đứng dậy thì bác sĩ lại nói: “Lần sau nếu đau thì tốt nhất đừng để bạn trai đưa đến”.

Phương Hồi ngượng quá vội gật đầu, rời phòng khám như người chạy trốn.

Trần Tầm sầm mặt đứng ngoài cửa đợi, nhìn thấy Phương Hồi đi ra vội bước đến hỏi: “Thế nào? Không sao chứ?”.

“Không sao, cho ít thuốc”. Phương Hồi cố tình tránh cậu ra xa một chút và nói.

“Sao bà bác sĩ ăn nói kiểu gì thế nhỉ! Vớ vẩn thật!”. Trần Tầm ngoái đầu lại liếc một cái và nói.

“Tại bọn mình, không nên bỏ học, để mọi người hiểu lầm”. Phương Hồi giải thích.

“Thế có bệnh không khám à? Đầu óc bọn họ đen tối quá! Làm sao bọn mình có thể...”.

Đang nói đột nhiên Trần Tầm liền đỏ bừng mặt, Phương Hồi đứng bên cạnh cũng đỏ bừng mặt. Hai đứa đều cảm nhận được ánh mắt thiếu thiện cảm của mọi người xung quanh, lúc đi ra, bắt gặp đi cách nhau ra một đoạn.

Thuốc rất đắt, Phương Hồi và Trần Tầm móc ra hết tiền mà vẫn thiếu mấy tệ, trong lúc cả hai đang rầu rĩ thì đột nhiên bị vỗ mạnh đằng sau một cái, hai đứa ngoái đầu lại, mừng rỡ khi nhìn thấy Kiều Nhiên đang đứng sau lưng.

“Sao ông lại đến đây?”. Trần Tầm ôm chặt cậu nói: “Bỏ học đến xin giấy báo ốm đúng không!”.

Kiều Nhiên sững người ra một lát rồi cười nói: “Tôi phát hiện ra cậu thông minh tuyệt vời! Hai cậu đến đây làm gì! Vụ khủng bố đã trôi qua đâu?”.

“Tớ mệt nên cậu ấy đưa tớ đi khám bệnh”. Phương Hồi trả lời với vẻ ngượng ngùng.

“À đúng rồi! Ông đến đúng lúc quá! Bọn tớ đang thiếu 6 tệ, mau cho vay đi!”. Trần Tầm xòe tay ra nói.

“Sao vậy? Bác sĩ bảo sao?”. Kiều Nhiên vội móc tiền ra, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Phương Hồi hỏi.

“Không có gì nghiêm trọng cả, bác sĩ cho ít thuốc”. Phương Hồi lấy thuốc, vội nhét vào túi nói.

“Các cậu đã xin nghỉ chưa? Cứ thế đi đến đây hả? Về ăn nói thế nào với cô Lí?”. Kiều Nhiên thắc mắc.

“Tớ bảo Hà Sa nói hộ với cô Lí ch không nói trực tiếp với cô”. Trần Tầm cau mày nói: “Mà đi khám bệnh thật, cô ấy nói gì được chứ!”.

“Không phải hai đứa cậu đang là nhân vật trung tâm đó sao? Phải hết sức chú ý chứ!”. Kiều Nhiên cười nói: “Hay là thế này, về cậu cứ nói là hai đứa mình đưa Phương Hồi đến bệnh viện khám bệnh, như thế sẽ hay hơn!”.

“Kiều Nhiên nhanh trí thật! Đúng là anh em có khác! Rất hào hiệp! Hôm nào mời ông ăn thịt xiên!”. Trần Tầm hào hứng ôm lấy cổ Kiều Nhiên, Phương Hồi đứng bên cạnh mỉm cười cảm kích.

Sau khi về đến trường, đúng là đám Trần Tầm lại bị cô Lí gọi lên văn phòng, nhưng may mà bọn họ có cả giấy nghỉ ốm và hóa đơn mua thuốc, còn có Kiều Nhiên đi cùng, thế nên cô cũng không nói gì nhiều. Dù sao thì gần đây thành tích học tập của Trần Tầm tiến bộ rõ rệt, hai đứa cũng không gây ra chuyện gì quá trớn, nói mạnh quá gây sức ép lớn cũng không hay cho lắm. Cô chỉ nghiêm túc nhắc nhở lần sau tốt nhất phải báo với cô một tiếng, không nên để mình là trường hợp đặc biệt rồi cho bọn họ về.

Trong kì thi cuối kì của mùa đông năm đó, cuối cùng Phương Hồi đã lọt được vào top 10 của lớp, còn Trần Tầm cũng vẫn giữ được vị trí thứ ba, thứ tư. Kết quả này khiến mọi người đều vui, bọn họ thì khỏi phải nói rồi, cô giáo, phụ huynh cũng thay nhau biểu dương. Lệnh cấm của hai đứa trước đó cũng đã được nới lỏng hơn, thỉnh thoảng Phương Hồi và Trần Tầm cũng nói chuyện được với nhau mấy câu ở trường.

Ngày thi đại học ngày càng đến gần, học sinh cũng lựa chọn nhiều cách khác nhau để đối mặt. Có một số đã bỏ cuộc từ lâu, ví dụ Triệu Diệp, cậu không thể tập trung học hành được, thế là cứ dựa vào giải thưởng của mình để chờ tiến cử. Chính vì vậy cậu khá lêu lổng trong năm lớp 12, thường xuyên nhìn thấy cậu chạy ngoài hành lang, chơi đùa với nhóm bạn cũng không chịu học hành chăm chỉ, động một tí là kéo một cậu chơi “người bay” - mấy đứa khênh một mục tiêu bị hại lên rồi kéo hai chân ra và đâm thẳng vào cây hay cửa gì đó, Trần Tầm và Kiều Nhiên đều bị bọn họ cho “bay” mấy lần.

Còn một tốp khác là cho dù học thế nào cũng chỉ học đến một mức độ nào đó, giữ thành tích bình thường, không cao không thấp. Lâm Gia Mạt nằm trong số này, cô cũng không mơ ước viễn vông nào là công trình trọng điểm toàn quốc 211, mà chỉ mong chọn được ngành tốt ở tốp hai là được. Chính vì vậy cô đã gỡ cuốn điền nguyện vọng từ lâu, lựa chọn các trường tốp hai ở Bắc Kinh và một số trường ở tỉnh khác, nhưng đều cách trường H xa tít tắp.

Còn lại là tốp như Trần Tầm và Phương Hồi, cắm đầu cắm cổ học, sáng dậy nghe băng, tối giải đề, vở viết hết cuốn này đến cuốn khác, trên đề thi dính N lần giấy note, bút đỏ, bút vàng, bút xanh đánh dấu những điều cần chú ý, sách còn sặc sỡ hơn cả tranh ảnh, tất cả chỉ vì mong được đặt chân vào trường đại học tốp đầu. Và tốp này thường phải đối mặt với sức ép lớn nhất, bài vở nhiều, trong lòng lại trống trải, chính vì vậy càng mong muốn có bạn khác giới để chia sẻ tình cảm. Mặc dù nhóm giáo viên lớp 12 đứng đầu là cô Lí ra sức trấn áp, nhưng vẫn có không ít học sinh có người yêu. Họ không hẳn là thực sự ngưỡng mộ nhau, cũng không phải muốn đến với nhau một thời gian dài, mà chủ yếu là vì muốn tìm một người để chia sẻ.

Đúng thời điểm này, lớp họ đã trải qua ngày Valentine. Hồi đó ngày lễ tình nhân của phương Tây đã rất thịnh hành ở Trung Quốc, cho dù có bảng đếm ngược ngày thi đại học hay giấy thông báo tuyển sinh của các trường dán ngoài hành lang cũng không thể sánh với ngày lễ lãng mạn ấm cúng này được.

Mùa đông, Phương Hồi ở nhà mẹ, theo lời bà Từ Yến Tân nói là cuối cùng ông Phương Kiến Châu đã được khai thông, về miền Nam làm ăn, nghe nói tình hình rất lạc quan. Thế nên Phương Hồi luôn phải sống trong môi trường cách biệt với thế giới bên ngoài do mẹ cô tạo dựng lên, trước đó cô cũng không có sự chuẩn bị gì cho ngày lễ này, đến trường nghe thấy bạn bè trêu đùa nhau mới sực nhớ ra ngày Valentine. Không ít bạn gái đã dày công chuẩn bị sô-cô-la, tặng người mình quý mến, hoặc tặng bạn thân cho có không khí. Phương Hồi cũng muốn tặng sô-cô-la cho Trần Tầm, nhưng lại bực vì không kịp đi mua, thế là bèn sang tìm Lâm Gia Mạt để hỏi.

Đến cửa lớp B, Phương Hồi nhìn thấy Lâm Gia Mạt đang cầm trong tay một túi sô-cô-la để phát ọi người, nhìn thấy Phương Hồi, cô liền cười và vẫy tay: “Mau lên, mau lên! Lại đây ăn sô-cô-la tình yêu của tớ”.

Phương Hồi liền lại gần xem, trong tay Lâm Gia Mạt là túi sô-cô-la Dove, trên bàn còn có một túi bóng để không nữa, xem ra là đã phân phát xong. “Sao cậu mua nhiều thế?”. Phương Hồi sững sờ hỏi.

“Tớ đâu có giống cậu, có đối tượng cố định! Tớ đang khao tất cả các bạn còn độc thân, nếu không các cậu được hưởng ngày Valentine ngọt ngào, bọn tớ đứng ngoài nhìn buồn chết đi được! Đáng lẽ sô-cô-la của tớ chỉ tặng những người chưa có người yêu, nhưng vì trường hợp của cậu đặc biệt, thôi, nhất hai thanh ăn đi! Lâm Gia Mạt liền giơ túi ra trước mặt Phương Hồi rồi hỏi nhỏ: “Cái cậu tặng Trần Tầm đâu? Nếu không tiện thì để tớ đưa hộ cho”.

“Tớ... tớ vẫn chưa mua”. Phương Hồi cúi đầu xuống nói: “Tớ quên khuấy mất...”.

“Sao lại thế được?”. Lâm Gia Mạt sững sốt hỏi: “Ngày này mà cậu còn quên được à! Thật đúng là học nhiều quá đầu óc lú lẫn hết rồi!”.

“Thế nên tớ mới đến tìm cậu, hay cậu đi mua cùng tớ nhé?”. Phương Hồi liền kéo cô lại.

“Đi đâu mua được chứ? Chắc dưới căng tin hết sạch rồi!”. Lâm Gia Mạt lờ mờ nói.

“Thế làm thế nào bây giờ?”. Phương Hồi rầu rĩ hỏi.

“Hay là cậu lấy tạm một thanh của tớ rồi đưa cho Trần Tầm, coi như là xin hoa để tặng phạt, đằng nào thì cũng chỉ có ý đó. Bên trong lớp giấy thiếc của thanh sô-cô-la đều có một câu danh ngôn về tình yêu gì đó, thôi dùng tạm vậy!”.

“Thôi cũng được! Cảm ơn cậu nhé!”. Phương Hồi vui vẻ nói.

“Khách sáo gì chứ, cậu phải chọn cẩn thận đấy! Câu danh ngôn bên trong không phải tất cả đều là hay, chẳng may chọn phải câu không hay thì tớ không chịu trách nhiệm đâu!”.

Lâm Gia Mạt đổ hết số sô-cô-la còn lại ra bàn, Phương Hồi nhìn ngó chăm chú một hồi rồi mới rút rề cầm thanh màu vàng lên, cô nghĩ bụng, chắc những câu danh ngôn tình dù không hay thì chắc cũng không đến nỗi nà

Phương Hồi vừa đi về thì gặp Trần Tầm ở hành lang, chỉ có điều bên cạnh cậu còn có một người, nhìn như học sinh cấp hai, đang cùng với bạn thân nhét một hộp sô-cô-la rất đẹp vào tay Trần Tầm. Trần Tầm cũng nhìn thấy Phương Hồi, ấp a ấp úng không chịu nhận. Hai cô bé bèn lùi thủi cầm hộp sô-cô-la về, lúc đi qua chỗ Phương Hồi, chiếc nơ đỏ trên đầu rất nổi bật, Phương Hồi nắm chặt thanh sô-cô-la nhỏ trong tay mình, không nói gì với Trần Tầm mà đi thẳng vào lớp.

Trong lớp mấy cậu bạn đang ngồi nói chuyện trước bàn Trần Tầm, bên trên có bày mấy hộp sô-cô-la, bọn họ vừa bóc vừa la lối ầm ĩ, nào là của Pháp, Thụy Sĩ, sô-cô-la trắng, sô-cô-la nhân rượu, vừa la vừa trêu nhau. Trần Tầm bước đến cho hết số sô-cô-la đó cho bọn họ, cậu tiu nghỉu nhìn Phương Hồi đang ngồi ở hàng trước, còn Phương Hồi thì không buồn ngẩng đầu lên. Cô thấy hơi buồn, buồn thay cho thanh sô-cô-la nhỏ đó trong túi mình.

Trước khi vào giờ thể dục, Trần Tầm liền đưa mắt ra hiệu cho Phương Hồi, bảo cô đừng xuống sân vội. Đợi bạn bè trong lớp xuống hết rồi, Trần Tầm mới chốt cửa lại, bước đến chỗ Phương Hồi cười cười và xòe tay ra: “Sô-cô-la của tớ đâu?”.

“Không có”. Phương Hồi thờ ơ trả lời.

“Nói dối! Tớ biết chắc chắn cậu có! Ngoan ngoan nộp ra đi!”. Trần Tầm ghé sát vào, ranh mãnh nói.

“Không có thật mà, tớ không có thời gian đi mua”. Phương Hồi quay đầu đi, vẫn không đếm xỉa đến cậu.

“Mau đưa cho tớ! Nếu không tớ lục đấy!”.

Trần Tầm liền sờ vào túi áo cô, Phương Hồi vội tránh ra rồi nói: “Đừng đùa nữa! Cẩn thận không cô giáo lại nhìn thấy qua cửa sổ đằng sau đấy! Tớ đưa ngay đây!”.

Trần Tầm liền buông tay ra, Phương Hồi từ từ móc từ túi áo ra thanh sô-cô-la đã mềm và hơi biến dạng đó và dúm cho cậu nói: “Của cậu đó, không phải của Pháp, cũng không phải của Thụy Sĩ, tớ xin của

“Tớ biết là chắc chắn cậu có mà!”. Trần Tầm bóc lớp giấy bạc ra thành hai mảnh rồi nhét thanh sô-cô-la vào miệng nói: “Của Pháp hay Thụy Sĩ thì tớ đều không ăn, chỉ ăn của cậu thôi!”.

“Có ai cấm cậu đâu, cậu cứ việc ăn chứ sợ gì”. Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng sắc mặt Phương Hồi nhìn tươi tắn hơn hẳn ban nãy, miệng còn cười cười.

“Sợ cậu giận mà!”. Trần Tầm liền ném giấy kẹo về phía thùng rác, một mẩu giấy rơi vào thùng, mẩu còn lại rơi ra ngoài.

“Ấy! Đừng vứt vội! Gia Mật bảo trong đó còn có một câu danh ngôn tình yêu nữa!”. Phương Hồi vội ngăn cậu lại.

“Sao cậu không nói sớm! Dưới đất vẫn còn một nửa...!”. Trần Tầm nhặt mẫu giấy dưới đất lên rồi mở ra.

“Cậu chẳng để ý gì cả! Tớ phải chọn mãi đấy!”. Phương Hồi chu môi lên nói: “Xem xem bên trong viết cái gì?”.

“Sai rồi không sao cả...”. Trần Tầm đọc.

“Tiếp theo thế nào?”.

“Hết, nửa kia ném vào thùng rồi. Thôi đừng tìm nữa, thùng rác bẩn lắm!”.

“Sai rồi không sao cả là sao...”. Phương Hồi cau mày lại, không thể nghĩ ra được nửa câu còn lại là gì.

“Thế mà cũng gọi là danh ngôn tình yêu? Haizz! Còn không bằng tớ viết!”. Trần Tầm ném mẫu giấy bạc còn lại vào luôn thùng rác.

“Đi đi! Tớ sợ lắm!”. Phương Hồi kéo cậu rồi đưa mắt nhìn cửa sổ đằng sau với vẻ>“Tớ muốn thơm cậu một cái”. Trần Tầm không nhúc nhích, nhìn lên môi cô nói.

“Cậu điên à?”. Phương Hồi đỏ bừng mặt, trợn mắt nói.

“Ra chỗ này, góc này là góc chết, trước sau đều không nhìn thấy!”. Trần Tầm kéo rèm cửa lại, đứng gần tường vẫy tay gọi Phương Hồi.

Phương Hồi ngần ngừ bước đến, Trần Tầm liền cúi đầu xuống hôn nhẹ lên môi cô.

“Đây là quà tớ tặng cậu trong ngày Valentine”. Trần Tầm thì thầm.

Phương Hồi ngại ngùng đẩy cậu ra rồi ra cửa lớp ngó, không thấy cô giáo mới vội chạy ra, trước khi ra ngoài, cô nói nhỏ với Trần Tầm: “Cảm ơn cậu”.

Trần Tầm sờ tay lên môi mình và nhìn cô cười.

Phương Hồi nói sau khi cô và Trần Tầm chia tay nhau, cô đã từng mua rất nhiều sô-cô-la của Dove, cô chỉ muốn xem mảnh giấy bạc còn lại ghi gì. Sau đó cuối cùng cô đã tìm được, câu đó là thế này: Sai rồi không sao cả, thực sự không sao cả.

Phương Hồi nói lúc cầm tờ giấy bạc đó cô vô cùng ngỡ ngàng, cảm thấy dường như năm đó số phận đã an bài sau này hai đứa sẽ chia tay. Còn tôi lại cảm thấy câu đó rất hay, nếu họ đều nhìn thấy trong ngày Valentine đó, phải chăng có thể yên lòng sớm về nhau, tha thứ cho con đường mà họ đã đi nhầm sau này, tha thứ cho điều nuối tiếc mà những năm tháng tuổi trẻ của họ đã để lại.

57. Q.6 - Chương 7

Kì thi thử nhất, thứ hai đã đến, khối 12 thực sự bước vào giai đoạn quyết liệt nhất, về cơ bản giờ phút này học sinh cũng đều đã định hình, kết quả thi thử vừa được công bố, ai thi được trường nào, các thầy cô đều đã biết sơ sơ. Mỗi thầy cô đều phân tích tình hình điểm số của lớp mình, các mức điểm được gạch chân xanh xanh đỏ đỏ, dường như học sinh cũng được chia thành nhiều trình độ khác nhau.

Thành tích của Trần Tầm và Phương Hồi đều đứng ở tốp đầu, so với cả quận cũng là đứng đầu, vào trường điểm chắc không có vấn đề gì. Đầu tháng sáu tổ chức tuyển sinh ở công viên Địa Đàn, ba mẹ của hai đứa đều đi, đều muốn tìm hiểu thêm một số thông tin để điền nguyện vọng. Để không ảnh hưởng đến việc ôn thi, Trần Tầm và Phương Hồi đều không đi theo, lần này cuối cùng thì hai đứa cũng đã có một chút thời gian tự do tuyệt đối, phụ huynh bàn bạc nguyện vọng ở công viên, hai đứa bàn bạc nguyện vọng qua điện thoại.

“Tớ thấy ngành máy tính khá ổn, không phải báo chí nói thiếu nhất là sinh viên tốt nghiệp ngành IT đó sao? Khoa của trường L ổn lắm!”. Trần Tầm kẹp ống nghe giữa đầu vai và cằm, tay ôm cuốn Thống kê mức điểm tuyển sinh của các trường ở Bắc Kinh và nói.

“Trang mấy?”. Phương Hồi cũng đang cầm cuốn sách đó: “Hả! Ít nhất phải hơn 590 điểm! Đây là ngành đang hot ở các trường đang điểm!”.

“Tớ thấy cũng không đến nỗi, kiểu gì cũng hay hơn những ngành như công nghệ sinh học! Điểm cao như vậy không biết là học cái gì!”.

“Cậu thấy ngành công nghệ môi trường thế nào? Vài năm gần đây vấn đề bảo vệ môi trường ngày được coi trọng, không phải cô Thôi còn bảo bọn mình chuẩn bị một bài luận về bảo vệ môi trường đó sao?”.

“Cũng được, thế thì chuyên ngành đầu tiên của nguyện vọng một bọn mình chọn là máy tính, chuyên ngành thứ hai là công nghệ môi trường nhé”.

“Thế nguyện vọng hai thì sao?”.

“Đại học X Bắc Kinh! Trường chuyên vớt những học sinh rớt ở nguyện vọng một! Hơn nữa nguyện vọng hai cũng không quan, về cơ bản nếu không đỗ được nguyện vọng một thì rơi xuống mức điểm thứ hai rồi, trừ phi phục tùng sự phân công ra học ở tỉnh khác, thế cũng chẳng biết là sẽ đi đâu!”.

“Ừ! Thế mức điểm thứ hai thì sao? Bọn mình đăng kí trường quản lí gì đó nhé, mẹ tớ bảo học tiền tệ, bảo hiểm gì đó cũng tốt lắm, rồi còn có cả cái ngành chuyên viên gì đó, tớ thấy những người đó đều được làm trong ngân hàng”.

“Ừ! Tớ còn muốn học cả ngành MBA nữa! Hoặc là quản lí tài vụ gì đó, tốt nghiệp làm giám đốc doanh nghiệp, nghe đã thấy ham rồi!”.

“Nguyện vọng một của mức điểm thứ hai sẽ đăng kí trường W nhé! Chuyên ngành một là MBA, nguyện vọng thứ hai quản lí tài vụ, nguyện vọng thứ ba kế toán, cậu thấy có được không?”.

“Ừ, đăng nào thì hai đứa mình đăng kí gần như nhau, chuyên ngành bốn, chuyên ngành năm ở giữa có thể viết gì đó khác nhau một chút, phần trước thì phải giống nhau!”. Trần Tầm gấp sách vào nói.

“Tớ chỉ sợ lúc đó cô Lí lại phát hiện ra...” Phương Hồi lo lắng nói.

“Đến giờ này chắc chắn chẳng sao đâu! Điền nguyện vọng bọn mình đâu có thể điền linh tinh được, đều là căn cứ vào tình hình thực tế của mình để điền chứ, phụ huynh cũng phải đồng ý, thế nên cô sẽ không nói gì được bọn mình đâu!”.

“Cuối cùng bọn mình có đỗ được cùng nhau không?”. Phương Hồi có vẻ không tin tưởng lắm, cứ nghĩ đến thi đại học là cô lại thấy căng thẳng.

“Chắc chắn không có vấn đề gì đâu! Cậu thử nghĩ mà xem bình thường bọn mình cũng chỉ chênh nhau năm, sáu điểm, đều rơi vào một mức điểm mà, chỉ cần phát huy bình thường, không thể không đỗ cùng nhau được!”. Trần Tầm nói với giọng chắc nịch, thực ra trong lòng cậu cũng không dám chắc lắm, nhưng rõ ràng Phương Hồi cũng không chia sẻ được gì, cô càng lo lắng hơn cậu, chính vì thế cậu chỉ có thể ra sức thuyết phục hai người, chắc chắn là >Cuối cùng nguyện vọng mà hai đứa điền vẫn lệch nhau một chút về chuyên ngành, ba mẹ hai đứa dựa vào những ngành mà mình có hứng thú làm xuất phát điểm, nhưng nói thực là hồi đó học sinh lớp 12 cũng chẳng có gì gọi là hứng thú, sở thích gần như không được quan tâm, hầu hết mọi người không dùng chí hướng đích thực của mình để quyết định tương lai mà vẫn đứng trên góc độ xin việc sau này để quyết định. Biết làm thế nào, người Trung Quốc đông như vậy, buộc phải coi trọng nền tảng kinh tế coi trọng tiền lương trước, sau đó mới có thể xem xét phát triển kiến trúc thượng tầng. Đây là tình hình cơ bản của đất nước trong giai đoạn đầu xã hội chủ nghĩa, những vấn đề chính trị bắt buộc phải quan tâm, tất cả mọi người đã thuộc lòng từ nhỏ tới lớn, đến bây giờ cũng vẫn lĩnh hội được một cách sâu sắc.

Nhưng may mà nhìn từ trên xuống dưới trường mà họ đăng kí thi đều trùng nhau, nếu phát huy bình thường, cùng lắm là không cùng chuyên ngành, nhưng vẫn bảo đảm được là học cùng trường.

Sau đó không lâu, cả khối 12 trong quận bắt đầu bình chọn học sinh ba tốt của quận, mỗi lớp giới thiệu hai học sinh, sau đó cả khối sẽ bỏ phiếu cho từng ứng cử viên của từng lớp, cuối cùng sẽ lấy bốn người. Danh hiệu này không chỉ là niềm vinh dự, mà còn có thể được cộng 20 điểm cho điểm thi đại học, là một ưu thế cực lớn. Mặc dù Trần Tầm không được làm lớp trưởng lớp A, nhưng vì trước đó cậu đều có chức vụ trong hội học sinh và đoàn trường, đạt được không ít thành tích xuất sắc, cộng với lời giới thiệu của cô Hầu, thế

nên được bổ nhiệm làm bí thư đoàn lớp A. Lần này cậu cũng được đưa vào danh sách ứng cử viên, khi lớp A bỏ phiếu, cậu đã bỏ ỉnh một phiếu, mặc dù không hợp với tiêu chuẩn làm người phải khiêm tốn, thận trọng của Trung Quốc, nhưng lúc này đây Trần Tầm cũng không quan tâm gì nhiều nữa.

Ai ngờ lúc đọc phiếu, Trần Tầm bất ngờ phát hiện ra rằng hóa ra mình rất được lòng mọi người, thấy các tờ phiếu, tờ nào cũng có tên mình, nhưng cậu lại không sao vui lên được. Cậu thầm nghĩ ngộ nhờ được 100% phiếu thì tất cả mọi người đều biết cậu bỏ phiếu ỉnh, như thế sẽ ngại biết bao. Trong lúc cậu đang rầu rĩ thì đột nhiên có một phiếu không có tên cậu, Trần Tầm không hề buồn bã mà lại hào hứng hẳn lên, cuối cùng với số phiếu của lớp chỉ thiếu một, 234 phiếu trong khối, Trần Tầm đã được cộng thêm 20 điểm.

Trần Tầm kể chuyện này cho Triệu Diệp và Kiều Nhiên, hai đứa đều rửa cậu số hên, người không bỏ phiếu cho lại cho cậu cái thang để xuống nước, lại không kể được cho người khác, chắc chắn trong lòng sẽ rất ầm ứ. Trần Tầm vô cùng đắc ý, ra sức cảm ơn người nặc danh đã giúp cậu một việc rất lớn, mặc dù cuối cùng không đoán được ra người đó là ai, nhưng thực sự cậu không hề để tâm.

Người khá để tâm đến chuyện này là Phương Hồi, cô thấy thấp thỏm không yên vì khoảng cách 20 điểm này giữa họ.

Hai tuần trước khi đến “ba ngày đen tối”, trường đã cho học sinh nghỉ học, cho học sinh giai đoạn cuối cùng để tự ôn, như thế sẽ giúp học sinh bổ sung ỉnh những kiến thức còn trống hơn, hàng ngày chỉ sắp xếp cho giáo viên giải đáp những thắc mắc ở trường. Ngày cuối cùng ở trường, bầu không khí toát lên một vẻ u buồn, cô giáo nào cũng chúc họ đạt được thành tích tốt, mỗi tiết học đều trở thành giờ giao lưu cuối cùng giữa giáo viên và học sinh, mỗi lần chuông reo đều dùng tiếng vỗ tay để cảm ơn công lao dạy dỗ của thầy cô. Bạn bè chào tạm biệt nhau và khích lệ nhau, có người viết lưu bút, có người lấy ra ảnh tập thể để mọi người kí tên ra đằng sau, có người cởi cả áo đồng phục ra để bạn bè và thầy cô viết vài lời lên đó.

Buổi trưa, đám Phương Hồi đã ngồi ăn với nhau, cả năm vừa qua, bọn họ không tụ tập gì với nhau, đột vừa lên lớp 12 có đi ăn với nhau một lần, lúc ra về thì gặp các cô giáo khối 12 vừa ra khỏi quán ăn bên cạnh. Và thế là cô giáo lớp nào lại tìm trò lớp đó, cô khoác vai trò, vừa đi vừa dặn dò trò. Và khi họ gặp gỡ nhau lần nữa, đã là ngày cuối cùng của thời cấp ba. Mặc dù mấy đứa vẫn nói cười rôm rả, nhưng trong lòng đều cảm thấy hụt hẫng.

Mấy đứa ngồi với nhau dưới một cái cây lớn ở sân sau của trường, đứa nào cũng nhìn vườn trường vô cùng quen thuộc nhưng sắp phải chia tay, nơi đã ghi dấu bao nụ cười và nước mắt, nỗi buồn lúc chia tay tràn ngập trong lòng.

“Lớp 10 bọn mình đã để xe ở đây đúng không? Hồi đó tớ và Phương Hồi tan học cùng về nhà! Cậu cũng tệ thật! Vào học hơn một tháng mà không nói câu nào với tớ, làm tớ cụt hứng quá!”. Triệu Diệp chỉ vào một bãi đất trống nói.

“Cậu còn nói nữa à! Cậu còn lừa tớ là nhà cậu ở Đức Ngoại!”. Phương Hồi cười nói.

“Đúng vậy! Như thế mà còn không lọt được vào mắt xanh của cậu, để gã Trần Tầm nhanh chân chiếm trước!”. Triệu Diệp giả vờ thở dài nói.

“Không sợ trộm lấy, chỉ sợ trộm có ý đồ! Không biết Trần Tầm có ý đồ với Phương Hồi từ bao giờ!”. Lâm Gia Mạt tiếp lời: “Niềm mơ ước của bao cô gái trường F đã bị chấm dứt từ đó!”.

“Đúng vậy! Đầu tiên rõ ràng là Kiều Nhiên và Phương Hồi thân với nhau hơn, tớ nhớ hồi đó hai đứa cậu thường xuyên làm bài tập cùng nhau!”. Triệu Diệp gật đầu nói.

Phương Hồi hơi đỏ mặt lên, Kiều Nhiên bèn nói: “Thôi đi! Tớ và Phương Hồi có tình bạn cách mạng vĩ đại trong sáng nhất! Các cậu phải nói là Phương Hồi đã giải cứu cho tất cả các chị em trường F, nếu không sẽ có bao nhiêu cô bị gã Trần Tầm làm lỡ dở đời hoa!”.

“Hè, không nói chuyện với mấy người nữa, mấy người vẫn chưa thấy chán đúng không!”. Trần Tầm trợn mắt nói: “Đừng hạ bệ hình ảnh huy hoàng của tớ, có ai không biết tớ đã lập công lớn cho trường F! Thứ hai tuần nào tớ chẳng kéo cờ? Giúp đỡ người già trẻ em đều có tớ tham gia đúng không? NATO tấn công đại sứ quán Trung Quốc tớ cũng đi biểu tình đúng không? 50 năm Quốc khánh, Ma Cao trở về với Trung Quốc, chào đón thể kỉ mới tớ đều cống hiến sức mình. Cúp Nike tớ bị thương nhẹ mà vẫn tham gia và giành chức

vô địch đúng không? Cuộc sống của tớ thời cấp ba có thể tổng kết bằng một chữ, tuyệt! Hai chữ rất tuyệt! Ba chữ vô cùng tuyệt! Bốn chữ tuyệt không thể chê!”.

“Thôi đi! Chưa gặp người nào chai mặt như người này! Cậu tưởng mình là lãnh đạo quốc gia à! Làm như việc gì cũng có cậu ấy!”. Lâm Gia Mạt lườm Trần Tầm một cái mắt.

“Gia Mạt, cậu gồm nhĩ! Uổng cái công tớ coi cậu là bạn thân nhất quá, trong lúc cậu chán đời nhất tớ đã khích lệ cậu, tong lúc cậu thành công nhất tớ đã định hướng cho cậu! Đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa, bữa cơm đầu tiên cậu ăn ở trường F khi mới chuyển trường là do tớ tranh cho cậu!” Trần Tầm giả bộ đau đớn nói.

“Nói linh tinh! Rõ ràng là tớ và Gia Mạt chia nhau!”. Phương Hồi cười vạch trần Trần Tầm.

“Cậu là bạn gái tớ thật hả... lúc nào cũng chỉ bênh người khác!”. Trần Tầm xị mặt nói.

“Nhưng nói thật là tớ cảm thấy sự lựa chọn sáng suốt nhất tong kiếp này là đến trường F, điều may mắn nhất là được quen các cậu!”. Lâm Gia Mạt giang tay ra nói lớn.

“Tớ cũng vậy!”. Trần Tầm cũng giơ cao tay lên kéo cô nói.

“Tớ cũng thế!”. Phương Hồi túm chặt tay Trần Tầm.

“Tớ cũng thế!”. Kiều Nhiên lập tức nắm chặt tay Phương Hồi.

“Tớ cũng thế!”. Triệu Diệp nắm chặt Kiều Nhiên, nắm đũa thành một hàng thẳng.

“Ấy!”. Một lát sau, Triệu Diệp lấy vai huých lên mặt nói: “Tớ thấy bọn mình như thế này rất ngố, nhưng không hiểu sao tớ lại muốn khóc mới chết chứ!”.

“Ghét quá, cậu đừng gọi lên nữa!”. Lâm Gia Mạt sứt sứt nói.

“Tớ thực sự chỉ muốn nắm tay nhau như thế này, mãi mãi không bao giờ chia tay”. Kiều Nhiên nhắm mắt lại nói.

“Bọn mình mãi mãi không bao giờ xa nhau! Không ai có thể chia tách được bọn mình! Tớ không tin nữa, thế gian sẽ có bữa tiệc không bao giờ tàn, mấy đứa bọn mình sẽ không thể tàn được!”. Trần Tầm nói lớn.

“Bọn mình để lại cái gì đó ở trường làm kỉ niệm đi, của riêng năm đứa mình thôi!”. Giọng Phương Hồi hơi lạc đi.

“Ừ! Khắc tên mấy đứa mình lên cây nhé!”. Triệu Diệp ngồi thụp xuống dưới gốc cây và nói: “Khắc ở đây nhé, mọi người sẽ khó phát hiện! Sau này quay lại bọn mình cũng dễ tìm!”

Mấy đứa đều không phản đối gì, chúng lần lượt lấy chìa khóa khắc tên mình lên cây. Mấy cái tên liền sát vào nhau, tựa như lớn lên cùng nhau vậy, cuối cùng Trần Tầm khắc lên dòng chữ này: “Chúng tôi mãi mãi không bao giờ xa nhau, 6-2001”.

Lúc kể đến đây, Phương Hồi mỉm cười rất hạnh phúc, tôi nhìn nụ cười của cô mà trong lòng vô cùng ngưỡng mộ bọn họ. Tôi nghĩ cho dù sau này mỗi người trong bọn họ có cuộc sống như thế nào, dù ở chân trời góc biển hay mỗi người một phương, những con chữ đó đều đã khắc thay cho họ những tình cảm chân thành của những năm tháng đó, có lẽ sau này cuộc sống sẽ có rất nhiều đổi thay, nhưng dưới gốc cây đó, các chàng trai cô gái mười mấy tuổi như họ đã được ghi khắc vĩnh hằng, tuổi trẻ từ đó không bao giờ già nua.

58. Q.6 - Chương 8

Tháng bảy nóng nực, ba ngày thi đại học ông trời không thương tình, dường như để ọi người có một ấn tượng thật sâu sắc về năm đó, thời tiết vẫn vô cùng ngọt ngào, không hề có dấu hiệu mát mẻ.

Chiếc quạt điện cũ trên đầu vừa kêu o o vừa chậm rãi tạo gió, xung quanh có một số thí sinh hơi mập, không chịu được bèn đưa khăn lên lau mồ hôi, Phương Hồi nhìn những bài thi nửa quen thuộc, nửa xa lạ trên đề thi và mím chặt môi lại.

Những ngày vừa qua cô thường xuyên đến thư viện Bắc Kinh để ôn thi, từ chín giờ sáng đến chín giờ tối. Giữa chừng Trần Tầm có đi tìm cô mấy lần, buổi trưa hai đứa cùng đến nhà ăn của thư viện mua cơm, 6 tệ/suất, một món thịt, một món rau, tranh thủ lúc ăn cơm nói chuyện, đối chiếu công thức gì đó. Có lúc họ cũng đi loanh quanh trong thư viện, nghịch máy tính chuyên dùng để tra cứu sách, hoặc đoán người thứ mấy ngồi ở bàn thứ mấy trong phòng đọc đang chuẩn bị thi gì.

Trần Tầm đến không lâu, sau khi cậu ra về, Phương Hồi cảm thấy vô cùng hẫng hụt, hành lang thư viện có dãy cửa kính, qua đó cô có thể Trần Tầm ra về, cậu mãi miết đạp xe, cuối cùng mất hút trước mắt cô. Sau đó Phương Hồi uể oải quay về bàn, tiếp tục làm các đề thi không bao giờ có thể làm hết.

Ngày 6-7, Trần Tầm không vội về, hai đứa ngồi trước bậc đá ở tầng một của thư viện nói chuyện.

“Cậu thấy căng thẳng không?”. Phương Hồi hỏi.

“Hơi hơi...”. Trần Tầm ngần ngừ nói: “Cảm thấy không đủ thời gian, nhưng lại muốn thi sớm cho xong. Còn cậu?”.

“Tớ cũng vậy”. Phương Hồi cúi đầu xuống: “Nhưng tớ đã cố gắng hết sức rồi”.

“Thế thì được rồi”. Trần Tầm khẽ vuốt tóc cô nói: “Cậu biết tớ lo nhất điều gì không? Tớ sợ bọn mình không vào được một trường... Trường L điểm cao như vậy, có lúc tớ nghĩ hay là bọn mình thi trường W cho xong chuyện!”.

Trái tim Phương Hồi giật thột một cái, hai bàn tay vịn vào nhau, Trần Tầm nói trúng nỗi sợ hãi trong lòng cô, sau đó hai đứa lại nói chuyện linh tinh một hồi, trước khi ra về, Trần Tầm ôm chặt Phương Hồi, ghé sát vào tai cô nói: “Phương Hồi, cậu nhớ nhé, bọn mình còn phải học bốn năm đại học cùng nhau nữa! Thế nên nhất định cậu phải cố gắng thi cho tốt, nhớ chưa?”.

“Ừ... cậu cũng thế nhé!”. Phương Hồi gục đầu vào lòng Trần Tầm và gật đầu, trên ngực cậu đọng lại một vệt nước mắt.

Đêm hôm đó cô lại mất ngủ, chắc cũng chỉ ngủ được hai ba tiếng đồng hồ, không biết do căng thẳng hay vì sao, lúc thì mơ về thi đại học, lúc lại mơ về Trần Tầm, gần như là ngủ không ngon giấc. Điều này ảnh hưởng trực tiếp đến sự phát huy của cô trong ngày thi hôm sau, ngày đầu tiên còn đỡ, đến khi ngày hôm sau mất ngủ tiếp, với một tâm trạng bồn chồn bất an, cô lại càng thi khó khăn hơn.

Rồi cô lại cùng địa điểm thi với Trần Tầm và Triệu Diệp, vừa thi xong Triệu Diệp liền hỏi Trần Tầm đáp án, nghe thấy con số khác hẳn với mình, Phương Hồi thấy chán hẳn. Trần Tầm đã nhận ra vẻ khác thường của cô, nhưng hỏi cô, cô chỉ nói là không sao. Trước giờ thi buổi chiều, Phương Hồi liền kéo Trần Tầm lại, cố gắng kìm chế không khóc và nói cậu cố lên nhé, nhất định phải thi được vào trường L. Dần dần Trần Tầm đã cảm nhận ra được vấn đề, có lẽ Phương Hồi đã tụt đẳng sau cậu, nếu bây giờ cậu tiếp tục tiến bước thì chắc chắn hai người sẽ xa nhau.

Từ trước đến nay vật lí là môn tử của Trần Tầm, nhưng hôm đó khi làm đến câu cuối cùng, cậu liền ngần ngừ. Đề thi này về cơ bản cậu đều làm được, nếu không có gì bất trắc thì ít nhất được 120 điểm, còn bình thường Phương Hồi học vật lí không tốt lắm, cùng lắm được 100 điểm. Cộng với 20 điểm ưu tiên của Trần Tầm, khoảng cách giữa họ phải trên 40 điểm, thi đại học mà cách nhau 40 điểm thì có thể cách nhau mười bảy, mười tám trường, Trần Tầm nghĩ khá lâu, cuối cùng vẫn để trống bài đó không làm.

Thực ra lúc chuông reo, Trần Tầm cũng thấy hơi hối hận, dù gì thì đây cũng là kết quả của mười hai năm đèn sách, liên quan đến cả cuộc đời sau này, ai mà biết liệu có vì bài này mà thay đổi cả cuộc đời hay không. Nhưng khi ra khỏi phòng thi, nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của Phương Hồi, Trần Tầm lại thấy yên tâm, cậu cảm thấy tự hào vì đã hi sinh cho tình yêu, lúc đó cậu vẫn chưa biết rõ cuộc đời của mình trong tương lai quan trọng hay Phương Hồi quan trọng hơn, trong lòng cậu chắc chắn là như nhau, vì thế cậu cảm thấy đáng phải làm như vậy.

Triệu Diệp lại chạy tới đối chiếu đáp án, Trần Tầm cũng trả lời theo kết quả bài mình đã làm, nhưng khi hỏi đến bài cuối cùng cậu liền ngắc ngứ, vì không làm nên không biết đáp án.

“8 kg”. Trần Tầm nói đại một con số.

“8 kg? Làm gì có? Tớ hỏi bài cuối cùng ấy, không phải công mà lực kéo F tạo ra đó sao?”. Triệu Diệp nhắc lại cho cậu nhớ.

“Ừ, à à, 1 kJ”. Trần Tầm đáp bừa.

Phương Hồi nhìn cậu với vẻ thắc mắc, Triệu Diệp trợn mắt lên nói: “Ông đùa tớ à? Không thể nhỏ như thế được! Không nói chuyện với ông nữa, chắc chắn ông cũng không làm

“Mỗi ông làm được thôi! Ông mà làm được thì mặt trời mọc ở đằng Tây, không không, phải đằng Nam mới đúng, Trái Đất thôi không quay quanh Mặt Trời nữa mà tự quay!”. Trần Tầm đập tay xuống người Triệu Diệp nói.

Triệu Diệp đỡ tay Trần Tầm rồi cười hỏi Phương Hồi: “Cậu về ngay sao?”.

“Ừ, mẹ tớ đang đợi ở đầu ngõ”. Phương Hồi cất thẻ dự thi vào túi rồi chỉ ra cổng nói.

“Haizz, có xe đưa đón sướng thật! Con Lexus của mẹ cậu nhìn bốc thật!”. Triệu Diệp thở dài nói: “Ngày mai thi xong cậu đừng về vội, bọn mình đi ăn chúc mừng thi xong nhé! Tối tớ sẽ gọi điện cho Kiều Nhiên bảo ngày mai cậu ấy báo với Gia Mạt, hai cậu ấy cùng điểm thi ở trường D mà. Bọn mình đến đường Quỷ ăn tôm cay nhé!”.

“Ừ, về tớ sẽ báo mẹ tớ”. Phương Hồi gật đầu nói: “Trần Tầm, ngày mai cố gắng thi tốt nhé”.

“Cậu yên tâm, bọn mình giống nhau thôi”. Câu trả lời của Trần Tầm khiến Phương Hồi tự nhiên lại thấy cảm động.

11 giờ 30 ngày 9-7, sau khi chuông reo, dường như cả Bắc Kinh đều có cảm giác kì thi quan trọng đã kết thúc. Thành hay bại đều đã không thể thay đổi, chỉ còn cách là chờ đợi một thời gian mới biết ai là anh hùng. Ra khỏi phòng thi sẽ cảm nhận được rất nhiều tâm trạng khác nhau, có người không kìm chế được, hào hứng nói đủ mọi chuyện, có người buồn bã, chán nản thậm chí là khóc, có người ném hết sách vở, bút, thước vào thùng rác, cũng có người xé giấy ghi tên và số báo danh của mình dính trên bàn ra và cất đi cẩn thận. Cho dù là niên đại nào, những kì thi như thế này đều có thể coi là những vở bi kịch, hài kịch của cuộc đời con người.

Lúc ra khỏi cổng, Phương Hồi nhìn thấy Trần Tầm và Triệu Diệp đã lấy xe xong và đang đợi cô. Lúc đó Trần Tầm đang nói chuyện, Triệu Diệp chỉ ra đằng sau, Trần Tầm ngoảnh đầu lại và nở một nụ cười rất tươi, cậu ra sức vẫy tay và vỗ lên khung xe đạp của mình. Phương Hồi nói lúc đó cô có cảm giác như muốn khóc, nhưng cô không khóc, mà chạy ngay về phía Trần Tầm, chạy về nơi có rực rỡ nhất trong trái tim cô.

Bọn họ đã gặp nhau ở cổng trường F, vừa đến Lâm Gia Mạt liền kéo ngay Phương Hồi, hào hứng nói: “Cuối cùng thì đã thi xong! Cha mẹ ơi, sao đến bây giờ tớ lại cảm thấy không thực tế tí nào cả!”.

“Ừ! Vậy là coi như bọn mình đã tốt nghiệp rồi đấy!”. Phương Hồi gật đầu nói.

“Không phải coi như mà là thực sự”. Triệu Diệp tiếp lời nói: “Kể từ năm lớp 12 - khi tuyên thệ trở thành người lớn là bọn mình đã có quyền công dân rồi, cũng sắp 20 rồi. Kể từ hôm bọn mình khắc tên lên cây là bọn mình đã bye bye trường F rồi. Bọn mình đã thi xong từ lúc nãy rồi. Các anh chị em, bọn mình có thể bắt đầu cuộc chinh chiến mới - đến đường Quỷ chứ?”.

“Đi thôi đi thôi!”. Trần Tầm khua tay nói: “Hôm nay chắc chắn phải ăn một bữa thật đã”.

Mấy đứa đến đường Quỷ, ngồi xúm quanh nhau. Triệu Diệp liền gọi luôn 20 con tôm cay, hồi đó Bắc Kinh rất chuộng ăn món này, 2 tệ/con, ngon mà lại rẻ, cả đường Quỷ đều là các quán bán tôm cay. Ngày 9-7 năm ngoái, khu vực này là mảnh trời riêng của món lẩu cay, văn hóa ẩm thực cũng giống tâm trạng con người, luôn luôn có sự thay đổi.

“Triệu Diệp, ông ăn ít thôi! Ông xem xem chỗ ông có bao nhiêu vỏ hủ? Đừng có ăn tham như thế!”. Trần Tầm gõ đũa xuống tay Triệu Diệp.

“Đâu có, Gia Mạt cũng bỏ vỏ ở chỗ tôi mà!”. Triệu Diệp vội gạt sang chỗ Lâm Gia Mạt.

“Thôi đi! Tôi ăn tôi để chỗ tôi chứ! Ai làm như ông!”. Lâm Gia Mạt đẩy cậu ta ra nói.

“Thôi đi bà, đó là vì tôi sợ ruồi nó đậu vào, bà không thấy có mấy con cứ bay qua bay lại à?”. Triệu Diệp khua đũa nói.

“Sao tôi không nhìn thấy nhỉ, chỉ thấy cậu loanh quanh ở đó thôi!”. Kiều Nhiên

“Hè! Tôi nói mà ông không tin à! Tôi sẽ gấp cho ông một con!”. Triệu Diệp nói với vẻ rất trịnh trọng.

“Cậu còn gấp được ruồi hả?”. Phương Hồi sững sốt hỏi.

“Chứ sao! Bàn tay vô hình của tớ đâu có phải luyện công cốc đâu!”. Triệu Diệp bắt chước điệu bộ của Phương Thế Ngọc nói.

“Ông bốc phét giỏi thật đấy! Tôi còn có bàn chân vô hình nữa!”. Trần Tầm đá Triệu Diệp một cái.

“Co ngay bộ vó của ông vào đi! Cũng vì hôm nay vừa thi xong nên tôi mới hết nguyên khí, tôi mà thò tay ra thế này...”. Triệu Diệp cầm đũa lên ra sức gấp vào không khí rồi bất chợt kêu lớn: “Coi này, coi này! Thấy chưa! Đây không phải là mỗi thì là gì! M.kiếp! Đây được coi là thời khắc lịch sử, các cậu hãy ghi nhớ đấy!”

Đúng là đôi đũa của Triệu Diệp gấp đúng được một con ruồi thật, đám Phương Hồi liền xúm lại xem, đứa nào cũng vô cùng sững sốt, đều nói đúng là Triệu Diệp cao tay thật. Nhưng khi cậu ta đang cao hứng bốc phét lên tận trên mây, đôi đũa buông ra, con ruồi rơi ngay xuống nửa đĩa tôm cay còn lại, cả bọn đang ồn ào bỗng im bặt, đầu tiên là mắt cùng rơi tự do với xác con ruồi, sau đó trợn trừng nhìn Triệu Diệp.

Triệu Diệp giơ đũa lên sững người ra trong hai giây rồi bất chợt quay ra gọi lớn: “Chị ơi! Thức ăn của cửa hàng chị có ruồi! Thế này là thế nào! Có định giữ vệ sinh không đấy?”.

Nhân viên phục vụ vội chạy đến, vừa cười vừa xin lỗi rồi rút rồi đổi miễn phí cho họ một đĩa mới. Triệu Diệp hùng hồn trách cứ người ta, khiến Trần Tầm và Kiều Nhiên đều không nén được cười. Đến khi chị nhân viên đi rồi, Trần Tầm liền chỉ vào mũi cậu ta nói: “Ông gớm thật đấy! Chỉ thích được ăn hời! Đi xe bus chắc hay trốn vé lắm nhỉ?”.

“Ông không thích ăn hời thì lát nữa ông đừng ăn nữa! Tôi coi đây là nhà hàng chúc mừng thắng lợi thi cử cho bọn mình!”

“Thế thì gọi thêm đồ ăn đi!” Phương Hồi cười nói.

“Không cần, vốn là chỗ bọn họ có ruồi, đây là do Triệu Diệp chỉ gấp bâng quơ mà gấp được thôi, có khi ở trong bếp vẫn còn đây con chưa gấp được, bọn mình cũng không có gì là quá đáng đâu! Hơn nữa cậu tưởng bọn họ phải bù lỗ hả? Còn lâu! Chỉ có điều là lãi ít đi một chút thôi!”. Lâm Gia Mạt nói: “Trần Tầm, lớp bọn mình mà liên hoan thì đừng đặt bàn ở đây, tớ thấy đầu bên kia có quán ăn Hồ Nam còn được, rộng rãi, vệ sinh”.

“Ừ, ngày mai tớ và Kiều Nhiên sẽ đi xem, được không Kiều Nhiên, cậu không có việc gì chứ?”. Trần Tầm quay đầu sang hỏi Kiều Nhiên, còn Kiều Nhiên hình như không nghe thấy lời cậu, thần thờ nhìn chiếc đĩa trước mặt.

“Hè! Có nghe thấy không? Thi cử nhiều nên tẩu hỏa nhập ma à?”. Trần Tầm huých mạnh Kiều Nhiên một cái nói.

“Ừ, ok”. Kiều Nhiên trở về với thực tại nói.

“Có phải cậu đang nghĩ nên báo cáo thành tích với ba mẹ cậu thế nào không? Ba mẹ cậu đang ở Anh nhỉ? Không quản được cậu, thi trượt cũng chẳng sao”. Triệu Diệp vỗ vai Kiều Nhiên nói.

“Ba mẹ cậu chưa về nước à?”. Lâm Gia Mạt trợn mắt tròn xoe hỏi: “Thế hôm nào bọn mình đến nhà Kiều Nhiên chơi một đêm đi! Đẳng nào thì nhà cậu ấy cũng không có người, bọn mình tán phét, đánh bài được không?”.

“Ý tưởng hay đó... Kiều Nhiên, thế có được không?”. Triệu Diệp hào hứng hỏi.

“Dĩ nhiên là ok rồi! Nhà tớ luôn mở cửa đón chào chác cậu! Một hai ngày tới nhé, các cậu chọn ngày đi?”. Kiều Nhiên dang tay ra nói.

“Không được đâu... chắc chắn ba mẹ tớ đều không đồng ý>“Không sao, cậu cứ nói là đến nhà tớ, tớ sẽ che giấu cho cậu!”. Lâm Gia Mạt nói.

“Đúng vậy! Từ trước tới nay bọn mình chưa bao giờ được thoải mái thế này, tranh thủ lúc chưa có điểm, chơi một bữa cho thật đã”. Trần Tầm nói: “Cậu cứ nói với ba mẹ cậu là đến nhà Gia Mạt, chắc không có vấn đề gì đâu”.

“Ừ, để tớ thử xem!”. Phương Hồi gật đầu nói.

“Thôi cứ thế nhé! Quyết định để vào ngày lớp mình liên hoan, tranh thủ cho sớm, nhớ mang theo đồ đặc, liên hoan xong đến thẳng nhà Kiều Nhiên luôn!”. Triệu Diệp vỗ bàn nói lớn.

“OK! Ngày 21 mới có điểm, bọn mình phải tranh thủ lợi dụng thời gian này, cũng có thể ra ngoại ô chơi! Mọi người bảo dốc Dã Tam, Linh Sơn đều đẹp lắm!”. Lâm Gia Mạt vỗ tay nói.

“No vấn đề! Phải lên kế hoạch hết đi”. Kiều Nhiên cười nói.

Cả đám cười nói rất rôm rả, trở thành góc ồn ào nhất trong quán ăn đó, thực khách bên cạnh đều đưa mắt nhìn sang, họ không biết rằng, thực ra sự náo nhiệt, ồn ào chỉ là khởi đầu cho sự tàn cuộc, đối với mấy đứa trẻ này, ngày chia tay đã đến gần.

59. Q.6 - Chương 9

Ngày 13-7, dưới sự dẫn dắt của cô Hẫu, lớp cũ của Phương Hồi tổ chức liên hoan. Trần Tầm và Kiều Nhiên đã đặt bàn ở nhà hàng Hồ Nam đó, tầng trên tầng dưới, ở giữa có một thang máy. Bọn họ đặt bàn ăn ở tầng hai, một bàn có chín người, trong phòng có ti vi, có thể hát karaoke.

Tất cả mọi người đều tập trung ở cổng trường vào lúc bốn giờ chiều rồi cùng đến nhà hàng. Lúc gần bốn giờ, về cơ bản mọi người đã đến đủ, quần áo mặc rất sắc sảo, cười nói rôm rả, không còn căng thẳng, ức chế như trước khi thi. Cô Hẫu mặc một chiếc váy màu hồng phấn, nhìn rất năng động, hỏi han bọn họ đăng kí nguyện vọng gì. Trần Tầm đếm đầu người, thấy đã đông đủ bèn bảo mọi người đạp xe đến nhà hàng. Cô Hẫu không đi xe, đám con trai đều tranh nhau chở cô, Trần Tầm liền cười nói: “Cô ngồi xe em đi ạ, lớp trưởng chở cô chủ nhiệm là chuyện khỏi phải bàn cãi, chỉ có điều xe em không có yên sau, cô ngồi tạm lên khung vậy!”

“Thôi đi cậu! Xe của cậu chuyên để chở người khác thì phải! Tôi không dám can thiệp đâu!”. Cô Hẫu liếc về phía Phương Hồi, bình thường Trần Tầm mềm dẻo như kẹo, nghe thấy vậy liền ngắc ngứ luôn, đám con trai đứng bên cạnh đều hòa vào trêu theo.

Phương Hồi ngượng quá liền nấp sau lưng Lâm Gia Mạt, kéo áo cô nói: “Gia Mạt, hôm nay cậu chở tớ nhé!”.

“Lúc này lại nhớ đến tôi hả? Thôi được, lên xe đi!”. Lâm Gia Mạt chọc cô hai câu rồi vỗ vào yên sau nói.

Đoàn người hùng dũng đạp xe về phía nhà hàng, bốn mươi chiếc xe đạp nối đuôi nhau nhìn cũng rất rầm rộ. Đám con trai kéo chuông dẹp đường, đám con gái đi sau, cô Hẫu ngồi sau xe Kiều Nhiên, liên tục nhắc bọn họ đi cẩn thận, không nên đùa nghịch.

Đến nhà hàng, cả đám liền lên thẳng tầng hai, đồ ăn đã đặt sẵn từ trước, đợi một lúc đồ ăn đã được đưa lên. Đám con trai hò la đòi gọi ít bia để chúc cô Hẫu.

Cô Hẫu tay chống nạnh, chỉ vào từng đứa nói: “Ở trường nhìn như cừu non, đến giờ thấy anh nào cũng có máu mặt cả, chắc cũng đã nhiều lần uống trộm rượu rồi đây! Bây giờ lộ hết chân tướng rồi nhé!”.

“Bọn em mười tám tuổi, thành người lớn hết rồi cô ạ! Cô đã được tận mắt chứng kiến buổi tuyên thệ của chúng em, uống ít bia có gì đâu cô! Hôm nay cả lớp không ai được giả vờ là thỏ non nữa nhé! Con trai rót đầy cốc! Con gái không uống được thì uống nửa cốc!”. Triệu Diệp đứng lên ghé khua tay hét: “Chị ơi! Cho bọn em hai két bia nhé!”.

Ồn ào một hồi lâu, gần như tất cả mọi người đều được rót bia, cô Hầu nâng cốc đứng dậy nói: “Cô muốn phát biểu vài câu! Trước hết là chúc mừng các em đã tốt nghiệp, chúc cho tất cả các em c mặt trong ngày hôm nay đều thi đỗ được vào trường đại học mà mình mơ ước!”.

Trần Tầm dẫn đầu, mọi người vỗ tay rất nhiệt liệt.

“Ấy! Thế có nghĩa là sao! Mỗi lần hiệu trưởng phát biểu các em liền vỗ tay! Đừng tưởng tôi không biết thế có nghĩa là gì! Không cho tôi nói thì tôi không nói nữa!”. Cô Hầu cười nói.

“Đâu có chuyện đó được cô! Lần này tụi em vỗ tay rất chân tình mà!”. Trần Tầm vội giải thích, bạn bè đều hòa vào cùng cậu.

Cô Hầu liền nói tiếp: “Các em là khóa học sinh cô chủ nhiệm đầu tiên sau khi tốt nghiệp, nói thật là xét trên một góc độ nào đó thì cô không làm tròn trách nhiệm của một giáo viên chủ nhiệm, dù gì cũng vẫn còn một số điểm chưa thạo. Nhưng các em đều đã đón nhận cô bằng một thái độ rất thân thiện, trên lớp chúng ta là cô trò, ở ngoài chúng ta là bạn bè. Hiện tại cô vẫn còn nhớ ngày nhà giáo các em đã gấp chim giấy tặng cô, liên hoan văn nghệ đón năm mới hát cùng cô, trong ngày hội thao cùng vẽ biểu ngữ cùng cô. Ba năm qua được theo chân các em, cô thực sự rất vui, cô cảm thấy các em đều là con của cô, đều rất có chí tiến thủ. Có lẽ sau này cô sẽ còn dạy nhiều học sinh nữa, nhưng cô cam đoan rằng, cho dù nhiều đến bao nhiêu cô vẫn nhớ tên của từng em trong lớp ta. Và cô cũng mong các em đừng quên cô, kể cả sau này vào đại học, hoặc đi làm, nếu có vấn đề gì khó khăn, các em cũng đều có thể quay về tìm cô! Thôi không nói nữa, ta cạn cốc thôi!”.

Mắt cô Hầu hơi ươn ướt, cô ngửa cổ uống hết cốc bia, bạn bè ngồi dưới đều thấy cảm động, cả lớp đều vỗ tay rất nhiệt tình.

Trần Tầm liền đứng dậy nói: “Bọn mình không thể để cô Hầu uống một mình được, người nào cốc chưa đầy thì rót đầy vào! Người nào đầy rồi thì cạn luôn đi! Cạn nào!”.

Mọi người đều nâng cốc lên, gõ lạch cạch vào chiếc bàn kín, ngay cả Phương Hồi - người bình thường rất ít nói và cũng không uống được bia rượu cũng đã uống hết số bia trong cốc, nhiều cô bạn mắt cũng ươn ướt.

Cô Hầu liền nhìn đám học sinh đang chực khóc, khịt khịt mũi rồi nói: “Có phải tại cô mùi mẫn quá không? Chắc sắp đuối kịp trình độ của Nghê Bình rồi nhỉ? Các em đừng có rầu rĩ như thế, hôm nay phải ăn uống thật vui vào!”.

“Đúng vậy đó!”. Triệu Diệp lau mặt, đứng dậy nói: “Đồ ăn là do Trần Tầm và Kiều Nhiên gọi! Chắc chắn toàn những món mà hai cậu ấy thích ăn! Bọn mình không thể để bọn họ hời được, ai thích ăn gì thì mau vào cuộc thôi! Tớ thấy Trần Tầm gấp mấy miếng món chân giò hầm rồi!”.

Bạn bè đều cười ồ lên, Trần Tầm và Kiều Nhiên đứng dậy ném giấy ăn về phía Triệu Diệp. Mọi người đều cầm đũa lên, không khí đã sôi động hơn, cả lớp nói lại chuyện vui trong mấy năm vừa qua, rượu vào lời ra, càng nói càng hăng. Đám con trai lần lượt chúc bia nhau, Trần Tầm là lớp trưởng nên cũng bị họ chúc nhiều, con gái cũng có người uống được bèn đứng ra đọ sức với bọn họ. Lâm Gia Mạt đi uống đua với đám con trai, Phương Hồi cũng bị ép uống hai cốc, đầu óc u u minh minh, tay cũng run run.

Triệu Diệp đề nghị mọi người cùng hát, sau khi rượu bia qua N tuần, đám con trai không còn rụt rè nữa, ra sức giật micro gào hát. Sau đó karaoke đã biến thành dàn đồng ca, con trai con gái cùng hát những bài mà họ vẫn hát trong mấy năm qua. Lúc thì giậm chân gào lên “có phải đến năm 18 tuổi, tôi sẽ khóc vì tình yêu”; lúc lại hát, “tôi là chú chim non nhỏ, muốn bay thật cao nhưng không thể bay cao”; lúc thì hát “tất cả là tại anh, tự nhiên đem lòng yêu em, khiến em vô cùng thỏa mãn với cảm giác được yêu”; lúc lại gào “hãy tha thứ cho tình yêu vô tư của anh trong kiếp này, cũng sợ có ngày sẽ vấp ngã”; lúc thì hát “anh sẵn sàng chấp nhận sự thờ ơ của em, để anh chấp nhận và quên hẳn”; lúc lại gào “bạn thân song hành cùng nhau suốt cuộc đời, những ngày tháng đó không bao giờ quay lại nữa...”.

Khi hát đến câu “tại sao em nở để anh đau khổ” Triệu Diệp đã khóc. Khi con trai của lớp đều vừa ôm nhau, vừa lắc lư vừa hát “tại sao phải nói lời chia tay, tại sao không thể được ở bên nhau”, tất cả mọi người đều khóc.

Phương Hồi và Lâm Gia Mạt dựa vào nhau, ngồi trên ghế vừa khóc vừa nhìn đám con trai đằng xa. Môn Linh Thảo ngồi bên cạnh, đột nhiên xách một chai bia loạng choạng đi tới và ngồi xuống trước mặt Phương Hồi, nhìn chăm chăm vào cô nói: “Phương Hồi, bọn mình phải uống với nhau một cốc>Lâm Gia Mạt cũng có được nghe chút ít về chuyện của Môn Linh Thảo và Phương Hồi ngày trước, thấy cô bạn đứng không vững như vậy, sợ lại nói gì nặng lời, vội ngăn lại: “Còn uống gì nữa! Cậu nhìn Phương Hồi đó, sắp nhìn một hóa hai rồi!”.

“Tớ vẫn nhận ra mà! Tiểu Thảo, bọn mình phải uống với nhau một cốc!”. Phương Hồi ngà ngà say gạt Lâm Gia Mạt ra, ghé sát vào nói.

“Ừ”. Môn Linh Thảo liền bật cười, cô cầm cốc của Phương Hồi, rót bia tràn ra ngoài nhưng vẫn không chịu dừng tay, Lâm Gia Mạt liền ngăn lại nói: “Thôi thôi, uống tượng trưng là được rồi”.

“Không được! uống là phải uống cả cốc!”. Môn Linh Thảo lắc đầu nói: “Phương Hồi cậu có biết tại sao không? Một là vì hồi đầu bọn mình thân với nhau như vậy, hồi đó tớ cũng rất quan tâm đến cậu, coi cậu là bạn thân...”.

“Tớ biết, tớ biết mà, bọn mình uống đi!”. Phương Hồi nâng cốc lên uống một hơi hết sạch.

Môn Linh Thảo cũng không nề hà, uống ực hết luôn cốc bia, Lâm Gia Mạt càng nhìn càng sốt một, vội gọi Hà Sa đang ngồi bên cạnh giúp, tách hai người này ra.

“Và còn một nguyên nhân nữa mà tớ chưa bao giờ nói với cậu. Nhưng hôm nay tớ buộc phải nói ra, tớ thích Trần Tầm vô cùng. Nhưng mãi mãi tớ không bao giờ có thể nói ra điều này, thế nên tớ đành phải nói với cậu. Hồi đầu tớ không chơi với các cậu nữa không phải vì ghét cậu mà là vì bọn cậu ở bên nhau, tớ thấy rất buồn. Tớ là người đầu tiên trong lớp mình biết chuyện của hai đứa cậu, có phải cậu vẫn tưởng rằng dòng chữ trên bảng đó là do tớ viết đúng không? Tớ nói cho cậu biết nhé, không phải là tớ viết, thật sự không phải... Trước hôm đó tan học, Hà Sa để quên sách ở lớp, cậu ấy phải quay lại lấy, nhưng lại nhìn thấy Trần Tầm viết hàng chữ đó lên bảng bằng tay trái, đúng vậy, chính là do cậu ấy tự tay viết. Cậu ấy sợ cậu không chịu yêu cậu ấy nên không từ thủ đoạn! Cậu bảo cậu ấy đã làm như thế để đến với cậu thì tớ còn có thể làm bạn thân của các cậu được không? Được không?”.

Môn Linh Thảo vừa nói vừa khóc, Phương Hồi sững sờ nghe cô bạn kể về điều bí mật năm xưa, phát hiện ra rằng, hóa ra mình không quyết định được chuyện gì, mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của Trần Tầm, cảm giác này không biết là bức mình hay bó tay nữa, chỉ có điều trong lòng cô cũng cảm thấy buồn tủi. Và thế là cô và Môn Linh Thảo liền ôm lấy nhau, rượu uống vào biến thành nước mắt, đến khi Lâm Gia Mạt và Hà Sa sang, hai đứa đã gần say bất tỉnh nhân sự rồi.

“Ôi, tổ tiên ơi, đã thế này rồi mà còn uống!”. Lâm Gia Mạt dìu Phương Hồi lên nói.

“Gia Mạt... tớ không sao đâu!”. Phương Hồi lí nhí nói.

“Không sao cái đếch gì!”. Lâm Gia Mạt cau mày nói: “Để tớ đi xin cho cậu bát dấm, say khướt ra rồi!”.

Phương Hồi ngọe xuống ghế, Lâm Gia Mạt lại giúp Hà Sa dìu Môn Linh Thảo lên, cùng đặt cô xuống chiếc ghế bên cạnh. Lâm Gia Mạt hít một hơi rồi nói: “Tớ biết là cậu ấy buồn, nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi, tỉnh rồi thì đưa cậu ấy về nhà nhé. Và còn chuyện nữa là... chuyện cậu vừa kể với tớ đừng nói cho ai biết nhé?”.

Hà Sa liền gật đầu, nói: “Ừ, không phải Tiểu Thảo cố tình gây chuyện với Phương Hồi đâu, chẳng qua là cậu ấy ức chế quá. Lúc đầu tớ cũng thấy thương cho cậu ấy, ghét Trần Tầm và Phương Hồi lắm, đợt bình bầu học sinh ba tốt tớ không bỏ phiếu cho cậu ấy. Nhưng cậu nhìn Phương Hồi đi, ai có bụng dạ xấu gì đâu, nên thôi cho qua chuyện đi”.

Lâm Gia Mạt lại nói với Hà Sa mấy câu nữa rồi đi sang cho Phương Hồi uống dấm, nhưng đến bàn Phương Hồi lại không thấy bóng cô đâu nữa.

Lâm Gia Mạt đi rồi, Phương Hồi cảm thấy bụng dạ còn cào, cô cố gắng vịn ghế đứng dậy và đi vào nhà vệ sinh. Ra nhà vệ sinh còn phải đi qua một lối đi hẹp, bên cạnh thông với một ban công nhỏ. Phương Hồi chưa bao giờ uống nhiều như vậy, cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, loạng choạng mãi mới men theo bờ tường ra được đến nơi, vừa vào thì nôn sạch sành sanh. Cô chống tay vào bồn rửa và súc miệng, lúc ra đến cửa

không thể đứng vững được nữa, đầu nặng trĩu rồi ngã khụy xuống chân tường, cô muốn đứng dậy, nhưng không thể nào đủ sức.

Trong lúc Phương Hồi còn đang mơ màng thì đột nhiên bên cạnh có bàn tay đưa ra, ôm vai cô và kéo Phương Hồi dậy. Phương Hồi quay mặt sang nhìn, chỉ thấy Kiều Nhiên đang cau mày cẩn thận dìu cô dậy. Cô liền cười nói: “Cảm ơn cậu, tớ không say, nhưng không hiểu sao chẳng có sức”.

“Cậu uống với ai mà nhiều như vậy?”. Kiều Nhiên trách.

“Tiểu Thảo... Kiều Nhiên cậu biết không, Tiểu Thảo không phải là người xấu. Cậu còn nhớ không? Đợt ấy người viết lên bảng dòng chữ đó không phải là cậu ấy... mà là Trần Tầm. Cậu ấy đa mưu quỷ kế, không hề nói với tớ, nếu Tiểu Thảo không nói thì tớ vẫn cứ nghi ngờ...”. Phương Hồi dựa vào người Kiều Nhiên, giơ tay lên nói.

Kiều Nhiên mím môi không nói gì, cậu dìu cô ra ban công phía đối diện rồi mới quay người cô lại, đứng đối diện với cô rụt rè hỏi: “Phương Hồi, nếu hồi đầu tớ cũng giống Trần Tầm, viết tên tớ và tên cậu lên bảng thì cậu có thích tớ không?”.

Phương Hồi vẫn đang nhìn chăm chú lên mặt Kiều Nhiên, cô nhìn chăm chú cậu bạn đang đứng trước mặt mình rồi từ từ cúi đầu xuống.

Kiều Nhiên ngửa đầu lên thở dài một tiếng, không ai trong số họ có thể quay trở lại ngày xưa, thế nên cũng không thể truy tìm câu trả lời mà cậu mong mỏi nữa.

“Phương Hồi...”. Kiều Nhiên từ từ nắm chặt vai cô: “Tớ có thể... ôm cậu một cái được không?”.

Bờ vai gầy guộc run lên, Phương Hồi có thể cảm nhận được hơi ấm của bàn tay đang nắm chặt vai cô, cũng cảm nhận được sự chân thành của cậu bạn đang đứng trước mặt mình, chỉ có điều hồi đó cô rất coi trọng cái gọi là trong sáng và lòng chung thủy, thế là cô liền lùi ra sau một bước ngắn, lắc đầu nói: “Kiều Nhiên, tớ xin lỗi”.

Bàn tay đặt trên vai cô liền buông ngay ra, Phương Hồi không dám ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt ảm áp đó, cô quay người đi, uể oải trốn khỏi ban công tràn ngập nắng chiều đó. Không hiểu tại sao cô cảm thấy tim mình thất lại từng hồi, bước chân mềm nhũn, suýt thì gục xuống. Nhưng cô không ay đầu lại, mặc dù nước mắt đã nhạt nhòa, mọi thứ đều đã trở nên mơ hồ.

Kiều Nhiên nhìn theo cho tới khi Phương Hồi biến mất trước mắt cậu, cậu bối rối ngồi xuống đất và bắt đầu khóc. Nước mắt tuôn ra như suối, cậu che kín mặt, nhưng vẫn không tìm được mà nấc lên. Mãi cho đến khi cậu cảm thấy có người ngồi bên cạnh mình, cậu mới buông tay ra mà lòng tràn đầy hi vọng. Tuy nhiên người xuất hiện trước mặt cậu không phải là cô gái vừa đi ra, mà là Lâm Gia Mạt.

“Tớ xin lỗi... tớ đã nghe thấy hết...”. Lâm Gia Mạt đưa cho cậu một tờ giấy ăn rồi nói: “Tớ cảm nhận được rằng cậu thích Phương Hồi, nhưng không ngờ tình cảm của cậu dành cho cậu ấy lại sâu nặng như vậy...”.

“Hơ hơ... Cậu còn nhớ bài văn Một đóa đình hương của tớ không... Thực ra hồi đó tớ đã rất biết hai đứa tớ chỉ có thể có kết quả này thôi. Chỉ có điều đến cuối cùng, tớ vẫn cảm thấy không cam tâm...”. Kiều Nhiên lau mặt rồi nói: “Tớ đã giữ kín điều bí mật đến ngày cuối cùng của thời cấp ba, cậu có thể giữ bí mật tiếp hộ tớ được không?”.

“Ok”. Lâm Gia Mạt nói: “Nhưng cậu muốn tớ giữ cho cậu bao nhiêu điều bí mật hả?”.

“Cậu nói thế có nghĩa là sao?”. Kiều Nhiên quay sang nhìn cô, ánh mắt toát lên một vẻ luống cuống.

“Cậu có thể nói cho tớ biết...”. Lâm Gia Mạt ngừng một lát rồi nói: “Tại sao cậu không đi thi đại học được không?”.

60. Q.6 - Chương 10

Kiều Nhiên sững sờ nhìn Lâm Gia Mạt, sau đó sắc mặt lại trở về bình thường, cười nói: “Gia Mạt, sao cậu giống gián điệp thế nhỉ? Đáng lẽ cậu không nên thi ngành kinh tế mà đăng kí ngành trinh thám mới đúng. Sao cậu lại biết?”.

“Tớ và cậu cùng điểm thi, mấy ngày hôm đó tớ không gặp cậu, lúc đầu đã thấy thắc mắc. Ừ này Hà Sa hỏi tớ có phải cậu muốn ôn thi lại hay không, vì cậu ấy cùng địa điểm thi với cậu nhưng không nhìn thấy cậu đi thi. Kiều Nhiên, tớ không đùa đâu, cậu có thể nói cho tớ biết là tại sao không?”. Lâm Gia Mạt sốt sắng hỏi.

“Không phải ôn thi lại... mà là tớ đi du học, ba mẹ tớ đã lo cho tớ ổn cả rồi, tớ sang Anh”. Kiều Nhiên bình thản nói.

“Cậu nói gì cơ!?”. Lâm Gia Mạt liền đứng bật dậy: “Sao cậu không nói sớm? Sao không báo cho bọn tớ biết? Cậu nghĩ thế nào vậy?”.

“Tớ xin lỗi, nhưng thực sự tớ không muốn nói cho các cậu biết, tớ nghĩ đợi tớ đi rồi sẽ nói với các cậu sau. Tớ không muốn mọi người vì tớ mà buồn, cậu có biết không, kiếp này những ngày tháng hạnh phúc, vui vẻ nhất của tớ là được ở bên các cậu, tớ mong những hình ảnh được lưu giữ trong trái tim các cậu là những lúc bọn mình vui vẻ nhất. Kể cả sau này không được ở bên nhau nữa thì khi ôn lại những kỉ niệm này, bọn mình vẫn sẽ nhớ đến nụ cười của mọi người”. Kiều Nhiên nói tiếp rất chân thành: “Hơn nữa... tớ cảm thấy tớ không thể đối mặt với cậu ấy, khi cậu ấy biết chuyện này, bất luận cậu ấy biểu lộ gì trên khuôn mặt, tớ đều không dám nhìn...”.

“Đồ nhát gan!”. Lâm Gia Mạt vừa khóc vừa nói.

“Hơ hơ, tớ vốn là kẻ nhát gan từ xưa đến nay mà”. Kiều Nhiên cười và cúi đầu xuống.

“Thế bao giờ cậu đi?”. Lâm Gia Mạt khịt mũi hỏi. “Ngày 20”.

“20? Bọn mình đã hẹn sẽ đi chơi Thanh Long Hiệp vào ngày 18 mà? Cậu không đi hả?”. Lâm Gia Mạt sững sốt hỏi.

“Ừ, lần này không thể hoạt động cùng tổ chức được”.

“Kiều Nhiên, cậu nói thì nghe hay lắm! Nhưng như thế tàn nhẫn biết bao! Cậu có thể tưởng tượng sau khi biết cậu ra đi mà không nói một lời từ biệt thì tâm trạng của mọi người sẽ thế nào? Cậu thích Phương Hồi như vậy mà để cho cậu ấy sau khi vui vẻ trở về Bắc Kinh, lập tức biết cậu sa rồi ư?” Lâm Gia Mạt đẩy Kiều Nhiên ra và hét.

“Trước mặt cậu ấy tớ chỉ thắng được một lần này thôi, cậu tưởng tớ có cách gì khác để cậu ấy nhớ về tớ à?”. Kiều Nhiên nhìn về phía xa rồi nói nhỏ: “Tớ luôn nói rằng chỉ cần cậu ấy vui là được, trong lúc cậu ấy vui tớ ra đi thì không bị coi là nuốt lời sao? Gia Mạt, cậu hãy giữ kín hộ tớ điều bí mật này nhé”.

“Thôi được, chỉ một lúc mà đã có hai điều bí mật rồi. Cậu không được xuất ngoại mà quên quê hương bản quán đâu đấy! Nếu cậu dám quên bọn tớ thì tớ sẽ thông báo hết chuyện của cậu cho thiên hạ biết!”. Lâm Gia Mạt lườm Kiều Nhiên một cái nói.

“Ok! Cậu báo cáo cho thiên hạ biết hết cũng được!”. Kiều Nhiên đưa tay về phía cô, Lâm Gia Mạt liền nắm chặt tay cậu và kéo ngay cậu dậy.

Sau khi từ chối Kiều Nhiên, Phương Hồi chạy một mình xuống cầu thang, cô ngồi ở giữa cầu thang xoắn, chống chân lên khóc thút thít. Những kỉ niệm với Kiều Nhiên trong ba năm qua hiện ra trong đầu cô như một bộ phim, cùng trực nhật, cùng làm bài tập, cùng tan học về nhà, đoạn đối thoại trước bụi hoa đình hương đều là những kí ức ấm áp không thể xóa mờ. Nhưng dù ấm áp đến đâu cũng vẫn không thể đối được lấy một cái ôm, cô có nguyên tắc riêng của mình. Đối với tình yêu, cô chỉ cần tuyệt đối hoặc là không.

Tầng trên vọng lại bài hát Niềm tin của Trương Tín Triết, Phương Hồi cảm thấy tiếng hát đó mỗi lúc một gần mình hơn, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên, Trần Tầm đã xuất hiện trước mặt cô. Cậu đang nằm sấp trên thanh vịn cầu thang nhìn cô chăm chú, hát từng câu “anh yêu em, chung thủy với mình, chung thủy với niềm tin của tình yêu, anh yêu em, là nguồn sức mạnh đến từ tâm hồn, đến từ sự sống. Ở nơi xa xôi, liệu em có nghe thấy tiếng anh gọi hay không, yêu là một niềm tin, đưa em trở về bên anh”.

Trần Tầm nhìn cô và hát hết cả bài hát, câu cuối vừa kết thúc, cậu liền bước qua tay vịn cầu thang và nhảy xuống. Phương Hồi đưa tay ra kéo chặt cậu, cậu ngồi bên cạnh Phương Hồi, ôm cô vào lòng nói: “Phương Hồi, anh yêu em”.

Phương Hồi nói đây là lần để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong cô, Trần Tầm nói rất nghiêm túc với cô rằng anh yêu em, trước đây bọn họ đều ngại nhắc đến từ này, nhưng hôm đó cậu đã nói ra. Mặc dù lần trong hơi men, nhưng Phương Hồi vẫn vô cùng cảm động, cô gục đầu vào lòng Trần Tầm, liên tục nhắc lại câu đó.

“Em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh...”.

“Ngốc ạ, anh biết rồi”. Trần Tầm khẽ vuốt tóc cô nói.

“Mình sẽ ở bên nhau mãi đúng không?”. Phương Hồi nhắm mắt lại hỏi.

“Ừ”. Trần Tầm trả lời.

“Mình sẽ lấy nhau chứ?”.

“Ừ”.

“Sẽ sinh con đúng không?”.

“Đúng”.

“Sẽ có nhà riêng của mình, cùng đi chợ, nấu cơm, rửa bát, trải giường, giặt quần áo đúng không?”.

“Đúng”.

“Đến khi già rồi, mình sẽ vẫn cầm tay nhau như thế này đúng không?”.

“Ừ”.

“Có thật không?”. Phương Hồi khóc.

“Thật mà”. Trần Tầm lau nước mắt cho cô rồi ôm chặt cô nói: “Phương Hồi, chỉ có em là mãi mãi anh không bao giờ để mất”.

Giờ phút chia tay đã đến gần, hai người m chặt tay nhau để kiên định lòng tin, lúc đó họ tưởng rằng dùng sức mạnh của mình để nắm chặt tay nhau là có thể nắm chặt được tương lai, không biết rằng thực ra tương lai là cái không ai thể nắm bắt được.

Bữa tiệc nào rồi cũng sẽ đến hồi tàn, dù khóc nhiều đến đâu, nói nhiều đến đâu, lưu luyến đến đâu cũng không thể ngăn nổi sự trôi qua của thời gian. Đám học sinh đã tỉnh rượu chia tay với cô giáo, từng tốp đi rải rác giữa thành phố Bắc Kinh đã lên đèn. Không cần phải nói nữa, ngày mai ắt sẽ lại là một ngày mới.

Theo kế hoạch, đám Phương Hồi đã đến nhà Kiều Nhiên, Phương Hồi gọi điện thoại cho ba mẹ từ bộ điện thoại bên đường, nói dối bảo tối nay ở nhà Lâm Gia Mạt, để cho trót lọt, Lâm Gia Mạt còn nói chuyện với ba mẹ cô mấy câu, tóm lại là đã làm cho họ yên tâm.

Bọn họ uống nhiều, đầu vẫn còn u u minh minh, cả đám cùng dắt xe đi trên đường Bình An. Triệu Diệp đi đầu tiên, cậu chỉ vào đèn đường lơ mờ nói: “Lần đầu tiên tớ để ý đến Bắc Kinh vào buổi tối, bình thường đi tập bóng về cũng đi rất vội, tớ phát hiện ra rằng, cảm giác giữa ban tối và ban ngày rất khác nhau, càng tối càng đẹp”.

“Oa, ông cũng nghệ sĩ nhỉ, sắp thành Kiều Nhiên thứ hai rồi!”. Trần Tầm tỏ vẻ sững sốt nói.

“Cậu đừng tiện thể nói kháy tôi nữa! Người ta phát biểu cảm tưởng đôi câu thì có sao? Người nào chẳng có cảm xúc!”. Kiều Nhiên cười nói.

“Đồ đểu!”. Triệu Diệp đạp xe tông thẳng vào Kiều Nhiên.

“Các cậu đừng đùa nữa, bọn mình bàn nhau tối sẽ làm gì đi?”. Lâm Gia Mạt can bọn họ ra nói.

“Đánh bài thôi! Tớ và Kiều Nhiên trái cánh, cậu và Phương Hồi trái cánh, Trần Tầm coi như là người nhà của Phương Hồi, để ý bên đó, bọn mình không cho cậu ta chơi nữa!”. Triệu Diệp giơ tay nói: “Hay là chơi mạt chược, tóm lại là không có ai quản, tha hồ tung hoành!”.

“Tôi biết ông rất muốn kích bác, để tôi bảo không cho ông chơi, cho ông phò Gia Mạt, nhưng tôi không nói đấy, để ông tức thoải mái!”. Trần Tầm cợt nhả nói.

“Vớ vẩn! Đầu óc ông sao tối tăm như vậy! Ông tưởng người nào cũng như ông à, chỉ nghĩ xấu cho người khác!”. Triệu Diệp nói với vẻ ngại ngùng.

“Thôi thôi! Có gì cứ bàn nhau!”. Phương Hồi sợ Lâm Gia Mạt ngại, bèn lảng sang chuyện khác.

“Tớ thấy chẳng mấy có dịp được ở với nhau, đừng chơi bài nữa, mua cái gì về ăn rồi nói chuyện đi!”. Lâm Gia Mạt nhìn Kiều Nhiên nói.

“Chơi bài thì còn tỉnh táo được lâu lâu, nói chuyện một lát là buồn ngủ”. Triệu Diệp lắc đầu nói.

“Ừ đúng đấy, đánh bài đi, đánh bài cũng vui mà!”. Kiều Nhiên vỗ vai Lâm Gia Mạt nói.

“Không được! Nếu các cậu không chịu đi thì tớ đi, tớ và Kiều Nhiên nói chuyện!”. Lâm Gia Mạt tránh ra khỏi tay Kiều Nhiên, nói với vẻ nổi nóng.

“Ấy, Gia Mạt bị Kiều Nhiên mua chuộc từ bao giờ vậy? Lại còn nói chuyện riêng nữa, tớ cũng phát ghen đây này!”. Trần Tầm nheo mắt nói.

“Đừng nhiều lời nữa, sau này cậu sẽ hối hận đấy!”. Lâm Gia Mạt lườm Trần Tầm rồi đạp xe về phía một cửa hàng tạp hóa nhỏ trước mặt.

“Sao cậu ấy cứ thế nào ấy nhỉ?”. Trần Tầm thắc mắc.

“Không biết, tớ cũng thấy lạ thế nào ấy”. Phương Hồi ngẩng đầu lên nhìn Kiều Nhiên, nhưng vừa chạm vào mắt cậu, liền nhìn ngay xuống dưới.

Bọn họ liền đạp xe theo Lâm Gia Mạt, chưa đi được mấy mét, đột nhiên nghe tiếng nổ lớn vang lên, âm thanh đó rất khó tả, không phải là cảm giác long trời lở đất như xảy ra động đất, cũng không phải là tiếng gào thét, mà là âm thanh hàng vạn người cùng phát ra tiếng reo hò vang dội. Mấy đứa đưa mắt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì. Đúng lúc này Lâm Gia Mạt liền chạy ra khỏi cửa hàng tạp hóa nhỏ, hai tay khua khoắng điên cuồng, vừa nhảy vừa hét: “Thành công rồi! Bắc Kinh đăng cai Olympic thành công rồi!”.

Sau tích tắc ngần tò te ngần ngụi, đám Trần Tầm liền buông ngay xe ra và chạy về cửa hàng tạp hóa đó, chiếc ti vi nhỏ mười mấy inch trên tủ đang quay cảnh cảm động đoàn đại biểu biểu Trung Quốc ôm nhau, ông chủ cửa hàng ra sức vỗ tay lên kính và hét lớn: “Đã thật đấy! Đã thật đấy!”.

Năm đứa nhảy nhót, hò hét trong cửa hàng chật hẹp, thực sự vô cùng phấn khởi.

Trần Tầm ôm Phương Hồi nói: “Bọn mình uống nhiều say hết cả rồi, sao lại quên mất hôm nay là ngày bỏ phiếu nhỉ? M.کیپ, đã quá! Bắc Kinh được tổ chức Olympic rồi!”.

“Mong từ Olympic Sydney lần trước nhưng không thành công, lần này Olympic 2008 ổn rồi!”. Phương Hồi cười nói.

“Chứ sao nữa! Nhưng tớ có linh cảm rằng lần này chắc chắn nước mình sẽ thành công! Đã quá!”. Triệu Diệp nói lớn.

“Giỏi nhỉ, cậu cũng linh cảm chuẩn được một lần! Lần này bọn mình phải ăn mừng mới được!”. Kiều Nhiên nói: “Gia Mạt, vừa nãy mọi thứ thế nào?”.

“Tớ cũng không biết, chỉ nghe thấy The city of Beijing rồi lao ra gọi các cậu!”. Lâm Gia Mạt nói với vẻ tiếc của.

“Tôi nói cho các cậu biết nhé, hai vòng bỏ phiếu chắc chắn phải là Bắc Kinh rồi! Đã thật đấy! Ông Samaranch còn tuyên bố rất chậm, làm tôi sốt hết cả ruột!”. Ông chủ cửa hàng nói tiếp: “Nhưng mà các cậu đừng chúc mừng ở cửa hàng tôi nữa, các cậu mà nhảy trong cái quây to bằng bàn tay thế này thì sập mất. Nếu muốn ăn mừng các cậu cứ ra Thiên An Môn! Chắc chắn mọi người đang tụ tập rất đông ở đó!”.

“Đúng vậy! Đi thôi! Ra Thiên An Môn đi!”. Trần Tầm vỗ tay nói: “Ra đó tha hồ mà hét!”.

“Đi thôi đi thôi! Còn lằng nhằng gì nữa! Xe bọn mình còn đang vút ngoài đường kia kia!”. Triệu Diệp khua cả bọn ra ngoài rồi ngoái đầu lại nói với ông chủ: “Cảm ơn chú nhé!”.

“Ok! Các cậu cũng hét hộ tôi mấy câu nhé!”. Ông chủ cửa hàng cười nói.

Ra khỏi quầy hàng, cả bọn lấy xe rồi phi như bay đến quảng trường Thiên An Môn, trên đường đi vừa cười nói, vừa la hét ầm ĩ, đến Thiên An Môn quả nhiên là đã khá đông người kéo đến, có người lái xe hơi lao trên đường Trảng An, cửa sau xe thò ra một lá cờ đỏ năm sao tươi rói, có người tụ tập dưới chân cột cờ hò reo, có gia đình ba người đi với nhau, giơ cao lá cờ nhỏ cùng người đi đường vẫy cờ, reo mừng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám Trần Tầm cảm thấy máu nóng bốc thẳng lên đỉnh đầu, cậu ngoái đầu lại gọi Kiều Nhiên: “Hôm nay bọn mình đi xuyên qua đường Trảng An rồi về nhà cậu nhé! Từ đây đạp thẳng về đó!”.

“OK”. Kiều Nhiên nói: “Đi thôi!”.

“Bọn tôi không sao cả, ông còn phải chở một người, liệu đi được không?”. Triệu Diệp nhảy ngay lên xe nói.

“No vấn đề! Ai mà tụt ở sau thì cắt đuôi! Phương Hồi, lên xe!”. Trần Tầm kéo Phương Hồi lại nói.

“Cậu chở được không? Hay là thay phiên nhau chở tớ vậy”. Phương Hồi ngồi trên khung xe, ngẩng đầu lên nhìn cậu nói.

“Thôi đi! Cái gì thay phiên nhau còn được, cái này chắc chắn là không thể! Ngồi cẩn thận nhé!”. Trần Tầm cầm chắc ghi đông nói: “Các đồng chí! Hãy tiến theo hướng thẳng lợi!”.

Mấy đứa cười nói xuất thành lầu Thiên An Môn, trên đường cùng hát “Tôi yêu Bắc Kinh Thiên An Môn, mặt trời mọc trên Thiên An Môn”, khiến người qua đường đều đổ dồn ánh mắt về phía bọn họ, cũng có người hò reo cổ vũ. Sau đó đi một lúc thì nóng, đám con trai liền cởi hết áo phong ra, cởi trần đạp xe. Ánh đèn trên đường Trảng An lấp lánh trên thân hình trẻ trung của họ, ngày hè đặc biệt đó của Bắc Kinh cũng vì thế mà được khắc thêm hơi thở rõ nét của tuổi thanh xuân.

61. Q.6 - Chương 11

Lúc cả bọn đạp xe về đến nhà Kiều Nhiên đã là hơn mười hai giờ đêm. Đám con trai dựng xe và ngồi phịch xuống đất, chân Phương Hồi tê cứng, Trần Tầm nửa đùa nửa bẽ mặt đưa được cô xuống xe. Lâm Gia Mạt hai tay chống nạnh, chỉ vào bọn họ nói: “Không ai như các cậu! Đạp nhanh như vậy! Lại còn thi nữa! Tổ một chết đi được!”.

“Tại tên Trần Tầm sĩ hão cơ! Chở Phương Hồi lại còn lao như bay! Nếu ông đạp chậm một chút thì bọn tôi đã dừng lại hết rồi!”. Triệu Diệp thở hổn hển nói.

“Đừng nhiều lời nữa! Nếu các cậu không nói là thi thì tôi đâu có liều mạng như vậy!”. Trần Tầm đưa áo lên lau mặt nói.

“Thôi im hết đi! Tôi báo cho các cậu biết một tin buồn... Thang máy ở đây dừng làm việc rồi...”. Kiều Nhiên uể oải bước xuống nói.

“Hả!?”.

Mấy đứa liền đồng loạt phát ra tiếng kêu thảm thiết. Trần Tầm run rẩy nói: “Đại ca, đại ca không nhầm đó chứ! Nhà của đại ca nằm trên tầng 17! Phải leo bộ lên thật à?”.

“Nếu cậu muốn bay thì tôi cũng không có ý kiến gì!”. Kiều Nhiên lườm cậu ta

“M.kiếp kiếp kiếp kiếp kiếp!”. Triệu Diệp hét lớn.

“Thôi thôi, đừng la lối nữa, người nào không biết lại tưởng dưới sân có đàn sói kéo đến! Đi thôi, dìu nhau đỡ nhau, có tầng không có đèn, ai ngã tớ không chịu trách nhiệm đâu đấy!”. Kiều Nhiên gọi bọn họ nói.

Biết kêu ca nữa cũng chẳng để làm gì, cả bọn đành bấm bụng cầm tay nhau và leo từng bậc một.

Kiều Nhiên đi đầu tiên, cậu cầm tay Phương Hồi, Phương Hồi cầm tay Trần Tầm, Trần Tầm cầm tay Lâm Gia Mạt, Lâm Gia Mạt cầm tay Triệu Diệp. mấy đứa cầm tay nhau tiến bước như bình thường vẫn chơi trò chơi, chúng tôi đều là bạn thân.

Lòng bàn tay của Kiều Nhiên lạnh lạnh, cậu nắm tay Phương Hồi ở mức vừa phải, không chặt cũng không lỏng, dường như phải tính toán rất kỹ cậu mới nắm tay cô với mức độ đó. Bước theo Kiều Nhiên, Phương Hồi cảm thấy rất vững chãi và an lòng, mặc dù đối với cậu, sự an lòng mà cô cảm nhận được có lẽ kèm thêm một chút ích kỷ.

Đêm khuya tĩnh mịch, những bậc cầu thang dài vô tận và tiếng bước chân đã tạo nên một tiết tấu đặc biệt, đột nhiên Triệu Diệp thở dài nói: “Haizz tớ thấy leo cầu thang như thế này rất tuyệt...”.

“Gia Mạt, có phải cậu cho Triệu Diệp hưởng lợi gì không?! Sao tự nhiên hần lại phải thốt lên như vậy? Hay là hai đứa mình đổi chỗ cho nhau cái?”. Trần Tầm ngoái đầu lại hỏi.

“Ông này vợ vẫn thật!”. Triệu Diệp nhoài người ra quát Trần Tầm.

Mọi người không nhịn được bèn phì cười, Kiều Nhiên vội “suyt” một tiếng, cả năm đứa đều lần lượt “suyt” theo nhau, sau đó lại phì cười. Lâm Gia Mạt nắm chặt tay Triệu Diệp nói: “Thực ra tớ cũng cảm thấy đi như thế này rất vui...”.

“Kiều Nhiên, nhà văn mà cậu yêu thích nói thế nào nhỉ? Đoạn này!”. Trần Tầm gọi với về phía trước.

“Trong đêm tối mịt mùng, đi mãi, đi mãi là thuở thiên hoang địa lão!”. Kiều Nhiên đọc nhỏ.

Cả bọn đều im lặng, hồi đó bọn họ không hiểu rằng thiên hoang địa lão có nghĩa là gì mà chỉ thấy cảm động và buồn trước câu nói đó, vì trước mặt họ, niềm vui của những cái nắm tay thật chân thực, còn tương lai sắp tới lại mù mịt biết bao.

“Sao tự nhiên lại chẳng nói gì vậy? Câu đó nghe mùi mẫn nhỉ! Tớ còn tưởng kiểu gì các cậu cũng tung ra được đôi câu cơ!”. Kiều Nhiên cười nói.

“Người khác đọc thì nghe chẳng ra gì, cậu đọc lại thấy hay”. Lâm Gia Mạt mím môi nói.

“Kiều Nhiên, cậu cho Gia Mạt ăn bả gì mà sao hôm nay toàn thấy tăng cậu lên tận mây xanh vậy! Tệ thật đấy, hai cậu không được làm điều gì giấu mọi người nhé”. Trần Tầm kéo mạnh tay Lâm Gia Mạt một cái nói.

“Tớ bảo này...”. Phương Hồi ngẩng đầu lên nói: “Bọn mình đã đếm số tầng chưa, chưa đi quá chứ?”.

“Chưa, yên tâm, tớ đếm mà”. Kiều Nhiên nắm chặt tay cô nói: “Còn ba tầng cuối cùng, xem ý chí của ai kiên định nhất!”.

Cuối cùng thì cả đám đã leo lên được tầng thứ 17, đến nơi không kìm nổi bèn reo lên, Kiều Nhiên móc chìa khóa ra mở cửa, Triệu Diệp là người đầu tiên chui vào, nằm phịch xuống ghế sofa nói: “Cha mẹ ơi, cuối cùng thì cũng đã đến nơi!”.

“Hè, không phải vừa nãy cậu còn nói đi trong bóng tối rất tuyệt mà?”. Phương Hồi ngồi xuống cạnh cậu trên.

“Bóng tối đúng là rất tuyệt, nhưng ánh sáng cũng tuyệt vời chứ! Ở trong bóng tối thì tớ tận hưởng bóng tối, dưới ánh nắng thì tha hồ sưởi nắng thôi”. Triệu Diệp trở mình>“Nói thẳng ra là gió chiều nào xoay chiều ấy”. Trần Tầm bước tới, ngồi phịch xuống người Triệu Diệp, Triệu Diệp liền kêu lên oai oái.

“Nhỏ thôi nhỏ thôi! Tầng dưới có bà cụ bị bệnh tim đấy, đừng làm người ta sợ, lần trước Trần Tầm đến làm ồn ỉ hết cả, làm tớ bị cô tổ trưởng dân phố phê bình mãi, nếu tiền điện thoại mà không đắt, chắc chắn đã gọi thẳng sang Luân Đôn ẹ tớ rồi”. Kiều Nhiên xách hai chai Coca Cola lên nói.

“Thế bọn mình ngồi hết xuống đất nhé! Trải cái chiếu rồi ngồi nói chuyện!” Lâm Gia Mạt ôm gối tựa, ngồi xuống đất nói.

“Mỗi cậu là hào hứng nhất, xem cậu nói ra được những gì nào?”. Trần Tầm ngồi xuống cạnh cô nói.

“Nói linh tinh thôi! Các cậu ngồi xuống đi!”. Lâm Gia Mạt liền gọi: “Triệu Diệp, xuống đi!”.

“Ừ!”. Triệu Diệp cũng ngồi xuống nói: “Hôm nay đã quá, mấy ngày nay nhiều chuyện hay thật! Thật chẳng muốn sang ngày mai chút nào!”.

“Hơ hơ, vui cũng phải sang ngày mai, không vui cũng phải sang ngày mai”. Kiều Nhiên dựa vào chân ghế sofa nói: “Những năm học cấp ba dù vui đến đâu, không phải bọn mình cũng vẫn phải vào đại học đó sao?”

“À, đúng rồi, Kiều Nhiên đăng kí ngành kiến trúc đúng không? Cậu thi thể nào? Được bao nhiêu phần trăm?”. Phương Hồi hỏi.

Lâm Gia Mạt liền nhìn cô với ánh mắt buồn bã, Kiều Nhiên nói như không có chuyện gì xảy ra: “Khả năng đỗ không cao, nhưng tớ tin tưởng sau này sẽ thiết kế được những ngôi nhà đẹp tuyệt vời, giữa các thành phố lớn, nào là Paris, Luân Đôn, New York, dĩ nhiên còn có cả Bắc Kinh nữa, đều có tác phẩm của tớ!”

“To chuyện gồm nhĩ”. Triệu Diệp uống một ngụm Coca rồi nói: “Đến lúc đó nhớ để anh em hưởng chút hương hoa nhé, đi cắt băng khánh thành gì đó!”.>“Chắc chắn rồi! Đáng đáp như ông, không đi bê khay thì thật là tiếc!”. Kiều Nhiên cười nói: “Các cậu thi sao? Thi thể nào?”.

“Tớ và Phương Hồi chắc chắn là chuyên gia máy tính tong tương lai rồi!”. Trần Tầm khoác tay lên vai Phương Hồi nói: “Không phải bốc phét đâu, tớ nói cho các cậu biết nhé, không đầy mười năm, chắc chắn Bill Gate đứng thứ hai, hai đứa tớ đứng thứ nhất. Đến lúc đó bất luận các cậu ở xó xỉnh nào, hai đứa tớ chỉ cần gõ lạch cạch bàn phím là chắc chắn sẽ xác định được vị trí của các cậu. Ai kết hôn, ai đẻ con, ai cặp bồ, đều không giấu được bọn tớ! Gấu như vậy đó!”.

“Coi ước mơ còm của hần ta kia! Chỉ thích ngó nghiêng chuyện đời tư của bọn mình, lại còn muốn để Bill Gate đứng thứ hai nữa? Đúng là nổ kinh người!”. Triệu Diệp nói với vẻ không thèm chấp: “Thực ra nhiệm vụ của các cậu rất đơn giản, sau này cố gắng làm đám cưới, để con sớm, nhận đội này làm cậu, làm dì. Trần Tầm ông liếc cái gì! Bọn này đều là nhà ngoại của Phương Hồi, ai thêm nhận ông!”.

Lâm Gia Mạt liền vỗ Trần Tầm rồi cười lớn, vừa ôm bụng vừa nói: “Ôi buồn cười quá, nếu cậu làm bố thì thế nào nhĩ? Tớ không có mơ ước lớn lao như các cậu, nguyện vọng một của tớ chắc chắn là hết hi vọng rồi, tớ muốn làm kế toán, tính toán sổ sách gì đó, nếu các cậu cần gì về tính toán cứ đến tìm tớ!”.

“Chẳng có ước mơ gì cả! Không biết câu khẩu hiệu hiện nay à, truy quét mại dâm diệt kế toán, cậu lại sa lầy vào vũng bùn đó à!!”. Trần Tầm giả vờ nói với giọng rất chân thành.

“Đúng là đạo đức giả!”. Triệu Diệp trợn mắt nhìn Trần Tầm một cái nói.

“Ông thì đạo đức thật!”. Trần Tầm trợn mắt nhìn lại nói: “À, hỏi thật nhé, trường thể thao Bắc Kinh ông thi hi vọng không?”.

“Không nhiều lắm”. Triệu Diệp lắc đầu nói: “Mẹ tôi cũng không muốn tôi chơi bóng rổ mãi, dù gì thì thể giới cũng chỉ có một Jordan, dù thế nào thì tôi cũng không thể đạt được trình độ như người ta, miếng ăn này khó kiếm lắm. Tôi đoán chắc tôi sẽ đỗ trường G, nhưng chuyên ngành của tôi ác lắm! Nghiên cứu và chế tạo máy bay vũ trụ! Đ thôi, toàn việc trên trời ấy mà!”.

“Kiều Nhiên nhớ nhé! Sau này nếu thang máy nhà ông có hỏng thì chắc chắn Triệu Diệp sẽ giúp được!”. Trần Tầm nháy mắt với Kiều Nhiên và nói, Kiều Nhiên hiểu ý liền gật đầu, Triệu Diệp lại găm lên một hồi.

Hôm đó bọn họ tán hươu tán vượn suốt cả đêm rồi dần dần lăn ra ngủ ở phòng khách, gian phòng không rộng bị mấy đứa nằm chen chúc, quay ngang quay dọc không ngại ngần gì. Nửa đêm Kiều Nhiên tỉnh giấc một lần, nhìn thấy Phương Hồi nằm co ro liền trở dậy lấy chăn cho cô, đang đắp thì cô liền mở mắt ra, hai người nhìn nhau dưới ánh trăng, Phương Hồi cúi đầu xuống nói cảm ơn, Kiều Nhiên cười và đáp không có gì.

Đợi sáng ra tỉnh giấc thì đã có hai người chui trong chiếc chăn đó, không biết Trần Tầm chui vào đó từ lúc nào, bị Triệu Diệp nói kháy hồi lâu, khiến Phương Hồi vô cùng ngại ngùng sau khi tỉnh giấc. Vệ sinh xong xuôi, Phương Hồi chuẩn bị ra về, Lâm Gia Mạt liền chào tạm biệt Kiều Nhiên với vẻ vô cùng lưu luyến, Kiều Nhiên vẫn rất tự nhiên, đưa bọn họ ra cửa thang máy, mỉm cười vẫy tay chào.

Và trong tích tắc thang máy đóng lại, những năm tháng thuở học trò của họ đã thực sự một đi không trở lại.

62. Q.6 - Chương 12

Trước hôm biết điểm một ngày, buổi tối đám Phương Hồi ở trong một quán trọ tại Thanh Long Hiệp. Kiều Nhiên vịn vào một lí do rất chần chừ để không đi cùng bọn họ, trừ Lâm Gia Mạt, còn lại không ai thấy có gì bất thường, chỉ có điều ít nhiều mọi người cũng thấy đáng tiếc. Tối hôm đó họ đã nướng thịt dê, đốt lửa. Đáng lẽ ra phải chơi rất vui nhưng không ai hào hứng lắm, có thể nói, mấy con số của ngày hôm sau sẽ quyết định số phận của mỗi đứa, trước mặt chúng, mọi niềm vui đều phai nhạt đi rất nhiều. Cả đêm bốn đứa đều không ngủ, mặc áo lính ngồi quanh đống tro tàn nói chuyện, lúc kể chuyện ma, gì mà “anh em ta dựa lưng vào nhau”, lúc thì nói về nguyện vọng thi đại học, đoán điểm thi của mình.

Hôm đó Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt nói chuyện với nhau rất nhiều, Phương Hồi loáng thoáng nhìn thấy Triệu Diệp nắm tay Lâm Gia Mạt, Lâm Gia Mạt cũng không giằng tay ra. Cô biết Lâm Gia Mạt không thích Triệu Diệp, Triệu Diệp cũng không còn theo đuổi kết cục trọn vẹn nữa. Họ chỉ muốn để lại cho nhau những kí ức âm áp nhất, sau đó chia tay, không còn điều gì nuối tiếc. Nhưng mặc dù vậy cô vẫn cảm thấy cứ thế nào, cô nhớ lại hôm đó Kiều Nhiên dang tay ra nhưng cuối cùng cô không chịu tặng cho cậu một vòng tay. Phương Hồi vẫn khẳng định cho rằng, hai người không thể đến với nhau thì không nên vương vấn, dính líu gì, có lẽ Lâm Gia Mạt vẫn phân biệt được một số tình cảm, còn cô thì không thể. Trần Tầm đã sở hữu cô hoàn toàn, cô không còn đủ sức để trao gì cho ai nữa.

Sau khi trời sáng, cả đám liền lên đường quay về Bắc Kinh, trên đường đi, Lâm Gia Mạt và Triệu Diệp lại bình thường như ngày trước, dường như cái nắm tay của tối hôm qua không hề tồn tại.

Vừa về đến trung tâm thành phố, bọn họ liền tra cứu điểm thi bằng điện thoại công cộng, Triệu Diệp 435 điểm, Lâm Gia Mạt 491 điểm, Trần Tầm 546 điểm, Phương Hồi 523 điểm. Kết quả này khiến mấy đứa đều thần người, Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt còn đỡ, mặc dù không vào được trường nào nổi tiếng, nhưng chắc cũng vẫn vào được một trường tạm ổn, nguyện vọng một của mức điểm thứ hai sẽ không quá khó khăn. Còn Trần Tầm và Phương Hồi thì rất khó lựa chọn, điểm của bọn họ không cao không thấp, nguyện vọng một của mức điểm cao nhất chắc chắn đã hết hi vọng, cũng không chắc có đủ điểm để ở mức điểm cao nhất hay không, việc có được học cùng trường với nhau không lại càng không dám chắc.

Câu nói của cô Lí ngày nào không hề sai, thi đại học là sự thật tàn khốc, điểm thi bày ra trước mắt, không ai còn tâm trạng nào để ăn uống vui đùa, buồn bã, bị thương. Phương Hồi rầu rĩ về đến nhà, hiếm khi bà Từ Yến Tân và ông Phương Kiến Châu lại ngồi được với nhau. Chắc chắn họ đã biết điểm của Phương Hồi, đối với thành tích mà Phương Hồi rất không hài lòng, họ vẫn tỏ ra khá thỏa mãn. Họ đều cảm thấy 500 điểm đã là ổn, mở cuốn hướng dẫn tuyển sinh ra xem sẽ thấy, về cơ bản nếu được 500 điểm đã là giỏi rồi. Học kì một của năm lớp 12, ông Phương Kiến Châu còn đi tìm hiểu, thăm dò ngành nào của trường đại học nào ở Bắc Kinh học ổn, đến học kì hai ông bắt đầu đi làm ăn, vì thế cũng không còn để ý gì nhiều đến chuyện đó. Dần dần ông đã cảm nhận được niềm vui của việc kiếm tiền, đồng thời cho rằng, những cái mà ông và bà Từ Yến Tân đem lại cho Phương Hồi hoàn toàn có thể giúp cô có một cuộc sống tốt đẹp mà không cần thiết phải vào đại học Bắc Kinh hay đại học Thanh Hoa học hành vất vả. Dần dần, ông đã bắt đầu coi mình bằng vai bằng vẻ trong chuyện làm kinh tế với bà Từ Yến Tân.

Dĩ nhiên họ không biết điều bí mật Phương Hồi rất muốn được học cùng trường với Trần Tầm, ông Phương Kiến Châu còn tưởng con gái hơi buồn vì điểm số thấp hơn khả năng vốn có của cô, thế là ông liền cười nói: “Phương Hồi à, không sao đâu con, có phải mình không đỗ được đại học đâu, không cần thiết phải buồn rầu! Bình thường ba giám sát con là vì sợ con lầm đường lạc lối, bây giờ thi cử xong rồi, cho dù được bao nhiêu điểm ba và mẹ con đều không trách con đâu. Hơn nữa tổng điểm của con đâu có kém, ba đã hỏi con nhà bác Vương hàng xóm rồi, nó chỉ được hơn 400 điểm thôi”.

“Ba không hiểu, chắc chắn con trượt nguyện vọng một rồi!”. Phương Hồi cau mày nói.

“Thế cũng không sao cả! Ba mẹ cũng đâu có bắt con phải đỗ bằng được một trường đại học nổi tiếng, nếu con không thích thì mẹ cho con đi du học! Di Trương của con đang ở Australia, dì nói với mẹ rằng, nếu như con thích đi thì chỉ cần nói một câu là xong!”. Bà Từ Yến Tân bước đến kéo con gái nói.

“Đi du học làm gì ạ? Còn lâu con mới đi!” Phương Hồi vội buông tay ra nói.

“Đúng vậy! Ra nước ngoài làm gì! Mình chỉ có mỗi đứa con mà còn cho đi xa à”. Ông Phương Kiến Châu góp lời.

“Ông thì biết cái gì? Hiện giờ đang mốt du học, đi mấy năm về nước, thân phận và độ hiểu biết sẽ khác hẳn đám sinh viên học ở trong nước!”. Bà Từ Yến Tân trợn mắt nhìn ông nói.

“Vâng vâng, chỉ có bà là hiểu biết nhất! Đi thôi, cả nhà đi ăn một bữa đã! Ba đặt bàn ở nhà hàng Vô Danh Cư rồi”. Ông Phương Kiến Châu khua tay>Phương Hồi uể oải ăn cơm với ba mẹ, tối về gọi điện đến nhà Trần Tầm, gọi điện thoại là định tìm kiếm lời an ủi, bàn bạc kế hoạch, ai ngờ lại một thông tin nữa ập tới khiến cô vô cùng bất ngờ.

Vừa nhắc máy, Trần Tầm liền thông báo luôn: “Phương Hồi, Kiều Nhiên đi rồi”.

“Đi rồi? Là sao cơ?”. Phương Hồi thắc mắc, cô đã biết hết điểm thi của mọi người, chỉ có điểm của Kiều Nhiên là chưa biết, đang định lát nữa sẽ hỏi Trần Tầm, nhưng đã bị câu nói của cậu chặn họng.

“Cậu ấy sang Anh rồi, đi du học”.

Mấy chữ chậm chậm thốt ra từ miệng Trần Tầm như mũi kiếm đâm vào tim Phương Hồi. Buổi sáng cô vừa được nghe mẹ nhắc đến từ du học, buổi chiều đã có người đi thực hiện, người này lại là Kiều Nhiên, trước khi đi Thanh Long Hiệp, cậu còn thản nhiên nói với bọn họ rằng phải về Sơn Đông thăm bà nội.

“Không thể như thế được...”.

“Thật mà, tớ đâu có lừa cậu. Hôm nay tớ gọi điện cho Kiều Nhiên nhưng không gặp ai ở nhà. Tớ liền lên mạng tra điểm cho cậu ấy bằng số báo danh, không ngờ lại 0 điểm! Tớ không tìm được cậu, tớ liền gọi ngay cho Lâm Gia Mạt để hỏi. Gia Mạt nói rằng Kiều Nhiên có kế hoạch đi du học từ lâu rồi, cậu ấy giấu bọn mình, nói là sợ bọn mình buồn! M.kiếp! Thằng này vợ vẫn thật! Cậu còn nhớ hôm cậu bị đau bụng, bọn mình đến viện khám không? Lúc đó Kiều Nhiên đã quyết định đi rồi, không phải đến viện xin giấy nghỉ ốm đâu, mà đến lấy giấy khám sức khỏe!”.

Phương Hồi thần thờ lắng nghe, cô nhớ lại thái độ của Kiều Nhiên trong thời gian gần đây, đột nhiên cảm thấy dường như mỗi nụ cười, mỗi hành động của cậu đều toát lên hàm ý sắp chia tay. Nước mắt cô bắt đầu trào ra, nhưng cô không biết người ở bên kia điện thoại có cảm nhận được nỗi buồn của cô hay không?

Trần Tầm “a lô” mấy tiếng ở đầu bên kia điện thoại, Phương Hồi mới vội đáp lại: “Thôi cứ thế đã nhé, lát nữa tớ gọi cho cậu sau, bye bye”.

Trần Tầm thần người nhìn ông nghe phát ra những tiếng tút tút, lúc đầu cậu còn định hỏi có đăng kí lớp ôn thi lại đại học không, nhưng chưa kịp hỏi thì Phương Hồi đã cúp máy. Thực ra sau khi biết điểm, Trần Tầm cũng hơi hối hận, hối hận vì đáng lẽ không nên bỏ câu vật lí 13 điểm đó, nếu cộng thêm vào, nguyện vọng một của trường L may ra còn có hi vọng. Dù gì thì gia cảnh của cậu và Phương Hồi không giống nhau, cậu không có con đường nào khác, thi đỗ đại học vẫn có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Trong thời khắc quyết định tương lai này, mọi thứ lãng mạn, xa xôi đều không còn chân thực, rõ ràng điểm số quan trọng hơn cả Phương Hồi.

Tuy nhiên Trần Tầm không truyền tải được suy nghĩ của mình đến với Phương Hồi, cô cũng không còn đầu óc nào để nghĩ về điểm thi nữa. Sự ra đi của Kiều Nhiên là một cú sốc lớn đối với cô, hiện tại, đọng lại trong đầu cô chỉ là những tình cảm ảm áp mà Kiều Nhiên đã từng gửi gắm đến cô. Cô nhớ lại đóa đinh hương năm cánh mà Kiều Nhiên đưa cho cô, nhớ đến vòng tay mà Kiều Nhiên đang ra trước cô, nhớ đến câu “không có gì” cuối cùng mà Kiều Nhiên nói với cô trong bóng tối.

Nước mắt rơi lã chã, Phương Hồi cảm thấy mình thật ngu xuẩn, nực cười, tại sao hôm đó cô lại bủn xỉn trước một vòng tay bình thường đến vậy? Như Triệu Diệp và Lâm Gia Mạt, trong giờ phút cuối cùng đã cầm tay nhau và mỉm cười, ôn lại năm tháng vội vã đã sống hết mình, sau đó mọi thứ trở lại bình thường, tự nhiên biết bao. Nhưng hiện tại nói ra những điều này cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ có mình cô ở lại Bắc Kinh hối hận, Kiều Nhiên đã sang đất khách quê người từ lâu.

Phương Hồi quệt nước mắt và nằm xuống giường, cô mở máy tính và gửi cho Kiều Nhiên một lá thư email. Lá thư rất đơn giản, chỉ gồm mấy chữ:

Kiều Nhiên!

Dang hai tay ra, tớ đang ôm cậu rồi.

Phương Hồi liền dang hai tay ra và ôm chặt lấy vai mình, cô coi không khí xung quanh là Kiều Nhiên, coi toàn bộ sức mạnh của mình là những tình cảm trong bao năm qua, ở góc nhỏ không ai nhìn thấy, cuối cùng cô vẫn đáp lại cái ôm không thể thành hình đó.

Mùa hè năm 2001, mọi thứ đã được an bài.

Kiều Nhiên học dự bị đại học ở Luân Đôn, Triệu Diệp đổ vào trường G, về Trường Xuân học, chỉ tiếc không phải ngành nghiên cứu và chế tạo máy bay, vũ trụ mà là nhiệt năng. Lâm Gia Mạt đổ trường W, học kinh tế. Trần Tầm và Phương Hồi không đổ trường L, vì năm sau cải cách thi theo mô hình 3+X nên cũng không ôn thi lại, họ rơi vào nguyện vọng một của mức điểm thứ hai, cùng trường với Lâm Gia Mạt nhưng khác chuyên ngành. Khoảng cách hơn 20 điểm khiến Trần Tầm được học ngành kế toán tốt hơn một chút, còn Phương Hồi thì học ngành marketing.

Ước mơ và hiện thực, chỉ cách nhau một bước nhỏ.

63. Q.6 - Chương 13

Kể đến đây đã là hai giờ sáng, cốc sô-cô-la nóng đã nguội lạnh, mẹ Phương Hồi ít nhất đã gọi cho cô sáu cú điện thoại.

Đến khi nhận được cú điện thoại thứ bảy của bà Từ Yến Tân, Phương Hồi có vẻ ngại, tôi liền ra hiệu với cô rằng không sao, Phương Hồi liền cau mày nói với đầu bên kia điện thoại gì đó, cuối cùng đồng ý: “Vâng, mẹ bảo anh ấy đến đón con bây giờ đi”.

Tôi sững sờ nhìn cô cúp máy và hỏi: “Sao vậy? Em về luôn ư?”

“Vâng, em xin lỗi, bắt anh phải đợi lâu như vậy”. Phương Hồi nói với tôi bằng giọng rất biết lỗi.

“Có gì đâu.. sau đó thì sao? Sau khi vào đại học hai đứa em thế nào?”. Tôi nghiêng người hỏi.

“Sau khi vào đại học?”. Phương Hồi liền đáp với vẻ né tránh: “Sau đó... cũng không có gì nữa, em vẫn đi du học, anh ấy ở trong nước, mỗi người một nơi nên dần dần tình cảm cũng phai nhạt, ít liên hệ, sau đó thì chia tay”.

Thấy Phương Hồi không có ý định kể tiếp, tôi ngồi với cô một lát nữa rồi người nhà cô đến đón cô về.

Tôi biết những điều Phương Hồi nói ban nãy chỉ là nói cho qua chuyện, rõ ràng là sau khi chia tay với Trần Tầm, Phương Hồi mới sang Australia, tuy nhiên vì cô đã không muốn kể nên tôi cũng ngại hỏi. Đàn ông Bắc Kinh, có lí có tình, có tiền có thoát.

Sau đó không lâu, tôi và Phương Hồi lại sang Australia, sau một lần về nước, dường như có cái đã thay đổi. Trên đường đi, tôi vẫn quan tâm đến cô, nhường cho cô ghế ngồi gần cửa sổ, lấy chăn cho cô lúc cô ngủ, nhưng không còn là tâm trạng muốn giành được nữa.

Qua lời kể của Phương Hồi, tôi lại một lần nữa được cùng cô tận hưởng những năm tháng trong sáng, lãng mạn thời quá khứ, đồng thời cùng cô dệt nên một giấc mơ vừa vừa, tôi đã từng mơ tưởng rằng sẽ tiếp tục giữ gìn giấc mơ đó với cô, nhưng cuối cùng tôi đã phát hiện ra rằng, mơ vẫn chỉ là mơ, người đưa được cô đi xa không phải là tôi.

Lúc đó tôi có linh cảm rằng, Phương Hồi sẽ không kể cho tôi nghe chuyện về Trần Tầm nữa, sau đó đúng như những gì tôi đã dự đoán, Phương Hồi không nhắc đến thật. Tôi nghĩ phần tiếp theo chắc chắn là vết thương khắc cốt ghi tâm mà cô đã hạ quyết tâm và hoàn toàn không dám chạm vào, cái gọi là đồng cam cộng khổ, cộng khổ thì dễ, đồng cam mới khó, nhưng ngay cả nỗi khổ trước kia cô còn không muốn chia sẻ với tôi thì nói gì đến cái ngọt ngào trong tương lai.

Những ngày sang Australia sau đó chúng tôi vẫn ở gần nhau, tôi giúp cô xách cây rau cải nặng mấy kilogam, cô giặt cho tôi đồng áo phong với đủ mọi màu sắc. Chúng tôi đều vô cùng trân trọng cảm giác được nương

tựa vào nhau này, nhưng đây không phải là tình yêu. Nhiều lúc nhìn Phương Hồi không hề tỏ ra cảnh giác trước tôi, tôi cứ tưởng rằng chúng tôi giống đôi vợ chồng trẻ mới cưới. Tôi c những cuộc hôn nhân tuyệt vời đều bắt đầu từ tình bạn và kết thúc bằng tình ruột thịt, dĩ nhiên ở giữa là tình yêu. Còn sở dĩ chúng tôi không phải là vợ chồng vì chúng tôi thiếu tình yêu.

Aiba đã nhận ra những thay đổi ở tôi, mặc dù cách nhìn nhận của cô nàng về vấn đề giới tính hơi bất thường, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến độ thông minh và nhạy bén của cô nàng. Một hôm, Aiba sang phòng và tỏ vẻ vô tình chuyện trò với tôi.

“Anh không định đập ruồi trong phòng à?”. Aiba chỉ vào con ruồi đang đậu trên cửa sổ nói: “Thấy nó đậu đó mà anh không thiết đập hay sao?”.

“Có chứ”. Tôi đáp với vẻ không thêm quan tâm. “Vớ đại một quyển sách! Cuốn giáo trình tiếng Anh dày thế này giữ làm gì? Dùng nó đổi phỏ với các đồng bào Australia chắc tha hồ thoải mái!”.

“Trương Nam, anh tởm thật đấy!”. Nét mặt Aiba lộ rõ vẻ căm ghét, nói.

“Thế mà gọi là tởm à? Em chưa bao giờ nhìn thấy đôi tất anh dựng trên bàn đúng không? Cảnh tượng đó mới gọi là kinh thiên động địa! Lại đây anh mày biểu diễn à xem!”.

Tôi giả vờ cởi tất ra, Aiba liền chạy ngay ra xa nói: “Anh thôi ngay đi! Kinh quá! Cuối cùng thì em đã biết tại sao Hoan Hoan đá anh, Phương Hồi không chịu chấp nhận, vợ vẫn quá!”.

“Hê hê, hóa ra tương lai số phận của tôi bị đại sư nắm hết rồi hả? Xin mời đại sư Aiba ngồi, thảo dân đồng tai lắng nghe, xin ngài hãy chỉ đường cho con!”. Tôi đứng dậy, kéo ghế lại nói.

“Em thật sự chẳng buồn nói với anh nữa”. Aiba lườm tôi một cái nói.

“Thế đâu có được! Không có sự giúp đỡ và chỉ đạo của ngài, thảo dân như chú cừ non lạc vào bầy sói, tương lai đầy rẫy khó khăn, đồng chí Aiba, đảng và nhân dân cần đồng chí!”. Tôi cười giả lả kéo cô nói.

“Thôi đừng bẻm mép nữa!”. Aiba hất tay tôi ra nói: “Em hỏi anh thật nhé, rốt cuộc anh và Phương Hồi định thế nào?”.

“Anh và Phương Hồi... em nghĩ bọn anh sẽ thế nào?”. Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống đáp.

“Làm sao em biết được? Thời gian trước em thấy anh bám riết lấy người ta, như chú chó vớ được khúc xương, nhưng từ hôm ở Bắc Kinh sang lại thấy khác. Anh định thế nào hả? Có định theo đuổi Phương Hồi nữa hay không?”. Aiba ngồi đối diện với tôi hỏi.

“Anh định hay không? Anh định thì làm được gì, người ta không chịu hợp tác thì anh cũng chịu”.

“Anh không cố gắng thì người ta có hợp tác được không? Nếu em là anh, dù phải theo đuổi đến tận chân trời góc bể cũng phải theo cho bằng được!”.

“Hay là em có ý đồ gì xấu với Phương Hồi hả? Sao anh cứ có cảm giác là em còn sót ruột hơn cả anh nhỉ?”. Tôi ghé sát vào hỏi.

“Biến đi! Đáng lẽ tôi không nên sang tìm anh!”. Lần này Aiba đã bực thật, cô nàng đứng dậy bỏ ra ngoài.

“Cái mà Phương Hồi cần, anh không thể cho được!”.

Tôi liền nói với theo, Aiba bèn dừng lại, cau mày nói: “Cậu ấy cần cái gì mà anh không cho được? Cậu ấy chỉ cần một tình yêu không bao giờ có sự phản bội, một người có thể mãi mãi ở bên cậu ấy, cái mà cậu ấy cần có gì là quá đáng không?”.

“Trước hết tình yêu mà Phương Hồi cần không phải là tình yêu do anh trao, thứ hai mãi mãi là cái gì? Mãi mãi được bán theo cân hay theo đồng?”. Tôi nhìn cô nàng và nói với vẻ chán chường.

“Không có ai khuyên nhủ thì chắc chắn Phương Hồi sẽ không thể quên Trần Tầm. Anh đã làm được rất nhiều, tại sao lại không làm tiếp?”

“Nhưng Phương Hồi cũng phải chịu nghe khuyên nhủ mới được chứ! Anh sợ mình không làm được mà làm cho cô ấy càng buồn hơn!”.

“Hừ! Đây chính là điểm mà tại sao em khinh thường đàn ông các anh! Nói cho cùng là anh vẫn không dám gánh trách nhiệm!”. Aiba liền nói với giọng khinh miệt: “Anh sẵn sàng tiêu hết tiền của mình vì Phương Hồi, sẵn sàng gặm bánh mì không hai tháng liền, nhưng lại không dám hứa vì hai chữ mãi mãi này. Trương Nam, anh tưởng anh vĩ đại lắm à? Nhảm nhí”.

Aiba đóng cửa rầm một tiếng rồi đi ra, tôi ngồi thần thờ trong phòng. Thú thực là tôi không dám hứa về cái gọi là mãi mãi, đừng nói mãi mãi, ngay cả bảo tôi phải hứa ngày mai sẽ thế nào, tôi cũng không thể đưa ra câu trả lời chắc chắn. Một người đã từng bị phản bội, đã đến độ tuổi buộc phải nghĩ mình như tôi, không thể tiếp tục vỗ ngực cam đoan gì đó. Kể cả tôi theo đuổi Phương Hồi hết sức mình thì cô có đồng ý không? Kể cả cô đồng ý thì chưa đầy một năm nữa tôi sẽ về nước, trong khi Phương Hồi phải ở lại Australia ít nhất hai năm nữa mới tốt nghiệp, hai năm đó liệu chúng tôi có kiên trì được không? Kể cả là chúng tôi kiên trì được, quay về Bắc Kinh rồi, chúng tôi có còn yêu nhau nữa hay không? Gia đình cô có chấp nhận tôi không? Công việc của tôi có nuôi được cô ấy không? Hàng loạt giả thiết này đã khiến tôi mất hết ý chí chiến đấu. Hồi trẻ chúng ta luôn luôn coi nhẹ phần mở đầu, đến khi kết thúc lại đau đớn tê tái. Còn khi đã trưởng thành, chín chắn, chúng ta có thể né tránh sự tổn thương ấu trĩ, nhưng cũng đã để mất đi dũng khí thuở ban đầu.

Bất luận nói thế nào, thực tế trước mắt là, tôi thực sự không biết phải làm thế nào với Phương Hồi.

Ngày tháng trôi dần, những ngày còn lại của tôi ở Australia đã bước vào giai đoạn đếm ngược. Vì Phương Hồi vẫn còn ở lại nên trước khi về nước, tôi không hề vui mà lại cảm thấy lưu luyến, bịn rịn khó tả trước giờ phút chia tay. Tôi tưởng tượng ra rằng có lẽ Phương Hồi cũng có suy nghĩ đó, vì thời gian đó cô thường xuyên sang phòng tôi, nói dăm ba câu chuyện, mượn mấy thứ đồ linh tinh, sau đó ở lại giúp tôi thu dọn va li hết lần này đến lần khác.

Tôi nhìn đám hành lý của mình bị thay đổi vị trí qua bàn tay của Phương Hồi và bất chợt mỉm cười. Người nào không hiểu lại tưởng cô là người của tôi. Còn cô làm hộ tôi những việc này bằng tâm trạng như thế nào?

“Anh bảo này... cái va li đen bị em hành hạ mấy lần rồi? Cũng đâu có thấy đặt thêm được đồ gì đâu!”. Tôi cười nói.

“Ai bảo thế, vừa nãy có chiếc cốc này không? Có lọ dầu này không? Đồ đạc mang về chỉ có hạn, anh để trống nhiều thế này, chẳng lẽ anh còn định quay lại chuyển nữa để lấy à?”. Phương Hồi chỉ cho tôi nói.

“Nếu em bảo anh quay lại, anh sẽ quay lại!”. Đột nhiên tôi buột miệng.

Phương Hồi liền sững lại, ngại ngùng vuốt tóc nói: “Anh chỉ nói linh tinh! Thôi em mặc kệ anh đấy!”.

Nói rồi cô liền đứng dậy, tôi nhìn theo dáng đi mềm mại của cô, không tìm được bèn gọi: “Phương Hồi!”.

“Thôi nhé, ngày mai lên máy bay rồi, anh thu dọn lần nữa đi!”.

Phương Hồi không ngoái đầu lại, tôi vội hỏi tiếp: “Ngày mai em có tiễn anh không?”.

“Em có”. Cô đứng thẳng lưng rồi nói: “Em tiễn anh ra sân bay!”.

Ngày hôm sau Aiba và Phương Hồi đưa tôi ra sân bay, trên đường đi, tôi ra sức khua môi múa mép, bọn họ cũng nhiệt tình phối hợp với tôi, giả vờ cười nói rất vui vẻ, nhưng không ai thể xóa đi nỗi buồn trước lúc chia tay. Sau khi xuống taxi, tôi liền ra cốp xe lấy hành lý, Phương Hồi cũng đi theo và không hề ngăn ngừa, nhắc ngay chiếc va li da màu đen mà cô đã sắp xếp nhiều lần đó, tôi vội ngăn cô lại nói: “Đưa cho anh, cái đó hỏng bánh xe rồi, nặng lắm!”.

“Không cần đâu, để em xách hộ anh!”. Phương Hồi nói với giọng rất quả quyết.

“Thôi, đưa cho anh, bắt con gái xách va li mình thì mất điểm quá!”. Tôi đưa tay ra nói.

“Không”. Phương Hồi lắc đầu và nói với giọng rất kiên quyết, cô xách chiếc va li lên một cách chật vật rồi bước đi.

Aiba liền thở dài, tôi đi theo sau mà không biết phải làm thế nào.

Hôm đó Phương Hồi xách va li đến tận cửa kiểm tra an ninh, chiếc bóng mảnh khảnh của cô rất không cân xứng với chiếc va li cồng kềnh. Tôi biết cô ra tiễn tôi theo cách ngang ngạnh của mình, tôi nghĩ chắc là ngoài tôi ra, không ai cảm nhận được tình cảm đặc biệt bao hàm trong đó, chúng tôi là tri kỉ của nhau, nhưng lại không biết rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh.

Trước khi vào cửa, cuối cùng Phương Hồi đã buông tay ra, tôi không ngần ngại mà ôm chặt lấy cô, tôi không muốn làm một gã trai như Kiều Nhiên, lúc nào cũng giữ những điều nuôi tiếc, tôi muốn giữ lại sự vĩnh hằng trong giây phút mình có thể nắm bắt. Tôi cảm nhận được Phương Hồi đang run rẩy trong vòng tay tôi, cũng cảm nhận được rằng nước mắt ướt nhoe trên vai tôi, nghĩ lại hai năm sống trên đất Australia vừa qua, nước mắt và nụ cười của cô đều đã từng thuộc về tôi, như thế tôi cũng thỏa mãn lắm rồi.

Tôi không khóc, nếu sức mạnh của vòng tay không thể giữ cô ở bên tôi thì ít nhất sẽ phải gấp lại trong giây phút cuối cùng. Tôi vẫy tay chào bọn họ rồi bước nhanh về phía phòng đợi, Australia và Phương Hồi đã trở thành phong cảnh ở lại sau lưng tôi.

Cuối cùng mọi nước mắt tôi đã trào ra trên độ cao vài chục nghìn foot, cảm giác đau đớn trong trái tim khiến tôi hiểu được rằng, Phương Hồi đã tồn tại và không thể xóa mờ trong cuộc đời tôi.

64. Q.7 - Chương 1

Về đến Bắc Kinh, phải mất một thời gian tôi mới thích nghi được với cuộc sống mới, thỉnh thoảng ngủ vẫn giữ thói quen tìm kiếm bóng dáng Phương Hồi, sau khi đối chiếu tỉ mỉ căn phòng của tôi với căn phòng nhỏ ở Australia, tôi mới hiểu ra rằng, tôi và cô đã ở hai bán cầu khác nhau.

Tôi nghĩ ở nhà mấy ngày rồi bắt tay vào làm hồ sơ xin việc. Xét cho cùng thì tôi sang Australia không phải là kiếm người yêu, mục đích quan trọng nhất vẫn là lấy được tấm bằng nước ngoài, về nước tìm một công việc tạm tạm. Chỉ tiếc rằng tôi có vẻ như sinh không gặp thời, khi người ta đi du học, du học sinh còn được cưng như trứng mỏng, đến lượt tôi du học về, thì cứ dưới một tấm biển tuyển dụng lại có nửa anh du học sinh. Khái niệm nửa anh du học sinh là người mà sau khi đi du học chỉ sống chung với người nước mình, thì cử gần như chỉ quay cốp, đi học thì toàn ngủ gật, mua đồ thì toàn ra hiệu bằng tay chân, tìm việc chủ yếu dựa vào vận may. Chính vì có những đối tượng này trà trộn trong du học sinh mới khiến cho chúng tôi bị trượt giá nặng. Thế nên khi tôi cầm tấm bằng tốt nghiệp in chữ vàng đi xin việc, các ông các chú các cô các bà ở phòng nhân sự đã không còn nhìn tôi bằng ánh mắt tôn sùng nữa, mà thay vào đó là một thái độ thờ ơ, câu hỏi được đưa ra cũng rất coi thường, chỉ còn thiếu nước là hỏi thẳng gia đình các cậu đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền để mua tấm bằng này.

Ngành tôi học ở Australia là kế toán, không phải vì tôi theo đuổi và yêu thích chuyên ngành này đến mức nào, mà chỉ đơn thuần là do dễ qua, dễ tốt nghiệp. Mẹ tôi đã làm cả đời ngành này, thế nên cũng rất hiểu, trước khi tôi đi xin việc, bà đã nói với tôi về độ nhạy cảm của cái nghề này, tổng kết lại là tốn công, tốn sức, dễ bị ghét, rủi ro cao. Làm sổ sách giả chắc chắn không ổn, sớm muộn rồi cũng bị cơ quan công an sờ gáy; làm sổ sách chuẩn cũng không ổn, sớm muộn gì cũng bị ông chủ cho thôi việc. Thế nên tốt nhất là không nên làm. Tôi nghĩ bụng thế còn làm gì? Ngành tự động hóa mà tôi học hồi đại học đã gần như quên sạch. Mẹ tôi liền bảo ta có thể đi đường vòng để cứu nước, làm những nghề có liên quan, ví dụ làm trong văn phòng công ti tư vấn chứng khoán, việc nào làm được đều thử xem. Không phải có rất nhiều người như vậy sao? Học xây dựng lại làm về quảng cáo, học môi trường lại làm về bất động sản, người đông quá nên khó phân công, xã hội cho các con cơ hội tìm kiếm tương lai còn gì, con trai, ngày mai đến ngân hàng nộp hồ sơ đi.

Trước lời khuyên nhủ, định hướng của mẹ, tôi đã cạy cục nhờ người giúp để được đi phỏng vấn ở một ngân hàng nọ có tên viết tắt bằng tiếng Anh rất oai. Lúc đó trong phòng hội nghị, những kẻ xin việc như chúng tôi chẳng khác gì những chú cừ non chuẩn bị lên thớt, bị họ vây quanh. Rõ ràng là cô nàng ngồi bên cạnh tôi có vẻ căng thẳng, liên tục chọc ngón tay vào chiếc tất giấy dưới bộ váy của mình, tôi nhìn thấy chỗ đó thủng hần một lỗ.

“Xin mời các bạn giới thiệu sơ qua về mình, nói về hoàn cảnh gia đình, định hướng trong tương lai và lí do tại sao lựa chọn ngân hàng của chúng tôi. Bắt đầu từ bên trái nhé”.

Cô nàng đi tắt giầy giệt nảy mình, giọng run run nói: “Chào... chào các anh chị, em tên là Phó Vũ Anh, tốt nghiệp trường X, à... nghiên cứu sinh tốt nghiệp trường X... gia đình em có ba mẹ và còn... bà nội... ba em là quản đốc phân xưởng sản xuất cao su, mẹ em...”

Nghe đến đây tôi chỉ muốn bật cười, đây có phải là báo cáo thành phần gia đình đâu, nhắc đến bà nội làm gì? Cô nàng này ngờ nghệch quá. Giám thị cũng suy nghĩ giống như tôi nên ngắt lời Phó Vũ Anh, cô nàng mới chuyển sang đọc thuộc bài phát biểu và tài liệu đã chuẩn bị từ trước. Mặc dù rất lưu loát, nhưng vừa nghe là biết đã học thuộc lòng, vì trong quá trình nói, cô nàng còn nhìn lên trời theo thói quen.

Rõ ràng là giám thị không có hứng thú với cô nàng, sau khi nhắc thời gian không hỏi thêm gì nữa. Người trình bày tiếp theo là tôi, vì thắt caravat hơi chặt nên tôi cất lời khá khó khăn: “Chào các anh chị, em là Trương Nam, tốt nghiệp trường đại học X của Australia. Em đến đây xin tuyển dụng vì tiếng tăm và văn hóa của quý ngân hàng đã thu hút em, em hi vọng những kiến thức tiên tiến mà mình đã học sẽ được phát huy trong quý ngân hàng”.

Mặc dù miệng thì nói như vậy, nhưng bụng lại nghĩ, tại sao đến đây xin việc, là vì mẹ tôi quen giám đốc chi nhánh của các anh!

“Em nghĩ em có thể mạnh ở lĩnh vực nào? Hoặc giả nói em muốn phát huy thế mạnh trong mảng nào?”. Giám thị nhìn hồ sơ của tôi hỏi.

Bộ phận nào? Vấn đề này đúng là tôi chưa hề nghĩ tới, tóm lại theo lời mẹ tôi thì không làm sổ sách là được.

“Dạ... em cảm thấy mình có khả năng giao tiếp nhất định, có thể phát triển ở mảng tín dụng, khi học nghiên cứu sinh, em có học về đầu tư, ngoài ra em cũng có thể làm việc ở mảng đầu tư tài chính”.

“Ồ. Thế mảng tiết kiệm thì sao? Thông thường nhân viên mới vào ngân hàng thường được chúng tôi bố trí công việc ở phòng tiết kiệm để rèn luyện một thời gian, được tiếp xúc trực tiếp với khách hàng ở quầy, việc này em có làm được không?”. Giám thị ngắt đầu lên hỏi.

M.kiếp! Dĩ nhiên là không thể chấp nhận rồi! Tôi từ Australia xa xôi trở về là để giữ tiền, trả tiền cho thiên hạ ư? Những kiến thức mà tôi đã học vứt đi hết à.

“Dĩ nhiên được rèn luyện ở quầy cũng là cần thiết”. Miệng tôi thì cười, nhưng bụng thì găm lên.

“Em nhắc đến phòng tín dụng thì em có nguồn tài nguyên gì không? Có kéo được khách hàng không?”. Một giám thị khác hỏi.

“Em nghĩ nếu dựa vào sự nỗ lực của em, em làm được...” Tôi còn chưa nói hết thì đã bị anh ta ngắt lời.

“Không phải bảo em, mà là nói em có nguồn tài nguyên gì có thể lợi dụng không? Anh thấy trong hồ sơ em có viết mẹ em là trưởng phòng tài vụ, liệu bà có thể giúp em trong việc gửi tiền không?”.

M.kiếp! Tôi đi xin việc hay mẹ tôi đi xin việc! Thật quá thực dụng!

“Nếu cần thì mẹ em có thể ủng hộ em một góc độ nhất định!”. Tôi tiếp tục cười, bụng thì lại gào lên.

“Được rồi. Người tiếp theo”. Giám thị không đếm xỉa gì đến tôi nữa mà gác hồ sơ của tôi sang bên cạnh. Xem ra mối quan hệ của mẹ tôi vẫn chưa ăn thua, rõ ràng không đủ để họ phải chú ý, sau đó nghe thấy mấy vị tiếp theo trình bày về gia đình hiển hách của họ, tôi càng hiểu thêm được rằng, lần này tôi lại công toi rồi.

Ra khỏi phòng hội nghị, tôi liền cởi ngay caravat ra, Phó Vũ Anh đi trước tôi, nhìn cũng rất chán nản. Tôi nhìn giữa hai chân cô nàng... loáng thoáng... có lỗ thủng của tất, bèn vỗ vai rất hào hiệp nói: “Ồ... Em là Phó Vũ Anh đúng không? Tất của em... rách rồi”.

Phó Vũ Anh liền cúi đầu xuống ngó rồi kêu lên một tiếng, mặt đỏ bừng nói: “Cảm ơn anh!”.

“Không có gì”. Tôi bấm thang máy nói: “Ai căng thẳng mà chẳng như vậy”.

“Vừa nãy em căng thẳng quá, lần này chắc chắn không ăn thua”. Cô nàng nói với vẻ rầu rĩ.

“Cũng không hẳn là vấn đề căng thẳng, ba người đằng sau em, người nhà không là giám đốc thì cũng là tổng giám đốc, chắc chắn đều có quan hệ cả, như bọn mình, dù căng thẳng hay không cũng chẳng làm được gì”. Tôi nói một cách chán chường.

“Đúng vậy! Thật chẳng công bằng tí nào! Em cũng không trông chờ gì vào đám ngân hàng này, thà là đi nộp hồ sơ vào văn phòng còn hơn! Buổi chiều em sẽ đi! Đúng là hơi mệt nhưng không nhiều người chạy cửa sau như thế này!”. Phó Vũ Anh bất bình nói.

“Em đến văn phòng nào?”. Tôi hỏi cô nàng, nghĩ bụng nếu ổn thì tôi cũng nộp một bộ hồ sơ, đằng nào thì tôi cũng chẳng có hi vọng gì.

“Vĩnh An. Em có một chị bạn làm ở đó, hôm nay bảo em đến nộp hồ sơ”. Phó Vũ Anh nói.

Vĩnh An là văn phòng quốc tế rất có tiếng, ngay từ hồi tôi đã biết, dĩ nhiên là tôi sẽ không bỏ qua cơ hội trước mắt, đúng lúc thang máy đến nơi, tôi vội hào hiệp bước lên một bước và giữ cửa, nhường cho Phó Vũ Anh vào trước. Cô nàng mỉm cười duyên dáng và nói lời cảm ơn, tôi liền khua tay nói: “Đừng khách khí! Quan tâm phụ nữ là điều nên làm!”.

“Buổi chiều anh phải phỏng vấn không?”. Phó Vũ Anh hỏi.

“Không. Nếu anh mà có chị bạn ở Vĩnh An thì chắc chắn anh cũng đi, tiếc thật, bạn bè của anh ở khắp thế giới mà chẳng có ai nộp hồ sơ giúp anh cả!”. Tôi cố tình nói với vẻ buồn bã.

“Anh có còn hồ sơ không? Hay là em nộp giúp anh một bộ nhé”. Phó Vũ Anh nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm nói.

“Thật hả? Thế thì cảm ơn em quá! Em tốt bụng ghê, thời buổi này hiếm người tốt bụng lắm!”. Tôi đưa bộ hồ sơ của mình cho cô nàng với vẻ vô cùng biết ơn.

Phó Vũ Anh liền mỉm môi cười nói: “Có gì đâu, thì chỉ nộp giúp hộ anh hồ sơ thôi mà, chị bạn em nói hồ sơ nộp vào chỗ họ nhiều vô kể, cứ từng chồng từng chồng cao ngất, em chỉ tiện thể nộp giúp thôi”.

“Thế cũng vẫn phải cảm ơn em! Anh cho em số điện thoại di động của anh nhé! Sau này thỉnh thoảng bọn mình nhớ liên lạc!”. Tôi tiễn Phó Vũ Anh ra cổng, móc điện thoại ra chờ đợi nói.

65. Q.7 - Chương 2

Phó Vũ Anh vui vẻ đọc một dãy số, trước khi đi còn lưu luyến vẫy tay chào tôi, nhờ có sự phối hợp của cô mà tôi cũng cảm thấy mình đã gặt hái được một thành công nho nhỏ. Mặc dù tài cán xin việc không ra gì, nhưng khả năng khua môi múa mép vẫn không tụt lùi.

Không ngờ hành động vô tình này lại giúp tôi tìm được việc. Tôi đã qua được vòng thi phỏng vấn của Vĩnh An và trở thành nhân viên của văn phòng quốc tế nổi tiếng này. Nhưng đến lúc kí hợp đồng tôi lại ngần ngại hồi lâu, mức lương ghi trên hợp đồng chỉ cao hơn 50 tệ so với người tốt nghiệp đại học, tôi cảm thấy thật có lỗi với tấm bằng của mình, nhưng biết làm thế nào, Trung Quốc cái gì cũng thiếu chỉ mỗi không thiếu người, tôi mà không vào đây làm thì đằng sau còn đầy người bám sát, nghĩ đến những đồng loại còn đang phải lang thang ở khắp nơi trên thế giới, tôi đành cắn răng kí tên. Gì thì gì vẫn cứ phải chiếm chỗ đã.

Hôm đầu tiên đi làm, tôi đã gặp Phó Vũ Anh, lúc nhìn thấy cô nàng, tôi không thể vui lên được, tôi cảm thấy việc tôi vào Vĩnh An chứng minh được rằng, tôi và cô nàng có thói quen móc tắt trong những lúc căng thẳng có trình độ ngang nhau, điều này khiến tôi rất không khoái. Nhưng Phó Vũ Anh lại tỏ ra rất vui, nhìn thấy tôi liền bước tới, nhiệt tình chỉ cho tôi biết bàn làm việc của cô, đồng thời càng nhiệt tình hơn khi đưa tôi đi loanh quanh cho biết khu làm việc của nhóm chúng tôi.

Đến nơi, tôi đã được tất cả các đồng nghiệp đón chào bằng ánh mắt nóng bỏng, điều này khiến tôi tự tin hẳn lên, hóa ra bốn nhân cũng có thể mạnh nhất định đó chứ, ví dụ đáng đáp ỗn, biết ăn nói, khiêm tốn lịch sự, biết tiến biết lùi... Trong lúc tôi đang thao thao tự biểu dương mình thì đột nhiên Phó Vũ Anh đứng lại, nói với tôi với giọng ai oán: “Trương Nam, em muốn đổi chỗ cho anh quá...”.

Tôi cúi đầu nhìn bàn làm việc đang trống trơn rồi thắc mắc: “Sao vậy? Chỗ này là bảo địa phong thủy hả?”.

“Bảo địa phong thủy tuyệt vời”. Phó Vũ Anh gật đầu liên hồi nói: “Em dám chắc là ít nhất có một nửa số đồng nghiệp nữ trong tầng bọn mình đều muốn ngồi ở đây”.

“Hê hê, thế thì lạ nhỉ! Anh vừa mới đến, sao lại được đón tiếp nồng hậu như vậy nhỉ? Lí do gì vậy?”. Tôi ngồi xuống ghế, xoay một vòng rồi nói.

“Là vì...”.

Đang nói thì cô nàng liền dừng lại, mặt mày rạng rỡ nhìn về phía sau lưng tôi mỉm cười. Tôi ngoảnh đầu lại, một anh chàng đẹp trai có thể gọi là Đông Gioăng đã đứng cạnh tôi từ lúc nào, cậu ta đặt đồ đạc lên bàn làm việc của mình và mỉm cười bước đến hỏi: “Vũ Anh đến rồi à? Đây là đồng nghiệp mới hả!”.

“Vâng! Hôm nay anh ấy đến nhận việc, em vừa đưa anh ấy vào! Đây là Trương Nam”. Phó Vũ Anh giới thiệu.

Đáng lẽ lúc này tôi phải đứng lên, nhưng tôi không thể nhúc nhích, tấm thẻ mà anh chàng này đeo trước ngực lắc lư liên hồi trước mặt tôi, dòng chữ trên đó khiến tôi có cảm giác dường như thời gian quay trở lại thời điểm hai năm về trước tại Australia.

Anh chàng đó ngồi xuống và đưa tay về phía tôi, khuôn mặt cậu ta rất đẹp trai, rồi cậu ta nói với vẻ không hài lòng lắm: “Xin chào! Tôi là Trần Tầm!”.

Tôi nhìn vào lòng bàn tay của anh chàng và thầm nghĩ, m.kiếp, cuộc đời thật là oái oăm!

Sau khi chia tay Phương Hồi, tôi và Trần Tầm trở thành đồng nghiệp của nhau.

Trần Tầm, đúng vậy, chính là anh chàng Trần Tầm học trường F, đẹp trai, biết chơi bóng, hát hay, biết chọc con gái cười, biết đưa Phương Hồi sang Australia đó.

Bàn làm việc của tôi và Trần Tầm ở cùng một ô, suốt ngày chạm mặt nhau. Và ánh mắt nóng bỏng mà tôi được hưởng trong ngày đi làm đầu tiên đó, phần lớn cũng là để dành cho Trần Tầm. Điều này khiến tôi cảm thấy thất bại, chính vì thế ngay từ đầu tôi đã không có thiện cảm với cậu ta.

Tuy nhiên, dần dần các cuộc tiếp xúc giữa tôi và Trần Tầm vẫn tăng lên, biết làm thế nào, ngày nào cũng gặp, ngày ngày đi làm chui vào một tổ chim, đi công tác ở cùng phòng, thậm chí những lúc làm thêm giờ đến sáng sớm còn ngủ chung một giường, gần gũi với cậu ta hơn cả gần gũi với Phương Hồi.

Nhưng nói thật là Trần Tầm đối xử khá tốt với tôi. Cậu ta không xa lánh tôi vì buổi đầu tiên gặp gỡ tôi tỏ ra rất thờ ơ, cũng không bức tôi khi nhiều lần tôi dò hỏi chuyện riêng tư của cậu, giúp tôi rất nhiều trong công việc. Lần đầu tiên làm kiểm toán vô cùng vất vả, không thể thích nghi ngay với cường độ làm việc không phân biệt ngày đêm, nhìn một đồng giấy tờ, con số mà chỉ muốn nôn, đặc biệt là nửa đêm phải kiểm tra kho, tôi chỉ muốn chửi to cho đỡ stress. Còn Trần Tầm đến Vĩnh An được gần hai năm, đã quen với công việc này từ lâu, chính vì thế cậu luôn an ủi tôi, làm xong việc còn giúp tôi sửa lại bản thảo. Bình thường lúc nào có thời gian, chúng tôi cũng sẽ đi uống bia, ăn cơm, nói chuyện tào lao với nhau.

Nói thế nào nhỉ, thực ra Trần Tầm là người rất dễ sống, cậu ta thông minh, rất được việc, lại không kiêu căng, cư xử có trước có sau, không kệt xỉ cũng không khoe khoang. Nhưng không hiểu sao tự đáy lòng tôi không thể chấp nhận được cậu ta. Nói thẳng ra là tôi thấy bất bình thay cho Phương Hồi. Cứ nghĩ đến việc vì cậu ta mà Phương Hồi phải phiêu bạt sang đất khách quê người, đi thuê phòng với bạn ở ngoài, nhặt đồ gia dụng trên đường về dùng, nhà vệ sinh hỏng, phòng bốc mùi hôi thối mà vẫn phải ở, bị trộm đồ trắng tay mà vẫn không về nước, nửa đêm sốt cao uống hai viên hạ sốt rồi cố gắng chịu, nửa đêm mơ thấy Trần Tầm lại khóc, vì một số đồ vật rất nhỏ nhặt dính dáng đến cậu ta mà buồn bã, đau khổ như vậy, bây giờ nhìn thấy Trần Tầm tràn đầy sức sống, tôi không thể nào chơi vô tư với cậu ta như anh em.

Trần Tầm chưa bao giờ nhắc đến Phương Hồi trước mặt tôi, hai chữ này chưa bao giờ thốt ra khỏi miệng cậu ta. Tôi bức vì sự tuyệt tình đó, nên luôn tìm đủ mọi cách để gợi chuyện. Ví dụ ăn cơm với nhau, lúc nào gọi sủi cảo, tôi đều gọi sủi cảo nhân hồi hương, hơn nữa lúc nào cũng nhấn mạnh chữ Hồi. Nhưng Trần Tầm lại không phát hiện ra, sau đó trước khi tôi gọi đồ ăn, cậu ta còn luôn nhắc rằng gọi sủi cảo hồi nhân hồi hương ấy, Trương Nam thích ăn!

Hoặc là có lúc tôi trêu Trần Tầm, nói thời cấp ba, thời đại học, ông đã hại bao nhiêu đời con gái? Nhìn ông thế này chắc cũng phải một đội quân nhỉ? Trong khi cậu ta chỉ cười giả lả nói, sao ông cứ tò mò chuyện đời tư của tôi vậy, có phải cô em nào của ông đã bị tôi hại, ông phải ăn cơm thừa của tôi không? Ông cho tôi biết tên đi, tôi sẽ khai để ông biết đến bước ABCD nào rồi, đảm bảo sẽ khai thành thật, không bắt ông phải chịu thiệt đâu! Bọn mình là anh em mà!

Tóm lại là tôi không moi được gì từ miệng cậu ta, cậu ta khá giống với Phương Hồi ở điểm này, cái gì cũng kín như bưng. Sau đó tôi cũng không mất công vào chuyện đó nữa, tôi cảm thấy mình hơi nhảm nhí, những chuyện oán hận tình sầu giữa họ, tôi được lợi gì mà tham gia

Tuy nhiên dần dần tôi cũng vẫn lôi ra một số chuyện, qua lời kể của Phương Hồi, tôi đã biết rất nhiều về Trần Tầm. Khi diễn ra giải đấu bóng rổ, tôi đã đăng kí cho cậu ta, nói với cô bạn đồng nghiệp phụ trách rằng, Trần Tầm đã từng tham gia trận chung kết cúp Nike trong lúc ốm, khiến sau đó cậu ta rất thất vọng, bảo mấy năm rồi không nhắc đến chuyện này, không hiểu kể với tôi từ bao giờ. Lúc đi mua nước uống, không cần Trần Tầm phải nói, chắc chắn tôi sẽ mua cho cậu ta trà đen lạnh, lúc gọi món ăn, chắc chắn tôi cũng gọi cho cậu ta món cay. Trần Tầm từng phải thốt lên rằng, có cảm giác tôi là vợ cậu từ kiếp trước, đến kiếp này hóa thân thành đàn ông, nhưng vẫn nhớ rõ thói quen, sở thích của cậu ta. Và chắc chắn là tôi sẽ cự nự lại, hai thằng sẽ tranh cãi, trêu chọc nhau chuyện kiếp trước ai là vợ ai. Tuy nhiên, trong lòng tôi cũng hơi buồn, người ghi nhớ mọi chuyện nhỏ của cậu không phải là ai ở kiếp trước, mà là Phương Hồi - cô gái bây giờ vẫn đang lẻ loi, khóc thầm nơi đất khách quê người vì cậu.

Trong buổi liên hoan đầu tiên mà tôi được tham gia sau khi đến Vĩnh An, sau khi được tôi xúi giục, Trần Tầm đã lên biểu diễn một tiết mục. Lúc đầu Phó Vũ Anh bắt tôi lên biểu diễn, đúng lúc Trần Tầm đi ngang qua, tôi vội kéo cậu ta lại và nói với Phó Vũ Anh: “Có Trần Tầm làm sao đến lượt anh được? Người ta đã từng lên sân khấu biểu diễn, vừa đánh đàn vừa hát, là ngôi sao mới của giới nhạc rock ở Bắc Kinh năm xưa. Nếu không bị Vĩnh An kéo về đây thì chắc bây giờ đang tổ chức live show tại quốc gia nào đó rồi! Để cậu ấy biểu diễn đi! Đảm bảo các em sẽ phải ngất ngây!”.

“Có đúng không anh Trần Tầm! Sao không nghe thấy anh nói bao giờ nhỉ?”. Phó Vũ Anh hào hứng hỏi.

“Đừng nghe hần nói linh tinh! Trương Nam, sao cái gì ông cũng biết vậy? vẫn cái giọng lần trước uống say tôi kể cho ông nghe đúng không? Tôi nhớ là ông gục trước tôi mà! Tôi nói nhiều như vậy ư?” Trần Tầm thất vọng.

“Đâu phải có mỗi từng đó! Nói cho ông biết là ông đừng chọc tôi! Nếu không tôi sẽ lôi hết những chuyện đã sử của ông năm xưa ra đấy!”. Tôi cười nói.

“Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy?”. Phó Vũ Anh kéo tay tôi hỏi.

“Chuyện gì đâu! Hần ta vu khống đấy! Em tin thật à!”. Trần Tầm chỉ vào tôi, vừa cười vừa chửi: “Cứ để hần kể đi, hần mà kể được thì anh phục!”.

“Đừng có thách tôi! Tôi kể đó nhé!”. Tôi trợn mắt nói.

“Ông kể đi, xin mời! Phó Vũ Anh, hai đứa mình ngồi nghe kể chuyện nhé!”. Trần Tầm kéo Phó Vũ Anh ngồi sang một bên và nhìn tôi với vẻ thách thức.

“Sau khi uống xong ông cứ gân cổ hát, nói đó là bài hát do ông sáng tác, bắt tôi phải ngồi nghe, tên là gì nhỉ, Năm tháng vội vã!”.

Dĩ nhiên là sau khi uống say, Trần Tầm không nói gì, đây là do tôi bịa ra, nhưng ngồi đối diện với tôi, rõ ràng là mặt cậu ta sẫm xuống, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Trần Tầm có thái độ đó, nên cũng hơi ngạc nhiên.

“Thật hả! Anh Trần Tầm từng sáng tác cơ à?” Phó Vũ Anh mừng rỡ hỏi.

“Ừ... ca khúc linh tinh sáng tác hồi cấp ba ấy mà...”. Trần Tầm đáp ứng.

“Năm tháng vội vã đúng không? Thế thì em đăng kí cho anh tiết mục này nhé! Đến lúc đó nhất định em phải nghe xem thế nào mới được!”. Phó Vũ Anh cười rồi đi ra, cô nàng quay đầu nói với tôi rằng: “Lần sau anh nhớ kể cho em điều bí mật của Trần Tầm nhé! Hay thật đấy!”.

Sau khi Phó Vũ Anh đi ra, tôi liền ghé sát vào Trần Tầm nói: “Ông sao vậy? Sao tự nhiên lại trầm tư thế! Lần này cả công ti được nghe ông biểu diễn rồi! Còn không vui hả?”.

“Tôi hát cho ông nghe bài đó thật rồi à?”. Trần Tầm cau mày hỏi.

“Dĩ nhiên rồi! Nếu không làm sao tôi biết được! Ông tưởng kiếp trước tôi là vợ ông chắc!”. Tôi vội lấp liếm

“Biến!”. Trần Tầm đẩy tôi ra nói: “Lâu lắm tôi không hát bài này rồi. Tại ông suốt ngày hỏi chuyện cũ của tôi, say rồi tôi mới hát cho ông nghe. Tôi

tưởng mình đã quên hẳn rồi cơ!”.

“Hê hê, viết tặng người tình cũ hả? Coi bộ dạng của ông kia!”. Tôi trêu.

Ai ngờ lần này Trần Tầm không đáp lại, cậu ngừng một lát, nhếch mép cười nói: “Chắc thế”.

Mùa đông năm 2006, cuối cùng tôi đã được nghe trực tiếp bài Năm tháng vội vã, đó là ca khúc rất du dương, mang đậm phong cách tuổi thanh xuân. Lúc chơi guitar, Trần Tầm nhìn về nơi xa xăm, đồng nghiệp ngồi dưới đều huýt sáo la ó.

Phó Vũ Anh mặc một chiếc váy nhung tím đứng bên cạnh tôi, cô nàng liên tục lắc lư chiếc cốc đang cầm trong tay theo tiếng hát của Trần Tầm.

Tôi liền liếc một cái và nói: “Đừng có xúc động đấy thế, không cẩn thận lại móc thủng tất bây giờ!”.

“Ghét quá!”. Cô nàng đỏ bừng mặt đánh tôi một cái nói: “Còn lâu em mới xúc động đấy!”.

“Còn không xúc động đấy hả? Chỉ còn thiếu nước lên tặng hoa nữa thôi! Có phải con gái các em đều thích vẻ tư lự trên khuôn mặt bạch diện thư sinh của cậu ta không!”. Tôi ngồi xuống ghế và hỏi.

“Giỏi ha! Anh nói Trần Tầm là bạch diện thư sinh! Lát nữa anh ấy xuống em sẽ mách anh ấy!”. Phó Vũ Anh cũng ngồi xuống nói.

“Thôi đừng múa mép nữa, có phải em thích Trần Tầm rồi không? Không vấn đề gì, em cứ nói với anh, anh không nói cho ai đâu!”. Tôi giả vờ ghé sát vào và nói với vẻ thần bí: “Thôi đi anh! Em đâu có thích mà chỉ là thưởng thức thôi!”. Phó Vũ Anh ngồi cách xa tôi ra rồi nói: “Những người như Trần Tầm chắc chắn là rất hút hồn con gái, nhưng nếu mà thích thì mệt lắm. Làm người yêu của anh ấy thấy không yên tâm chút nào! Em phải biết chứ, còn lâu em mới làm chuyện thiếu tỉnh táo đó!”

“Không ngờ em hiểu sự đời nhỉ! Tiếc là lại có người thích làm chuyện thiếu tỉnh táo này!”. Tôi thở dài nói.

“Ai vậy? Người yêu của anh ấy hả? Nghe nói hiện tại anh ấy không có người yêu mà!”. Phó Vũ Anh ghé sát vào tôi hỏi với vẻ rất hiếu kỳ.

“Anh không biết, em hỏi cậu ấy xem!”. Tôi chỉ vào Trần Tầm đã hát xong và đang đi về phía chúng tôi nói.

66. Q.7 - Chương 3

Trần Tầm đến trước bàn tôi, nâng ly của tôi lên và uống hết số rượu còn lại. Tôi nhìn vẻ buồn bã của cậu ta với vẻ suy tư, Phó Vũ Anh liền nhảy vào giữa hai chúng tôi rồi nói: “Anh Trần Tầm, nghe anh Trương Nam nói anh sáng tác bài này để tặng người yêu hả?”.

“Làm gì có! Rõ ràng bài này anh sáng tác tặng em hôm đó mà! Trương Nam bịa ra chuyện ấy, tự nhiên anh lại có hứng, thế nào, em hài lòng chứ?”. Trần Tầm trợn mắt nhìn tôi rồi lại quay về với dáng vẻ như thường ngày nói.

“Thôi đi! Không chơi với các anh nữa, ghét quá!”. Phó Vũ Anh đỏ mặt bỏ đi.

Tôi cười nói với Trần Tầm: “Ông cáo già quá! Cẩn thận không Phó Vũ Anh lại tưởng thật đấy!”.

“Tưởng thật với ông hả? Nói cho ông biết nhé, không được yêu đồng nghiệp

“Vớ vẩn! Ê, năm xưa ông câu người yêu bằng cách này hả!”.

“Hơ hơ, năm xưa phải mất bao nhiêu công tôi mới tán đổ được nàng!”. Trần Tầm nheo mắt nói.

“Nàng nào?”. Tôi nâng li rượu lên hỏi với vẻ dò xét.

“Nàng khiến mình phải điêu đứng nhất!”. Trần Tầm chạm li với tôi, lại một li rượu nữa được trút vào bụng.

Đó là lần đầu tiên cậu ta nhắc đến Phương Hồi với tôi, mặc dù không nói tên, nhưng tôi biết người mà cậu ta nói chắc chắn là Phương Hồi.

Sau bữa liên hoan, tôi và Trần Tầm bị đẩy lên Đông Bắc. Cuối năm là lúc ngành chúng tôi bận rộn nhất, chắc đến tết âm lịch mới được về nhà. May mà doanh nghiệp lần này còn làm khá dễ, không có quá nhiều biểu bảng sáp nhập phức tạp, tôi và Trần Tầm vẫn còn có thời gian nghỉ ngơi, thưởng thức phong cảnh phương Bắc, tuyết bay trắng xóa đầy trời.

Do chúng chỉ tôi học là ASCPA, khác với chúng chỉ CPA trong nước, nên tôi bảo Trần Tầm mượn một giáo trình kiểm toán của cậu ta trước đây để xem qua. Phiên bản cuốn sách mà cậu ta học chắc chắn đã cũ, nhưng những chuẩn tắc mới nhất gì đó tôi đều biết, tôi chỉ muốn xem qua nội dung. Vì miếng cơm manh áo mà trong những giờ phút trà dư tửu hậu, tôi vẫn phải bỏ thời gian ra nghiên cứu. Vì thế mà tôi còn bị Trần Tầm cười nhạo, những lúc chơi cậu ta thường xuyên đuổi tôi về đọc sách, còn tôi thì toàn kéo cậu ấy về làm “thầy giáo” của tôi.

Trần Tầm là một anh chàng tính tình sôi nổi, hướng ngoại, những lúc ở gần nhau, hai chúng tôi rất ồn ào, nói rất nhiều chuyện nhưng rất ít chuyện nghiêm chỉnh. Tôi không ngờ rằng sau đó cậu ta lại kể cho tôi nghe chuyện của cậu ta với Phương Hồi, mọi cái đều diễn ra rất ngẫu nhiên, nhưng giống như nội dung được nói trong triết học Mác-Lê Nin, trong sự ngẫu nhiên hàm chứa cái tất yếu.

Hôm đó tôi vẫn đang đọc cuốn Kiểm toán của cậu ta, đến một trang giữa chừng tôi nhìn thấy hai dòng chữ nhỏ, bên trên có viết “Không tiếc nơi gửi mộng, chỉ hận quá vội vàng”. Nét chữ này đã quá quen thuộc với tôi, nó đã từng xuất hiện vô số lần trong căn phòng nhỏ của tôi ở Australia, nào là “thức ăn trong tủ lạnh, anh về nhớ hâm nóng”, hoặc “tối em không về đâu, anh ăn cơm trước, đừng đợi em”.

Nhìn thấy nét chữ của Phương Hồi, rồi ngẩng đầu lên nhìn Trần Tầm đang nằm trên giường xem tivi, cảm giác trong lòng tôi vô cùng khó tả. Tôi cảm thấy bọn họ là đôi oan nghiệt, khiến tôi không thể yên lòng. Tôi thực sự không chịu được nữa, bèn đứng bật dậy, ném cuốn sách xuống trước mặt Trần Tầm nói: “Giờ thì bị túm được chứng cứ rồi nhé, thành thật khai báo đi, năm xưa cô nàng nào viết cho cậu những câu đắm nước mắt như thế này!”.

Trần Tầm cầm cuốn sách lên xem, cậu ta sững người ra một lát rồi từ từ gấp sách lại nói: “Người yêu cũ của tôi viết”.

“Người yêu cũ của cậu thì nhiều lắm! Cô nào vậy?”. Tôi ngồi xuống cạnh cậu ta, châm một điếu thuốc hỏi.

“Nói nghiêm túc là trong một thời gian khá dài, tôi chỉ có em ấy là người yêu cũ”. Trần Tầm nhìn tôi nói: “Tôi nghiêm túc đấy, ông đừng có cho đó là chuyện bịa, cho tôi một điếu đi”.

Tôi đưa cho cậu ta một điếu thuốc, nói: “Cậu có hút thuốc đâu?”.

“Đó là do tôi cai rồi, thời ngông cuồng năm xưa, tôi hút kinh khủng hơn ông nhiều!”. Trần Tầm châm một điếu thuốc với vẻ rất lành nghề, phả ra một làn khói nói.

“Chắc chắn, một nhân vật có nhiều chuyện thâm cung bí sử đây! Kể cho anh em nghe đi!”. Tôi cười nói.

“Kể cái đếch gì! Sao ông đàn bà thế nhỉ!”. Trần Tầm đẩy tôi một cái nói.

“Tôi chỉ tích lũy đề tài của cuộc sống thôi mà, biết đâu một ngày nào đó tôi sẽ viết cho ông một cuốn tiểu thuyết mang tính tự truyện thì sao!”. Tôi giả vờ nói với vẻ

“Ông á? Trên forum chat ngoài ba cái câu bày bạ và mấy từ sai chính tả, chẳng moi ra được câu nào hoàn chỉnh mà còn đòi làm nhà văn ư?” Trần Tầm liền hạ bệ tôi.

“Đồ đểu!”. Tôi cười đánh cậu ta: “Không kể thì thôi!”.

“OK! Để tôi kể cho ông nghe, để tôi kể!”. Trần Tầm né tôi nói: “Chuyện này tôi chưa kể với ai bao giờ!”.

Và thế là tối hôm đó, tôi đã cống hiến hết đám thuốc lá Trung Nam Hải, còn Trần Tầm thì cống hiến ra mọi câu chuyện của cậu trong những năm tháng vội vã đó.

Trước khi Phương Hồi và Trần Tầm vào đại học đã xảy ra một chuyện. Đó là ngày 29-8-2001, sinh nhật Trần Tầm. Mọi thứ vốn không mấy thuận lợi, Trần Tầm nghĩ thôi không tổ chức sinh nhật nữa, nhưng Ngô Đình Đình lại chủ động đứng ra lo liệu cho cậu. Cô vẫn còn nhớ chuyện Trần Tầm nói với cô trong hôm đi hát, muốn tìm cơ hội để giải thích với Phương Hồi.

Ngô Đình Đình xuất đầu lộ diện tổ chức nên Trần Tầm cũng ngại từ chối, Tôn Đào và Dương Tình đều dễ sắp xếp, Đường Hải Băng cũng không kêu ca gì. Chủ yếu là do lần sinh nhật trước để lại dấu ấn quá đáng sợ, không ai còn đầu óc nào để tạo ra sự kiện kinh khủng hơn nữa. Người không muốn đi nhất vẫn là Phương Hồi, điều này khiến Trần Tầm thấy hơi buồn, cậu nghĩ mỗi bên lùi một bước là được rồi, không cần thiết phải so đo như vậy. Phương Hồi cũng ngại, không muốn làm cậu cụt hứng, đành miễn cưỡng tham gia, trên đường đi mặt mày ủ rũ.

Bữa ăn diễn ra cũng tạm gọi là vui vẻ, tuổi tác đã lớn hơn, Đường Hải Băng cũng không còn cố chấp như trước nữa. Cậu chủ động rót rượu cho Phương Hồi, nâng li lên nói: “Nói thật là tớ cũng không ngờ hai cậu lại có thể kiên trì được đến ngày hôm nay, nếu cậu đã thật lòng yêu Trần Tầm thì tớ cũng chẳng có gì để nói nữa! Trước đây có gì không phải thì cậu cũng đừng để bụng. Tớ thừa nhận đúng là tớ đã từng làm một số chuyện, cái thằng gây chuyện ở công viên Địa Đàn đã khai với tớ rồi, tớ cũng đã bảo ban nó. Tớ không ngờ lại xảy ra chuyện đó, hôm nay tớ cũng xin lỗi cậu thay cho hắn ta. Thôi không nói nhiều nữa, cậu đừng làm Trần Tầm buồn nữa là được, tớ uống cạn còn cậu được bao nhiêu thì tùy”.

Đường Hải Băng uống hết số rượu trong li, Phương Hồi khẽ nhún người và nhấp hai ngụm nhỏ tượng trưng. Hai người cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng họ đều hiểu, thời gian trôi qua, không chấp vặt gì nhau nữa có thể còn làm được, nhưng họ cũng không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trần Tầm không hiểu điều này, còn tưởng rằng hai bên đã bỏ qua mọi hiềm khích cho nhau và nói chuyện vui vẻ với nhau, lúc thì cậu bắt Đường Hải Băng uống rượu cùng, lúc lại bảo Phương Hồi rót rượu, cắt bánh, cuối cùng Ngô Đình Đình không chịu được nữa, bảo Phương Hồi ra nhà vệ sinh cùng cô, mới kéo được cô ra ngoài.

Hai người ra khỏi phòng ăn trong nhà hàng, nhưng cũng vẫn không nói chuyện gì. Ngô Đình Đình nhìn dáng vẻ rất gò bó của Phương Hồi, liền cười nói: “Phương Hồi, có phải cậu tưởng giữa tớ và Trần Tầm từng có chuyện gì với nhau không?”.

“Không... không phải đâu”. Phương Hồi vội ngắt đầu lên nói.

“Haizz, có cũng không sao. Tớ cũng không ngại nói thật với cậu, đúng là tình cảm của tớ với Trần Tầm không giống với Hải Băng, Tôn Đào. Trần Tầm là anh chàng rất có sức quyến rũ, được cậu ta thích là điều rất đáng tự hào, con người mà, ai chẳng có lòng sĩ diện hão đúng không? Ai chẳng muốn được chàng Đông Gioăng theo đuổi! Tớ cũng đã từng rung động trước cậu ấy, nhưng cùng lắm cũng chỉ là rung động thôi, không phải là thích. Vì tình cảm của tớ đối với Bạch Phong lại càng khác với Trần Tầm. “Cậu biết Bạch Phong chứ?”.

Phương Hồi luống cuống gạt đầu, cô không ngờ Ngô Đình Đình lại thẳng thắn như vậy, cô luôn luôn cảm thấy khó xử trước thái độ thẳng thắn của người khác. Có lẽ là do bản thân cô thiếu những tình cảm bột phát, nên rất thấp thỏm không yên.

Ngô Đình Đình liền giơ hai chiếc li lên lắc lư và nói: “Tớ thích Bạch Phong, số năm mà tớ thích không thể đếm được bằng số ngón tay trên hai bàn tay nữa. Cậu biết đó là cảm giác như thế nào không? Có thể nói mấy năm đẹp nhất của thời con gái tớ đều dành cho anh ấy rồi, vì anh ấy mà tớ đã tự mình, vì anh ấy mà tớ đi làm quen với những người bạn của anh ấy, vì anh ấy mà đi chăm sóc ông của anh ấy, vì anh ấy mà đơn thân hết năm này sang năm khác. Nhưng tớ nói cho cậu biết rằng, ngay cả với tư cách là người yêu của anh ấy tớ cũng không có, anh ấy cũng chưa bao giờ bảo tớ đợi anh ấy cả. Giữa hai bọn tớ không có tình cảm sâu nặng gì, không thể so được với cậu và Trần Tầm. Nhưng tớ vẫn muốn làm như vậy. Tớ cũng đã quen rồi, tớ cứ có cảm giác rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ quay về và cho tớ một lời giải thích. Tình cảm của bọn tớ mong manh như vậy đấy, nhưng cứ như hai sợi chỉ, quấn chặt vào nhau và tạo thành nút thắt không thể gỡ. Thế nên Phương Hồi à, Bạch Phong không quay về thì tớ cũng không thể thích ai được”.

Phương Hồi nghe cô kể, đột nhiên thấy thương thương, cô nhìn đôi tay của Ngô Đình Đình mà thấy buồn vô cùng. Lúc đó cô còn chưa có khái niệm mười năm là khái niệm như thế nào, nhưng cô hiểu quãng thời gian dài hơn một nửa số tuổi của cô này chắc chắn là vô cùng khổ sở.

Phương Hồi bước đến, nắm tay Ngô Đình Đình nói: “Chắc chắn cậu sẽ đợi được Bạch Phong!”.

Ngô Đình Đình quệt nước mắt, cũng nắm chặt tay cô nói: “Tớ mong là thế, mong những lời may mắn của cậu sẽ trở thành hiện thực!”.

Hai đứa cầm tay nhau rồi quay vào bên trong, khiến Trần Tầm cũng sững người. Tôn Đào vỗ tay nói: “Trần Tầm, vậy là ước mơ của ông trở thành hiện thực rồi nhé, thế thiếp đã chung sống hòa bình với nhau dưới một mái nhà!”.

“Em nghĩ đó phải là ước mơ của anh chứ nhỉ? Bao giờ anh cũng phải kiếm nường thiếp chứ?”. Dương Tình nháy mắt, nhìn Tôn Đào nói.

“Anh làm gì có tài cán đó, ngậm trái tim em trong bụng rồi!”. Tôn Đào vội ôm chặt Dương Tình nói.

“Dương Tình nói hay lắm! Với gã Tôn Đào, chỉ có cậu là trị được hắn!”. Ngô Đình Đình dí mạnh tay vào trán Tôn Đào một cái và nói.

“Đúng vậy! Chẳng nghiêm túc tí nào cả! Tôi hỏi ông, quà của tôi đâu?”. Trần Tầm xòe tay ra nói.

“Ông mà không nói thì tôi suýt quên mất, đợi chút, để tôi lấy”. Nói rồi Tôn Đào liền móc tay vào túi quần.

Cậu ta móc từ túi trái ra một túi gì đó dài dài, nhìn một lát rồi nói, “không phải, không phải”, rồi lại rút trở lại vào bên trong, móc từ túi phải ra một túi vuông khác, vẫn nói “nhầm rồi, nhầm rồi” rồi lại rút trở lại. Cuối cùng móc hết chỗ nọ chỗ kia cũng vẫn không móc ra được quà gì, cậu ta liền cười ranh mãnh và ném cho Trần Tầm hai món trong túi nói: “Đi vội quá, quên mang rồi. Thôi lấy hai món này thay quà nhé, hê hê, có khi đây là cái ông cần nhất ấy chứ”.

Trần Tầm cúi đầu nhìn rồi cười quay sang véo tai Tôn Đào, Phương Hồi thấy trên đó viết dòng chữ “thử thai”, “tránh thai”, biết không phải là cái gì hay ho, ngượng quá mặt đỏ bừng lên.

Mấy đứa đang đùa nhau thì đột nhiên điện thoại của Ngô Đình Đình đổ chuông, cô vẫy tay ra hiệu ọi người im lặng rồi nghe máy: “A lô... vâng, ông đừng vội, có chuyện gì ạ, ông cứ nói từ từ... hử... gì cơ ạ? Ông nói gì cơ?... Thật ạ? Thật ạ? Thật hả ông? Bọn họ nói như vậy thật ạ?... Vâng, vâng, cháu biết rồi... Để cháu bảo với bọn họ!... Tối cháu sẽ đến chỗ ông! Vâng! Cháu chào ông!”.

Lúc cúp máy, Ngô Đình Đình đã giàn giụa nước mắt, mọi người đều giật mình nhìn cô không nhúc nhích. Cô liền đứng bật dậy, nói lớn: “Bạch Phong không giết người! Anh ấy không có tội!”.

Trần Tầm cũng đứng phắt dậy, kéo Ngô Đình Đình nói: “Gì cơ? Rốt cuộc là thế nào? Ông cậu ấy gọi điện cho cậu à? Cậu cứ bình tĩnh kể”.

“Vừa nãy cảnh sát và tổ dân phố cùng đến nhà ông anh ấy! Anh chàng họ Tào bỏ trốn cùng anh ấy năm xưa đã bị bắt. Hắn ta đã khai hết mọi chuyện, chính hắn là người đã đánh chết người đó chứ không phải Bạch Phong! Không phải Bạch Phong! Anh ấy không giết người!”.

Ngô Đình Đình hưng phấn túm chặt Trần Tầm nói lớn, cô vừa khóc vừa cười, nhìn rất buồn cười, nhưng cô không thể kìm chế được mình, đôi tay cô run rẩy liên hồi, cả người cũng run run. Trần Tầm mừng vô cùng, cậu ôm chặt Ngô Đình Đình vào lòng, hét “Tuyệt quá! Thật là tuyệt vời!”. Đường Hải Băng, Tôn Đào và Dương Tình cũng bước tới, mấy đứa ôm chặt lấy nhau, ca tụng công đức các vị thần tiên, hào hứng như những đứa trẻ.

Chỉ có Phương Hồi là không hòa nhập được vào trong đó, ngại ngùng ngồi ngoài nhìn, vòng tay Trần Tầm nhìn hơi chói mắt, cô lặng lẽ cúi đầu xuống. Thực ra cô cũng thấy mừng cho Bạch Phong, cũng mừng thay cho Ngô Đình Đình, chỉ có điều cái mừng của cô vẫn không thể sánh với bọn họ.

Nhảy nhót hò reo một lúc, Trần Tầm mới sức nhớ đến Phương Hồi, cậu buông Ngô Đình Đình ra rồi bước đến trước mặt cô nói: “Anh xin lỗi, hôm nay không đưa em về nhà được, lát nữa bọn anh phải đến nhà ông Bạch Phong, em tự về nhé, tối anh sẽ gọi điện cho em!”.

“Vâng, anh đi đi!”. Phương Hồi gật đầu nói: “Thôi tớ về trước nhé”.

“Đi cẩn thận nhé!”. Trần Tầm với lấy túi xách cho cô, sau đó lại bước về phía đám Ngô Đình Đình.

“Vâng, Trần Tầm...”. Phương Hồi kéo cậu lại nói: “Chúc mừng sinh nhật anh!”.

“Anh biết rồi, ngoan nhé!”. Trần Tầm hôn nhẹ lên má cô, cười nói.

Hôm đó Phương Hồi về nhà một mình, Trần Tầm đưa Ngô Đình Đình về nhà ông Bạch Phong. Ông cụ quá xúc động, kể đi kể lại mấy lần mới kể rõ được đầu đuôi. Cảnh sát nói năm xưa trên người người bị hại có mấy phần mềm bị thương, nhưng vết thương chí mạng là xương sọ trên đỉnh đầu bị vỡ. Những cậu có mặt trong buổi hôm đó đều mới mười bốn, mười lăm tuổi, thấy người ta nằm bất động liền tan tác như chim muông, sau đó cảnh tượng diễn ra rất hỗn loạn, không ai biết rốt cuộc ai là người đã giáng cú đòn chí mạng đó cho người bị hại, nhưng chắc chắn ba đứa trẻ chạy trốn là nghi phạm. Mấy hôm trước nghi phạm họ Tào bị bắt vì tội trộm cắp, trong quá trình thẩm tra, cảnh sát đã nắm bắt được đầu mối liên quan đến một vụ án tử nhiều năm về trước. Cậu họ Tào nói sau khi Bạch Phong đánh vào gáy người bị hại, cậu ta liền vớ một cái chai đánh lên đầu họ, lời khai của cậu ta khớp với kết quả khám nghiệm tử thi, xác định cậu ta chính là hung thủ giết người năm đó. Với của Bạch Phong hồi đó, cùng lắm là bị kết án tội cố tình gây thương tích, bản án dành cho tội cố tình gây thương tích là ngồi tù từ ba đến mười năm, hồi đó Bạch Phong vẫn là vị thành niên, còn có thể giảm nhẹ mức án. Bất luận thế nào, kết quả này đều là một tin vui.

Ông Bạch Phong nói mấy năm trước Bạch Phong còn gọi điện thoại về nhà, ông không dám nói với cảnh sát, nhưng mấy năm gần đây lại không liên hệ gì. Ông cụ nói không biết bây giờ Bạch Phong còn sống hay đã chết, nước mắt giàn giụa. Ngô Đình Đình vừa khóc vừa khuyên nhủ, đến hơn mười giờ mới rời nhà ông Bạch Phong. Trần Tầm đưa Ngô Đình Đình về nhà, trong lòng cậu cũng rối bời, về đến nhà không gọi điện cho Phương Hồi nữa.

Còn Phương Hồi đợi cậu đến 12 giờ, đến lúc không đợi được nữa mới thấp thỏm ngủ thiếp đi.

67. Q.7 - Chương 4

Trần Tầm và Phương Hồi lại nhập học cùng nhau.

Nói chính xác hơn là Trần Tầm đi với Lâm Gia Mạt, Phương Hồi đi với ba mẹ. Hôm đến báo danh, trường W người đông như kiến, rất nhiều tân sinh viên giống như Phương Hồi, một người nhập học, ba mẹ đi theo phục vụ, có người còn có cả ông bà nội, ông bà ngoại đi theo. Sinh viên mới cũng chỉ hơn hai nghìn người, cộng thêm người nhà, lập tức vọt lên con số chục nghìn. Từ trước đến nay Trần Tầm không thích ba mẹ tham gia vào những chuyện này, Lâm Gia Mạt cũng là người sống khá độc lập, hai đứa gặp nhau ở khu vực phát giấy khám sức khỏe nên cùng đi làm các thủ tục.

Tranh thủ ngày đầu tiên còn được trà trộn chui vào kí túc xá nam, kí túc xá nữ, bọn họ liền lên phòng đối phương để ngó. Khi đến phòng 1507 của Trần Tầm, bên trong đã có hai người, cậu để đầu dính đang trải giường, còn cậu để tóc trùm hơi mập đó đang giục ba mẹ mình ra >“Con biết rồi, biết rồi, điện thoại gọi được thì mua ngay thẻ 201 gọi cho ba mẹ! Phích nước nóng đặt dưới cửa sổ sẽ không đá vào, thuốc để trong ngăn kéo trái, giấy bút đặt ở ngăn kéo phải, mã khóa là... à, không được nói. Thẻ đã được chưa ạ? Thôi ba mẹ về ngay đi!”.

Ba mẹ cậu mập gật gù với vẻ chiều chuộng, cậu mập ngại ngần gật đầu chào Trần Tầm, Trần Tầm liền đáp lại bằng một nụ cười.

Cậu để đầu dính cũng vẫy tay chào cậu: “Hê! Tớ là Tổng Ninh, cậu ấy là Cao Khả Thượng, cậu là Trần Tầm hay Vương Thâm Chiếu?”.

“Tớ là Trần Tầm, sao cậu lại biết tên tớ?”. Trần Tầm đặt ba lô lên bàn hỏi.

“Trên giường đều có dán tên mà! Cậu ngủ tầng dưới của tớ”. Tổng Ninh leo xuống, lúc đi qua Lâm Gia Mạt liền gật đầu chào cô.

“Cậu không dậy đêm chứ?”. Trần Tầm cười hỏi.

“Trẻ trung, thật khỏe, không sao!”. Tống Ninh thụi một quả đấm vào thắt lưng Trần Tầm, Trần Tầm cũng là người dễ bắt quẹn, không ngại ngùng mà đùa với cậu ta ngay.

Tiến ba mẹ về rồi, Cao Khả Thượng bước vào phòng nói: “Tôi không thể chịu nổi mẹ tôi, nói nhiều kinh khủng! Đã bảo là để tôi đến trường nhập học một mình thì không chịu! Haizz! Trần Tầm, tôi hâm mộ cậu thật đấy, không có mẹ đi theo, nhưng có người yêu đi cùng!”.

Trần Tầm nhìn Lâm Gia Mạt cười, Lâm Gia Mạt đỏ bừng mặt hậm hực nói: “Cậu cười cái gì! Tố đâu phải là người yêu của cậu ấy, càn cao như vậy, tố đâu dám trêu”.

“Ui cha, tôi đâu có dám mơ cao đến ngài! Ngài có chịu cho tôi cơ hội đâu!”. Trần Tầm nói với vẻ tiếc nuối.

“Giờ tố cho cậu cơ hội, cậu có dám trêu không?”. Lâm Gia Mạt

“Cậu ta không trêu thì để tố trêu! Cho tố địa chỉ liên lạc với cậu được không? Tên, điện thoại kí túc xá, điện thoại di động gì đó ấy”. Tống Ninh lại gần nói.

“Sorry cậu, đồ cao cấp như điện thoại di động tố còn chưa có! Số điện thoại cố định tố cũng chưa biết, phải đợi tố về phòng mới cho cậu được, còn tố tên là gì thì cậu hỏi Trần Tầm ấy! Nếu cậu ấy nhớ được thì cho, không nhớ được thì thôi!”. Lâm Gia Mạt đeo ba lô lên nói: “Trần Tầm, tố sang chỗ Phương Hồi đây, cậu thu dọn đi nhé!”.

“Ừ! Nhắn hộ tố là hôm nay tố không ở đây, bảo có chuyện gì thì nhắn tin cho tố”. Trần Tầm khua chiếc điện thoại Motorola TI89 trong tay nói.

“Bây giờ cậu nhắn tin cho cậu ấy đi! Hai người đều có di động, sao cứ bắt tôi phải nhắn nhủ hộ nhỉ?”. Lâm Gia Mạt làm mặt hờn nói.

“Cậu nhiều thật đấy! Thôi được! Không dám làm phiền ngài nữa!”. Trần Tầm trêu môi nói.

Sau khi Lâm Gia Mạt đi ra, Tống Ninh liền hào hứng hỏi: “Trần Tầm, cô bạn này học ở trường mình hả?”.

“Ừ, sao vậy?”. Trần Tầm ngồi xuống giường mình, khoanh chân lên hỏi.

“Không có gì, có thêm một người bạn thì có thêm một con đường, tôi chỉ hỏi cho biết vậy thôi”. Tống Ninh chống tay vào chiếc va li của Cao Khả Thượng hỏi: “Cao Thượng, sao cậu mang nhiều đồ vậy!”.

“Bà tôi bắt tôi mang! Bà còn nhiều lời hơn cả mẹ tôi nữa!”. Cao Khả Thượng cau mày nói: “À, tôi đã nhắc cậu bao nhiêu lần rồi? Tôi là Cao Khả Thượng, không phải Cao Thượng!”.

“Gọi Cao Thượng nghe mới bốc chứ! Gọi tên cậu tức là lừa dối cậu rồi, lại còn biểu dương nhiệt liệt ấy chứ. Hơn nữa gọi hai chữ dễ gọi hơn ba chữ, có đúng không Trần Tầm?”. Tống Ninh vẫn khăng khăng.

“Đúng là dễ gọi hơn Cao Khả Thượng!”. Trần Tầm gật gù nói.

Đang nói chuyện thì lại có một người đi vào. Cậu này không giống với Trần Tầm và hai cậu kia, da đen hơn mọi người, vai đeo lưng lửng ba lô lớn ba lô nhỏ, tay còn xách một túi đồ, cậu ta chớp mắt rồi bước về phía bọn họ, hỏi với vẻ không tự nhiên cho lắm: “Đây là phòng 1507 hả cậu?”.

“Đúng rồi! Cậu là Vương Thâm Chiêu hả? Cậu ngủ giường trên, Cao Thượng ngủ giường dưới!”. Tống Ninh chỉ tay nói.

Vương Thâm Chiêu liền nở một nụ cười hiền lành, nói lời cảm ơn rồi lên giường trải chăn ga. Cậu làm rất nhanh gọn, một lát đã trải xong giường. Tống Ninh đứng dưới nhìn, bất giác khen: “Nếu biết sớm cậu làm tốt như vậy thì đã đợi cậu đến giúp rồi! Vừa này tố làm mãi mới được!”.

“Đơn giản thôi, chỗ nào cậu làm chưa được để tố làm cho!”. Vương Chiêu Thâm trêu xuống nói.

“Thôi, tố làm xong rồi”. Tống Ninh khua tay nói: “Cậu không phải là người Bắc Kinh đúng không? Nhà cậu ở đâu vậy?”.

“Diêm Đài, Sơn Đông”. Vương Thâm Chiêu cười đáp.

“Điểm thi của Sơn Đông cao lắm!”. Nhắn tin cho Phương Hồi xong, Trần Tầm đút điện thoại vào túi hỏi: “Cậu được bao nhiêu điểm?”.

“Cũng không cao, tớ được 625 điểm”. Vương Thâm Chiên nói.

“625 điểm mà còn không cao à? Ở Bắc Kinh số điểm đó đủ vào Thanh Hoa rồi! Sao cậu lại đăng kí trường mình?”. Tống Ninh

“Ở khu vực bọn tớ thì số điểm đó chỉ đủ vào trường mình thôi. Được lên Bắc Kinh học là tớ hài lòng rồi, Thanh Hoa tớ đâu dám mơ!”. Vương Thâm Chiên móc từ trong ba lô ra mấy quả lê rồi đưa ọi người: “Giống lê nổi tiếng ở Diêm Đài bọn tớ, các cậu ném thử xem, tớ đã rửa trên tàu rồi, sạch đó!”.

Đám Trần Tầm cũng không làm khách, đón lấy rồi ăn, mấy đứa vừa ăn vừa đùa nhau một hồi, rất tâm đầu ý hợp. Tối đến bọn họ đã sắp xếp vị trí theo tháng sinh, Vương Thâm Chiên anh cả, Tống Ninh anh hai, Cao Khả Thượng anh ba, Trần Tầm nhỏ nhất, làm anh tư.

So với Trần Tầm thì phía bên Phương Hồi im ắng hơn nhiều. Vừa bước vào cửa bà Từ Yến Tân đã chê kí túc xá không ngọt lịm, nào là “giường nhìn không chắc chắn”, “tủ không đủ để đựng sách”, “nhà vệ sinh thì hôi...”. Cuối cùng bà tổng kết một câu: “Không phải là nơi dành cho người ở, thôi mình không nội trú nữa”. Mấy cô bạn đã đến trước đều im re trước những câu nói của bà Từ Yến Tân, Phương Hồi vừa tức vừa ngại, vừa năn nỉ, vừa khuyên mẹ rồi đưa bà xuống dưới. Đợi đến khi cô quay lại, ba cô bạn trong phòng đã cười nói rôm rả, Phương Hồi vừa vào, mọi người đều im bật, bầu không khí rất ngại ngùng.

Mãi cho đến khi Lâm Gia Mạt đến chơi, bọn họ mới vui vẻ được với nhau. Mấy đứa giới thiệu về mình, cô bạn nằm ở dưới giường Phương Hồi tên là Lí Kỳ, hai cô bạn còn lại tên là Tiết San và Lưu Vân Vi. Mọi người nhà đều ở Bắc Kinh nên có nhiều chuyện để nói, nói chuyện về Tây Đơn Vương Phủ Tĩnh, ở đâu bán cái gì, ở đâu có gì ngon đều biết. Nói chuyện một hồi còn biết được rằng bạn cấp hai của Lâm Gia Mạt chính là bạn cấp ba của Lí Kỳ, thế rồi Lâm Gia Mạt chẳng khác gì một thành viên trong phòng bọn họ hơn.

Nhập học không lâu, trường W tổ chức cho sinh viên mới đi tập quân sự, đến căn cứ quân sự Đại Hưng ở Bắc Kinh. Trước khi đi chủ nhiệm khoa phát biểu rằng, tập quân sự là đi luyện tập chứ không phải đi du ngoạn, điện thoại gì đó không được mang đi, chăn phải tự chuẩn bị, đựng vuông vắn trong ba lô quân dụng, tốt nhất không nên mang gối đi, mang vỏ gối là được, đến lúc đó nhét quần áo vào làm gối.

Phương Hồi ngoan ngoãn nghe theo, mặc quần áo bộ đội, đội mũ rất nghiêm túc, đồ đạc không mang thêm gì, ngay gói bánh quy cũng không mang, nếu bà Từ Yến Tân không ra sức nhét vào tay cô, dọa cô cơm khó ăn như thế nào, bao nhiêu người tranh nhau thì ngay cả tiền cô cũng chẳng mang đi. Trước khi lên xe, Phương Hồi mới phát hiện ra rằng, bạn bè không để tâm gì đến lời thầy giáo nói, ai thích làm gì thì làm. Lí Kỳ mang một cái gối to mềm, Tiết San không thêm đi đôi giày màu xanh bộ đội mà đi giày thể thao, Lưu Vân Vi đeo cả di động trên cổ.

Hành lí của Phương Hồi ít, cô ngồi lên xe từ sớm, qua cửa sổ cô nhìn thấy Trần Tầm từ nãy đến giờ vẫn giúp con gái khoa kế toán chất đồ lên xe. Mới chỉ có mấy ngày mà dường như cậu đã quen hết mọi người cùng khoa, bạn bè, thầy cô đều gọi tên cậu, cậu chạy đi chạy lại giữa đám đông, thỉnh thoảng dừng lại nói chuyện với người Phương Hồi không quen. Phương Hồi lẻ loi cúi đầu xuống, không biết từ bao giờ, dường như cô đã quen với việc theo dõi Trần Tầm từ phía sau lưng, giai đoạn học cấp ba cô còn có thể bước nhanh theo cậu, nhưng vào đại học, dường như họ chưa lần nào sánh bước bên nhau.

68. Q.7 - Chương 5

Đối với các sinh viên con một đã quen với cảnh ngồi mát ăn bát vàng, tập quân sự là việc vô cùng vất vả.

Buổi sáng hơn năm giờ đã phải dậy, gấp chăn thành hình viên gạch, đeo ba lô chạy tám đến mười vòng quanh sân, sau đó mới đi ăn sáng, nghe nói là đã cải thiện bữa ăn, nhưng cũng chỉ ăn bánh mìn thầu với đậu và dưa muối. Ăn cơm phải đứng, hàng ngày sinh viên trực nhật phải phát cơm hộp đến tay từng người, sau đó phải rửa chung. Đầu thu trời đã se lạnh, rửa bát dưới vòi nước máy, dần dần nước ấm hơn tay, qua đó có thể thấy tay lạnh đến mức nào. Sau khi ăn sáng xong phải đi luyện tập, đầu tiên là đứng nghiêm nửa tiếng, sau đó là phần đứng nghiêm nghỉ, đứng lên ngồi xuống, nhìn trái thẳng, nhìn phải thẳng, bước đều, chạy bộ, một hai một đến tận trưa. Trước khi ăn cơm trưa phải xếp hàng hát bài Đoàn kết chính là sức mạnh, hát nhỏ thì phải hát lại, cho đến khi nào thầy quân sự hài lòng mới được vào ăn cơm, bữa trưa vẫn không có gì thịnh soạn, có cơm và hai món, một món rau, một món canh. Sau khi ăn cơm được nghỉ

một tiếng, về cơ bản mọi người đều về phòng nằm nghỉ, chợp nghỉ một lúc, đợi đến giờ tập hợp buổi chiều lại miễn cưỡng xuống sân. Buổi chiều cũng tập như buổi sáng, chỉ có điều nặng gắt hơn. Lúc đứng nghiêm thỉnh thoảng cũng có sinh viên bị ngất, giáo viên và thầy quân sự vội dìu đến phòng y tế, mọi người xung quanh đều lộ rõ vẻ ngưỡng mộ, ước mình cũng được ngất đi cho rồi. Trước giờ ăn tối cũng vẫn phải hát, ăn tối xong nghỉ một lát, tối đến thầy quân sự và thầy giáo còn thường xuyên bắt tập hợp lại để giảng bài về quân sự, muỗi ở khu căn cứ quân sự cũng được béo mập hơn, tiếng vỗ tay đập muỗi thì nhau vang lên, nhưng nếu vỗ to quá, chắc chắn sẽ lại bị phạt đứng nghiêm mười lăm phút.

Hai ngày đầu vô cùng khó làm quen, ngày nào Lưu Vân Vi cũng khóc trong phòng, gọi điện về nhà đòi về. Tiết San dùng bút bi đánh dấu ở đầu giường, ngày nào cũng thông báo với mọi người còn bao nhiêu ngày nữa có thể khả hoàn. Lí Kỳ thì vừa về đến phòng là mở ba lô ra chia ọi người đồ ăn, cơm bộ đội cô gần như không ăn, hàng ngày chỉ sống dựa vào ít đồ ăn vặt này. Phương Hồi bị đứng nhiều chân sưng hết lên, nhưng cô cảm thấy khổ sở nhất không phải là tập luyện, mà là không có tin tức gì của Trần Tầm. Đến đây mọi thứ đều quay về với trạng thái nguyên thủy, lạ nước lạ cái lại không có cách gì để liên lạc, cô muốn tìm một người để nói chuyện thực sự là quá khó. Sáng ra tỉnh dậy chạy bộ, cô đều ra sức tìm xem bóng dáng Trần Tầm ở đâu, nhưng qua màn sương mỏng không thể nhìn thấy, thỉnh thoảng có bóng người nào nhang nhác đi qua, ngoảnh đầu lại thì không thấy đâu nữa.

Bốn năm ngày trôi qua, dần dần họ cũng đã thích nghi hơn, với thầy quân sự đã quen hơn, tập luyện cũng không còn nghiêm như trước nữa, giờ nghỉ, dưới sự dẫn dắt của thầy quân sự các hàng còn hát đối với nhau. Lúc này cuối cùng Phương Hồi đã nhìn thấy Trần Tầm, cậu rất sôi nổi, luôn đứng ra hô khẩu hiệu. Lúc thì hô với liên đội 5 “Một, hai, ba, bốn, năm, chúng tôi đợi một quá. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, chúng tôi đợi sốt ruột quá. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, rốt cuộc các cậu có hay không!”. Lúc lại hô với liên đội 2: “Bảo cậu hát thì cậu hát, điệu bộ làm gì chứ! Chú cừ non!”. Lúc lại hò về liên đội Phương Hồi: “Con gái liên đội 1 cử một người, liên đội 1 ơi, cử một người đi...”. Con gái bên này cũng không chịu thua kém, mấy cô bạn vốn tính sôi nổi đứng ra hát đối với con trai, trong đó một cô giọng cao trong trẻo, át cả tiếng Trần Tầm.

Phương Hồi ngồi nhìn Trần Tầm từ xa, gục đầu xuống tay cười, cũng không biết cậu có nhìn thấy mình hay không. Lí Kỳ liền huých cô một cái hỏi: “Nhìn trộm ai vậy? Cười gì mà

“Đâu có, nghe bọn họ hát đối thấy hay quá”. Phương Hồi vội quay đầu lại nói.

“Thôi đi, chắc chắn là lại nhìn chàng Đông Gioăng của liên đội 9 đúng không?”. Lưu Vân Vi cũng quay sang nói: “Tớ biết cậu ta, học cùng lớp với bạn tớ, tên là Trần Tầm, đẹp trai dã man!”.

“Sao cậu nắm được thông tin tình báo nhanh thế? Thích người ta rồi hả?”. Lí Kỳ cười trêu.

“Cậu tầm thường thật đấy! Đầu óc quá đen tối! Trường bọn mình lắm gã xí trai như vậy, không cho phép tớ nhìn Đông Gioăng cho đã mắt à! Đúng không Phương Hồi”. Lưu Vân Vi ngửa mặt lên hỏi.

“À, ừ...”. Phương Hồi tiu ngưu đáp và không nhìn Trần Tầm nữa.

Trần Tầm và Tống Ninh khéo ăn khéo nói nên đã quen với thầy dạy quân sự từ lâu. Trần Tầm được bổ nhiệm làm đội phó, Tống Ninh và cậu lằng xằng chạy chỗ nọ chỗ kia nên cũng đỡ được khá nhiều việc tập luyện, thường xuyên đến chỗ thầy dạy quân sự chơi. Sự kiện khủng bố ngày 11-9 chính là do bọn họ đọc được trên báo đầu tiên sau đó thông báo cho cả khu huấn luyện.

Lúc vừa biết được thông tin này, mọi người đều khá hào hứng, nói thẳng là đám trẻ như chúng tôi đều có ác cảm với chủ nghĩa đế quốc Mỹ, từ nhỏ đã được giáo dục phải yêu nước, đều căm ghét những quốc gia đã từng o ép Trung Quốc. Nhưng dần dần được xem cảnh quay như phim của Hollywood, nhìn mọi người tuyệt vọng nhảy từ trên tòa nhà chọc trời xuống đất, nhìn công trình kiến trúc tiêu biểu biến thành đồng đổ nát, nhìn máu đỏ và nước mắt, trong lòng dấy lên ít nhiều cũng cảm thấy đau đớn. Dù gì thì hầu hết những người thiệt mạng trong vụ tai nạn đó đều là người dân, rõ ràng là họ có thể sống yên ổn cho đến cuối đời, nhưng lại bị dập tắt ngọn lửa sinh mệnh một cách oan uổng. Tính mạng con người vô cùng đáng quý, không ai có thể tùy ý quyết định cái chết của người khác.

Sau khi bàn tán hai ngày xôn xao sự kiện 11-9 và Bin Laden, Trần Tầm và Tống Ninh lại bắt đầu nhàn nhã, chiều hôm đó tập luyện xong, hai đứa lang thang đi gọi điện thoại về nhà, ra đến điện thoại mới phát hiện

ra phải đến hai chục người đang xếp hàng. Trần Tầm kêu trời rồi nói: “Haizz! Bảo ông nhanh ông cứ lẻ mề! Giờ phải đợi đến kiếp nào đây!”.

“Ông còn nói tôi nữa à! Ông mà không lấy cơm hộp cho đám con gái lớp mình ở nhà ăn thì chắc chắn hai thằng mình đến từ đầu rồi!”. Tống Ninh chán nản xếp ở vị trí cuối cùng nói.

“Đó là do ông cứ đứng nổ vung trời bên cạnh, tôi đã lấy được sáu hộp cơm rồi mà ông vẫn chưa kể xong ông thi đỗ trường mình bằng cách nào!”. Trần Tầm lườm cậu một cái nói.

“Thôi đi! Ông đừng có trách mỗi mình tôi, nói cho ông biết là tôi không xếp hàng cho ông đâu đấy, lát nữa đừng có chen ngang! Đứng ngay đằng sau đi!”. Lúc này sau lưng Tống Ninh lại có mấy người nữa xếp vào, cậu ta khoái chí nhìn Trần Tầm đứng ngoài hàng nói: “Hay là ông nói câu gì êm tai đi, tôi cố gắng dành cho ông một chỗ vậy!”.

“Tôi không thèm! Tôi có di động, cước điện thoại tuy hơi đắt nhưng không phải xếp hàng dài, tôi thích gọi lúc nào thì gọi!”. Trần Tầm móc điện thoại ra lắc lư trước mặt Tống Ninh nói.

“Ui cha, người anh em! Sao ông không nói sớm!”. Tống Ninh nhảy phắt ra khỏi hàng, bám riết Trần Tầm nói: “Vừa nãy tôi chỉ đùa ông thôi mà, mau cho tôi mượn gọi cái, tôi chỉ báo mọi việc vẫn ổn ẹ tôi thôi, chắc không quá một phút đâu!”.

“Thôi đi! Gọi xong ẹ ông chắc chắn ông còn gọi cho ông nội ông, sau đó lại ông bà ngoại, cậu tư, mợ hai gì đó, không cần thận lại gọi cho chị ruột, em họ nữa, điện thoại tôi còn chưa đầy 100 tệ, một mình ông ngốn sạch mất! Không được!”. Trần Tầm giơ cao điện thoại lên cười nói.

Tống Ninh vừa cười vừa chửi vừa cướp, hai đứa đang đùa thì cánh tay cầm điện thoại của Trần Tầm đột nhiên bị một người khác túm lại.

Trần Tầm ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một cô gái rất xinh đang túm ống tay áo cậu với vẻ mặt khó xử, mặt cô hơi đỏ, mắt chớp chớp với vẻ bối rối, nói nhỏ: “Bạn à... cho tớ... mượn điện thoại của bạn để gọi một lát được không? Tớ... tớ có việc gấp. À! Tớ sẽ không gọi lâu đâu, một lát thôi!”.

“OK, cậu gọi đi! Đừng quan tâm đến chuyện thời gian, cứ nói cho xong chuyện đi đã!”. Trần Tầm không ngần ngại mà đưa ngay điện thoại cho cô gái nói.

Ánh mắt cô gái lộ rõ vẻ vui mừng, vội bấm số về nhà, chỉ một lát sau, gọi điện thoại xong, cô gái liền cẩn thận trả lại điện thoại cho Trần Tầm và nói: “Cảm ơn bạn nhiều! Bạn tớ ở nước ngoài gửi cho tớ đĩa CD, trước khi đi tớ lại quên nói với nhà, không đi lấy thì quá hạn mất. Năm rưỡi bưư điện nghỉ làm việc, suýt thì không kịp, may mà có điện thoại của bạn! À, tớ gửi bạn ít tiền nhé!”.

“Tiền nong gì chứ! Bạn bè cùng trường cả mà, bạn không phải khách sáo đâu!”. Trần Tầm cười đón lấy điện thoại và hỏi: “CD gì mà sao vội vậy?”.

“Là Night Wish, một ban nhạc mà tớ rất thích”. Cô gái cười, mắt cong như hai vầng trăng lưỡi liềm, rất đẹp.

“Night Wish hả! Tớ cũng rất thích, Sacrament of wildemess là một ca khúc rất hay, không ngờ cậu cũng thích rock nhỉ!”.

Trần Tầm nghe thấy vậy cũng hào hứng hẳn lên, hai người càng nói chuyện càng say sưa, đều rất am hiểu âm nhạc. Tống Ninh đứng bên cạnh nghe cũng thấy bực, bèn đưa tay tách hai người ra nói: “Thôi thôi thôi! Hai cậu hiểu âm nhạc nói chuyện với nhau làm một người phạm tục như tớ nghe như vịt nghe sấm, các cậu tìm buổi nào đó nói chuyện riêng được không? Trần Tầm cho tôi mượn điện thoại chút đi! Người ta con gái vừa mượn ông đã đồng ý ngay, sao tôi mượn lại khó khăn thế! Thật đúng là trọng sắc khinh bạn!”.

Trần Tầm chọc Tống Ninh một cái rồi đưa điện thoại cho cậu ta, cô bạn mới quen liền cười bên lên nói: “Tớ xin lỗi nhé, đã làm phiền các cậu, các cậu cứ bận việc của mình đi!”.

“Không vội, không vội đâu”. Tống Ninh đón lấy chiếc điện thoại, mặt mày hớn hở hỏi: “Cậu học chuyên ngành gì, cậu tên là gì vậy?”.

“Tớ là Thẩm Hiểu Đường, học ngành thuế, các cậu tên là gì?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi.

“Tớ là Tống Ninh, cậu ấy là Trần Tầm, bọn tớ đều học kế toán!”. Tống Ninh đáp.

“Trần Tầm? Có phải là Trần Tầm hát đối bên đội 9 đó không?”. Thẩm Hiểu Đường nhìn Trần Tầm chăm chú hỏi.

“Ừ là tớ...”. Trần Tầm cũng nhìn cô chăm chú nói: “Cậu chính là bạn hát đầu bên đội 5 à? Hát một, hai, ba, bốn ấy”.

“Ừ, là tớ!”. Thẩm Hiểu Đường gật đầu lia lịa nói: “Hóa ra hôm nay bọn mình hát đối với nhau cả buổi à?”.

“Đúng là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ!”. Tống Ninh cười ranh mãnh nói: “Hai cậu có duyên với nhau quá nhỉ!”.

“Thôi thôi thôi! Cái gì hay ho vào miệng ông đều bốc mùi hết cả!”. Trần Tầm trợn mắt nhìn cậu ta nói.

Thẩm Hiểu Đường ngại ngùng đưa tay ra đằng sau, quay đầu nhìn rồi nói: “Thôi thế đã nhé, bạn tớ còn đang đợi tớ, hôm nào gặp nhau sau nha! Hôm nay cảm ơn các cậu lắm, bye bye!”.

“Bye bye!” Tống Ninh lưu luyến vẫy tay nói.

Trần Tầm liền túm ngay cậu ta nói: “Thôi đừng điệu bộ nữa, bây giờ ông không cuống lên đòi gọi điện thoại ẹ nữa hả!”.

“Chỉ mỗi ông được phép nói chuyện ước mơ lí tưởng với người ta, không cho phép tôi vẫy tay chào tạm biệt hả!”. Tống Ninh chỉnh lại quần áo nói: “Ông ngắt ngay trước người ta, tôi cũng chẳng cao thượng hơn ông là bao, chắc chắn không thể làm thần tiên được!”.

“Ai ngắt ngắt hả? Tôi chỉ thấy cậu ta hay hay nên nói chuyện mấy câu thôi”. Trần Tầm lắc đầu nói.

“Cao Thượng cũng rất hay mà, sao không thấy ông nói gì nhiều với hần ta? Nói thế ông còn không chịu thừa nhận hả! Nhưng thú thực là Thẩm Hiểu Đường cũng xinh xắn đó nhỉ! Ở trường bọn mình ít nhất phải đứng thứ hai!”. Tống Ninh tặc lưỡi nói.

“Thế ai đứng thứ nhất?”. Trần Tầm thắc mắc.

“Em kia kìa!”. Tống Ninh chu môi, ra sức vẫy tay gọi: “Gia Mạt, Gia Mạt! Bên này, bên này!”.

Trần Tầm liếc Tống Ninh nói: “Ông đúng là đứng núi này trông núi nọ, không rảnh rang phút nào!”.

Lâm Gia Mạt bước đến, nhìn bọn họ bằng ánh mắt hồ nghi và hỏi: “Có phải các cậu lại làm biếng rồi không? Chui ra đây lang thang hả?”.

“Đâu có, bọn tớ vừa gọi điện về nhà thì nhìn thấy cậu, đằng nào thì bây giờ cũng chẳng có việc gì, nói chuyện vài câu thôi mà”. Tống Ninh cười nói.

“Cậu đến đúng lúc quá, lên tầng gọi Phương Hồi hộ tớ với, cậu ấy không mang di động, mấy ngày nay tớ không liên lạc được với cậu ấy rồi!”. Trần Tầm nói.

“Tớ biết ngay là không có việc gì thì cậu đâu có thèm tìm tớ, chắc chắn vẫn là nhờ tớ giục già, nhẩn nhũ em yêu đúng không”. Lâm Gia Mạt khoanh tay, liếc Trần Tầm một cái nói.

“Thôi đi mà!”. Trần Tầm cười và đẩy lưng cô: “Đi nhanh lên, quay về tớ sẽ mua bim bim cho cậu!”.

69. Q.7 - Chương 6

Lúc Lâm Gia Mạt bước vào phòng, Phương Hồi đang nói chuyện với Lí Kỳ và mấy cô bạn trong phòng. Lâm Gia Mạt đứng trước cửa, cũng không đi vào trong mà chỉ vẫy tay gọi: “Phương Hồi, cậu ra đây chút, Trần Tầm tìm cậu, đang đợi dưới sân!”.

Chỉ một câu nói đơn giản của Lâm Gia Mạt đã khiến cả phòng đều im bật, đám Lí Kỳ nhìn Phương Hồi bằng ánh mắt sững sốt, Phương Hồi đỏ bừng mặt, nói nhỏ: “Trước bọn... bọn tớ học cùng trường...”.

Chắc Lâm Gia Mạt cũng đã hiểu ý, Trần Tầm là người khá có tiếng tăm, đám con gái đều bàn luận về cậu, trong khi rõ ràng là Phương Hồi vẫn chưa nói cô có quan hệ gì với Trần Tầm, mới khiến mọi người sững sốt

như vậy. Cô liền cười, bước vào kéo Phương Hồi nói: “Cậu vẫn chưa kể với mọi người đúng không? Thế thì tớ kể thay cậu nhé, cậu ấy là người yêu của Trần Tầm, hai người yêu nhau từ thời cấp ba, đến giờ cũng được hai, ba năm rồi nhỉ?”.

Câu nói của Lâm Gia Mạt khiến cả phòng đều nín thở, rồi mọi người thì nhau hỏi, Phương Hồi cũng không biết phải kể từ đâu nên chỉ cười gượng. Lâm Gia Mạt hứa thay cho cô, bảo tối về sẽ để bọn họ tra khảo, sau đó mới kéo cô ra ngoài.

Phương Hồi đi xuống cầu thang mới bình tĩnh được trở lại, cô kéo Lâm Gia Mạt nói: “Gia Mạt, cậu hại tớ quá! Buổi chiều bọn họ nói chuyện với tớ về Trần Tầm, tớ không nói gì, đến giờ lại...!”.

“Giờ có phải thời cấp ba nữa đâu! Cậu giấu mọi người làm gì? Sau này sớm muộn gì cũng sẽ biết! Tớ tưởng cậu nói lâu rồi chứ! Ngày đầu tiên bọn tớ nhận phòng, tối đến mọi người đã kể hết tình sử cho nhau nghe rồi”. Lâm Gia Mạt xòe tay ra nói.

Phương Hồi cau mày đi xuống, Trần Tầm cười bước đến nói: “Tiểu thư quá! Sao em xuống muộn thế!”>Được gặp Trần Tầm, Phương Hồi thấy mừng hẳn lên, cô kéo cậu nói: “Sao anh cứ thoát ẩu thoát hiện vậy! Mấy ngày tập luyện vừa rồi em chẳng nhìn thấy anh đâu cả! Chỉ lúc hát đối mới xác định được anh vẫn còn đang ở đây!”.

“Cậu không nhìn thấy hấn là phải thôi! Hấn là đội phó của bọn tớ, lười tập luyện lắm!”. Tống Ninh tiếp lời.

Phương Hồi nhìn Tống Ninh bằng ánh mắt thắc mắc, Lâm Gia Mạt đứng bên cạnh nói: “Cậu chưa gặp bạn này đúng không? Đây là Tống Ninh, cùng phòng với Trần Tầm!”.

Phương Hồi gật đầu chào, Trần Tầm liền kéo cô lại nói với Tống Ninh: “Đây chính là Phương Hồi!”.

“Ồ! Đây là Phương Hồi hả? Tớ thường xuyên được nghe Trần Tầm nói về cậu, có phải... các cậu chơi với nhau từ nhỏ không?”. Tống Ninh nói với vẻ chợt hiểu ra vấn đề.

“Không phải. Cậu chơi với Trần Tầm từ nhỏ tên là Ngô Đình Đình, tớ là bạn học cấp ba của cậu ấy”. Phương Hồi lạnh lùng trả lời rồi quay đầu bước về phía trước.

Trần Tầm giẫm mạnh vào chân Tống Ninh một cái rồi nói nhỏ: “Nhóc con, ông hại tôi rồi!”.

Trần Tầm đuổi theo Phương Hồi, cười nói: “Anh chỉ là bạn cùng cấp ba của em thôi hả!”.

“Lẽ nào ngay cả bạn cùng cấp ba cũng không phải ư? Thế em nói em là bạn cùng trường với anh được chưa?”. Phương Hồi giận đối nói.

“Em cố tình chọc tức anh đúng không? Sao em ăn nói còn ghê gớm hơn cả Lâm Gia Mạt vậy?”. Trần Tầm kéo cô nói.

“Ai mà biết anh nói gì về em? Em chọn cách nói chắc ăn nhất, để anh đỡ mất mặt chứ sao!”. Phương Hồi cúi đầu xuống nói.

“Dạ em biết”. Tống Ninh chào theo kiểu nhà binh nói.

Phương Hồi mím môi cười, lúc này hai đứa mới len lén nắm tay nhau.

Trần Tầm móc từ trong túi ra hai vỏ đạn nhét vào tay Phương Hồi nói: “Cho em này! Anh nhặt được ở bãi tập bắn hồi sáng đấy, đạn thật đó!”.

Phương Hồi cầm lấy xem, cũng không thấy gì lạ, nhưng trong lòng cô rất vui vì Trần Tầm vẫn nhớ đến cô, rồi cô liền đưa lại nói: “Hay thì anh cứ giữ lại đi, em cũng không chơi mấy thứ này!”.

Lâm Gia Mạt từ sau bước tới nói: “Các cậu len lén lút lút làm gì vậy? Có gì hay mà không cho tớ xem hả?”.

“Không có gì cả, vỏ đạn Trần Tầm nhặt được!”. Phương Hồi xòe tay ra cho cô xem.

“Cái gì mà không có gì! Anh chọn mãi mới lấy được hai cái vỏ hoàn chỉnh nhất đấy!”. Trần Tầm trợn mắt nói.

“Ui cha! Tôi đâu có định xin đâu! Coi vẻ hà tiện của cậu kìa!”. Lâm Gia Mạt vút trả vỏ đạn cho Trần Tầm nói.

“Đúng vậy, chỗ tớ cũng có, nếu cậu thích tớ sẽ cho cậu!”. Tống Ninh cười nói.

“Ông ân cần như vậy thì bảo Lâm Gia Mạt làm hộ ông việc đó đi, đừng phiền Phương Hồi nhà tôi nữa!”. Trần Tầm bấu môi nói.

“Lại chuyện gì nữa đây? Tớ phát hiện ra rằng các cậu mà tìm tớ chắc chắn phải có việc! Chẳng có lúc nào là không có việc cả!”. Lâm Gia Mạt dừng lại nói.

“Trần Tầm ông nói đi, tôi ngại lắm”.

“Thật hiếm khi thấy ông ngại ngùng như vậy!”. Trần Tầm liền cười, ghé sát vào tai Phương Hồi nói: “Lát nữa em vào căng tin mua cho bọn anh ít băng vệ sinh nhé”.

“Hả? Anh... anh cần cái đó làm gì...”. Phương Hồi đỏ mặt hỏi.

“Biết làm thế nào được, gót giày mỏng quá, ngày nào cũng phải duyệt binh đau chết đi được, không phải bên trong có bông đó sao? Lấy làm miếng lót giày ềm thôi”. Trần Tầm chỉ vào đôi giày bộ đội nói.

“Ai nghĩ ra trò mèo này vậy?”. Lâm Gia Mạt khẽ “xí” một tiếng và hỏi.

“Cao Thượng! Đừng tưởng cậu mập này có bộ mặt hiền từ, nhìn như ảnh trong tranh treo tết vậy, nhưng đầu óc lại đen tối lắm! Cậu ta còn bảo mua loại dùng ban ngày ấy, tốt nhất là không có cánh, loại ban đêm dày quá...”

Tống Ninh chưa nói xong thì Lâm Gia Mạt không chịu được nữa liền phì cười, Phương Hồi đỏ bừng mặt nấp sau lưng Trần Tầm, mấy đứa cười như nắc nẻ.

Phương Hồi về phòng, dĩ nhiên là bị mọi người xúm lại hỏi chuyện của cô với Trần Tầm, cô đành bầm bụng kể, đang kể thì đột nhiên Lưu Vân Vi từ ngoài chạy xộc vào, chống tay lên khung giường, vừa thở hổn hển vừa nói: “Tin sốt dẻo đây! Tin sốt dẻo đây!”.

“Cái gì vậy! Ngồi xuống kể rõ ràng xem nào!”. Tiết San nhường chỗ cho cô nói.

“Các cậu đoán xem vừa nãy tớ đi gọi điện thoại đã nhìn thấy ai nào?”. Lưu Vân Vi ngồi xuống và nói với vẻ thần bí: “Tớ nhìn thấy Trần Tầm đứng nói chuyện với một người đẹp”.

Cô vừa nói xong, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Phương Hồi, rõ ràng sắc mặt cô sầm hẳn xuống, Lí Kỳ vội đứng dậy chống tay vào Lưu Vân Vi nói: “Thông tin này của cậu không động bằng tin của bọn tớ”.

“Các cậu cũng nhìn thấy hả?”. Lưu Vân Vi xị mặt xuống nói.

“Cái đó thì không, nhưng... bạn gái của Trần Tầm hiện đang ngồi bên cạnh cậu đó”. Lí Kỳ chỉ vào Phương Hồi nói.

Lưu Vân Vi sững sốt há hốc miệng rồi hỏi: “Thật hả? Các cậu không đùa đó chứ?”.

Phương Hồi ngại ngùng gật đầu, cô không hỏi cô bạn được gọi là người đẹp đó là ai. Lưu Vân Vi cũng ngại kể tiếp trước mặt Phương Hồi, dĩ nhiên là những người còn lại cũng ngại hỏi tiếp.

Tối đến đánh răng rửa mặt quay vào phòng, Phương Hồi nghe thấy mấy cô bạn xì xào bên trong, Tiết San hỏi cô bạn đó có phải là Lâm Gia Mạt hay không, Lưu Vân Vi khẳng định không phải, nói là một cô nàng rất xinh xắn, xinh hơn cả Lâm Gia Mạt, Trần Tầm còn cho cậu ta mượn điện thoại, hai người nói chuyện với nhau rất say sưa. Phương Hồi cảm chậu đứng ở ngoài một lúc, sau đó lại quay ra phòng lấy nước, cô mở vòi ra để nước xối xuống tay, mãi cho đến khi gần như lạnh cứng tay mới dừng lại. Cô cảm thấy như thể sẽ dễ chịu hơn một chút, đỡ hơn nhiều so với cảm giác đau đốn trong lồng ngực.

Mấy ngày sau đó Trần Tầm không đến tìm Phương Hồi nữa, cậu được phân công nhiệm vụ mới, phụ trách chuẩn bị tiết mục văn nghệ cho đội 9. Cậu không lựa chọn những bài hát như “anh lính, cô lính” gì đó, mà đăng kí bài hát Thực ra không muốn về. Bài hát này không có gì đặc biệt, nhưng cái tên lại rất hay, biên đạo rất hài lòng, dặn đi dặn lại nhớ phải tập hát cho tốt. Chính vì thế ban ngày cậu càng được đà làm biếng, tối đến lại hết sức chăm chỉ, vì ban ngày các bạn bè khác còn phải luyện tập, chỉ có buổi tối mới có thời gian hát đồng ca.

Người phụ trách tiết mục văn nghệ của đội 5 là Thẩm Hiểu Đường, bài hát của bọn họ là Đêm khuya ở cảng quân sự. Tối đến bãi tập chỉ có như vậy, các đội đều tập ở đó, Trần Tầm và cô thường xuyên gặp nhau rồi gật đầu chào nhau. Con trai đông, gặp con gái lại thích trêu, có lúc tranh thủ lúc giải lao lại hát đối, hôm đó hát đến cuối buổi, mọi người đều thấm mệt, cuối cùng đám con trai không hát được nữa, bèn cử Trần Tầm làm đại diện hát một mình. Dưới sự dẫn dắt của Thẩm Hiểu Đường, con gái đội 5 vỗ tay trước, Trần Tầm cũng không thoái thác, đứng dậy vui vẻ hát bài Cô bé Lọ Lem. Thẩm Hiểu Đường cũng phối hợp rất nhiệt tình, vỗ tay theo nhịp, con trai con gái liền vỗ tay theo cô, giữa bãi tập rộng rãi, nghe cũng rất hay.

Hát đến đoạn “tại sao lại đem lòng yêu em, anh đang tự hỏi mình, cái gì anh cũng có thể từ bỏ, hôm nay lại khó dứt áo ra đi”, Trần Tầm ngẩng đầu lên tìm Phương Hồi ở đội 1, nhưng đội 1 cách cậu quá xa, tìm mãi mà không thấy đâu. Cậu quay mặt đi thì lại nhìn thấy Thẩm Hiểu Đường, cô đang ngồi dưới đất vừa vỗ tay vừa hát theo, dưới bầu trời đêm, hai người liền nhìn nhau cười. Phương Hồi ngồi ở phía xa, chỉ nhìn thấy hướng Trần Tầm cười, hướng đó, không có cô.

Trần Tầm nói cậu thực sự không tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, không ai có thể vừa nhìn thoáng qua là đã yêu được người khác, cùng lắm là có thiện cảm với đối phương mà thôi. Nhưng cái nhìn đầu tiên này lại có thể nảy sinh ra cái khác, ví dụ sự đồng cảm, sự thân thiết, và dần dần những thứ này sẽ có nhiều thay đổi, cuối cùng biến thành cái gì không ai biết.

Mặc dù thời gian tập quân sự rất mệt, nhà vệ sinh rất bẩn, cơm canh rất khó ăn, nhưng đến giờ phút chia tay vẫn có không ít cô sinh viên đã khóc, họ thay nhau viết lại những cảm nghĩ của mình trên tấm bảng ở đầu giường, để thầy dạy quân sự kí tên vào thắt lưng bộ đội. Rời khu quân sự, nhìn các thầy đã gắn bó với mình một thời gian đang vẫy tay tiễn mình, người nào cũng thấy nao nao. Nhưng tất cả mọi việc đều bắt đầu bằng sự đau khổ, sau đó từ từ sinh ra các cung bậc tình cảm, tóm lại là lúc rời khu vực đó, cuộc sống thời đại học của Phương Hồi và Trần Tầm mới được coi là thực sự bắt đầu.

Nhưng sự khởi đầu của họ không thuận lợi, vừa quay về trường không được bao lâu thì cãi nhau.

Sau khi về trường, Phương Hồi tỏ ra rất thờ ơ với Trần Tầm, Trần Tầm tìm đủ mọi cách kể cho cô nghe chuyện vui trong kí túc xá nam, nhưng cô chỉ vâng vâng đáp lại, không chút hào hứng.

Thấy cô như vậy, Trần Tầm cũng không còn hứng thú mà giận dỗi ngồi xuống cạnh cô hỏi: “Em sao vậy? Sao mà uể oải thế?”.

“Đâu có, chỉ có điều những người mà anh kể em đều không quen”. Phương Hồi cúi đầu xuống nói, thực ra cũng không phải do cô không hào hứng, mà chỉ là do nhớ lại cô bạn xinh xắn mà Lưu Vân Vi nói đó, cô không thể hào hứng với chuyện gì được.

“Sao lại không quen chứ? Tổng Ninh em đã gặp trong đợt tập quân sự, anh cả và Cao Thượng cùng đi ăn hai hôm trước mà. Có phải em thấy những chuyện này của bọn anh nhảm nhí quá không? Nếu em không thấy thú vị thì lần sau anh không kể nữa!”.

“Thế anh kể cho ai?”. Phương Hồi quay mặt sang hỏi.

“Anh... anh kể cho Gia Mạt!”.

“Gia Mạt quen bạn anh trước cả em nhỉ!”.

“Đó là tại ba mẹ em cứ đến nhập học cùng em cho bằng được. Hôm đó con gái được lên kí túc xá con trai, em lại không đến được, Gia Mạt lên ngõ phòng anh và quen với mọi người. Anh cũng thấy lạ, lớn bằng ngần này rồi mà không tự đến được? Ba mẹ em chăm em như chăm đứa học sinh cấp một vậy, lại còn ngày nào cũng phải báo cáo nữa, làm gì có nhiều chuyện để nói đâu! Chẳng khác gì một cô tiểu thư!”. Trần Tầm hậm hực nói.

“Anh đâu có hiểu hoàn cảnh nhà em! Hai người cùng giám sát em, chắc chắn em không thể chơi cùng anh suốt ngày được, nếu anh thấy không hài lòng thì cứ việc đi tìm người nào chơi được với anh!”. Phương Hồi cũng hơi bực, đâu phải cô không muốn ở bên Trần Tầm, nhưng họ không cùng khoa, bình thường cũng không đi học cùng nhau, sau khi tan học Trần Tầm lại thường xuyên ra quán Internet chơi game với bạn bè, Phương Hồi cũng không biết, và cô lại càng không thích ngồi trong quán Internet không khí ngột ngạt, sặc mùi thuốc lá đó, đến cuối tuần ông Phương Kiến Châu và bà Từ Yên Tân đều tranh nhau đón cô, đón

về nhà cũng không cho cô ra ngoài, đi chơi thì đưa đi đón về tận nơi, cuộc sống này khác hẳn với cuộc sống tự do thoải mái của Trần Tầm.

“Sao em ăn nói gì mà lạ vậy, anh tìm ai hả! Cùng lắm là nói chuyện với Lâm Gia Mạt, em thấy không vui ư?” “Em đâu có biết anh đi tìm ai? Anh đừng có huyền thuyên, anh nói chuyện với Gia Mạt em không vui bao giờ hả! Hơn nữa có phải em không vui thì anh không làm nữa hay không? Anh phải biết rõ hơn ai hết!”

“Anh biết rõ cái gì? Em muốn nói đến Ngô Đình Đình ư? Được, thế để anh nói thẳng cho em nghe nhé, em yên tâm, anh không tìm Ngô Đình Đình, Bạch Phong không phạm tội giết người, có thể một ngày nào đó sẽ không về, còn lâu Đình Đình mới tranh với em!”

“Em tranh với cậu ấy hả? Em tồi tệ đến vậy hay sao? Hôm đó anh đưa cậu ấy đến nhà ông Bạch Phong, tới đến em đợi điện thoại của anh đến 12 giờ đêm, anh chẳng gọi lại cho em gì cả, nhưng sau đó em có nói gì anh không? Tập quân sự anh thích chơi gì thì cứ chơi, thích nói chuyện với ai thì cứ nói chuyện, tổng cộng mười mấy ngày, anh chỉ đi tìm em hai lần, em có nói gì anh không? Trần Tầm, anh đừng vô lí quá!”. Phương Hồi đứng dậy, nhìn Trần Tầm run rẩy nói.

“Thôi thôi thôi, không nói nữa!”. Thấy cô sắp bật khóc, Trần Tầm cũng không nói gì thêm nữa, cậu đỡ vai Phương Hồi nói: “Tối em không có tiết đúng không? Minh đi ăn nhé, anh đói rồi”.

Phương Hồi tránh tay ra, sực sực bỏ đi mà không ngoái đầu nhìn lại, cô cảm thấy rất ảm ức, nỗi chua xót trong lòng kết thành một tảng đá lạnh ngắt.

70. Q.7 - Chương 7

Trần Tầm nhìn theo bóng cô và ngửa mặt lên trời thở dài. Phương Hồi vốn là người nhạy cảm, còn Trần Tầm lại là người dễ thích nghi với hoàn cảnh, trong môi trường khép kín hồi cấp ba, Trần Tầm còn có thể cùng cô giấu kín tình yêu, nhưng lên đến môi trường tự do như trường đại học, sự nhạy cảm của Phương Hồi khiến cậu phiền muộn và khó xử.

Họ đã dần dần trưởng thành, cảm nhận được rằng đến với nhau không chỉ vì ưa nhìn, vì thấy vui, mà còn phải vất vả gây dựng. Chỉ có điều họ đều chưa đủ chín chắn, chưa hiểu gì nhiều về tình yêu, bao dung và nhượng bộ không thể khiến hai người gần bó nhau hơn, mà biến thành sự mệt mỏi khó tả.

Trần Tầm quay đầu lại nhìn con đường nhỏ rợp bóng mát, bóng Phương Hồi đã không thấy, nghĩ có lẽ cô lại buồn và khóc, Trần Tầm vẫn móc điện thoại ra nhắn tin cho cô: “Đừng giận nữa, anh vẫn đợi em ở chỗ cũ, em quay lại và đi ăn cơm nhé”.

Trần Tầm đợi khoảng hai mươi phút, nhưng không thấy Phương Hồi quay lại, cũng không nhận được tin nhắn của cô. Không chịu được nữa cậu liền gọi cho cô thì thấy có giọng nữ tổng đài viên vang lên: “Số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy”. Trần Tầm thở hắt ra một hơi rồi đứng dậy, dứt ngay điện thoại vào túi quần.

Không biết tại sao, mặc dù hiện giờ không còn bị cô giáo và phụ huynh kiểm soát chặt chẽ nữa, có nhiều thời gian và sự tự do hơn, có điện thoại di động dễ liên lạc hơn, nhưng Trần Tầm lại cảm thấy cậu và Phương Hồi ngày càng xa nhau hơn.

Trần Tầm ra nhà ăn một mình, trên đường đi cậu gặp Thẩm Hiểu Đường vừa đi lấy nước về, cô xách phích nước đi về phía này, có lẽ là vừa gọi đầu, tóc vẫn còn hơi ướt, xõa xuống vai. Nhìn thấy Trần Tầm, cô liền vui vẻ vẫy tay, bước đến cười hỏi: “Sao cậu lại đi một mình? Không đi với Tống Ninh à?”.

“Việc gì tớ phải đi cùng hắn? Cậu có việc gì cần tìm hắn thì để tớ gọi giúp cậu!”. Trần Tầm dứt tay trong túi quần nói.

“Không có việc gì cả, tớ chỉ hỏi vậy thôi. Thấy các cậu ngày nào cũng đi với nhau, bám nhau hơn cả người yêu mà! Cậu đi đâu vậy?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi.

“Tớ ra nhà ăn ăn cơm, cậu về phòng à?”. Trần Tầm hỏi.

“Ừ, cậu ăn cơm một mình à?”.

“Ừ! Sao vậy, hay là cậu đi cùng với tớ?”. Trần Tầm trêu.

“Ok! Lần trước dùng điện thoại của cậu còn chưa cảm ơn cậu, thôi để tớ mời cậu ăn tối nhé!”.

“Không cần đâu! Sao dám để con gái mời được! Cậu đi ăn cùng với tớ cũng là cảm ơn tớ rồi! Để tớ mời nhé!”. Trần Tầm khua tay nói.

“Thật hả? Thế thì tớ không làm khách đâu đấy! Đợi tớ mang phích về rồi tớ sẽ quay lại!”. Thẩm Hiểu Đường cắn môi cười, để lộ ra hai chiếc răng khểnh rất dễ thương.

“Làm người tốt đến cùng, để tớ xách cho!”. Trần Tầm đón lấy phích nước nói.

Hai người mang phích về rồi quay ra nhà ăn cơm, họ dùng thẻ của Trần Tầm để mua bốn món và ngồi đối diện với nhau ở một góc trên tầng hai.

Trần Tầm gấp cho Thẩm Hiểu Đường một miếng thịt viên và nói: “Đồ ăn của trường mình nhiều dầu ăn quá, không ngon. Đồ ăn của trường cấp ba tớ ngày xưa ngon lắm, mấy đứa bạn thân của tớ ngồi ăn cùng một bàn, tranh nhau ăn, nếu ăn chậm thì thức ăn sẽ hết ngay”.

“Thậm xưng thế hả? Trước cậu học trường nào?”. Thẩm Hiểu Đường cười hỏi.

“Trường F”.

“Trường F? Năm ngoái đạt cúp Nike đúng không?”.

“Đúng vậy? Cậu học trường nào? Cũng tham gia cúp Nike hả?”.

“Tớ học trường Y! Bọn tớ bị trường cậu loại ở vòng bán kết, trận đấu đó hình như là thi ở trường cậu, nghe nói rất quyết liệt, cuối cùng chỉ thắng được một điểm! Lúc đầu là bọn tớ thắng. Hình như lúc gần kết thúc, một cầu thủ trong đội bọn cậu ghi được một quả ba điểm nên mới lật ngược được tỉ số”.

“Cú nhảy ném bóng ghi ba điểm, tớ ghi đó!”. Trần Tầm nói với giọng tự hào.

“Vậy hả! Trùng hợp vậy sao!”. Thẩm Hiểu Đường sững sốt tròn mắt nói: “Hóa ra cậu chính là kẻ tội đồ khiến tớ buồn suốt ba ngày đó h

“Hóa ra trong lúc bọn mình chưa gặp nhau, cậu đã buồn lòng vì tớ rồi à, ui cha, sao tớ lại khoái thế nhỉ!”. Trần Tầm cười nói.

“Thôi đi! Còn lâu tớ mới buồn lòng vì cậu! Tớ buồn cho đội bóng của tớ, sau đó vào trận chung kết, tớ còn rửa thắm mãi, không cho các cậu đạt chức vô địch nữa”.

“Sao độc ác quá vậy! Ấy, sao trận bán kết không thấy cậu đến trường bọn tớ xem thi đấu? Tớ còn nhớ là hôm đó trường cậu đến khá đông mà”.

“Tớ thấy xa nên không đi, hơn nữa đúng hôm đó tớ nghe bạn tớ nói Tiền Môn mới nhập một lô đĩa mới, tớ và cậu ấy đi mua cùng nhau”.

“Không ngờ cậu lại thích nhạc rock, bình thường cậu hay nghe những ban nhạc nào?”.

“Tớ thích Rhapsody”.

“Ừ, ban nhạc của Ý, còn ban nhạc nào nữa?”.

“Night Wish”. Thẩm Hiểu Đường háy mắt nói.

“Ban nhạc Phần Lan, hôm trước cậu nhờ lấy bưu kiện đó hả?”.

“Ừ, còn cả Lacrimosa nữa”.

“Ừ, ban Gothic của Đức”.

“Metallica”.

“Kính điển! Tớ thích Nothing else matters!>“Nirvana!”.

“Ban nhạc của Mĩ, Kurt là thần tượng của tớ!”.

“Cậu giỏi thật đấy, biết hết cả!”. Thẩm Hiểu Đường cười nói.

“Dĩ nhiên rồi, tớ thích nhạc rock đầu phải mới một hai năm, cái khác không dám nói chứ về cơ bản các ban nhạc rock nổi tiếng tớ đều biết cả”. Trần Tầm đắc ý nói.

“Tớ còn thích một ban nhạc nữa, chắc là cậu không biết”. Thẩm Hiểu Đường ngửa đầu lên nói với vẻ không phục.

“Cậu nói đi”. Trần Tầm chỉ tay lên bàn hỏi.

“Co Giật”. Thẩm Hiểu Đường nói với giọng chắc nịch.

“Hơ hơ, ban nhạc của Bắc Kinh đúng không, ca khúc thành danh là Dòng sông, cứ điểm là ở quán bar Ong Bận Rộn”. Trần Tầm cúi đầu cười nói.

“Cậu... cậu biết thật hả?”. Vẻ sững sốt trên khuôn mặt Thẩm Hiểu Đường lộ rõ hơn cả vẻ thất vọng vì Trần Tầm đã đoán trúng.

“Rất trùng hợp, từ thời cấp ba tớ đã rất thích Co Giật, thường xuyên mò đến quán Ong Bận Rộn, còn may mắn là được hát ở đó một lần nữa”. Trần Tầm chậm rãi nói.

“Hả! Chính là cậu hả! Tớ nghe mọi người ở đó có nói có một cậu học sinh cấp ba đến đó hát! Cậu hát xong thì tớ đến, bọn họ đều bàn luận về cậu! Trời ạ! Thế giới này thật là nhỏ bé!”. Thẩm Hiểu Đường mừng rỡ lấy tay che miệng.

“Hê, không ngờ lại thần kì như vậy! Có duyên quá!”. Trần Tầm cũng bắt chước cô, lấy tay che miệng nói.

Thẩm Hiểu Đường nằm sấp xuống bàn cười, Trần Tầm nhìn cô cũng bật cười, mọi phiền muộn với Phương Hồi trước đó dường như cũng đã tiêu tan.

Bọn họ lại chuyện trò vui vẻ thêm một lát nữa, sinh viên vào ăn cơm đã đông dần lên, Trần Tầm nhìn thấy Vương Thâm Chiêu mua cơm tối, đang bê khay tìm chỗ ngồi, Trần Tầm vội đứng dậy vẫy tay gọi cậu ta, nhìn thấy Thẩm Hiểu Đường, Vương Thâm Chiêu tỏ ra hơi do dự, nhưng vẫn bê khay đi tới.

“Đây là anh cả của phòng bọn tớ, bạn Vương Thâm Chiêu, đây là hoa khôi của khoa tài chính của trường mình, bạn Thẩm Hiểu Đường”. Trần Tầm giới thiệu hai người với nhau.

Vương Thâm Chiêu hiền lành gật đầu, Thẩm Hiểu Đường vỗ nhẹ Trần Tầm một cái rồi nói: “Đừng nói linh tinh, hoa khôi gì chứ”.

“Nói cậu là hoa khôi của khoa còn là hạ thấp cậu, người như cậu, chắc chắn phải là hoa khôi của trường mới đúng!”.

Thẩm Hiểu Đường đỏ bừng mặt quay đầu đi, cô nhìn thức ăn trong khay của Vương Thâm Chiêu thắc mắc: “Cậu ăn mấy lạng cơm vậy? Chỉ có một món thức ăn, có đủ không?”.

“Hai lạng cơm, đủ rồi”. Vương Thâm Chiêu không ngẩng đầu lên.

Thẩm Hiểu Đường cau mày nhìn món bắp cải xào trong khay cơm của Vương Thâm Chiêu, bèn đẩy khay cơm của mình ra trước, gạt một ít thịt viên sang cho cậu nói: “Ăn cùng nhau nhé! Cậu nếm thử món thịt viên xem, ngon lắm!”.

Vương Thâm Chiêu lắc đầu với vẻ căng thẳng, Thẩm Hiểu Đường liền dừng tay lại, ngại ngùng nói: “Tớ xin lỗi! Tớ lại lấy đĩa của tớ gấp, thế cậu đừng ăn chỗ tớ đã gấp vào mà tự gấp từ khay của tớ nhé!”.

Vương Thâm Chiêu vội vàng nói: “Không sao, không sao đâu! Tớ không có ý đó đâu!”.

“Ừ”. Thẩm Hiểu Đường nở một nụ cười yên tâm.

Trần Tầm biết gia cảnh nhà Vương Thâm Chiêu không khá giả nên cũng ngại thể hiện sự giúp đỡ ngay thơ như Thẩm Hiểu Đường đối với cậu ta. Trần Tầm đứng dậy nói: “Tớ đi mua thêm ít thức ăn! Vẫn hơi đói!”.

“Không cần đâu Trần Tầm! Vẫn còn nhiều thức ăn mà!”. Vương Thâm Chiêu kéo cậu lại nói.

“Đại ca! Em mua cho Thắm Hiểu Đường mà, đại ca chẳng tạo cơ hội giúp anh em gì cả!”. Trần Tầm cười nói.

Vương Thâm Chiêu vội buông tay ra rồi lại cười hiền lành, Thắm Hiểu Đường chống tay dưới cằm nhìn theo bóng Trần Tầm hỏi: “Đại ca, tớ cũng gọi cậu là đại ca nhé? Sao nghe giống xã hội đen nhỉ?”.

Vương Thâm Chiêu bên lên trả lời: “Ừ, gọi thế nào cũng được. Bọn họ đều gọi tớ là đại ca, tớ cũng quen rồi”.

“Tớ hỏi lén cậu nhé! Cậu đừng nói với Trần Tầm, cậu thấy Trần Tầm là người thế nào?”. Thắm Hiểu Đường hỏi với bí ẩn.

“Ừ... rất thông minh, là người tốt!”. Vương Thâm Chiêu nghĩ một lát rồi nói.

“Ừ! Cậu cũng là người tốt!”. Thắm Hiểu Đường cười rất vui vẻ.

71. Q.7 - Chương 8

Thực ra không phải Phương Hồi cố tình tắt máy, điện thoại của cô hết pin, quay về cô liền sạc pin ngay. Trước giờ ăn tối, gần như cô theo dõi liên tục điện thoại trong phòng, nhưng cái điện thoại đồ cũ kĩ đó không hề phát ra tiếng chuông mà cô mong đợi.

“Phương Hồi, sao cậu không đi ăn với Trần Tầm”. Lí Kỳ vừa soi gương chải đầu vừa hỏi.

“À... giờ học của bọn tớ không giống nhau, không khớp được thời gian, nên...”. Phương Hồi trả lời với vẻ ngại ngùng, cô cũng cảm thấy đây không phải là lí do gì chính đáng, rồi cô lại bổ sung thêm: “Phòng bọn họ cũng đi ăn cùng nhau như phòng bọn mình”.

“Ừ, thôi bọn mình đi đi!”. Lí Kỳ tết tóc lệch rồi lại soi gương, quay đầu sang nói với Lưu Vân Vi đang nằm dưới giường: “Vân Vân, cậu đi ăn không?”.

“Có!”. Lưu Vân Vi ngồi bật dậy nói: “Đói quá, ngày nào buổi trưa tớ cũng chỉ ăn cơm, tối đến một quả táo hoặc cà chua dưa chuột, tớ không thể chịu được nữa! Giảm béo khổ sở quá”.

“Thế thì đừng giảm nữa!”. Tiết San xuống giường nói.

“Đúng vậy, cậu cũng có béo đâu”. Lí Kỳ bước đến véo vai cô nói.

“Không được, còn cách mục tiêu mà tớ đặt ra hơn hai kí nữa, nhất định tớ phải giảm xuống dưới năm mươi kí, không thể để thua Tiết San, cậu ấy đã giảm được năm kí rồi! Tớ mới được bốn!”. Lưu Vân Vi chu môi nói.

“Nhưng hôm nay tớ vẫn ăn táo, cậu có chịu được không?”. Tiết San lôi ra một quả táo đưa đi đưa lại trước mặt cô nói.

“Hả! Ghét quá! Hôm nay tớ ăn, ngày mai sẽ không ăn sáng nữa!”. Lưu Vân Vi đẩy cô ra và kéo Lí Kỳ đi nói: “Đi thôi đi thôi! Đi ăn đi thôi! Tớ đói không chịu nổi nữa rồi”.

Lúc đám Trần Tầm ngồi ăn cơm trên tầng hai của nhà ăn, Phương Hồi, Lí Kỳ và Lưu Vân Vi cũng đến nhà ăn. Gần như là cùng lúc, bọn họ cùng nhìn thấy Trần Tầm vừa mua thức và đang bước về phía Thắm Hiểu Đường. Ngay lúc đó, Phương Hồi không cảm thấy ghen hay buồn, mà là vô cùng ngưỡng mộ, xấu hổ. Cô nhớ lại lời mình vừa nói với đám bạn trong phòng rằng vì giờ học không khớp nên không đi ăn cơm được với Trần Tầm, lúc này cả hai người đồng thời xuất hiện trong nhà ăn, mặc dù không phải là cố tình lừa mọi người, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng khó xử vì lời nói dối đã bị vạch trần.

“Chắc là... có chuyện gì cần trao đổi”. Lí Kỳ nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Phương Hồi, cố gắng ai ủi một câu.

“Chính là cái cậu đó! Đợt tập quân sự, tớ đã nhìn thấy cậu ta!”. Lưu Vân Vi không giấu nổi vẻ sùng bái nói.

Lí Kỳ kéo nhẹ cô bạn, nhưng mình cũng không giấu nổi tò mò nhìn về phía Trần Tầm. Không biết là đã nói chuyện gì, lúc đó bọn họ đang cười, nụ cười rạng rỡ của Thắm Hiểu Đường nhìn rất cuốn hút người khác.

Lúc này đây, Phương Hồi cảm thấy một cảm giác đau đớn dữ dội trào lên, tràn qua lồng ngực, thậm chí khiến cô vô cùng khó thở. Cô rất muốn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn cơm với Lí Kỳ và Lưu Vân Vi, giữ chút sĩ diện cuối cùng ỉn. Nhưng Phương Hồi không thể làm được điều đó, cô cảm thấy mình đã mất đi khả năng nói chuyện, ăn cơm, mỉm cười, nếu không đứng dậy chắc chắn cô sẽ bật khóc trước mặt mọi người.

“Tớ không ăn nữa, các cậu ăn nhé!”

Cố gắng nói xong câu này, Phương Hồi vội quay đầu đi ra. Nước mắt rơi xuống lăn tăn, cô không lau mà cứ để thế rồi ra khỏi nhà ăn, sau đó đi đi lại lại vô số vòng không có mục đích ở ngoài hàng rào của trường.

Trong thời gian đó cô đã nghĩ đến rất nhiều chuyện, từ nhan sắc xinh đẹp của Thẩm Hiểu Đường nghĩ đến chuyện chạm mặt bọn họ khi họ đang hẹn hò ở góc kín đáo này trong trường. Nghĩ đến đây cô không thể nghĩ được gì thêm, lồng ngực đau đớn, đau đến nỗi cô thể tưởng tượng ra được cảnh tượng đó và những lời cô sẽ phải nói. Cứ loay quanh như vậy đến hơn mười giờ, trước giờ cả trường tắt đèn, Phương Hồi mới quay về phòng. Cô đã có một quyết định, lúc đầu cô còn định hỏi Trần Tầm rốt cuộc là thế nào, cô bạn đó là ai, nhưng cô quyết định sẽ không hỏi nữa. So với nỗi đau đớn vì bị lừa dối và sự bất an trong lòng, cô sợ câu trả lời của Trần Tầm khiến cô không thể nào chịu nổi.

Về phòng, Lí Kỳ nói với cô rằng Trần Tầm đã gọi điện thoại cho cô rất nhiều cuộc, về rất sớm một. Phương Hồi gật đầu nhưng không có ý gọi lại, Lí Kỳ liền thắc mắc: “Không gọi điện cho cậu ấy à? Cậu ấy nhắn là cậu về nhớ gọi điện thoại lại”.

“Ừ... không cần đâu...”. Phương Hồi trả lời một cách đầy khó khăn, hiện tại cô thực sự không biết phải nói gì với Trần Tầm, đúng lúc này đèn trong phòng vụt tắt, cuối cùng dường như Phương Hồi đã tìm được cái có thích đáng để thở phào, cô mò mẫm đi vào rút điện thoại di động đã sạc xong pin ra và nói: “Tắt điện chắc cậu ấy cũng ngủ rồi”.

Tối hôm đó, điện thoại phòng và điện thoại di động đều không đổ chuông nữa.

Sáng hôm sau, Trần Tầm liền đến tìm Phương Hồi, cậu đứng dưới sân đợi, vừa nhìn thấy cô liền bước ngay đến, sốt sắng hỏi: “Tối qua em đi đâu vậy?”.

“Đi loay quanh trong trường thôi”. Phương Hồi cúi đầu đáp.

“Em vẫn còn giận anh hả? Tối qua anh nhắn tin cho em nhưng em lại tắt máy, sau đó không thể tìm được em nữa, đợi một lúc thì ngủ mất”. Trần Tầm chỉ nói âm ờ như vậy, dù gì thì việc cãi nhau ngày hôm qua không vui về gì.

“Không, điện thoại của em hết pin, sáng ra mới nhận được tin nhắn của anh”.

“Tối qua em đi ăn với mọi người trong phòng à?”. Trần Tầm hỏi.

“Vâng”. Phương Hồi gật đầu, đột nhiên cô nghĩ đúng lúc có thể hỏi một câu “còn anh thì sao?” nhưng cô không thể thốt ra khỏi miệng, trong lúc còn đang ngần ngừ thì Trần Tầm đã nói sang chuyện khác.

“1-10 bọn mình đi chơi nhé”. Trần Tầm ghé lại gần cô cười nói: “Một cậu bạn của Tôn Đào lấy được giấy chứng chỉ hướng dẫn viên du lịch, hiện đang làm ở hãng du lịch, cậu ấy bảo có thể sắp xếp cho bọn mình ra ngoại ô chơi hai ngày, ăn ở đều rẻ. Tôn Đào và Dương Tình rủ hai đứa mình đi cùng!”.

“1-10?”. Phương Hồi hỏi với vẻ sững sờ.

“Ừ! Em yên tâm, chỉ có bốn đứa mình thôi, Đường Hải Băng và Ngô Đình Đình đều không đi.” Trần Tầm sợ cô ngại nên đã thẳng thắn xóa bỏ nỗi băn khoăn cho cô.

“Nhưng... 1-10 em phải đi với ba mẹ em”. Phương Hồi trả lời một cách khó khăn.

“Hả?”. Trần Tầm không thể nghĩ đến khả năng này, cậu rất bất ngờ.

“Ba em đặt chuyến du lịch sang Singapore, Malaysia và Thái Lan, ngày mùng 1 sẽ xuất phát, đi sáu ngày tất cả”.

“Sao em không nói sớm với anh? Anh còn trả lời Tôn Đào là không vấn đề gì, quả này biết ăn nói thế nào đây!”.

“Trước đó anh cũng có nói với em là dự định sẽ đi chơi đâu! Hôm qua không phải toàn nói chuyện khác đó sao”.

Trần Tầm ngại ngùng đưa tay vân vê mũi nói: “Thế em nói với ba mẹ em là không đi nữa được không?”.

“Chắc chắn không được... đã đăng kí hết với hãng du lịch rồi. Hơn nữa dạo này quan hệ giữa ba mẹ em đã dịu hơn, em nghĩ có khi lần này đi chơi vui lại hàn gắn được”.

“Thế nên, coi như là tuần trăng mật của hai người, em đi làm gì cho vô duyên!”.

“Không có em thì chỉ cần ba mẹ em nói với nhau vài câu là cãi nhau ngay, chuyện gì cũng có thể

“Thế thì cần gì phải sống với nhau nữa! Một chết đi được...”

“Chỉ cần họ đều ở bên em, kể cả cãi nhau em cũng thấy rất vui”. Phương Hồi dừng lại nói: “Tình cảm đích thực sẽ không cảm thấy một nếu xảy ra cãi nhau”.

Trần Tầm lặng lẽ nhìn Phương Hồi, ánh nắng buổi sáng mùa thu hắt qua cửa sổ hành lang và chiếu trên khuôn mặt gầy gầy của cô, toát lên vẻ cứng rắn u buồn, điều này tự nhiên khiến cậu cảm thấy thương vô cùng.

“Thế tức là không đi cùng anh nữa hả?”. Trần Tầm hỏi.

“Vâng”. Phương Hồi đứng lại gật đầu, hai đứa đã đi đến cổng khu giảng đường của Phương Hồi, Trần Tầm liền quay sang nói: “Ừ, thế đã nhé, anh lên đây”.

“Trần Tầm...”. Phương Hồi đứng sau lưng cậu gọi Trần Tầm liền quay đầu lại nhìn cô.

“Em đi sáu ngày liền... anh có nhớ em không?”. Phương Hồi rụt rè hỏi.

“Đương nhiên rồi!”. Trần Tầm liền cười đáp: “Hàng ngày anh sẽ gửi cho em một lá thư email! Quay về em nhớ check!”.

“Vâng”. Phương Hồi cười rất vui vẻ, cô cảm thấy chắc chắn Trần Tầm vẫn thích cô, ít nhất là hiện tại.

Ngày 30-9, buổi trưa Phương Hồi đã được đón về, Trần Tầm và Tống Ninh ra quán Internet chơi game một lúc. Cùng đi còn có mấy sinh viên của khoa Luật bên cạnh, trong đó có một cậu tên là Quảng Cường, chơi súng rất giỏi, mấy lần Trần Tầm bị cậu ta hạ gục, không chịu thua nên cả hai đã chơi một trận đẫm máu. Chơi mấy tiếng đồng hồ, dần dần Trần Tầm cũng hòa được với cậu ta, lúc ra thanh toán, cả hai đều cười rồi lập tức quen nhau ngay.

“Ông chơi gấu thật đấy!”. Quảng Cường châm một điếu thuốc: “Hút không?”.

“Tôi không hút”. Trần Tầm khua tay nói: “Ông vẫn gấu hơn, chơi súng giỏi rất khá!”.

“Cũng bình thường, chơi đại ấy mà!”. Quảng Cường khua ngón tay hỏi: “Ông cùng phòng với Tống Ninh à?”.

“Ừ, nó ngủ tầng trên, tôi tầng dưới, ông ở phòng nào vậy?”.

“1513, hôm nào sang phòng tôi chơi nhé! Giờ tôi phải đi đã”. Quảng Cường khoác tay lên vai Trần Tầm nói.

“Ok! Ông không về trường à?”.

“Không, tôi đi luôn đây, mới kiếm được một em học cấp ba, đang đợi tôi ở Tây Đơn!”. Quảng Cường ranh mãnh nháy mắt nói.

“Ok, thôi ông vui về đi!”. Trần Tầm cười nói.

Trở tiền xong Tống Ninh cũng đi ra, nhìn theo bóng Quảng Cường nói: “Gã này hay lắm, chỉ có điều khá bốc đồng, nghe nói đã phá được trinh của vô số con gái, câu cửa miệng là đêm qua ở đâu, chơi được một em rất tuyệt, hơn nữa còn là gái trinh”.

“Hả? Khó tin vậy sao?”. Trần Tầm sững sốt hỏi.

“Nếu bảo ông có tiềm năng và tố chất này tôi còn tin. Hần ta tôi không tin lắm!”. Tống Ninh ôm chặt Trần Tầm cười ranh mãnh nói.

“Vớ vẩn! Cái đếch gì cũng gán cho tôi!”. Trần Tầm đẩy cậu ta ra nói.

Hai đứa đang nói cười thì điện thoại báo tin nhắn, cậu mở điện thoại ra xem thì thấy tin nhắn của Thẩm Hiểu Đường : “Đại ca và tớ định đi chơi, sau đó sáng mai ra Thiên An Môn xem kéo cờ, cậu có đi không?”.> “Ai vậy? 41?”. Tống Ninh ghé sát vào hỏi, vì ở phòng Trần Tầm đứng thứ tư trong phòng, bình thường chơi CS lại thích dùng 41, nên Tống Ninh đặt cho Phương Hồi biệt hiệu là 41.

“Không, Thẩm Hiểu Đường, cậu ấy hẹn tôi sáng mai đi xem kéo cờ với đại ca”. Trần Tầm nói.

“Ồ, hóa ra là 42 à!” Tống Ninh liền cười với vẻ rất khó hiểu rồi nói: “Tôi thấy hôm nay ông toàn dùng 42 để chơi, chắc là muốn thay “súng” đứng không!”.

“Biến đi! 42 vớ vẩn gì vậy!”. Trần Tầm đánh Tống Ninh một cái nói.

“Thế ông có đi không?”. Tống Ninh xoa vai hỏi.

“Để tôi xem đã!”. Trần Tầm trả lời như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tay đã gửi lại tin nhắn bằng một từ rất ngắn gọn: “Ok”.

72. Q.7 - Chương 9

Trần Tầm về đến trường liền hẹn gặp Vương Thâm Chiêu và Thẩm Hiểu Đường ở quán ăn nhỏ. Thấy cậu đi tới, Thẩm Hiểu Đường đã vẫy tay từ xa nói: “Chậm hai mươi phút, bọn tớ phải gọi thêm một món hai mươi tệ, cậu trả tiền nhé!”.

“Nhưng tớ nhìn đồng hồ của tớ mới chậm tám phút, tớ chỉ cho phép cậu gọi thêm một đĩa dưa chuột thôi!”. Trần Tầm giơ đồng hồ ra trước mặt cô nói: “Nào, các cậu có kế hoạch gì mà lôi cả tớ vào? Có phải tưởng tớ sẽ đến chậm một tiếng rồi bắt tớ trả tiền và cuối cùng là hắt tớ đi không?”.

“Không không!”. Vương Thâm Chiêu vội vàng khua tay nói: “Tớ đi đường thì gặp Thẩm Hiểu Đường, cậu ấy...”.

“Xe đạp của tớ hết hơi, đại ca bơm xe giúp tớ, vừa bơ chuyện Thiên An Môn. Cậu ấy chưa đi bao giờ, bọn tớ liền bảo ra đó chơi, tiện thể đưa cậu đi cùng, xách đồ, mua vé hộ gì đó”. Thẩm Hiểu Đường cười nói.

“Cậu coi trọng tớ quá nhỉ!”. Trần Tầm gấp một miếng xào thập cẩm nói: “Tớ biết ngay là mục đích của cậu không trong sáng, có phải thấy đại ca của bọn tớ hiền lành, tốt bụng nên định ra tay với người thật thà hay không? Hay là để tớ làm chủ, gả cậu cho đại ca nhé, các cậu thấy ổn không?”.

“Trần Tầm, sao cậu đáng ghét vậy!”. Thẩm Hiểu Đường đặt mạnh đĩa xuống bàn nói.

“Đúng vậy, Trần Tầm, cậu đừng nói linh tinh!”. Vương Thâm Chiêu đỏ mặt nói.

“Đại ca, nếu đại ca không nhận thì để em nhận vậy!”. Trần Tầm cười tủm tỉm nhìn Thẩm Hiểu Đường nói.

“Cậu nhận làm gì? Lại định gán tớ cho ai hả?”. Thẩm Hiểu Đường nheo mắt nói.

“Gán cho tớ thôi, cậu thấy có được không?”. Trần Tầm nâng cốc lên nói.

“Cậu... cậu nhiều sự thật đấy!”. Thẩm Hiểu Đường đỏ bừng mặt rồi cúi đầu ăn cơm.

Thấy Thẩm Hiểu Đường đỏ bừng mặt vì lời đùa của mình mà Trần Tầm thấy rất dễ thương, cậu cầm đĩa lên gấp thức ăn cho cô, đầu tiên Thẩm Hiểu Đường gạt sang một bên, sau đó dần dần vẫn ăn hết.

Ăn xong cơm bọn họ lại lang thang dưới sân trường cho đến khi gần tắt điện mới ai về phòng nấy, ba người đã hẹn với nhau, để kịp xem kéo cờ, bốn giờ sáng sẽ rời kí túc xá, sẽ nói với người trực kí túc xá là ốm, đau bụng phải đi viện, dịp 1-10 kí túc xá cũng vắng, chắc chắn họ sẽ cho qua.

Vì là lễ tết nên thời gian có điện được kéo dài đến mười hai giờ đêm, Vương Thâm Chiêu sinh hoạt rất điều độ, đến mười một giờ là lên giường đi ngủ. Trần Tầm nghe CD một lát, lúc tắt đèn định đi đánh răng thì điện thoại trong phòng lại đổ chuông.

“A lô”. Trần Tầm nhắc máy lên nói, cậu có linh cảm rằng đây là điện thoại của Thẩm Hiểu Đường nên nhắc máy rất nhanh.

“Trong một đêm gió mát...”. Quả nhiên, Thẩm Hiểu Đường cố tình làm giọng khàn vọng qua điện thoại: “Đột nhiên cậu nghe thấy trên tầng có tiếng nhảy dây, tạch... tạch... tạch tạch... tạch tạch, cậu thấy lạ, liền lên tầng thượng xem, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo trắng quay lưng về phía cậu, miệng lẩm bẩm: 99... 99... 99, cậu liền bước đến vỗ vai cô gái nói: Tại sao em chỉ đếm đến 99? Cô gái không trả lời, cậu lại vỗ vai cô, lúc này cô gái mới ngoảnh đầu lại, cậu đoán thế nào? Cô gái này không có mặt! Sau đó cô ta đẩy cậu xuống rồi đọc tiếp: 100... 100... 100...”

“Thẩm Hiểu Đường, không có việc gì thì bạn đừng nhảy dây trên sân thượng của chúng tôi làm gì?”. Trần Tầm hạ thấp giọng cười hỏi.

“Sao cậu lại biết là tớ? Thế nào? Sợ rồi hả?”. Thẩm Hiểu Đường cũng cười.

“Đoán ngay ra cậu nên còn lâu mới sợ!”.

“Vậy hả ? Nhưng kể xong tớ lại thấy sợ... Cậu còn có đại ca ở cùng, trong phòng tớ giờ chỉ có một mình”. Giọng Thẩm Hiểu Đường mỗi lúc một nhỏ hơn.

“Thế tớ cũng kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé”. Trần Tầm tựa vào cửa sổ, nhìn kí túc xá nữ nói: “Vào một đêm gió mát...”.

“Ghét quá! Không được kể chuyện ma dọa tớ đâu!” Thẩm Hiểu Đường la lớn.

“Cậu nghe đây!”. Trần Tầm cười nói: “Đột nhiên cậu nghe thấy trên tầng có tiếng nhảy dây, tạch... tạch... tạch tạch... tạch tạch, cậu thấy lạ, liền lên tầng thượng xem, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo trắng quay lưng về phía cậu, miệng lẩm bẩm: 99... 99... 99, cậu liền bước đến vỗ vai cô gái nói: Tại sao em chỉ đếm đến 99? Cô gái không trả lời, bực quá cậu liền đẩy ngay cô ta xuống đấy! Kết quả cậu nghe thấy cô ta rơi xuống dưới rồi: 100... 100... 100...”

“Ha ha! Làm sao tớ dám đẩy ma!”. Thẩm Hiểu Đường cũng bật cười nói.

“Thế nào, có còn sợ nữa không?”.

Giọng Trần Tầm rất dịu dàng, Thẩm Hiểu Đường đứng ở cửa sổ bên này cũng nhìn sang nói: “Không sợ nhiều nữa, nhưng vẫn hơi sợ”.

“Thế tớ nói chuyện với cậu đến bốn giờ nhé”.

“Sao làm thế được? Thẻ điện thoại của tớ không còn mấy tiền đâu”.

“Tớ mượn đại ca”.

“Thôi, cậu ấy cũng không khá giả gì, lại còn phải gọi điện thoại về nhà nữa”.

“Thế làm sao đây?”.

“Cậu bật sáng đèn trên màn hình điện thoại di động rồi giơ ra trước cửa sổ, tớ nhìn thấy sáng sẽ không còn sợ nữa”. Thẩm Hiểu Đường đứng trước cửa sổ nói.

“Thế cậu cũng bật sáng điện thoại của cậu đi, tớ mới biết cậu ở phòng nào chứ”. Trần Tầm cũng đứng trước cửa sổ nói.

“Ừ, thế tớ cúp máy nhé, cúp máy cậu phải bật ngay đấy!”. Thẩm Hiểu Đường hào hứng nói.

“Ừ, cậu cúp máy đi!”.

Trần Tầm móc điện thoại ra và giơ trước cửa sổ, ngay lập tức cậu nhìn thấy khu nhà đối diện cũng có ánh đèn xanh bật lên. Giữa vườn trường tĩnh mịch, hai ánh đèn le lói đó dường như biến thành những chú đom

đóm trong ngày thu, ẩm áp vài động. Trong đêm tối đó, một góc nhỏ nào đó trong trái tim hai người đã bắt đầu có sự thay đổi.

Đến bốn giờ sáng, bọn họ liền rời khỏi phòng, ra khỏi tòa nhà mình ở không khó khăn gì, nhưng đến cổng trường lại khó qua, bảo vệ chặn họ lại, hỏi rõ lí do mới mở cửa.

Thẩm Hiểu Đường ôm bụng lộ rõ vẻ đau đớn, Trần Tầm đỡ cô, sốt sắng nói với bảo vệ: “Anh ơi, bạn này học lớp em, người ngoại tỉnh, đợt này không về nhà, trong phòng chỉ có một mình bạn ấy, các bạn khác về hết rồi. Nửa đêm bạn ấy bị đau bụng, liền gọi điện thoại sang kí túc xá nam để cầu cứu, may mà phòng em có người nên đã đưa bạn ấy xuống đây, anh có thể hỏi cô Trương trực kí túc xá mà xem, đã định cáng xuống rồi đấy! Bây giờ phải vào viện ngay, người ta từ xa về Bắc Kinh học, nghe nói phải bán hết số lợn của nhà mới đủ tiền nộp học phí, anh bảo nhớ có mệnh hệ nào thì trường biết ăn nói thế nào với gia đình!”

Thẩm Hiểu Đường suýt bật cười vì lời trình bày của Trần Tầm, Trần Tầm bấm trộm cô một cái, cô vội “ái ối” rên rỉ. Bảo vệ nghe cũng thấy vô lí, nhưng lại sợ nếu ốm thật thì lại để lỡ thời gian, bèn nghĩ một lát rồi nói: “Thế thì các em viết giấy ra ngoài, ghi họ tên, lớp vào, trường mình chưa có người nào nửa đêm lại ra ngoài như các em đâu!”.

“Dạ vâng, dạ vâng!”. Trần Tầm giao Thẩm Hiểu Đường cho Vương Thâm Chiêu rồi chạy lại viết giấy, cuối cùng kí tên là Tống Ninh.

Ba đưa ra khỏi cổng trường, đến chỗ rẽ liền bật cười, Thẩm Hiểu Đường ra sức đánh Trần Tầm nói: “Có nhà cậu mới bán hết số lợn đóng học cho cậu ấy!”.

“Thì tớ làm thế là để cho tăng thêm phần hiệu quả mà, cậu không thấy tớ nói thế, mắt anh bảo vệ cũng đỏ hoe à!”. Trần Tầm né người cười nói.

“Không phải Trần Tầm nói đùa đâu, bọn tớ sinh viên tỉnh lẻ đi học là như vậy, khi tớ nhập trường ba tớ phải góp tiền cho tớ”. Vương Thâm Chiêu cười hiền lành nói.

Thẩm Hiểu Đường nghe mà thấy mắt cay cay, cô bước lên trước nói: “Anh hùng không cần để ý đến sự xuất thân, đại ca, sau này chắc chắn đại ca sẽ thành công!”.

“Đúng vậy, điểm thi đại học của đại ca cao nhất trong phòng! 625 điểm!”. Trần Tầm vỗ vai Vương Thâm Chiêu nói.

“Đâu có, ở chỗ bọn tớ số điểm này cũng không phải là cao”. Vương Thâm Chiêu vội khua tay nói.

“Nhưng ở đây đã được coi là cao ngất trời rồi!” Thẩm Hiểu Đường cười nói: “Thôi đừng khiêm tốn nữa, bọn mình đi thế nào đây?”.

“Ngồi tuyến xe đêm thôi! Tớ đã hỏi Cao Thượng đường đi rồi, hần ta là cuốn từ điển sống, chỉ cần cậu cho hần biết điểm xuất phát và điểm cuối, hần sẽ lôi ra tất cả các tuyến xe bus, nghe nói là từ nhỏ học với bà nội hần”. Trần Tầm chỉ tay về phía trước nói: “Đằng kia kia”.

Bọn họ cùng ngồi xe bus ra cổng Thiên An Môn, mới bốn, năm giờ sáng, nhưng trên quảng trường đã có không ít người tụ tập, trong đó có khá nhiều đoàn du lịch đội mũ lưỡi trai đỏ, lưỡi trai trắng ở tỉnh khác đến, đều đứng đợi lễ kéo cờ. Trên đường đi Vương Thâm Chiêu say sưa ngắm các giàn hoa đủ màu sắc, sau khi nhìn thấy thành lầu Thiên An Môn lại càng hưng phấn hơn, túm chặt Trần Tầm nói: “Cậu nhìn kia! Thiên An Môn đó! Cậu có biết không! Từ nhỏ tớ chỉ được nhìn thấy trên ti vi, hồi đó cảm thấy Bắc Kinh thật xa vời, là nơi mà kiếp này tớ sẽ không bao giờ có thể đặt chân đến. Sau đó mẹ tớ nói tớ rằng, chỉ cần học tốt là về Bắc Kinh học đại học được, tớ liền vui đầu vào học, đầu óc tớ cũng không thông minh, người ta học ba lần tớ phải học năm lần, nhưng tớ cũng không bỏ cuộc, tối nào cũng là người cuối cùng rời khỏi lớp sau giờ tự học, học đến tận khi thi đại học. Thực ra với số điểm của tớ cũng đỗ vào một trường tốt ở Sơn Đông, nhưng tớ vẫn đến Bắc Kinh, tớ muốn được tận mắt nhìn thấy Thiên An Môn, nhìn thấy thủ đô! Đẹp quá!”.

Vương Thâm Chiêu chưa bao giờ nói nhiều như vậy, Trần Tầm nghe mà cũng thấy lòng rạo rực, cậu một tay nắm tay Vương Thâm Chiêu, một tay kéo Thẩm Hiểu Đường nói: “Đi thôi! Bọn mình đi về phía đằng kia! Đến trước cầu Kim Thủy ngắm ảnh chủ tịch Mao Trạch Đông! Sau đó quay lại tham quan bia tưởng niệm các anh hùng! Đại ca, để em làm hướng dẫn viên cho đại ca! Đợt 50 năm quốc khánh em được nhảy

ở đây, biết hết mọi chỗ ở Thiên An Môn! Để em kể từ từ cho đại ca nghe! Sau này đại ca lập nghiệp ở Bắc Kinh, có xe có nhà có vợ con rồi, đại ca lại kể cho con trai đại ca nghe!”.

Vương Thâm Chiêu hào hứng cười rất tươi, Thẩm Hiểu Đường nhìn Trần Tầm và cảm thấy cậu vô cùng hào hiệp.

Trước khi cờ được kéo lên, bọn họ liền chen vào vị trí rất gần với cột cờ, ba đứa kính cẩn nhìn đội vệ quốc kì trang nghiêm bước vào, thậm chí Vương Thâm Chiêu còn rưng rưng nước mắt. Lúc cờ đỏ nằm cánh được kéo lên, tia nắng sớm đầu tiên đã xuất hiện, quốc ca vang lên, ba đứa liền hát theo, mắt dõi theo lá cờ được kéo lên trên đỉnh cột cờ. Trần Tầm và Vương Thâm Chiêu cùng vỗ tay, cậu cúi đầu xuống đột nhiên phát hiện ra Thẩm Hiểu Đường đang ngửa mặt lên nhìn cậu, dưới ánh nắng, nụ cười của cô rạng rỡ như đóa hướng dương, Trần Tầm có cảm giác như tim mình đập lỗi một nhịp.

Ăn xong cơm, Vương Thâm Chiêu liền về trường, Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường ai về nhà nấy. Trên đường đi, Trần Tầm say sưa hồi tưởng lại từng nụ cười từng lời nói của Thẩm Hiểu Đường, vẻ xinh đẹp, duyên dáng của cô đã khắc sâu vào trái tim Trần Tầm, thậm chí về đến nhà, đi ngủ rồi mà còn mơ thấy cô.

Mãi cho đến lúc nửa đêm Trần Tầm mới tỉnh giấc, ý thức được rằng mình đã ngủ qua một ngày, Trần Tầm tỉnh dần, lúc này đây, hình ảnh một cô gái mảnh dẻ khác lại xuất hiện trong đầu cậu, cậu chợt nhớ ra rằng mình đã hứa với Phương Hồi mỗi ngày gửi một lá thư email, nhưng nhìn chiếc đồng hồ để ở đầu giường đã quá mười hai giờ đêm, ngày 1 tháng 10 năm 2001 mãi mãi không bao giờ quay trở lại, mọi việc đã không còn kịp nữa.

73. Q.7 - Chương 10

Sau khi đi chơi Singapore, Malaysia và Thái Lan trở về, Phương Hồi liền check ngay email, trong sáu ngày qua, cô không gọi cú điện thoại nào cho Trần Tầm, thực ra điện thoại của ba mẹ cô phủ sóng toàn cầu, liên lạc với Trần Tầm không khó, nhưng cô vẫn không gọi. Phương Hồi có cảm giác rằng Trần Tầm đối xử với cô đã khác trước, không phải là không đối xử tốt, nhưng qua những chi tiết nhỏ có thể thấy có sự thay đổi, nhạt dần

Vì thế Phương Hồi nghĩ, có lẽ trạng thái không liên lạc mấy ngày qua có thể khiến cậu nhớ cô hơn, về đến nhà cô vô cùng thất vọng khi phát hiện ra rằng, hóa ra nỗi mong chờ và nhớ nhung của cô dành cho Trần Tầm vẫn vượt quá sự dự đoán. Không biết cuối cùng trong sáu ngày xa nhau này, rốt cuộc là thử thách những tình cảm sâu nặng trong lòng Trần Tầm hay thử thách sự dày công tính toán của cô.

Một điều trái với dự đoán là, trong hòm thư của Phương Hồi chỉ có một lá thư, ngày tháng là trưa mùng 6 tháng 10. Phương Hồi mở thư ra xem, bên trong không viết gì nhiều mà rất đơn giản:

Phương Hồi:

Đây là nỗi nhớ chất chứa trong sáu ngày vừa qua, anh rất nhớ em.

Dường như anh đã hiểu ra được rằng, ở bên anh, em giống như không khí, có thể nhiều lúc không cảm nhận được thật rõ nét, nhưng chắc chắn không thể để mất, nếu không sẽ không thể thở.

Hãy ở bên anh mãi mãi được không?

Đọc xong lá thư, Phương Hồi cảm thấy trong lòng xót xa, cô nhấn nút reply đánh chữ “Vâng” và một cái mặt cười. Nhưng cô không vui lắm, cô cảm thấy trong lòng có gì đó rất trống trải, còn Trần Tầm lại không thể lấp đầy. Cách ví von với không khí đó lại khiến Phương Hồi thấy buồn, cô cảm nhận được rằng không có nỗi cô đơn do nhớ nhung mãnh liệt, nhưng vẫn chưa cảm nhận được sự khổ sở khi không thể thở.

Tối đến Trần Tầm gọi điện hẹn mùng 8 sẽ đi ăn cùng, cậu không nói gì nhiều, đầu bên phía Trần Tầm có vẻ ồn ào, Phương Hồi hỏi cậu đang ở đâu, cậu chỉ trả lời đơn giản là ở ngoài, từ lúc gọi đến lúc cúp máy, tổng cộng chỉ khoảng ba phút đồng hồ.

Ngày đi học đầu tiên sau đợt nghỉ lễ, họ đã đi ăn tối cùng nhau, Phương Hồi nói muốn đi dạo trên sân bóng, Trần Tầm liền đi cùng cô. Đầu thu trời vẫn còn sót lại chút hơi nóng cuối cùng của cuối hạ, tiết trời đã dịu, nhưng ánh nắng chiều hắt xuống người, hơi nóng.

Phương Hồi nhìn Trần Tầm như đang suy tư điều gì và hỏi: “Anh nghĩ gì vậy?”.

“Đâu có”.

“Vậy hả?”.

“Ừ, thế em bảo anh nghĩ gì chứ?”. Trần Tầm cười hỏi.

“Làm sao mà em biết được”.

“Hơ hơ”.

Hai người im lặng một lát, Phương Hồi hít thở thật sâu rồi nói: “Có phải anh cảm thấy không có chuyện gì để nói với em hay sao?”.

“Em nói gì vậy! Không phải vẫn đang nói chuyện đó sao!”. Trần Tầm thờ ơ trả lời.

“Nói thật đi, mấy ngày qua anh có nhớ em không?”. Phương Hồi cúi đầu hỏi.

“Nhớ chứ, anh còn nói với đám bạn trong phòng, em không biết bơi, sợ em xuống biển lại xảy ra chuyện gì”.

“Vậy hả? Có phải ngày cuối cùng mới sực nhớ ra là phải viết thư cho em không?”.

“Không phải! Anh thích viết thế nào thì viết thôi! Ngày nào cũng viết một lá “anh nhớ em” cũng chẳng có ý nghĩa gì!”. Trần Tầm cố gắng giải thích, thực ra đúng là cậu muốn mỗi ngày viết một lá, nếu ngày đầu không bị lỡ thì chắc là cũng sẽ viết. Nhưng sau đó cậu lại đi chơi cùng Thẩm Hiểu Đường một ngày nữa, đến Tiễn Môn mua đĩa, tiện thể đến khu thương mại Đại Thạch Lan chơi, còn đến quán Thiên Hưng Cư để ăn món gan xào nữa. Hôm đó đi chơi rất vui, về đến nhà cũng đã muộn, cậu lười nên không viết th> “Trần Tầm...”. Phương Hồi ngập ngừng một lát rồi nói: “Em cảm thấy anh không còn thích em như trước đây, hình như bọn mình không giống như hồi cấp ba nữa thì phải”.

“Em nói linh tinh gì vậy! Em suốt ngày chỉ nghĩ quẩn thôi, làm gì có chuyện đó”. Trần Tầm bực bội trả lời.

“Anh thử nghĩ xem, có phải là anh vẫn còn thích em thật không?”. Phương Hồi dừng lại, nhìn Trần Tầm bằng ánh mắt xa xăm và nói từng chữ một.

“Thôi được, anh thừa nhận, có thể là tình cảm của bọn mình không còn mãnh liệt như ngày trước, nhưng điều này không có nghĩa rằng anh không thích em nữa! Dù thì thì bọn mình đã trưởng thành rồi, sau khi vào đại học, chúng mình đều bận rất nhiều việc, không thể ngày ngày ở bên nhau như thời cấp ba nữa. Nhưng anh vẫn thích em, anh biết rằng cuộc sống của anh không thể không có em. Nhưng anh nghĩ bọn mình nên nhìn nhận tình cảm của mình một cách chín chắn hơn, không thể suốt ngày nghĩ quẩn được”.

Trần Tầm để tay lên vai cô, Phương Hồi vẫn cúi đầu, sụt sịt, cô làm như vậy khiến Trần Tầm rất thương, cậu ôm Phương Hồi vào lòng rồi nói: “Đừng khóc nữa, em mà khóc là anh lại rất buồn”.

“Trần Tầm... anh hứa với em một chuyện được không?”. Phương Hồi gục đầu vào vai cậu nói.

“Em nói đi”.

“Nếu một ngày nào đó anh mà thích người khác thì anh nhất định phải nói với em, em cam đoan sẽ không bám nhằng lấy anh đâu, nhưng anh nhất định phải nói với em, được không?”.

“Em đừng nói linh tinh!”. Trần Tầm nhớ lại những kỉ niệm xưa, mắt cũng thấy cay cay, cậu ôm chặt cô nói: “Bọn mình thi vào cùng trường là để được ở bên nhau mà. Em có biết không? Đợt thi đại học có một câu vật lí anh không làm là vì muốn được học cùng trường với em! Bọn mình sẽ mãi mãi ở bên nhau em ạ!”.

Hai người ôm nhau ở góc sân bóng, Phương Hồi vô cùng cảm động, một hồi lâu buông tay ra nói: “Hôm nay ngồi với em một lát nhé”.

“Ừ”. Trần Tầm cười nói: “Tuân theo mọi sự chỉ đạo của em”.

Phương Hồi cũng cúi đầu cười, Trần Tầm liền thở phào, đang định nói chuyện gì đó vui với cô thì đột nhiên điện thoại của cậu lại đổ chuông, màn hình nhấp nháy tên Ngô Đình Đình.

Trần Tầm quay đi với vẻ ngại ngùng, mặc dù cậu tỏ ra rất ngần ngừ, nhưng cuối cùng vẫn nhắc máy. Đầu bên kia điện thoại, giọng Ngô Đình Đình vô cùng hoảng loạn, cô nhắc đi nhắc lại một câu như đang niệm thần chú: “Đến quảng trường Trung Lương! Tôn Đào nhìn thấy Bạch Phong rồi!”.

Cuối cùng Trần Tầm vẫn tạm biệt Phương Hồi và đến quảng trường Trung Lương gặp Ngô Đình Đình. Trước vẻ vội vàng của Trần Tầm, Phương Hồi không nói được gì mà đành phải đồng ý, sau đó cô vẫn muốn dặn dò đôi câu nữa, nhưng Trần Tầm đã chạy đi mà không ngoái đầu nhìn lại. Phương Hồi đứng chôn chân tại chỗ nhìn theo bóng cậu mỗi lúc một xa và cảm thấy càng lẻ loi hơn.

Lúc Trần Tầm có mặt ở quảng trường Trung Lương, trời đã tối hẳn, Ngô Đình Đình mắt đỏ hoe ngồi thẫn thờ trên bậc lên xuống, Tôn Đào và Dương Tình đứng bên cạnh, nét mặt lộ rõ vẻ rầu rĩ.

“Có chuyện gì vậy? Ai nhìn thấy Bạch Phong?”. Trần Tầm bước đến hỏi.

“Hai đứa thôi!”. Tôn Đào kéo Dương Tình nói: “Nàng ấy lắm chuyện lắm, cứ thích loại bao cao su có mùi thơm, siêu thị Trung Lương có bán, liền lôi tôi đi mua. Lúc trả tiền tôi nhìn thấy người đứng ở quầy thanh toán bên cạnh nhìn rất quen, tự nhiên lại cảm thấy giống Bạch Phong, nhưng nhìn gần hơn Bạch Phong hơn trước, tóc rất dài, nhìn hơi nữ tính, giống như bọn làm trong salon tóc ấy. Nhìn về dáng dấp thì thấy giống, nhưng khí chất không giống, Bạch Phong đàn ông lắm mà, dường như cậu ta cũng nhìn thấy bọn tôi, vội vàng đi ra, đến khi chúng tôi theo sau thì không thấy bóng dáng đâu nữa, tôi thấy hình như là đi vào khách sạn International Bắc Kinh ở phía đối diện gì đó, cũng không biết có phải là

“Không biết có phải hay không mà ông còn gọi Đình Đình đến à!”. Trần Tầm trợn mắt nói.

“Đình Đình đã đợi bao nhiêu năm rồi, dù phải hay không phải thì cũng phải bảo cậu ấy một tiếng chứ!”. Dương Tình nhìn Đình Đình với vẻ xót xa nói.

“Cậu ngây thơ quá! Nếu không phải thì sao, thế thì khác gì tung Đình Đình lên cao rồi cho rơi bịch xuống đất! Cậu ấy có chịu nổi không?”. Trần Tầm cau mày nói: “Hải Băng đâu? Đã đến chưa?”.

“Đến rồi, đang sang khách sạn International hỏi, đứng đây thì giải quyết được vấn đề gì! Kể cả đó là Bạch Phong thì cậu ta cũng không dám dùng tên thật! Có khi lại bỏ chạy ngay lập tức ấy chứ. Cậu mau khuyên Đình Đình đi, cậu ấy cứ đòi đứng ở đây đợi một đêm để gặp xem sao”. Tôn Đào giậm chân nói.

Trần Tầm liền lườm Tôn Đào một cái rồi quay sang ngồi xuống cạnh Ngô Đình Đình nói: “Mặc ít như vậy không lạnh à?”.

Ngô Đình Đình thẫn thờ lắc đầu, Trần Tầm thở dài rồi cởi áo khoác ngoài của mình ra và khoác lên người cô rồi nói: “Cậu đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, cố gắng tĩnh tâm lại. Tổ đoán chắc không phải Bạch Phong đâu, cậu thử nghĩ xem hiện tại cậu ta vẫn chưa biết là mình không phạm tội giết người, làm sao cậu ta có thể quay trở lại Bắc Kinh được? Chắc chắn là đang trôi dạt ở chân trời góc biển. Cậu đừng chỉ nghe phong phanh lại sốt ruột, theo tổ nên gác chuyện Bạch Phong sang một bên đi!”.

Một lát sau Đường Hải Băng quay ra, Ngô Đình Đình liền đứng bật dậy, kéo ngay cậu ta và hỏi với giọng run rẩy: “Thế nào rồi? Cậu đã hỏi chưa?”.

Đường Hải Băng liền đỡ cô và nói: “Nhân viên trong khách sạn International không thể giúp bọn mình điều tra xem có người này hay không! Hơn nữa cũng không thể check được tên Bạch Phong! Sau đó tôi lên nhét cho bà lao công dọn sảnh 50 tệ, bà ấy bảo tôi rằng có một anh chàng mặc áo đỏ quần đen đi vào, tóc rất dài, vội vã chui vào vào thang máy, chắc chắn đang ở trong đó, tôi đoán chính là người mà Tôn Đào

Nghe thấy vậy, nét mặt Ngô Đình Đình liền lộ rõ vẻ vui mừng, cô buông tay ra nhìn Trần Tầm và nói với giọng mừng rỡ: “Được rồi được rồi! Tổ sẽ sang cổng khách sạn International đợi đây!”.

“Giờ là mấy giờ rồi! Đợi gì mới được chứ! Kể cả là cậu ta thì người ta cũng phải ngủ! Cậu về đi đã, ngày mai quay lại!”. Trần Tầm kéo cô nói.

“Tổ không về! Nhỡ tới đến cậu ấy bỏ đi thì sao? Tổ sẽ đợi!”. Ngô Đình Đình giằng ra khỏi tay Trần Tầm nói: “Nếu các cậu cảm thấy phiền thì các cậu về trước đi! Tóm lại là tổ cũng không về đâu”.

“Cậu nói gì vậy! Làm sao bọn tổ để cậu ở đây một mình được!”. Đường Hải Băng thở dài nói: “Đằng nào thì tổ đang ở một mình, ngày mai xin nghỉ không đi làm nữa, tổ đợi cùng cậu! Trần Tầm về trường học đi!

Tôn Đào ông định thế nào! Nếu mai có việc thì ông cũng về đi!”.

“Ngày mai tôi chỉ có môn kinh tế chính trị và lý thuyết quân sự, không đi học cũng không sao, tôi cũng ở đây trực!”. Trần Tầm nói.

“Tôi vừa thuê một cái quầy trong vườn bách thú, chuyên bán quần áo, vẫn chưa chính thức khai trương, tôi cũng không có việc gì!”. Tôn Đào ôm Dương Tình nói: “Hay là em về nhà trước đi?”.

“Em không về đâu, nếu người đó là Bạch Phong thật thì em cũng muốn xem thế nào! Đó là thần tượng của em hồi nhỏ”. Dương Tình cười nói.

Ngô Đình Đình liền nhìn bọn họ một lượt, miệng mếu xệch như sắp khóc, Trần Tầm liền kéo đầu cô vào lòng mình nói: “Thôi đừng khóc nữa, lát nữa gặp Bạch Phong tha hồ mà khóc! Khóc cho vơi hết mọi nỗi ám ức từ bấy lâu nay cho cậu ấy xem!”.

“Ừ!”. Ngô Đình Đình gật đầu liên hồi đáp.

Mấy đứa tìm một chỗ trước cổng khách sạn International rồi ngồi xuống, lúc đầu còn hào hứng coi, về sau vừa lạnh vừa đói không chịu được nữa. Tôn Đào ôm Dương Tình trong lòng ngủ thiếp đi, Đường Hải Băng hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, cũng díp hết mắt lại. Trần Tầm và Ngô Đình Đình khoác một chiếc áo dựa vào nhau, Ngô Đình Đình nhìn khách sạn International cao sừng sững hỏi: “Trần Tầm, cậu buồn ngủ không?”.

“Không buồn ngủ lắm”.

“Tớ cũng vậy... cứ nghĩ đến việc được gặp Bạch Phong, cho dù chỉ là người giống cậu ấy, tim tớ lại đập thình thịch, không thể ngủ được”. Ngô Đình Đình lấy tay đỡ ngực nói.

“Nếu đúng là Bạch Phong thì sau khi gặp, cậu sẽ nói gì với cậu ấy đầu tiên?”. Trần Tầm kéo áo cho cô hỏi.

“Tớ cũng không biết... tớ chưa nghĩ, cậu bảo tớ nên nói gì? Lâu lắm không gặp? Anh sống thế nào? Anh vẫn khỏe chứ?”. Ngô Đình Đình cau mày nói: “Sao tớ cảm thấy cứ giả tạo thế nào ấy nhỉ!”.

“Không, rất đậm đà tình cảm, trong phim ảnh, nam chính nữ chính lâu ngày gặp lại đều nói thế mà!”

“Nhưng cậu nghĩ tớ là nữ chính ư?” Ngô Đình Đình cười nói: “Thực ra câu đầu tiên mà tớ cần hỏi sau khi gặp anh ấy là anh còn nhớ em là ai không?”.

“Đừng nghĩ quẩn nữa”. Trần Tầm che mắt cô nói: “Chợp mắt một lúc đi, nếu không ngày mai mắt thâm xị đó, kể cả Bạch Phong có nhớ cậu thì cũng không nhận ra được, để tớ thức theo dõi cho”.

“Ừ”. Ngô Đình Đình ngáp ngừng một lát rồi lại nói tiếp: “Cậu tưởng tớ còn có mơ ước gì cao xa ư? Tớ chỉ muốn gặp trực tiếp để nói với anh ấy rằng, anh ấy không giết người, có thể sống một cách quang minh chính đại trên thế gian này”.

Trần Tầm cảm thấy lòng bàn tay mình đã ướt, cậu ôm chặt cô gái trong lòng mình, ngửa mặt lên bầu trời đêm không nhìn thấy sao của Bắc Kinh và

74. Q.7 - Chương 11

Bọn họ đợi đến tận hơn 10 giờ sáng ngày hôm sau, cuối cùng người nhìn rất giống với Bạch Phong đó đã xuất hiện. Cậu ta đi ra cùng với một người đàn ông nhìn rất sang trọng, một chiếc Mercedes đỗ trước cổng, cậu mở cửa ô tô cho người đàn ông đó rồi cười tiễn ông ta lên xe. Dưới ánh nắng, nhìn cậu hơi xanh xao, mặc dù mặc bộ quần áo khá đắt tiền, kiểu tóc, diện mạo đều có sự thay đổi lớn, nhưng Ngô Đình Đình vẫn nhận ra ngay.

Người đó chính là Bạch Phong.

Ngô Đình Đình liền đứng bật dậy và bước về phía cậu ta, cú vận động mạnh sau một đêm dài chầu chực đã khiến mắt cô hoa lên, nhưng cô vẫn cố mở mắt, nhìn chăm chăm vào Bạch Phong, sợ cậu lại biến mất lần nữa. Sau khi bước vào sảnh lớn cô mới đuổi theo Bạch Phong, cậu không phát hiện ra Ngô Đình Đình đang đi theo mình, mà chỉ bước vào thang máy như bước vào khu nhà ở của mình.

“Bạch Phong...”. Ngô Đình Đình gọi nhỏ.

Bạch Phong giật mình đứng lại, nhưng cậu không ngoảnh đầu lại mà rảo bước nhanh hơn.

“Bạch Phong, không có chuyện gì đâu, em đây!”. Ngô Đình Đình kéo cậu lại nói: “Em là... Ngô Đình Đình”.

Ngô Đình Đình nhìn thẳng vào mắt cậu và nói ra tên mình, trong lòng cô, cô vô cùng mong mỗi được nghe Bạch Phong thốt ra tên mình.

“Xin lỗi, chắc em nhận nhầm người

Trong đôi mắt ấy không hề lộ ra vẻ vui mừng hay sợ hãi, dường như tất cả mọi thứ đã hòa tan trong đó, Bạch Phong lạnh lùng trả lời với giọng điệu lạ lẫm.

Thang máy phát ra tiếng keng, Bạch Phong giằng ra khỏi tay Ngô Đình Đình rồi bước vào trong. Đám Trần Tầm cũng đã đến nơi, Đường Hải Băng nhìn thang máy đang đi lên hỏi: “Sao rồi? Có phải Bạch Phong không?”.

“Đúng anh ấy mà! Chắc chắn là anh ấy!”. Ngô Đình Đình bấm nút thang máy nói: “Anh ấy không thừa nhận, nhưng tớ dám khẳng định là anh ấy. Chắc anh ấy tưởng cảnh sát phái bọn mình đến đây, tớ phải lên tìm mới được! Tớ phải nói với Bạch Phong...”.

“Đình Đình, cậu đợi lát đã! Cậu chắc chắn người đó là Bạch Phong ư?” Trần Tầm hạ thấp giọng kéo tay cô nói.

“Không phải cậu cũng đã nhìn thấy đó sao? Cậu bảo đó không phải là Bạch Phong ư?” Ngô Đình Đình xúc động nói.

“Tớ biết, nhưng ít nhất là cậu phải biết rõ cậu ta dừng lại ở tầng nào đúng không?”. Trần Tầm đỡ vai cô nói.

Ngô Đình Đình vội vàng ngẩng đầu lên xem, màn hình thang máy dừng lại ở tầng 12.

Mấy đứa lên tầng, hành lang rất yên tĩnh, cả đám cũng không dám lên tiếng mà chỉ đứng trong thang máy. Trần Tầm quay sang nói với Đường Hải Băng: “Bọn mình đừng canh chừng ở một tầng, một là mục tiêu quá lớn dễ bị người của khách sạn đuổi ra ngoài, hai là chưa chắc Bạch Phong đã ở tầng này, có khi cậu ta lại sợ bọn mình bám đuôi nên cố tình đổ thang máy ở tầng này, sau đó lên tầng khác hoặc xuống tầng khác. Thôi thế này vậy, Hải Băng lên tầng 13, Dương Tình lên tầng 11, tất cả đều canh chừng ở cổng thang máy, Tôn Đào đứng đợi ở cổng, tôi và Đình Đình ở đây. Bọn mình liên lạc với nhau qua điện thoại, chỉ cần nhìn thấy cậu ta là chặn lại, sau đó gọi điện thoại ngay cho tôi!”.

“Nhà người ranh ma thật! Nghĩ đến tất cả mọi tình huống! Thôi được, cứ như thế nhé! Mọi người ch nhau hành động đi!”. Đường Hải Băng vỗ vai Trần Tầm nói.

Cả bọn lần lượt vào vị trí Trần Tầm đã phân công, Ngô Đình Đình đứng run rẩy cạnh thang máy, Trần Tầm đỡ cô nói: “Không đứng vững được nữa à? Sáng ra cậu cũng chẳng ăn gì, không biết còn phải đợi bao lâu nữa!”.

“Trần Tầm... tớ nói chuyện với anh ấy rồi...”. Ngô Đình Đình túm chặt cậu và khóc: “Tớ được nói chuyện với anh ấy thật rồi”.

“Được rồi, tớ biết rồi, cậu ta thế nào, có thay đổi gì không?”. Trần Tầm dựa vào cạnh cô hỏi.

“Có... đẹp trai hơn trước”. Ngô Đình Đình vừa quệt nước mắt vừa trả lời.

“Hê! Sao cậu si tình vậy?”. Trần Tầm trêu môi nói.

“Thật mà, đẹp trai hơn cả cậu! Như ngôi sao điện ảnh vậy! Nhìn rất giống Cổ Long! Hiện anh ấy đang làm ăn, chắc chắn rất giàu có! Cậu coi con xe mà anh ấy tiễn người đàn ông đó lên! Mercedes E320 đúng không? Tớ có cảm giác rằng thời gian đầu anh ấy ẩn danh ở một thành phố khác, sau đó đi lên bằng hai bàn tay trắng”.

“Lúc này đây người tình thanh mai tóc mã là cậu đã xuất hiện, nói với Bạch Phong rằng cậu ta không phạm tội giết người. Cậu ta mừng đến phát khóc và xin cầu hôn với cậu, sau đó bọn cậu tay trong tay bỏ qua

giai đoạn xã hội chủ nghĩa và đi thẳng lên chủ nghĩa cộng sản! Mùa hè thì sang Hawaii nghỉ mát, mùa đông thì sang Thụy Sĩ trượt tuyết, bận thì kiếm ít tiền, nhàn rồi thì sinh vài đứa con. Tất cả những cảnh được miêu tả trong tiểu thuyết ngôn tình đều được các cậu biểu diễn một lần! Chỉ có tình tiết cặp bồ với người thứ ba là không xuất hiện, những cái khác các cậu thích làm gì thì làm, cậu xem ý tưởng của tớ có hợp với khẩu vị của cậu không?”.

“Thôi đi ông!”. Ngô Đình Đình đánh Trần Tầm một cái, hai má đỏ bừng.

Nhưng thời gian chờ đợi dài hơn những gì họ tưởng tượng rất nhiều, mãi đến tận năm giờ chiều, Bạch Phong mới ra khỏi phòng ở tầng 12, khi nhìn thấy Trần Tầm và Ngô Đình Đình ôm bộ mặt tiêu tụy đang đứng đợi ở cửa thang máy, cậu ta đã không giấu nổi vẻ sững sờ.

“Bạch Phong, ông vô tình quá! Anh em đợi ông gần 24 tiếng đồng hồ rồi!”. Trần Tầm bước đến vỗ cậu ta một cái nói, còn Ngô Đình Đình thì chỉ đứng sau Trần Tầm và nhìn Bạch Phong không chớp mắt.

“Chỉ có hai đứa cậu thôi hả?”. Bạch Phong bình thản tránh tay Trần Tầm hỏi.

“Đường Hải Bằng và hai đứa kia đang ở dưới, tôi nhắn tin đây. Yên tâm, toàn người nhà cả mà!”. Trần Tầm ngại ngừng dứt tay vào túi xách.

Bạch Phong đưa mắt nhìn bốn xung quanh với vẻ thận trọng rồi quay sang nói: “Vào phòng tôi nói chuyện, đừng đứng ở đây nữa!”.

Trần Tầm và Ngô Đình Đình liền theo Bạch Phong vào phòng, căn phòng không giống với phòng khách sạn lắm, nhìn như căn hộ cho gia đình ở, có thể nhận thấy cậu ta đã ở đây một thời gian dài. Trần Tầm và Ngô Đình Đình ngồi xuống ghế sofa, Bạch Phong cởi áo khoác, để lộ ra chiếc áo Tshirt đen bó sát người, cậu bước đến trước tủ lạnh và ngồi xuống hỏi: “Uống gì nhé? Biết uống bia hết đúng không?”.

“OK! Chắc chắn từ lượng không kém ông”. Trần Tầm cười nói.

Bạch Phong ném ổi đưa một lon bia, Ngô Đình Đình có vẻ luống cuống, Trần Tầm bật lon của mình đưa cho cô, rồi cầm lấy lon của cô bật ra và hỏi: “Bạch Phong, giờ ông phát rồi hả? Ở được cả khách sạn International! Gấu thật đấy!”.

“Hơ hơ, loại người như tôi có phát được không? Căn phòng này đặt thuê nửa năm, nhưng không phải tôi check in”. Bạch Phong rút ra một điếu thuốc dài và nói: “Đừng gọi tôi là Bạch Phong nữa, tôi không còn quen, cứ gọi là Andy đi! Ông có làm điều không?”.

“Không, tôi không hay hút thuốc và không hút quen loại thuốc bạc hà này!”. Trần Tầm khua tay nói: “Thế ai thuê phòng cho ông?”.

“Ai có tiền thì người đó thuê cho tôi, tóm lại là loại phòng nào kém hơn mức hiện tại thì chắc chắn tôi không ở. À, buổi sáng các cậu đã nhìn thấy rồi chứ, chính là ông mập tôi đưa lên xe đó chi tiền, trông béo như con heo vậy nhưng rất giàu. Vừa nãy ông ta đến Trảng An club, có biết gia nhập club đó chưa kể hội phí mất bao nhiêu tiền không? 15 xèng! Hơn nữa không phải cứ có tiền là vào được đâu!”.

“Oa! Kinh vậy hả!”. Trần Tầm sững sốt hỏi: “Đó là boss của ông à?”

Bạch Phong ngửa đầu lên cười, cậu hắng giọng hai tiếng và đáp: “Coi như vậy! Có chút quan hệ thuê mượn, tôi phục vụ cho ông ta!”.

“Thế ông còn bảo ông không có tiền! Hợp tác với người giàu có như vậy thì ông nghèo sao được? Không sao, nói thẳng là bọn tôi cũng sẽ không tổng tiền ông đâu, hiện tại ông làm gì vậy?”.

“Tôi hả...”. Bạch Phong ghé sát vào làn khói trắng cậu vừa nhả ra nói: “Làm đệm cho đàn ông, làm chăn cho đàn bà, ban ngày nghỉ ngơi tối đến miệt mài, có người gọi tôi là thiếu gia, có người gọi tôi là money boy, tên ở nhà là Ngưu Lang, tên ở ngoài là nam nhân viên PR cao cấp, người Bắc Kinh gọi là Vịt đúng không nhỉ?”.

Ngô Đình Đình tròn mắt nhìn Bạch Phong, cậu liền liếc cô với vẻ không quan tâm và cười, Trần Tầm nuốt một miếng nước bọt, lắp bắp: “Ông... ông đừng đùa với anh em! Bọn tôi đến để nói chuyện nghiêm túc với ông!”.

“Tôi đâu có đùa, hay là tôi cho ông một tấm card nhé, nếu có thời gian ông cũng có thể tìm đến để giải tí, nể tình bạn bè hồi nhỏ, tôi giảm giá cho ông 12%. Đình Đình cũng có thể chơi, đàn ông đàn bà tôi chiều được hết, chắc là các ông cũng không bao được lâu đâu, thôi 419 nhé!”. Bạch Phong ngồi xuống giường nói đang định đứng dậy thì bị Đình Đình ấn xuống, cô run rẩy hỏi: “419 là gì? 419 tệ hả?”.

“Haizz, nhìn em thời trang như thế mà không biết từ này à! 419 tệ thì anh cũng chỉ ngồi uống rượu cùng em được thôi, mà còn phải tranh thủ lúc anh đang vui cơ, hơn nữa em vẫn phải trả tiền. 419 là for one night! Giờ thì hiểu rồi chứ!”. Bạch Phong cười nói.

Ngô Đình Đình loạng choạng ngồi phịch xuống ghế sofa.

“Bạch Phong!”. Trần Tầm không kìm được bèn đứng phắt dậy, túm chặt cậu ta hét: “Ông nói với nó cái gì vậy? Ông điên rồi? Tại sao ông lại làm những chuyện đó?”.

“Sao tôi không thể làm được việc đó?”. Bạch Phong hất tay Trần Tầm ra lạnh lùng nói: “Các ông nghĩ tôi làm được việc gì? Không bị cảnh sát phát hiện, được ăn sung mặc sướng, được các nhân vật có máu mặt bảo kê! Không làm việc này thì tôi làm được gì? Ông tưởng tôi như các ông, được sống một tuổi thơ êm đềm dưới sự bao bọc của cha mẹ, sau đó lại tiếp tục sống một thời niên thiếu, trung niên êm đềm? Trần Tầm, ông ngây thơ quá! Cái nơi mà ông đang sống là xã hội! Cái mà tôi vi phạm là pháp luật! Không đi đèn mạng, không đi ngồi tù tôi còn đòi sống một cuộc sống thanh cao ầm ĩ ư? Nằm mơ! M.kiếp, tôi sống được đã là kì tích rồi. Tôi chỉ có thể sống chui lủi ở nơi bẩn thỉu nhất, kinh tởm nhất, tăm tối nhất mà thôi! Đâu chỉ mỗi việc làm tình với đàn ông đàn bà ở đây, kể cả phải làm những việc không phải là việc của con người, chỉ cần được sống tôi vẫn dám làm! Các ông đừng giáo huấn tôi bằng giọng điệu của bọn cóm! Tôi cũng không cần sự thương hại của các ông đâu! Ông, tôi và Đình Đình không còn là những đứa trẻ chơi đùa với nhau trong con ngõ nhỏ nữa! Bạch Phong đã chết từ chục năm về trước rồi! Hai người có hiểu không?”.

Nói xong những điều này, không kìm chế được, Bạch Phong bắt đầu run rẩy, Ngô Đình Đình thì nước mắt giàn giụa, cô chồm tới ôm chặt Bạch Phong nói: “Anh không giết người! Không giết người! Gã họ Tào đã bị bắt rồi! Hắn ta đã khai, người là do hắn ta giết, không phải anh! Bạch Phong anh không phạm tội giết người! Không phạm!”.

“Gì cơ... em nói gì cơ?”. Ánh mắt thất thần của Bạch Phong dần dần sáng quắc! “Em nói anh không giết người! Vết thương chí mạng của người bị hại ở trên đỉnh đầu chứ không phải sau gáy! Cảnh sát đã điều tra rõ ràng, họ đã đích thân đến nhà để nói với ông anh! Anh hãy tin em! Thật sự là anh không giết người!”. Ngô Đình Đình vừa khóc vừa nói.

“Không thể... sao lại như thế được? Rõ ràng là tôi nhìn thấy anh ta gục ngã, chảy bao nhiêu máu... em lừa tôi, em lừa tôi đúng không? Các người muốn lừa tôi quay về tự thú! Muốn để tôi bị ăn đạn!”. Bạch Phong vội đẩy Ngô Đình Đình ra nói.

Ngô Đình Đình liền ngã dúi xuống đất, cô cố gắng túm lấy gấu quần Bạch Phong, vừa túm vừa khóc nói: “Em không lừa anh! Anh không giết người thật mà! Không tin anh cứ hỏi Trần Tầm, chắc chắn không phải do anh gây ra mà!”.

Bạch Phong ngẩng đầu lên nhìn Trần Tầm, Trần Tầm chậm rãi gật đầu. Bạch Phong liền ngồi phịch xuống giường, túm chặt lấy tấm ga trải giường, lẩm bẩm: “Tại sao? Tại sao đến bây giờ mới nói cho tôi biết là tôi không giết người? Tôi đâu có còn là con người nữa đâu, các người đến báo với tôi rằng tôi không giết người? Tại sao? Tại sao!”.

“Bạch Phong, ông bình tĩnh đi...”. Trần Tầm bước đến nắm vai cậu ta nói.

“Bình tĩnh? Tôi không thể bình tĩnh được! Nếu phải sống mười năm như tôi ông thử bình tĩnh xem!”. Bạch Phong giăng ra nói: “Bạch Phong? Ai là Bạch Phong? Không ai là Bạch Phong cả! Các người hãy rút đi! Đừng đứng đây nói lung tung nữa! Rút hết đi cho tôi!”.

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng gõ cửa, Trần Tầm mở cửa ra cho đám Đường Hải Băng đi vào, nhìn căn phòng ngổn ngang, Đường Hải Băng liền thắc mắc: “Có... có chuyện gì vậy?”.

“Không sao! Ông đưa Đình Đình ra ngoài trước!”. Trần Tầm liền đỡ Ngô Đình Đình dậy rồi giao cho Đường Hải Băng.

“Haizz! Có chuyện gì vậy?”. Tôn Đào cũng không hiểu đầu đuôi thế nào.

Trần Tầm không nói không rằng mà đẩy bọn họ ra ngoài cửa, cậu đóng cửa lại rồi quay vào nói: “Bạch Phong, tôi biết ông rất buồn và không chịu nổi biến cố lớn như vậy, nếu rơi vào ai thì cũng sẽ không chịu nổi. Nhưng lối đi ngay dưới chân mình, cuộc đời của ông rất buồn, đó cũng là do sự nông nổi của ông gây nên! Ông không trách người khác được! Tôi còn phải nói cho ông biết rằng, không phải mỗi cuộc đời ông đáng buồn, những trải nghiệm của ông đã ảnh hưởng đến cuộc đời của người khác! Bao năm qua Đình Đình vẫn một lòng chờ đợi ông, ông có biết không? Cậu ấy có đáng thương không? Cậu ấy còn đáng thương hơn cả ông! Rõ ràng cậu ấy không làm điều gì xấu mà vẫn phải gánh chịu mọi nỗi đau khổ mà ông gây ra! Một lòng một dạ đợi ông quay về! Đình Đình không mong chờ gì cả, mà chỉ mong ông nói được lời an ủi cậu ấy, để cậu ấy cảm nhận được rằng những năm tháng vừa qua đáng để sống! Tôi không biết sau này ông sẽ thế nào, tôi cũng không biết Đình Đình rồi sẽ thế nào, nhưng tôi mong ông làm được việc mà một người đàn ông nên làm! Cho dù chỉ là nói với Đình Đình một câu chân tình! Hồi nhỏ tôi vô cùng sùng bái ông, tôi cảm thấy ông là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất! Tôi mong rằng sau này tôi cũng vẫn sẽ nghĩ như vậy, tôi có thể nói với người khác rằng tôi có một người anh em rất giàu! Ông ta đã từng đánh nhau, từng đi phiêu bạt kì hồ, mọi tội lỗi ông ta đã phải chịu, nhưng ông ta vẫn như vậy!”. Trần Tầm giơ ngón tay trở lên trước mặt Bạch Phong, Bạch Phong nhìn tay cậu và bật khóc.

Trần Tầm liền thở dài, cậu cầm giấy note của khách sạn rồi viết gì đó và ném cho Bạch Phong nói: “Đây là số điện thoại của tôi và Đình Đình, có việc gì thì tìm bọn tôi, tôi không làm phiền ông nữa, bye bye!”.

Trần Tầm xuống dưới, cả đám đưa Ngô Đình Đình về căn phòng nhỏ của Đường Hải Băng, trên đường đi Ngô Đình Đình không nói câu nào, cô cũng không khóc nữa mà chỉ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe.

Tối đến mọi người đều ở lại, Trần Tầm canh chừng cô ở chiếc giường trong phòng trong. Ngô Đình Đình nắm tay Trần Tầm nói nhỏ: “Tớ thấy chuyện trọng đại nhất đã qua rồi, thật đấy, tớ không buồn lắm”.

“Ngoan nào”. Trần Tầm nắm chặt tay cô nói: “Sau này cố gắng sống cho tốt, bọn mình mới 19 tuổi, cuộc đời còn dài lắm”.

“Nhưng sao tự nhiên tớ lại cảm thấy mình già đi nhỉ...”. Ngô Đình Đình sụt sịt nói.

“Ngốc ạ, đến 89 tuổi mới được gọi là già!”. Trần Tầm xoa đầu cô nói: “Thôi ngủ đi!”.

“Ừ!”. Ngô Đình Đình dựa vào lòng Trần Tầm, vừa khóc vừa nhắm mắt lại.

Còn Trần Tầm không tài nào ngủ được, lần đầu tiên cậu cảm nhận được sự tàn nhẫn của tuổi trẻ và cái giá của sự ngờ nghệch, cái gọi là thời gian trôi qua như nước chảy, không phải ai cũng chấp nhận được cái giá đó.

Hơn hai giờ đêm, điện thoại của Ngô Đình Đình có tin nhắn, cô mở máy ra xem, là một tin nhắn. Một số là bắt đầu bằng số 1390 nhắn tin: Cảm ơn em, chúc em hạnh phúc.

Ngô Đình Đình nhìn một hồi lâu, mãi cho đến khi đã khắc mấy chữ này vào trong tim, mới lặng lẽ bấm nút xóa.

Màn hình lóe sáng, sau đó tất cả đều tối đen trở lại.

75. Q.7 - Chương 12

Trong lúc cuộc gặp gỡ đầy kịch tính Ngô Đình Đình và Bạch Phong diễn ra, Phương Hồi đang lặng lẽ cùng Lâm Gia Mạt trải qua ngày sinh nhật lần thứ 19 của mình.

Một ngày một đêm Trần Tầm không liên hệ với cô, Phương Hồi ngồi trong kí túc xá nhìn cuốn lịch được khoanh tròn, không chịu được nỗi cô đơn bèn gọi Lâm Gia Mạt ra. Quên cả sinh nhật của cậu, đúng là quá đáng thật”. Lâm Gia Mạt cau mày nói: “Người nào mà quan trọng như vậy? Cả đêm không quay về?”.

“Cô bạn chơi với anh ấy từ nhỏ, mối tình đầu”. Phương Hồi bình thản đáp.

“Chắc không phải đâu!”. Lâm Gia Mạt đập đôi đũa xuống bàn nói: “Thế mà cậu dám để cậu ấy đi hả? Lại còn cả đêm không về nữa? Không phải tớ nhiều lời đâu Phương Hồi ạ, tớ cảm thấy nhiều lúc thực sự cậu

không phân biệt được cái nào quan trọng, cái nào không quan trọng! Bình thường cậu ta không gọi điện thoại, không nhắn tin, mừng 1-10 viết thiếu hai lá thư email cho cậu, cậu cứ bần khoản mãi. Đến bây giờ cậu ta đi tìm người yêu cũ, ngay cả sinh nhật cậu cũng chẳng thèm đoái hoài thì cậu lại bình thản, rốt cuộc là cậu nghĩ gì hả?”.

“Chẳng nghĩ gì cả, có những chuyện tớ không thể ngăn được”. Phương Hồi nhấp một ngụm trà nói: “Cô bạn đó cũng rất tội nghiệp, bọn họ chơi với nhau từ nhỏ, Trần Tầm không thể không quan tâm đến chuyện của cô bạn đó. Mặc dù anh ấy đã hứa với tớ là sẽ ít liên hệ, nhưng chắc chắn anh ấy không thể làm được điều đó”.

“Cậu không sợ giữa bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì trong đêm à?”. Lâm Gia Mạt giận dỗi nói.

“Nếu xảy ra thì đằng nào cũng đã xảy ra rồi”. Phương Hồi cười thiếu não.

“Thế cậu sẽ làm gì?”.

“Chia tay”. Phương Hồi thở hắt ra nói: “Không còn thích nhau như trước được thì chia tay, Gia Mạt, tớ có linh cảm rằng có thể bọn tớ sẽ chia tay nhau thật”.

“Tại sao bọn cậu lại ra nông nổi này...”.

“Theo lời anh ấy là cả hai đứa đã trưởng thành”. Lâm Gia Mạt nắm chặt chiếc cốc: “Hiện tại tớ cảm thấy hồi đầu mình vô cùng ấu trĩ, vì muốn được học cùng trường với anh ấy mà cố gắng hết sức, tưởng rằng được ở cùng một nơi sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi. Nhưng sau khi trưởng thành mọi thứ đều thay đổi, chương trình học nhau, đi hai con đường khác nhau, gặp những người bạn khác nhau, bọn tớ không thể tránh khỏi số phận đôi ngã đôi đường”.

“Rốt cuộc là hai cậu đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu đã gặp ai? Cậu ấy đã gặp ai?”. Lâm Gia Mạt chăm chú hỏi.

“Anh ấy đã gặp một cô bạn khác, rất xinh xắn, nhưng anh ấy không kể với tớ”. Phương Hồi cúi đầu xuống nói.

“Ai vậy? Sao cậu lại biết?”.

“Tình cờ gặp thôi. Tớ cũng không biết là ai, hình như đợt tập quân sự hát đối với nhau, rất sôi nổi. Hôm đó tớ nhìn thấy bọn họ đi ăn cùng nhau, cậu có biết không, về nói chuyện say sưa của Trần Tầm rất cuốn hút, chỉ tiếc rằng tớ chỉ phát hiện ra điều này khi anh ấy nói chuyện với người con gái khác”.

“Tớ biết con bé đó, khoa tài chính, tên là Thẩm Hiểu Đường, xinh lắm”. Lâm Gia Mạt nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng bọn họ đi ăn với nhau đâu có nói lên được điều gì! Cậu đừng nghĩ quẩn!”.

“Nếu cậu cũng được chứng kiến thì cậu sẽ biết không phải tớ nói linh tinh, tớ không thể miêu tả được cảm giác đó”.

“Thế thì cậu nên đi hỏi cậu ấy!”.

“Thôi cứ đợi Trần Tầm chủ động nói với tớ, có lẽ đến ngày anh ấy chủ động nói về Thẩm Hiểu Đường thì cũng là ngày tớ phải nói lời chia tay rồi...”. Cuối cùng, Phương Hồi không thể bình thản nói chuyện được nữa, nước mắt lăn dài xuống má cô và rơi xuống, để lại một vũng nước nhỏ trên tấm khăn trải bàn nilon.

“Đừng khóc nữa! Đang sinh nhật khóc làm gì! Nào, bọn mình cạn li! Để mọi chuyện buồn biến hết!”. Lâm Gia Mạt nâng li lên nói.

Phương Hồi quệt nước mắt, gạt đầu hỏi: “Ừ! Không nhắc đến Trần Tầm nữa, cậu thế nào? B không phải ngày nào cũng được gặp cậu, có liên hệ gì với Tô Khải, Triệu Diệp không?”.

Lâm Gia Mạt cười buồn nói: “Đợt mới vào học, Tô Khải còn hay viết thư cho tớ, có giai đoạn tớ còn tưởng có thể bọn tớ vẫn còn hi vọng, nhưng sau đó thư từ cũng thưa dần. Gần đây anh ấy viết thư nói là đã có người yêu mới học cùng trường. Cuối cùng anh ấy vẫn không đợi được Trịnh Tuyết, trước đó người ta thề thốt rằng kể cả không có kết quả cũng sẽ đợi là anh ấy, bây giờ người ta thề thốt hồi đó quá trẻ, quá ngốc cũng là anh ấy. Thế nên cậu xem, mọi việc đều như vậy. Đến giờ tớ cảm thấy hồi đó mình ngờ nghệch quá, đến khi trưởng thành con người ta mới hiểu”.

“Thế còn Triệu Diệp thì sao?”. Phương Hồi ngược mắt lên hỏi.

“Cậu ấy... vẫn viết thư cho tớ”. Lâm Gia Mạt dừng lại một lát rồi nói: “Có lẽ là do vừa đến Trường Xuân nên chưa quen, đến khi có bạn mới rồi cũng sẽ nhạt đi thôi”.

“Gia Mạt, cậu không có tình cảm gì hay không hề thấy cảm động trước Triệu Diệp ư?”

“Tình cảm do sự cảm động sinh ra khác với tình yêu, tớ không cam tâm, trong lúc chưa trải qua tình yêu đã lựa chọn sự cảm động. Tớ phải yêu vì mình, không được đáp lại cũng không sao cả, không phải mãi mãi cũng chẳng sao cả!”. Lâm Gia Mạt nhìn ra phía xa nói: “Vì hiện tại tớ không tin cái gọi là mãi mãi nữa, lúc tốt nghiệp bọn mình còn khóc và khắc trên cây rằng “mãi mãi không xa nhau”, nhưng đến giờ thì sao? Kiều Nhiên sang Luân Đôn mà không một lời từ biệt, Triệu Diệp ở Trường Xuân, tớ, cậu và Trần Tầm mặc dù vẫn gần nhau, nhưng ai đảm bảo là có thể ở bên nhau mãi mãi? Không phải cậu cũng không tin đó sao? Không phải bọn mình thất tín, mà là khi lớn lên rồi, tự chúng ta sẽ phản bội lại quá khứ, phản bội lại chính mình thời đó!”.

“Phản bội thật rồi ư?” Phương Hồi lẩm bẩm: “Nhưng tớ cứ nghĩ không nên như vậy”.

“Có lẽ là vậy! Đợi đến khi bọn mình không còn trẻ nữa”. Lâm Gia Mạt cười nói.

“Thôi đừng nói chuyện này nữa, tớ thấy đầu óc u minh hết cên rồi! Nghe nói cậu Tống Ninh cùng phòng với Trần Tầm đang theo đuổi cậu hả, cậu không định tìm người yêu hay sao?”. Phương Hồi cũng bật cười.

“Có người theo đuổi thì giải quyết được gì!”. Lâm Gia Mạt thở dài nói: “Nhưng đêm qua tớ đã mơ thấy Tống Ninh, quên mất là mơ gì rồi, nhưng hình như rất tuyệt, là một giấc mơ đẹp”.

“Xem ra đã đến lúc cậu phải tìm một anh người yêu”. Phương Hồi chỉ tay lên trán cô nói.

“Ghét quá!”. Lâm Gia Mạt đỏ bừng mặt nói.

Lúc Trần Tầm tỉnh giấc trời đã sáng hẳn, cậu ngơ ngác ngồi dậy, một lúc lâu sau mới hỏi Ngô Đình Đình: “Mấy giờ rồi?”.

“3 giờ 24 phút chiều ngày 10-10-2001!”. Ngô Đình Đình nhìn đồng hồ nói: “Hiện đang ở căn nhà cấp bốn mà Đường Hải Băng thuê, người đang đứng trước mặt cậu và ngủ với cậu một đêm là Ngô Đình Đình, cậu cần suy nghĩ xem có nên chịu trách nhiệm trước tớ hay không”.

“Cậu bảo hôm nay là mừng mấy?”. Trần Tầm nghe đến đó chợt bừng tỉnh.

“Mừng 10, sao vậy?”. Ngô Đình Đình cũng không đùa nữa mà trả lời cậu với vẻ thắc mắc.

“Haizz! Sao đã mừng 10 rồi nhỉ!”. Trần Tầm ngồi bật dậy, lấy tay lau mặt rồi định đi ra ngoài.

“Vội gì? Phải điểm danh à? Đẳng nào cũng muộn rồi, ăn cơm rồi hãy đi!”. Ngô Đình Đình kéo cậu lại nói.

“Không được không được! Hôm qua là sinh nhật của Phương Hồi! Tớ quên khuấy đi mất, thôi tớ về đây!”. Trần Tầm khoác áo khoác vào nói: “Thế đi cẩn thận nhé!”. Ngô Đình Đình nhét vào túi cậu hai cái bánh quy nói.

“Ừ, tớ về đây”.

Trần Tầm ra đến cửa lại dừng lại và quay vào nói: “Đừng nghĩ đến Bạch Phong nữa, cố gắng nghĩ về sau này cậu sẽ sống thế nào! Nếu cậu không nghĩ được thì gọi điện thoại cho tớ, tớ sẽ nghĩ giúp cậu!”.

“Biết rồi!”. Ngô Đình Đình giơ tay biểu thị Ok rồi dõi theo cậu ra đến tận cửa.

Trần Tầm về đến kí túc xá, đám Tống Ninh cũng vừa tan học, mấy đứa gặp nhau ở cửa, Vương Thâm Chiêu kéo cậu lại với vẻ lo lắng và hỏi: “Hai ngày nay cậu đi đâu vậy? Không có tin tức gì cả, gọi di động cũng không được!”.

“Đại ca đừng hỏi, thử kiểm chứng lời dự đoán của đội mình xem. Theo tôi đoán có hai khả năng khiến ông đi đêm không về, một là ông đã chơi được 41, hai là ông đã chơi được 42”.

“Ông...”.

Trần Tầm vừa định mở miệng thì bị Tống Ninh ngắt lời: “Ông đừng vội khẳng định tội, đợi Cao Thượng nói xong đã!”.

“Tôi đoán là có ba khả năng. Một là bị kim đâm vào chân, phải vào bệnh viện kiểm tra xem có mắc AIDS hay không. Hai là bị hoa khôi của trường X trong truyền thuyết ngấm trúng và đưa về chốn hậu cung. Ba là bị Bin Laden chiêu mộ vào tổ chức khủng bố”. Cao Thượng vừa lắc lư cái đầu vừa nói.

“Vớ vẩn! Các ông nghĩ xấu tôi sau lưng như vậy hả!”. Trần Tầm cầm chiếc máy cạo râu tự động lên nói: “Hồi thật nhé, hai ngày vừa rồi không điểm danh chứ?”.

“Không điểm danh? Không thiếu buổi điểm danh nào!”. Tống Ninh trợn mắt lên nói: “Giờ kinh tế chính trị ngày đầu tiên điểm danh, giờ vi tích phân ngày thứ hai gọi cậu trả lời câu hỏi. Tôi thấy thương ông đã đứng lên trả lời thay ông, nhưng vì bình thường tôi học kém, trả lời hồi lâu chỉ làm trò cười cho thiên hạ, râu ông nọ cắm cằm bà kia. Thầy giáo thất vọng quá liền nhìn vào danh sách lớp gọi ngay tên tôi bắt bổ sung! May mà đại ca nhạy bén, đứng dậy trả lời hộ. Thế nên ông phải nhớ là lần sau trong giờ vi tích phân, tôi là ông, đại ca là tôi, ông là đại ca!”

“Cảm ơn, cảm ơn nhé! Nếu cuối kì tôi qua được môn vi tích phân thì chắc chắn sẽ mời các ông đi ăn!”. Trần Tầm cười nịnh nói: “Hai ngày qua Phương Hồi có gọi điện cho tôi không?”.

“Không. Haizz, rốt cuộc là ông đi đâu hả? Lẽ nào lại có 43 nữa chẳng?”. Tống Ninh liếc cậu hỏi.

“Vớ vẩn! Quay về sẽ kể với các ông sau, tôi phải đi tìm Phương Hồi đã”.

Trần Tầm lấy ví tiền, chìa khóa rồi ra khỏi phòng, ra đến cửa cậu lại đứng lại, lấy từ trong ví tiền ra một tờ năm hào và ngoáy đầu lại hỏi: “Cao Thượng, lần trước ông bảo cái nhãn gấp bằng tiền được gấp thế nào nhỉ? Gấp hộ tôi một cái với!”.

Tống Ninh liền cười nói: “Ông cũng lằng tởm gớm nhỉ!”.

Trần Tầm hẹn gặp Phương Hồi ở dưới sân rồi đến vườn cây của trường. Nét mặt cô vẫn bình thản, Trần Tầm liền kéo cô và nói với vẻ biết lỗi: “Anh xin lỗi, ngày hôm qua thật sự quá kinh khủng, mọi chuyện rối beng cả lên nên... anh không gọi báo với em. Cũng không kịp mua quà sinh nhật gì tặng em, em thích gì, bọn mình đi mua nhé”.

“Em không thích gì cả”. Phương Hồi cúi đầu xuống đáp.

“Không thích gì thật hả?”.

“Không”.

“Thế tối mình đi ăn em nhé!”.

“Em ăn cơm với mọi người cùng”.

“Thế em thích chúc mừng sinh nhật thế nào!”.

“Không cần đâu”.

“Em vẫn giận hả?”.

“Không?”.

“Em đừng nghĩ linh tinh! Giữa anh và Ngô Đình Đình không có gì mà, bọn anh đã gặp Bạch Phong, sau đó...”.

“Em biết rồi!”. Phương Hồi ngắt lời cậu nói: “Đừng nói chuyện này nữa, anh luôn có lí do của mình”.

“Thật mà...”.

“Em không muốn nghe!”. Phương Hồi nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Coi như em năn nỉ anh đấy, anh đừng kể cho em nghe nữa được không? Em không muốn biết hai đêm vừa qua, giữa anh và Ngô Đình Đình đã xảy ra chuyện gì, em không muốn biết!”.

“Phương Hồi, em đừng nói thế, anh...”. Trần Tầm kéo cô nói.

“Buông ra!”. Phương Hồi rút tay mình về vội.

“Em làm gì vậy?”. Trần Tầm cũng buông tay ra thật: “Gì thì cũng phải nghe anh nói hết đã chứ! Anh cùng Ngô Đình Đình đợi Bạch Phong một ngày một đêm, không được chớp mắt lúc nào. Bọn họ vừa khóc vừa gây gỗ, anh sợ xảy ra chuyện lên phải ra sức ngăn cản bọn họ. Quay về đến phòng của Đường Hải Băng, anh mệt đến mức không còn cởi được áo nữa, ngủ cũng không ngủ ngon, lại còn phải theo dõi Ngô Đình Đình, sợ cậu ấy nghĩ quẩn mà làm chuyện gì đó dại dột, buổi chiều nếu không làm giường kê sau khi tỉnh dậy thì anh chưa tỉnh được. Việc đầu tiên mà anh nghĩ sau khi mở mắt ra là sinh nhật của em, anh...”.

Trần Tầm đang nói thì dừng lại, cậu nhìn thấy sắc mặt Phương Hồi tái đi, người cô run lên, ngón tay run rẩy, ngay cả đôi môi cũng run rẩy, miệng mấp máy: “Anh... anh nói gì cơ? Anh ngủ cùng với Đình Đình hả? Hai người ở với nhau rồi hả?”.

“Không phải... Phương Hồi, em nghe anh nói đã, không phải như những gì em nghĩ đâu, không phải đâu!”. Trần Tầm đã ý thức ra được rằng mình đã lỡ lời, cậu vội vàng kéo tay Phương Hồi, mặt mày đỏ rực giải thích.

“Anh buông em ra, buông em ra!”. Phương Hồi khóc và kêu lên.

“Anh không buông! Em phải nghe anh nói cho ra lẽ đã, em không thể được về trong tình trạng như thế này!”. Trần Tầm ôm chặt cô nói.

“Trần Tầm, anh buông tôi ra! Anh đừng chạm vào tôi! Anh đừng ép tôi! Anh hãy để cho tôi yên một lát, tôi xin anh đấy, tôi thực sự không muốn nghe chuyện của anh và cậu ta, cũng không muốn nói chuyện với người vừa từ giường của người khác về! Kinh tởm! Tôi cảm thấy kinh tởm!”. Phương Hồi ra sức giãy giụa nói.

Trần Tầm liền buông tay ra ngay, cậu thẫn thờ nhìn Phương Hồi nói: “Em nói... em nói gì cơ? Em nói anh kinh tởm? Anh yêu em bao năm qua rồi cuối cùng nói anh kinh tởm? M.kiếp, anh đối xử với em như vậy là kinh tởm ư?”

Phương Hồi nhìn xoáy vào Trần Tầm một lúc rồi ôm đầu chạy ra khỏi vườn cây, Trần Tầm rưng rưng nước mắt nhìn cô dần dần biết mất. Chiếc nhẫn được gấp bằng tờ năm hào đã bị vỡ nát, Trần Tầm lấy đà ném luôn nó vào giữa vườn cây rồi quay đầu đi về hướng khác.

76. Q.7 - Chương 13

Cuối cùng Phương Hồi và Trần Tầm vẫn làm lành với nhau.

Ngô Đình Đình đã đích thân ra mặt để giải thích Đường Hải Băng rất không hài lòng với việc bọn họ để Ngô Đình Đình đứng ra hòa giải, cậu cảm thấy cho dù Trần Tầm và Phương Hồi cãi nhau to đến đâu thì cũng không thể kinh khủng bằng chuyện của Bạch Phong. Trong khi vì muốn cho bọn họ làm lành với nhau, chắc chắn Ngô Đình Đình sẽ phải nhớ lại chuyện buồn của mình và lại một lần nữa phải sống trong đau khổ. Trần Tầm cũng cảm thấy ngại, nhưng mặc dù miệng nói cứ mặc kệ Phương Hồi, nhưng trong lòng vẫn muốn sớm giải thích để Phương Hồi khỏi hiểu lầm. Dĩ nhiên là Ngô Đình Đình cũng hiểu, cô cam tâm tình nguyện làm điều gì đó cho Trần Tầm, cô không ngại việc hi sinh vì cậu mà chỉ sợ hi sinh chưa đủ. Báo đáp cũng được, tình nguyện cũng được, tình cảm giữa Ngô Đình Đình và Trần Tầm khó có thể diễn tả bằng lời.

Trần Tầm lưu luyến, Phương Hồi cũng vậy, hai người không còn cãi nhau nữa, không ai muốn nhắc nhiều đến chuyện đó, coi như đã cho qua. Chỉ có điều những gì đã nói ra không thể lấy lại được nữa, những chuyện làm tổn thương người khác, làm mình buồn ít nhiều vẫn để lại những vết sẹo khó liền.

Một trong những di chứng để lại chính là Trần Tầm không muốn ở bên Phương Hồi nữa. Phương Hồi luôn tỏ ra oán trách, còn Trần Tầm cũng không có cách nào để xóa đi ý trách móc của cô, hơn nữa cậu cũng không muốn xóa đi, sợ cuối cùng tất cả lại biến thành cuộc chiến tranh lạnh vô nghĩa, khiến về bình lặng vốn có không còn tồn tại.

Khi những kỉ niệm đẹp trong kí ức và những thay đổi lớn lao trong cuộc sống hiện thực hòa nhập với nhau, trái tim mỗi người chỉ còn lại nỗi buồn không thể an ủi. Thời gian đó, Trần Tầm thường xuyên đi chơi với Vương Thâm Chiêu và Thẩm Hiểu Đường, Thẩm Hiểu Đường gợi ý cùng tìm chỗ nào để làm thêm, tranh thủ năm thứ nhất chương trình học còn nhẹ kiếm ít tiền tiêu vặt. Thực ra trong ba người, người coi trọng việc làm thêm nhất là Vương Thâm Chiêu, cậu thực sự muốn kiếm thêm ít tiền để giảm bớt gánh nặng cho gia đình. Còn Thẩm Hiểu Đường chỉ đơn thuần là thấy tò mò, muốn được như trong truyện tranh Nhật Bản, tìm việc trong cửa hàng bánh ngọt hay cửa hàng đồ ăn nhanh nào đó vừa thú vị vừa kiếm được tiền. Trần Tầm cũng không có việc gì nên đã đi theo, cậu thích cảm giác được vui vẻ cùng bọn họ. Nói một cách chính xác hơn là cảm giác vui vẻ khi được ở bên Thẩm Hiểu Đường, cô luôn đem lại những cảm giác mới lạ, còn Trần Tầm rất vui vì điều đó.

Chỉ tiếc rằng họ đã nhận định sai tình hình, hồi đó chuyện sinh viên đi làm thêm ở Bắc Kinh không phổ biến, đây rầy những người làm thuê còn không tìm được việc, làm gì đến lượt các sinh viên này ngó nghiêng? Ban đầu họ đi khắp các cửa hàng ăn nhanh như KFC, Mc Donald, người ta còn lịch sự cho họ điền bảng biểu, tiếp đó đặt vào chiếc hộp đựng khoảng vài trăm bảng biểu tương tự ở bên cạnh, bảo họ quay về đợi thông báo. Thấy tình hình vậy, Trần Tầm đoán nếu đợi cho đến khi nhận được thông báo thì rất có thể họ đã tốt nghiệp đại học rồi, chính vì thế ba đứa đã chấm dứt ý định đi xin việc ở cửa hàng đồ ăn nhanh của Tây. Sau đó cả ba lại đến cửa hàng ăn bình dân để hỏi, cửa hàng cũng chật hẹp, nhân viên cộng ông chủ chỉ có ba người, ba người mà đứng một chỗ thì không còn chỗ chen chân nữa, lúc đi ra còn phải xếp thành hàng dọc, hồi làm thêm bọn họ cũng thấy buồn cười. Cuối cùng, bọn họ đành phải tìm đến các nhà hàng lân cận, lúc mới bước vào phòng, cô nhân viên còn rất nhiệt tình, vừa nghe nói đến là đi xin việc, mặt liền xị xuống, miễn cưỡng đi gọi ông chủ, vừa đi còn vừa ra sức lườm nguýt. Ông chủ cũng không làm bọn họ cụt hứng ngay, nhìn Thẩm Hiểu Đường nói, cô gái này trông xinh xắn đấy, có thể phục vụ trong quán, nhưng phải làm việc cả ngày, còn cậu thanh niên, cùng lắm là ra sau bếp phục vụ, bê bình gas gì đó. Đang nói chuyện thì có hai nhân viên nam khiêng bình gas đi vào, chiếc áo màu cháo lòng dính bột dầu mỡ, Thẩm Hiểu Đường chỉ nhìn một cái rồi kéo Trần Tầm và Vương Thâm Chiêu ra ngoài. Nhưng Vương Thâm Chiêu nghĩ không thể cứ lang thang như thế này mãi được nữa, không làm được gì thêm mà mất khá nhiều tiền xe bus, thế là cậu quay lại nói chuyện với ông chủ, định ở đây làm thử xem sao.

Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường ngồi bên vệ đường đợi cậu, Thẩm Hiểu Đường xoa chân nói: “Ôi, mệt chết đi được, sao mà sinh viên tìm việc khó thế nhỉ, không biết tốt nghiệp rồi thì sẽ thế nào?”.

“Không phải bọn mình không cố gắng, không phải bọn mình không thực tế, mà là xã hội không cho bọn mình cơ hội, không cho bọn mình mảnh đất rộng rãi để đón nhận mưa gió! Không cho cũng chẳng sao, nhưng quan trọng là lại quay lại nói bọn mình là cây hoa trong nhà kính, sống trong tháp ngà, là thế hệ vô tích sự! Đúng là vô lí thật!”. Trần Tầm thở dài nói.

“Đúng vậy! Sớm muộn rồi sẽ đến ngày bọn mình phải phá tan xiềng xích và tự mở mang đất trời ỳnh, sớm muộn gì thế giới cũng thuộc về mình! Bọn mình không phải là thế hệ vô tích sự, mà là thế hệ dũng cảm! Bọn mình buộc phải sáng tạo ra tương lai bằng phương thức của mình, nhìn thế giới bằng đôi mắt trong sáng hơn, không nhìn sẽ không biết, thế giới thật kì diệu!”. Thẩm Hiểu Đường dang tay ra ôm bầu trời filepos-id="filepos2076144">“Giọng điệu này cậu học của ai vậy, mới cách mấy ngày mà khác hẳn nhỉ!”. Trần Tầm nhìn cô với ánh mắt sững sốt hỏi.

“Lời biện luận trong cuộc thi hùng biện của khoa tớ, bàn về cái được và cái mất trong mô hình tư duy của thế hệ con một trong tương lai lập nghiệp, tớ là bên ủng hộ”. Thẩm Hiểu Đường chớp mắt nói.

“Được đó nhỉ! Sao không báo để tớ đến xem?”.

“Có gì mà xem... cuối cùng bài hùng biện thất bại thảm...”. Thẩm Hiểu Đường cúi đầu xuống nói.

“Sao lại thất bại? Tớ thấy cậu nói hay đấy chứ! Rất trử tình!”.

“Chính vì quá trử tình nên cuối cùng bạn bè tớ mới nói hai câu cuối cùng của tớ không giống hùng biện mà giống cuộc thi ngâm thơ...”.

“Thế cuối cùng cậu nói gì?”.

“Không khí trong lành biết bao, cuộc sống tươi đẹp biết bao, chúng ta hãy tiến về tương lai rạng ngời...”. Thẩm Hiểu Đường nói nhỏ.

Trần Tầm liền bật cười ha ha, Thẩm Hiểu Đường hậm hực gục đầu xuống cánh tay, Trần Tầm ra sức xoa đầu cô nói: “Hiểu Đường, cậu kute quá, đúng là kute quá!”.

Thẩm Hiểu Đường đỏ mặt ngẩng đầu lên, Trần Tầm nhìn vào đôi mắt trong trẻo của cô rồi không cười nữa. Xe cô chạy qua chạy lại như mắc cửi trên đường, giữa thành phố phồn hoa đô hội, Trần Tầm cảm thấy tim mình đập khác hẳn với bình thường.

Đúng là rung động thật rồi.

Tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn đã cắt đứt cái nhìn hai người, Thẩm Hiểu Đường ngượng ngùng quay mặt đi, Trần Tầm luống cuống móc điện thoại ra. Đó là tin nhắn của Phương Hồi, nói lát nữa Tống Ninh mời Lâm Gia Mạt đi ăn, Lâm Gia Mạt cứ bắt cô đi cùng cho bằng được, cô muốn có Trần Tầm đi cùng, như lần trước nói là tạo cơ hội cho bọn họ. Phương Hồi đã từng vô tình nhắc đến giấc mơ mà Lâm Gia Mạt kể cho cô nghe, lúc đó Trần Tầm nói rằng nếu có cơ hội chắc chắn sẽ vun vào cho bọn họ, Phương Hồi đã ghi nhớ chuyện này, một là không muốn Lâm Gia Mạt cứ lang thang mãi một mình, hai là cô cũng muốn ở bên Trần Tầm một lát, đã một thời gian khá dài bọn họ không đi ăn với nhau.

Trần Tầm nhìn điện thoại rồi quay đầu lại nói với Thẩm Hiểu Đường: “Hiểu Đường, tối tớ có chút việc nên phải về trước đã. Nếu đại ca quay lại, cậu nói với đại ca một tiếng nhé”.

“Không ăn cơm với bọn tớ hả? Có chuyện gì vậy?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi với vẻ hơi thất vọng.

“Ừ... chuyện của Tống Ninh, lần sau tớ sẽ mời cậu đi ăn riêng nhé!”. Trần Tầm không nói ra tên Phương Hồi, cậu chưa bao giờ nhắc đến Phương Hồi trước mặt Thẩm Hiểu Đường, có lúc cậu cũng tự hỏi rằng, như thế có phải là cố tình lừa dối hay không, nhưng rồi cậu đã nhanh chóng thuyết phục được mình, một mực cho rằng trước mặt bạn bè, không nhất thiết phải nói đến chuyện người yêu. Nhưng dù thế nào, tự đáy lòng mình, cậu cũng vẫn không muốn để Thẩm Hiểu Đường biết Phương Hồi và dĩ nhiên cũng không muốn để Phương Hồi biết về Thẩm Hiểu Đường.

“Ừ! Tớ muốn ăn món bánh rán nhân đậu sữa!”. Thẩm Hiểu Đường cười rạng rỡ nói.

“Ok!” Trần Tầm vẫy tay rồi chạy sang bên kia đường.

Lúc Trần Tầm về đến trường, đám Phương Hồi đã ngồi trong quán, Tống Ninh cười gọi cậu nói: “Bảo ông đến, ông đến thật à? Biết ngân khố của tôi đang sụt giảm mà còn mò đến ăn trực, thật chẳng hào hiệp gì cả!”.

“Thôi đi ông! Tôi không gọi đại ca đến đã là hào hiệp lắm rồi!”. Trần Tầm giật lấy thực đơn nói: “Gọi cho tôi món thịt hấp cay

“Thế ông không gọi 42 đến được coi là hào hiệp hay không hào hiệp?”. Tống Ninh nháy mắt nói.

“Vớ vẩn!”. Trần Tầm luống cuống trợn mắt nhìn Tống Ninh một cái rồi quay sang nói với cô phục vụ: “Đổi món thịt hấp cay thành món cá hấp cay cho em ạ!”.

“Thôi thôi thôi! Tôi phục rồi!”. Tống Ninh vội ngăn cậu lại nói: “Thịt hầm cay, vẫn là thịt hầm cay nhé!”.

“Hai ông sử dụng ám hiệu gì vậy? Sao nhìn gian xảo thế!” Lâm Gia Mạt hỏi với giọng hồ nghi.

“Bọn tớ đang bàn bạc để tìm cách gả cậu cho ai đó, dĩ nhiên là phải thận trọng rồi! Đây là do bọn tớ có trách nhiệm với cậu, ngộ nhỡ gả cậu cho thằng cha nào không ra gì thì tớ biết ăn nói thế nào với bà con láng giềng!”. Trần Tầm cười giả lả nói.

“Biến đi!”. Lâm Gia Mạt ném tờ giấy ăn sang nói: “Ai cần các cậu phải có trách nhiệm?”.

“Tớ cần, tớ cần được không?”. Tống Ninh tiếp lời: “Trần Tầm, nhiệm vụ khó khăn mà ông giao phó cho tôi, tôi đã chính thức tiếp nhận, chắc chắn tôi sẽ không phụ lòng mong mỏi của mọi người, phát huy tinh thần không sợ khổ, không sợ chết, thề sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!”.

“Ông nói cái gì vậy? Đừng đùa kiểu đó với tôi!”. Lâm Gia Mạt nói với giọng bực mình.

“Thôi thôi, ăn cơm đi đã!”. Phương Hồi cười nói, theo thói quen, cô gấp món cay vào bát Trần Tầm, còn Trần Tầm cũng gấp món không cay cho cô. “Chi cha, coi về ăn ý giữa bọn họ kìa!”. Tống Ninh tặc lưỡi nói: “Đúng là vợ chồng già cả có khác!”.

“Ông cũng có cơ hội đấy, cứ tu hành từ từ với Lâm Gia Mạt, bọn tôi sẽ làm giảng viên miễn phí cho hai người”. Trần Tầm gấp một miếng thịt nói.

“Trần Tầm, ông đừng có lảm điều như thế!”. Lâm Gia Mạt trợn mắt nhìn cậu.

“Gia Mạt, cậu ăn đi!”. Tống Ninh ân cần gấp thức ăn cho cô, Lâm Gia Mạt lườm cậu một cái, gạt thức ăn sang một bên và không động vào.

“Gia Mạt nhà mình cái gì cũng ổn, chỉ có điều tính tình hơi nóng nảy, sau này cậu phải bỏ quá cho!”. Trần Tầm không thèm đếm xỉa tới cô mà nói.

“Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi! Ông yên tâm, tôi cái gì cũng không ổn, chỉ có tính tình là nhẹ nhàng”. Tống Ninh liền tiếp lời.

Phương Hồi nhìn sắc mặt Gia Mạt mỗi lúc một khó coi, không kìm được bèn huých Trần Tầm một cái và nói nhỏ: “Đừng đùa thế...”

“Trần Tầm!”. Lâm Gia Mạt đập bàn đứng phắt dậy: “Cậu ra đây tớ bảo!”. Nói xong cô liền bỏ ra ngoài, Trần Tầm bèn đi ra theo, Phương Hồi thấy hơi lo, vừa cũng định ra ngoài xem thế nào thì bị Tống Ninh kéo lại.

“Không sao đâu, để bọn họ nói chuyện với nhau”. Tống Ninh múc cho Phương Hồi bát canh nói: “Cậu cũng ăn đi, bọn họ ra ngoài, mình tha hồ ăn”.

“Gia Mạt giận thật rồi, Trần Tầm đùa quá trớn quá!”. Phương Hồi cau mày nói.

“Đâu có, tớ thấy hay mà. Những điều Trần Tầm nói chính là điều mà tớ muốn nói, bình thường tính tớ thích trêu chọc, nhưng việc này tớ không bao giờ nói linh tinh. Tớ cũng không giấu nữa, tóm lại là tớ muốn theo đuổi cậu ấy, sớm muộn gì cũng sẽ theo đuổi”. Tống Ninh cũng múc ỉnh một bát canh và nói.

“Nhưng... nhưng Gia Mạt chỉ coi cậu...”. Phương Hồi rụt rè nói.

“Cậu ấy không có tình cảm gì với tớ, tớ biết!”. Tống Ninh trả lời rất thẳng thắn: “Cái đó cũng không sao cả, việc thích cậu ấy và cậu ấy có thích tớ hay không không liên quan gì nhiều với nhau, trừ phi bọn tớ yêu nhau thật thì mới cần quan tâm đến chuyện đó”. “Sao tớ thấy cậu rất giống một người bạn cũ của tớ!”. Phương Hồi cười buồn nói.

“Triệu Diệp hả?”. Tống Ninh đặc ý nhìn về sừng sốt của Phương Hồi rồi nói: “Trần Tầm đã kể hết cho tớ nghe chuyện của các cậu, nhưng tớ muốn nói với cậu rằng tớ không giống Triệu Diệp! Sau khi biết Lâm Gia Mạt thích người khác cậu ấy đã rút lui trước, để giữ lòng tự trọng để tránh bị tổn thương, nhưng tớ không như thế, cậu ấy thích ai là quyền của cậu ấy, tớ thích cậu ấy mới là chuyện của tớ! Tớ sẽ bảo vệ cậu ấy cẩn thận, thế nên tớ cảm thấy mình có thể ngẩng cao đầu đứng trước mặt Gia Mạt. Hơn nữa tớ có nghe kể là Gia Mạt mơ thấy tớ mà. Bất luận là mơ gì thì vẫn chứng tỏ tớ đã để lại thông tin trên vỏ não của cậu ấy!”.

Phương Hồi nhìn Tống Ninh đang tỏ ra rất tự tin và cười rất chân thành: “Cố lên! Tớ mong cậu và Gia Mạt đều được hạnh phúc!”.

“Cảm ơn cậu!”. Tống Ninh cũng đáp lại rất chân thành rằng: “Phương Hồi, cậu là cô bạn rất tốt bụng!”.

Phương Hồi liền bẽn lẽn cúi đầu xuống. “Trần Tầm cũng là một cậu bạn tốt bụng”. Tống Ninh dừng lại một lát rồi nói: “Tuy nhiên... cô bạn tốt bụng và cậu bạn tốt bụng chưa chắc đã có một kết cục đẹp...”.

Phương Hồi liền sững lại, cô chớp mắt liên hồi nhưng không giấu nổi vẻ u buồn, một lát sau, cô mỉm cười gạt đầu nói: “Tớ biết”.

Lâm Gia Mạt và Trần Tầm đi ra ngoài, một người đi trước, một người đi sau, gió thu vờn nhẹ tóc cô, ánh đèn lấp loáng trong sân trường dát lên một lớp sáng màu vàng trên người cô.

Trần Tầm bước đến trước mặt cô hỏi: “Sao vậy? Cậu giận thật à?”.

“Rốt cuộc là cậu có ý gì?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Chẳng có ý gì cả, tớ thấy Tống Ninh được nên muốn vun vào cho bọn cậu thôi! Miếng ngon không nên để lọt vào miệng người ngoài mà!”. Trần Tầm cười nói.

“Tớ yêu ai là việc của tớ, cần gì cậu phải nhúng tay vào? Nhân cư vi bất thiện à?”. Lâm Gia Mạt vẫn nghiêm mặt nói.

“Đừng giả vờ giả vịt nữa, tớ biết hết rồi, thành thật khai báo đi thôi!”. Trần Tầm không hề quan tâm đến vẻ bực bội của cô mà vẫn nửa đùa nửa thật nói.

“Cậu biết cái gì chứ?”. Lâm Gia Mạt nhìn Trần Tầm với vẻ thắc mắc.

“Đêm qua mơ thấy Tống Ninh, một giấc mơ đẹp...”. Trần Tầm cười ranh mãnh, bắt chước giọng cô nói.

Lâm Gia Mạt lạnh lùng nhìn cậu rồi quay mặt đi nói: “Trần Tầm, cậu thấy buồn cười lắm à?”.

“Không buồn cười, không buồn cười!”. Trần Tầm vội nghiêm mặt nói: “Tớ không có ý đó, chỉ có điều muốn giúp các cậu phá vỡ sự ngại ngùng ban đầu thôi”.

“Tớ kể cho cậu nghe chuyện còn buồn cười hơn”. Lâm Gia Mạt quay lưng về phía cậu nhún vai, dường như hít một hơi thật sâu nói: “Đúng là tớ đã nằm mơ, cũng là một giấc mơ đẹp, trong mơ tớ còn ôm người khác nữa, và người đó...”.

“Là cậu”. Lâm Gia Mạt từ từ quay sang Trần Tầm, cô nhìn thẳng vào mắt Trần Tầm, nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ thắc mắc. Trần Tầm im bặt nhìn cô, một hồi lâu mới lắp bắp nói: “Cậu... cậu đừng trêu tớ...”.

“Tớ không đùa đâu”. Lâm Gia Mạt chùng vai xuống, trong tích tắc đó nhìn cô yếu đuối hẳn đi.

“Tại sao?”. Trần Tầm chớp mắt hỏi.

“Tớ không biết...”

“Phương Hồi...”.

“Tớ không kể với cậu ấy”.

“Tớ...”.

“Tớ không bắt cậu làm gì cả, mà chỉ nói với cậu vậy thôi, yên tâm, tớ không còn sức để theo đuổi cậu như theo đuổi Tô Khải ngày trước đâu”. Lâm Gia Mạt ngẩng đầu lên nói rất dứt khoát.

“Cậu thích tớ à?”. Trần Tầm quay mặt sang hỏi.

“Cậu thích Phương Hồi không?”. Lâm Gia Mạt cũng nghiêng mặt sang hỏi.

“Cậu biết tình cảm của tớ dành cho cậu ấy là thế nào mà”. Trần Tầm chăm chú nói.

“Tớ biết, là tình cảm khi ăn cơm tự giác gấp thức ăn cho cậu ấy, là tình cảm trước khi đi ngủ muốn nhắn cho cậu ấy cái tin, là tình cảm lúc nào cũng cho rằng buộc phải tồn tại, tuy nhiên đó không phải là tình yêu”. Lâm Gia Mạt nháy mắt, như đang nhìn thấu tim Trần Tầm và nói.

“Đừng nói linh tinh!”. Trần Tầm bực bội né tránh ánh mắt của cô.

“Tớ không nói linh tinh đâu, bất luận tớ thích hay không thích cậu thì có một điểm không thể thay đổi, đó chính là tớ hiểu cậu, tớ hiểu nhất cậu!”. Lâm Gia Mạt mỉm cười nói.

“Gia Mạt, như thế không hay đâu”. Trần Tầm lắc đầu nói.

“Cậu không muốn biết tại sao tớ nói đây không phải là tình yêu hay không?”. Lâm Gia Mạt hất cằm lên, nhìn nét mặt Trần Tầm đang có sự thay đổi rất kín đáo.

“Đó là

“Không phải!”. Lâm Gia Mạt ngắt lời Trần Tầm, cười buồn và bình thản nói: “Là vì cậu đã gặp Thẩm Hiểu Đường, thế nên tình cảm giữa cậu và Phương Hồi không phải là tình yêu nữa”.

77. Q.8 - Chương 1

Cuộc nói chuyện mập mờ giữa Trần Tầm và Lâm Gia Mạt khiến Trần Tầm thực sự cảm nhận được nỗi sợ hãi mơ hồ ẩn giấu trong đáy lòng, nhưng đến cùng với đó không phải là sự hưng phấn đáng ra phải có, mà là cảm giác đau nhói.

Trần Tầm nói có lẽ là do ngay từ đầu cậu đã linh cảm được kết quả về sau, nhưng cậu không tỉnh ngộ, cuối cùng khiến phần mềm yếu nhất trong tâm hồn thực sự cảm nhận được nỗi đau bị chia tách.

Vì những câu nói của Lâm Gia Mạt mà Trần Tầm đã phải cố gắng giữ khoảng cách với Thẩm Hiểu Đường, chỉ có điều trái tim đã hé cửa nên rất khó né tránh, chẳng mấy chốc mà Thẩm Hiểu Đường đã chiếm được một vị trí trong trái tim Trần Tầm, thế nên khi cô gái dễ thương đó vẫy tay gọi cậu, cậu vẫn không thể kìm được mà bước tới.

Hôm đó là dịp đoàn trường tổ chức hoạt động, Thẩm Hiểu Đường kéo Vương Thâm Chiêu đi loanh quanh trong đám đông, nét mặt lộ rõ vẻ ngần ngại. Trần Tầm đã nhìn thấy từ xa, trong lòng cũng thấy hơi khó chịu, bèn bước đến vỗ nhẹ vào vai cô nói: “Hê! Đăng kí gì vậy?”.

Ngoảnh đầu lại nhìn thấy Trần Tầm, nét mặt Thẩm Hiểu Đường rạng rỡ hẳn lên, cô cười rồi nói: “Tớ đang băn khoăn không biết nên đăng kí nhóm nhạc cụ hay nhóm kịch nói!”. Sau đó lại sực nhớ ra điều gì, mặt cô lại xì xuống nói: “Tối qua tớ nhận tin cho cậu, không phải cậu nói là không có thời gian đến đó sao?”.

“Tớ vừa mới xong việc”. Trần Tầm nhìn cô, cảm thấy ấm lòng hẳn lên, “đưa tớ xem xem nào”.

Trần Tầm đưa tay đón lấy tờ giấy giới thiệu trên tay Thẩm Hiểu Đường, xem một lúc rồi nói: “Cậu đăng kí nhóm kịch nói, tớ đăng kí nhóm nhạc cụ, hôm nào cậu chán thì sang bên nhóm tớ chơi!”.

“Ừ! Vừa nãy cậu ấy cứ lôi tớ đi bắt đăng kí nhóm kịch nói, đàn ông con trai đóng cái quái gì!”. Vương Thâm Chiêu thở phào rồi nói: “Thôi cứ thế nhé, tớ phải đi làm thêm đây, hai cậu cứ đi xem đi!”.

“Tớ thèm vào đi loanh quanh với cậu ta!”. Thẩm Hiểu Đường “xí” một tiếng và nói.

Trần Tầm liền cười: “Đại ca cứ đi đi! Tớ đến mang ít thịt rán về cho em là được!”.

Vương Thâm Chiêu gật đầu rồi đi, Thẩm Hiểu Đường vẫn trề môi nói: “Lúc nào cũng chỉ thích ăn”.

“Tớ gây gỗ gì mà cậu bức hả?”. Trần Tầm hỏi cô với vẻ rất hào hứng.

“Đâu có!”. Thẩm Hiểu Đường đan hai bàn tay vào nhau nói.

“Nếu không có thì lát nữa bọn mình lên phòng tự học nhé! Sau đó đi ăn cùng nhau!”. Thấy cô cười cười, Trần Tầm cũng vui hẳn lên, rồi cậu lại nói tiếp: “Sau đó tớ sẽ mời cậu ăn kem!”.

“Cậu hứa rồi đấy nhé! Ok!” Thẩm Hiểu Đường không còn tỏ ra giận dỗi gì nữa mà vui vẻ bước đi trước.

Hai đứa đến phòng tự học trước, tìm một góc yên tĩnh rồi đặt hai cuốn sách tiếng Anh lên để chiếm chỗ, sau đó đến nhà ăn ăn cơm, rồi lại quay về phòng tự học vừa đọc sách vừa nói chuyện. Lúc viết từ mới, điện thoại của Trần Tầm liền đổ chuông, cậu cau mày nhấc máy rồi đi ra ngoài, một lát sau lại vội vã quay lại.

“Sao vậy? Lại có chuyện gì à?”. Thẩm Hiểu Đường thắc mắc.

“Ừ, chyun nghiêm trọng lắm”. Trần Tầm thở dài nói.

Thẩm Hiểu Đường vội kéo cậu lại hỏi: “Có chuyện gì vậy? Cậu đừng làm tớ sợ!”.

“Gì mà cậu phải cuống lên như vậy? Lo cho tớ à?”. Thấy cô như vậy, Trần Tầm rất phấn khởi, không kìm được bèn trêu.

“Đừng có mà tưởng bở!”. Thẩm Hiểu Đường đỏ mặt giận dỗi nói.

“Tớ nói thật đấy, bạn chơi thân của tớ hồi nhỏ xảy ra chút việc. Cậu có mang theo tiền không, cho tớ vay một ít, tớ cần gấp”. Trần Tầm không cười nữa mà nói với vẻ mặt rầu rĩ.

“Tớ không mang nhiều, ở phòng có một ít, hơn 100 tệ có đủ không?”. Thẩm Hiểu Đường lục túi nói.

“Không đủ... tớ cũng chỉ có 100 tệ”. Trần Tầm lắc đầu nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Cần bao nhiêu tiền? Tớ có thể vay tạm của mọi người trong phòng”。“Không cần đâu, nếu cần vay thì tớ sẽ đi vay, chắc chắn không thể vay tiền của đại ca được, gã Tống Ninh chắc 10 tệ cũng chẳng có, Cao Thượng thì kẹt xỉ... Quảng Cường chắc là có! Tớ đi vay cậu ta vậy!”. Trần Tầm liền đứng dậy nói: “Người yêu của bạn tớ, cả hai đều là bạn thân của tớ hồi nhỏ... có bầu. Phá thai cũng phải 700, 800 tệ mới đủ nhỉ? Thôi tớ đi vay tiền đây, tối mang đến cho bọn họ, không ngồi học với cậu được nữa!”.

“Ừ...”. Vừa nghe đến từ có bầu, Thẩm Hiểu Đường liền hít một hơi thật sâu và gật đầu nói: “Có việc gì nhớ gọi điện cho tớ nhé!”.

Trần Tầm vay mượn mấy nơi mới góp được 400 tệ, đến gặp bọn họ ở dưới sân nhà Dương Tình nằm ở Đức Ngoại. Ngô Đình Đình đã đến trước, cô ôm Dương Tình, Dương Tình thì sụt sịt khóc, Tôn Đào đứng một bên, cau có hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác.

“Sao bắt cần thế? Không phải lúc nào cũng bẻm mép là tay trái thử que, tay phải đặt vòng, hai tay tay nào cũng phải mạnh đó sao?”. Trần Tầm nhìn Dương Tình nói với vẻ trách móc.

“Ông tưởng tôi thích thế lắm hả? Bọn tôi coi bộ phim Sắc tức thị không, muốn bắt chước trong đó nhưng lại dễ xảy ra sai sót... Tại ông hết! Đợt 1-10 không đi chơi với bọn tôi! Nếu không chưa chắc đã dễ xảy ra chuyện này!”. Tôn Đào rầu rĩ nói.

“Haizz! Đúng là mất mùa đổ tại thiên tai! Chuyện này làm sao đổ tội được cho tôi! Tôi chỉ mang đến được 400 tệ, chắc là không đủ”. Trần Tầm móc tiền ra đưa cho cậu ta nói: “Ông còn bao nhiêu?”.

“M.kiếp, tôi chẳng còn xu nào cả, tiền của tôi và Dương Tình dồn hết vào quầy hàng ở vườn bách thú rồi, giờ đã thu hồi được vốn đâu! Hải Băng đi công tác rồi, đợt vừa rồi Đình Đình đã đưa hết tiền cho ông Bạch Phong... m.kiếp, đen thật!”. Tôn Đào hậm hực vứt mẫu thuốc lá xuống đất nói.

“Cần khoảng bao nhiêu?”.

“Riêng thử thai, xét nghiệm nước tiểu, xét nghiệm máu, siêu âm cộng với thuốc tiêu viêm đã là 180 tệ, bọn bệnh viện làm ăn vớ vẩn thật, cái gì cũng đắt dã man! không biết phải tốn bao nhiêu nữa, tôi đoán kiểu gì cũng phải lên đến tiền nghìn”. Tôn Đào xoa tay nói: “Haizz, không phải nhà Phương Hồi rất giàu đó sao? Có vay cậu ấy một ít được không?”.

“Phương Hồi...”. Trần Tầm ngập ngừng một lát rồi nói: “Tôi không muốn vay tiền cậu ấy, ông cố gắng kiếm cho đủ rồi tôi nghĩ cách sau!”.

“Hai người sao vậy? Không phải lần trước sau khi Đình Đình giải thích, mọi việc đã ổn rồi đó sao? Cậu ấy vẫn chưa chịu à?”. Tôn Đào thắc mắc.

“Không phải, tại tôi chưa chịu...”. Trần Tầm ngẩng đầu lên đáp với vẻ mông lung: “Thôi, không nói chuyện này nữa. Ông đỡ Dương Tình đi, tôi vừa đến là cậu ấy khóc, lâu lắm rồi còn gì?”.

“Haizz, giờ tôi đâu dám nói chuyện với cô ấy đâu. Ông cũng biết đấy, cô ấy nhát gan từ nhỏ, lại sợ đau, lần này cô ấy hận tôi chết đi được...”. Tôn Đào cúi đầu xuống nói: “Thật sự cô ấy yêu tôi cũng khổ”.

Trần Tầm liền vỗ vai cậu bạn rồi khoác vai cậu ta đến chỗ Dương Tình, Dương Tình trợn mắt nhìn Tôn Đào rồi giận dỗi quay lưng đi, ngồi xuống bậc đá bên cạnh.

Tôn Đào vội kéo cô lên nói: “Em đừng ngồi ở đó! Lạnh lắm! Ôm thì làm sao?”.

“Giờ anh mới biết quan tâm đến tôi, trước đó thì làm gì? Lúc làm thì chỉ biết mình, xảy ra chuyện mới cuống lên thì làm cái đếch gì?”. Dương Tình hậm hực khóc nói: “Ôm thì đã sao? Đơn giản thôi! Đàng nào cũng dễ sảy thai, đỡ phải mất mấy trăm tệ đi bệnh viện!”.

Tôn Đào ngượng ngùng đứng sang một bên, Ngô Đình Đình liền lắc đầu với cậu ta, rồi cô bước lên đỡ Dương Tình dậy nói: “Bây giờ giận dỗi cũng chẳng giải quyết được gì, cậu ngồi thế này không tốt cho sức khỏe đâu. Cậu tưởng thích sảy thai là sảy được ngay à, nếu dễ sảy thai thành nếp thì mệt lắm đấy! Đừng làm khổ mình nữa!”.

“Thế cậu bảo phải làm sao bây giờ? Hay là uống thuốc, rẻ hơn chút”. Dương Tình sứt sứt nói.

“Không được! Bỏ thai bằng thuốc cậu có làm được không? Nhỡ ra máu nhiều thì làm sao? Thai không ra hết được thì làm sao? Cậu đừng nghĩ quẩn nữa, bọn mình đông người mà, kiểu gì cũng tìm được cách!”.

“Đúng vậy đó! Tôn Đào, định hôm nào vào viện hả?”. Trần Tầm hỏi.

“Đang phải tiêu viêm, ít nhất ba ngày, chắc phải hẹn đến thứ ba tuần sau”. Tôn Đào đếm ngày đáp.

“Thế thì được, ông đừng sốt một, về tôi sẽ nghĩ cách thêm”. Trần Tầm gật đầu nói.

“Ừ, tớ cũng sẽ giúp, hai cậu cứ yên tâm đi, thực ra cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng đâu!”. Ngô Đình Đình an ủi.

Trần Tầm về trường, tối đến Ngô Đình Đình ở lại nhà Dương Tình với cô. Trước khi Trần Tầm về, Dương Tình bèn kéo cậu lại, mắt đỏ hoe nói: “Cảm ơn cậu...”.

Trần Tầm cũng thấy thương bạn, dưới ánh trăng, khuôn mặt tiều tụy của Dương Tình trái hẳn với hình ảnh cô bạn thích đùa hân hân sâu trong kí ức cậu, cậu nhìn Tôn Đào đang đứng rầu rĩ bên cạnh rồi lại nhìn Ngô Đình Đình như vừa già từ quá khứ, làm lại cuộc đời, đột nhiên cậu có cảm giác rằng, đúng là bọn họ đã trưởng thành, dần dần rẽ vào những ngã đường rất xa nhau.

Về đến trường, Trần Tầm vẫn không đi vay tiền Phương Hồi, cậu tìm Thẩm Hiểu Đường và kể cho cô nghe tỉ mỉ chuyện của bọn họ hồi nhỏ. Thẩm Hiểu Đường rất xúc động, móc hết số tiền mang theo trong người ra, nói là nhất định phải giúp bọn họ.

Thứ ba Trần Tầm trốn học, đám Ngô Đình Đình đã đợi trước cổng bệnh viện từ sớm, Tôn Đào lo cho Dương Tình, chạy qua chạy lại lấy sổ xếp hàng. Dương Tình không nói với cậu câu nào mà thần thờ đứng bên cạnh.

Trần Tầm đã có kinh nghiệm vào phòng khám, cậu và Tôn Đào đứng ngoài cửa, Ngô Đình Đình đưa Dương Tình vào khám, lúc điền hồ sơ Dương Tình bịa ra một cái tên, có lẽ bác sĩ cũng đã quen với việc này từ lâu nên không để ý gì.

Lúc bác sĩ hỏi có dùng thuốc mê hay không Dương Tình liền ngần ngại một lúc, dùng loại thuốc đó sẽ phải mất 150 tệ, trong khi trong tay bọn họ bây giờ cũng không còn bao nhiêu tiền.

Dương Tình liền run rẩy hỏi: “Bác sĩ ơi có đau lắm không ạ?”.

Vị bác sĩ liền liếc cô một cái rồi nói: “Xéo đi một miếng thịt trên người không đau sao? Lần đầu tiên phá thai phải mở tử cung, chắc chắn là đau, đã có gan làm chuyện đó thì phải có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần mới đúng!”.

Dương Tình xấu hổ mặt tái nhợt, Ngô Đình Đình liền đáp rất dứt khoát: “Có dùng ạ! Bác sĩ kê đi ạ!”.

Chỉ một mình Dương Tình được vào phòng phẫu thuật trong cùng, cô khúm núm nghe theo lời nhắc nhở của cô y tá mặc quần áo và đi dép vào, Ngô Đình Đình đứng ngoài nhìn không rõ, chỉ thấy nét mặt cô vô cùng tội nghiệp. Một lát sau, Dương Tình từ trong đi ra, đôi chân cô đi không vững mà cứ dạng ra. Hai người phụ nữ ngồi ở ghế đều nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm, Ngô Đình Đình vội bước đến đỡ bạn.

Ngô Đình Đình liền hỏi nhỏ: “Cậu đi được không?”.

Dương Tình nghiêng răng nói được, nhưng nước mắt đã lăn dài xuống gò má. Ngô Đình Đình nhìn mà thấy xót xa, mắt cũng đỏ hoe.

Ra khỏi cửa phòng khám phụ khoa, Trần Tầm và Tôn Đào liền bước đến, Tôn Đào vội khoác cho Dương Tình một chiếc áo nhưng Dương Tình không hề để mắt đến cậu. Nét mặt đứa nào cũng nặng nề, ra cổng liền bàn nhau xem về thể nào, nhưng sau khi nộp tiền phẫu thuật, tiền thuốc mê, tiền thuốc, trong tay bọn họ chỉ còn lại 10 tệ, ngay cả tiền đi taxi cũng không đủ nên đành phải đi xe bus về.

Xe bus rất đông người, không có chỗ ngồi, bọn họ đành phải đứng, ngay cả chỗ dựa tốt cũng không có. Tôn Đào nhìn ánh mắt vô hồn của Dương Tình, trong lòng vô cùng buồn bã. Đột nhiên cậu chen vào cạnh một chiếc ghế, mắt đỏ hoe nói: “Bạn cháu bị ốm, cô ấy không thể đứng được. Cô bác anh chị nào tốt bụng

nhường cho bạn ấy chỗ ngồi được không ạ? Cháu cảm ơn mọi người, phiền mọi người nhường cho cô ấy một ghế!”.

Nói xong những điều này, Tôn Đào và Dương Tình đều bật khóc, bên cạnh có một người phụ nữ trung niên đã đứng dậy, Tôn Đào vội cúi xuống cảm ơn và đỡ Dương Tình ngồi xuống đó.

Trần Tầm, Ngô Đình Đình nhìn mà vô cùng xót xa, Ngô Đình Đình cầm chặt tay nắm trên xe bus nhưng vẫn không kìm được nước mắt. Trần Tầm liền vỗ nhẹ vào lưng cô, cô mới bình tĩnh được đôi chút.

Mấy đứa liền đưa Dương Tình về nhà, vừa nằm xuống giường, cô liền lên tiếng: “Tôn Đào, bọn mình chia tay thôi”.

Cả bọn đều sững lại, Tôn Đào cũng sững sờ, nhưng sau đó liền coi như không nghe thấy gì và nói: “Anh đi đun sữa cho em nhé”.

“Tôn Đào, em không nói đùa đâu, bọn mình chia tay thôi”. Dương Tình nức nở nói.

“Trong tủ lạnh vẫn còn sữa chứ?”.

“Em nói là chia tay mà!”. Dương Tình hét lên: “Tôn Đào, bọn mình không thể ở bên nhau được nữa! Không thể yêu nhau được nữa! Lúc đầu em muốn được sống bên anh suốt đời, anh không xông xáo bằng Hải Bằng, không thông minh bằng Trần Tầm, điều này không sao cả, em cũng không đòi hỏi anh phải kiếm được nhiều tiền, giàu có, mà chỉ mong bọn mình được sống một cuộc sống bình yên. Bất luận mẹ em nói anh là người vô tích sự thế nào em đều không quan tâm. Nhưng đến giờ thì em phát hiện ra rằng không được, chắc chắn là không thể được! Hiện thực quá tàn nhẫn, em mang trong mình đứa con của anh mà anh không có cả tiền để phá bỏ, làm sao em có thể sống tiếp với anh được? Thế gian này có tình yêu thôi thì chưa thể đủ, kể cả bọn mình không mơ giàu sang phú quý thì cũng phải có cái để sống chứ? Nhưng Tôn Đào ạ, ngay cả bản thân anh cũng không nuôi nổi thì làm sao nuôi được em? Nuôi được gia đình? Thôi, tình yêu là thứ quá xa xỉ, bọn mình không thể đùa giỡn với nó được”.

Tôn Đào sứt sứt bước đến, cậu nắm tay Dương Tình nói: “Tình Tình à, anh biết anh là thằng đàn ông vô tích sự, không muốn cố gắng nhưng luôn mơ mình sẽ phát tài. Em đòi anh pizza mà anh tiếc tiền không đưa em đi ăn, nhưng vì lòng sĩ diện mà anh lại đi ăn uống linh đình với người khác, lại còn nói dối em là bọn họ mời. Anh còn thường xuyên dối tiền lẻ lấy tiền chẵn ở trong túi em, nhưng em... vì anh mà em phải phá thai, còn anh thì chỉ đưa em về nhà bằng xe bus, m. kiếp, anh không phải là thằng đàn ông nữa! Tình Tình, lỗi tại anh, em muốn đánh, chửi hay bỏ anh đều được, anh không trách em. Nhưng anh yêu em, em hãy đợi anh, đợi đến khi anh chơi được với tình yêu, chắc chắn anh sẽ quay lại tìm em! Chắc chắn anh sẽ không bỏ rơi em? Giờ em hãy cho anh làm một việc gì đó cuối cùng cho em được không? Để anh đun sữa nóng cho em rồi bọn mình chia tay, người em đang rất yếu, phải tắm bổ mới được...”.

Dương Tình gục đầu xuống chần chốc nức nở, Tôn Đào đứng dậy đi vào bếp, Trần Tầm muốn đi theo nhưng cậu ta liền khua tay. Ngô Đình Đình ngồi xuống ôm chặt Dương Tình, hai đứa không nói gì mà chỉ khóc.

Đun sữa xong Tôn Đào liền về, tối đến Ngô Đình Đình còn ở lại với Dương Tình, thấy Dương Tình đã bình tĩnh hơn, Trần Tầm cũng về trường.

Trên đường đi, tiếng lá khô rơi xào xạc càng khiến những ngày cuối thu buồn tẻ hơn, Trần Tầm ngẩng đầu lên, nhìn đường dây điện đầy dây quạ đen mà trong lòng vô cùng chán chường. Đột nhiên cậu rất muốn gặp Thẩm Hiểu Đường, chỉ mong được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô ngay lập tức. Vừa bước vào cổng trường, Trần Tầm liền gọi điện thoại cho Thẩm Hiểu Đường, cậu chạy đến dưới sân khu kí túc cô đang ở, mãi cho đến khi nhìn thấy bóng cô, cậu mới cảm thấy trong lòng nhẹ đi được đôi chút.

Hai đứa đi dạo quanh tường rào của trường, Trần Tầm kể hết cho cô nghe chuyện ban ngày rồi than thở: “Không thể ngờ bọn họ lại như vậy, cậu không biết chứ ngày trước bọn họ thân nhau lắm, từ nhỏ đã bám riết với nhau, tớ tưởng rằng chắc chắn bọn họ sẽ đến được với nhau... Nhưng Dương Tình nói cũng đúng, bọn họ chỉ sống lang bạt cho qua ngày đoạn tháng chứ không phải sống một cuộc sống thực sự. Nếu muốn gắn bó với nhau mãi thì không thể chỉ có mỗi tình yêu là đủ, phải chín chắn, mạnh mẽ hơn mới được”.

“Lớn lên rồi nên không thể giống như hồi còn nhỏ được, có ai tránh được sự trưởng thành đâu, người cao lên, bước chân cũng dài hơn, không thể loay hoay mãi trong khoảng trời cũ được, ngẩng đầu lên bước đi,

có khi đường lại rộng hơn, cậu có nghĩ thế không?”.

Trần Tầm ngược mắt lên, nhìn Thẩm Hiểu Đường đi đằng trước đang ngoái đầu lại nhìn cậu cười, cậu liền gật đầu, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

78. Q.8 - Chương 2

Mùa đông năm đó, kí túc xá nữ nổi lên trò chơi “Tiên bút”. Trước hết là đặt một tờ giấy ở trước mặt, bên trên viết “phải”, “không phải” và chữ số Arap và chữ cái tiếng Anh, hai người cùng nắm chặt một cây bút, sau đó cùng mời “Tiên bút ra”, lúc đó cây bút sẽ tự quay, sau đó bạn có thể hỏi, cây bút sẽ tự động khoanh tròn trên giấy, dùng chữ đơn giản là phải, không phải hoặc chữ cái, chữ số đơn giản để giải đáp thắc mắc cho người cần hỏi. Trò chơi này đem lại cảm giác thần bí, các sinh viên nữ thích chơi là vì nó mới lạ, vì đều là người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, nên cũng không ai coi nó là thật.

Những khi Trần Tầm không đến tìm Phương Hồi, thì cô hầu như luôn ở lì trong phòng. Bởi vậy Phương Hồi cũng tham gia vào trò chơi này. Đang chơi thì Lí Kỳ liền nắm tay cô, ngăn ngừa một lát rồi nói: “Cậu có thể hỏi chuyện Trần Tầm, tớ sẽ không kể cho Lưu Vân Vi và mọi người đâu”.

Phương Hồi liền ngại ngần gật đầu, bắt giác nắm chặt tay Lí Kỳ hơn.

Vì là người rất hiếu kì, nên Lưu Vân Vi đã tìm hiểu ra được rằng cô bạn hay chuyện trò với Trần Tầm đó là Thẩm Hiểu Đường. Cô không như Phương Hồi ngày ngày chỉ loanh quanh trong phòng, thỉnh thoảng cô cũng gặp Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường, lần nào gặp đều báo cáo tỉ mỉ với Phương Hồi. Tuy nhiên Lưu Vân Vi không biết rằng thực ra Phương Hồi không hề muốn nghe chuyện của bọn họ, cô muốn giữ tinh thần AQ hơn, một mình gìn giữ tình yêu mong manh đó. Có lúc bạn bè trong phòng Phương Hồi nói chuyện với nhau cũng thấy bất bình thay cho cô, bảo cô đi nói rõ mọi chuyện với Trần Tầm. Nhưng cô vẫn không chịu lên tiếng, cô yêu Trần Tầm, yêu vô cùng, yêu đến mức khi tình yêu đã sắp lụi tàn, cũng không muốn chủ động kết thúc.

“Bắt đầu chứ?”. Lí Kỳ hỏi Phương Hồi đã nghĩ đi tận đâu tận đâu.

“Ừ”. Phương Hồi tĩnh tâm lại, cùng Lí Kỳ đọc câu thần chú nực cười đó. Sau khi bút quay, Lí Kỳ đã hỏi rất nhiều câu hỏi, nào là ở đại học có bạn trai hay không, chữ cái đầu tiên của tên bạn trai là gì, sẽ gặp sau bao lâu... Còn Phương Hồi thì liên tục vẽ các vòng tròn linh tinh xuống giấy bằng ngón tay run rẩy và không hỏi câu nào. Sau đó Lí Kỳ không nghĩ ra được câu hỏi gì nữa, cô nhìn Phương Hồi và ra hiệu mau hỏi chuyện về Trần Tầm, Phương Hồi ngập ngừng một lát rồi hỏi: “Xin hỏi trong lòng Trần Tầm đang thích ai ạ?”

Chiếc bút bị giữa hai tay liền xoay tròn, xuyên qua chữ F rồi cuối cùng xoay tròn ở chữ S, nhìn vòng tròn đó, một hồi lâu Phương Hồi không nói được câu nào, Lí Kỳ lại đọc thêm một hồi thần chú mời Tiên bút đi.

“Chuẩn thật đấy! Vừa nãy tớ không hề động! Tớ cứ cảm giác như cậu đang kéo tay tớ!”. Lí Kỳ cũng là lần đầu tiên chơi trò này nên rất hào hứng.

“Ừ tớ kéo cậu đi rất mạnh”. Phương Hồi cúi đầu xuống, thực ra cô cũng biết rốt cuộc là mình có kéo hay không, chỉ có điều nói như vậy có thể giảm bớt “ý trời”.

“Hà? Vậy hả? Nếu kéo thì không chuẩn đâu”. Lí Kỳ hiểu được suy nghĩ của cô nên lựa lời nói theo ý cô.

“Nghe bọn họ nói hay nhưng thực ra cũng chẳng có gì”. Phương Hồi liền đứng dậy nói: “Tớ sang phòng Gia Mạt chơi đây”.

“Ừ. Phương Hồi, tớ nghĩ cậu nên nói chuyện cho rõ ràng với Trần Tầm”. Lí Kỳ khuyên bạn.

Phương Hồi sang tìm Lâm Gia Mạt, nhưng cô không có trong phòng, bạn bè cùng phòng nói Tống Ninh hẹn Lâm Gia Mạt ra ngoài, vừa nói bọn họ còn gợi ý hỏi Phương Hồi, rốt cuộc hai người có quan hệ gì, liệu có phát triển thành người yêu của nhau hay không.

Phương Hồi lắc đầu đi ra, cô thực sự không biết bọn họ đã yêu nhau hay chưa, mặc dù học cùng trường với Lâm Gia Mạt, nhưng bọn họ đã không còn ở bên nhau hàng ngày như thời cấp ba nữa. Lâm Gia Mạt tham gia hội sinh viên của khoa, bình thường rất bận rộn, thỉnh thoảng đi ăn cùng nhau, gần như một nửa

số người gặp ở đường đều chào cô, còn Phương Hồi thì chỉ quen sơ sơ với bạn bè cùng lớp. Phương Hồi lẻ loi loanh quanh trong trường và cảm thấy vô cùng hụt hẫng, cô có cảm giác rằng lời hứa mãi mãi không bao giờ xa nhau của bọn họ khi tốt nghiệp đã trở thành cột mốc để họ tỏa đi bốn phương tám hướng, chỉ có mình cô còn ngỡ ngàng cố thủ ở đó và không chịu rời đi.

Theo như cách nói hiện tại thì Phương Hồi không tiến cùng thời đại và ở thời điểm đó, cô chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch yêu quá dại khờ.

Không có việc gì để làm nên Phương Hồi đã vào phòng máy để check email, đúng là không nằm ngoài dự đoán, trong mấy lá thư, nổi bật nhất là tên của Kiều Nhiên. Sau khi sang Anh, tuần nào Kiều Nhiên cũng viết cho Phương Hồi một lá thư, trong thư cũng không viết gì nhiều, cùng lắm là hỏi thăm cộng với viết sơ qua về tình hình của mình, thỉnh thoảng còn gửi kèm một hai tấm ảnh. Lần nào câu cuối cùng trong thư cậu đều hỏi: “Mọi chuyện của cậu có ổn không? Chúc cậu mọi điều tốt lành và mong sớm nhận được hồi âm của cậu”. Phương Hồi thường viết về những chuyện xảy ra trong trường, cũng thường nhắc đến Trần Tầm và Lâm Gia Mạt, nhưng lần này, khi đọc đến câu “Mọi chuyện của cậu có ổn không? Chúc cậu mọi điều tốt lành và mong sớm nhận được hồi âm của cậu”, Phương Hồi chỉ đánh được chữ “ổn” rồi không thể viết thêm được gì nữa, cô gục xuống bàn phím và khóc nức nở.

Cô không ổn, không gì tệ hơn thời điểm này.

Tổng Ninh hẹn Lâm Gia Mạt đi ăn cơm riêng, lí do của cậu rất kì cục, thời tiết đã chuyển lạnh, cùng đi ăn bữa cơm cho ấm lòng, để tăng thêm nhiệt độ cho tình cảm.

Hai người gọi một nồi lẩu nhỏ, dưới tác dụng của cồn, nước canh sôi sùng sục. Tổng Ninh nhìn Lâm Gia Mạt đang gấp miếng tiết mà không hề tỏ ra ngại ngùng bèn cười nói: “Tớ thích vẻ đẹp hùng hổ, bất chấp tất cả của cậu”.

“Cảm ơn! Người đẹp dù bất chấp đến đâu cũng vẫn là người đẹp! Tớ khá thích những chàng Đông Gioăng luôn coi trọng bản thân”. Lâm Gia Mạt phồng má thối cho hết nóng nói.

“Có phải tớ đã làm cậu thất vọng không?”.

“Khá thất vọng”. Lâm Gia Mạt trả lời thành thật.

“Thế tớ mời cậu ăn cơm, cậu nhận lời vui vẻ thế để làm gì?”. Tổng Ninh giả vờ nói với vẻ đau đớn. “Không ăn thì thiệt thòi, hơn nữa tớ cũng không biết cách từ chối, trước đây có bài học đau đớn rồi”.

“Cậu có biết rằng cậu làm như vậy tức là gieo rắc cho tớ hi vọng rồi không?”.

“Vậy hả? Thế thì để tớ rút về”. Lâm Gia Mạt lại vớt một miếng tiết lên nói.

“Thật hả?”. Tổng Ninh khoanh tay lên với vẻ rất hào hứng.

“Thật, cậu cười kinh tởm thế làm gì?”. Lâm Gia Mạt chăm chú gật đầu.

“Thế tại sao cậu lại mơ thấy tớ? Sigmund Freud nói đó là do sự thể hiện của tiềm thức con người”. Tổng Ninh cúi về đằng trước và nói với vẻ bí ẩn.

Lâm Gia Mạt liền bỏ đũa xuống, nhếch mép lên cười nói: “Freud nói không sai, nhưng cậu nói sai, người mà tớ mơ thấy không phải là cậu”.

“Cậu nói thế có nghĩa là sao?”. Tổng Ninh không cười nữa mà nói với vẻ nghiêm túc.

“Đúng vậy, tớ đã nằm mơ và cũng đã kể cho Phương Hồi, sau đó cậu kể cho Trần Tầm, Trần Tầm lại kể cho cậu”. Lâm Gia Mạt ngồi thẳng người lên nói: “Nhưng tớ đã nói dối cậu ấy, người mà tớ mơ thấy không phải là cậu mà là Trần Tầm”.

Lâm Gia Mạt nói xong, hai đứa đều im lặng, cồn trong nồi lẩu cháy mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng tắt ngấm. Một lát sau Tổng Ninh ngẩng đầu lên nói: “Cậu thích Trần Tầm hả?”.

“Tớ quan tâm đến cậu ấy”. Lâm Gia Mạt nghĩ một lát rồi trả lời: “Đã vượt quá mức độ quan tâm giữa bạn bè”.

“Thẳng thắn nhỉ”. Tổng Ninh cười nói.

“Từ trước đến nay tớ luôn thẳng thắn trước tình yêu”.

“Nhưng đó có phải là tình yêu không?”. Đột nhiên Tống Ninh ngẩng đầu lên và nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc và hỏi.

“Dĩ nhiên... dĩ nhiên là phải rồi”. Lâm Gia Mạt đáp với vẻ luống cuống.

“Coi như là phải vậy, nhưng ở phương diện khác, cậu lại không thẳng thắn với tình bạn, tại sao cậu không dám nói với Phương Hồi?”. Tống Ninh tiếp tục hỏi.

“Tớ sợ cậu ấy không chịu nổi”. Lâm Gia Mạt cúi đầu xuống nói: “Chắc chắn tớ sẽ cố gắng để giành lấy Trần Tầm, đối với Phương Hồi tớ cũng sẽ không từ bỏ!”

Tống Ninh liền vỗ tay nói: “Tốt! Tốt lắm! Lời lẽ rất hoành tráng! Thế tớ hỏi cậu, cậu sẽ dựa vào cái gì để giành lấy, rồi lại dựa vào cái gì để không từ bỏ? Đừng nói những lời hoa mỹ nữa, cậu đã lường trước được hậu quả chưa? Đợi đến khi cậu cảm thấy không thể cứu vãn tình thế được nữa thì mọi thứ đã muộn mất rồi!”.

“Tớ hiểu Trần Tầm, cũng hiểu Phương Hồi! Tớ biết phải làm thế nào, cậu không phải giáo huấn Lâm Gia Mạt bực bội nói.

“Chỉ tiếc là cậu không hiểu về tình cảm”. Tống Ninh lắc đầu nói: “Việc này cũng không thể trách được cậu, tình cảm giữa hai người rất mong manh, cậu không thể hiểu được. Gia Mạt, cậu nên yêu một lần nghiêm túc, cậu không thể...”.

“Đủ rồi!”. Lâm Gia Mạt liền đứng phắt dậy, lạnh lùng nói: “Chuyện của tớ, tớ biết phải làm thế nào. Tống Ninh, cậu rất thông minh, nhưng nhiều lúc thông minh đến mức khiến người ta ghét! Cảm ơn cậu đã mời tớ ăn cơm! Tớ về trước đây, tạm biệt!”.

Lâm Gia Mạt với lấy áo khoác rồi ra ngoài, Tống Ninh vội vàng thanh toán và đuổi theo, cậu chạy đến kéo cô lại, còn Lâm Gia Mạt thì bực bội hất ngay tay cậu ra.

“Tống Ninh! Cậu đừng tưởng cậu thích tớ thế nào cũng được đâu nhé! Người thích tớ đẩy ra đấy, chưa đến lượt cậu đâu! Cậu đừng đi theo tớ nữa, tớ ghét cậu! Rất ghét cậu!”.

“Cậu ghét tớ cái gì? Cậu ghét tớ vì tớ cảm nhận được là cậu đang nghĩ gì, hay là ghét tớ vì tớ đã móc hết sự ích kỷ trong con người cậu ra cho cậu xem?”. Tống Ninh không đuổi theo cô nữa mà đứng sau lưng cô hét lớn: “Lâm Gia Mạt! Cậu rất cô đơn! Cậu đã từng toàn tâm toàn ý thích người khác nhưng không có kết quả, cậu đã từng làm tổn thương người khác từ đầu đến cuối nhưng mình lại vẫn lưu luyến! Cậu rất cô đơn! Cô đơn đến mức muốn tìm một cậu bạn đến với cậu, nhưng lại không cam tâm với sự thất bại của mình! Người kiêu căng và cô đơn là ngớ ngẩn nhất! Lâm Gia Mạt! Cậu nghe cho rõ đây! Tớ không quan tâm đến việc cậu mơ thấy ai, tớ thích cậu! Tớ vẫn thích cậu!”.

Lâm Gia Mạt không ngoái đầu lại mà bước đi rất nhanh, nhưng mỗi từ mà Tống Ninh nói đều xuyên qua gió lạnh và lọt vào tai cô. Chẳng mấy chốc, cô đã bắt đầu khóc.

79. Q.8 - Chương 3

Trong một buổi tập nhảy thùng của giờ thể dục, Phương Hồi đã bị trẹo chân.

Hồi đó cô rất gầy, vì một thời gian dài ở trong kí túc xá không chịu vận động nên người không săn chắc. Đối với động tác nhảy thùng phải sử dụng cả chân và tay này, cô không thể nhảy qua dễ dàng như Tiết San hay Lưu Vân Vi. Sau khi miễn cưỡng tập mấy buổi, trong buổi kiểm tra, tay cô không chống được nên đã ngã xuống, chân trái chạm đất trước, sau đó ngã phịch xuống đất. Đến khi đám Lí Kỳ chạy đến đỡ Phương Hồi, nhìn xuống mắt cá chân trái thì đã sưng như quả đào.

Mấy cô bạn liền vội vàng đưa Phương Hồi đến bệnh viện trường, bác sĩ khám sơ qua, cho chụp phim thì không bị gãy xương nên chỉ kê cho cô một ít thuốc. Lí Kỳ lấy thuốc hộ Phương Hồi rồi sững sốt nói: “Trường mình cũng có thuốc Dicloenac hả? Hơi bất ngờ đấy! Tớ tưởng chỉ có thuốc đỏ, thuốc tím thôi cơ! Cậu không thấy thuốc cầm kê đơn cho sinh viên chẳng có loại nào ra hồn à!”.

“Dù tốt đến đâu cũng vẫn là thuốc, không bị bệnh là tốt nhất”. Phương Hồi vịn tay vào tường miễn cưỡng đứng dậy nói.

Lí Kì liền dịu cô hỏi: “Chân cậu sưng như vậy có đi học được không? Phòng bọn mình ở tầng 4, hàng ngày cậu lên xuống thế nào? Hay là nhắn tin cho Trần Tầm, bảo cậu ấy đưa cậu về nhà nhé”.

Phương Hồi ngần ngừ một lát rồi lắc đầu nói: “Không cần đâu, hôm nay đã là thứ tư rồi, cố chịu thêm hai ngày nữa là cuối tuần. Lúc đó tớ bảo mẹ tớ đến đón là được. Nhóm nhạc cụ của Trần Tầm và hội sinh viên trường đang lo tổ chức cuộc thi hát karaoke, dạo này bận lắm”.

“Ừ”. Lí Kì chỉ ừ rồi thôi, cô cũng không nỡ lòng nói thêm gì nữa với Phương Hồi. Thực ra hôm qua Lưu Vân Vi về phòng kể với cô rằng, gặp Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường ngồi ăn cơm với mấy người trong nhóm nhạc cụ ở nhà ăn, chuyện trò ồn ào đến mở ngoài cũng nghe thấy. Đầu bên kia tiếng đàn tiếng hát rộn ràng, đầu bên này vắng tanh, buồn tủi, Lí Kì cũng thấy thương thay cho Phương Hồi.

Mãi đến tận thứ sáu Trần Tầm mới biết chuyện Phương Hồi bị treo chân, mấy hôm trước không có thời gian liên lạc với cô, thứ sáu muốn hỏi cô có về nhà cùng không, nhưng không tài nào gọi được cho cô vì máy cô luôn ở trạng thái tắt. Buổi chiều sau khi tan học, Trần Tầm gọi vào số máy phòng Phương Hồi, Lí Kì nhắc máy, sau khi nghe thấy giọng cậu, cô bạn tỏ ra lạnh lùng hẳn.

“Phương Hồi vừa xuống sân”.

“Ừ, thế để tớ xuống sân đợi cậu ấy”.

“Thế cậu phải đợi một lúc”. Lí Kì “hứ” nhỏ một tiếng rồi đáp.

“Có chuyện gì vậy?”. Trần Tầm có cảm giác Lí Kì đang muốn nói điều gì.

“Cậu ấy bị treo chân trong giờ thể dục hôm thứ tư, phải vịn cầu thang xuống từng bước một. Sao vậy, cậu không biết chuyện à?”. “Ừ... thôi thế đã nhé, tớ xuống chỗ cậu ấy đây, cảm ơn cậu! Bye bye!”. Trần Tầm cảm thấy đầu óc mình đột nhiên trống rỗng, rồi cậu vội vàng cúp máy.

Lúc Trần Tầm chạy đến sân khu kí túc xá của Phương Hồi, đúng lúc cô vừa ra khỏi cửa, chiếc áo khoác rộng màu xanh đậm lác lác trên người cô, khuôn mặt và bàn tay lộ bên ngoài đều nhợt nhạt. Vì không có chỗ nào để vịn nên lúc xuống mấy bậc tam cấp trước cửa, Phương Hồi xuống rất chật vật, cô đeo ba lô trước ngực một cách vụng về, nhìn như sắp lao người xuống.

Trần Tầm có cảm giác như tim mình giật lên từng hồi, đau nhói, cậu bước vội đến đỡ Phương Hồi nói: “Từ từ thôi!”.

Phương Hồi ngẩng đầu lên nhìn thấy cậu, nét mặt lộ rõ vẻ sửng sốt, sau đó lại sầm xuống ngay lập tức, cô cúi đầu xuống, cố gắng giữ khoảng cách với Trần Tầm, chống vào tay cậu, tập tễnh đi xuống.

“Em làm sao vậy? Sao không báo với anh để anh đưa em về?”. Trần Tầm ngồi xuống, xắn gấu quần cho cô nói.

Phương Hồi vội lùi ra sau một bước, ống quần tuột khỏi tay Trần Tầm, giữa hai người chỉ còn lại không khí lạnh giá.

“Em bị ngã trong buổi nhảy thùng giờ thể dục. Lái xe của mẹ em đến đón bây giờ, vừa nãy gọi đến thoại, chắc đến ngay thôi. Không phải phiền anh nữa”.

Trần Tầm liền rút tay lại, đứng dậy hỏi: “Sao không nói với anh?”.

“Gọi cho anh một lần... anh không nhắc máy”. Phương Hồi mím môi nói.

Trần Tầm giờ đã nhớ ra, hôm đó cậu đi mua đạo cụ cho nhóm kịch nói với Thẩm Hiểu Đường, cậu thấy điện thoại trong túi rung lên, thấy tên Phương Hồi nên không nhắc máy, sau đó cậu gọi lại thì cô đã tắt máy. Nhìn Phương Hồi trong tình trạng này, lại nhớ đến cuộc điện thoại ngày hôm đó, trái tim Trần Tầm như bị ai véo mạnh một cái, vô cùng đau đớn.

Cậu liền cau mày hỏi: “Sau đó sao em lại tắt máy?”.

“Hết pin...”

“Thì sặc pin chứ sao! Hoặc không gọi vào phòng anh cũng được mà!”.

“Ồ điện dưới gầm bàn... cúi xuống không tiện, em ngại làm phiền người khác”. Phương Hồi bình thản nói.

Trần Tầm cảm thấy cảm giác đau đớn trong tim càng rõ rệt hơn, bất giác cậu đưa tay ra định ôm Phương Hồi, nhưng Phương Hồi đã nghiêng người tránh đi.

“Xe đến rồi, em về đây, bye bye”. Phương Hồi đeo ba lô lên nói.

“Hay là để anh đưa em nhé!”.

“Không cần đâu anh”.

“Thế tối anh gọi cho em nhé”.

“Vâng”.

Phương Hồi quay đi, bước được mấy bước thì dừng lại, cô ngoái đầu lại nói: “Thực ra, hôm đó anh cũng có thể gọi điện vào phòng em...”.

Nói xong cô liền bước đi, lái xe xuống xe, đón lấy ba lô và mở cửa cho cô rồi đóng lại, chiếc xe màu bạc liền lao vút đi, Trần Tầm đứng đằng sau, thẫn thờ nhìn theo hồi lâu.

Hôm đó, sau khi về nhà, Trần Tầm liền đeo guitar, xách ba lô như một kẻ lang thang. Cậu kể với tôi rằng tâm trạng của cậu lúc đó như đang lang thang, nói chính xác hơn là phiêu dạt, hoàn toàn không tìm thấy phương hướng. Cậu nói ngày trước cậu rất thích sự tự do như đang được bay trên trời, cậu không bao giờ sợ lạc đường, vì cậu biết, chắc chắn Phương Hồi đang đứng dưới đất đợi cậu trở về. Chỉ cần nghĩ đến việc luôn có một người đợi mình như vậy, cho dù bay cao bao nhiêu cũng không cảm thấy sợ. Tuy nhiên sau đó cậu cảm thấy mình đã bay quá xa, rời xa tầm nhìn của người đó sẽ cảm thấy thoải mái như được giải thoát, nhưng sau đó lại rất ngơ ngác, không biết lục địa đang nằm ở đâu, chính vì thế không biết bay đến lúc nào mới dừng lại được.

Trần Tầm nói tình cảm của cậu đối với Phương Hồi, từ thời điểm đó đã không rõ ràng nữa.

Trần Tầm hỏi tôi, cứ nghe cậu kể về những chuyện tình yêu đương đó có cảm thấy ngớ ngẩn hay không, tôi nhìn cậu và lắc đầu, thực ra chúng tôi đều hiểu rằng, cũng chỉ ở trong độ tuổi đó, chúng tôi mới có thể nghĩ về những chuyện yêu đương một cách trong sáng, sau khi trưởng thành, chúng tôi chỉ có thể ngồi hút thuốc là Trung Nam Hải với nhau.

Sau đó Trần Tầm dừng lại trong đường hầm bộ ở Vĩnh An Lí, có một anh chàng nhìn như nghĩ để tóc dài đang đứng đó ôm guitar hát, âm thanh đó khiến cậu cảm thấy rất chói tai, nhưng anh chàng nghệ sĩ đó còn liếc cây đàn guitar của cậu một cái. Bị anh ta nhìn, Trần Tầm lập tức nổi hứng thi đấu, liền ngồi đối diện với anh chàng nghệ sĩ, vút bao guitar xuống đất và bỏ vào mấy đồng tiền lẻ và bắt đầu hát.

Hai người phối hợp khá ăn ý, anh hát một bài tôi hát một bài, tiếng Trung tiếng nước ngoài, không có bài nào trùng lặp. Giữa chừng, Trần Tầm nhận được điện thoại của Thẩm Hiểu Đường, anh chàng nghệ sĩ đó còn trịnh trọng đợi cậu một lát, ra hiệu cho cậu cứ việc nghe máy, không vội.

“Cậu đang làm gì vậy? Đã về nhà chưa?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi ở đầu bên kia điện thoại.

“Tớ về rồi, nhưng vẫn chưa về đến nhà!”. Trần Tầm hà hơi vào lòng bàn tay nói.

“Đang ở đâu vậy?”.

“Đường hầm bộ Vĩnh An Lí”. Trần Tầm nhìn anh chàng nghệ sĩ đó cười nói: “Đang hát với một người anh em!”.

“Hả? Thật hay giả vậy? Không đùa tở chứ?”. Thẩm Hiểu Đường sững sờ hỏi.

“Thật, thôi thế đã nhé, đến lượt tở hát rồi, người ta đang đợi!”. Trần Tầm cảm miếng gảy gảy xuống dây nói.

“Ừ! Cậu hát tiếp đi! Tở đến tìm cậu bây giờ đây, xem xem có phải đúng như vậy không!”.

Trần Tầm đang định nói cậu không cần phải đến nhưng Thẩm Hiểu Đường đã cúp máy. Không biết làm thế nào cậu đành dứt điện thoại vào túi, nói xin lỗi với anh chàng nghệ sĩ rồi tiếp tục chơi đàn.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, rõ ràng là anh chàng nghệ sĩ đã thấm mệt, chắc cũng không còn gì để hát nữa. Anh ta cất đàn đi rồi bước đến chỗ Trần Tầm nói: “Người anh em, nhìn cậu còn trẻ lắm, không đơn giản, rất có trình độ

“Cũng chưa ổn, không chất bằng anh”. Trần Tầm cười khiêm tốn nói.

“Hút thuốc không?”. Anh chàng nghệ sĩ đưa cho cậu một điếu thuốc, Trần Tầm lắc đầu, anh ta liền châm thuốc và hút: “Thất tình hay sao mà mò đến đây hát?”.

“Không, người yêu em chuẩn bị đến tìm em”. Trần Tầm đáp bừa.

“Tốt! Lãng mạn quá nhỉ! Thôi anh không tiếp chuyện chú được nữa, phải về trước đây, thấy cổ họng đau rồi”. Anh chàng nghệ sĩ vỗ vai cậu rồi đứng lên.

“Vâng, anh về nhé! Lần sau gặp nhau lại hát tiếp!”. Trần Tầm vẫy tay nói.

“Cậu coi là trò chơi còn tôi coi là trò kiếm ăn, chắc chắn lần sau ta sẽ không gặp nhau nữa”. Cuối cùng anh chàng nghệ sĩ liền hát thêm đôi câu của bài Trắng tay, đeo đàn guitar ra khỏi đường hầm bộ.

Sau khi anh chàng nghệ sĩ về, dần dần Trần Tầm đã cảm nhận được cái lạnh dưới đường hầm bộ, cậu co người lại rồi bắt đầu gảy đàn và hát một mình.

Lúc Thẩm Hiểu Đường đến, Trần Tầm đang hát bài Năm tháng vội vã, hát đến câu “Bên sông bao đóa sen hồng đã nở, giữa vòng đời chúng mình đã đi lướt qua nhau mấy trăm năm” thì nụ cười của Thẩm Hiểu Đường đã hiện ra trước mắt cậu.

“Anh chàng vừa hát với cậu đâu rồi?”. Thẩm Hiểu Đường nhìn bốn xung quanh hỏi.

“Vừa về rồi”.

“Có phải nói dối tở không?”.

“Không, tở hay nói dối người khác lắm hả? Cuối cùng hán ta không trụ

“Tiền trong bao đàn đều là của cậu hả?”. Thẩm Hiểu Đường cầm một tờ tiền lên hỏi.

“Có một phần, vừa này có một ông người nước ngoài đến còn cho tở 5 tệ, tở hát cho ông ấy nghe bài Rage of the winter”.

“Tở cũng cho cậu tiền! Tở muốn cậu hát theo yêu cầu của tở!”. Thẩm Hiểu Đường liền ngồi xuống, móc ra đồng xu 1 tệ và vút vào bao đàn nói.

“Cậu thích nghe bài gì? Nói đi!”. Trần Tầm cười nói.

“Bài cậu vừa hát đó. Ban nhạc nào hát vậy? Tên nó là gì?”.

“Ban nhạc Trần Tầm, Năm tháng vội vã, nghe nhé”.

Trần Tầm cúi đầu xuống gảy đàn và cất tiếng hát. Thẩm Hiểu Đường nghiêng đầu nhìn cậu, nghe rất say sưa.

Cậu vừa hát xong, Thẩm Hiểu Đường liền cầm đồng xu 1 tệ đó lên rồi vút xuống nói: “Hát thêm lần nữa!”

Trần Tầm liền cười và tiếp tục hát.

Thẩm Hiểu Đường vút đi vút lại đồng tiền xu năm lần tất cả, khi Trần Tầm hát xong và đợi lần thứ sáu, đột nhiên cô nắm chặt đồng xu trong tay và dừng lại, Trần Tầm đưa mắt nhìn cô với vẻ dò hỏi, mặt cô hơi đỏ lên, nghiêng đầu nói: “Này, tở có hai suy nghĩ”.

“Gì vậy?”.

“Thứ nhất, đừng tập bài Nothing else matters nữa, ca khúc hát trong buổi chung kết thi hát karaoke đổi thành bài Năm tháng vội vã đi, cậu dạy tở đánh đàn, tở đệm đàn cho cậu, bọn mình cùng biểu diễn!”.

“Thứ hai...”. Thẩm Hiểu Đường ngập ngừng một lát rồi nói: “Hiện tại tớ muốn trao mình cho cậu, cậu có nhận không?”.

Trần Tầm sững người, cậu nhìn Thẩm Hiểu Đường, Thẩm Hiểu Đường cũng nhìn cậu, hai đứa cách nhau rất gần, có thể nhìn thấy vẻ bối rối của mình qua con ngươi đối phương, cũng nhìn thấy hơi thở hai đứa đang phả ra.

Trần Tầm liền đỡ tay ra sau gáy Thẩm Hiểu Đường, Thẩm Hiểu Đường quỳ xuống đất, chưa kịp thốt lên điều gì thì Trần Tầm đã hôn lên môi cô. Lúc đầu chỉ là nụ hôn thoáng qua, cuối cùng hai người đã ghì siết bên nhau và trao cho nhau nụ hôn mãnh liệt, Thẩm Hiểu Đường nhắm mắt lại, lòng tràn ngập hạnh phúc.

Trần Tầm nói, lúc đó cậu tưởng rằng mình lại tìm được lục địa mới, nhưng sau này mới phát hiện ra rằng, cái mà cậu tìm được là chú chim cùng bay cao như cậu.

80. Q.8 - Chương 4

Tối hôm đó, cuối cùng Trần Tầm không gọi điện thoại cho Phương Hồi.

Thời gian sau đó, Trần Tầm vẫn chỉ muốn loay quanh bên ngoài thế giới của Phương Hồi, cậu không muốn lừa cô, càng không muốn làm tổn thương cô.

Ở bên Thẩm Hiểu Đường, Trần Tầm vẫn rất vui, cậu rất thích ngắm nụ cười của cô, lúc cười, nhìn Thẩm Hiểu Đường như đóa cúc đang nở rộ, làm sáng bừng mọi vật xung quanh. Còn Phương Hồi không bao giờ cười như thế, cô luôn nhìn xuống và giấu nụ cười trong đáy mắt.

Ở bên Thẩm Hiểu Đường, Trần Tầm gần như không nhớ đến Phương Hồi, còn ở cậu lại nhớ đến Thẩm Hiểu Đường. Một hôm, ăn cơm với Phương Hồi xong, cậu nói phải đi tập hát, Phương Hồi liền gọi cậu lại.

“Anh định hát bài gì?”.

“Năm tháng vội vã”.

“Tự đàn tự hát hả?”.

“Hát cùng người khác”.

“Ai vậy?”.

“Thẩm Hiểu Đường... một bạn khoa Tài chính, bạn ấy cũng chơi guitar”. Trần Tầm ngần ngừ một lát nhưng vẫn nói ra tên Thẩm Hiểu Đường.

“Vâng, anh đi đi”.

Phương Hồi gật đầu, từ lâu, qua Lưu Vân Vi cô đã biết được chuyện Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường hát cùng nhau, khi được nghe Trần Tầm trực tiếp nói ra tên Thẩm Hiểu Đường, cô phát hiện ra mình không thể ngăn cản điều gì nữa.

Chỉ có điều trái tim rất đau đớn, đau đến nỗi dù đã vỡ thành nhiều mảnh vụn, nhưng vẫn dính trong lục phủ ngũ tạng, trong lúc thở đều cảm nhận được rất rõ nét. Nhìn theo bóng Trần Tầm mỗi lúc một xa, Phương Hồi gục đầu xuống bàn và khóc nức nở.

Dần dần, chuyện giữa Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường đã không còn là điều bí mật, đầu tiên là đám bạn trong phòng Trần Tầm đã biết hết, Tống Ninh cười nói cuối cùng đã đưa 42 lên làm vợ cả, Cao Thượng nói Thẩm Hiểu Đường đã đấu tranh để trở thành chủ nhân, Vương Thâm Chiêu không nói gì, chỉ có điều không đi đâu cùng với Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường nữa.

Sau đó Tống Ninh lại nói với Lâm Gia Mạt, sau khi biết tin, Lâm Gia Mạt đã đến tìm Phương Hồi, qua nói chuyện mới biết Trần Tầm và Phương Hồi chưa chia tay nhau, quay về cô lại gọi Trần Tầm ra. Hai người cùng đi ăn ở quán ăn nhỏ, nhưng không còn tự nhiên như ngày

“Cậu và Thẩm Hiểu Đường yêu nhau thật rồi hả?”. Lâm Gia Mạt hỏi.

“Ừ”. Trần Tầm không hề phủ nhận mà gật đầu.

“Thế phía Phương Hồi định thế nào?”

“Tớ sẽ nói chuyện với cậu ấy”.

“Thế còn tớ thì sao?”. Lâm Gia Mạt nhìn Trần Tầm hỏi.

“Gia Mạt, nhiều lúc cậu như trẻ con ấy”. Trần Tầm cười nói: “Cậu biết không, lần đầu tiên gặp cậu tớ trông cậu rất quen, dường như đã từng gặp ở đâu đó, cảm giác như bạn cũ. Thế nên tớ mới luôn giúp đỡ và an ủi cậu. Nhưng đó không phải là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, bọn mình không thể đến với nhau được. Không phải từ trước đến giờ cậu rất tôn thờ tình yêu đó sao? Hiện tại tớ đang theo đuổi tình yêu”.

“Sao cậu lại thích Thẩm Hiểu Đường?”.

“Vì yêu nên yêu thôi”.

“Trần Tầm, tớ phát hiện ra rằng khi nói chuyện với tớ, cậu chẳng nề nang chút nào! Cậu này cậu có dám nói với Phương Hồi không?”.

“Không phải không dám, mà là không thể. Tớ không thể buông tay cậu ấy ra rồi lại đá vào trái tim cậu ấy một cái”.

“Thực sự tớ cũng rất buồn”.

“Gia Mạt, bọn mình không nên làm vậy được không? Như thế không hay, tớ không thể làm được chuyện đó, tớ không thể làm chuyện có lỗi với Triệu Diệp hay gần hơn là Tống Ninh>“Cậu đã làm chuyện có lỗi rồi! Cậu có lỗi với Phương Hồi, có lỗi với Kiều Nhiên, có lỗi với tớ!”. Lâm Gia Mạt đột ngột ngắt lời Trần Tầm, mắt đỏ hoe nói: “Vì đến với Thẩm Hiểu Đường mà cậu đã bỏ rơi bọn tớ! Hồi đó ai nói là sẽ yêu Phương Hồi suốt đời? Ai hứa là sẽ mãi mãi giúp đỡ tớ? Ai đã khắc lên cây dòng chữ ‘Chúng tôi mãi mãi không bao giờ xa nhau?’ ”.

“Gia Mạt, tớ biết, tất cả là tại tớ, nhưng bọn mình đều không thể quay trở lại ngày xưa được nữa, bọn mình phải ngẩng đầu và tiến về phía trước...”.

“Nói nghe đơn giản nhỉ, tiến thế nào? Bay ra nước ngoài như Kiều Nhiên ư? Hồi đó Kiều Nhiên thích Phương Hồi như vậy, còn thích trước cả cậu, bài văn Một đóa đình hương chính là bài Kiều Nhiên viết về Phương Hồi! Cậu đã giành lấy Phương Hồi, khiến cuối cùng Kiều Nhiên phải đi du học, đây gọi là tiến về phía trước ư? Không có người nào như cậu cả!”.

“Cậu đợi đã! Cậu nói gì cơ! Một đóa đình hương gì?”. Trần Tầm sững sốt hỏi.

“Chính là bài văn mà Kiều Nhiên đọc trước lớp mình đó! Đó là bài Kiều Nhiên viết tặng Phương Hồi, hôm bọn mình liên hoan cuối năm, cậu ấy đã nói với tớ!”

“Những điều cậu nói là thật ư?”

“Vớ vẩn! Các cậu chuẩn bị chia tay rồi, tớ còn lừa cậu làm gì!”.

“Phương Hồi có biết không?”.

“Viết về cậu ấy mà cậu ấy không biết à? Đã đến nước này rồi cậu còn quan tâm đến chuyện Phương Hồi biết hay không biết làm gì nữa?”.

Trần Tầm liền im lặng, không hiểu tại sao, cậu thấy hơi bức vì Phương Hồi đã giấu mình, cảm giác này khiến cậu thấy hơi ghen ghen.

“Thôi, về đi, tớ đưa cậu về kí túc”. Trần Tầm nói nhỏ: “Chuyện này cậu đừng kể Phương Hồi vội, tớ sẽ nói rõ với cậu ấy”.

“Tớ sẽ không kể đâu, việc nói vốn là trách nhiệm của cậu”. Lâm Gia Mạt khoác áo vào nói.

“À, cậu có biết dạo này Triệu Diệp thế nào rồi không? Tớ gọi điện thoại hán ta không thèm nhắc, nhắn tin cũng không thấy trả lời”. Trần Tầm vừa trả tiền vừa nói.

“Tớ đã nói với cậu ấy là thích cậu rồi, sau đó cậu ấy không liên lạc gì với tớ nữa”.

“Gì cơ! Cậu điên à! Cậu nói với hần chuyện này làm gì?”. Trần Tầm trợn mắt nói.

“Cũng đã đến lúc cậu ấy phải đi tìm một cô bạn gái rồi, tớ muốn để cậu ấy hết hần hi vọng”.

“Cậu làm như thế hần sẽ rất buồn! Triệu Diệp là người rất coi trọng tình cảm, năm xưa cậu thích Tô Khải, hần đã suy sụp lắm rồi, bây giờ... bây giờ cậu nói vậy, làm sao hần chịu nổi!”. Trần Tầm sốt sắng nói.

“Đằng nào sớm muộn gì cũng phải biết, một ngày nào đó tất cả bọn mình đều sẽ phải đối mặt”.

Lâm Gia Mạt bình thản nhìn về phía trước rồi thắt chặt chiếc khăn quàng cổ và đi ra ngoài.

Ngày 7 tháng 12 năm 2001, trường W tổ chức buổi chung kết cuộc thi hát karaoke cho sinh viên năm thứ nhất, Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường cùng lên biểu diễn bài Năm tháng vội vã, một người đệm nhạc, một người hát, phối hợp rất tuyệt vời. Sau khi đoạn cuối cùng kết thúc, hai người cùng nắm tay nhau chào khán giả, cả hội trường vỗ tay rất nhiệt liệt.

Phương Hồi cũng ngồi dưới xem bọn họ biểu diễn, cô ngồi ở hàng ghế thứ 16, vị trí không phải là lí tưởng, nhưng đủ để nhìn rõ sự khởi đầu của một cuộc tình và sự kết thúc của một cuộc tình. Dưới ánh đèn rực rỡ trên sân khấu, hai người đó nhìn rất đẹp đôi, dường như cách cô rất xa vời, khi giai điệu của bài Năm tháng vội vã vừa cất lên, Phương Hồi đã bật khóc, cô nhớ lại mùa đông năm ngoái, cũng trong thời điểm lạnh như bây giờ, Trần Tầm nói rằng bài hát này chỉ tặng cho riêng cô, còn hiện tại mới chỉ 365 ngày trôi qua, Trần Tầm đã hát bài Năm tháng vội vã và cầm tay một người con gái khác.

Phương Hồi vô cùng tuyệt vọng, cô biết, Trần Tầm đã thực sự rời xa cô.

Tiết mục tiếp theo đã bắt đầu, một nữ sinh hát bài Chú chim tù túng, Phương Hồi quệt nước mắt, rút điện thoại ra và run rẩy bấm số của Trần Tầm.

Lúc điện thoại đổ chuông, Trần Tầm đang đứng sau sân khấu chúc mừng Thẩm Hiểu Đường, cậu hôn nhẹ lên má Thẩm Hiểu Đường, chưa bao giờ Trần Tầm thể hiện sự thân thiện với Thẩm Hiểu Đường trước mặt mọi người như thế này, nhưng lần này cậu quá hưng phấn, bài Năm tháng vội vã được biểu diễn rất tuyệt vời, cậu không thể kìm chế cảm xúc trong lòng mình. Thấy số của Phương Hồi, Trần Tầm ngăn ngừa một lát nhưng vẫn ra ngoài nghe máy, cũng đã bốn ngày rồi họ không liên hệ với nhau.

“A lô?”.

“A lô, em đây”.

“Ừ”.

“Trần Tầm, em muốn hỏi anh một việc, anh chỉ cần trả lời phải hay không phải là được”. Phương Hồi cố gắng kìm chế mình, không để tiếng khóc bật ra.

“Em nói đi”.

“Anh thích Thẩm Hiểu Đường phải không?”.

Trần Tầm im lặng, cậu biết chắc chắn Phương Hồi đã hiểu ra vấn đề. Trần Tầm ngáp ngừng một lúc, nhìn Thẩm Hiểu Đường đang mỉm cười phía sau cánh gà, không giấu gì nữa mà trả lời lun: “Phải”.

Sau khi được trực tiếp nghe câu trả lời từ phía Trần Tầm, Phương Hồi vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn, trái tim như bị xé ra thành trăm mảnh, máu đã ngừng chảy, chỉ có nước mắt là tuôn trào như suối. Kể cả cô nhắm mắt lại, nước mắt vẫn rơi lã chã. Phương Hồi cố gắng kìm chế tiếng khóc, qua điện thoại, hai người chỉ nghe thấy lời bài hát Chú chim tù túng, thời gian tựa như hố đen rộng vô bờ, từng phút chậm chậm trôi qua. Một lúc lâu sau, Phương Hồi mới lên tiếng: “Trần Tầm, anh hãy nhớ đây, vừa nãy là mấy phút cuối cùng mình ở bên nhau, từ giây phút này trở đi, em không phải là người yêu của anh nữa, chúng mình chia tay”.

Nghe đến từ chia tay, Trần Tầm liền sững lại, mặc dù đã biết sớm muộn gì cậu và Phương Hồi cũng sẽ chia tay nhau, nhưng Trần Tầm nghĩ rằng việc đó sẽ diễn ra sau khi hai người đối mặt với nhau, ít nhất là phải nói rõ mọi vấn đề. Sự việc diễn ra quá bất ngờ, khiến cậu có chút gì đó không cam lòng.

“Phương Hồi, em hãy nghe anh nói... Phương Hồi? Phương Hồi?”.

Trần Tầm đang định nói gì đó thì Phương Hồi đã cúp máy, khi cậu gọi lại, đầu bên kia đã tắt máy. Trần Tầm vô cùng sốt ruột, nhớ lại vừa nãy nghe thấy bài hát Chú chim tù túng qua điện thoại, biết chắc chắn Phương Hồi đang có mặt trong hội trường, cậu liền xông vào sân khấu, nhưng đã bị bảo vệ chặn lại.

Trần Tầm cố gắng đứng trên sân khấu tìm Phương Hồi, nhưng phía dưới rất đông người, khuôn mặt người nào cũng chỉ là một chiếc bóng mờ mờ, cậu không thể phát hiện cô đang ngồi ở đâu. Giữa mấy trăm người, cho dù nỗ lực đến đâu, Trần Tầm vẫn không thể tìm ra Phương Hồi. Rõ ràng là cô ở đó, nhưng cậu không thể tìm thấy cô.

Cảm giác bất lực trong giây phút đó khiến Trần Tầm vô cùng chóng chệnh, cậu biết, sẽ không bao giờ tìm lại được cô gái từng nói sẽ suốt đời ở bên cậu.

Sau khi chương trình kết thúc, Trần Tầm vẫn ôm một tia hi vọng và đứng trước cửa đợi, nhưng hội trường có hai cửa, cậu sốt ruột đứng ở bên này một lát rồi lại chạy sang bên kia một lát. Sợ để lỡ ở cửa bên này, sau đó lại sợ để lỡ ở cửa bên kia. Cuối cùng Trần Tầm vẫn không tìm được Phương Hồi, ên tục gọi điện thoại cho Phương Hồi, nhưng cô tắt máy, cậu lại gọi về phòng cô, nhưng Lưu Vân Vi nói cô về phòng thu dọn đồ đạc và đã về nhà. Trần Tầm cúp máy rồi chạy ngay ra cổng trường, cậu muốn gặp Phương Hồi, gặp Phương Hồi ngay lập tức, chia tay gì đó sẽ nói sau, chỉ cần gặp cô trước đã.

Lúc Trần Tầm lên ô tô, tuyết bắt đầu rơi, đường bắt đầu tắc, lúc đến hoa viên Cự Long đã hơn ba giờ đồng hồ trôi qua, nhưng cô giúp việc nhà Phương Hồi lại đưa ra câu trả lời khiến cậu vô cùng thất vọng, Phương Hồi không về nhà. Trần Tầm gọi điện thoại cô vẫn tắt máy, điện thoại nhà ba cô cũng không có người nghe máy, cô gái này tựa như mất tích khỏi thế gian, khiến cậu vô cùng sợ hãi, bất an.

Trần Tầm nói lúc đó cậu vô cùng sốt ruột, cậu cảm thấy dường như mình đã chọn sai con đường, từ hội trường của trường đến việc Phương Hồi sẽ về ngôi nhà nào, cậu đều phán đoán sai. Dường như điều này đồng nghĩa với việc số phận đã an bài họ ắt phải chia tay, chia tay vốn là điều cậu đã nghĩ đến từ trước, nhưng khi nó thực sự xảy ra, không hiểu tại sao cậu lại đau khổ và không cam tâm như vậy.

Trần Tầm rời hoa viên Cự Long, tuyết đã rơi dày, xe cộ tắc trên đường, chiếc xe nào cũng lê bước rất khó khăn. Trần Tầm lang thang trên vỉa hè, bông tuyết bay lả tả gần như che kín mắt cậu, nước mắt và bông tuyết hòa lẫn vào nhau khiến cậu không nhìn rõ bóng người phía trước, cậu không biết đi đâu mà chỉ thất thểu bước đi, trong lòng cậu chỉ có một cái tên, đó chính là Phương Hồi.

Khi Trần Tầm điên cuồng tìm Phương Hồi trên đường phố, Phương Hồi cũng đang lang thang trên một con đường khác.

Sau khi rời trường W, cô liền quay về trường F, đầu tiên cô tìm đến cái cây họ khắc chữ năm xưa, tên vẫn còn đó, nét chữ cũng vẫn còn đó, vì khắc bằng chìa khóa nên các vết răng cửa đều vẫn còn đó. Phương Hồi bật khóc, cô đã lấy tuyết lấp lên dòng chữ đó, cuối cùng họ vẫn chia tay, mãi mãi chia tay rồi.

Sau đó cô lại đến khu giảng đường cấp ba, học sinh vẫn đang học, hành lang rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng giảng bài của giáo viên các lớp. Qua cửa sổ đằng sau cô đã nhìn thấy cô Hầu, cô vẫn giảng bài bằng giọng rất trong trẻo, chỉ có điều tay trái đã có thêm một chiếc nhẫn, nghe nói cô đã kết hôn. Bước về phía trước cô thấy thầy Lưu, thầy vẫn không ngừng “ờ ờ”, học sinh ngồi dưới cũng vẫn bấm nhau cười trộm. Tầng trên cùng vẫn dành cho học sinh khối 12, cô Lí vẫn dạy lớp A, đang nhấn mạnh tầm quan trọng của kì thi tháng, học sinh đang ngồi dưới cúi đầu rầu rĩ.

Giữa lúc mơ màng, Phương Hồi có cảm giác như mình lại được quay trở về với thời cấp ba, lúc thì Lâm Gia Mạt đến rủ cô đi vệ sinh, buổi trưa Triệu Diệp đi lấy cơm, Kiều Nhiên lấy giấy ăn ra lau bàn, còn Trần Tầm thì nắm tay cô, cùng cô về nhà.

Tuy nhiên hiện tại đã khác, ở đây giờ chỉ còn lại một mình cô, tất cả mọi cảnh vật trong trường đều không hề thay đổi, nhưng từ một học sinh được ngồi trong lớp học, giờ cô đã biến thành người đứng bên ngoài lớp học. Phương Hồi từ từ ngồi sụp xuống, đôi vai cô rung lên bần bật, nước mắt lọt qua kẽ tay rơi lã chã xuống đất và tạo thành một vũng nước tuyệt vọng. Những âm thanh hàm hồ, vẩn cổ, ABCD đã nuốt chửng tiếng khóc không thể kìm chế của cô, giữa hành lang tĩnh mịch trong ngày đông, chỉ còn lại một chiếc bóng lẻ loi, buồn bã.

Rời trường F, Phương Hồi liền đi trên con đường mà cô và Trần Tầm vẫn thường đi rồi về nhà một mình. Trên đường đi, cô chỉ nghĩ về những chuyện mà mình đã từng trải qua với Trần Tầm. Cùng dán báo tường, cùng hò hét dưới thành lầu Đông Hoa Môn, cái nhìn trong phòng y tế, mẫu giấy thể hiện tình cảm, dòng chữ nghiêng ngả trên bảng, câu nói thích cô qua điện thoại, chiếc vòng đeo tay được tết bằng sợi nylon trong suốt, mặc áo đồng phục ngược, tấm thiệp và con gấu bông, viên đá ghi tên và miếng gầy đàn dán hình trái tim màu bạc, cái nắm tay đầu tiên dưới khu nhà cô ở, đi mua đồ ăn trước buổi picnic, biểu ngữ viết khi đi biểu tình, chiếc áo phong đở trong dịp múa tập thể, chuỗi hạt đeo cổ bị đứt, cái ôm nhuốm máu trên cầu vượt bộ hành ở công viên Địa Đàn, nụ hôn đầu đời trong ngày cuối cùng của năm 1999, trận khi đấu tranh cúp Nike, bài hát Năm tháng vội vã viết tặng cô, bài hát Niềm tin hát trong buổi liên hoan chia tay, cuộc đua xe trên đường Tràng An khi Bắc Kinh giành quyền đăng cai tổ chức Thế vận hội, vỏ lựu đạn trong đợt tập quân sự, một lá thư email trong sáu ngày nghỉ quốc khánh, buổi cãi nhau trong trường, lần cuối cùng chia tay...

Những kỉ niệm sâu sắc một thời, nhưng đến giờ nhớ lại lại mơ hồ biết bao, Phương Hồi không thể nắm bắt được chút gì của quá khứ, càng không thể tưởng tượng về tương lai, cô chỉ có thể lang thang giữa bầu trời đầy tuyết và thỏa lòng thổn thức. Mùa đông năm 2001, Bắc Kinh đã có một trận tuyết lớn, cả thành phố đều bị kẹt xe, một đợt kẹt xe chưa từng có trong lịch sử, giống như tâm trạng của Phương Hồi và Trần Tầm. Họ vừa khóc vừa lang thang ở hai điểm trong thành phố, cuối cùng đi về hai hướng khác nhau.

81. Q.8 - Chương 5

Lúc Trần Tầm về đến trường đã gần 11 giờ, cậu không đi xe mà đi bộ về. Quãng đường dài và cái lạnh của gió tuyết đã khiến tâm trạng thê lương của cậu càng tê tái hơn, cậu lê bước về kí túc xá, nhìn thấy Thẩm Hiểu Đường đang đứng với một người tuyết cao bằng cô mới đứng sờ đứng lại.

“Cậu thấy... người tuyết này có đẹp không?”. Đôi má Thẩm Hiểu Đường đỏ bừng vì lạnh, cô vừa sụt sịt vừa nói: “Một mình tớ đắp đấy... đắp mấy tiếng đồng hồ mới xong”.

Trần Tầm chậm rãi bước tới, cậu nhìn thấy trên chiếc bụng tròn của người tuyết có ghi tên cậu, Thẩm Hiểu Đường liền chỉ vào nói: “Cái này tớ vừa viết lên xong, bị người khác nhìn thấy thì ngại lắm... vì thực sự tớ rất nhớ cậu, không biết cậu đã đi đâu, cũng không biết cậu có quay về nữa không. Vừa nãy đại ca xuống chơi với tớ rất lâu, bị tớ đuổi lên phòng rồi. Thực ra tớ rất muốn đứng chơi với đại ca, nhưng lại nghĩ nhớ không đợi được cậu, bị đại ca nhìn thấy thì ngại quá! Thế nên tớ...”.

Không đợi Thẩm Hiểu Đường nói hết, Trần Tầm liền ôm chặt lấy cô, cơ thể vẫn còn hơi ẩm và mùi hương thoang thoang của cô đã làm tiêu tan sự mệt mỏi và vết thương lòng Trần Tầm, cậu không kìm được mà bật khóc, tựa như đứa trẻ đã lạc đường rất lâu đột nhiên tìm thấy nhà.

Thẩm Hiểu Đường gục trong lòng cậu, lặng lẽ lắng nghe tiếng khóc của một chàng trai, lồng ngực Trần Tầm run lên, mỗi nhịp đều khiến cô run rẩy, cô không biết Trần Tầm đã trải qua chuyện gì mà lại đau khổ như vậy. Tự nhiên Thẩm Hiểu Đường lại cảm thấy hoảng hốt, cô ôm chặt lưng Trần Tầm và nói: “Thôi... mọi chuyện qua rồi... hãy quên hết đi...”.

Vừa đến 11 giờ, như mọi bận, cô quản lí kí túc xá liền ra ngoài ngó, nhìn thấy Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường đang ôm nhau liền cau mày nói: “Này! Đến giờ rồi! Đến giờ rồi! Cô có lên phòng không đấy! Không lên tôi khóa cửa đó nhé!”.

“11 giờ rồi... tớ phải lên phòng đây”. Thẩm Hiểu Đường vừa đứng dậy lại bị Trần Tầm kéo ngay và ôm chặt trong lòng.

“Đừng lên. Để tớ ôm cậu thêm lát nữa, chỉ một lát thôi...”. Trần Tầm nói nhỏ vào tai cô, thậm chí giọng còn lộ rõ vẻ năn nỉ.

“Hè! Tôi nói hai cô cậu đó! Có về phòng không! Tuyết đang rơi đấy! Thế là được rồi!”. Cô quản lí kí túc xá gọi to hơn. “Này, gọi bọn mình đấy, cậu không vào là không vào được nữa đâu đấy”. Thẩm Hiểu Đường gục trong lòng cậu nói, còn Trần Tầm dường như không nghe thấy, vẫn im lặng ôm cô.

“Tôi đóng cửa đó nhé! Lát nữa đừng có vào gõ cửa! Gõ cũng không mở! Dở hơi!”. Cô quản lí kí túc xá bực bội hừ một tiếng rồi khóa cổng lớn bằng xích sắt.

“Đó, giờ thì cậu không có chỗ nào để đi thật rồi!”. Thẩm Hiểu Đường ngẩng đầu lên, nhìn Trần Tầm vẫn đang động nước mắt trên mặt và nói nửa đùa nửa thật: “Làm thế nào bây giờ, tớ cũng không có cách nào để chứa chấp cậu, hay là bọn mình ra ngoài ngủ?”.

Trần Tầm liền buông Thẩm Hiểu Đường ra, nhìn nụ cười duyên dáng của cô, đột nhiên kéo cô ra ngoài.

“Cậu làm gì vậy? Không về thì tớ bị nhốt ở ngoài đấy!”. Thẩm Hiểu Đường sưng sốt đi theo cậu nói.

“Bọn mình ra ngoài ngủ”. Trần Tầm bình tĩnh nói.

Thẩm Hiểu Đường liền sững lại, giữa lúc đang ngơ ngác thì bị cậu kéo ra khỏi

Có cầu thì phải có cung, để đáp ứng một số nhu cầu đặc biệt của các đôi tình nhân sinh viên, về cơ bản quanh trường đại học nào cũng đều có một số quán trọ nhỏ. Phòng ốc tồi tàn, đồ đạc đơn giản, giá tiền rẻ, nhưng những người đến đây ở cũng không quan tâm đến những điều này, chỉ cần có giường là được.

Trần Tầm chưa bao giờ đến những nơi này, nhưng Quảng Cường là khách quen, cậu ta lại rất thích kể về những chuyện này, thế nên Trần Tầm cũng biết quán nào có hệ thống lò sưởi tốt, quán nào wc không hôi, quán nào mới mở, chăn đệm sạch sẽ...

Trần Tầm liền dò dẫm đưa Thẩm Hiểu Đường đến một quán trọ đã từng được nghe tên, lúc vào cửa cả hai người đều tỏ ra ngại ngùng, ông chủ đã quen với cảnh tượng này, không hỏi gì mà cho họ một phòng, rồi ông ta gấp dài gấp ngắn nói: “Chứng minh thư”.

Thẩm Hiểu Đường không mang gì, cô luống cuống túm lấy Trần Tầm, Trần Tầm thì có mang, nhưng không biết chứng minh thư để làm gì, cậu liền ngập ngừng nói: “Bạn ấy không mang... chứng minh thư làm gì ạ?”.

“Đăng kí phòng ở! Công an yêu cầu!”. Ông chủ ngẩng đầu lên liếc cậu một cái nói: “Có của cậu là được rồi!”.

Trần Tầm đỏ mặt đưa chứng minh thư cho ông ta, ông chủ ghi lại trên một cuốn sổ rồi nói: “Phòng 316, đi vào trong, nước tắm giờ này không còn nóng nhiều nữa, dùng tạm vậy, uống nước thì đến quầy lấy phích. Trả phòng trước 12 giờ ngày mai, quá giờ tính hai ngày”.

Trần Tầm không nói gì nữa, nhận chìa khóa rồi kéo Thẩm Hiểu Đường đi vào trong. Phòng là phòng tiêu chuẩn nhưng rất khiêm tốn, hai chiếc giường đơn đã chiếm một diện tích không nhỏ, họ chỉ có thể mỗi người ngồi một giường, nét mặt đều không được tự nhiên cho lắm.

“Ngủ chứ?”. Thẩm Hiểu Đường rụt rè hỏi.

“Ừ”. Trần Tầm nằm xuống nói: “Để cậu phải chịu khổ, thôi ngủ tạm một đêm nhé”.

Thẩm Hiểu Đường co hai chân lên giường, cúi đầu xuống nói: “Cậu... cậu tắt đèn đi”.

“Hả?”.

“Tớ phải cởi áo ngoài...”.

“Ừ... ừ...”. Trần Tầm vội vàng bò dậy, tắt hết tất cả các đèn.

Tiếng xột xoạt của quần áo vang lên, nghe rất mờ ám, khiến tim Trần Tầm đập thành thịch. Cậu nằm quay lưng vào Thẩm Hiểu Đường, đầu óc rối bời, lúc thì nghĩ đến Phương Hồi, lúc lại nghĩ đến Thẩm Hiểu Đường.

“Này...”. Im lặng một lát, Thẩm Hiểu Đường liền lên tiếng: “Cậu đã ngủ chưa?”.

“Chưa”. Trần Tầm quay lại nói.

“Có thể kể cho tớ nghe hôm nay cậu làm sao không?”.

“Mất đi một thứ một thời vô cùng quan trọng đối với mình”. Mất Trần Tầm lại bắt đầu ươn ướt.

“Thế bây giờ có còn quan trọng nữa không?”.

“Không biết... nhưng vô cùng buồn, tớ chưa buồn như thế này bao giờ”.

“Vì chuyện này mà không lên nhận giải mà bỏ đi ư?”

“Ừ. Lúc đó đầu óc rối bời, vô cùng tuyệt vọng, vô cùng lẻ loi, cả tối hôm nay tớ đều có cảm giác này, giống như bị ném sang một thế giới khác, tiền hay lùi đều không được, không tìm được chỗ nào để đi. Cậu có biết không? Sau khi lớn lên, đây là lần đầu tiên khóc nhiều như vậy...”. Trần Tầm quệt tay lên khóe mắt nói.

“Ừ...”.

“Nhưng lúc nhìn thấy cậu, tớ có cảm giác như lại được quay trở về với thế giới này. Trường của tớ, kí túc xá của tớ, người bạn gái mà tớ quý mến đều ở đây... lúc đó cảm thấy vô cùng yên tâm, chỉ muốn ôm chặt cậu và không buông tay ra nữa”.

“Tớ hơi lạnh... cậu có thể ôm tớ một lát được không?”. Thẩm Hiểu Đường co người vào chăn nói.

Trần Tầm ngần ngừ một lát rồi ngồi dậy sang giường cô.

“Thấy cậu như vậy tớ rất thương, nhưng lại hơi sợ, vì tớ cảm thấy đó là do tớ không hiểu cậu. Trần Tầm, cậu hãy hứa với tớ, bất luận cậu đánh mất thứ gì, cái đó đã từng quan trọng với cậu như thế nào, sau này đừng nghĩ đến nữa có được không? Cậu sẽ có cái quan trọng hơn”. Thẩm Hiểu Đường dựa vào lòng Trần Tầm nói.

“Ừ!”. Trần Tầm vừa khóc vừa gật đầu.

“Cậu có thích tớ không?”.

“Thích”.

“Thích bằng từng nào?”.

“Thích đến nỗi giờ ra nông nỗi này...”.

“Nông nỗi nào?”. Thẩm Hiểu Đường ngẩng đầu lên hỏi.

“Đừng động đây, nếu không tớ lại muốn làm chuyện xấu đấy...”.

“Ghét cậu quá!”. Thẩm Hiểu Đường đánh Trần Tầm một cái.

“Thật đấy... được ôm cậu tớ mới thấy yên tâm”.

Hai đứa ôm chặt nhau, Trần Tầm ra sức ngửi mùi thơm chỉ có riêng ở Thẩm Hiểu Đường và từ từ nhắm mắt lại.

Phương Hồi ở nhà hai ngày trong trạng thái như người mất hồn.

Ban ngày cô vẫn ăn cơm, làm việc như bình thường, nhưng không nhớ rõ cuộc là đã ăn cái gì, làm việc gì. Đêm đến cô lại rơi vào trạng thái mất ngủ, ôm chăn có thể thức chong chong cả đêm, mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng mới chợp mắt được một lúc, nhưng rồi lại tỉnh rất nhanh. Vì cô luôn mơ thấy Trần Tầm, không chỉ là trong giấc mơ, bình thường những âm thanh nghe được, những dòng chữ đọc được, cô đều tưởng tượng ra được Trần Tầm. Chàng trai đó như đã được khắc vào trái tim cô, từ trái tim đến mạch máu đều để lại dấu vết, không thể xóa mờ.

Cứ nghĩ đến Trần Tầm là Phương Hồi lại khóc, cho dù là bao kí ức đẹp đẽ, cuối cùng đều biến thành chữ “phải” xen lẫn trong tiếng nhạc trong trái tim cô. Một âm tiết đơn giản đã tuyên bố bản án tử hình cho tình yêu của cô. Cuối cùng Phương Hồi đã hiểu ra rằng, mọi thứ mãi mãi duy nhất đến cuối cùng đều vẫn biến thành sự cắt đứt không thể thay đổi. Tình cảm cao thượng của cô đã từng cho cô dũng khí và luồng sức mạnh vô tận, nhưng khi tình cảm đó không còn cao thượng, mọi kỉ niệm đẹp mà cô chất chiu gìn giữ đã biến thành liều thuốc độc ăn mòn trái tim cô, hủy hoại tất cả, cuối cùng biến thành tro tàn cùng với quá khứ.

Cảm giác mất đi Trần Tầm đáng sợ hơn những gì mà trước đó Phương Hồi đã tưởng tượng.

Tối chủ nhật khi quay về kí túc xá, đầu tiên Phương Hồi nghe thấy giọng nói trong trẻo của Lưu Vân Vi, cô đang nói gì đó với mọi người trong phòng, hình như cuống lên gì đó nên giọng cũng nói to hơn.

“Thật đấy! Chắc chắn tớ không nói dối đâu! Bạn của tớ tận mắt chứng kiến mà, hai người đứng ôm nhau dưới sân, lúc đó sắp đến giờ đóng cửa rồi, bọn họ không hề có ý định về phòng!”.

“Có phải bọn họ đã chính thức yêu nhau rồi không nhỉ? Thế Phương Hồi làm thế nào?”. Giọng Tiết San vọng ra.

“Phương Hồi làm được gì?”. Lí Kỳ thở dài nói: “Nói thật là bọn họ chia tay nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, người như Trần Tầm làm sao cậu ấy giữ được. Vào đại học rồi không thể giống thời cấp ba, không phải Tiết San với người yêu học cùng cấp ba cũng chia tay nhau rồi đó sao? Tớ và cậu bạn tớ bây giờ một chốn đôi nơi, cũng chẳng biết sau này sẽ thế nào!”.

“Haizz, cũng tội nghiệp Phương Hồi thật...”. Tiết San nói: “Tớ và ông người yêu cũ chia tay nhau trong êm thấm, đằng này cậu ấy là bị người thứ ba phá bình, chắc chắn sẽ vô cùng khổ sở!”.

“Chắc chắn rồi, cậu ấy vốn sống nội tâm mà, tớ thấy cậu ấy đã phải chịu đựng một thời gian khá dài rồi”. Lí Kỳ nói: “Vân Vân, Phương Hồi về thì cậu đừng có nói gì đến chuyện nhìn thấy Thẩm Hiểu Đường nhé!”.

“Tớ biết mà! Thực ra theo tớ bọn họ nên chia tay nhau cho xong, yêu đương có gì là hay? Độc thân vẫn thoải mái nhất! Tốt nhất là cậu cũng nên chia tay với ông anh Quảng Đông của cậu đi Lí Kỳ ạ, bọn mình cả phòng độc thân! Chia tay thôi, chúng mình chia tay thôi!”. Lưu Vân Vi cất cao giọng hát.

Phương Hồi đứng ngoài cửa, cô nắm chặt tay lại, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, để lại một vết hình bán nguyệt. Cô cảm thấy trái tim mình như bị ai túm chặt, đau đớn, nghẹt thở, bất giác nước mắt lại trào ra. Cô không muốn vào phòng, nhưng quay đầu đi rồi lại không nghĩ ra nơi nào có thể đi. Phương Hồi cảm thấy hiện tại mình rất nực cười, hồi đầu nói với mọi người rằng Trần Tầm là người yêu của mình, hiện tại không còn là người yêu nữa thì cũng phải nói với họ. Cho dù ngại ngùng và xấu hổ đến đâu, cũng đều buộc phải đối mặt.

Sự khác biệt giữa tình cũ và tình mới không chỉ là nước mắt và nụ cười, nỗi đau bị bỏ rơi, dù là ai cũng không thể thờ ơ coi như không có chuyện gì xảy ra. Phụ nữ luôn muốn túm lấy người phụ tình để hỏi và câu trả lời thường khiến họ đau buồn hơn. Hai chữ tình buồn, nếu không trải qua sẽ mãi mãi không bao giờ có thể thấu hiểu.

Những tiếng chuyện trò trong phòng đột ngột dừng lại khi điện thoại của Phương Hồi đổ chuông, Phương Hồi vội vàng móc điện thoại ra, bên trên là hai chữ “Trần Tầm” vốn đã từng rất quen thuộc, còn hiện tại cái tên này lại như nhát dao cứa vào trái tim, cô không ngăn ngừa mà ấn ngay phím tắt, quệt nước mắt rồi bước vào phòng, ba cô bạn nhìn cô với vẻ ngại ngùng, không ai biết phải nói thế nào.

Phương Hồi lặng lẽ đặt đồ xuống rồi bình thản nói: “Tớ và Trần Tầm chia tay nhau rồi”.

82. Q.8 - Chương 6

Đám Lí Kỳ liền khuyên nhủ Phương Hồi nhưng gần như cô không nói gì mà chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, khiến cả bọn đều không biết phải làm thế nào. Một lát sau, Phương Hồi liền xách phích nước xuống tầng lấy nước, ba đứa vội vàng bảo ừ, cô vừa ra ngoài, cả đám liền thở phào.

Phương Hồi không đến thẳng phòng nước mà đến phòng Lâm Gia Mạt trước. Lâm Gia Mạt cũng vừa từ nhà trở lại trường, đang xếp hoa quả lên bàn, nhìn thấy Phương Hồi liền cười nói: “Vào đây! Tớ mang quýt đến, ngọt lắm!”.

“Gia Mạt, tớ...”. Phương Hồi ngập ngừng một lát rồi nói: “Tớ và Trần Tầm chia tay nhau rồi”.

Quả quýt trong tay Lâm Gia Mạt liền rơi bịch xuống bàn, mấy cô bạn cùng phòng cũng sững người không nói chuyện gì nữa, cả căn phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, Phương Hồi luống cuống mím môi nói: “Đã... chia tay rồi”.

Lâm Gia Mạt không tiếp lời cô mà quay đầu lại xách phích nước của mình lên nói: “Đi, tớ với cậu đi lấy nước”

Hai đứa ra khỏi cửa, Lâm Gia Mạt mới kéo Phương Hồi lại hỏi: “Chuyện làm sao vậy? Không phải tuần trước vẫn còn ổn cả đó sao?”.

Phương Hồi chậm rãi lắc đầu, ngân ngấn nước mắt kể lại một lần chuyện xảy ra tối hôm thứ sáu, bao gồm những điều mình vừa được nghe thấy trước cửa phòng. Lâm Gia Mạt mỗi lúc một cau mày chặt hơn, cô rút giấy ăn ra đưa cho Phương Hồi lau mặt rồi nói: “Từ lâu tớ đã nghĩ chắc chắn cậu ta và Thẩm Hiểu Đường sẽ yêu nhau mà, không ngờ lại diễn ra nhanh như vậy. Với tính cách như Trần Tầm, chắc cậu ấy không nói dối cậu đâu, dù gì thì vẫn tốt hơn việc cậu ta lừa cậu và bắt cả hai tay. Đằng nào thì cũng thế rồi, cậu không có lỗi gì cả, đừng có buồn quá”.

“Gia Mạt, tớ thực sự không hiểu tại sao. Tại tớ thay đổi ư? Hay do anh ấy thay đổi? Năm xưa hai đứa bọn tớ còn cố gắng bằng mọi cách để được thi một trường, vì muốn được học cùng trường với tớ mà Trần Tầm còn bỏ một bài vật lí không làm. Đợt tập quân sự cũng vậy mà, cậu có còn nhớ không? Anh ấy còn nhặt vỏ lựu đạn về cho tớ! Rồi cả trước kia...”.

“Phương Hồi, hiện tại không phải là trước kia nữa”. Lâm Gia Mạt ngắt lời cô nói: “Không phải tớ đã từng nói với cậu rồi đó sao. Chỉ cần bọn mình lớn lên, thì cậu sẽ thay đổi, cậu ấy cũng sẽ thay đổi. Hồi đầu vì cậu mà cậu ấy thi vào đây là do cậu ấy yêu cậu, hiện tại vì Thẩm Hiểu Đường mà cậu ấy chia tay với cậu là vì cậu ấy không yêu cậu nữa. Tình yêu không phải là cái trước đây thế nào sau này vẫn sẽ như thế, cậu có hiểu không? Cái khó tin nhất trên thế gian này chính là tình yêu. Nếu cậu ta đã quên quá khứ thì cậu cũng hãy quên đi”.

“Nhưng tớ không thể... tớ yêu anh ấy, tớ vẫn còn yêu anh ấy...”. Phương Hồi cố gắng nhìn lên trời nhưng nước mắt vẫn chảy xuống không ngừng.

“Tình yêu là chuyện của hai người, chỉ có tình yêu của một người là bi ai nhất. Phương Hồi, cậu đừng nghĩ nữa, kết thúc rồi, mọi thứ đã thực sự kết thúc rồi. Bắt đầu từ bây giờ, Trần Tầm là Trần Tầm, cậu là cậu, giữa các cậu không còn mối quan hệ nào nữa.” Lâm Gia Mạt đỡ vai Phương Hồi và nhìn cô nói.

Phương Hồi bật khóc mà không hề ngại ngùng, Lâm Gia Mạt vừa vỗ về cô vừa nói nhỏ: “Khóc đi, khóc xong mọi chuyện sẽ trôi qua, bọn mình sẽ làm lại từ đầu...”.

Điện thoại trong túi Phương Hồi lại đổ chuông, lần này là tin nhắn, vẫn là của Trần Tầm, ba chữ rất đơn giản: “Anh xin lỗi”.

Phương Hồi run rẩy gơ chiếc điện thoại ra trước mặt Lâm Gia Mạt và nói một cách đau đớn: “Cậu xem, mấy ngày qua anh ấy chỉ gửi đi gửi lại cho tớ mấy chữ này. Nhưng tớ không nhắn lại, cậu biết tại sao không? Vì anh ấy đã nuốt lời, anh ấy đã từng hứa với tớ rằng, không bao giờ nói lời xin lỗi với tớ...”.

Lâm Gia Mạt nhìn Phương Hồi run rẩy giữa ngày đông đã nhá nhem tối, nhìn ba chữ “anh xin lỗi” trên màn hình màu xanh lục trong tay cô, cuối cùng cũng không kìm được liền bật khóc. Cô giằng lấy chiếc điện thoại 8210 của Phương Hồi và xóa luôn dòng tin nhắn rồi nói: “Nói xin lỗi không làm cái đéch gì! Để tớ gọi điện thoại cho cậu ta, bắt cậu ta phải giải thích rõ ràng trước mặt cậu!”.

Phương Hồi vội vàng ấn tay cô xuống, lắc đầu nói: “Không, Gia Mạt, tớ không muốn nói chuyện với anh ấy! Không muốn nói chuyện với anh ấy! Tớ cảm thấy con người hiện tại không phải là Trần Tầm! Trần Tầm mà tớ yêu không phải như thế này! Cậu đừng bảo anh ta đến, tớ không muốn nhìn thấy anh ta nữa!”

Hai cô gái liền ôm nhau khóc, nỗi đau tuổi thanh xuân của họ đã lan tỏa giữa bầu trời lạnh giá, tâm hồn chưa bị xã hội làm chai sạn đã khắc sâu tất cả mọi vết thương.

Sau đó Trần Tầm không đến tìm Phương Hồi nữa. Gọi điện thoại cho cô thì bị tắt, gọi điện thoại về nhà cũng bị tắt, nhắn tin không trả lời, trên QQ cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Giống như hồi Phương Hồi đến bên cậu, khi ra đi cô cũng lặng lẽ, âm thầm.

Thực ra không phải Trần Tầm không thể tìm thấy cô, nhưng cậu không dám, không biết tại sao cậu không thể đối mặt với cô gái mảnh khảnh có đôi mắt đượm buồn đó. Cứ nghĩ đến Phương Hồi cậu lại cảm thấy tim mình đau nhói, thỉnh thoảng gặp trong sân trường, nhìn thấy bóng cô vội vã tránh mặt, Trần Tầm thấy

buồn vô cùng. Cậu cảm thấy giữa họ có cái gì đó chưa kết thúc, ít nhất là phải nói chuyện với nhau một lần, kể cả từ nay trở đi làm người xa lạ cũng phải đích thân nói lời tạm biệt. Nhưng Phương Hồi không cho cậu cơ hội này, cô tự mình lựa chọn phương thức kết thúc của họ, để Trần Tầm luôn cảm thấy trăn trở trong lòng. Bao nhiêu năm qua, nói vẫn rất yêu là giả tạo, nhưng nếu nói không quan tâm gì nữa cũng là giả.

Không có Phương Hồi, Trần Tầm và Lâm Gia Mạt lại gần nhau hơn, vì cậu muốn biết chuyện của Phương Hồi, qua Lâm Gia Mạt, cậu còn biết được ít nhiều thông tin. Và những thông tin này thường khiến cậu đau lòng hơn, ví dụ cô gầy thế nào, sống khép mình thế nào, buồn bã thế nào, tội nghiệp thế nào... Dừng tính từ tội nghiệp khiến cả Trần Tầm và Lâm Gia Mạt đều vô cùng buồn. Họ không muốn thương hại Phương Hồi, ngược lại đều muốn nhìn thấy dù chỉ có một mình, Phương Hồi cũng vẫn sống ổn. Nhưng ông trời không chiều lòng người, mỗi ngày Phương Hồi một tiêu tụy hơn, dường như gió thổi là bay.

Trái với vẻ ảo não của Phương Hồi, thời gian đó, Thẩm Hiểu Đường vô cùng rạng rỡ, xinh đẹp. Cô và Trần Tầm rất hợp nhau, ở bên nhau, hai người không thiếu chuyện gì để nói. Không giống với vai trò người lắng nghe như Phương Hồi, bản thân Thẩm Hiểu Đường cũng là một người tâm sự, cô và Trần Tầm đã thành đôi, không thể thiếu những câu chuyện cười đùa tranh cãi, thỉnh thoảng họ cũng cãi nhau. Nhưng không giữ kín trong lòng như Phương Hồi, anh một câu em một câu, nói một lúc là làm hòa.

Trần Tầm nói thời gian đó cậu và Thẩm Hiểu Đường ở bên nhau rất vui vẻ, cậu cũng thực sự thích Thẩm Hiểu Đường, muốn đến với cô. Nhưng vì sự tồn tại của Phương Hồi mà niềm vui không thể tận hưởng hết mình. Giống như việc trước ngày thi có buổi liên hoan, cho dù chơi vui đến đâu, trong lòng vẫn không thấy yên tâm.

Trần Tầm cũng đã nói chuyện này với Tống Ninh ở phòng, Tống Ninh liền liếc cậu một cái và nói: “Tôi nói thật là ông được voi đòi tiên! Đứng núi này trông núi nọ! Ông yên cầu cũng cao quá đấy. Vừa muốn tận hưởng hạnh phúc ngọt ngào với 42, đồng thời lại muốn gương vỡ lại lành với 41. Ông nghĩ gì vậy hả?”

“Thế nào là gương vỡ lại lành! Tôi chỉ muốn Phương Hồi được sống vui vẻ một chút, chuyện gì cũng giấu trong lòng, tôi sợ cậu ấy ốm mất”. Trần Tầm rầu rĩ> “Thế nên mới nói là ông chỉ muốn được sống yên ổn với 42, còn 41 thì vẫn sống vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Tôi nói cho ông biết nhé, không thể được đâu! Ông là người biết rõ hơn tôi làm thế nào mới có thể giúp Phương Hồi sống vui vẻ. Vì cậu ấy rất yêu ông nên mới như vậy, nếu muốn cậu ấy vui vẻ trở lại thì trừ phi ông và cậu ấy gương vỡ lại lành. Nhưng ông có làm được không? Không làm được đúng không? Không làm được thì ông đừng có mơ hồ nữa! Không thể có cái gọi là đẹp cả đôi đường đâu, nếu ông cứ nhất quyết muốn làm như vậy thì chỉ có thể khiến cả hai cùng thương tích đầy mình thôi”. Tống Ninh từng từng nói.

“Thế ông bảo tôi không cần phải để ý đến Phương Hồi nữa ư?” Trần Tầm thắc mắc.

“Vấn đề là ông không để ý được ấy chứ! Tôi thấy chắc là ông để ý quá quen rồi, ông có phải là người Đông Bắc đâu, việc gì phải làm Lôi Phong thời hiện đại! Hơn nữa chuyện tình cảm có phải thích để ý là để ý được đâu? Ông cũng nên để cậu ấy tự lập một chút, có người nào không thất tình vài lần đâu, ông coi như để cậu ấy tích lũy kinh nghiệm từ ông thôi, lần sau thất tình sẽ không đau khổ như bây giờ nữa”.

“Tôi phát hiện ra rằng ông là người cực kì nhẫn tâm? Phương Hồi không phải là đứa con gái lẳng nhăng như vậy đâu, cậu ấy rất coi trọng tình yêu, thất tình lần nữa? Thất tình thêm một lần chắc Phương Hồi không bao giờ yêu nữa đâu...”.

“Tôi bảo ông này, ông đâu phải là Giả Bảo Ngọc, không thể coi con gái quanh ông là chị gái, em gái của mình được, hôm nay là Đình Đình, ngày mai là Phương Hồi... Ông không có đủ khả năng đó đâu, không thể kiểm soát được”. Tống Ninh liền ôm cổ Trần Tầm nói: “Đặc biệt là đối với Gia Mạt của tôi, tôi năn nỉ ông hãy buông móng vuốt ma quỷ của ông ra, dù gì thì cô nàng cũng có chút tình ý với ông, đừng có suốt ngày hện hò cô nàng ra ngoài như thế!”.

“Haizz! Vòng vo một hồi như vậy, chắc là để nói chuyện này đúng không!”. Trần Tầm liền cười và đẩy cậu ra rồi nói: “Ông yên tâm! Tôi không có ý đồ gì với Gia Mạt nhà ông đâu, một cô nàng đã đủ làm tôi điều đúng lắm rồi, thêm một cô nàng nữa thì ông cứ giết luôn tôi đi cho xong. Tôi hẹn gặp Gia Mạt là để hỏi chuyện Phương Hồi mà. Ông đừng có mất mùa đổ tại thiên tai, không cửa được lại đổ cho tôi như thế! Có giỏi thì ngày ngày cứ việc tấn công người ta đi!”.

“Tôi cũng muốn lắm chứ! Nhưng nàng có thềm đếm xỉa gì đến tôi đâu!”. Tống Ninh cười buồn nói: “Xem ra tôi phải sử dụng thủ đoạn mới được”.

“Ê, ông đừng có đại dốt nhé! Nhìn ánh mắt ông mà tôi sờn hết cả gai ốc lên đây này!”. Trần Tầm trợn mắt nói.

“Thôi đi! Đó là tôi có trách nhiệm với tương lai của tôi và Gia Mạt, ai như ông, chẳng có kế hoạch gì cả. Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho nàng, tối nay ông không được tìm nàng đâu đấy!”.

“Biết rồi, tôi chờ xem thủ đoạn của ngài vậy!”. Trần Tầm khua tay nói.

Hai đứa đang nói chuyện thì Quảng Cường ở phòng bên cạnh lại chui sang phòng bọn họ, vừa bước vào cửa đã nói: “Nói chuyện các em vui vẻ thế? Tôi thông báo nhé, tối qua lại cửa được một em, nhỏ thôi, rất ngây thơ! Không phải bốc phét chứ em vẫn là...”

“Gái trinh!”. Trần Tầm và Tống Ninh cùng đồng thanh lên tiếng, ba đứa liền cười ha ha với nhau.

Ngày nào bọn họ cũng nói những câu đùa tương tự như vậy, không ai để ý gì cả, hồi đó Trần Tầm không thể ngờ được rằng, những câu đùa phiếm đó sẽ kinh hoàng như thế nào.

83. Q.8 - Chương 7

Cuối cùng Tống Ninh vẫn không hẹn được Lâm Gia Mạt đi ăn, rõ ràng là lúc đó Lâm Gia Mạt không hề để ý đến cậu, nhìn thấy cậu, câu đầu tiên cô hỏi là: “Cậu có thấy Trần Tầm ở đâu không? Tổ có việc muốn tìm”.

“Nhìn thấy thì có nhìn thấy, hình như cậu ấy không muốn bị cậu tìm lắm”. Tống Ninh thờ ơ đáp.

“Cậu nói thế là có ý gì? Đừng nói với cái giọng khó chịu như thế!”. Lâm Gia Mạt cau mày nói.

“Tôi đến cậu ta đi chơi với Thẩm Hiểu Đường, cậu tìm có tiện không?”. Tống Ninh cười nói.

“Đi chơi với Thẩm Hiểu Đường thì có sao? Cậu ta là Vương Mau nương nương hay Thất Tiên Nữ? Người trần đi cùng với cô nàng mà không được gặp hay sao? Hay thật! Trước đây Trần Tầm và Phương Hồi còn yêu nhau, tổ cũng chẳng ngại gì, thích gặp là gặp, sợ gì chứ!”. Lâm Gia Mạt giận dữ nói.

“Thẩm Hiểu Đường không giống Phương Hồi. Hơn nữa, ngày nào các cậu cũng gặp nhau, dường như cũng không hay lắm, Phương Hồi sẽ nghĩ thế nào”. Tống Ninh vẫn không hạ giọng.

“Tổ đi gặp cậu ấy là để nói chuyện về Phương Hồi”. Lâm Gia Mạt bực bội quay mặt đi nói.

“Ừ, vì chuyện của Phương Hồi mà cậu đi tìm Trần Tầm hay vì tìm Trần Tầm nên cậu mới nói chuyện của Phương Hồi?”. Tống Ninh ngẩng đầu lên với vẻ thách thức.

Lâm Gia Mạt hậm hực nhìn Tống Ninh rồi cười gằn nói: “Người cậu mà mọc lông thì chắc chắn sẽ ranh ma hơn cả khỉ, tổ cũng không vòng vo với cậu nữa, có cả hai nguyên nhân, cậu hài lòng về câu trả lời này chưa?”.

Thấy cô nói như vậy, Tống Ninh không biết phải nói gì nữa, cuối cùng đành nói: “Sao cậu chẳng nỗ lực khi nói chuyện với tổ gì cả!”.

“Không phải với tổ cậu cũng thế đó sao?”. Lâm Gia Mạt lạnh lùng đáp.

“Gia Mạt, cậu biết là tổ không có ý như vậy. Nếu cậu đã biết tổ nhìn nhận vấn đề rành mạch hơn cậu thì hãy nghe tổ khuyên một câu, đừng làm như vậy nữa. Một là cậu không đáng phải làm như vậy, Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường đang dính nhau như keo, Trần Tầm với Phương Hồi vẫn chưa cắt đứt được hoàn toàn, làm sao cậu ta có thời gian nghĩ đến cậu được, làm sao có thể đối xử thật lòng với cậu? Hai là sẽ không có lợi ỏi quan hệ giữa các cậu, sau khi Trần Tầm và Phương Hồi chia tay nhau, tình bạn được coi là vững bền giữa các cậu sẽ vấp phải sự thách thức lớn, nếu các cậu còn dính nít tình cảm với nhau thì chắc chắn cuối cùng các cậu sẽ mất hết tất cả, không cẩn thận còn trở mặt với nhau. Cậu bảo như thế có đáng hay không? Cũng chỉ có mấy năm tuổi trẻ này thôi, các cậu không thể phung phí như vậy, đến khi mọi thứ xong xuôi thì các cậu cũng không còn tinh thần để yêu để hận nữa đâu. Gia Mạt, cậu đừng để tuổi xuân trôi qua vô

ích vì những chuyện này nữa. Phương Hồi như thế nào cậu không nhìn thấy hay sao? Cậu muốn mình cũng biến thành người như cậu ấy hay thậm chí còn tệ hơn cậu ấy?”.

Tổng Ninh nói rất khẩn thiết, Lâm Gia Mạt lặng lẽ lắng nghe nhưng không đáp lại, cô biết những điều Tổng Ninh nói đều rất đúng, nhưng cô không thể làm chủ được bản thân mình một cách lí trí như vậy, cô luôn có cảm giác rằng có cái gì đó đang dày vò cô và dày vò cả người khác.

Thấy Lâm Gia Mạt không nói gì, Tổng Ninh tưởng cô đã hiểu ra vấn đề, bèn cười rồi kéo cô, nói: “Nói nhiều quá tớ cũng khát nước rồi, thôi đi ăn với tớ nhé! Tớ mời cậu, cậu thích ăn cơm cari hay mì?”.

“Tớ không đi đâu”. Lâm Gia Mạt giằng ra khỏi tay cậu và nói: “Trần Tầm có việc không có nghĩa rằng tớ phải đi ăn cùng cậu, tớ muốn về xem đĩa Mưa sao băng, tớ không tin, không có Đạo Minh Tự thì tớ không tìm được một anh như Hoa Trạch Loại! À, trong phim có một câu thoại tớ cho là rất kinh điển: ‘Nếu lời xin lỗi có tác dụng thì còn cần đến cảnh sát làm gì’, thế nên tớ không nói với cậu hai từ đó nữa, bye bye”.

Lâm Gia Mạt vẫy tay rồi bước đi, Tổng Ninh đứng sau lưng cô vừa tức vừa buồn cười, rồi cậu gọi với theo: “Ê! Tớ không hơn anh chàng Miếu Hoa gì đó à?”.

“Cậu hả?”. Lâm Gia Mạt ngoái đầu lại cười nói: “Cùng lắm chỉ là mấy vai vô danh tiểu tốt thôi, tu luyện thêm 100 năm nữa đi!”.

Tổng Ninh nhìn theo bóng cô, cau mày như đang suy tư gì đó.

Không rủ được Lâm Gia Mạt, Tổng Ninh đành phải đi ăn một mình, lúc cậu về đến phòng, Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường đã ra ngoài, Cao Thượng đang vừa xem phim Chị Mã nhân cư vừa cười, Vương Thâm Chiêu đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên phòng tự học.

Nhìn cuốn vở trong tay Vương Thâm Chiêu, Tổng Ninh mới chợt bừng tỉnh: “Đại ca, vở môn kinh tế chính trị đúng không? Cho em mượn em photo một bản nhé?”.

“Ok thôi, nhưng vở này của tôi không đầy đủ đâu, cậu dùng tạm vậy nhé”. Vương Thâm Chiêu cười rồi đưa vở cho Tổng Ninh nói.

“Thanks đại ca! Vở của đại ca mà không đủ thì cả lớp còn có người nào ghi đủ nữa, đại ca cứu anh em một phen rồi, đáng lẽ em đã định bỏ môn kinh tế chính trị, có ghi chép gì đâu, chắc chắn là đứt, may mà có đại ca!”. Tổng Ninh dứt sách vào túi nói.

Vương Thâm Chiêu liền khua tay, đột nhiên Cao Khả Thượng lại bật cười ha ha, cả hai đứa đều giật nảy mình, Tổng Ninh trợn mắt nhìn cậu ta nói: “Cao Thượng! Ông đừng có lên cơn bùng bùng như thế được không! Người biết thì bảo ông đang xem ti vi, người nào không biết lại tưởng Quảng Cường đem đĩa nào về làm mấy hiệp trong phòng mình đấy!”.

“Cái này... xem vui lắm! Tôi và bà nội tôi đều rất khoái xem!”. Cao Khả Thượng chỉ tay vào ti vi cười nói.

“Hay cái gì mà hay! Tôi phát hiện thấy sở thích của ông giống hệt sở thích của các bà già, nào là học thuộc điểm đỗ xe bus, xem phim truyền hình gì đó. Haizz, con trai không nên sống ở nhà bà, kiểu gì cũng mắc tật lắm điều!”. Tổng Ninh lắc đầu nói.

“Tôi sống với nhà ai thì liên quan gì đến ông?”. Cao Khả Thượng hậm hực liếc Tổng Ninh một cái rồi nói: “Chắc chắn lại vừa bị Lâm Gia Mạt quạt ột trận nên mới về phòng giận cá chém thớt đấy!”.

“Tôi... ông>Tổng Ninh bị Cao Khả Thượng điểm trúng huyệt, Vương Thâm Chiêu liền cười rồi vỗ vai Tổng Ninh nói: “Thôi, đi học đi, Cao Thượng đã học thuộc được nửa cuốn vở ghi của tôi, cậu còn chưa xem lần nào đúng không?”.

“Hóa ra hần ta chuẩn bị từ lâu rồi hả! Thảo nào ngồi xem ti vi nhàn nhã thế! Tôi cũng không ngồi 888 với các ông nữa mà đi photo vở đây!”.

Tổng Ninh đến cửa hàng photo nhỏ ở cổng trường phía Đông, mỗi lần đến cuối học kì, công việc làm ăn của cửa hàng rất phát đạt, người thì photo vở, kẻ thì photo đề thi, thậm chí có người còn in tài liệu thành các tờ giấy nhỏ để quay bài, từ xa đã nhìn thấy mọi người xếp thành hàng dài. Những sinh viên bình thường

không chịu học hành tử tế, đến lúc này mới vận hết nội công, thậm chí miệt mài ôn bài thâu đêm suốt sáng ngoài hành lang dưới ánh đèn nhà vệ sinh hoặc đèn trong sân trường, không mong xuất sắc chỉ mong đạt điểm trung bình, không mong được tuyển thẳng lên cao học mà chỉ mong được tốt nghiệp ra trường.

Cho dù ranh ma đến đâu Tống Ninh cũng không có cách nào để chen ngang, đành ủ dột xếp vào cuối hàng. Cậu vừa đứng vào thì mắt chợt sáng lên vì nhìn thấy một chiếc bóng mảnh dẻ quen thuộc xếp trước mặt mình. Cậu hào hứng bước đến, vỗ vai người đó một cái rồi nói: “Ê, Phương Hồi! Lâu lắm rồi không gặp cậu!”.

Phương Hồi liền quay đầu lại, nhìn thấy Tống Ninh bèn nở một nụ cười miễn cưỡng. Cô vốn không thân với đám bạn cùng phòng của Trần Tầm, sau khi chia tay với cậu, ít nhiều cũng thấy ngại ngùng, vì thế song song với việc phải tránh mặt Trần Tầm, gần như cô cũng cắt đứt mọi quan hệ với những người xung quanh cậu.

Tống Ninh lại không tỏ ra khách khí gì mà vui vẻ đứng bên cạnh cô, nhìn cuốn vở vi tích phân trong tay Phương Hồi rồi hỏi: “Cậu cũng photo vở hả? Tổ cứ tưởng cậu là sinh viên chăm chỉ không bao giờ đi học muộn, lúc nào cũng ngồi ở hàng ghế đầu cơ!”.

“Tớ không phải là sinh viên chăm chỉ, bài vở gần đây tớ không ghi chép gì>Không cần phải nói Tống Ninh cũng biết tại sao cô không ghi chép bài vở gần đây, cậu nhìn cô gái mảnh mai trước mặt mình và nói với giọng thông cảm: “Phương Hồi, thực ra Trần Tầm...”

“Không liên quan gì đến cậu ấy, cậu không cần phải nói đâu!”. Phương Hồi ngắt lời cậu, có lẽ do cuống quá nên giọng cô cũng có phần gắt gỏng, sau khi nói xong, cô cũng thấy hơi ngại, bèn vội lảng sang chuyện khác: “Cậu photo vở gì vậy?”.

“Kinh tế chính trị. Cậu có cần không? Vở của đại ca phòng bọn tớ, rất đầy đủ, tớ muốn photo một cuốn cho Gia Mạt, bình thường cậu ấy cũng chẳng học hành gì. Nếu cậu cần thì tớ photo cả luôn cho, lát nữa cậu mang về cho Gia Mạt hộ tớ nhé”. Tống Ninh mở cuốn vở của Vương Thâm Chiêu ra nói.

“Không cần đâu, vở kinh tế chính trị tớ có rồi”. Phương Hồi nhìn cuốn vở dày đặc chữ rồi lắc đầu nói: “Lát nữa cậu đưa tớ, tớ sẽ mang lên cho Gia Mạt, cậu quan tâm đến Gia Mạt nhỉ?”.

“Haizz, quan tâm nữa cũng chẳng để làm gì, người ta có để ý gì đâu!”. Tống Ninh nói với vẻ chán chường.

“Không phải đâu, tớ rất hiểu Gia Mạt, người mà cậu ấy không để ý thì cậu ấy chẳng buồn nhắc đến đâu. Nhưng không phải cậu ấy vẫn mơ thấy cậu đó sao? Thế nên cậu phải có lòng tin đối với mình”. Phương Hồi mỉm cười nói.

“Nhưng, người mà cậu ấy mơ thấy không phải là tớ...”. Tống Ninh cúi đầu xuống nói.

“Sao lại không phải? Cậu ấy trực tiếp nói với tớ mà, hôm đó ăn cơm...”. Phương Hồi nhớ lại chuyện cũ, bất giác dừng lại một lát, cảm giác đau đớn, xót xa trong lòng khiến cô rơi vào trạng thái thần thờ, rồi cô lại nói tiếp: “Tóm lại chắc chắn là cậu mà”.

“Không phải thật mà”. Tống Ninh cũng dừng lại, dường như phải hạ quyết tâm rất lớn mới nói được tiếp: “Đang nào thì cậu và Trần Tầm cũng chia tay nhau rồi, tớ cũng không giấu cậu nữa, thực ra người mà Gia Mạt mơ thấy ngày hôm đó là... Trần Tầm...”.

Nét mặt Phương Hồi liền sững lại, cô nhìn chằm chằm vào Tống Ninh, tựa như cậu vừa nói câu gì đó vô cùng khó tin, một lúc lâu sau cô mới run rẩy nói: “Không thể! Cậu đừng nói linh tinh, rõ ràng là cậu ấy... rõ ràng là cậu ấy...”

“Tớ không nói linh tinh đâu! Đó là điều mà Gia Mạt đã nói trực tiếp với tớ, hơn nữa Trần Tầm cũng biết. Phương Hồi, cậu đừng làm như vậy. Tớ biết chắc chắn cậu rất buồn, nhưng sự thật là như vậy, cậu buộc phải đối mặt. Cậu là cô gái tốt bụng, bọn tớ đều muốn cậu được sống vui hơn. Nhưng tớ cho rằng giấu giếm mọi chuyện với cậu là không công bằng, đây cũng không phải là cách giải thoát gì hay cả. Tớ chỉ...”.

Thấy ánh mắt Phương Hồi mỗi lúc một vô hồn hơn, sắc mặt mỗi lúc một nhợt nhạt hơn, cuối cùng Tống Ninh không nỡ lòng nói tiếp nữa.

“Ừ, cảm ơn cậu, bye bye”. Phương Hồi bắt đầu nói chuyện không đầu không cuối, cô thần thờ vẫy tay chào Tống Ninh rồi ôm cuốn vở về phòng.

Tống Ninh nhìn theo cô bằng ánh mắt lo lắng, nhưng cậu không đi theo mà lẩm bẩm nói hết câu đang nói dở ban nãy: “Tớ chỉ nói cho cậu biết trước bọn họ mà thôi...”.

Phương Hồi lang thang vô định trên đường, cảm giác trong lòng cô lúc này đã biến thành một mớ hỗn độn, mọi tâm trạng buồn bã, phần nộ, đau khổ, thắc mắc bó chặt vào nhau, hoàn toàn khiến cô mất đi phương hướng. Cô không nhớ đã về đến trường bằng cách nào, sau đó lại gọi điện thoại cho Lâm Gia Mạt như thế nào, rồi chỉ hỏi đi hỏi lại Lâm Gia Mạt tại sao. Cô chỉ nhớ rằng mình khóc mãi, khóc mà không thể kìm chế được mình, khóc cho đến khi mắt cay xè. Cuối cùng cô ra khỏi cổng trường và bắt xe, điên cuồng rời khỏi trường mà không ngoái đầu nhìn lại.

Cô cảm thấy, trong ngôi trường này không có nơi nào có thể khiến cô sống tiếp được nữa.

***>Tối về đến nhà, Phương Hồi tắt mắt, rút dây điện thoại như thường lệ, cô đã nhận được thư của Kiều Nhiên, lần này khi đọc đến câu “mọi chuyện của cậu có ổn không? Chúc cậu mọi điều tốt lành và mong sớm nhận được thư của cậu”, Phương Hồi đã không thể gõ được chữ “ổn” được nữa. Trước mặt cô, màn hình máy tính mỗi lúc một nhòe đi, bàn phím ướt đầm nước mắt, sau khi ngón tay cô chạm vào, tất cả các chữ cái từ A đến Z đều bị ngấm hết mọi nỗi đau khổ không thể xóa mờ.

84. Q.8 - Chương 8

Mùa đông năm đó Kiều Nhiên đã về nước.

Sau khi nhận được email của Phương Hồi, cậu vô cùng sốt ruột, mặc dù lời lẽ không đầu không cuối, nhưng Kiều Nhiên vẫn hiểu ra rằng đã xảy ra chuyện gì. Và việc đầu tiên mà cậu nghĩ đến là cậu phải về nước, cậu muốn gặp cô. Nghĩ đến đây, Kiều Nhiên thầm mĩa mai mình, cậu phải trốn đi thật xa là để không muốn tiếp tục nhớ nhung, nhưng bây giờ xem ra nỗi nhớ lại càng da diết hơn.

Mùng 5 tết, bọn họ gặp nhau ở nhà hàng Vũ Hoa.

Kiều Nhiên đứng ra tổ chức, không ai dám làm mọi người cụt hứng, năm đĩa đĩa nào cũng có tâm sự riêng, nhưng vẫn có mặt ở điểm hẹn. Phòng ăn rộng rãi vô cùng yên tĩnh, cho đến ngày hôm nay, dường như không ai biết sẽ phải đối mặt với người khác thế nào và sẽ phải nói những gì.

Như hồi trước đây, khi ăn cơm mỗi người sẽ gọi một món, thời điểm này thường là lúc ồn ào nhất, ai cũng tranh gọi món mà mình thích, thực đơn gần như là bay vèo vèo từ người này sang người khác, gọi món gần như là phải tranh cướp nhau. Nhưng hiện giờ cuốn thực đơn đó vẫn yên tĩnh nằm trên mặt kính tròn như đang giễu cợt họ, Kiều Nhiên đưa tay ra cầm cuốn thực đơn lên trước và hỏi: “Trước mọi người đều thích ăn món chân giò hầm đúng không? Cho món chân giò Đông Pha trước! Phương Hồi cậu xem gọi thêm gì nữa đi!”.

Phương Hồi đón lấy thực đơn, lật qua lật lại và gọi món cà tím rồi đưa cho Triệu Diệp. Triệu Diệp không hề có ý định đón lấy mà nói với giọng nặng nề: “Tôi ăn gì cũng được!”. Trần Tầm thấy vậy liền đón lấy, nhưng khi đưa ra, bàn tay của cậu và Phương Hồi đều khựng lại, cuối cùng, cuốn thực đơn liền rơi thẳng xuống bàn. Triệu Diệp bực bội cầm lên và đẩy về phía Kiều Nhiên nói: “Thôi ông gọi hết đi! Để mất thời gian làm gì!”.

Kiều Nhiên cười gượng nói: “Ừ, chẳng nào tôi cũng biết tôi về nước thì tôi phải mời mọi người, tôi phải gọi những món rẻ rẻ để các ông không vét sạch được túi tôi!”.

“Nói mà không biết ngượng! Đợt đó ai cho ông đi mà không chào mọi người một câu!”. Trần Tầm tiếp lời Kiều Nhiên, cố gắng làm dịu bầu không khí đang căng thẳng.

“Tôi làm thế là để sau khi về nước được các ông đón chào nhiệt liệt mà. Ở với các ông ba năm, kiểu gì cũng phải để tôi được oai một lần chứ!”. Kiều Nhiên cười nói: “Triệu Diệp, ông cũng phải nói gì đi chứ! Sao tôi cứ có cảm giác là ông không nhiệt tình với tôi nhỉ!”.

“Vùng tôi ở lạnh đéch chịu được, làm tim tôi đông cứng rồi”. Triệu Diệp thờ ơ nói.

Lâm Gia Mạt mím môi rồi quay mặt đi, Kiều Nhiên liền đứng dậy vỗ đầu Triệu Diệp một cái nói: “Chưa uống gì mà sao đã cao giọng thế?”.

Triệu Diệp cười nhạt rồi quay ra nghịch chén trà.

“Bọn mình có gọi bia không?”. Đột nhiên Phương Hồi ngẩng đầu lên hỏi.

Kiều Nhiên liền đưa mắt nhìn cô nói: “Đừng, hôm nay mọi người gặp nhau để nói chuyện, uống bia thì còn nói được gì nữa”.

“Đúng vậy...”. Lâm Gia Mạt nói với vẻ lo lắng: “Cậu có uống được đâu”.

“Thôi cứ mang lên một ít đi!”. Phương Hồi gọi cô phục vụ đứng ở cửa nói.

Kiều Nhiên đang định nói gì nữa thì Trần Tầm ngồi bên cạnh liền ấn cậu xuống nói: “Thôi, cậu ấy thích uống thì cứ để cậu ấy uống”.

Cô phục vụ vừa bước vào, Phương Hồi liền nói: “Cho mười chai bia trước, mở nắp luôn đi nhé”.

Đến lúc này thì Trần Tầm cũng tròn mắt sửng sốt, cậu vội đưa mắt ra hiệu cho Kiều Nhiên, Kiều Nhiên trợn mắt nhìn cậu một cái rồi quay sang nói với Phương Hồi: “Gọi nhiều thế làm gì? Bọn mình không uống được bao nhiêu đâu!”.

“Không sao, tớ uống được”. Phương Hồi bình thản đáp.

“Em uống được gì chứ!”. Không kìm được nữa, Trần Tầm liền nói lớn: “Lần nào uống ba cốc chẳng say, về nhà còn đau đầu, đau dạ dày! Chị ơi, cho ba chai thôi!”.

“Cảm ơn, nhưng anh không cần phải quan tâm đâu, tôi uống được bao nhiêu, giờ anh có biết không?”. Phương Hồi nhìn sang bên cạnh bằng ánh mắt vô hồn: “Cứ ười chai, mở hết ra chị ạ!”.

Đây là cuộc đối thoại hoàn chỉnh đầu tiên giữa họ sau khi chia tay, cả hai đều cảm thấy tê tái trước giọng điệu xa lạ này, còn mọi người xung quanh cũng không biết phải nói gì để an ủi họ.

Cô phục vụ đã nhanh chóng bê vào mười chai bia, Phương Hồi cũng không đợi mọi người nhường, đón lấy chai bia rót ỉnh một cốc, uống một hơi hết sạch rồi đặt “cạch” chiếc cốc không sang bên cạnh với vẻ thách thức. Lâm Gia Mạt lặng lẽ uống cùng cô một cốc, Trần Tầm không nói gì mà cầm một chai bia lên uống luôn bằng chai, bên kia Triệu Diệp cũng vớ lấy một chai, cậu còn đưa cho Kiều Nhiên một chai. Kiều Nhiên nhìn bọn họ uống bia với tâm trạng nặng nề, biết cũng không thể khuyên được nữa.

Rõ ràng là bia ngấm nhanh hơn thức ăn, nhìn ánh mắt Phương Hồi đã mất đi tiêu cự và bàn tay run run đưa ra nhưng không thể nào với được cốc bia, Kiều Nhiên không thể ngồi yên được nữa. Cậu vớ lấy cốc bia của Phương Hồi đặt sang một bên nói: “Đừng uống nữa! uống nữa là say đấy!”.

“Tớ không say... Cạn...”. Phương Hồi cười rồi quay sang giật chiếc cốc trong tay cậu.

Nhìn vẻ ngà ngà say của Phương Hồi, Lâm Gia Mạt vô cùng buồn bã, cô đứng dậy nắm lấy tay Phương Hồi nói: “Phương Hồi, cậu đừng làm thế, tớ biết tớ không ra gì, nhưng tớ... thực sự tớ... Cậu nghĩ về tớ thế nào cũng được, nhưng đừng hành hạ mình như vậy được không?”.

“Cậu nói cho tớ biết... cậu thích anh ấy ư?” Phương Hồi giơ tay lên chỉ vào Trần Tầm nói.

“Tớ...”. Lâm Gia Mạt nhìn cô, không thể nào thẳng thắn nói ra chữ thích đó.

“Tớ hiểu rồi...”. Phương Hồi cười nhạt và nói: “Cuối cùng tớ đã hiểu tại sao cậu lại nói thế gian này thứ không đáng tin nhất là tình yêu, tớ nghĩ thế gian này không còn cái gì đáng tin nữa cả...”.

Vừa nói xong, cả hai đều khóc, mắt Trần Tầm đỏ hoe, cậu đứng ngay lên nói: “Gia Mạt tránh ra đi, chuyện này không liên quan gì đến cậu, là chuyện riêng của tớ. Phương Hồi, em có chuyện gì thì nói với anh, đừng giấu trong lòng, như thế không ổn đâu. Anh sẽ nghe hết”.

“Việc gì phải nói với ông! Ông là cái đéch gì!”. Triệu Diệp cầm chiếc cốc choảng vào Trần Tầm, Trần Tầm nghiêng đầu sang một bên, chiếc cốc lướt qua mặt cậu rồi đập vào bức tường sau lưng cậu, tiếng thủy tinh

vỡ tan đã châm ngòi cho cơn thịnh nộ giấu trong sự im lặng từ lâu. “Tại sao ông lại bỏ rơi Phương Hồi? Tại sao ông lại lãng nhãng với Lâm Gia Mạt! Bất cứ N tay mà giờ ông còn vỗ ngực ra vẻ ta đây là người tốt à! Thôi đừng giả vờ giả v nữa!”.

“Ông coi đi! Đây chính là cô bạn mà năm xưa ông nói ông thích nhất!”. Triệu Diệp kéo Phương Hồi đang ngồi ủ rũ bên cạnh rồi lại vỗ vào ngực mình nói: “Đây chính là ông bạn mà năm xưa ông bảo là thân nhất! Ông đùa cợt với bọn tôi đúng không!”.

Triệu Diệp càng nói càng hăng, rồi cậu vung tay lên đâm thẳng vào mặt Trần Tầm, Trần Tầm liền ngã phịch xuống đất, môi bật máu, những mảnh vụn thủy tinh đâm vào tay cậu, nhưng cậu không hề thấy đau, chỗ đau đớn nhất là trái tim, đau đến nỗi cậu tưởng như mình sắp chết.

Lâm Gia Mạt liền xông lên kéo Triệu Diệp vẫn còn đang định đánh tiếp, khóc và hét lớn: “Cậu điên rồi à! Cậu làm gì vậy! Người nói thích cậu ấy là tớ chứ có phải cậu ấy đâu! Kể cả là cậu ấy sai, nhưng yêu người khác có kiểm soát được mình đâu!”.

“Yêu! Các người nói đây là tình yêu ư? Các người hãy nhìn Phương Hồi xem, các người bảo đây là tình yêu ư? Các người yêu ích kỉ quá! Coi thường người khác quá!”. Mắt Triệu Diệp đỏ hoe, nhưng vẫn không nỡ hất tay Lâm Gia Mạt ra, cậu phần nộ móc từ trong túi ra một mảnh thạch cao đã ngả vàng, đây là vật kỉ niệm trong trận đấu lọt vào trận chung kết cúp Nike khi cậu bị gãy tay, trên đó có tên của tất cả bọn họ và mọi tình cảm chân thành của những năm tháng đó. Triệu Diệp run rẩy giơ mảnh thạch cao ra trước mắt cả nhóm, rưng rưng nước mắt nói: “Đáng lẽ đây là cái tôi định giữ suốt đời, hiện tại m. kiếp tôi nhìn mà thấy kinh tởm! Để cho nó đi đời nhà ma thôi!”.

Mảnh thạch cao lưu giữ bao kỉ niệm của bọn họ bị ném mạnh xuống đất, trong tích tắc đó, tất cả bọn họ đều nhắm hết mắt lại, không ai nỡ lòng nhìn kỉ niệm đẹp năm xưa biến thành mảnh vụn.

Một hồi im lặng kéo dài khiến trái tim họ tê tái đến tận đỉnh, Phương Hồi bắt đầu nôn khan, Kiều Khiên đến đỡ cô và nhìn đám bạn tàn tạ bằng ánh mắt bi phần rồi gầm lên: “Tất cả có thôi ngay đi không! Định giở trò gì hả? Giải tán? Cút hết! Các người hãy nhìn xem! Tôi là Kiều Nhiên! Đây là Phương Hồi! Trần Tầm! Triệu Diệp! Gia Mạt! Bọn mình là bạn bè không rời nhau một bước hồi cấp ba! Không phải là kẻ thù! Tại sao lại thế này! Mọi người quên hết những năm tháng đó rồi ư! Quên hết những tháng ngày tràn ngập niềm vui, vô lo vô nghĩ rồi ư? Các ông không thể làm như vậy... Không thể làm như vậy được...”

Rồi Kiều Nhiên bật khóc, tất cả bọn họ đều khóc, Phương Hồi ngơ ngác nhìn Trần Tầm, khóc không còn ra hơi.

Kiều Nhiên từ từ đỡ cô dậy rồi móc ra 300 tệ đưa cho Trần Tầm nói: “Ông xử lí chiến trường đi, tôi đưa Phương Hồi ra ngoài cho thoáng”.

Kiều Nhiên dìu Phương Hồi ra khỏi nhà hàng, Phương Hồi vừa khóc vừa nôn, đầu óc đã không còn tỉnh táo nữa. Kiều Nhiên cũng không ngại bẩn, bế cô qua đường, đến quầy tạp hóa nhỏ mua giấy ăn và chai nước khoáng, lau chùi cho cô. Phương Hồi không đứng dậy được, đành ngồi bên vệ đường dựa vào Kiều Nhiên, vừa nức nở khóc vừa nói: “Cậu nói đi... tại sao Gia Mạt lại thích Trần Tầm... tớ thân với cậu ấy nhất... hôm tiễn Tô Khải dưới trời mưa, tớ nhìn thấy cậu ấy một mình đứng trên sân ga mà lòng thấy buồn vô cùng, tớ thầm cầu chúc cho cậu ấy tìm được một người yêu tốt... thích không có gì là sai cả... nhưng tại sao cậu ấy lại thích Trần Tầm hả?”.

“Thôi đừng nói nữa Phương Hồi ạ, bọn mình đừng nói nữa nhé...”. Kiều Nhiên rưng rưng nước mắt ôm chặt cô vào lòng nói: “Hãy quên hết đi, hãy coi đó là giấc mơ thôi”.

“Làm sao mà quên được chứ? Quên hết những ngày tháng đó ư? Tớ tiếc lắm... Trần Tầm tốt với tớ như vậy... Những lúc không có ai để ý đến tớ, cậu ấy luôn đến nói chuyện với tớ, tớ sống khép mình, không có gì nổi bật, nhưng cậu ấy lại bảo tớ tốt, nói thích tớ... Hàng ngày cậu ấy đều gọi điện thoại cho tớ, tặng tớ con gấu bông, bên trên còn có một viên sỏi ghi tên của cậu ấy! À, bọn tớ còn đã từng mua nhẫn nữa, mỗi người một chiếc, chỉ có 18 tệ thôi, hiện giờ tớ vẫn còn đeo, cậu đợi chút tớ cho cậu xem... ơ, tớ quên ở nhà rồi, không tìm thấy... cậu bảo bọn tớ đã từng yêu nhau như vậy, làm sao tớ có thể quên... tớ không bao giờ muốn quên...”.

“Không muốn quên hả? Không sao cả, cậu cứ quên đi, tớ nhớ hộ cậu. Cậu hãy sống một cuộc sống thật vui vẻ khi không có cậu ấy, tớ sẽ nhớ hộ cậu, nhớ chuyện của hai đứa cậu...”. Kiều Nhiên kéo bàn tay đang để lộ ở ngoài cửa cô vào lòng mình.>Phương Hồi lắc đầu nói: “Cậu thử nói xem tại sao cậu ấy lại không thích tớ nữa? Có phải tớ không ra gì hay không? Nhưng tớ có bao giờ gây phiền hà cho cậu ấy đâu... Tớ thực sự rất thích cậu ấy... Sau khi biết chuyện về Thẩm Hiểu Đường, tớ rất muốn hỏi cậu ấy, nhưng sợ cậu ấy nghĩ tớ là kẻ rắc rối, đa nghi, nên tớ đã cố chịu... Sau đó bọn họ hát với nhau rồi tớ mới hỏi cậu ấy... Cậu ấy bảo thích Thẩm Hiểu Đường... Lúc đó tớ buồn vô cùng... Rõ ràng là Trần Tầm nói sẽ yêu tớ suốt đời, cậu ấy còn bảo tụi tớ sẽ lấy nhau, sinh con, đi chợ, giặt giũ, nấu ăn... À đúng rồi, còn muốn nhờ cậu làm phù rể, Lâm Gia Mạt làm phù dâu... Nhưng mới được ba năm mà cậu ấy đã thay lòng đổi dạ. Sao mọi người đều thay đổi hết rồi? Bài hát mà Trần Tầm hát với Thẩm Hiểu Đường là bài cậu ấy viết tặng tớ... Năm tháng vội vã... Để tớ hát cho cậu nghe nhé... ‘Bóng cây dưới ánh tà dương thoáng đã lâu, cô gái trong chiếc váy trắng tinh khôi đã đi qua con đường này bao nhiêu lần, dưới ánh tà dương đã bao lần tôi nhìn vào mắt em, em có bao nhiêu điều nuối tiếc mà luôn yêu thầm...’”.

Phương Hồi ngồi trong lòng Kiều Nhiên hát hết bài Năm tháng vội vã, khuôn mặt hai người đều ướt đẫm nước mắt, không biết nước mắt ai đã làm ướt mặt ai.

Bên kia Triệu Diệp và Trần Tầm cũng dìu Lâm Gia Mạt loạng choạng đi ra, lúc xuống bậc tam cấp, Lâm Gia Mạt lặng lẽ rút tay ra khỏi tay Trần Tầm, dựa hẳn vào người Triệu Diệp. Trần Tầm buồn bã nhìn cô rồi sang đường.

Lâm Gia Mạt và Triệu Diệp ngồi ở vệ đường bên này, cô nhìn theo bóng Trần Tầm, mắt đỏ hoe nói: “Triệu Diệp... tớ xin lỗi. Tớ biết cậu sẽ buồn nhưng tớ vẫn nói với cậu rằng tớ thích Trần Tầm... Cậu nói đúng, tớ là một kẻ ích kỷ, từ Tô Khải đến Trần Tầm, tớ thích người ta nhưng chưa bao giờ đặt mình vào địa vị của người khác để xem người ta nghĩ gì... Thế nên tớ đã không có được tình yêu, đáng đời tớ, tớ...”.

“Đừng nói nữa Gia Mạt!”. Triệu Diệp bịt miệng cô nói: “Tớ tệ quá, vừa nãy tớ không nên nói cậu như vậy. Tớ ghen, không chỉ ghen mà tớ còn thấy ảm ức... Nhưng Gia Mạt ạ, tớ không trách cậu, tớ cũng không thể trách cậu, thích ai là việc không thể miễn cưỡng, tớ ngó ngàng nên không hiểu điều này, tớ cũng không có sự chuẩn bị trước về tinh thần và độ kiên nhẫn để chịu đựng sự đau khổ này... Tớ biết cậu không thích tớ, cho dù tớ nỗ lực đến đâu cậu đều không thích tớ... Tớ không mong chờ gì cả, cậu cho tớ nắm tay cậu một lát được không? Giống như lần trước đi chơi Thanh Long Hi chỉ một lát thôi...”.

Lâm Gia Mạt vừa khóc vừa cầm tay Triệu Diệp, Triệu Diệp nắm chặt tay cô bằng hai tay và nói: “Thực ra rất nhiều người thích tớ, con gái trong trường tớ học đều rất thích xem tớ chơi bóng, lần này tớ về tớ sẽ không thích cậu nữa đâu, cậu đừng có hối hận nhé!”.

“Ừ...”. Lâm Gia Mạt quệt má nói: “Tớ cũng không còn cơ hội hối hận nữa”.

“Cậu biết không, bây giờ được nắm tay cậu tớ lại nhớ hôm tốt nghiệp bọn mình nắm tay nhau dưới gốc cây, thực ra hồi đó tớ cố tình đứng cạnh cậu, chỉ vì muốn tìm cơ hội nắm tay cậu... Haizz, sao mà tớ nghĩ xa xôi vậy, mới chỉ có nửa năm trôi qua mà cứ như chuyện từ kiếp trước ấy”.

“Vì... bọn mình đều không thể quay trở lại ngày xưa được nữa...”. Lâm Gia Mạt nhắm mắt lại và nói một cách đau khổ.

Trần Tầm sang đường và đến trước mặt Phương Hồi, rồi cậu ngồi xuống nắm tay Phương Hồi nói: “Phương Hồi, em đừng khóc nữa, mặt sẽ... nhăn hết đấy...”.

Chưa nói hết câu cậu đã bật khóc trước, Phương Hồi càng khóc dữ dội hơn, cô nắm chặt tay Trần Tầm nói: “Trần Tầm, bọn mình đừng chia tay nhau được không anh? Em có điều gì chưa được, em sẽ sửa hết, được không anh? Anh nói là muốn có em đi theo suốt cuộc đời mà? Nếu anh không yêu em nữa thì em làm sao theo được anh đến hết đời...”.

“Phương Hồi, em đừng nói như vậy, anh đau khổ, vô cùng đau khổ...”. Trần Tầm áp tay cô vào mặt mình nói.

“Không được đúng không? Vẫn không được đúng không anh?”. Phương Hồi nhìn cậu bằng ánh mắt tuyệt vọng hỏi.

“Anh thương em, không muốn xa em, em là người mà kiếp này anh không bao giờ có thể quên, anh thực sự muốn móc cả tim mình ra cho em xem! Ngày ngày anh đều muốn được nghe thấy tiếng em, chỉ khi biết em ăn ngon ngủ yên, anh mới có thể yên tâm... Phương Hồi, hãy hứa với anh, sau này hãy cho anh luôn được tìm thấy em, biết em sống vẫn ở Trần Tầm lại gần thêm một bước như sợ cô chạy mất.

“Nhưng anh vẫn không còn thích em nữa... dù em có cầu xin anh, anh vẫn không thích em nữa!”. Phương Hồi rút phắt tay mình khỏi tay Trần Tầm và nói lớn: “Không thích em thì đi đi, anh đi đi!”.

Sau đó bất luận Trần Tầm nói thế nào, Phương Hồi chỉ vừa khóc vừa bắt cậu ra chỗ khác. Thấy Phương Hồi không còn làm chủ được bản thân, Kiều Nhiên vội ôm chặt cô, cậu khua tay ra hiệu cho Trần Tầm không nên ở đây nữa.

Trần Tầm chán nản quay về bên kia đường, cậu đứng trước mặt Lâm Gia Mạt và Triệu Diệp rồi cúi người xuống nói: “Các cậu sang khuyên Phương Hồi được không? Cậu ấy chỉ khóc thôi, trời lạnh thế này, cậu ấy sẽ không chịu nổi...”.

“Ông đừng nói điều này trước mặt Gia Mạt được không? Ông biết rõ là cậu ấy thích ông! Gia Mạt cũng là con gái! Cậu ấy cũng buồn lắm chứ!”. Triệu Diệp nghe thấy vậy liền bực bội đứng lên đối chất với Trần Tầm.

“Gia Mạt, tớ có lỗi với cậu, nhưng tớ xin cậu hãy sang khuyên Phương Hồi... Cậu ấy khóc mãi, tớ nói gì cũng không chịu nghe, cứ tiếp tục thế này thì cậu ấy quỵ mất...”. Trần Tầm không đếm xỉa gì đến những lời của Triệu Diệp, tiếp tục rưng rưng nước mắt năn nỉ Lâm Gia Mạt.

“Trần Tầm, cậu không cần phải xin lỗi tớ, tớ cam tâm tình nguyện, có lẽ đúng là tớ không nên thích cậu... Nhưng chỉ có cậu mới khuyên được Phương Hồi, tớ hay Triệu Diệp nói đều không ăn thua... Tớ đã làm cậu ấy bị tổn thương, nhưng vết thương chí mạng của Phương Hồi là do cậu gây ra”. Lâm Gia Mạt chỉ vào tim mình nói.

Không còn cách nào khác, Trần Tầm đành quay sang bên kia, đến giữa đường cậu liền dừng lại, cho dù là ở bên nào, dường như cậu đều không thể lại gần. Đột nhiên cậu chợt nhớ ra lời thề của mình ngày trước với Phương Hồi, hồi đó cậu một mực thề rằng nếu bỏ rơi cô, cậu sẽ bị chúng bạn xa lánh, người thân ruồng bỏ, giờ nhìn Phương Hồi đang khóc như xé nát tâm can, rồi nhìn Lâm Gia Mạt với ánh mắt vô hồn sau lưng, Trần Tầm cảm thấy thật đúng ý trời.>Không khí tết vẫn còn vương vấn đâu đây, đèn đường đủ màu giăng khắp nơi, con đường nhỏ tựa như chân trời góc bể, Trần Tầm đứng giữa đường phố xe cộ nhộn nhịp qua lại và bật khóc.

85. Q.8 - Chương 9

Hôm đó giêng co đến hơn 12 giờ, cả nhóm mới ai về nhà nấy. Kiều Nhiên đưa Phương Hồi về, Triệu Diệp đưa Lâm Gia Mạt về, trước khi về, cả hai bên đều không biết phải nói gì với Trần Tầm, Trần Tầm liền vẫy tay rồi quay đầu đi về phía màn đêm.

Ngoài này bọn họ cãi nhau không đầu vào đầu, ở nhà cũng không được yên ổn. Bà Từ Yến Tân không tìm được Phương Hồi, càng nghĩ càng sốt ruột, cuối cùng không chịu được nữa liền gọi điện cho bà Trương Hiểu Hoa, nghe nói Trần Tầm cũng chưa về, lúc đó mới yên tâm hơn một chút, nhưng rồi lại lo sang chuyện khác. Con cái lớn cả rồi, ai mà biết có làm chuyện gì dại dột không? Hai bà mẹ càng nói càng tưởng tượng ra những chuyện không đầu vào đầu, càng nói càng bực nhau hơn, bên này nói đừng để Trần Tầm suốt ngày gọi điện sang nhà tôi, bên kia nói đừng để Phương Hồi thỉnh thoảng lại viết thư tình gì đó, cuối cùng cả hai bà mẹ cúp máy trong sự bực bội.

Vừa về đến nhà, Trần Tầm liền bị mẹ gọi ra phòng khách, bà Trương Hiểu Hoa cau mày hỏi: “Con đi đâu vậy? Sao về muộn thế? Sao không gọi điện báo về nhà một tiếng, gọi di động cũng không nhắc máy, có biết mẹ sốt ruột thế nào không?”.

“Con đã nói với mẹ rồi mà, Kiều Nhiên về nước, mấy đứa con tụ tập ăn uống, nhà hàng ồn ào như vậy, làm sao nghe thấy chuông di động được”. Trần Tầm uống khá nhiều, ra ngoài gặp gió nên đầu hơi đau, cậu nằm vật ra ghế sofa nói.

Bà Trương Hiểu Hoa liền rót cho cậu một cốc nước và bê đến nói: “Ăn cơm thì cứ việc ăn, uống nhiều rượu th> “Haizz, bọn con lớn rồi mà, uống chút cũng có sao đâu”. Trần Tầm đón lấy cốc nước nói.

“Có sao đâu? Đi chơi với con gái còn uống rượu! Mẹ chỉ sợ mày uống ra chuyện gì thôi! Mày lớn rồi mẹ cũng không muốn nói nhiều, nhưng làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho kĩ, có những chuyện làm là phải chịu trách nhiệm đấy con ạ, không được nông nổi đâu, đến lúc đó người ta đến nhà bắt vạ đấy! Lại còn nói năng rất chối tai nữa chứ!”. Nhớ lại giọng bà Từ Yến Tân lúc nãy, bà Trương Hiểu Hoa càng nói càng tức: “Cái con bé Phương Hồi cũng hay thật đấy, nhìn trông chín chắn như thế mà sao lại bồng bột quá?”.

“Mẹ nói linh tinh gì vậy? Bọn con chỉ ăn cơm với nhau thôi mà, có chuyện gì đâu?”. Trần Tầm cũng đang bực, nghe mẹ nói chường tai như vậy liền cãi lại.

“Sao cơ? Mẹ nó gọi điện thoại đến nhà mình đó! Rốt cuộc là chúng mày định làm gì chứ? Lớp 12 đã không học hành tử tế, cuối cùng thi vào trường W còn không biết chú ý cách cư xử của mình, kể cả là yêu đương thì cũng không có ai như chúng mày, để người lớn phải lo lắng!”.

“Thôi thôi, con biết phải làm thế nào mà mẹ! Hồi lớp 12, nếu người lớn không can thiệp lung tung thì bọn con cũng không đến mức phải thế này!”.

“Thôi thôi là thế nào! Bọn mày làm sao vậy! Lẽ nào cha mẹ không được dạy dỗ con cái ư? Mày đã đủ lông đủ cánh nên biết cãi mẹ rồi!”.

“Con đâu dám cãi! Thôi con buồn ngủ rồi, con đi ngủ đây!”.

Trần Tầm bực bội đứng dậy, không đếm xỉa gì đến những lời phàn nàn của bà Trương Hiểu Hoa nữa mà quay về phòng, khóa trái cửa lại. Cậu nhìn thấy có tin nhắn của Thẩm Hiểu Đường trong máy tính, muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng không hiểu thế nào mà lại bấm số gọi đến nhà Phương Hồi. Mấy con số này cậu đã thuộc lòng, trong bóng tối cho dù không nhìn thấy bàn phím nhưng vẫn bấm được mà không sai số nào, đến khi cậu trở về với thực tại thì Phương Hồi ở đầu bên kia đã nhắc máy.

Bên kia bình thản “a lô” một tiếng, Trần Tầm sững người, đã lâu rồi cậu không gọi điện cho Phương Hồi, vì sau khi chia tay, kể cả cậu có gọi thì cũng bị Phương Hồi tắt máy, hôm nay giữa lúc vô tình gọi nhầm như thế này, đột nhiên nghe thấy giọng cô, Trần Tầm có cảm giác như hai người ở hai thế giới khác nhau.

“A lô... Anh...”. Trần Tầm ngập ngừng nói.

Đầu bên kia lại im lặng trở lại, Trần Tầm nhắm mắt lại, tưởng rằng điện thoại lại bị cúp máy, nhưng một hồi lâu không có tiếng tút tút vọng lại, cậu lại “a lô” thêm tiếng nữa, đầu bên kia mới đáp nhỏ “vâng”.

Sự thay đổi nhỏ này khiến Trần Tầm mừng vô cùng, cậu lắp bắp nói: “Tối mẹ em có nói gì em không? Hình như mẹ em có gọi điện thoại ẹ anh. Em còn nôn không? Em rót ít nước nóng mà uống, đừng để cảm. Ngày mai sẽ khó chịu hơn đấy, ngủ dậy đầu đau lắm”.

Nghe Trần Tầm nói vậy, Phương Hồi lại bắt đầu khóc. Thực ra trái tim cô mềm yếu hơn nhiều so với những gì cô nói, Phương Hồi rất mong Trần Tầm quay lại với cô, cho dù không còn yêu cô như trước nữa, nhưng chỉ cần được ở bên nhau là đủ. Nhưng cô lại sợ nghe thấy câu trả lời tuyệt tình từ phía Trần Tầm, dù gì thì giữa họ đã có thêm Thẩm Hiểu Đường, thỉnh thoảng nhìn thấy cô bạn xinh đẹp, tính tình sôi nổi đó ở sân trường, Phương Hồi lại cảm thấy tủi hổ, thế nên cô luôn tìm cách tránh mặt Trần Tầm, không gặp cậu, không nói chuyện với cậu, không nghe mọi thông tin về cậu. Nhưng cú điện thoại này đã phá vỡ bức tường ngăn cách trong trái tim cô, nước mắt, sự dỗi kị, nỗi buồn, sự phẫn nộ và cả tình yêu, đều hòa vào làm một và tuôn trào như suối. Trần Tầm như đang đứng trước mặt cô, phải khóc vì cô, bị đánh vì cô, thậm chí đã nắm tay cô. Trong tích tắc nhiệt độ từ làn da quen thuộc truyền sang, Phương Hồi đã khuất phục, vì đó chính là chút hơi ấm mà cô đang mong chờ.

Sau khi tình yêu và tình bạn đã tan vỡ thành trăm mảnh, Phương Hồi không thể từ chối thêm lần nữa con người mà cô vẫn còn yêu da diết và khát khao mãnh liệt.

“Cảm ơn anh...”. Phương Hồi cố gắng kìm chế tiếng khóc nói.

“Không có gì”. Cậu nói khách sáo khiến Trần Tầm buồn vô cùng.

“Sao anh lại gọi điện cho em?”.

“Anh quen rồi...”.

“Vâng, thế nhé”.

“Ừ”.

“Bye bye”.

“Bye bye”.

Cuối cùng, cuộc nói chuyện ngắn ngủi đã biến thành tiếng tút tút trong điện thoại ở cả hai đầu, Phương Hồi gục xuống giường khóc nức nở.

Gọi điện thoại có thể trở thành thói quen, chăm sóc có thể trở thành thói quen, quan tâm có thể trở thành thói quen, hỏi thăm có thể trở thành thói quen, tuy nhiên, tình yêu mãi mãi không thể trở thành thói quen.

Từ đó trở đi, thỉnh thoảng Trần Tầm và Phương Hồi vẫn liên hệ với nhau, nhưng cũng chỉ là nhắn tin hoặc gọi điện hỏi thăm gì đó, nhưng đối với họ, mặc dù giữ hai tâm trạng khác nhau, nhưng cũng đều rất chân thành.

Và mùa đông năm đó, cuộc sống tình cảm của Trần Tầm lại xảy ra một chuyện quan trọng, cậu và Thẩm Hiểu Đường đã làm chuyện đó.

Sau khi tiễn Kiều Nhiên, Trần Tầm không đi đâu nhiều, hai ngày trước khi vào học, Thẩm Hiểu Đường gọi điện thoại cho cậu, hai người không nghĩ được ra chỗ nào để đi chơi, nhà Trần Tầm không có ai, nên cậu đã gọi cô đến, định gặp rồi sẽ bàn sau.

Chuyện xảy ra ngoài dự đoán nhưng cũng không có gì bất ngờ, từ cái ôm đến nụ hôn, từ vuốt ve đến nằm vật ra giường, từ cởi quần áo đến làm tình, tất cả đều diễn ra hết sức tự nhiên. Cả hai đều là lần đầu tiên, khó tránh khỏi sự hấp tấp, vụng về, nhưng họ đã hiến dâng cho nhau tất cả mà không giữ lại gì.

Sau khi xong chuyện, Thẩm Hiểu Đường không khóc, cô dựa vào người Trần Tầm nói: “Đây là lần đầu tiên trong đời em”.

Trần Tầm gật đầu nói: “Anh cũng vậy”.

Thẩm Hiểu Đường nhìn cậu chăm chú: “Em còn zin nhé”.

Trần Tầm ôm chặt cô nói: “Anh cũng không phải là hàng dỏm”.

Thẩm Hiểu Đường liền véo vào thắt lưng cậu một cái nói: “Anh chẳng lãng mạn gì cả”.

“Chẳng lẽ anh lại khóc và bắt em phải có trách nhiệm à?”. Trần Tầm nắm chặt tay cô nói.

“Chứ sao, tốt nhất là phải kéo ống quần em sau khi em mặc quần áo xong, nhất quyết không cho em về, bắt em phải hứa, hứa một kiếp chưa được, ít nhất phải ba kiếp, thề rằng sinh làm người của em, chết làm ma của em”. Thẩm Hiểu Đường cười khúc khích nói.

Trần Tầm trở mình đè lên người cô, giả vờ nghiêm rằng ken két nói: “Xem ra em vẫn còn dai sức lắm! Anh sẽ bắt em phải có trách nhiệm lần nữa với anh đấy!”.

Thẩm Hiểu Đường ngại ngùng nói: “Không được, đau lắm...”.

“Sao vừa nãy em không nói gì?”. Trần Tầm hôn nhẹ cô một cái nói.

“Vì em muốn thế”. Thẩm Hiểu Đường ngẩng đầu lên nói.

“Anh yêu em”. Trần Tầm ôm chặt cô thì thầm.

“Trong sách nói rằng sau khi làm tình, người đàn ông nói anh yêu em là câu nói giả tạo nhất”. Thẩm Hiểu Đường nhìn lên n nhà nói.

“Anh sẽ có trách nhiệm với em”.

“Câu này là câu nói giả tạo thứ hai”.

“Sách do thằng nào viết vậy!”.

“Quan tâm gì đến chuyện đó! Kể cả là giả tạo thì anh có giả tạo mãi mãi được không?”. Thẩm Hiểu Đường quàng tay lên cổ cậu hỏi.

“... Được”. Trần Tầm lại thấy buồn buồn trong lòng, cậu biết thực ra là Thẩm Hiểu Đường muốn nghe cậu nói những điều này, nhưng cậu lại không thể thốt ra thành lời, sau khi chia tay với Phương Hồi, cậu không muốn nói đến từ mãi mãi nữa.

Sau đó tôi có hỏi Trần Tầm, hỏi cậu và Phương Hồi đã từng làm chuyện đó hay chưa.

Trần Tầm trả lời chưa, mặc dù có vô số cơ hội, cũng đã từng thân mật đến mức gần như sắp vượt quá giới hạn, nhưng lại không đi đến bước cuối cùng. Trước đó là do còn trẻ nên không dám, sau đó là do không có đầu óc nào. Trần Tầm có cách lí giải khá độc đáo về tình dục và tình yêu, cậu nói rằng nếu cậu và Phương Hồi đã từng làm chuyện đó thì có lẽ bọn họ sẽ không chia tay nhau và nếu cậu và Thẩm Hiểu Đường không làm chuyện đó thì có lẽ bọn họ cũng sẽ không chia tay. Tóm lại là bọn họ yêu nhau rất mãnh liệt nhưng lại giữ gìn cho nhau đến giây phút cuối cùng, chính vì thế cậu đã kết luận rằng, sự cởi mở trong chuyện đó của giới trẻ sinh sau thập kỉ 80 rất đáng bị lên án. Đúng là chúng tôi được tiếp xúc với chuyện đó sớm hơn, nhưng khi lâm trận thì có khi cũng chỉ như cha mẹ thời Cách mạng văn hóa lên rừng xuống biển, không đến mức cởi mở như Mĩ, Nhật Bản.

Hai đứa thu dọn giường chiếu, Trần Tầm ôm tấm ga trải giường vào nhà vệ sinh giặt, Thẩm Hiểu Đường ngưỡng ngưỡng dựa vào cửa nói: “Hay thôi... đừng giặt nữa, tặng em để em làm kỉ niệm”.

“Cái ga to thế này em cầm kiểu gì? Mẹ anh kĩ tính lắm, thiếu một tấm ga chắc chắn sẽ tra hỏi anh. Hơn nữa, anh cũng muốn giữ làm kỉ niệm!”

“Anh giữ kỉ niệm làm gì...”. Thẩm Hiểu Đường đỏ bừng mặt hỏi.

“Haizz, thôi, bây giờ vật chứng không còn nữa, bọn mình giữ ở trong tim vậy”. Trần Tầm giũ tấm ga bằng sợi cotton đã ngâm nước ra, dưới ánh nắng, tấm ga nhìn rất mỏng, không còn phát hiện ra dấu vết gì.

“Đi thôi, bọn mình còn phải đi mua thuốc nữa”. Trần Tầm phơi xong tấm ga trải giường liền nói: “Em có biết loại thuốc đó... tên là gì không?”.

“Làm sao em biết được”. Thẩm Hiểu Đường cúi đầu nói lí nhí.

“Quảng Cường thường xuyên nói với anh, anh cũng không để ý, để anh gọi điện thoại hỏi Tôn Đào, chắc chắn cậu ấy biết”.

Trần Tầm gọi điện thoại cho Tôn Đào, đầu bên kia cười nói trêu chọc cậu hồi lâu, mất bao nhiêu thời gian mới nói ra được cái tên viên tránh thai khẩn cấp, còn bất tối Trần Tầm phải đưa Thẩm Hiểu Đường đến ăn cơm với mọi người cho bằng được.

Trần Tầm mua một hộp thuốc tránh thai khẩn cấp ở cửa hàng chuyên bán đồ dành cho người lớn gần nhà, ngoài thuốc ra còn mua một hộp bao cao su và nhét vào túi, cậu phải bấm bụng vào mua, cứ cảm thấy có gì đó ngại ngùng. Thẩm Hiểu Đường đứng ở bên kia đường rất xa đợi cậu, lúc Trần Tầm đi ra, hai đứa còn đi cách nhau một đoạn như không hề quen biết rồi mới rẽ vào một góc đường và dừng lại, thậm thụt mở hộp thuốc ra đọc kĩ hướng dẫn.

“Hai viên... còn phải uống cách nhau nữa, rắc rối thật”. Thẩm Hiểu Đường nắm chặt vỉ thuốc trong lòng bàn tay nói.

“Nước đây em uống đi!”. Trần Tầm vặn nắp chai nước khoáng ra và đưa cho cô.

“Vội gì anh, trong 72 tiếng đồng hồ đều được mà”. Thẩm Hiểu Đường háy mắt>“Không được, anh không yên tâm, nhớ đến trường hợp của Dương Tinh là anh lại thấy buồn, anh sợ em cũng...”. Trần Tầm lắc đầu nói.

Thẩm Hiểu Đường cũng giật thột, lấy một viên thuốc ra uống rồi cau mày nói: “Em thấy chẳng công bằng chút nào. Tại sao chỉ có con gái phải uống thuốc, đàn ông thì chẳng sao! Đáng lẽ thuốc này phải thiết kế cho cả nam và nữ, đàn ông uống viên của đàn ông, đàn bà uống viên của đàn bà, như thế còn tạm được!”.

“Nói linh tinh nào! Đàn ông có mang bầu đâu mà phải uống!”. Trần Tầm cười nói.

“Vớ vẩn, không có đàn ông các anh thì phụ nữ mang bầu được không? Anh tưởng tất cả đều là bà Nữ Oa à!”. Thẩm Hiểu Đường trợn mắt nhìn cậu nói: “Em biết rồi, đàn ông đều là bọn ăn xong nhanh nhanh chóng chóng cuốn gói ra về, chẳng ai là tốt cả!”.

“Sao lại nói như thế được! Gì mà em hận đời thế, chẳng khác gì thánh nữ Jeanne [1]. Anh đã đi đâu! Anh còn muốn ăn nữa đấy!”. Trần Tầm kéo tay Thẩm Hiểu Đường rồi nói: “Đi thôi, đám Tôn Đào đang đợi cơm bọn mình đấy”.

[1] Jeanne cTArc (1412 - 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne cTArc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp.

Thẩm Hiểu Đường khê giầy ra nhưng vẫn theo cậu lên xe.

Tôn Đào và Đường Hải Băng đã đến từ sớm, Dương Tình thoái thác có việc không đến, Ngô Đình Đình và Trần Tầm, Thẩm Hiểu Đường, người đến trước, kẻ đến sau, Thẩm Hiểu Đường sôi nổi hơn Phương Hồi, vừa bước vào cửa, hai cô gái đã nói chuyện với nhau, nói vào tận phòng trong. Bọn họ đã biết chuyện Trần Tầm và Phương Hồi chia tay nhau từ lâu, Tôn Đào không thể hiện thái độ gì, Đường Hải Băng lại khá đồng tình, chỉ có Ngô Đình Đình là than thở đôi chút, nhưng khi gặp Thẩm Hiểu Đường, cô cũng không nói thêm gì nữa, một cô gái như Thẩm Hiểu Đường, chắc không có chàng trai nào là không quý

Tôn Đào rất hiểu ý nên đã gọi một đĩa bầu dục xào, Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường bị trêu mặt đỏ tía tai, sau đó Trần Tầm cũng không ngại ngần nữa, đặt đĩa bầu dục ra trước mặt mình và Thẩm Hiểu Đường nói: “Món này ai dùng người ấy ăn, trên bàn này chỉ có hai đứa mình là cần, các ông không được động vào đâu đấy”.

Ngô Đình Đình định giải vây cho Thẩm Hiểu Đường nhưng Thẩm Hiểu Đường không ngại ngần mà ăn luôn, cô và Trần Tầm cầm tay nhau, Trần Tầm ghé sát vào tai cô nói: “Tay anh hơi run...”.

Thẩm Hiểu Đường liền cười nói: “Em cũng vậy”.

Cả bọn vui vẻ ăn xong bữa cơm, Trần Tầm rất vui, lâu lắm rồi không được tụ tập thoải mái như thế này với đám bạn thân hồi nhỏ, ăn xong cả bọn lại đi chơi bi-a, sau đó cậu mới đưa Thẩm Hiểu Đường về nhà. Đã là hơn 10 giờ tối nên xe bus cũng vắng, Thẩm Hiểu Đường ngồi trên đùi Trần Tầm hát khe khe bài Năm tháng vội vã, Trần Tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, ngã tư xe vừa chạy qua vô cùng quen thuộc, cậu đã từng nhiều lần đưa Phương Hồi về trên con đường này, chỉ có điều nhà cô và nhà Thẩm Hiểu Đường ở hai hướng khác nhau, một nhà nằm phía Đông, một nhà nằm phía Tây, xe rẽ sang đường khác, dần dần bỏ lại ngã tư đó ở phía sau lưng.

Mùa xuân năm 2002 đã đến, mang theo mùi hoa đình hương nồng nàn. Sinh viên nhập học năm 2001 cũng bắt đầu biếng dần, sáng không còn đi học sớm để chiếm chỗ ngồi, trưa cũng không vội vàng vàng đến nhà ăn ăn cơm nữa, tất cả đều đã bình thản hơn, cuộc sống vẫn ngày ngày trôi qua.

Ngoài việc đi học, hàng ngày Phương Hồi chỉ loanh quanh ở kí túc xá để giết thời gian, Tiết San đã bị cậu bạn học lớp bên cạnh tán đổ, ngày nào cũng hẹn hò đi chơi không ở phòng, Lưu Vân Vi đã được thăng quan trong hội sinh viên, từ cán sự biến thành ủy viên, bận tối mắt tối mũi, Lí Kỳ nhà ở gần, thường xuyên về nhà để gọi điện thoại đường dài cho anh người yêu, thế nên ban ngày gần như chỉ có Phương Hồi ở phòng một mình, tự do thoải mái. Trần Tầm và cô vẫn thỉnh thoảng liên hệ với nhau. Trong điện thoại, Phương Hồi giữ rất nhiều tin nhắn của cậu, nhưng hầu như chỉ hỏi “em đang làm gì vậy?” hoặc “đạo này em thế nào”. Hôm thư chỉ chứa được hai mươi tin nhắn, Phương Hồi vẫn lưỡng lự không biết nên xóa tin “em đang làm gì vậy?” của tháng “em đang làm gì vậy?” của tháng 4. Sau đó cô quyết định ghi ra sổ, ghi rõ thời gian và ngày tháng, nhìn ba bốn chữ ngắn hơn cả dòng ghi ngày tháng trong sổ, Phương Hồi cảm thấy trái tim như bị ai trói chặt, đau đớn.

Phương Hồi luôn đi đâu một lúc trong hai tiết học của chiều thứ ba hàng tuần, mười phút nghỉ giữa giờ, cô luôn chạy lên tầng ba, qua cửa sổ ở hành lang cô có thể nhìn thấy Trần Tầm đi học môn tự chọn với Thẩm Hiểu Đường, hai người luôn đi cùng nhau, vòng qua tòa nhà đằng trước rồi đến đây, phía dưới có một bụi hoa đình hương, thỉnh thoảng Thẩm Hiểu Đường còn dừng lại ngắt mấy bông, mỗi lần như vậy, Trần Tầm đều nở một nụ cười chiều chuộng, rất quen thuộc và cũng rất xa lạ.

86. Q.8 - Chương 10

Ở khoảng cách mà mình tự cho là an toàn, Phương Hồi đứng nhìn những cử chỉ âu yếm của họ. Hành vi nhìn trộm khổ sở này lại khiến cô không thể làm chủ được mình, lần nào nhìn thấy cũng cảm thấy vô cùng khổ tâm, nhưng cũng vẫn muốn lên ngó. Có lẽ là do cô vẫn yêu nụ cười đó của Trần Tầm, vì cô đã từng được tận hưởng nó, biết nó cuốn hút đến nhường nào.

Tối đến Phương Hồi còn thường xuyên gọi điện thoại đến kí túc xá và nhà Trần Tầm, kể cả là máy bận cũng vẫn muốn nghe một lát, nếu điện thoại đổ chuông cô sẽ cúp máy ngay. Mặc dù không nói chuyện với nhau qua điện thoại, nhưng Phương Hồi vẫn tưởng tượng về cuộc sống của cậu, có phải đang gọi điện cho Thẩm Hiểu Đường hay không, có phải đang nói chuyện với bạn bè trong phòng hay ra quán Internet rồi không, hoặc đang làm những chuyện mà cô không thể biết được nữa. Cô thường xuyên gọi điện thoại, nhưng một tấm thẻ 20 tệ mà cô dùng đến năm 2003 vẫn chưa dùng hết.

Tôi nghĩ chắc chắn quá trình này là vô cùng đau khổ, nhưng trong sự đau khổ đó, Phương Hồi vẫn chứng tỏ được rằng cô vẫn đang yêu và yêu một cách tuyệt vọng.

Trái ngược với Phương Hồi, thời gian đó Trần Tầm sống rất vui vẻ, ở bên Thẩm Hiểu Đường, Trần Tầm rất hạnh phúc, cùng đi ăn, cùng đi học, cùng đi chơi, cùng ra ngoài thuê phòng. Bọn họ thường thu dọn hết đồ đạc trước, mang theo khăn mặt, giấy vệ sinh, sữa rửa mặt, bàn chải đánh răng, Thẩm Hiểu Đường là người ưa sạch sẽ, còn đòi mang theo một tấm chăn để trải trên giường của nhà trọ. Cô là người thích sĩ diện, không chịu mang những đồ đạc này từ phòng mình đi, thế nên đành phải để Trần Tầm mang. Tổng Ninh là kẻ ranh ma, vừa nhìn là biết cậu bạn đang có ý định gì, hỏi với vẻ quan tâm “mang chăn đi làm gì vậy?”, Trần Tầm liền nghiêng rằng nói, “mang về nhà giặt!”. Từ đó trở đi, mỗi khi cậu ra ngoài, mọi người đều tùm tùm kháo nhau rằng cậu ta đi giặt chăn rồi.

Để đựng đồ cho thoải mái, Trần Tầm đã mua hẳn một chiếc ba lô leo núi, chuẩn bị đồ đạc đến gần 11 giờ mới xuống, cậu và Thẩm Hiểu Đường thường hẹn gặp nhau ở một ngã ba nhỏ gần trường, bọn họ ngại đi cùng nhau vì sợ gặp bạn bè.

Gần như bọn họ đã đến hết các quán trọ quanh trường, đúng là mỗi nơi chơi một súng, tho không ngoan phải có ba hang. Nhưng rồi bọn họ vẫn bị Quảng Cường bắt gặp, chủ yếu là do sinh viên ở đây đã ranh ma đến mức có N hang, thường xuyên ra ngoài hoạt động, slogan là sẽ có một kiểu hợp với bạn, Trần Tầm nghĩ rằng sớm muộn gì cũng có ngày chạm trán với cậu ta. Lúc đó Quảng Cường nháy mắt rất hiểu ý rồi vẫy tay với cậu, sau đó tự giác đi vào lấy phòng trước. Nhưng thật không may là bọn họ lại ở cạnh phòng nhau, nửa đêm tường cách âm không tốt, âm thanh đó khiến Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường vô cùng ngại ngùng.

Trần Tầm nói với tôi rằng nếu không tính đến khoản đam mê sắc dục thì Quảng Cường là người khá ổn, nhưng tính cả khoản này vào thì chẳng khác gì chiếc bao cao su bỏ đi. Tôi cười và nói rằng ông cũng đâu có đơn giản, giống như lời MC nào đó đã từng nói, xuân sắc không phải tự nhiên mà có, mà phải ôm súng vác đạn lao động mới có.

Nếu mùa xuân năm đó cứ thế trôi qua thì có lẽ không còn chuyện gì nữa, yêu thì cũng yêu rồi, quên thì cũng quên rồi.

Tuy nhiên, bọn họ đều đã nhầm.

Trời vừa chuyển ấm, Thẩm Hiểu Đường cũng bận rộn hẳn lên, câu lạc bộ kịch nói của trường chuẩn bị tổ chức một chương trình biểu diễn, với vai trò là lực lượng chủ lực, Thẩm Hiểu Đường được giao nhiệm vụ tự biên tự diễn tiết mục mở màn. Cô vốn là người ham chơi nên đồng ý ngay, nhưng khi bắt tay vào mới thấy rắc rối, đi học gần như không nghe giảng, chỉ miệt mài viết kịch bản, còn kéo cả Trần Tầm vào để phổ nhạc cho tiết mục.

Trước sự hào hứng của Thẩm Hiểu Đường, Trần Tầm đã ủng hộ rất nhiệt tình, làm anh bốc vác thuê, cậu điều khi âm thanh, ánh sáng, khuôn vác miễn phí, tóm lại là việc gì làm được cậu đều làm hết. Sau đó đến đoạn tập kịch, nghe những lời than thở, đọc diễn cảm của bọn họ, Trần Tầm không thể chịu được nữa nên không tham gia nữa. Cậu mới chỉ vắng mặt hai tuần mà Thẩm Hiểu Đường đã có ý kiến, nào là không coi trọng cô, không tôn trọng sở thích của cô, trong lúc câu lạc bộ nhạc cụ của bọn họ cần ủng hộ nhất thì cô

đã ủng hộ, trong lúc câu lạc bộ kịch nói của cô cần cậu nhất thì cậu lại thờ ơ... Trần Tầm không thể chịu nổi những lời phàn nàn vừa tỏ ý nũng nịu vừa tỏ ý đe dọa của cô nên đành phải cùng cô tập tiếp.

Nhưng Trần Tầm không thể ngờ được rằng, trong hai tuần cậu vắng mặt, Phương Hồi lại có mặt trên sân khấu.

Phương Hồi được Thẩm Hiểu Đường đích thân tìm về, cô cần một vai diễn ít nói, trầm buồn, ưa nhìn, khổ sở vì mãi không tìm được. Trong một lần gặp tình cờ ở trường, cô đã xác định ngay được mục tiêu là Phương Hồi, lúc đó Phương Hồi nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, buồn bã, Thẩm Hiểu Đường biết ngay là mình đã tìm đúng người. Và trước nụ cười rục rịch như hoa xuân của Thẩm Hiểu Đường, Phương Hồi cũng không từ chối, thậm chí cô còn nghĩ rằng, chắc tham gia sẽ được gặp Trần Tầm.

Lúc Trần Tầm đến, Phương Hồi đang học lời thoại, lời thoại của cô không nhiều, đóng vai một cô gái bị bỏ rơi, phần lời thoại dài nhất cũng chỉ có mấy câu, là thời điểm trước khi cô tự tử. Về mặt tự nhiên của hai người khiến một người vốn rất vô tâm như Thẩm Hiểu Đường cũng đã phát hiện ra, cô thắc mắc với Trần Tầm: “Sao vậy, hai người quen nhau à?”

“Bạn học cùng cấp ba”. Phương Hồi vội nhìn ra chỗ khác nói.

“Hả? Trùng hợp quá ha! Sao anh chẳng nói sớm gì cả Trần Tầm! Báo hại em phải tìm mãi mới tìm được bạn ấy!” Thẩm Hiểu Đường vỗ vào người Trần Tầm một cái rồi nắm lấy tay cậu nói.

Trần Tầm có cảm giác như tim mình đập lỗi một nhịp, còn Phương Hồi thì coi như không nhìn thấy, tiếp tục học lời thoại của mình. Thẩm Hiểu Đường đi loanh quanh bố trí công việc, Trần Tầm ngồi trước mặt Phương Hồi nói nhỏ: “Tại sao em lại làm vậy?”

“Thấy vị thôi”. Phương Hồi bình thản trả lời.

“Em đừng nói linh tinh! Có bao giờ em tham gia vào mấy trò này đâu!” Trần Tầm cau mày nói.

“Coi như em đến để xem người yêu anh thế nào thôi, thế là được rồi chứ?” Phương Hồi ngược mắt lên, buồn buồn nhìn cậu nói: “Hoặc em có thể nói là thực ra em vẫn muốn nhìn thấy anh, anh có tin không?”

“Em... đang làm gì vậy...?”. Trần Tầm thờ dãi nói.

“Phương Hồi, cậu xong chưa? Bọn mình thử lại lần nữa nhé?”. Thẩm Hiểu Đường chạy đến nói.

Phương Hồi liền gật đầu: “Để tớ thử xem sao”.

Thẩm Hiểu Đường liền cười nói: “Ừ, thế bọn mình chuẩn bị bắt đầu nhé! Ấy ấy, đồng chí kia, đã cho đồng chí đi đâu! Đồng chí có thể kê bàn ghế, không được gây gỗ tình cảm với diễn viên của chúng tôi đâu đấy!”.

Không còn cách nào khác, Trần Tầm đành kê gọn bàn ghế vào để bọn họ có chỗ trống luyện tập, Phương Hồi bị Thẩm Hiểu Đường điều khiển hết thế này lại thế kia, đứng ở giữa đọc đoạn thoại đó, nhìn rất tội nghiệp.

“Một ngày nào đó anh sẽ quên em, lao vào tình yêu mới và đắm mình trong thế giới của người ấy. Một ngày nào đó anh sẽ có một người vợ xinh đẹp, có đứa con đáng yêu. Một ngày nào đó chúng mình sẽ đi lướt qua nhau, nhưng lại không thể nhận ra nhau. Một ngày nào đó thỉnh thoảng anh sẽ nghe thấy tên em, nhưng lại không nhớ nổi hình dáng của em. Một ngày nào đó cuối cùng anh sẽ ốm vì tuổi đã cao, sức đã yếu, đến lúc qua đời cũng không còn nhớ đến em nữa. Vì những cái thuộc về hai ta, sẽ biến mất theo sự sống của em”.

Vai diễn của Phương Hồi vô cùng gượng gạo, không thể hiện được cảm xúc gì, thậm chí giọng cô cũng lí nhí, gần như không nghe thấy gì, rõ ràng là điều này không phù hợp với yêu cầu của vở kịch, Thẩm Hiểu Đường không kìm được liền lắc đầu nói: “Phương Hồi, cậu phải cố gắng nhập vai, không được để mình vẫn là mình, cậu nói nhỏ như thế thì ngồi ở hàng đầu cũng khó mà nghe thấy, làm lại lần nữa đi, nhớ là phải nói to lên đấy!”.

Phương Hồi ngại ngần gật đầu, sau đó lại thử lại lần nữa. Thẩm Hiểu Đường vẫn không hài lòng, cứ diễn đi diễn lại như thế mấy lần, cuối cùng Trần Tầm không thể chịu được nữa. Cậu giơ tay cao lên nói: “Dừng thôi! Đạo diễn, tôi thấy Phương Hồi không hợp với vai diễn này đâu, thôi bỏ đi!”.

“VẬY HẢ! Em thấy rất ỒN mà! Anh đừng có mà làm diễn viên của bọn em nhứt chứ! Phương Hồi, không sao đâu, bọn mình thử lại lần nữa nhé!”. Thẩm Hiểu Đường cười với Phương Hồi nói.

“KHÔNG ĐƯỢC! KHÔNG ĐƯỢC THẬT MÀ! Em không thấy cậu ấy không có cảm nhận gì về vai diễn à, đây còn là đang tập đấy, nếu lên sân khấu thật thì có khi chẳng nhớ được lời thoại nào!”. Trần Tầm bước đến nói.

“Anh làm sao vậy? Có ai ăn nói như anh không? Không sao, tớ ủng hộ cậu! Phương Hồi, cậu cứ tiếp tục đi!”. Thẩm Hiểu Đường lườm Trần Tầm một cái rồi kéo cậu ra sau lưng mình nói.

“Anh không nói đùa đâu, em phải nghe ý kiến của khán giả chứ!”. Trần Tầm bực bội nói.

“CÓ PHẢI CẬU THẤY DÙ TỚ DIỄN THỂ NÀO CŨNG KHÔNG ĐƯỢC HAY KHÔNG?”. Phương Hồi mím môi, ngắc đầu lên nói.

“KHÔNG PHẢI THẾ...”. Trần Tầm nhìn cô, tự nhiên không biết phải nói gì nữa.

Thẩm Hiểu Đường tưởng Phương Hồi giận nên vội xoa dịu: “Không đâu, không đâu. Cậu cứ mặc kệ cậu ấy, nhiều lúc cậu ấy như mắc bệnh ấy, hôm nay phải uống thuốc rồi, quá giờ nên tớ quên khuấy mất. Các cậu học cùng cấp ba với nhau đúng không? Hồi cấp ba cậu ấy đã thế này rồi chứ! Cậu cứ nghe tớ, không có chuyện gì đâu mà! Tập vài lần là ỒN thôi!”.

“Thôi, tớ không góp ý nữa, các cậu thích làm gì thì làm!”>Trần Tầm xách ba lô rồi bỏ đi, Thẩm Hiểu Đường gọi với theo cậu cũng không ngoái đầu lại, không biết tại sao, nghe những lời thoại kinh tởm đó, nhìn Phương Hồi đứng lẻ loi giữa một đám người, thấy cô bị mọi người theo dõi nhất cử nhất động như vậy, Trần Tầm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cậu không muốn chứng kiến cảnh Phương Hồi bị người ta hành hạ, dày vò, đặc biệt là không muốn nhìn Phương Hồi bị điều khiển như một con rối bên cạnh Thẩm Hiểu Đường không hay biết gì.

87. Q.8 - Chương 11

Trong buổi tập rơi vào ngày thứ ba tuần sau, Phương Hồi không nhìn thấy Trần Tầm trên giảng đường nữa, hay nói chính xác hơn thì Trần Tầm chỉ xuất hiện thoáng qua rồi không thấy đâu nữa, Thẩm Hiểu Đường một mình bước vào giảng đường.

Không gặp được Trần Tầm, Phương Hồi cũng thấy hơi hẫng hụt, nhưng đồng thời cô cũng thấy có gì đó rất mừng khi không nhìn thấy Trần Tầm mỉm cười về phía Thẩm Hiểu Đường. Trong lúc còn đang suy nghĩ liên miên thì lúc quay đi, một tiếng gọi sau lưng khiến cô mất hết hồn.

“Phương Hồi”. Trần Tầm thở hổn hển nhìn cô nói.

“Sao... sao anh lại biết... em ở đây?”. Phương Hồi luống cuống hỏi.

“Anh linh cảm được, giống như việc em tìm được anh trên sân vận động thôi, liếc qua là thấy”. Trần Tầm chỉ lên đỉnh đầu nói.

“Vâng...”. Phương Hồi chớp mắt hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Lát nữa em có giờ gì vậy?”.

“Môn nghe”.

“Bỏ nhé”.

“Hả?”.

“Mình đi đâu đó một lúc nhé”.

Phương Hồi không trả lời, Trần Tầm đã xuống cầu thang trước cô, đi được mấy bước lại quay đầu lại nói: “Đi thôi!”. Phương Hồi ngần ngại một lát nhưng vẫn đi theo cậu.

Đằng sau khu giảng đường của trường F có mấy bụi đình hương, hương thơm ngan ngát rất dễ chịu, Trần Tầm mua nước, đưa cho Phương Hồi đang ngồi dưới bụi hoa nói: “Em uống đi, mùa xuân thời tiết khô lắm”.

“Em không thích nước uống có ga”. Phương Hồi lắc đầu nói.

“Thế thì uống chai của anh này”. Trần Tầm đưa chai nước trà đen cho cô.

“Anh...”. Phương Hồi nhìn chai nước hỏi: “Anh đã hôn Thẩm Hiểu Đường chưa?”.

“Hả?”. Trần Tầm nhìn cô ngơ ngác hỏi.

“Hôn chưa?”.

“À”. Trần Tầm không phủ nhận, bị Phương Hồi hỏi như vậy, cậu cảm thấy có cái gì đó rất gật gật.

“Anh cầm lấy đi”. Phương Hồi run run trả lại chai nước cho Trần Tầm.

Trần Tầm ngáp ngừng một lát rồi lặng lẽ đón lấy.

Phương Hồi đã chê cậu bẩn rồi.

“Phương Hồi, bọn mình đừng như thế này có được không em? Em biết là anh buồn và áy náy thế nào, em cũng biết là anh không thể không quan tâm, không thể không nhớ đến em được!”. Trần Tầm ảm ức nói: “Em giấu được trong lòng, còn anh thì không làm thế được! Bọn mình yêu nhau không phải chỉ một hai ngày, cũng không chỉ một hai năm, cả thời cấp ba anh chỉ yêu mình em, tối nào anh cũng muốn nhắn tin cho em, số điện thoại nhà ba em, mẹ em, bà em anh đều thuộc hết, hiện tại đúng là anh thích Thẩm Hiểu Đường, có thể em sẽ nghĩ rằng anh là kẻ vô trách nhiệm, nhưng trong lòng ít nhất có hai mươi phần trăm anh vẫn nhớ đến em! Anh không tin là bọn mình sẽ trở thành hai người xa lạ và anh hoàn toàn không muốn tin vào điều đó!”.

“Hai mươi phần trăm ư? Hơ hơ, cao quá nhỉ. Trần Tầm, có thể lấy cân để đo việc thích một người hay sao? Thích cứ việc thích, không thích cứ việc không thích, quan điểm của hai chúng mình về cái đó khác xa nhau quá!”. Phương Hồi cười buồn đáp, thực ra nghe thấy Trần Tầm nói nhớ cô, cô cũng thấy vui vui, chỉ có điều sự toàn tâm toàn ý mà một thời cô được hưởng trọn vẹn đó giờ chỉ biến thành một phần nhỏ, nghĩ mà cũng thấy xót xa.

“Anh biết trong chuyện này anh có lỗi với em rất nhiều, nhưng anh nghĩ việc thích một người không thể coi là sai, trước đây Gia Mạt đã từng nói rằng, không đối mặt thực sự với tình cảm của mình cũng là một sự phản bội. Anh đã phản bội em thì không thể phản bội người khác nữa. Hơn nữa rõ ràng là lỗi ở anh, không nên để em phải gánh chịu nỗi khổ. Anh hiểu em mà, em đừng dằn vặt mình nữa, vở kịch đó em đừng đóng nữa được không?”. Trần Tầm ngồi xuống cạnh cô nói.

“Anh hiểu em? Anh đã hiểu em bao giờ chưa? Từ lúc anh thích em và viết tên em lên bảng đến khi anh không thích em nữa rồi đi hát bài Năm tháng vội vã với một người con gái khác, đó đều là cái mà anh gọi là phương thức đối mặt với tình cảm, nhưng anh đã bao giờ nghĩ đến những suy nghĩ của em chưa? Anh biết em nghĩ gì và không nghĩ gì hay không? Đây là những điều mà anh hiểu em ư?”

“Bọn mình không cần thiết phải rạch ròi trong mọi chuyện! Có nhiều cái mà mình không muốn bị nhìn thấy hoặc không muốn nói toạc ra, Phương Hồi, em có biết tại sao bọn mình chia tay nhau không? Vì những cái trong đáy lòng mà khác không thể nhìn thấy thì bọn mình đều đã nhìn thấy hết rồi! Em vẫn chưa hiểu đúng không? Thế thì em hãy ngẩng đầu lên nhìn bụi hoa đình hương này, em có hiểu ý anh không?”.

Phương Hồi chậm rãi ngẩng đầu lên, hương thơm ngan ngát tỏa ra, màu trắng thuần khiết đó đã khiến đôi mắt cô đắm lệ, nước mắt lăn dài xuống má, Phương Hồi nói nhỏ: “Anh nói điều đó ư... em cảm thấy mình có lỗi với Kiều Nhiên nhất, trước khi đi cậu ấy đã muốn ôm em một lúc, nhưng em không chịu. Cậu ấy chỉ cần một cái ôm nhưng em lại tiếc không cho, anh có biết tại sao không? Vì em nghĩ rằng như thế sẽ làm vấy bẩn tình cảm của chúng mình, em luôn yêu anh bằng tình cảm chân thành như thế. Nhưng Trần Tầm à, cho đến giờ phút này, anh vẫn không hỏi em rằng em có còn thích anh không? Anh không còn thích em nhưng em vẫn thích anh...”

Trần Tầm sững sờ nhìn Phương Hồi, khuôn mặt nhợt nhạt, nỗi nhẩn của cô và bụi hoa sau lưng cô tựa như hòa vào thành một, dường như tạo thành chùm sáng tỏa vào lòng cậu, bao kỉ niệm cũ chợt ùa về, Trần Tầm thấy khóe mắt mình hơi ươn ướt.

Cậu bước đến và ôm chặt Phương Hồi vào lòng, ghé sát vào mái tóc mềm mại của cô nói: “Phương Hồi... Em có biết là anh không muốn nói lời xin lỗi với em đến mức nào hay không? Anh tưởng rằng suốt đời sẽ không phải nói câu đó...”

Phương Hồi không vòng tay ra ôm lại cậu mà chỉ dựa vào bờ vai quen thuộc, nhắm mắt lại, để mặc cho nước mắt thấm ướt áo.

“Chỉ tiếc rằng bọn mình không có suốt đời nữa...”.

Hôm đó Trần Tầm ngồi với Phương Hồi cho đến lúc mặt trời lặn, thỉnh thoảng nhắc lại chuyện cũ mà không kìm được nước mắt, hai người càng nói càng không còn gì để nói, cuối cùng sự im lặng hòa cùng nước mắt, trong bóng tối, khuôn mặt cả hai dần đều nhạt nhòa dần, không còn nhìn rõ nhau nữa.

Giữa chừng, điện thoại của Trần Tầm đổ chuông rất nhiều lần nhưng cậu cũng không nhắc, cậu biết chắc chắn là Thẩm Hiểu Đường đang tìm mình, Đường Hải Bằng đã hẹn tối đi ăn thịt dê, giờ chắc đã đến rồi. Nhưng Trần Tầm không muốn đứng dậy, đã lâu lắm rồi cậu không ngồi nói chuyện nghiêm túc được với Phương Hồi như thế này, cậu cảm thấy nếu hai người lại trở nên xa lạ như trước đây.

Nhưng họ đều không thể ngăn cản được thời gian đang từng phút trôi qua, ngày hôm qua không thể níu kéo được nữa. Lúc ra về, Trần Tầm không nói lời an ủi nào, cậu giờ điện thoại lên rồi chỉ cho Phương Hồi và nói: “Sau này có việc gì nhớ gọi cho anh nhé”.

“Còn có việc gì nữa”. Phương Hồi bình thản đáp.

“Không có việc gì cũng vẫn gọi được mà!”. Trần Tầm có vẻ cuống, dường như nói chuyện với Phương Hồi rất khó tìm được tiếng nói chung.

“Thế đã nhé, bye bye”. Phương Hồi quay đi nói.

“Hả? Em về luôn ư? Sao mà dứt khoát thế!”. Trần Tầm đứng sau gọi với theo.

“Thế anh bảo em phải nói gì hả? Vẫn như trước đây ư? Kéo anh lại và nói anh ở lại với em thêm lúc nữa ư?” Giọng Phương Hồi cao hơn.

“Không, chắc tại anh mơ mộng hão huyền quá... có lẽ như thế là hay nhất”. Trần Tầm lắc đầu nói: “Em về nhé, bye bye”.

Sau khi quay đi và bước được mấy bước, Trần Tầm bắt đầu chạy thục mạng, nhìn theo bóng cậu mất hút trong màn đêm Phương Hồi thở dài một tiếng.

Trần Tầm quay về giảng đường, bạn bè cùng lớp đã ra về từ lâu, sách của cậu bị Thẩm Hiểu Đường đặt ở vị trí hai đứa thường ngồi, bên trên có dán tờ giấy note được viết bằng nét bút tinh nghịch: “Không đợi anh nữa đâu, em và Hải Bằng đi trước đây, anh đến trả tiền nhé!”.

Bên trên mẫu giấy cô còn vẽ hình chú gấu với khuôn mặt ngộ nghĩnh, nhìn chú gấu đó, Trần Tầm lại tưởng tượng được ra cảnh Thẩm Hiểu Đường cầm bút, cô cầm bút không chuẩn, mấy ngón tay chụm vào nhau, vì thế để lại một vết chai khá rõ ở ngón giữa do dùng bút lâu ngày. Nghĩ đến vết lồi nhỏ đó, Trần Tầm lại nhớ đến cảm giác được nắm bàn tay có vết chai đó, thấy ấm lòng hẳn lên.

Cậu lấy điện thoại ra gọi cho Thẩm Hiểu Đường, điện thoại vừa đổ chuông, đầu bên kia đã nhắc máy, giọng rất lo lắng: “Anh đang ở đâu vậy?”.

“Anh đang trên lớp, anh nhìn thấy mẫu giấy em để lại cho anh rồi”.

“Vâng, em và Hải Bằng ăn xong rồi, đang đợi anh ở cổng quán nhé, anh đến đã rồi tính sau!”.

“Ừ”. Trần Tầm cúp máy, cậu gấp mẫu giấy lại rồi đút vào túi quần, vì bàn tay mà cậu đang nắm, Trần Tầm cảm thấy đã đến lúc phải nói gì đó rồi.

Lúc gặp Thẩm Hiểu Đường, Trần Tầm thấy mắt cô đỏ hoe, Đường Hải Bằng bước đến trước mặt cậu nói: “Ông tẹ thật đấy! Có việc gì sao không nói sớm đi? Làm mất cả thời gian của anh em! Thẩm Hiểu Đường cũng thấy sốt ruột lắm, chẳng ra cái gì cả! Bữa hôm nay ông trả tiền đó!”.

“Hải Băng, anh đừng giấu giếm cho Trần Tầm nữa! Em gọi cho anh bao nhiêu cú điện thoại như vậy mà không chịu nhấc máy”. Thẩm Hiểu Đường cắn môi nói.

“Anh đi gặp Phương Hồi một lúc”. Trần Tầm bình tĩnh nói.

“À, bạn học cùng cấp ba với ông đúng không, thôi bọn mình đừng đứng ở đây nữa, tìm chỗ nào đó nói chuyện đi...”. Đường Hải Băng vẫn định lảng sang chuyện khác.

“Phương Hồi là bạn học cấp ba với anh, đồng thời cũng là bạn gái cũ của anh”. Trần Tầm nói chậm rãi nhưng rất rành mạch.

Câu nói này khiến cả ba người lập tức rơi vào trong yên lặng, đôi mắt to tròn của Thẩm Hiểu Đường liền ngân ngấn nước mắt, cô nhìn Trần Tầm không chớp mắt, nước mắt lăn dài má cô.

“Anh nói dối em!”

Trần Tầm nhẹ nhàng lau nước mắt cho Thẩm Hiểu Đường rồi nói: “Anh kể cho em nghe chuyện cũ của bọn anh nhé, chắc chắn anh không nói dối em đâu”.

Hôm đó, tại quán thịt dê nổi tiếng đối diện với trường W, Trần Tầm đã kể cho Thẩm Hiểu Đường nghe chuyện của cậu và Phương Hồi, Đường Hải Băng ngồi bên cạnh, gần như hút hết nửa bao thuốc, cậu nghe Trần Tầm kể hết chuyện cũ mà không giấu giếm điều gì, thỉnh thoảng lại thở dài.

Thẩm Hiểu Đường thần thờ nghe hết câu chuyện dài của Trần Tầm, cậu kể rất tỉ mỉ, tựa như lại một lần nữa quay về với quá khứ. Không khó để nhận ra vị trí đặc biệt của Phương Hồi trong trái tim Trần Tầm, điều này khiến Thẩm Hiểu Đường cảm thấy đau nhói trong lòng, cô ghen với những kỉ niệm đẹp của cậu. Là con gái chắc ai cũng có ác cảm với người yêu cũ của người yêu mình, vì họ đều là động vật tình cảm, khi tình yêu đã đến, họ chỉ ước được chiếm hữu toàn bộ tình cảm của người đàn ông, ôm trọn cả quá khứ và tương lai, thế nên hình bóng của người yêu cũ trong trái tim người đàn ông đã trở thành nỗi ám ảnh không thể xóa mờ trong lòng họ.

“Thế anh có còn yêu em nữa hay không?”. Thẩm Hiểu Đường ngẩng đầu lên hỏi.

“Dĩ nhiên rồi! Vì yêu em nên anh mới không muốn lừa dối em, mới muốn cùng em đối mặt với quá khứ!”. Trần Tầm nắm lấy vai cô nói rất kiên quyết.

“Em hiểu rồi”. Thẩm Hiểu Đường hít một hơi thật sâu rồi nói: “Trần Tầm, anh đã bao giờ được nghe kể về câu chuyện Washington chặt cây anh đào chưa?”.

“Hả?”. Trần Tầm nhìn cô với vẻ thắc mắc.

“Bài ngữ văn của bọn mình hồi cấp một, Washington đã chặt nhảm cây anh đào của nhà mình, ông đã không nói dối người cha mà chủ động nhận lỗi và thế là cha Washington đã tha thứ cho ông. Hồi đó thầy cô giáo nói thế nào nhỉ? Khen ngợi sự thành thật của Washington đúng không? Nhưng nghĩ có một điểm mà thầy cô giáo không để ý, đúng là ông ấy rất thành thực, nhưng thành thực không có nghĩa rằng chuyện đó ông ấy đã làm đúng! Trần Tầm, anh không nói dối em nhưng anh làm như thế là không được! Anh bỏ mặc em ở lại, không nói gì mà đi là không đúng”.

Nói xong Thẩm Hiểu Đường liền quay đầu bỏ chạy, Trần Tầm đứng yên không nhúc nhích, Đường Hải Băng liền đứng dậy đá vào chân cậu một cái rồi nói: “Ông đuổi theo đi chứ?”.

“Thôi, cứ để Hiểu Đường suy nghĩ, sớm muộn gì bọn tôi cũng phải đối mặt với chuyện này”. Trần Tầm dựa người vào tường nói.

“Không phải, hôm nay ông làm sao vậy? Nào úng thủy à? Gặp Phương Hồi làm gì! Gặp rồi thì thôi, lại còn khai với Thẩm Hiểu Đường nữa chứ? Đối mặt cái quái gì!”. Đường Hải Băng nói.

“Tôi không thể hiểu, tôi muốn đến với Hiểu Đường, nhưng cũng muốn Phương Hồi được sống yên ổn. Nhưng xem ra bây giờ tôi buộc phải từ bỏ một người rồi”.

Trần Tầm khua tay rồi một mình bỏ đi.

88. Q.8 - Chương 12

Phương Hồi đã bình thản từ chối việc đóng kịch, Thẩm Hiểu Đường cũng không giữ lại, cuối cùng cô nói với Phương Hồi: “Tớ thấy cậu rất hợp với vai diễn đó, hôm đi tìm cậu, tớ cũng không biết chuyện của các cậu”.

Phương Hồi không thể hiện gì trên nét mặt mà chỉ nói: “Hiện giờ cậu biết rồi nên tớ không thể đóng tiếp được nữa”.

Hai ngày sau đó, Thẩm Hiểu Đường không nói chuyện gì với Trần Tầm, cô cảm thấy cậu làm không được, thấy rất ảm ức, nhưng dường như lại không biết vịn vào cơ nào để trút bực. Trong lòng bực bội, cô liền hẹn Vương Thâm Chiêu ra ngoài nói chuyện. Lúc đến nơi, Vương Thâm Chiêu hốt ha hốt hải, đầu ướt sũng mồ hôi, Thẩm Hiểu Đường liền cười rồi chỉ vào đồng hồ nói: “Không phải vội đâu, còn 34 giây nữa mới bị coi là muộn, tớ sẽ không gọi thêm món đâu”.

“Xin lỗi nhé, tớ vừa từ văn phòng đoàn đến đây, hội giúp sinh viên vượt khó đã tạo điều kiện cho tớ làm thêm giờ”. Vương Thâm Chiêu hào hứng nói.

“Vậy hả? Thế họ trả cho cậu bao nhiêu?”.

“Một tháng 120 tệ, bắn vào tài khoản thẻ cơm! Ngoài ra tiền hỗ trợ sinh viên vẫn trả đủ! Hiểu Đường, tớ có thể mời cậu ăn cơm được rồi!”. Ánh mắt Vương Thâm Chiêu như sáng lên.

“120 tệ thôi hả? Đoàn gì mà kẹt xỉ thế, gọi mười hai đĩa thịt hấp là hết!”. Thẩm Hiểu Đường bĩu môi nói.

“Ừ, Trần Tầm thích ăn món thịt hấp nhất, hay là gọi cả hân đi nhé?”.

“Đừng gọi!”. Thẩm Hiểu Đường hậm hực nói: “Mặc kệ cậu ấy đi”.

“Các cậu vẫn còn giận nhau à?”. Vương Thâm Chiêu nói với vẻ ngại ngùng: “Thực ra Trần Tầm và Phương Hồi cũng không có gì đâu, cậu ấy hay mềm lòng, thấy cô bạn ấy như thế...”.

“Tớ không phải là cô bạn ấy à? Tớ đợi cậu ấy năm tiếng đồng hồ, đáng đời tớ đúng không!”. Mắt Thẩm Hiểu Đường đỏ hoe, cô ngắt lời Vương Thâm Chiêu: “Đại ca, trước đây đại ca đã biết Phương Hồi rồi đúng không? Đợt bọn mình đi xem kéo cờ, đi làm thêm với nhau đã biết rồi đúng không? Thế tại sao đại ca không nói cho tớ biết! Rõ ràng là đại ca biết tớ... tại sao mọi người lại lừa tớ?”.

“Hiểu Đường... có lẽ là Trần Tầm không muốn lừa cậu đâu, cậu ấy chỉ muốn mọi việc kết thúc thật êm đẹp thôi. Đôi khi người nói dối cũng không đáng ghét lắm đâu, vì muốn cậu vui vẻ nên tớ đã giả”.

“Đại ca, nếu đại ca nói dối tớ thì tớ nghĩ đó là do đại ca không muốn làm tớ buồn, nhưng Trần Tầm... tớ cứ có cảm giác là cậu ấy không nghĩ như vậy!”. Thẩm Hiểu Đường vẫn cau mày nói.

“Đó là vì cậu không thích tớ”. Vương Thâm Chiêu cười với vẻ buồn buồn.

“Đại ca nói gì vậy! Tớ thấy hình như đại ca cũng có nhiều thay đổi so với trước rồi! Tại đám Trần Tầm làm hư đại ca đó mà!” Thẩm Hiểu Đường ngại ngùng nói.

“Không, tớ cũng muốn được thay đổi gì đó, tớ muốn được thích nghi với chốn này, vì tớ muốn ở lại Bắc Kinh!”.

“Ok! Nếu cậu mà quay về Sơn Đông thì chắc chắn tớ cũng sẽ nhớ cậu”. Thẩm Hiểu Đường bình thản nói, món chè sữa cô thích ăn đã được mang lên, ánh mắt cô đã liếc vào món đó.

“Hơ hơ, đâu có dễ dàng như vậy được...”. Vương Thâm Chiêu cười buồn nói.

“Có gì mà không dễ dàng? Thủ đô là thủ đô của nhân dân cả nước, thay mặt cho nhân dân Bắc Kinh, tớ nhiệt liệt chào đón cậu!”. Thẩm Hiểu Đường gấp một miếng thức ăn và nói.

“Ừ! Thủ đô là thủ đô của nhân dân cả nước!”. Vương Thâm Chiêu gật đầu lia lịa.

Hai đứa ăn một bữa no nê, mặc dù Thẩm Hiểu Đường giành quyền trả tiền, nhưng đến cuối vẫn không tranh được với Vương Thâm Chiêu. Ra khỏi quán ăn, Vương Thâm Chiêu sực nhớ ra điều gì đó liền kéo Thẩm Hiểu Đường lại nói: “Cậu đợi tớ một lát nhé, tớ đi mua cái này!”.

Không đợi Thẩm Hiểu Đường lên tiếng, Vương Thâm Chiêu đã chui vào siêu thị nhỏ bên cạnh, một lát sau xách ra một túi nhỏ, vui vẻ nhét vào tay cô nói: “Cậu ăn đi, cái này ngon lắm!”.

Thẩm Hiểu Đường cứ tưởng là cái gì ghê gớm, đón lấy mới biết là hạt dẻ, đối với những món kiểu này, Thẩm Hiểu Đường không thích lắm, mùa đông có thể còn nếm chút ít, nhưng sắp sang hè rồi, cứ nghĩ đến việc đã bày trong cửa hàng mấy tháng, cô lại không muốn ăn nữa.

“Cái này hả? Mùa đông cơ quan mẹ tớ phát ột thùng, tớ ăn rồi, cậu cứ để mà ăn”.

“Cậu không thích ăn hả... Biết sớm tớ sẽ không mua nữa”. Vương Thâm Chiêu nói với giọng hăng hệt.

“Cậu ăn đi”.

“Tớ ăn thì việc gì tớ phải mua hả”. Vương Thâm Chiêu nói nhỏ.

Thẩm Hiểu Đường sững người ra một lát, tự nhiên thấy thương thương, cô vội đón lấy túi xách rồi bóc ra ăn một cái, sau đó lại dùng cái đĩa nhỏ đựng bên trong đút cho Vương Thâm Chiêu một miếng.

“Ngọt thật đấy! Đúng là rất ngon!”. Thẩm Hiểu Đường phồng mang cười nói.

“Ừ!”. Vương Thâm Chiêu cũng mỉm cười vui vẻ.

“Đại ca, đại ca tốt bụng quá”. Thẩm Hiểu Đường nhìn nụ cười hiền lành của cậu bạn rồi thốt lên. Túi đồ ăn vặt mấy tệ bạc khiến cô thấy cảm động, thực ra cái mà cô cần là niềm vui nho nhỏ như thế này, nhưng ở bên Trần Tầm, cô không có được điều đó. Thẩm Hiểu Đường cảm thấy có lẽ là do Trần Tầm đã trao gửi một phần nào đó cho Phương Hồi nên mới thờ ơ với cô như vậy, điều này khiến cô rất tủi thân.

Cô muốn được ở bên Trần Tầm một cách toàn tâm toàn ý, mọi nơi mọi lúc.

Khi Thẩm Hiểu Đường đưa ra lời đề nghị sống chung, Trần Tầm không tỏ ra sững sốt hay hào hứng lắm, cậu im lặng một lát rồi ngẩng đầu lên nói: “Ừ”.

Hồi đó chuyện các đôi tình nhân sinh viên ra ngoài phòng cũng không có gì là ghê gớm. Quanh khu vực các trường đại học, về cơ bản đều có những đôi tình nhân sống chung với nhau, buổi sáng cùng đi mua đồ ăn sáng như các cụ già, tối đến lại mua đồ ăn gì đó, cuộc sống cũng khá mặn nồng.

Tuy nhiên, việc Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường sống chung với nhau lại hơi khác với các đôi tình nhân khác. Hai người đều mang theo tâm trạng được ăn cả, ngã về không, định dùng cách này để gìn giữ tình cảm của họ, cho nhau niềm tin để có thể tiếp tục ở bên nhau, trong lòng họ cũng cảm thấy hơi nặng nề.

Phòng là do Trần Tầm tìm, cậu đã tìm các tờ quảng cáo cho thuê nhà, tìm người thuê chung dán ở bảng tin của trường và các khu dân cư, hai tuần đó gần như không làm được gì mà chỉ loay quanh đi xem nhà. Cuối cùng họ đã thuê được một căn nhà có một phòng ngủ, một phòng khách ở một khu tập thể cũ, một đôi tình nhân sống ở đó đã chuyển đi, hàng xóm cũng là sinh viên trường họ và thế là đã chuyển nhượng sang cho họ, tiền thuê nhà mỗi tháng là 600 tệ, wc và bếp dùng chung, tiền điện tiền nước chia đôi.

Hôm chuyển đến đó, Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường đều không được vui cho lắm, đặc biệt là Thẩm Hiểu Đường, căn nhà đó cách quá xa so với căn nhà nhỏ ấm áp mà cô tưởng tượng, căn phòng mà nam chính và nữ chính trong phim thuê đều rất sạch đẹp, còn căn phòng của họ, vách tường rơi ra từng mảng, sàn nhà cũng không được lát đá mà chỉ là nền xi măng, cái gọi là đồ gia dụng có sẵn chỉ là một chiếc giường đôi, một chiếc bàn học cũ, một tủ quần áo bẩn bẩn và hai chiếc ghế con nhìn cũng chẳng chắc chắn gì, wc thì không được lát gạch men, bồn cầu thì mất nắp, bếp nấu thì có một một lớp dầu mỡ kết lại. Đối với những người đã quen với cuộc sống đầy đủ, thoải mái như Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường, nhìn cũng thấy không thoải mái, dường như không giống với những gì tưởng tượng ban đầu.

Sau khi đã quét dọn sơ sơ, hai người cùng quỳ lên giường trải chăn đệm, đột nhiên đầu giường có con gián bò ra, Thẩm Hiểu Đường nhìn thấy liền hét lên, Trần Tầm vội vớ lấy chiếc dép đập, nhưng không may lại đập chết nó trên chiếc ga trải giường mới, nhìn vết tích kinh tởm đó, Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường đều tỏ ra ngao ngán.

“Căn hộ này không ổn lắm... nhưng là căn rẻ nhất, thời gian gấp nên cũng chưa thể tìm được căn hộ nào để thuê chung, căn nào có một phòng ngủ ổn ổn thuê riêng cũng không dưới 1.000 tệ, nếu là hai phòng ngủ thì

còn hơn, có một căn đã sửa sang nhưng họ đòi 1.500 tệ. Thế nên bọn mình đành phải thuê tạm vậy”. Trần Tầm nắm tay Thẩm Hiểu Đường nói.

“Hôm nay bọn mình đừng ở đây nữa, ga trải giường bẩn rồi, em còn mang cả nệm đến, em muốn chỗ nào lãng mạn chút...”. Thẩm Hiểu Đường dựa đầu vào vai cậu nói với vẻ nuối tiếc.

“Ừ, để anh mang về nhà giặt, hay là đi mua ga mới nhé”.

“Đừng mua nữa anh, một tấm ga trải giường cũng phải 20-30 tệ, tiền thuê nhà tháng sau của bọn mình đã có đâu”.

Hai đứa đang nói chuyện thì cô bạn ở phòng bên cạnh gõ cửa bước vào, cô bạn này học trên họ hai khóa, năm nay năm thứ ba, Trần Tầm gọi là chị Tân, gọi người yêu của chị Tân là anh Kiệt.

“Mang cho bọn em đĩa dưa hấu, chuyển nhà cả ngày cũng mệt lắm. Ấy, sao bọn em lại đập gián trên giường thế kia? Khu nhà này lắm gián lắm, để chị lấy cho bọn em ít thuốc mà rắc vào phòng!”. Chị Tân cau mày nói: “Cũng chẳng biết làm thế nào cả, chỉ tại bọn mình sinh viên nghèo thôi, đã quyết định sống chung với nhau rồi thì phải coi đó là cách để trải nghiệm cuộc sống thôi! Bọn em cũng máu thật đấy, chị và anh Kiệt đến năm thứ hai mới ra ở chung, bọn em năm thứ nhất đã phá vỡ ngục tù rồi, hơ hơ, đúng là hậu sinh khả úy!”.

Chị Tân rất thoải mái, vô tư, nói chuyện với chị, tâm trạng của Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường cũng đỡ đi được phần nào.

Sau đó một hôm, bọn họ đã chuyển đến ở hẳn và bắt đầu cuộc sống sống thử. Thời gian đầu hai đứa còn chưa quen lắm, sáng ra không dám ngang nhiên đi cùng nhau về trường, lúc vào khu tập thể cũng phải ngó trước ngó sau, sợ bị bạn bè nhìn thấy lại dị nghị. Tối đến ngủ cùng giường cũng không thấy thoải mái, đến nửa đêm Thẩm Hiểu Đường thường chuyển sang nằm chéo, Trần Tầm bị dồn vào một góc, có lúc Trần Tầm cũng dè lên Thẩm Hiểu Đường, mấy hôm đầu hai đứa ngủ không ngon, nghĩ bụng hóa ra việc chung giường chung gối cũng đòi hỏi phải có nghệ thuật.

Sau đó dần dần họ đã quen với cảnh bên nhau sớm tối này, quen với niềm vui nho nhỏ trong căn phòng cũ kỹ này. Thẩm Hiểu Đường kiếm ít đồ trang trí và đám gấu bông, chó bông về bày trên tủ, tường được dán các poster giải trí mà họ thích, cô còn mua giấy dán tường hình trái tim, dán vào cũng thấy đẹp hẳn lên. Chị Tân khen không ngớt lời, cũng bắt chước cô trang trí phòng mình. Bốn người đã thân nhau từ lâu, thường xuyên nấu cơm, xem ti vi và chơi tú lơ khơ cùng nhau, hai người cãi nhau thì hai người còn lại sang can. Lúc chuyển nhượng tiền thuê nhà, anh Kiệt đã tăng lên 100 tệ, bây giờ chơi thân với nhau như vậy, dĩ nhiên là cũng nỡ không lấy tiền của bọn họ nữa mà tính theo giá cũ 500 tệ/tháng, giảm bớt được phần nào gánh nặng cho hai đứa.

Đúng dịp World Cup 2002, lần đầu tiên đội tuyển Trung Quốc lọt vào vòng chung kết, sinh viên mê bóng đá ở các trường đại học vô cùng phấn chấn. Cứ đến trận Trung Quốc thi đấu là lại kéo đến những nơi có ti vi để xem, giáo viên cũng nhắm mắt cho qua, thậm chí những sinh viên mê bóng còn được thả về cho tự học. Đợt đó sát với dịp thi cuối kì, nhưng cơn sốt World Cup đã cán quét toàn cầu, không ai còn để tâm gì nhiều, theo lời sinh viên thì năm nào chẳng phải thi, nhưng World Cup bốn năm mới có một lần, ai cũng biết cái nào quan trọng hơn! Chỉ tiếc là đội Trung Quốc thi đấu quá kém, đợt đó dự định sẽ thắng Costa Rica, hòa Thổ Nhĩ Kỳ và thua Brazil, nhưng cuối cùng lại thảm bại, không trận nào thắng, không ghi được bàn thắng và điểm nào. May mà đội châu Á Arab Saudi bị Đức đội cho 8-0, nếu không đội Trung Quốc đã đứng hạng bét. Huấn luyện viên Bora Milutinovic không còn là thầy phù thủy, các cổ động viên lại một lần nữa thấy được bản chất của đội tuyển quốc gia, lần sau muốn lọt vào vòng chung kết World Cup thì trừ phi Iran và Arab Saudi đồng tổ chức, Nhật Bản và Hàn Quốc cùng bảng, nếu không thì chẳng bao giờ có hi vọng!

World Cup diễn ra, Trần Tầm cũng hào hứng hẳn lên, cậu cùng bạn bè trong phòng gõ chậu, đập phích, cổ vũ cho đội tuyển Trung Quốc, vẽ áo phong thành quốc kì treo ngoài cửa sổ, sau khi bị thua liền ném hết sách vở xuống sân, thậm chí kí túc xá nam còn bị bảo vệ lên hỏi thăm. Cậu thấy tiếc khi Argentina bị loại, khóc cho sự ra đi của Batistuta. Cậu phát cuồng vì quả rút bóng thần kì của Ronaldinho, cậu an ủi Thẩm Hiểu Đường khi Beckham phải chia tay sớm với World Cup. Cậu đã chửi Hàn Quốc, hôm loại Italy, cậu đã cùng bạn bè trong nhà ăn lật hết bàn ăn lên.

Mùa hè năm đó sục sôi nẩy nở, tuổi trẻ và bóng đá, tình yêu và tình bạn đã hợp thành sắc màu rực rỡ nhất, Trần Tầm nói đó là thời gian vui nhất của cậu trong đời sinh viên, sau đó khi Brazil ẩm được cúp vàng, hạnh phúc của cậu đã khép lại cùng với World Cup

89. Q.8 - Chương 13

Phương Hồi biết chuyện Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường sống chung với nhau qua lời kể của Lưu Vân Vi, cô bạn nói đã tận mắt nhìn thấy bọn họ tay trong tay đi vào khu tập thể gần trường và bạn cùng phòng Thẩm Hiểu Đường cũng nói cô không sống ở phòng nữa.

“Chắc chắn là làm chuyện đó rồi”. Lưu Vân Vi nói với giọng quả quyết.

Lí Kỳ nhìn vẻ lạnh lùng của Phương Hồi nói: “Cũng chưa chắc...”.

“Hè! Bà tưởng bọn họ là thiện nam tín nữ hử! Nếu không làm thì sao lại ở với nhau!”. Lưu Vân Vi trợn mắt nói: “Phương Hồi, cậu thua cuộc là vì không làm chuyện đó với Trần Tầm! Nếu các cậu mà làm trước thì chắc hẳn ta cũng không quay sang tán tỉnh Thẩm Hiểu Đường đâu, đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, bọn tớ cũng tiếc thay ối tình của các cậu!”.

Tiết San lườm Lưu Vân Vi một cái rồi chu môi về phía Phương Hồi, Lưu Vân Vi mới chịu dừng lại.

Biết được tin này, mặc dù bề ngoài Phương Hồi không thể hiện gì, nhưng trong lòng vô cùng đau đớn. Cô thấy thất vọng, chuyện mà Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường đang làm với nhau là chuyện mà cô và Trần Tầm chưa bao giờ làm, cô không thể tưởng tượng đó là tình yêu như thế nào, nhưng có một điểm cô không thể không khẳng định là, dường như tình yêu của bọn họ thân mật hơn tình yêu của cô với Trần Tầm. Và khi nghĩ đến mối tình của mình đã lùi vào dĩ vãng, bị Trần Tầm gạt ra khỏi đầu, Phương Hồi lại cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Yêu đến cuối cùng, ngay cả quá khứ mà cô luôn mang ra để an ủi mình cũng trở nên mỏng manh. Lúc đầu cô tưởng rằng cho dù trải qua bao mối tình, cả hai cũng đều sẽ trân trọng gìn giữ những kỉ niệm đã qua, nhưng thực tế cho thấy, mới lại giẫm đạp lên tình yêu cũ, song song với việc hút hết đường chất của nó, còn nở ra đóa hoa rực rỡ hơn, và quá khứ cũng lui dần theo nó, biến thành cái xác khô khốc, thậm chí không còn sót lại tro tàn.

Sau giờ học hôm thứ ba, Phương Hồi vẫn đứng ở tầng ba để nhìn bọn họ, cô đi theo Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường về nhà, cô nhìn thấy bọn họ mua rau và hoa quả trước khu tập thể, Trần Tầm xách hết các túi nilon xanh xanh đỏ đỏ, Thẩm Hiểu Đường khoác tay cậu, trả giá với chủ hàng, bớt đi được số lẻ, Trần Tầm đã thơm Thẩm Hiểu Đường một cái, hai người nhìn nhau cười, trông họ như đôi vợ chồng trẻ mới cưới.

Phương Hồi đi theo họ như người mộng du, nhìn họ bước vào cửa một đơn nguyên, nhìn đèn trên tầng bốn bật sáng, nhìn Thẩm Hiểu Đường mặc áo phông của Trần Tầm và đi xuống mua bia, nhìn Trần Tầm xuống sân đón cô rồi vội vã kéo cô chạy lên tầng, nhìn ánh đèn thấp thoáng của tivi đang chiếu World Cup, nhìn người trong khu tập thể mỗi lúc một thưa, màn đêm mỗi lúc một dày đặc, nhìn ngọn đèn màu vàng cam đó vụt tắt...

Hôm đó Phương Hồi đã ngồi dưới sân khu nhà Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường thuê một đêm, bao kỉ niệm cũ ùa về, mùa đông làm món vằn thắn nát ở nhà Trần Tầm, cùng Trần Tầm đi mua đồ trong siêu thị gần nhà cậu, xem Trần Tầm, Triệu Diệp, Kiều Nhiên đá bóng, đi mua nước ngọt cho bọn họ, mặc chiếc áo khoác của Trần Tầm sau khi bị quệt bánh gato lên khắp mặt hôm sinh nhật, hồi đó Lâm Gia Mạt còn nói cô mặc rất đẹp, nhìn rất sexy. Cô đã từng nghĩ chuyện sẽ làm đám cưới với Trần Tầm, nghĩ đến chuyện sẽ làm tình với cậu, nghĩ đến chuyện sinh con cho cậu, thậm chí đã lên đặt tên cho cả đứa con... Nhưng họ đã chạm vào nhau gì đâu, người chung chăn chung gối với Trần Tầm bây giờ không phải là Phương Hồi.

Mọi kỉ niệm đã phai mờ, Trần Tầm đã rời xa cô, Lâm Gia Mạt đã rời xa cô, Kiều Nhiên đã rời xa cô, Triệu Diệp đã rời xa cô, Phương Hồi ôm vai mình, vừa khóc nức nở vừa cảm nhận nỗi cô đơn tột độ. Cô nghĩ hay là cách yêu của mình không ổn, càng yêu say đắm lại càng đau đớn hơn, đã trao gửi tất cả nhưng đổi lại chỉ có sự lãng quên, tóm lại là những gì mất được đều đã mất, còn gì để giữ gìn nữa?

Sau khi trời sáng, Phương Hồi loạng choạng đứng dậy, cô nhìn lên cửa sổ của căn hộ trên tầng bốn và nói tạm biệt, sau đó ra về mà không ngoái đầu nhìn lại, từ đó trở đi, Phương Hồi đã lựa chọn con đường không

b có thể quay trở lại.

Hơn nửa năm đó Trần Tầm không liên lạc gì với Phương Hồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn gặp Lâm Gia Mạt, mặc dù họ đều muốn nhắc đến Phương Hồi, nhưng không ai nói được gì, bữa cơm hôm tết không chỉ có máu và nước mắt, mà còn có cả tuổi xuân tươi đẹp đã vỡ tan của họ. Lâm Gia Mạt đã lựa chọn rời xa Trần Tầm, nhưng cô không đủ can đảm để quay về với Phương Hồi, không phải mọi thứ mất đi đều lấy lại được. Trước đây hai người không thiếu chuyện gì để nói, hiện giờ lại chỉ biết nhìn nhau im lặng, cộng với việc mỗi người có một nhóm bạn bè riêng, cuối cùng cũng ngày càng gặp nhau ít hơn. Sau đó qua Tống Ninh, Trần Tầm mới biết được chuyện của Lâm Gia Mạt, cậu ta thường xuyên than thở Lâm Gia Mạt thế này, Lâm Gia Mạt thế kia, thời gian đó, ngày nào Tống Ninh cũng ở bên Lâm Gia Mạt, cùng đi ăn, cùng học từ mới tiếng Anh gì đó, giữa bọn họ cũng có cái gì đó khá mờ ám, nhưng vẫn ở mức trên tình bạn dưới tình yêu. Nghĩ đến đợt mới nhập học, Tống Ninh không biết gì về tên cô, còn cô thì suýt bị Cao Khả Thượng hiểu lầm là người yêu của Trần Tầm, giờ nhìn lại sự thân sơ hiện nay, Trần Tầm cũng cảm thấy buồn.

Trần Tầm nói đợt đó Lâm Gia Mạt đã từng nói với cậu một câu rằng: “Trần Tầm, cậu không biết Phương Hồi yêu cậu thế nào đâu. Tớ không phản đối chuyện cậu và Thẩm Hiểu Đường yêu nhau, tớ cũng biết tình yêu không thể nghe theo sự điều khiển của lí trí, nhưng tớ thương Phương Hồi. Cậu ấy rất ngờ nghệch, tớ không sợ cậu ấy yêu cậu mà chỉ sợ cậu ấy hận cậu, hận cậu nhưng lại không muốn làm tổn thương đến cậu, như thế cậu ấy sẽ làm tổn thương chính mình”.

Đợt đó Trần Tầm chỉ thấy hơi buồn, nhưng cũng không để ý lắm và đợi đến khi cậu hiểu ra được điều Lâm Gia Mạt nói có nghĩa là gì thì mọi chuyện đều đã muộn.

Không phải Trần Tầm đã quên hẳn Phương Hồi, cũng không phải cậu không nhớ cô, mà cậu cảm thấy sau hôm nói chuyện đó, cả hai đã hiểu ra rằng việc rời xa nhau có lẽ sẽ tốt hơn là để mọi chuyện diễn ra mập mờ. Hơn nữa cậu và Thẩm Hiểu Đường sống chung với nhau ở ngoài nên cũng không hay gặp nhau trong trường n>Chỉ có một lần, đó là hôm chuẩn bị diễn ra kì thi tiếng Anh cấp 4, qua Tống Ninh, Trần Tầm lấy được đề bài luận mà mọi người đồn thổi là sẽ thi trong kì thi tiếng Anh cấp 4, cậu cũng không dám truyền tay nhiều người, sau khi đưa cho Thẩm Hiểu Đường một đề, cậu nghĩ cũng nên đưa cho Phương Hồi. Tối đến sau khi đi ăn với Thẩm Hiểu Đường ở ngoài, Trần Tầm liền nói là về kí túc xá lấy đồng hồ rồi một mình về trường.

Tần ngần một lúc dưới sân khu kí túc của Phương Hồi, cuối cùng Trần Tầm vẫn quyết định nhắn tin cho cô, bảo cô xuống. Phương Hồi nhắn lại muộn rồi phải đi ngủ, thái độ rất lạnh nhạt. Trần Tầm sốt ruột, vội nói là đề thi tiếng Anh, bảo cô phải xuống ngay. Nhưng tin nhắn tiếp theo của Phương Hồi đã khiến cậu sững người, cô viết: “Không cần đâu, cảm ơn anh, em không đăng kí thi”. Trần Tầm đứng một lát dưới sân rồi mới chậm rãi ra về, cậu không biết Phương Hồi không đăng kí thi thật hay là chỉ đơn thuần là không muốn gặp cậu, nhưng bất luận là lí do nào thì cũng có thể nhận ra được một điều rằng dường như Phương Hồi đã bắt đầu một cuộc sống mà cậu không hề hay biết và gạt cậu ra ngoài cuộc sống đó. Mặc dù đã có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần, nhưng về xa lạ và lạnh lùng này vẫn khiến Trần Tầm cảm thấy buồn, cậu nhớ chiếc bóng mảnh dẻ của Phương Hồi, đột nhiên cảm thấy hình như cậu không muốn Phương Hồi quên mình, giống như cậu không quên Phương Hồi vậy.

Trần Tầm vừa nghĩ vừa quay về căn nhà mình đang thuê, lúc đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng Thẩm Hiểu Đường, cậu mới bình tĩnh gạt đi suy nghĩ kì quái này. Một điều trùng hợp là anh Kiệt và chị Tân lại cãi nhau, nguyên nhân là do anh Kiệt liên lạc với người yêu cũ, nhân lúc chị Kiệt không có nhà đã nhắn tin cho cô bạn đó, nhắn cho đến khi điện thoại hết pin, vẫn chưa thấy đã, anh Kiệt lại lấy điện thoại của chị Tân để nhắn, cuối cùng ăn vụng không biết chùi mép, để lại dấu vết trong hòm thư.

Thực ra thì cũng không có gì là nghiêm trọng, chỉ là một câu nói: “Heo con, đi ngủ thôi!”.

Nhưng chị Tân vẫn không chịu buông tha, kéo anh Kiệt tra hỏi: “Tại sao anh vẫn gọi đứa khác là heo con! Anh nói thế có nghĩa là sao? Trong lòng anh, bọn tôi không khác gì nhau ư?”

“Ôi dào, thì chỉ gọi cho vui thôi mà, anh có nói gì đâu mà em phải nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy”. Anh Kiệt

“Tôi không biết! Anh gọi tôi như thế thì không được gọi nó như thế! Nó có giặt tất cho anh bao giờ không? Có nấu mì cho anh bao giờ không? Có ngồi khâu đêm suốt sáng với anh bao giờ không? Có viết mười lá thư tâm sự với anh bao giờ không?”. Chị Tân chỉ vào anh Kiệt nói như bắn súng liên thanh.

“Thôi thôi, chị Tân đừng giận nữa, anh Kiệt đã kiểm điểm và rút kinh nghiệm rồi mà...”. Thẩm Hiểu Đường kéo chị Tân nói.

“Hiểu Đường, em không biết đó thôi! Đàn ông coi trọng mối tình đầu lắm, con bé mà bọn họ yêu đầu tiên, dù không xơ mủi được gì nhưng bọn họ vẫn tôn thờ như thiên thần! Xét cho cùng thì cũng chỉ là vụng trộm thôi! Chị không phục! Tại sao nó lại được như vậy chứ!”. Chị Tân trợn mắt nhìn hai anh chàng nói.

Trần Tầm đưa mắt nhìn anh Kiệt với vẻ vô tội, anh Kiệt liền thở dài rồi ôm chặt chị Tân nói: “Thôi thôi thôi, từ nay về sau anh sẽ không liên hệ với cô ấy nữa, hơn nữa chỉ gọi một mình em là heo con thôi được chưa!”.

“Thôi thì người ta tha cho đấy!”. Chị Tân vẫn hậm hực, nghe thấy anh Kiệt nói vậy vừa tức vừa buồn cười, không kìm được liền bật cười.

Cơn bão táp này đã trôi qua, tối đến Thẩm Hiểu Đường và Phương Hồi nằm trên giường, Trần Tầm vẫn còn đang nghĩ về chuyện của Phương Hồi, đột nhiên Thẩm Hiểu Đường trở mình, nằm đè lên người cậu hỏi: “Này! Anh khai thật đi! Trước đây anh gọi Phương Hồi là gì?”.

“Hả?”. Trần Tầm sững người ra một lát rồi nói: “Thì gọi là Phương Hồi thôi, sao vậy?”.

“Gọi Phương Hồi thôi ư? Không có cách gọi thân mật à? Bà xã này, cưng này, em yêu thương hay gì đó hả!”. Thẩm Hiểu Đường ghé sát vào mặt cậu hỏi.

“Không có!”. Trần Tầm cau mày nói: “Em cứ nhắc mãi đến người ta làm gì! Không có chuyện để nói sao?> “Em hỏi thì có sao! Anh bức bối gì vậy, hay là vẫn nhớ người yêu cũ hả!”. Thẩm Hiểu Đường giận dỗi nói.

“Em đừng có nhiều chuyện như thế! Tự nhiên lại gây sự, chẳng đâu vào đâu cả! Chị Tân gây chuyện em cũng bắt chước ư?” Trần Tầm quay mặt đi nói.

“Anh nhiều chuyện đấy! Ghét quá!”. Thẩm Hiểu Đường nghiêng răng nằm xuống giường, lúc đầu cô nghĩ chắc Trần Tầm sẽ quay sang ôm cô, nhưng hồi lâu không thấy động tĩnh gì.

Hai đứa thiếp đi trong sự bức tức, quay lưng vào nhau, cả đêm không nói gì thêm.

90. Q.8 - Chương 14

Người ta thường nói bát đĩa còn có lúc xô, mặc dù thỉnh thoảng cũng có giận hờn, nhưng Trần Tầm và Thẩm Hiểu Đường vẫn sống được với nhau, chẳng mấy chốc mà đã sang năm 2003, chị Tân và anh Kiệt bận tìm việc, đều về nhà ở nên tháng sau sẽ không thuê căn hộ này nữa, Trần Tầm và Phương Hồi vốn đã khá túng thiếu, chị Tân và anh Kiệt đi rồi, bất luận là thuê tiếp hay tìm người thuê chung cũng đều phiền hà, thế nên họ cũng không có ý định thuê nữa.

Trần Tầm bắt đầu chuyển đồ đạc, sách vở về kí túc xá. Tổng Ninh cười nói cuối cùng cậu ta đã chia tay với cuộc sống lang bạt và quay về với đại gia đình ấm cúng 1507 này. Thấy Tổng Ninh nói như vậy, Trần Tầm cũng nổi hứng, tối đến mua về một túi bia, nhét vào áo rồi mang lên phòng, nói là tổ chức party chào mừng Trần Tầm trở về.

Lâu lắm rồi không tụ tập thế này, mấy đứa đều uống rất hăng, ngay cả người từ trước đến nay không bao giờ góp vui như Vương Thâm Chiêu cũng vào phê phê với bọn họ. Cuối cùng Cao Khả Thượng không chịu được nữa liền gục trước, Tổng Ninh lấy chân đá vào mặt cậu ta cũng không thấy nói gì, Trần Tầm nói ít người uống mất vui, bảo Tổng Ninh gọi Quảng Cường sang. Tổng Ninh rút điện thoại ra gọi điện thoại cho Quảng Cường, không nghe thấy cậu ta nói gì mà chỉ “a lô” liên tục.

Tổng Ninh tắt máy, vút sang một bên nói: “M.kiếp! Cái của nợ a lô này, sớm muộn gì tôi cũng phải tổng khứ đi cho hần thôi, thật là vô tích sự!”.

“Gì vậy, của nợ a lô nào?”. Tổng Ninh uống một ngụm bia rồi nói: “Tín hiệu tệ kinh khủng! Bình thường nghe hay gọi đều chỉ nói được a lô... a lô? A lô?... Nói đi!... Có nghe thấy không? Không nghe thấy hả?... M.kiếp! Ngắt rồi!”.

Trần Tầm cười ngặt nghẽo, Vương Thâm Chiêu thì cười ha ha nói: “Thế tội gì phải dùng mạng Tiểu Linh Thông, cứ dùng mạng Thần Châu Hành ấy!”.

“Vì rẻ mà! Tiền hần cống hết cho các nhà nghỉ quanh trường rồi, để tiếp tục duy trì sự nghiệp, hần đành phải chất bóp trong khoản này thôi!”. Tổng Ninh lắc đầu nói.

“Hê hê! Nói xấu tôi gì vậy? Đứng dưới tầng bốn tôi đã nghe thấy ông gào Quảng Cường, Quảng Cường rồi nhé!”.

Bọn họ đang nói thì Quảng Cường đẩy cửa bước vào, Trần Tầm liền cười nói: “Tổng Ninh đang tuyên truyền sự tích anh hùng của ông với đại ca! Ông vào mà nghe, nếu thiếu gì thì phải bổ sung ngay đi!”.

“Haizz, hôm nay tôi chẳng có sức để ngồi với các ông đâu, vừa phải phục vụ một em xong, người đang yếu lắm!”. Quảng Cường nằm vật xuống giường Trần Tầm nói.

“Thế thì phải uống ngay thôi! Hôm nay cho phép ông gục trước! Không phạt ông đâu”. Trần Tầm tung cho cậu ta một lon bia và nói.

“Thôi! Tôi mà uống nữa thì thăng thiên mất, có còn lạc không? Thịt bò khô cũng được! Đói quá!”. Quảng Cường lại tung trả lại nói.

“Tôi vẫn còn một cái bánh rán đấy, chỉ có điều hơi nguội, ông có không?”. Vương Thâm Chiêu đứng dậy nói.

Quảng Cường búng tay một cái thật kêu rồi nói: “Tốt quá! Đại ca, đại ca đúng là người đàn ông mẫu mực của thế kỉ mới! Ưu điểm là chu đáo, nhược điểm là quá chu đáo!”.

“Đừng có nịnh đại ca của bọn tôi, tôi hỏi ông, lần này rơi vào tay bà nào mà ra nông nổi này?”.

“Ông đừng nói như vậy! Lần này chắc chắn là gái trinh 100%!”.

“Thôi đi! Nếu ngây thơ như vậy thì làm sao ông như người sút lưng vậy?”. Tổng Ninh ném một hạt lạc sang nói.

Quảng Cường liền đón lấy và bỏ ngay vào miệng: “Nhìn ông là biết chỉ được cái mồm, chưa được nếm mùi! Chẳng có kinh nghiệm gì cả! Chính vì là gái trinh nên mới mệ nhất! Cái này chắc chắn Trần Tầm cũng biết, con gái lần đầu tiên vừa căng thẳng vừa chẳng biết gì, ông bảo làm sao mình dám lỗ măng tổng ngay vào được? Đành phải dần dần theo trình tự thôi, lại vật lộn một tiếng đồng hồ mới ra được! Con bé đó chủ động yêu cầu, đau lắm mà vẫn bảo muốn cảm nhận thêm một lúc, ông bảo như thế không mệ sao được! Nhưng nhìn thấy vết máu tôi cũng thấy bổ công!”.

“Thôi đừng bẻm mép nữa! Hành ông lâu như vậy chắc chắn là đồ giả rồi!”. Tổng Ninh và Trần Tầm cười nói.

“M.kiếp! Các ông chẳng biết đêch gì cả, nếu tôi không nói ra tên chắc các ông không tin đúng không, tôi nói cho các ông biết nhé, con bé này cùng trường với bọn mình, có chứng cứ rành rành nhé, nếu không tôi bốc phét với các ông làm gì!”.

“Ai vậy? Ông nói nghe xem nào! Xem con bé nào xui xẻo bị ông phá đời hoa nào!”. Tổng Ninh ngược mắt lên hỏi.

“Hơ hơ, cùng khoá với bọn mình, khoa Marketing, tên Phương Hồi”. Quảng Cường nói rất đặc ý>Tên Phương Hồi tựa như tiếng sét giữa trời quang, khiến cả ba cậu đều sững sờ, cả căn phòng chìm trong im lặng. Trần Tầm đã ngà ngà say, nghe thấy vậy chợt bừng tỉnh, cậu cảm thấy huyết thái dương giật lên từng hồi, rồi cậu trợn mắt nhìn Quảng Cường như nhìn kẻ thù, đôi mắt đỏ rực.

“Ông vừa nói gì hả?”. Trần Tầm bước đến, túm ngay Quảng Cường đang nằm trên giường dậy: “Ông nói lại lần nữa xem nào!”.

“Phương Hồi, ông làm sao vậy?”. Quảng Cường ngơ ngác hỏi.

“Tôi d. ông nội ông!”. Trần Tầm gầm lên, tung ngay một quả đấm vào Quảng Cường khiến cậu ta ngã vật xuống đất.

Tống Ninh và Vương Thâm Chiêu đã hiểu ra vấn đề, một đứa ôm chặt Trần Tầm, một đứa đỡ Quảng Cường dậy. Trần Tầm đấm đá Quảng Cường như người lên cơn điên, Quảng Cường cũng lấy đà xuống tấn, vừa xấn tay áo vừa chửi: “Trần Tầm, ông điên à! M.kiếp! Say rồi phỏng? Tôi đâu có động đến em Hiểu Đường của ông đâu, đang yên đang lành nổi cơn gì vậy? Phương Hồi là chị gái hay em gái ông hả? Tôi đâu có hiếp dâm nó đâu, nó tự tìm đến tôi đó chứ, liên quan đếch gì đến ông!”.

“Mày nói gì? Mày nói lại lần nữa nghe coi! Tao sẽ ày biết tay!”. Trần Tầm vớ ngay chiếc ghế choảng vào Quảng Cường.

Bị đánh như vậy, Quảng Cường cũng cáu tiết, đập ngay một phích nước định rạch vào người Trần Tầm, Vương Thâm Chiêu phải lấy hết sức bình sinh mới kéo được cậu ta lại và đẩy ra ngoài cửa.

Ra đến cửa rồi, Quảng Cường vẫn không chịu yên, còn quát lớn: “Nói ày biết nhé Trần Tầm, tao thấy đã lắm! Nếu mày cũng thích nó thì cứ việc tìm, đâu có phải đức hạnh gì đâu mà giả vờ với tao!”.

Bên trong lại thêm một tiếng đập nữa vang lên, một lát sau có tiếng bật khóc của Trần Tầm. Lúc này ngoài cửa đã có khá đông người ngó vào, có cả bạn của hai đứa, đang đi vào can, nhưng nghe thấy tiếng khóc, tất cả đều dừng lại, Quảng Cường cũng dừng lại, bọn họ chưa bao giờ thấy Trần Tầm bộc phát như vậy và cũng chưa bao giờ nghĩ cậu lại như thế, Quảng Cường không quát nữa mà kéo Vương Thâm Chiêu hỏi: “Phương Hồi và Trần Tầm có quan hệ gì vậy? Sao hấn ta lại thế nhỉ?”.

“Phương Hồi là mối tình đầu của Trần Tầm”. Vương Thâm Chiêu thở dài nói: “Ông cũng coi trời bằng vung quá, Phương Hồi rất tốt, sao lại dính vào ông nhỉ...”

“M.kiếp! Tôi đâu có biết...”. Quảng Cường xoa xoa khuôn mặt bị đánh sưng vù, quay đầu lại khua tay với đám đông nói: “Thôi giải tán đi! Không có gì đâu! Chỉ hiểu lầm một chút thôi mà!”.

Trần Tầm biết, việc cậu ngồi khóc trên đất, giữa đồng vỏ lạc và mảnh vỡ này không ra thể thống gì, nhưng cậu không thể kìm được nước mắt. Và cậu cũng không biết tại sao mình lại buồn như vậy, phần nộ, đánh bạn, bật khóc đều là một chuỗi phản ứng tự nhiên, cậu không hề giấu giếm, cũng không thể giấu giếm.

“Đứng dậy đi, đừng làm vậy”. Tống Ninh đưa tay kéo cậu lên nói.

“Có thuốc không? Cho tôi điều”. Trần Tầm bực bội nói.

Tống Ninh đưa cho Trần Tầm một điều thuốc, bàn tay Trần Tầm run rẩy, cầm bật lửa hồi lâu mà không châm nổi. Tống Ninh đón lấy bật lửa, tự tay châm thuốc cho cậu, Trần Tầm hút một hơi dài rồi ho sặc sụa, Tống Ninh lắc đầu nói: “Ông đừng làm vậy!”.

“Tại sao Phương Hồi lại làm thế? Tại sao cậu ấy lại tự hại mình như vậy?”. Trần Tầm quệt mặt, tựa người vào giường cúi đầu nói.

“Tôi cũng không ngờ, có lẽ là do yêu ông quá, không có ông, cuộc sống là một màu đen u ám”. Tống Ninh lắc đầu nói, cậu không ngờ Phương Hồi lại yếu đuối và yêu Trần Tầm sâu nặng như vậy, nếu không hồi đầu cậu đã không kể cho cô nghe chuyện Lâm Gia Mạt thích Trần Tầm. Giờ thấy cô như vậy, Tống Ninh cũng cảm thấy vô cùng áy n.

“Nhưng cậu ấy cũng không nên tự hành hạ mình! Như thế khác gì hủy hoại cuộc đời mình!”.

“Thôi, đừng nghĩ nữa, nghĩ cũng chẳng thay đổi được gì, chuyện này chấm dứt ở đây nhé, ngày mai tôi sẽ bảo Gia Mạt đi gặp để nói chuyện với Phương Hồi, ông đừng làm mọi chuyện rối lên nữa”. Tống Ninh tung cho cậu một chiếc khăn mặt rồi nói: “Lau mặt rồi ngủ sớm đi! Hôm nay cũng uống nhiều rồi”.

“Không được! Tôi phải đi gặp Phương Hồi! Cậu ấy không thể đối xử với mình như thế được!”. Trần Tầm ném khăn sang một bên rồi đứng bật dậy.

“Này! Ông quay lại đi! Muộn rồi còn đi đâu nữa! Có gì mai nói chuyện sau!”.

Tổng Ninh đứng gọi với theo, nhưng Trần Tầm không ngoái đầu lại mà chỉ mặc một chiếc áo mỏng rồi chạy đi.

Đến dưới sân khu kí túc xá của Phương Hồi, Trần Tầm liền gọi vào sổ cô, Phương Hồi ngắt máy không chịu nghe, Trần Tầm lại gọi vào sổ phòng cô.

“Nhấn Phương Hồi xuống sân hộ tứ, nếu cậu ấy không xuống tứ sẽ gọi to đấy!”. Trần Tầm cũng không thèm quan tâm đến người nghe máy, điện thoại vừa thông liền hét lớn.

“Cậu...”

“Phương Hồi! Phương Hồi ơi!”. Thấy vẻ ngập ngừng của đối phương, Trần Tầm liền ngửa cổ lên gọi, dưới kí túc xá nữ thường xuyên xuất hiện mấy anh chàng lên cơn hâm, thấp thoáng có người thò đầu ra ngoài cửa sổ ngó.

“Anh đừng làm thế! Có chuyện gì vậy?”. Phương Hồi hỏi với giọng run rẩy.

“Em xuống đi, anh có chuyện muốn nói với em

“... Anh đợi một lát”.

Sau khi cúp máy mấy phút, Phương Hồi đi xuống, cô vẫn gầy như vậy, dường như vừa tắm gội xong, đầu vẫn còn ướt.

“Anh nói đi, có chuyện gì vậy”. Ánh mắt lo lắng của Phương Hồi dừng lại trên chiếc áo phong phanh của Trần Tầm, nhưng nhìn khắp một lượt, vẫn không nói ra được câu nào tỏ ý quan tâm.

“Em đừng làm thế được không? Anh xin em đừng hành hạ mình như vậy được không?”. Trần Tầm ấn chặt vai cô nói.

Sắc mặt Phương Hồi lập tức nhợt đi, cô giẫy khỏi bàn tay của Trần Tầm rồi nói: “Anh nói gì vậy, em... em vẫn ổn mà”.

“Em còn giả vờ gì nữa! Đã dám làm thì sao không dám nhận! Quảng Cường là người thế nào, anh biết rõ hơn em!”. Trần Tầm chỉ tay vào cô quát.

Phương Hồi loạng choạng lùi ra sau rồi ngược đôi mắt vô hồn lên cười thảm hại nói: “Anh đã biết hết rồi hả? Cậu ấy kể cho anh nghe à? Đúng vậy, bọn tôi đã làm tình. Cậu ấy theo đuổi tôi, tôi cũng không từ chối. Sao vậy? Anh sống chung, làm tình được với Thẩm Hiểu Đường, còn tôi thì không được sao?”.

Được đích thân nghe Phương Hồi thốt ra mấy chữ này, Trần Tầm cảm thấy trái tim đau đớn như bị kim châm, mắt cậu đỏ hoe, túm lấy Phương Hồi nói: “Anh và Thẩm Hiểu Đường làm tình là vì anh yêu cậu ấy! Quảng Cường có yêu em không? Em có yêu hắn không?”.

“Em yêu anh! Nhưng anh có làm tình với em không?”. Phương Hồi hất tay Trần Tầm ra, vừa khóc vừa nói: “Em muốn thử xem làm tình là thế nào, tại sao anh làm tình được với Thẩm Hiểu Đường!”.

Trần Tầm thần thờ lắng nghe, cậu nhìn bờ vai thông xuống và vẻ u buồn của Phương Hồi mà rơi nước mắt, cậu bước đến, ôm chặt Phương Hồi vào lòng mình nói: “Tại sao em lại làm vậy... tại sao... Em oán anh, hận anh, đánh anh hay chửi anh đều được, nhưng em đừng hành hạ mình như thế... Em làm như thế thì khác gì lấy dao cứa vào tim anh?”.

“Em không còn quan tâm đến những chuyện đó... Bọn anh làm được, em cũng làm được!”. Phương Hồi gục đầu trước ngực Trần Tầm nói.

“Em không quan tâm nhưng anh vẫn quan tâm! Em tưởng anh không đau lòng à, anh cũng đau lòng vô cùng! Nhưng anh đau lòng là đáng đời anh! Em phải sống làm sao để không có lỗi với mình chứ, tại sao em lại ngốc như vậy!”. Trần Tầm xoa đầu cô nói.

“Trần Tầm, em hỏi anh, trước đây anh có bao giờ muốn làm chuyện đó với em không?”.

“Có...”.

“Thế tại sao không làm?”.

“Vì hồi đó còn nhỏ, nhút nhát, cũng sợ em không chịu”.

“Nếu hồi đó mình làm thì chắc mình sẽ không chia tay đúng không?”.

“Có lẽ là như vậy...”

“Thế bây giờ có còn kịp nữa không?”.

“Chắc là... không kịp nữa...”

Nói xong câu này, cả hai đứa vừa ôm nhau vừa khóc, cả hai đều cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, cuối cùng cả hai cũng phát hiện ra rằng, chuyện cũ đã nhanh chóng trôi qua và họ không thể quay trở lại những năm tháng đó nữa.

Đêm hôm đó đã để lại cho họ nỗi đau khó có thể xóa mờ, lúc quay đầu ra về, cả hai đều không ngoái đầu nhìn lại mà chỉ khắc lên trái tim nhau một vết thương, ghi sâu tuổi trẻ khắc cốt ghi tâm và theo suốt cuộc đời.

91. Q.8 - Chương 15

Thời gian đó Trần Tầm rất dễ nổi cáu, thường xuyên xích mích với Thẩm Hiểu Đường. Hai đứa không thể tìm được tiếng nói chung trong những chuyện nhỏ, Thẩm Hiểu Đường chưa yêu bao giờ nên không có kinh nghiệm xử lí, còn Trần Tầm thì có kinh nghiệm nhưng không có đầu óc nào để giải quyết. Những lúc cãi nhau căng thẳng, họ thường giải quyết bằng cách làm tình. Trong dự vọng nguyên thủy nhất, bao nỗi phiền muộn và nỗi bi thương đều biến thành tâm trạng hư vô, chỉ có điều sau khi kết thúc, ôm cơ thể ấm áp của người yêu, vẫn cảm thấy có gì đó hẫng hụt, sự hưng phấn của cơ thể và chấn chường trong tâm hồn đã khiến tình yêu của họ chứa đầy vẻ kì quái, họ đắm chìm trong đó mà không thể thức tỉnh.

Đầu tháng 4-2003, Kiều Nhiên lại về nước, bà nội cậu ốm nặng, cả nhà về để gặp bà lần cuối.

Sau khi lo xong mọi việc trong nhà, Kiều Nhiên lại tổ chức một bữa cơm mời mọi người, vẫn ở địa điểm cũ, nhà hàng Vũ Hoa. Triệu Diệp ở Trường Xuân nên không về được, nghe nói cậu đang lo thủ tục mở một quán Internet, tương lai khá sáng sủa, cậu cũng đã có người yêu, tình yêu, sự nghiệp trọn vẹn cả đôi đường. Thẩm Hiểu Đường đi cùng Trần Tầm, cô nói là muốn gặp bạn thân của Trần Tầm, nhưng thực ra là không yên tâm khi thấy Trần Tầm gặp Phương Hồi, gần đây giác quan thứ sáu loáng thoáng mách bảo cô rằng, giữa họ đã xảy ra chuyện gì đó. Tổng Ninh cũng bám đuôi đến, lúc giới thiệu với Kiều Nhiên, Trần Tầm và Lâm Gia Mạt thoả thích cho nhau, không ai chịu thừa nhận mình kéo cậu ta đến, khiến Kiều Nhiên ngờ ngác một hồi, cuối cùng Tổng Ninh đành lên tiếng: “Thôi, tôi là bạn của Trần Tầm và Gia Mạt, toàn người trong nhà cả mà”.

Hôm đó Phương Hồi là người đến sau cùng, sắc mặt cô không ổn cho lắm, nhìn hốt ha hốt hải, lúc vào cũng không chào hỏi gì với Trần Tầm mà chỉ mỉm cười với Kiều Nhiên. Trong lúc nói chuyện với Tổng Ninh và Trần Tầm, thỉnh thoảng lại ngó Phương Hồi, cậu sợ sự có mặt của Thẩm Hiểu Đường làm Phương Hồi buồn, nhưng cậu không thấy Phương Hồi thể hiện ra điều gì, chỉ có điều ánh mắt cô rất trống trải, tâm hồn như để đầu đầu.

“Hồi đó các cậu ngày nào cũng ở bên nhau nhỉ? Cùng đi học, cùng ăn cơm, cùng chơi bóng, cùng về nhà, còn cùng đánh nhau nữa đúng không?”. Thẩm Hiểu Đường hỏi với vẻ sừng sốt: “Sao Trần Tầm không kể gì với tớ nhỉ?”.

“Đó là do hần ta trác táng quá nên ngại kể”. Kiều Nhiên nhìn Trần Tầm cười nói: “Hồi ấy bọn mình lang thang khắp Bắc Kinh rồi đúng không? Quán ăn nhỏ quanh trường, quán bi-a biến thành lớp học!”.

“Vậy hà?”. Tổng Ninh hào hứng hỏi Lâm Gia Mạt.

“Ừ, thật”. Lâm Gia Mạt nở một cười âm áp, nghĩ lại những ngày tháng đó mà vô cùng tiếc rẻ.

“Chỉ thích chơi với bọn con trai! Ngổ thật!”. Tống Ninh cười nói.

“Tớ thích thế đấy!”. Lâm Gia Mạt trợn mắt nhìn cậu nói.

“Phương Hồi, hồi đó Gia Mạt có vụ gì kinh khủng không, kể cho bọn tớ nghe đi”. Tống Ninh quay sang nói với Phương Hồi.

“Cũng... chẳng có gì, tớ ra ngoài một lát đã!”. Phương Hồi vội đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Mấy đứa nhìn nhau ngơ ngác, Thẩm Hiểu Đường theo dõi Trần Tầm từ nãy đến giờ, còn Trần Tầm lại không nhìn cô, cậu thần thờ nhìn ra cửa, tựa hồ đang nghĩ ngợi gì đó.

Một lát thì Phương Hồi quay vào, sắc mặt cô nhợt nhạt hơn cả lúc trước, Kiều Nhiên đưa cho cô một cốc nước ấm nói: “Cậu sao vậy? Không khỏe à?”.

“Một thôi, không sao”. Phương Hồi đón lấy cốc nước và đáp với vẻ biết ơn.

“Hay là lát nữa cậu về sớm chút đi, hôm nay bọn mình đừng đi hát nữa”. Kiều Nhiên nhìn mọi người với vẻ dò hỏi.

“Ừ, bảo nhà hàng cho bát canh gì nóng đi, món súp thịt bò Tây Hồ ấy”. Trần Tầm quay sang gọi cô phục vụ.

“Không cần đâu, các cậu cứ chơi đi, tớ về đây”. Phương Hồi không nhìn Trần Tầm mà đứng dậy nói.

“Ăn bát súp đã rồi hãy về, tay cậu lạnh ngắt rồi đây này”. Lâm Gia Mạt nắm chặt tay cô nói.

“Ừ, ăn xong súp rồi tớ đưa cậu về, ngồi thêm một lúc nữa đi”. Kiều Nhiên nói.

Khó xử quá, Phương Hồi đành phải gật đầu và ngồi xuống.

“Thôi thế này nhé, bọn mình cùng nâng cốc đi, ai có bia uống bia, ai không có bia thì uống nước ngọt”. Tống Ninh nâng cốc lên nói.

Tống Ninh giàn xếp như vậy, bầu không khí cũng đỡ căng thẳng hơn, mọi người lại tiếp tục nói chuyện, Phương Hồi ăn một ít súp, chỉ ngồi được một lát lại ra ngoài. Thấy cô liên tục chạy ra ngoài như vậy, Trần Tầm cũng không ngồi yên được nữa, cậu nhìn quanh rồi nói: “Hết thuốc rồi à, tôi đi mua đây”. Nói rồi Trần Tầm liền đứng dậy, Thẩm Hiểu Đường nhìn cậu, Tống Ninh bịt chặt túi quần đang đựng bao thuốc và không nói gì.

Trần Tầm biết lí do mà mình đưa ra rất ngớ ngẩn, nhưng cậu không nghĩ ra được cái cớ nào hay hơn, tình trạng của Phương Hồi khiến cậu linh cảm có điều gì đó không ổn, cảm giác đó rất tồi tệ, khiến cậu không thể yên tâm, mặc dù trong lòng nhủ thầm không phải, không phải đâu, nhưng đứng ở cửa wc, nghe thấy tiếng nôn khan vọng ra từ bên trong, lời dự đoán ca cậu đã trở thành sự thật, khiến Trần Tầm cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Lúc mở cửa đi ra, nhìn thấy Trần Tầm luống cuống, sắc mặt của cô từ trắng chuyển sang đỏ, cuối cùng là chuyển sang tái nhợt đầy tuyệt vọng, cô cúi đầu, né sang một bên đi qua chỗ Trần Tầm nhưng đã bị cậu kéo lại.

“Có chuyện gì vậy?”.

“Khó chịu”.

“Tháng này em bị chưa? Đầu tháng có phải không? Bị chưa?”. Trần Tầm nói lớn.

Ánh mắt Phương Hồi lộ rõ vẻ thần thờ, cô giằng khỏi tay Trần Tầm, khước mép hơi giật giật, nói: “Chưa”.

“M.kiếp!”. Trần Tầm lật đổ ngay bồn hoa bên cạnh rồi đá vào cửa nhà vệ sinh hai cái, Phương Hồi dựa vào tường và trượt từ từ, ngồi thụp xuống, cô nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài xuống má.

Nghe thấy tiếng động, mọi người đều vội chạy ra, Lâm Gia Mạt đỡ Phương Hồi dậy, Thẩm Hiểu Đường kéo Trần Tầm, Tống Ninh và Kiều Nhiên sốt sắng hỏi sao vậy, nhưng cả hai đều không nói gì.

Nhân viên phục vụ cũng chạy ra, nhìn thấy cảnh đổ vỡ liền lên tiếng bắt đền, Kiều Nhiên vừa xin lỗi người ta vừa đưa mắt ra hiệu cho Lâm Gia Mạt và nói: “Vào trong ngồi đã! Có chuyện gì sẽ nói sau!”.

Lâm Gia Mạt gật đầu, dìu Phương Hồi vào phòng, nhưng chưa đi được hai bước, Phương Hồi lại nôn, lần này cô không còn kịp giấu giếm gì, đẩy Lâm Gia Mạt ra đi được một hai bước thì lại chống tay vào tường nôn, nhưng không nôn ra được gì.

Lần này tất cả mọi người đều sững lại, Lâm Gia Mạt run run bước đến vỗ lưng cho Phương Hồi hỏi: “Cậu sao vậy? Có uống gì đâu mà...”.

“Chắc... tớ có bầu rồi”. Phương Hồi ngược mắt lên, cười thảm hại nói, Trần Tầm đứng sau cô hít một hơi rất sâu.

“Phương Hồi, cậu đừng nói linh tinh, cậu thấy trong khó chịu thì để tớ đưa cậu về, đợi chút nhé...”. Kiều Nhiên sốt sắng nói, cậu móc ví tiền ra rồi nhét cho nhân viên phục vụ 200 tệ rồi vội chạy đến.

“Chắc là tớ có bầu thật rồi”. Phương Hồi tránh khỏi tay Kiều Nhiên, loạng choạng đứng dậy nói.

“Làm gì có chuyện đó! Con của ai! Cậu đi đâu mà có bầu được!”. Lâm Gia Mạt cũng cuống lên.

Tống Ninh đứng bên cạnh kéo tay cô: “Thôi đừng nói linh tinh nữa, để Phương Hồi tự giải quyết, đây là chuyện riêng của cậu ấy”.

“Cậu đừng nói linh tinh! Chuyện riêng gì hả! Phương Hồi không thể...”.

Lâm Gia Mạt chưa nói hết thì bị Phương Hồi ngắt lời, cô cúi đầu xuống nói: “Tớ không nói đùa đâu, tớ lên giường với người khác nên mới có bầu”.

“Cái thai là của tôi!”. Đột nhiên Trần Tầm lên tiếng: “Cái thai này là của tôi!”.

Phương Hồi sững sờ nhìn cậu, tất cả mọi người đều sững sờ nhìn cậu, mọi người đều sững sờ vì câu nói của cậu, một lúc lâu sau, Thẩm Hiểu Đường - người từ nãy đến giờ không nói gì mới thẫn thờ bước đến trước mặt Trần Tầm nói: “Trần Tầm, anh vừa nói gì vậy? Anh nói một lần nữa nghe coi!”.

“Hiểu Đường, về anh sẽ giải thích cho em, anh...”.

Thẩm Hiểu Đường giơ tay lên tát bốp một cái vào má Trần Tầm, mắt cô đỏ hoe, trừng trừng nhìn Trần Tầm rồi hét lớn: “Trần Tầm! Tôi sẽ chia tay với anh! Chia tay từ bây giờ, chia tay ngay lập tức! Chuyện của mình chấm dứt rồi! Tôi hận anh! Tôi hận anh!”.

Thẩm Hiểu Đường quay đầu chạy ra ngoài, Trần Tầm khựng lại nhưng không đuổi theo, Kiều Nhiên bước đến túm lấy cổ áo cậu và gầm lên: “M. kiếp, ông làm gì vậy! Ông bỏ Phương Hồi rồi mà còn àm chuyện dễ tiện này à! Ông có còn là con người nữa không!”.

Trần Tầm không trả lời, Phương Hồi gắng gượng đứng dậy kéo Kiều Nhiên nói: “Không phải đâu, không phải vậy đâu, đứa bé không phải...”.

“Thôi đừng nói gì nữa!”. Trần Tầm hất Kiều Nhiên ra nói: “Tôi đưa Phương Hồi đến bệnh viện kiểm tra, mọi người đừng có đi theo, đây là chuyện của tôi và Phương Hồi, bọn tôi sẽ tự giải quyết!”.

Trần Tầm kéo Phương Hồi chạy ra khỏi nhà hàng Vũ Hoa, trên xe taxi, Phương Hồi nhìn Trần Tầm giữa hai hàng nước mắt nhạt nhoà: “Anh làm gì vậy? Anh điên rồi à?”.

“Đúng, anh điên rồi, em cũng điên thật rồi! Anh không thể chịu đựng những câu nói tự hành hạ của em được nữa! Anh không thể chịu được một từ nào nữa, anh cũng không muốn nghe! Em là con gái, không thể như thế được! Em nói như thế bọn họ sẽ không tha thứ cho em đâu, anh nói như thế này, bọn họ cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu. Nhưng anh chấp nhận việc để bọn họ hiểu lầm, chỉ trích anh. Vì hình ảnh Phương Hồi trong trái tim anh không phải như vậy! Anh cũng không muốn để bọn họ nghĩ em là người như vậy! Em sẽ mãi mãi là cô gái trong sáng! Không thể vì yêu anh mà em thay đổi, không thể thay đổi như vậy được!”. Trần Tầm nói rất quả quyết.

Phương Hồi nhìn ra ngoài cửa sổ mà nước mắt giàn giụa.

Thẩm Hiểu Đường rời nhà hàng Vũ Hoa rồi về thẳng ngôi nhà thuê cùng Trần Tầm, đồ đạc của chị Tân anh Kiệt đã thu dọn xong xuôi, đặt giữa phòng khách, túi xách, hộp giấy to nhỏ tạo cảm giác thời khắc chia tay đã đến, ga trải giường vẫn là chiếc ga hôm đập chết con gián đó, gối của hãng Anna mua giảm giá, nói là gối nhưng thực ra là hai miếng đệm hình vuông, 19 tệ/chiếc, rất rẻ. Tấm rèm hoa tài giường được mua ở chợ, 30 tệ, bên trên có hình trái tim, Trần Tầm nói nhìn cái này có cảm giác giường nằm rất dễ chịu và rất không trong sáng. Trên bàn có đặt khung ảnh hai người chụp hôm đi ngắm hoa anh đào ở công viên Ngọc Uyên Đàm, hôm đó cô thấy hơi tiếc vì không được chứng kiến cảnh hoa rụng như mưa như trong phim của Nhật, thế là Trần Tầm liền đốn thân cây, cánh hoa anh đào liền rụng xuống rào rào, sau đó bọn họ còn bị anh bảo vệ công viên mắng cho té tát. Để che đi chiếc tủ cũ kĩ bên cạnh, bọn họ đã dán lên đó rất nhiều rất nhiều note bình thường viết cho nhau, tựa như trong nhật kí, “Thẩm Hiểu Đường nấu món súp trứng thất bại!”, “Trần Tầm về muộn, bị phạt cọ rửa wc một lần, trực nhật ba ngày, rửa bát năm ngày!”, “kỉ niệm một năm ngày quen nhau!!! Trần Tầm yêu Thẩm Hiểu Đường!!! Thẩm Hiểu Đường yêu Trần Tầm...!!!!”.

Thẩm Hiểu Đường bật khóc, cô bóc hết các mẫu giấy note xuống, đọc mẫu nào, xé mẫu đó, cuối cùng dưới chân cô chỉ còn lại một đồng giấy vụn xanh đỏ vàng, vừa khóc cô vừa thu dọn đồng giấy vụn đó và đổ hết chúng vào thùng rác. Sau đó cô lại vừa khóc vừa thu dọn phòng ốc, lấy hết quần áo và đồ dùng của mình ra, ba lô đựng không hết, cô liền xé tấm ri đô hình trái tim treo trên tường xuống để gói đồ. Khi đã thu dọn hết đồ đạc, Thẩm Hiểu Đường mới phát hiện ra rằng hoá ra tại đây, trong những tháng ngày sống chung với Trần Tầm, cô đã mang đến rất nhiều đồ đạc, một mình không thể khuân nổi. Cố gắng kéo đồ đạc ra đến cửa, nhưng túi đồ to nhất cuối cùng lại bị kẹt ở cửa, không kéo ra được, cô liền ngồi phịch xuống đất, tựa hồ mất hết sức lực, rồi cô bật khóc nức nở.

Lúc Vương Thâm Chiêu nhận được điện thoại của Thẩm Hiểu Đường và có mặt ở căn hộ mà cô và Trần Tầm đang thuê, Thẩm Hiểu Đường đã mệt đến mức đang tựa vào tường chuẩn bị ngủ thiếp đi, nước mắt vẫn còn đọng trên khuôn mặt xinh xắn. Vương Thâm Chiêu bước đến với vẻ xót xa, vỗ vào vai cô nói: “Dậy đi, sao lại ngủ ở cửa vậy, không sợ mất đồ à?”.

Thẩm Hiểu Đường giật nảy mình và mở mắt ra, cười với vẻ hẫng hụt nói: “Đại ca, ngoài thân tớ ra, tớ đã để mất hết mọi thứ có thể mất rồi...”.

“Đừng nghĩ linh tinh! Có chuyện gì thì nói tớ nghe xem nào!”. Vương Thâm Chiêu đỡ cô dậy nói.

“Không thể nói được, Phương Hồi có bầu rồi, đứa bé... là của Trần Tầm”. Mắt Thẩm Hiểu Đường lại ngân ngấn nước.

“Hả?”. Vương Thâm Chiêu sững sờ, cậu nhớ đến vụ xung đột giữa Trần Tầm và Quảng Cường lần trước, tính ra cũng mới chỉ hơn một tháng trước.

Thẩm Hiểu Đường đã xách hai túi nhỏ và xuống đến giữa cầu thang, rồi cô ngoái đầu lại nói với Vương Thâm Chiêu: “Đại ca, đi thôi, cậu xách hộ tớ túi to nhất đó, còn lại bọn mình sẽ làm thêm chuyến nữa là hết”.

“Hiểu Đường...”. Vương Thâm Chiêu ngập ngừng nói: “Chắc cái thai đó không phải của Trần Tầm đâu... đợt vừa rồi... Phương Hồi đã... với một cậu khác... Quảng Cường, cậu biết chứ? Chính là cậu ta, một kẻ rất lẳng nhăng... Sau khi biết chuyện, Trần Tầm còn đánh nhau với hắn”.

Thẩm Hiểu Đường sững sờ nhìn Vương Thâm Chiêu, nét mặt đã lấy lại được sinh khí, nhưng sau đó lại sầm xuống nói.

“Đi thôi, trời sắp tối rồi”.

“Cậu vẫn đi ư?”. Vương Thâm Chiêu nhìn cô bằng ánh mắt thắc mắc.

“Ừ”. Thẩm Hiểu Đường rơm rớm nước mắt gật đầu nói: “Tình yêu mà tớ cần phải vô cùng tuyệt vời, trong lúc tớ cần, người ấy phải ở bên tớ, trong lúc tớ buồn, người ấy phải bảo vệ tớ. Nhưng Trần Tầm không làm được điều đó, cậu ấy không kéo tớ lại cũng không bảo vệ tớ, cậu ấy đã nói với tớ những điều tớ không muốn nghe nhất, cậu biết không, vừa nãy lúc cậu đến, tớ còn có ảo giác rằng chắc là cậu ấy đã quay về rồi, nhưng không phải... Tớ biết cậu ấy là người tốt và tớ cũng biết là cậu ấy yêu tớ, nhưng cậu ấy quá nặng lòng với Phương Hồi, nặng đến nỗi tớ không thể chịu nổi...”.

“Hiếu Đường...”.

“Tớ phải để cho hần hối hận và không có cơ hội níu kéo nữa! Hối hận đến tột độ! Đáng đời hần ta!”. Thẩm Hiếu Đường lại bước lên nói, cô mở ba lô và lấy ra một tập giấy note, bóc ra một trang, viết gì đó rồi dán lên cửa: “Lúc đầu tớ hận hần vô cùng, không muốn nói gì với hần nữa, thôi giờ vẫn phải để lại cho hần lời nhắn gì đó! Đại ca, bọn mình về thôi!”.

Thẩm Hiếu Đường kiên quyết ra về, căn phòng ấm áp, tuyệt vời đó đã mãi mãi ở lại sau lưng cô, Vương Thâm Chiêu liền khoác vai cô nói: “Hiếu Đường! Sẽ có một người như thế yêu cậu! Trong lúc cậu cần sẽ xuất hiện ngay lập tức, trong lúc cậu buồn sẽ bảo vệ cậu, không để cậu thất vọng, và chắc chắn cũng sẽ không nói những điều khiến cậu phải buồn!”.

“Ừ!”. Thẩm Hiếu Đường gục vào vai Vương Thâm Chiêu và khóc.

Lúc Trần Tầm từ bệnh viện trở về căn phòng họ thuê đã là hơn chín giờ tối, dưới ánh trăng, cậu nhìn thấy mẩu giấy cuối cùng mà Thẩm Hiếu Đường để lại cho cậu, bên trên chỉ viết hai chữ “bye bye” rất đơn giản, bên cạnh đó, Thẩm Hiếu Đường còn vẽ thêm một chú gấu nhỏ dễ thương, chỉ có điều lần này chú gấu không cười mà trên mi có đọng một giọt nước mắt.

Trần Tầm đứng trước cánh cửa khép kín và bật khóc, trong tay cậu là tờ giấy xét nghiệm của Phương Hồi, bên trên đóng dấu (+) đỏ chói.

92. Q.8 - Chương 16

Hôm Trần Tầm đưa Phương Hồi đến bệnh viện thời tiết rất đẹp, ánh nắng chan hòa, một ngày xuân đẹp trời hiếm có ở Bắc Kinh.

Trên đường đi, cả hai đều không nói gì mà chỉ lặng lẽ ngồi trên xe bus tận hưởng tiết trời ấm áp, trăm hoa đua nở, họ không ngồi gần nhau, hành khách lên xe mỗi lúc một đông và họ không còn nhìn thấy nhau nữa.

Trần Tầm tự giác dừng chân trước cửa phòng khám phụ khoa, trong lúc chờ đợi, cậu đã đi mua thuốc lá, Phương Hồi cầm ba lô cho cậu, buổi chiều Trần Tầm còn phải về trường để học, bên trong đựng cuốn giáo trình kiểm toán. Phương Hồi giở sách của Trần Tầm ra, mân mê nét chữ quen thuộc trên đó, rồi cô lấy bút của cậu viết hai dòng “Không tiếc nơi gửi mộng, chỉ hận quá vội vàng”, sau đó lại trả về chỗ c đóng ba lô cho cậu. Trần Tầm vừa quay lại thì bên trong gọi tên Phương Hồi, Phương Hồi cúi ba lô vào tay cậu, không ngược mắt lên mà quay vào bên trong.

Phương Hồi mở to mắt và nằm ngửa trên bàn phẫu thuật, cô không hít loại thuốc gây mê đó, cảm giác lạnh ngắt của các dụng cụ và nỗi đau đớn thấu tim đã khiến nước mắt lăn dài trên má cô. Một sinh mệnh đã lìa trần, nỗi đau chôn vùi trong tâm cô cũng bị mang đi. Trong lúc hoa mắt ngẩn ngui, dường như cô lại nhìn thấy cái cây đó của trường F, mấy bạn trẻ đang cười đùa quanh gốc cây, trong đó có một người vừa cười vừa bước về phía cô nói: “Đừng về vội nhé, lát nữa tớ sẽ chờ cậu về”.

Phương Hồi không nhìn đám máu nhầy nhụa đó, bị cô y tá thúc giục, cô chặt vật kéo quần lên và đứng dậy. Rất đau, đúng là rất đau, đau tê tái. Cô ra khỏi phòng thủ thuật và lê từng bước về phía chàng trai đang đợi cô ở cổng, Trần Tầm nhìn thấy cô nhưng không nói gì mà chỉ lặng lẽ đỡ cô. Luồng sức mạnh từ cánh tay truyền tới lại khiến người Phương Hồi nhũn ra, cảm giác rất ấm áp, dễ chịu, nhưng linh cảm sắp bị mất đi lại liên tục nhắc nhở cô, trái tim không có tình yêu vô cùng trống trải.

Ra khỏi cổng bệnh viện, Trần Tầm liền bế cô lên, Phương Hồi ghé sát vào tai cậu và nói nhỏ: “Nếu đứa con này là của anh thì tuyệt vời biết bao...”.

“Ngoài đứa con, bọn mình đã có tất cả...”. Trần Tầm xóc cô lên nói.

Bệnh viện dần dần biến mất sau lưng họ, cánh tay Phương Hồi quàng qua cổ Trần Tầm ướt đầm nước mắt...

Đó là lần gặp gỡ cuối cùng giữa Trần Tầm và Phương Hồi, sau đó Bắc Kinh rơi vào đại dịch SARS, mọi người nghe thấy từ SARS là tái mặt. Các trường đại học cho sinh viên nghỉ học, người dân tranh nhau mua

thực phẩm, thuốc Bản Lam Căn [2] không còn hàng để bán, người dân đều đeo loại khẩu trang dày mười hai lớp đi làm, số người có triệu chứng và số người thiệt mạng mỗi ngày một tăng, khiến thành phố vốn rất yên bình hoảng loạn hơn bao giờ hết. Hồi đó học sinh đều nghỉ học, ngày ngày nhắn tin cho bạn bè, hỏi thăm tình hình của trkhác. Trường Đại học tài chính trung ương, Đại học giao thông Bắc Kinh đều khá nghiêm trọng, nghe nói là đã đóng cửa trường, tất cả các phòng kí túc đều được phát cấp nhiệt độ, hàng ngày theo dõi nhiệt độ, liên tục có thông tin mới được đưa ra, nào là gia đình một giáo sư nọ ở trường Đại học Bắc Kinh đều mắc bệnh, mấy chiếc xe cấp cứu 120 đã đến, ai nấy đều vô cùng hoang mang. Trong kí túc của đám Trần Tầm, ngày đầu tiên thông tin được lan ra, Cao Khả Thượng đã bỏ về, theo như lời cậu ta nói thì bất chấp mọi lời cảnh cáo, bất chấp mọi hình thức kỉ luật, kể cả bỏ học cũng không sao, tóm lại là không có gì quan trọng bằng mạng sống của mình. Tống Ninh cũng đã chuyển đồ đạc giúp Lâm Gia Mạt từ rất sớm. Vương Thâm Chiêu không về nhà, cậu không muốn mạo hiểm, sợ lại mang bệnh về nhà. Trần Tầm ở trường hơn hai mươi ngày mới về, nói là đã vượt qua được giai đoạn tiềm ẩn đầu tiên.

[2] Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

Trần Tầm nói với tôi rằng, bệnh viện mà cậu và Phương Hồi đến là một trong những bệnh viện bệnh SARS hoành hành dữ dội nhất, ngày 20 họ đến bệnh viện, trong khi dịch SARS bùng phát vào cuối tháng tư, cách nhau chỉ mấy ngày. Hồi đó đúng là cậu rất sợ, lần đầu tiên cậu cảm thấy tử thần đến gần họ như vậy, không phải tiểu thuyết hay phim ảnh, mà là xảy ra ngay bên cạnh họ hàng ngày. Trước mặt tử thần, tình yêu và tuổi trẻ trở nên yếu đuối như vậy. Thậm chí cậu còn đặt câu hỏi rằng liệu mình và Phương Hồi có chết trong đợt dịch bệnh này hay không, rồi họ cùng được hỏa táng, chôn cùng một nơi. Một điều lạ là, nghĩ đến đây, cậu lại không thấy sợ nữa, dường như có một người song hành với mình, chết cũng chẳng có gì đáng sợ.

Nhưng Trần Tầm nói rằng cảm giác đó chắc không phải là tình yêu nữa, cho dù là Phương Hồi hay Thẩm Hiểu Đường, thời gian đó cậu đều không có cảm giác yêu, chỉ có điều nghĩ đến lại thấy xót xa trong lòng, sau đó là cảm giác mệt mỏi, uể oải. Cậu mệt rồi, trong vở kịch tình yêu và tuổi trẻ nhìn có vẻ rất gay cấn này, cậu đã thực sự cảm thấy mệt mỏi.

Sau đó nhờ có sự đoàn kết đầy ý chí của chính quyền Bắc Kinh và người dân, cùng với sự nỗ lực của những người làm công tác y tế, bệnh viện Tiểu Thang Sơn đã được xây dựng, đại dịch SARS cuối cùng đã được kiểm soát. Sau đó Trần Tầm đã từng đến ngã tư mà bọn họ thường xuyên đi qua, hồi yêu Phương Hồi, họ đi về phía Tây, hồi yêu Thẩm Hiểu Đường, họ lại đi về phía Đông. Hồi đó khu vực này rất ồn ào, náo nhiệt, còn bây giờ cậu đến đây, đường phố lại vắng vẻ, yên tĩnh lạ thường, không có xe cộ, cũng không có người đi bộ, dường như cả thế giới chỉ còn lại mình cậu. Trần Tầm đứng giữa ngã tư không một bóng người, ngửa cổ lên nhìn bầu trời xanh thẳm và mây trắng trôi lững lờ, có cảm giác như đang nghe thấy tiếng bước chân của thời gian, những năm tháng đó của họ đã vội vã trôi qua bên cậu...

Trong đợt dịch SARS hoành hành, trường W đã nghỉ hơn 100 ngày, sau khi trở lại trường, dường như người nào cũng có một chút thay đổi, Cao Khả Thượng mập hơn, Tống Ninh “cần cù” hơn, nghe nói là cậu ta đã chính thức đệ đơn xin yêu đương với Lâm Gia Mạt, kết quả là Lâm Gia Mạt đã không khách khí mà xé ngay lập tức và thế là cậu ta lại lúi từ trong túi ra một bản y hệt. Thấy Tống Ninh chuẩn bị chu đáo như vậy, Lâm Gia Mạt liền bật cười và không từ chối nữa. Ở trường, Thẩm Hiểu Đường không nói chuyện với Trần Tầm nữa, mà lại thường xuyên đi ăn, đi học với Vương Thâm Chiêu. Quảng Cường cũng không chơi game với Trần Tầm nữa, sau đó cậu ta từng phản nản với Tống Ninh rằng anh em không cần thiết phải căng thẳng với nhau vì một cô nàng, nhưng Tống Ninh lắc đầu không nói gì, không ai nói với cậu ta rằng, trong vụ ăn chơi trác táng mà cậu ta luôn tưởng là rất an toàn đó, đã từng có một sinh linh bé nhỏ xuất hiện.

Khi tất cả mọi người đều quay trở lại với cuộc sống thường nhật, Phương Hồi lại không quay lại nữa. Qua Lâm Gia Mạt, Trần Tầm mới biết cô đã đi xa, đợt ấy chắc Phương Hồi đã đi được hai tháng. Trước khi đi, cô không nói với ai, người cuối cùng mà cô gặp chắc là Lâm Gia Mạt, sau khi bỏ thai, Lâm Gia Mạt đến nhà chơi với Phương Hồi hai ngày. Hai đứa không còn thân mật chuyện trò gì nữa, Lâm Gia Mạt kể rằng Phương Hồi chỉ xem phim tình yêu, phim chiến tranh, phim dịch bệnh... một cách điên cuồng, cô đã bật khóc trong câu chuyện của người khác, nhưng không biết là khóc vì mình hay vì người khác. Cuối cùng, khi Lâm Gia Mạt về, Phương Hồi đã ôm cô một lúc, họ vừa khóc vừa tạm biệt nhau, lúc đó Lâm Gia Mạt không thể biết rằng, họ nói lời tạm biệt tức là không gặp lại nhau nữa.

Trần Tầm lặng lẽ nghe Lâm Gia Mạt kể hết câu chuyện, cậu không hỏi Phương Hồi có nhắc đến mình hay

không, cậu biết chắc chắn là không. Cô đã đi xa, đi rất kiên quyết, không để cho người khác cơ hội lưu luyến. Cô đã đem hết niềm vui và nỗi đau đến một nơi cậu không hề hay> Sau đó Trần Tầm đã gửi mail cho Kiều Nhiên và Triệu Diệp, kể hết mọi chuyện đã xảy ra sau khi họ chia tay, bao gồm trận tuyết năm 2001 và cái thai năm 2003. Triệu Diệp trả lời rất ngắn gọn, khá giống với phong cách của Kiều Nhiên, cậu viết: “Tầng kinh thương hải nan vi thủy” [3]. Còn thư trả lời của Kiều Nhiên cũng ngắn gọn như vậy, khá giống với phong cách của Triệu Diệp, cậu viết: “Các ông khôn nạn”.

[3] Trích trong câu thơ “Tầng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân” của nhà thơ Nguyên Chấn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên.

Sau đó, năm đó đã nhanh chóng trôi qua, cuối năm Trần Tầm quay về trường F, trong ngày tuyết rơi cậu đã châm một điếu thuốc, nhìn sân trường đã chứng kiến biết bao kỉ niệm của tuổi trẻ, hít thở bầu không khí không có Phương Hồi, cậu biết cuối cùng họ đã để mất nhau.

93. Q.9 - Chương 1

Khi Trần Tầm kể cho tôi nghe xong câu chuyện của họ, trời đã tờ mờ sáng. Tôi đưa tay mặt, thấy mặt mình ướt đầm, hoá ra là mình khóc từ lúc nào không hay.

Nói thật ra là tôi đã từng đoán là Trần Tầm đã bỏ rơi Phương Hồi và cũng đã tưởng tượng ra sự đau khổ của cậu trong thời điểm đó, nhưng thực sự tôi không thể ngờ rằng kết cục lại như vậy. Nghĩ đến cảnh Phương Hồi mang theo những kí ức đau thương, một mình sang đất khách quê người, tôi lại thương cô vô cùng. Tôi nghĩ có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng Phương Hồi rất mềm yếu, nhưng tôi biết cô không phải là người như vậy, trong những tháng ngày xa người thân và bạn bè, trong những tháng ngày tạm biệt năm tháng vội vã đó, chỉ có một mình cô là người cố thủ đến giờ phút cuối cùng trong kí ức tình yêu mong manh của mình.

Tuy nhiên tôi không còn có thành kiến với Trần Tầm nữa, rõ ràng không chỉ một mình Phương Hồi là người ghi nhớ cuộc tình này, cũng không phải chỉ có Phương Hồi là người bị tổn thương. Tuổi trẻ của họ tràn ngập sắc màu tươi sáng, đồng thời cũng được phết lên gam màu đen trắng không thể xoá mờ, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả những cái đó đều thuộc về bọn họ, độc nhất vô nhị và suốt đời khó có thể quên.

“Hè! Ông cũng nhập vai tốt đó nhỉ!”. Trần Tầm từ wc đi ra, vứt cho tôi một chiếc khăn mặt và nói.

Tôi đón lấy lau mặt rồi bảo: “Có khi ông khóc bao nhiêu trận rồi ấy chứ. Công lực chắc vượt nàng Mạnh Khương từ lâu”.

“Thôi đi!”. Trần Tầm đá tôi một cái.

“Ông hút kinh quá nhỉ! Hút hết cả phần của tôi rồi!”. Tôi dốc bao thuốc lá ra nói.

“Ăn thua gì! Một đêm mới hút hết một bao! Năm xưa tôi đứng một lúc trước cổng trường tôi mà hút hết một bao! Tuyết rơi to lắm! Thuốc bị tắt giữa chừng mấy lần liền”. Trần Tầm nói với giọng thờ ơ.

“Ông đúng là bụng làm dạ chịu! Sau đó thì sao? Nhóm các ông thế nào?”. Tôi hỏi cậu ta.

“Thực ra hai năm sau đó tôi không liên lạc gì với bọn họ nữa, trước kia bọn tôi thân nhau như vậy, ngày nào cũng chơi với nhau, nhưng bây giờ lúc nào cũng nghe nói ai thế nào thế nào, hơi hơi, có lẽ đây chính là trưởng thành! Kiều Nhiên khá ổn, thi đỗ học viện kiến trúc AA của Luân Đôn, chắc sau này sẽ thường trú ở đó, mở ra căn cứ địa hải ngoại cho bọn tôi, năm ngoái bọn tôi có gặp nhau một lần khi cậu ta về nước, thấy bảo là chưa có người yêu, chỉ có bạn gái chơi thân thôi. Sau khi tốt nghiệp, Triệu Diệp làm ăn riêng, chương trình làm ăn trên Internet của hắn ta khá ổn, nghe nói là nhà cung cấp hàng hoá lớn nhất Bắc Kinh, người yêu hắn theo hắn về, con gái Đông Bắc khiêu thật, trước mặt cô nàng, tôi thấy hắn lúc nào cũng khúm na khúm núp, chắc là năm nay sẽ đăng kí kết hôn. Tô Khải đi làm ở ngân hàng, thường xuyên phải đi công tác, cậu ta đã làm cho tôi ba thẻ tín dụng rồi! Nghe nói cũng mua nhà trả góp chuẩn bị lấy vợ, cô dâu không phải là Trịnh Tuyết, cũng không phải Lâm Gia Mạt, buồn cười lắm, bọn họ quen nhau qua mối lái, bọn tôi không ngờ lại như vậy! Gia Mạt thì vẫn yêu Tống Ninh, cậu ấy vào làm trong nhà nước, hiện đang tìm cách nhảy việc, nói lương không đủ mua quần áo, vẫn giống hết thời đi học! Tống Ninh thì ranh ma lắm, đợt đó tốt nghiệp đi xin việc, hắn bẻm mép thế nào mà đơn vị tuyển dụng mê hắn như điên, giờ leo lên chức trưởng phòng tài vụ của công ty con ở Hồ Nam rồi, cái gì cũng ổn, chỉ có điều hay phải đi công

tác thôi, hẳn thường xuyên gọi cho tôi nói ngồi ở vùng khỉ ho cò gáy này chỉ nhớ nhân dân thủ đô. Cao Khả Thương đi làm ở một công ti xe bus, bọn tôi đều nói là cậu ta đã phát huy tối đa giá trị của mình. Vương Thâm Chiêu thì ở lại Bắc Kinh, dân tỉnh lẻ xin việc cũng khó, hồi mới tốt nghiệp cũng rất vất vả. May mà cậu ta học giỏi, lại có năng lực, giờ cũng đã thành dân văn phòng với mức lương 5.000 tệ/tháng. Cuối cùng, Thẩm Hiểu Đường lại yêu cậu ta, chuyện của bọn họ không được bố mẹ Thẩm Hiểu Đường ủng hộ, nói là không muốn để Thẩm Hiểu Đường yêu anh tỉnh lẻ, hôm đó Vương Thâm Chiêu còn nói với tôi rằng, mẹ Thẩm Hiểu Đường đưa cho cậu ta bộ đĩa phim Kết hôn thời đại mới, bảo cậu ta nhớ xem, làm cậu ta khóc dở mếu dở. Nhưng Thẩm Hiểu Đường lại rất thật lòng, haizz, tương lai ngời sáng nhưng đường đi lại đầy trắc trở!”. Trần Tầm cười nói.

“Ông có thấy buồn khi Thẩm Hiểu Đường yêu Vương Thâm Chiêu hay không?”. Tôi tò mò hỏi.

“Lúc đầu thì thấy hơi khó chịu, nhưng sau đó cũng không nghĩ gì nữa. Thực ra đại ca hợp với Hiểu Đường hơn tôi, tôi nghĩ cậu ấy sẽ đem lại được hạnh phúc cho Hiểu Đường nên cũng chấp nhận, những chuyện đó đã xảy ra rồi thì cho qua”. Trần Tầm nằm ngửa xuống giường nói.

“Thế đám bạn chơi với ông

“Bạch Phong ra đầu thú, bị phạt hai năm tù, coi như là được giảm án. Ngô Đình Đình đi làm ở cửa hàng thời trang Flagship, bình thường rất hay được gặp các sao và dân tay chơi lắm tiền, lúc nào cũng bảo phải bám lấy một ông, nhưng cuối cùng cũng chẳng thấy bám được ông nào. Đình Đình bảo hẳn hoạt động trong lĩnh vực marketing đồ xa xỉ, tôi nói cô nàng là nhân viên bán hàng cao cấp. Đường Hải Băng và Tôn Đào hùn vốn bán quần áo với nhau, ai cũng bảo mình là ông chủ, đối phương là kẻ làm thuê. Cái áo khoác này của tôi là do bọn họ cho, nói là mua ở nước ngoài mấy nghìn, ai mà biết thật hay giả! Nhưng cũng thấy không đến nỗi nào, đã mở được cửa hàng ở Tây Đơn rồi, tên shop là Sunny day, Tôn Đào tự đặt tên. Cuối cùng cậu ta với Dương Tình cũng không đến với nhau được, Dương Tình lấy chồng rồi, chồng là công chức nhà nước, lương ăn theo bậc thôi, không cùng đường với Tôn Đào”.

“Còn Phương Hồi thì sao?”. Tôi hỏi thăm dò.

“Không biết... chỉ có Phương Hồi là tôi không biết đang làm gì, cuộc sống có ổn không, Phương Hồi không hề liên hệ với tôi”. Trần Tầm lặng lẽ lắc đầu nói: “Thôi không nói nữa! Chợp mắt một lúc đi! Hôm nay còn phải làm mấy bảng biểu nữa”.

“Ừ”.

Tôi cũng nằm xuống, nhưng không chợp mắt được, tôi biết Trần Tầm cũng không ngủ được.

Năm 2006, thị trường chứng khoán Trung Quốc có nhiều khởi sắc, tôi đã nắm được thời cơ và mua mấy mã cổ phiếu giá rẻ, kết quả là rất may mắn, đến cuối năm đã tăng gấp mấy lần. Đúng thời điểm đó, chúng tôi nắm được một công ti vừa niêm yết cổ phiếu trên thị trường, tôi và phó tổng giám đốc của bọn họ rất hợp chuyện nhau, vào bàn uống rượu cũng rất ăn ý, vị phó tổng giám đốc đó nói bạn anh đang mở một công ti đầu tư tài chính, nếu tôi thích thì có thể giới thiệu cho tôi thử xem. Dĩ nhiên là tôi rất hào hứng, ở Vĩnh An tôi sắp đứt hơi vì mệt rồi, cứ đà này thì còn mắc chứng sợ các con số nữa và thế là mọi việc đã rất thuận lợi. Sau hai vòng phỏng vấn, tôi đã chính thức được tuyển dụng.

Sau khi xin nghỉ việc, tôi mời mấy người bạn đồng nghiệp ở Vĩnh An đi ăn đêm, Trần Tầm và Phó Vũ Anh đều đi. Mọi người ăn uống rất vui vẻ, ai cũng thấy mừng cho tôi.

Phó Vũ Anh nâng cốc lên nói: “Nâng chén chúc mừng Trương Nam thoát khỏi bể khổ đi!”.

Mọi người đều uống hết chén thứ nhất, tôi liền khua tay nói: “Ngồi xuống đi, tất cả ngồi hết xuống đi! Người nhà cả mà, khách khí gì chứ! Đừng nói với tôi những câu khách sáo đó!”.

“Vừa mới vào cuộc mà ông đã sợ rồi hả!”. Trần Tầm cười nói: “Hôm nay mọi người không được tha cho hần đâu! Khai vị một chén, giữa chừng một vòng, vang đỏ, rượu trắng, rượu Thiệu Hưng uống cả, không gục không bỏ cuộc nhé!”.

“Tôi vừa nói ông đã nhiều rồi! Tôi ghét nhất cái thói nói kháy trên bàn rượu! Ông bảo đám người ở Cục thuế vụ đó, cái gì cũng dốt, chỉ giỏi uống rượu, xã hội xuống cấp thật! Đám mình chỉ uống cho vui, không được uống như bọn họ!”. Tôi đập bàn nói.

“Đúng! Outing, bọn họ thi nhau chuốc rượu cho tở, mà tở đâu có phải là gái quày bar đâu, tại sao phải ngồi uống rượu với đám đàn ông lỗ bịch đáng tuổi ba mình chứ!”. Phó Vũ Anh hậm hực nói: “Hôm nay tở không uống rượu nữa mà chỉ ăn sữa chua thôi!”.

Mọi người đều cười ồ lên, tôi gấp một miếng thức ăn rồi nói: “Hôm nay mọi người cứ thoải mái sống theo cách của mình!”.

“Đúng vậy! Chủ tịch Mao Trạch Đông từng nói rằng, chúng ta là mặt trời lúc tám, chín giờ, thế giới là của bọn họ và của chúng ta! Thiên hạ thường bảo thế hệ sinh sau thập kỉ 80 như bọn mình vô tích sự, tôi thấy đúng là vớ vẩn hết sức! Đi làm bọn mình có đứa nào không vất vả không! Lúc giả vờ vẫn cứ phải giả vờ, lúc chửi nhau vẫn cứ phải chửi nhau, lãnh đạo chỉ đâu ta đánh đấy, không phải cũng giống đám thuế vụ đó sao? Ta có ưu điểm của ta, ta học nhanh, biết sáng tạo, chắc chắn một ngày nào đó ta sẽ vượt mặt bọn họ, một ngày nào đó ta sẽ trở thành nhân tài của xã hội, một ngày nào đó ta sẽ có sự nghiệp của riêng mình! Trương Nam! Tôi ủng hộ ông! Vì sự dũng cảm và những theo đuổi của ông! Cạn đi!”. Trần Tầm nâng chén lên nói.

Những điều cậu nói đã khiến mọi người cảm thấy máu nóng trong người sôi sục, ngay cả Phó Vũ Anh - người từ nãy đến giờ đòi ăn sữa chua cũng bắt đầu uống rượu, tôi nghĩ thế hệ thanh niên hơn hai mươi tuổi như chúng tôi chắc chắn sẽ không thua bất kì ai.

Kết quả là hôm đó chúng tôi cũng hơi quá chén, Phó Vũ Anh say khướt, ngã gục xuống người tôi, vừa nôn vừa khóc và nói: “Trương Nam... em không muốn anh đi, không muốn anh đi...”.

Tôi cười buồn rồi đỡ cô nàng dậy, thăm nghĩ bụng lại dính vào oan nghiệt nữa đây! Trần Tầm cũng đã ngã say, cậu ta gọi taxi cho chúng tôi, cùng tôi khiêng Phó Vũ Anh lên xe. Trước khi tôi lên xe, Trần Tầm ôm tôi nói: “Sau khi đi làm tôi chỉ chăm mỗi mình ông, có việc gì nhớ gọi điện thoại cho anh em! Chắc chắn sẽ không từ chối đâu!”.

Tôi liền cười và thụi cậu ta một cái, nói: “OK! Đừng quên anh em nhé!”.

Cậu ta vẫy tay nói: “Thôi! Đừng nhiều lời nữa, đi thôi! Giao bạn Vũ Anh cho ông đó nhé!”.

Tôi đành phải gật đầu, trước khi xe taxi chạy, tôi ngoảnh đầu lại nhìn theo chiếc bóng cô độc của Trần Tầm, đột nhiên chợt nghĩ không biết có nên kể chuyện về Phương Hồi cho cậu ta hay không.

94. Q.9 - Chương 2

Đến khi gặp lại Trần Tầm đã là mùa thu năm 2007, lúc đó chúng tôi đều đang trên chặng đường lập nghiệp rất gian nan, hẹn nhau mấy lần mới chọn được một buổi đi ăn cùng nhau.

Chúng tôi chọn một nhà hàng không lớn lắm, gọi một ít thức ăn và bia, vừa ăn vừa chuyện trò, Trần Tầm mới công tác Tân Cương về, người đen và gầy, cậu ta tung cho tôi một cây thuốc lá và nói: “Không biết mua quà gì cho tổng giám đốc, thôi hút thử thuốc lá Tân Cương xem thế nào”.

“Thôi ngay cái giọng đó đi!”. Tôi cười và vỗ vai cậu ta nói: “Tổng cái đếch gì! Ông đã gặp ông tổng nào không có nổi một thằng quân chưa?”.

“Thế card visit của ông in gì mà kinh thế?”.

“Giờ đâu chẳng vậy, không giám đốc thì cũng là trợ lí, tóm lại không ai là dân thường cả! Ông thế nào? Thi CPA qua được mấy môn rồi?”.

“Bốn môn, năm nay thi luật thuế, năm ngoài thi rồi nhưng bị thiếu ít điểm, haizz! Còn ông ỏn không?”.

“Cũng tạm, vẫn thế”. Tôi chạm cốc với cậu ta và nói.

“Nghe nói giai đoạn vừa rồi cổ phiếu tăng vù vù, kiếm ác hả? Đủ mức phải nộp thuế cá nhân chứ? Em Vũ Anh của ông đã khai với tôi từ lâu rồi, tôi còn định nhờ ông mua ít quỹ gì đó”. Trần Tầm ranh mãnh nhìn tôi nói.

“Haizz! Đúng là đàn bà...”. Tôi cau mày nói: “Đừng nghe cô nàng nói linh tinh, tôi chỉ tặng nàng ta một thẻ tín dụng thôi mà. Nếu ông có tiền mà không sợ tôi hại thì cứ gọi điện, tôi đầu tư giúp. Thôi đừng nói chuyện của tôi nữa, ông thế nào? Chưa có bông hoa nào lọt vào đôi mắt xanh của ông hả?”.

“Chưa! Tôi đoán chắc phải đọc thân vài năm nữa!”. Trần Tầm mỉm cười nói.

“Nói thật nhé, nếu Phương Hồi quay về thì ông nghĩ bọn ông có đến được với nhau nữa hay không?”. Tôi hỏi thăm dò, mấy hôm trước gặp Aiba trên MSN, cô nàng nói với tôi rằng Phương Hồi đã về nước, tôi liền nhớ ngay đến Trần Tầm nên mới hẹn gặp cậu ta.

“Biết nói thế nào nhỉ”. Trần Tầm uống một ngụm bia rồi nói: “Trong những tháng ngày đẹp nhất của đời tôi, Phương Hồi luôn ở bên tôi. Chỉ cần cúi đầu xuống là chiếc xoáy trên đầu nàng, chỉ cần nhấc tay lên là với được mép áo nàng, đến giờ tôi vẫn còn nhớ nàng dùng loại dầu gội đầu Phiêu Nhu, thơm thoang thoang. Phần lớn kí ức của tôi đều có nàng, hồi đó ngày nào bọn tôi cũng ngồi cùng lớp, cùng đọc một cuốn sách, cùng làm một đề thi, cùng đi trên một con đường, cùng nhau đến tận sau này, bây giờ nhớ lại vẫn thấy lưu luyến, có một cô gái như thế ở bên cạnh mình thật là hạnh phúc... Nhưng hiện tại những ngày tháng đó của bọn tôi đã kết thúc rồi, Phương Hồi cũng đã xa tôi và đến vùng đất xa xôi đó. Tôi nghĩ không phải là chuyện khả năng hay không khả năng nữa, mà là bọn tôi không thể quay trở lại được nữa”.

“Thế ông còn nhớ Phương Hồi không?”.

“Không nhớ mấy, nhưng mãi mãi lưu giữ trong lòng”. Trần Tầm uống cạn số bia còn lại trong cốc.

Cả hai chúng tôi đều im lặng một lát, thực ra lúc hỏi Trần Tầm, bản thân tôi cũng đang nghĩ về vấn đề này, tôi có còn nhớ Phương Hồi không? Còn chơi thân được với cô nữa không? Dường như câu trả lời của tôi giống như Trần Tầm, chúng tôi không thể quay về với ngày xưa nữa, sau khi xa nhau, chúng tôi đều sẽ phải tiếp tục có cuộc sống riêng của mình, và trong đó có lẽ sẽ không còn ai xuất hiện nữa. Nhưng điều này không có nghĩa rằng đã quên, tôi nghĩ chúng tôi đều lưu giữ hình ảnh của nhau trong trái tim mình, vì đó là dấu ấn tuổi xuân của chúng tôi, là những kỉ niệm đẹp nhất trong cuộc đời.

Tôi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong màn đêm, chiếc xe đẩy bán khoai nướng đó đã thu hút tôi, bên cạnh có chiếc Passat đang đỗ, nhìn rất không tương xứng, một người đàn ông ăn mặc lịch sự bước xuống, mua hai củ khoai ở đó. Có lẽ là không có tiền lẻ, cửa sổ bên ghế phụ được kéo xuống, một cánh tay thò ra đưa tiền lẻ. Lúc nhìn thấy khuôn mặt đó, tôi tưởng mình đang nảy sinh ảo giác, vẫn trắng, vẫn gầy như xưa, vẫn là Phương Hồi trong kí ức của tôi, cô không hề thay đổi.

Mua xong khoai nướng, người đàn ông lau rất cẩn thận vỏ ngoài rồi đưa cho cô, Phương Hồi liền cười với anh ta và nói gì đó.

Trần Tầm phát hiện ra ánh mắt lạ lùng của tôi, liền quay đầu lại nhìn nói: “Nhìn gì mà mắt mở trừng trừng vậy?”.

Lúc này, Phương Hồi đã bấm cửa kính xuống, Trần Tầm không nhìn thấy cô, cậu ngoảnh đầu lại cười nói: “Đi Passat mà mua khoai nướng, gấu thật, dừng xe bên đường mà không sợ bị công an phạt”.

“Ừ...”. Tôi ngẩn ngơ nói.

“Trước đây khi tôi và Phương Hồi còn yêu nhau, sau khi tan học, bọn tôi rất hay mua khoai nướng ăn, chỉ mua một củ, mỗi người một nửa. Hồi đó thấy chẳng có gì tuyệt hơn là được đứng chụm lại với nhau ăn khoai nướng, đúng là ngây ngô thật”. Trần Tầm lắc đầu cười nói.

Tôi nhìn cậu ta và không nói gì, tôi nghĩ chắc hiện tại Phương Hồi đã sống một cuộc sống hạnh phúc mà cô đáng được hưởng, còn Trần Tầm cũng đã chôn giấu mối tình đó trong đáy lòng, có lẽ những chuyện mà tôi biết, nói ra hay không cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì nữa.

Một tháng sau khi gặp Trần Tầm, tôi lại được gặp Phương Hồi, lần này cô chủ động hẹn tôi, chắc là Aiba đã kể cho cô nghe chuyện gặp tôi trên MSN.

Tôi dẫn cô đến một quán trà rất yên tĩnh, cô nhìn tôi và cười tủm tỉm hỏi: “Trương Nam, hình như anh mập lên thì phải?”.

“Nhớ em quá mà! Em không xem bộ phim Trai gái giảm cân à? Sau khi chia tay em, anh giống như vai diễn mà Lưu Đức Hoa đóng ấy!”. Tôi rót cho cô một cốc trà và nói.

“Chỉ có tính bẻm mép là không hề thay đổi”. Phương Hồi lườm tôi một cái nói.

“Anh thấy em thay đổi rồi đấy, vui vẻ hơn, hay cười hơn trước kia”.

“Có lẽ là như vậy, thực ra cũng là nhờ có anh”. Phương Hồi cúi đầu xuống, mỉm cười nói.

“Anh hả? Được khen nên xúc động đây quá! Anh làm được việc tốt gì nào? Anh phải ghi ngay lại và bổ sung thành tích lớn lao này vào lí lịch cá nhân của anh”

“Những ngày ở gần anh đã khiến em nhẹ lòng với chuyện cũ hơn. Sau khi anh về nước, em đã dám ngồi một mình để ôn lại chuyện cũ, bạn bè cũ, lúc đầu em tưởng em sẽ buồn suốt đời, nhưng sau khi kể cho anh nghe những chuyện đó, em cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Mặc dù bây giờ nghĩ lại, vẫn thấy hơi buồn, nhưng không còn cảm giác như hồi đầu nữa. Thời gian đúng là liều thuốc tốt nhất, không đủ năm đủ tháng sẽ không thể phát huy được tác dụng. Từ năm 98, 99... đến năm 2007, em đã quên bọn họ được 10 năm rồi nhỉ? Nhanh thật đấy... Em và Trần Tầm yêu nhau ba năm, sau đó lại lẳng nhặng thêm hai năm nữa, năm năm bất vô âm tín, tính ra thời gian ở bên nhau bằng với thời gian xa nhau rồi. Từ lúc là tất cả trong trái tim em, giờ đây anh ấy chỉ còn là một phần trong cuộc đời em. Trước đây em thường nghĩ nếu khung xe của Trần Tầm cao hơn một chút thì tốt biết mấy, con đường về nhà dài hơn một chút thì tốt biết mấy, sau đó em lại nghĩ nếu anh ấy yêu em nhiều hơn một chút nữa thì hay biết mấy, được nhìn thấy bóng anh ấy thì tuyệt làm sao. Em đã từng rất yêu và rất hận, nhưng tình yêu và nỗi hận thù đó đã qua rồi... Nhưng em không thấy hối hận, nếu cho em lựa chọn lại, em vẫn sẽ chọn đi qua con đường ấy một lần... Thế nên, Trương Nam ạ, em cảm ơn anh!”. Phương Hồi ngẩng đầu lên nói, tôi chưa bao giờ thấy ánh mắt cô sáng ngời như vậy, trong trẻo như hồ nước sâu, tôi nghĩ chắc trước đây Trần Tầm đã lạc lối trong đôi mắt ấy!

“Em sống hạnh phúc là được, em biết đấy, anh thật lòng mong em được hạnh phúc”. Tôi nhìn cô chăm chú nói.

“Em hiểu, cảm ơn anh”. Phương Hồi chớp mắt nói: “Nghe nói anh rất hạnh phúc đúng không, cô bé đó tên là gì? Sao lại thuần phục được anh?”.

“Lại Aliba kể đúng không? Đúng là việc tốt chẳng ra khỏi cửa, việc xấu đồn khắp trăm vùng! Em ấy tên là Phó Vũ Anh, bạn đồng nghiệp của anh hồi anh làm ở văn phòng khi mới về nước, đúng là cô nàng đã thuần phục được anh, anh chưa bao giờ gặp cô nàng nào vô tâm như vậy, biết làm thế nào được, tại anh tốt bụng quá mà, nghĩ cô nàng như vậy thì có ai thêm yêu! Thôi để anh yêu vậy, đầu đuôi là như thế”.

“Thôi đi ông! Có khi phải tán người ta gãy cả lưỡi ấy chứ”.

“Anh nói dối em làm gì! Nhưng nghe nói em cũng rất ổn đúng không, hạnh phúc lắm hả?”. Tôi hôm đó nhìn thấy nhân vật giàu có đó, anh rất tò mò”.

“Hả?”. Phương Hồi nhìn tôi với vẻ thắc mắc.

“Đừng vờ vịt nữa! Thành thật khai báo đi, em và vị đó là thế nào? Khai hết thì được tha, ngoan cố sẽ xử lí!”. Tôi giả bộ trợn mắt rất nghiêm túc, nhìn cô nói.

“Gì cơ, em không hiểu anh đang nói gì!”. Phương Hồi tỏ ra rất ngơ ngác.

“Chắc! Anh nhìn thấy hết rồi mà em còn không chịu thừa nhận hả! Tháng trước, có phải hai người mua khoai nướng ở Đông Trục Môn không? Còn đỗ xe bên vệ đường mà không sợ bị công an phạt! Si tình quá nhỉ!”. Tôi nói với giọng rất quả quyết.

Nghe vậy, Phương Hồi liền bật cười, cô lườm tôi một cái và nói: “Đầu óc anh toàn nghĩ những chuyện linh tinh thôi! Đó là ba em!”.

Tôi liền sững người ra, mặt mày đỏ bừng, cười ngượng ngùng nói: “Haizz, chú trẻ nhí, đáng đáp cũng ổn, nhìn tưởng là người hơn 30, chẳng ai nghĩ là gần 50 cả...”

“Thôi đi! Đừng bẻm mép nữa!”. Phương Hồi rót trà cho tôi nói.

“Nhưng mà anh nói thật, em cũng nên tìm một người đi, ai bảo hồi đầu gặp anh không biết trân trọng, giờ thì phải hạ thấp tiêu chuẩn thôi”.

“Để em xem đã, việc này cũng là duyên số nữa, biết đâu hôm nào đó có một người xuất hiện, sau đó cả hai sẽ sống với nhau suốt đời”. Phương Hồi nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Ngân hạnh lại vàng rồi, lại sắp sang năm 2008 rồi đây”.

Tôi thấy cô lại bắt đầu tỏ ra tư lự, tôi không biết có nên nói chuyện của Trần Tầm với cô không, họ đều đã tha thứ cho năm tháng vội vã đó và sau đó sẽ còn rất nhiều năm tháng vội vã nữa. Tôi không thể quyết định thay cho họ điều gì và tôi cũng không thể biết họ sẽ đưa ra quyết định gì. Trong lúc tôi đang ngần ngừ thì điện thoại bỗng đổ chuông, khi nhìn thấy t Trần Tầm hiện trên màn hình, đột nhiên tôi có cảm giác như được giải thoát.

Từ đầu đến cuối, năm tháng vội vã đó của họ chỉ thuộc về họ.

Tôi đưa điện thoại cho Phương Hồi và nói: “Này, nghe hộ anh cuộc điện thoại với”.

Phương Hồi đón lấy điện thoại của tôi với vẻ thắc mắc, cô cúi đầu xuống rồi lập tức sững lại.

Trong giây phút đó, thời gian dường như ngừng trôi, tôi nhìn cô và từ từ mỉm cười...

Lời cuối truyện

Tôi bắt đầu thai nghén câu chuyện này trong năm tháng vội vã đó của tôi, năm 2001, tôi đã từng cầm bút viết nên một cốt truyện tương tự, rất ngắn, chỉ mấy chục nghìn chữ và là bản chép tay. Sau đó, khi tuổi tác lớn dần, tôi đã có được sự nhận thức mới, năm 2005, tôi bắt tay vào chuẩn bị tài liệu, năm 2006, về cơ bản đã hoàn thành được bộ khung, năm 2007, trong vòng một năm, tôi đã viết xong bộ tiểu thuyết dài 380.000 chữ này.

Thực ra ý tưởng ban đầu chỉ là muốn ghi lại những năm tháng tuổi trẻ của tôi, nhưng trong sự tích lũy kéo dài nhiều năm đó, đột nhiên tôi lại nảy ra ý tưởng khác. Dần dần tôi phát hiện ra rằng mình không còn là đứa trẻ ngây thơ nhàn nhã rong chơi ngày xưa nữa, chúng tôi đã trở thành một thế hệ trong dòng chảy thời đại, gánh vác trên vai lịch sử và tương lai.

Và thế là tôi bắt đầu suy về thế hệ “sinh sau thập kỉ 1980” như chúng tôi. Từ lúc chào đời, chính sách con một đã tạo ra những ảnh hưởng mang tính quyết định cho chúng tôi, trong quá trình trưởng thành, sự phát triển về chính trị, kinh tế, văn hóa và những đổi thay của Trung Quốc đã tạo ra những thay đổi xuyên thời đại cho chúng tôi, cho đến những khúc mắc và sự cảnh tỉnh trong giai đoạn trưởng thành hiện nay mà những thay đổi trong công việc, học tập, cuộc sống đã đem lại cho chúng tôi>Con đường này là con đường mà thế hệ chúng tôi đã đi qua, chắc chắn là không giống với các thế hệ khác, là độc nhất vô nhị và không thể thay thế, chắc chắn chúng tôi sẽ phải là người ghi chép lại và đưa ra.

Cứ như vậy, khi tôi phát hiện ra những con người và sự việc mà mình tưởng rằng suốt đời sẽ không thể nào quên ngày càng trở nên mơ hồ, khi tôi cảm nhận được rằng, những tình cảm mà mình tưởng sẽ mãi mãi ghi khắc trong tim đã dần dần phai nhạt, tôi đã không còn do dự nữa mà cầm ngay bút lên.

Có thể nói, tôi đã được đích thân trải qua thời kì đó, chính mắt tôi đã được nhìn thấy những năm tháng tuổi trẻ đó, được chứng kiến những giọt nước mắt và nụ cười đó, để tôi sáng tạo nên câu chuyện này.

Chính vì thế, cả năm 2007, tôi sống như người mộng du, nhiều lúc tôi có cảm giác rằng, những năm tháng đó đang ở ngay trước mắt mình, nhiều lúc tôi lại sực tỉnh ngộ ra rằng, hóa ra những câu chuyện đó xảy ra từ mười năm về trước. Tôi đắm chìm trong những tháng ngày mà chúng tôi đều đã từng trải qua đó, cố gắng khai thác những câu nói mà chúng tôi thường nói, những bài hát mà chúng tôi thường nghe, những món ăn vật mà chúng tôi thường ăn, những chuyện tình cảm thường xảy ra... Trong sự đan xen của thời gian, tôi đã viết nên Năm tháng vội vã, những nhân vật trong câu chuyện này, có thể là chính bạn hoặc tôi, tình yêu và tình bạn trong câu chuyện này, có thể bạn và tôi đã từng có.

Lời nhắn nhủ của một độc giả đã để lại ấn tượng sâu sắc trong tôi, khiến tôi vô cùng cảm động, độc giả này nói rằng, sở dĩ bị câu chuyện này cuốn hút, là bởi bạn ấy cũng đã từng là Phương Hồi. Đúng vậy, trong những năm tháng vô cùng tươi đẹp của chúng ta, có thể chúng ta đã từng một lần là Phương Hồi, đã từng một lần là Trần Tầm, đã từng một lần là Kiều Nhiên, đã từng một lần là Triệu Diệp, đã từng có một thời

giống như họ. Chính vì thế tôi nghĩ, hai tập của bộ tiểu thuyết này không phải chỉ là của một mình tôi, nó là của một thế hệ đã từng có một thời tuổi trẻ rực rỡ như tôi. Sau này, tôi mong thế hệ sinh sau thập kỉ 80 có thể nói rằng: Chúng tôi không rực cháy hết mình, cũng không có sự lãng mạn nhuộm máu, nhưng chúng tôi có năm tháng vội vã!

Có lẽ câu chuyện trong Năm tháng vội vã đã khép lại, nhưng câu chuyện của chúng ta vẫn chưa kết thúc, giống như lời mở đầu, tôi muốn hỏi thay Trương Nam mấy câu

Năm hai mươi tuổi, bạn đã làm những gì?

Bạn đã chín chắn chưa?

Đã lập gia đình chưa?

Có nhớ về năm tháng vội vã đó của bạn hay không?

Có bật khóc vì những cuộc chia tay không thể tránh khỏi trong cuộc đời mình hay không?

Bạn vẫn còn nhớ?

Hay là đã quên?

Có còn lưu giữ hình ảnh của những con người ấy trong trái tim mình hay không?

95. - Ngoại Truyện 1

NĂM THÁNG VỘI VÃ

Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Ngoại truyện Trần Tầm

Phần 1: Nửa đêm mộng Hồi(*) [1, 2, 3]

Nguồn: christylam.wordpress.com/2013/10/11/cam-nhan-nam-thang-voi-va-cuu-da-hoi/

(*) Chữ Hồi trong tiêu đề là tên của Phương Hồi, cũng đồng âm với chữ Hồi trong nghĩa “trở về, trở lại”, ý của tiêu đề này là cả hai nghĩa là “Nửa đêm nằm mơ thấy Phương Hồi” và “Đêm mơ thấy được trở về” (Trở về ở đây cũng có thể hiểu là trở về tuổi thanh xuân lẫn hối hận).

[1]

Tôi nằm mơ thấy trận bóng rổ kia.

Phẳng phất cứ như thời gian đảo ngược, bỗng nhiên tôi đứng trong sân thi đấu. Tôi ngẩng đầu nhìn toàn bộ sân bóng rổ, nhìn những gương mặt xa lạ đang vây quanh thành một vòng, dải băng rôn “Trường F tất thắng” phất phơ trong gió, tiếng hò hét như sóng biển ập về phía tôi, như xa như gần. Xa xa là Tô Khải đang chạy băng băng, còn Triệu Diệp đang bó thạch cao nên phải ngồi ngoài sân cầm nước, Kiều Nhiên, vẻ mặt nôn nóng của Gia Mạt, còn có, Phương Hồi với vẻ bình thản dường như vẫn ngồi ở nơi ấy.

Bóng trong tay tôi, một tốp đối thủ dần dần tiến đến vây quanh, Triệu Diệp nôn nóng hô to: “Trần Tầm, cậu ném bóng đi!” Nhưng tôi hoàn toàn không muốn di chuyển, tôi chỉ muốn đứng ở chỗ đó một lúc, nhìn bọn họ thật kĩ, nhìn Phương Hồi thật kĩ một chút.

Đối thủ đang cách tôi ngày càng gần, tôi quyết định ném bóng ra khỏi sân, tôi nghe thấy tiếng kinh ngạc, tiếng tức giận mắng tôi, tôi nhìn thấy Phương Hồi đang nhìn tôi lo lắng, tôi chạy đến bên cạnh cô ấy, nói với cô ấy: “Đồ ngốc, cậu không hiểu, từ lúc này tớ muốn bắt đầu lại một lần nữa, lần này sẽ không giống với lần trước.”

“Tại sao?” Phương Hồi hỏi.

“Bởi vì, tớ hối hận.”

Tất cả đều trở nên yên tĩnh, Phương Hồi cứ như vậy yên lặng nhìn tôi, nhưng ánh mắt kia nhìn tôi không hề giống ánh mắt trong trận bóng rổ hồi trung học, mà đó là ánh mắt lúc tôi ôm cô ấy ra khỏi bệnh viện vào năm học đại học kia.

Sau đó tôi bình tĩnh.

Bỗng nhiên tôi phát hiện một việc, tôi đã nói, tôi hối hận.

Chính xác là đã từng có người hỏi tôi, ví dụ như Lâm Gia Mạt, ví dụ như Ngô Đình Đình, ví dụ như Trương Nam, hỏi tôi có hối hận hay không, tôi đều trả lời là không. Trên thế giới này, chuyện bế tắc nhất có lẽ chính là hối hận, nó không thay đổi được bất kì điều gì, mà chỉ để lại một cảm giác đau đớn không gì xoa nhòa. Tôi không muốn tuổi thanh xuân ngắn ngủi đầy huy hoàng của mình chìm trong cảm xúc như vậy. Cho nên tôi không hề nói hối hận.

Vậy mà mới vừa rồi trong giấc mơ, chính bản thân tôi đã thành khẩn nói lời hối hận, tôi không kìm lòng được mà bật cười, lập tức phát hiện có chút kì lạ.

Fuck. Hóc mắt tôi ầm ướt.

[2]

Rạng sáng bốn giờ rưỡi, tôi rời khỏi giường rửa mặt.

Tôi không hề thường nhớ đến Phương Hồi, nhưng tôi chưa bao giờ quên cô ấy. Có một câu nói rằng, cả cuộc đời chúng ta gặp được bao nhiêu người thì sẽ mất đi bấy nhiêu người. Có lẽ đúng là như vậy, chẳng qua tôi cảm thấy, có người sau khi rời khỏi cuộc sống của bạn, bạn sẽ quên mất, nhưng cũng có người sẽ khiến bạn không thể nào quên được. Rất hiển nhiên, Phương Hồi chính là dạng thứ hai.

Nói thật, trong ký ức của tôi Phương Hồi khá mờ ảo, chuyện xảy ra năm đó cuối cùng cũng ngủ yên theo năm tháng. Nhưng mà tôi biết, cô ấy vẫn đang tồn tại ở nơi nào, trong tiết trời mùa hè nóng ẩm quen thuộc của Bắc Kinh, khi chúng tôi hối hả bước đi trên phố, trong tiếng cười khe khẽ trong vạt của các cô gái, trong ánh đèn mờ lung sau khi say rượu, trong những hợp âm trên cây ghita xưa và cả trong giấc mộng của tôi.

Mà rõ ràng, tôi ba mươi tuổi trong gương, nhìn lướt qua thì vẫn còn có thể nhìn ra chàng thanh niên quen thuộc ngày nào, nhưng nhìn kĩ lại thì đã không còn nhận ra nữa.

Đồng hồ báo thức vang lên một tiếng, tôi phải bắt chuyến bay sớm nhất đến Hàng Châu. Tham dự một cuộc họp. Tôi vội vàng hắt nước lên mặt, nhớ lại một đồng công việc cần làm tiếp theo, tất cả những suy nghĩ lập tức biến mất.

Tôi không làm kiểm toán nữa, lời nói cay nghiệt đó thật sự khiến tôi không thể làm tiếp được nữa, trước khi đổi nghề, tôi có gọi cho Trương Nam, người đã cao chạy xa bay trước tôi một bước. Tuy rằng tên nhóc này bình thường không đáng tin cậy cho lắm, nhưng thương lượng mấy chuyện lớn với cậu ta cũng không tệ. Nhưng lần đó tên này thật sự không ra gì, bắt máy nửa ngày mà không lên tiếng, tôi còn nghe thấy tiếng thở dốc của phụ nữ rất rõ ràng. Kể đó, cậu ta không nói lời nào mà đã cúp máy, tôi đoán cậu ta đang gánh vác nhiệm vụ “phục vụ” Phó Vũ Anh. Điều này càng khiến tôi quyết tâm hơn nữa, bất cứ khi nào cũng có cơ hội “phục vụ” cùng với việc tôi cầm bút chấm công kèm các loại giấy tờ, so ra còn sung sướng hơn!

Sau khi từ chức tôi bắt đầu làm bất động sản bên khách sạn, dạng tầm tôi thế này cuối cùng cũng không có một chút liên quan gì đến Phương Hồi. Thế giới này có thể có rất nhiều kiểu sống, với tôi mà nói, có Phương Hồi là một kiểu, không có Phương Hồi là một kiểu khác.

Có đôi khi tôi cảm thấy bức bối, năm đó sao tôi lại ngu ngốc mà bỏ câu 13 điểm đó chứ. Câu 13 điểm đó không những vô cùng 13 (xui xẻo, đen đủi), khiến tôi phải vào trường đại học bậc trung, đánh mất một người con gái, cầu thả chọn đại một chuyên ngành để học thì chẳng để lại cho tôi điều gì tốt đẹp. À, được một cái, khi đi tán gái trong quán ăn đêm, nhờ cái sự xui xẻo này mà tôi đã thắng được một ván.

Nhắc đến, cũng chính vì thế mà tôi quen được Thất Thất.

[3]

Mấy ngày trước, Hải Bằng và Tôn Đào đang muốn mở một cửa hàng thứ hai, hai người bọn họ không hợp ý nhau, có chút bất đồng. Anh em tốt không nhất định sẽ là đối tác làm ăn hợp ý, thấy bọn họ cãi vã âm ỉ, tôi vội vàng đứng dậy làm người hòa giải, luôn dẫn họ ra ngoài uống chút rượu. Hôm đó dường như là tại quán bar MGM, tụ tập thành một bàn như thế, ngoài chúng tôi ra, còn có vài cô gái xinh đẹp vờn qua vờn lại rồi ngồi xuống uống luôn. Cô nào cũng có mái tóc dài, trang điểm đậm và mặc váy ngắn thấp ngực, bắt chợt nhìn thì thấy tất cả đều giống nhau, không phải chị em thì chắc cũng là họ hàng. Tôn Đào chơi đùa thành nghiện, rõ ràng là đã hẹn hò thành công rất nhiều lần, mấy cô gái ở quán bar cũng không khách sáo, gọi là đến.

Uống vài vòng rượu, ca hát, pha rượu, chơi bài poker, Hải Bằng bảo chơi trò Đại mạo hiểm nói thật lòng, thua thì cởi hết quần áo, mấy cô gái nói trò này không lưu hành, thế là bắt đầu chơi trò kia. Nói một chuyện, nếu như trong bàn chỉ có mình bạn trải qua, thì bạn thắng, người khác uống rượu, chỉ cần người khác đã từng trải qua, như vậy bạn phải uống hết một ly nguyên chất.

Tôn Đào có chút bạo dạn, thô tục tựa như một ông chú già, cho nên những thứ cậu ta nói không phải là “Đã từng khiến người ta có thai” thì cũng là “Làm lần đầu chưa đầy 18 tuổi.”

Hải Bằng cũng khoắc lác, cái gì là “Đã từng chém người”, “Đã từng trộm xe”, “đã từng là một tội phạm giết người” đều nói ra, nhiều lắm bọn nó chỉ chém qua hình nộm trong tủ kính, trộm xe đạp, sơ ý làm người ta bị thương mà thôi.

So sánh thì thấy tôi thực sự là người đứng đắn, uống mấy ly vào thì ra vẻ đáng thương như vừa tiếp điện thoại của lãnh đạo, sau đó bỗng nhiên tôi đau khổ nhớ đến câu hỏi 13 điểm, thế là tôi vỗ bàn ra đòn sát thủ.

“Tôi, vì một cô gái, vì có thể được ở cạnh cô ấy, tôi đã bỏ không làm câu hỏi 13 điểm lúc đi thi!”

Trong một hai giây, mọi người bỗng chốc im lặng. Sau đó bọn nó cười rộ lên, vừa mắng tôi dần dần đến cổ chấp, vừa uống cạn rượu trong ly. Tôi cũng cười, trong số những người ngồi đây, có khoảng một nửa không hiểu thi đại học có gì đáng cười, một nửa còn lại vì biết nó đáng cười chỗ nào nên cảm thấy tôi nhắc lại nó như thế này thực sự không có gì vui cả.

Sau đó Thát Thát lên tiếng, chính là lúc đó cô bé đã đến ngồi cạnh tôi, lúc ấy cô bé vừa thi đại học xong, liều sống liều chết mới đậu được nguyện vọng hai.

Sau đó chúng tôi uống rất nhiều, sau đó chúng tôi về nhà, sau đó sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại vừa mở mắt tôi đã nhìn thấy Thát Thát không mặc gì.

Đối với tất cả đàn ông mà nói, tình dục rất quan trọng. Đương nhiên chúng tôi cũng không bài xích những cô gái tôn thờ trinh tiết. Điều này không quan trọng, tôi yêu em, tôi muốn ngủ với em; Tôi không yêu em, tôi cũng muốn ngủ với em. Khi đàn ông bị tình dục làm cho u mê, thì hẳn không thể biết gì đến tình yêu nữa.

Nhưng mà đàn ông cũng có trải qua thời điểm như thế này, tôi yêu em, nhưng tôi không muốn ngủ với em, hoặc nói là không phải không muốn, mà là không dám muốn, không dám nghĩ, không kịp nghĩ. Chẳng qua suốt đời chắc là chỉ có một lần như thế, rất nhiều người nói đó là mối tình đầu, lần này của tôi thuộc về Phương Hồi.

Cũng có một thời điểm khác, tôi yêu em, rất muốn ngủ với em, sau khi ngủ với em thậm chí tôi còn cảm thấy được ngủ với em còn quan trọng hơn cả chuyện yêu em, nếu em ngủ bên cạnh tôi, thì đó là đẹp trời. Loại sự việc này, cơ bản cũng chỉ là một lần trong đời, có nhiều người gọi đó là đêm đầu tiên, lần này của tôi thuộc về Thẩm Hiểu Đường.

Sau khi tốt nghiệp tôi không hề gặp Thẩm Hiểu Đường nữa, cho dù tôi uống rượu cùng với Đại ca, Cao Thượng, Tống Ninh, cô ấy cũng không đến. Vô tình chúng tôi lại rất ăn ý, không bằng không gặp nhau. Lúc đó Đại ca rất đau khổ, chuyện yêu đương của cậu ta và Thẩm Hiểu Đường bị người nhà cô ấy cực lực phản đối. Gia đình Thẩm Hiểu Đường tuy rằng không quá giàu có, nhưng cũng thuộc dạng gia đình khá giả, bố của cô ấy làm quản lý trong một xí nghiệp nhà nước, mẹ là giáo viên, cũng có thể xem là thành phần trí thức. Còn Đại ca, là Phương hoàng nam(1) một nghèo hai trắng điển hình, bố mẹ đều là nông dân, trình độ tiểu học, trong nhà còn có một người em gái, sau khi tốt nghiệp trường dạy nghề thì làm nhân viên trong

một thẩm mỹ viện. Kiểu chênh lệch này không phải chỉ cần dùng ba chữ “Anh yêu em” là có thể giải quyết được. Nhưng mà lúc đó Đại ca và Thẩm Hiểu Đường thực sự muốn ở bên nhau, cho nên tuy rằng người nhà Thẩm Hiểu Đường dùng mọi cách để phản đối cũng không thể ngăn cản hai người bọn họ vạch định tương lai. Để tỏ rõ việc không khuất phục với người nhà, Thẩm Hiểu Đường đã ngênh ngang dẫn Đại ca về nhà vào ngày một tháng năm.

(1) Phụng hoàng nam – : Đề cập đến những người (nam giới) xuất thân từ gia đình nghèo khó (đặc biệt là sinh ra từ nông thôn) đã bỏ nhiều công sức để đi học, sau đó thì ở lại thành phố để làm việc. Chính vì thế họ sẽ có cuộc sống, gia đình, suy nghĩ... trái ngược với những cô gái thành thị và sẽ dẫn đến nhiều mâu thuẫn nếu như họ yêu nhau.

Bố mẹ Thẩm Hiểu Đường không tiện phát tác trước mặt, bố cô ấy tránh trong phòng xem báo, còn bà Thẩm sau khi khách sáo đọc bản tóm tắt hoàn cảnh sinh trưởng và ưu thế của Thẩm Hiểu Đường xong thì trực tiếp nói: “Sâm Chiêu, tôi thấy cậu cũng là một người tốt, nhưng không chắc chắn là thích hợp với Hiểu Đường nhà tôi, cậu nhìn xem, hai đứa vẫn có sự chênh lệch rất lớn. Tuy rằng cậu có thể trò chuyện thông thuận với tôi, nhưng mà Hiểu Đường chưa chắc có thể hòa hợp với bố mẹ cậu. Hơn nữa, hoàn cảnh gia đình cậu như thế, còn cậu hiện giờ lại sống cuộc sống phí cao ở Bắc Kinh, trong nhà chẳng những thêm một gánh nặng, thời gian tới không biết sẽ như thế nào. Sẽ không giống như lúc hai đứa cùng nhau đến trường đầu, kết hôn là phải cùng nhau sinh tồn, cậu thích Hiểu Đường, cậu muốn cưới nó, nhưng cậu có biết hiện giờ để tổ chức một đám cưới vẻ vang ở Bắc Kinh phải tốn bao nhiêu tiền không?” “Bao nhiêu tiền?” Vương Sâm Chiêu lơ mơ hỏi. “Mười vạn.” Mẹ Thẩm Hiểu Đường hơi hốt đáp.

Lúc đó, Đại ca phải vất vả lắm mới tìm được một công việc để được ở lại Bắc Kinh, lương một tháng chỉ ba ngàn có lẻ, cậu ta và một người nữa thuê một căn nhà nhỏ hai phòng ở gần nhà Thẩm Hiểu Đường, mỗi tháng cố gắng chi tiêu tiết kiệm lắm cũng còn chưa được một ngàn. Mười vạn, đối với cậu ta mà nói thực sự là con số trên trời. Nhưng cậu ta đã tận tâm nhìn về phía trước, vì chỉ cần cậu ta tích cóp được mười vạn là có thể thoải mái cầu hôn Thẩm Hiểu Đường. Cậu ta và Thẩm Hiểu Đường cùng nhau mở một tài khoản tiết kiệm trong ngân hàng, hai người cùng nhau tích tiền vào đó, nhưng thật ra chủ yếu chỉ có Đại ca gửi tiền vào, Thẩm Hiểu Đường là một cô gái Bắc Kinh, từ nhỏ đã không biết tiết kiệm là như thế nào. Đại ca có thể tiết kiệm khoảng nào thì tiết kiệm khoảng đó, cậu ta nói cậu ta không đành lòng keo kiệt với Thẩm Hiểu Đường, cậu ta thấy để Thẩm Hiểu Đường đang ở độ tuổi thanh xuân ngay cả một chiếc váy cũng dám mua, ngay cả xem phim cũng không dám xem, điều này không được, rất thẹn với lòng.

Lúc đó không có ai có thể giúp Đại ca, mỗi người chúng tôi đều là ánh trăng, nửa ánh trăng(2), kiếm tiền cũng không đủ tiêu, mười vạn chỉ có thể là truyền thuyết. Gia đình cậu ta thì không cần phải nói, thỉnh thoảng trong điện thoại cũng nghe nhắc đến chuyện này, hơn nữa năm mẹ cậu ta gửi lên cho cậu ta một vạn hai, trong đó có bốn nghìn là số tiền cưới của em gái cậu ta và một chàng trai lớn hơn vài tuổi ở thôn kế bên. Cứ như vậy run rủi qua một năm, số tiết kiệm của Đại ca và Thẩm Hiểu Đường tổng cộng cũng chưa được hai vạn, khoảng cách tới mười vạn vẫn cách xa không thời hạn.

(2) Câu này có thể hiểu như câu ẩn dụ, mặt trăng không thể toả sáng mà phải nhờ có mặt trời, từ này chắc có nghĩa là bản thân còn phải dựa vào người khác, còn nửa ánh trăng thì chắc là không thể dựa vào hoàn toàn mà còn phải tự cố gắng.

Sau đó công ty của Đại ca có phân giao công tác đến Tây Tạng, bao ăn bao ở là chuyện chắc chắn, tiền lương có thể tăng đến hơn tám ngàn một tháng, cuối năm còn có tiền thưởng, khi về còn có thể được thăng chức. Tuy là điều kiện vật chất không tồi, nhưng cách nhà quá xa, lại ở cao nguyên, lạ nước lạ cái, lại không có người nhà hay bạn bè, công việc như thế căn bản không có ai muốn đi. Nhưng đối với Đại ca mà nói, quả thực đó chính là cơ hội trời ban, cậu ta báo tên không hề do dự.

Trước khi đi Tây Tạng, chúng tôi cùng nhau tụ tập tiễn Đại ca, hôm đó Thẩm Hiểu Đường cũng đến, từ đầu đến cuối cô ấy không nói nhiều, ánh mắt đỏ đỏ. Tôi biết cô ấy khó chịu, từ nhỏ đến lớn cô ấy không gặp phải chuyện khó khăn, giờ vấn đề tình cảm gặp phải chuyện này xem như đã nếm được. Đêm đó mọi người đều uống khá say, trong những lần nâng ly, chúng tôi gửi lời chào đến tương lai mù mịt đáng sợ, hy vọng nó có thể cho chúng tôi một con đường sống. Đến giờ tôi còn nhớ Đại ca hăng giọng nói: “Hai năm, Hiểu Đường! Em chờ anh kiếm được mười vạn, anh sẽ trở về cưới em!” Thẩm Hiểu Đường bật khóc nhào vào lòng cậu ta, đột nhiên tôi có chút hâm mộ họ, bọn họ có thể trông đợi gì đó, khẩn cầu gì đó vào tương

lai mơ hồ, mà tôi, không có.

Nếu nói tôi có nhớ nhung một người, thì duy nhất chỉ có Phương Hồi, nhưng cô ấy lại không cho tôi một chút manh mối nào để có thể tìm thấy ở tương lai.

Lúc sổ tiết kiệm của Đại ca còn cách con số mười vạn chỉ hai ngàn, Thẩm Hiểu Đường chia tay với cậu ta. Đại ca không nói rõ nguyên nhân, tôi cảm thấy có rất nhiều nguyên nhân để bọn họ chia tay. Tuy rằng cuộc sống của chúng ta ở chung một thành phố, nhưng thế giới này khiến ánh nhìn cuộc sống của chàng trai nghèo hai mươi mấy tuổi và cô gái xinh đẹp hai mươi mấy tuổi không giống nhau, điều này khiến tầm nhìn của Đại ca ở cao nguyên Tây Tạng và Thẩm Hiểu Đường ngợp chốn phồn hoa không giống nhau, thế giới này khiến những gì chàng trai sinh ra ở đất đỏ cao nguyên nhìn thấy khác với cô gái được nuông chiều ở thành thị mênh mông. Cho nên, cuối cùng Đại ca và Thẩm Hiểu Đường cũng không thể ở cùng một thế giới, cũng không thể có cùng một ước mơ.

Sau khi Đại ca từ Tây Tạng trở về chúng tôi cũng tụ họp, hôm đó Thẩm Hiểu Đường cũng đến, nhưng cô ấy căn bản không vào trong, cô ấy chỉ đứng trước cửa nói với Đại ca vài câu, đưa sổ tiết kiệm còn cách mười vạn chỉ hai ngàn cho Đại ca rồi đi ngay. Xuyên qua cửa sổ, cô ấy nhìn tôi, mà tôi cũng quên mất cái nhìn đó là oán trách, cảm động hay nhớ nhung. Bóng lưng xinh đẹp và trắng ngần của cô ấy là hình ảnh cuối cùng tôi được nhìn thấy.

Rất nhiều năm sau, thành tích của Đại ca được đề bạt, cậu ta trở thành cán bộ trẻ tuổi tìm được mười vạn nhanh nhất, cậu ta uống rượu, lớn tiếng nói cậu ta hy vọng Thẩm Hiểu Đường được hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc hơn cậu ta.

Tôi không nói, nhưng trong lòng tôi cũng có suy nghĩ như thế.

96. - Ngoại Truyện Phần 2

NĂM THÁNG VỘI VÃ

Tác giả: Cửu Dạ Hồi

Ngoại truyện Trần Tầm

Phần 2: Nước mắt tuôn rơi [6, 7, 8]

Nguồn: christylam.wordpress.com/2013/11/10/nam-thang-voi-va-ngoai-truyen-tran-tam-phan-2-6-7-8/

[6]

Cuối cùng Trương Nam cũng kể với tôi chuyện của Phương Hồi.

Từ viên đá có viết tên tôi, đến cú điện thoại cuối cùng hiện lên tên của tôi. Có lẽ là do ba thằng đàn ông ngồi lại hút quá nhiều thuốc, nên cả căn phòng đều mịt mù khói, cho nên cuộc nói chuyện này của chúng tôi cũng dày đặc sương mù mênh mông. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác, Phương Hồi xa như vậy, lại gần đến thế.

“Ngại quá Trần Tầm, tuy rằng tôi biết nhiều chuyện như thế, nhưng tôi không thể thay Phương Hồi quyết định gì cả, cũng như tôi không thể thay cậu quyết định điều gì. Hôm đó, cô ấy đã im lặng rất lâu cho đến khi cậu không nói “A lô” nữa, sau đó mới trả điện thoại cho tôi. Ừm... Rất bình tĩnh. Cô ấy vẫn hiểu cậu rất rõ, còn nhớ cả số điện thoại cố định nhà cậu lúc học trung học. Tôi có kể sơ sơ chuyện bây giờ của cậu, cô ấy nghe rất chăm chú. Hôm đó tôi hỏi, có muốn gặp cậu không. Cô ấy cúi đầu trầm tư rất lâu, sau đó ngẩng đầu cười nói, vẫn là thôi, vì từ đầu đến cuối vẫn không nghĩ ra, nếu gặp cậu thì sẽ nói gì, phải nói câu gì đầu tiên.

Mấy năm trước chúng tôi còn liên lạc khá nhiều với nhau, gần đây thì ít đi, chúng tôi có một người bạn tốt tên là AIBA, chính là người sống chung với cô ấy đầu tiên ở Úc mà tôi đã kể, sau đó tôi có nghe cô ta nói dường như Phương Hồi lại trở về Úc, cô ấy đã xin được định cư bên đó.

Tôi không có số điện thoại di động của cô ấy. Cô ấy luôn đổi, mỗi lần về Bắc Kinh đều dùng một số mới sử dụng tạm, cho nên đều là do cô ấy tìm tôi, cậu cũng biết tính cách của cô ấy rồi đó, quen phiêu du rồi, một nửa giống như thần tiên. À đúng rồi, tôi có số MSN của cô ấy, đợi lát tôi tìm rồi chép cho cậu.”

Lúc Trương Nam rời khỏi khách sạn đã là ba giờ sáng, cuối cùng cậu ta nói với tôi một câu: “Trần Tầm, tôi cảm thấy cô ấy rất tốt, lúc trước cậu thích cô ấy cô ấy đã tốt, sau khi cậu không thích nữa cô ấy vẫn rất tốt, bây giờ, gặp hay không đều rất tốt.”

Cậu ta lại nói với Kiều Nhiên: “Tôi đã biết cậu lâu rồi, nói thật, nếu tôi là cô ấy, tôi sẽ thích cậu.”

Sau đó tôi và Kiều Nhiên lại ngồi thêm một lúc, hai chúng tôi không sao mở lời được, lại rút hai điều thuốc lá ra, tôi chào tạm biệt cậu ấy. Lúc đưa tôi ra cửa, Kiều Nhiên rầu rĩ nói: “Cô ấy không quên cậu.”

“Đúng vậy.”

“Tớ thà rằng cô ấy ở cùng Trương Nam cũng không hề muốn nghe cậu ta nói như thế vào lúc này. Tớ không tin cô ấy vẫn sống tốt, tớ rất hiểu cô ấy, cô ấy vẫn chưa quên được cậu, nếu đã như vậy thì làm sao cô ấy có thể sống tốt được?”

“Cậu sẽ đi tìm cô ấy chứ?” Tôi đứng trước cửa hỏi.

“Không chắc, còn cậu?”

“Sẽ.”

Tôi bước ra ngoài, đóng cửa lại.

[7]

Trở về nhà, tôi bắt đầu điên cuồng tìm MSN.

Tôi đã không sử dụng MSN lâu rồi, mặt trên là một màu xám ngắt, tôi bỗng nhớ đến, hóa ra thứ này đã chính thức rời khỏi khán đài lịch sử của tôi. Biến mất cùng với sự dần trưởng thành của chúng tôi, tôi mẹ nó chê nó quá nhanh. Tất cả những thứ đã từng rất quan trọng giờ lại giống như thi thể, được giữ lại trong một chiếc hộp thoại hình chữ nhật nho nhỏ, mặc cho người ta tưởng nhớ.

Tôi lục tìm Phương Hồi, của cô ấy cũng là màu xám. Một nửa viên thạch cao mà Triệu Diệp tặng tôi hôm đám cưới hơi phản chiếu lên cạnh bên màn hình, trong những năm tháng vội vã kia, tôi luôn không nghĩ rằng, nhiều năm sau, điều duy nhất mà hai chúng tôi giữ lại về nhau, cũng chỉ còn lại cái tên của đối phương. Tầm và Hồi, không nơi nào có thể tìm về được nữa(1).

(1) Câu này nguyên văn là : Chữ tìm() trong câu là âm trong tên của Trần Tầm (), còn chữ quay về (hồi –) cùng âm với từ Hồi () trong tên Phương Hồi ().

Tài liệu của Phương Hồi rơi ra.

Bên cạnh tên của cô ấy, là một dòng chữ ký thể này:

“Không tiếc nơi gửi mộng, chỉ hận quá vội vàng.”

Tôi che khuất hai mắt.

Nước mắt tuôn rơi.

[8]

Tháng chín, tôi tham gia hôn lễ của Trương Nam. Trong ngày hôm đó, toàn bộ oán trách trước kia của tên nhóc này đã nhanh chóng thoát ra khỏi hai tai, tôi nhận thấy rõ rệt, khi cậu ta nhận lấy bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp của Phó Vũ Anh từ tay của bố cô ấy, lúc cậu ta đưa cô dâu chậm rãi đi đến chỗ của chúng tôi, khóe mắt của cậu ta sáng lấp lánh.

Bàn tiệc mà tôi ngồi có một chỗ trống, tôi biết, tâm trí cô ấy ngay thẳng, nhất định là vẫn chưa nghĩ ra nên chào hỏi tôi thế nào, cho nên vẫn không xuất hiện.

Thất Thất đưa bạn trai đến, nhưng chắn chắn rằng đó không phải là chàng trai khiến cô bé lâm vào tình cảnh chết đi sống lại, cô bé nói với tôi rằng, tuy cô bé vẫn chưa tìm được người không cần ngủ chung vẫn thấy thích, nhưng cô bé đã tìm được người mà cô bé thích ngủ cùng. Tôi tặng cô bé một chiếc túi xách màu beige của Prada với tư cách là “món quà mừng cô bé thoát khỏi tôi”. Cô bé vô cùng mừng rỡ, liên tục khen tôi hào phóng đến đẹp trai, lại quần lấy tôi hỏi, khi đó đã tặng gì cho Phương Hồi. Tôi cười cười, 13 điểm.

Cho dù bây giờ có thể tặng một chiếc túi đến tận mấy vạn, nhưng cuối cùng vẫn không có được cảm giác tìm mọi cách tặng cho Phương Hồi thú nhồi bông hay chiếc nhẫn năm xu như năm đó. Thất Thất nói cô bé không hiểu, đương nhiên rồi, điều kiện sống của cô bé khá tốt, vậy nên những thứ kì lạ này có lẽ đến hơn ba mươi tuổi cô bé mới có thể hiểu được.

Thất Thất nói để báo đáp cho tôi, cô bé sẽ nói cái kết của tôi và Phương Hồi mà cô bé nghĩ đến cho tôi nghe, cô bé ghé vào tai tôi nói: “Chú này, nếu chú ngủ với chị ấy, chị ấy sẽ không đi.”

...

Tôi cảm thấy thế hệ 9X sau này sẽ vĩnh viễn không hiểu.

Khi sắp qua năm mới, Hải Băng dẫn bạn gái của cậu ta, Tôn Đào và Ngô Đình Đình cùng đến nhà tôi chơi. Mẹ tôi nghe nói Hải Băng sắp kết hôn thì gần như mất hết bình tĩnh, bắt đầu cảm râm tôi đủ kiểu: “Lúc trước, khi không thể nói chuyện yêu đương thì mày ra sức nói, tìm mọi cách để được yêu sớm! Bây giờ mẹ thả mày đi, trông mong mày có thể yêu đương đứng đắn, thì ngược lại hoàn toàn! Nói cho mày biết, mẹ sắp xếp ổn thỏa cả rồi, lần này nhất định phải đi xem mắt, viện cớ gì cũng không được, đừng nói với mẹ cái gì là tự do! Chờ đến khi mày tự do đủ, mẹ đã không thể nào thu hồi lại mớ tiền mà mấy năm nay mẹ đã đi cho người ta.”

Mấy câu này làm cho bọn Hải Băng cười ngặt nghẽo, Hải Băng cười lớn nói: “Từ nhỏ đến lớn, tớ không hề nghĩ đến sẽ có một ngày cậu phải đi xem mắt.”

Tôi thở dài, ôm Ngô Đình Đình nói: “Nếu không thì hai chúng ta thành một cặp đi! Tốt xấu gì cũng là thanh mai trúc mã mà!”

Ngô Đình Đình vẫn độc thân giống như tôi, cô ấy hất cánh tay tôi ra nói: “Đi chết đi! Tôi không nói nhảm với các cậu nữa! Tôi còn phải đi thăm ông nội nữa!”

Cô ấy vẫn kéo dài cuộc sống hiện tại, Bạch Phụng đã được thả, bây giờ đang mua bán nhỏ, mỗi tuần bọn họ đều hẹn cùng nhau đến nhà ông nội. Mấy cô nàng này, ai nấy cố chấp như nhau.

Năm trước, chúng tôi tổ chức mấy trận bóng lớn, Tô Khải không đến, chuyện ly hôn của anh ta vẫn khiến anh ta bị shock nặng, nhưng cho dù nói thế nào, tôi tin chắc rằng anh ta tuyệt đối không hối hận chuyện đã đánh nhau ngày hôm đó, cũng như chưa từng hối tiếc về chiếc cúp Nike. Tống Ninh thì có đến, vẫn là đáng vẻ đề tiện như xưa, lúc kết thúc trận đấu bản thân mình không chịu uống nước, mà lại mở nắp chai đưa cho Gia Mạt uống trước, vì thế khiến tôi cảm thấy nữ thần Gia Mạt có một cuộc sống rất viên mãn. Triệu Diệp và Lưu Sảng thì đã toàn toàn trở thành thần tài, tặng cho mỗi người chúng tôi một hóa đơn trị giá một vạn của một thương hiệu đồ lót cao cấp nào đó. Mẹ tôi đổi lấy đầy ba ngăn tất, quần lót Qiuqi Qiuqi, đủ cho tôi dùng đến già. Kiều Nhiên vẫn bay đi bay lại giữa Luân Đôn và Bắc Kinh như trước, công ty của cậu ta đã chuẩn bị đầu vào đó, cho nên bận đến mức không rời một giây. Tôi hỏi thăm, cậu ta vẫn chưa kịp đi Úc, vậy thì rất tốt.

Từ nhỏ tôi vốn đã hành động nhanh hơn cậu ta, cho nên trốn thoát sự gào thét đi xem mắt của mẹ, lúc sắp đến đêm giao thừa, tôi một mình đi Úc.

Tại Úc tôi tìm hướng dẫn viên du lịch, dẫn tôi đến những nơi mà du khách bình thường sẽ không đi, những nơi đó chính là nơi đã từng lưu lại dấu chân của cô ấy.

Tôi tưởng tượng cô ấy học bài như thế nào, làm việc như thế nào, tuyệt vọng như thế nào và vượt qua như thế nào, làm sao gặp được Trương Nam, làm sao vượt qua màn đêm đáng sợ, làm sao để mang theo túi đồ

ăn nặng mười mấy cân treo lên cầu thang nhà trọ, sao có thể thốt ra câu sinh nhật vui vẻ kia, làm thế nào mới kể về những năm tháng đó, làm thế nào mới kể được về tôi.

Tôi cứ nghĩ rất nhiều chuyện như thế, tuy rằng ở trong một thành phố xa lạ, nhưng vì có thể cảm nhận được hơi thở của cô ấy, cho nên tôi mới có tiếp xúc khí để chân thành như thế.

Tôi ở Úc chín ngày, chín ngày không thể tìm lại được một người đã lưu lạc chín năm, tương phùng là số phận, trùng phùng là thước phim. Trước ngày lễ tình nhân một ngày, tôi đến Darling Harbour nổi tiếng ở Sydney. Đường như tất cả các cặp tình nhân đều đến bến cảng tình nhân này, rộn ràng tấp nập, có đôi có cặp.

Tôi nhào người lên cầu sắt, gió biển thổi đến, tóc bay lên, giống như dáng vẻ tuổi thanh xuân. Trong một khắc đó, bỗng nhiên tôi nghĩ đến, nếu như tôi gặp lại Phương Hồi, tôi biết nói gì đây.

Là câu “Em khỏe không?” kinh điển kia sao? Tuyệt đối không phải.

“Phương Hồi.” Tôi chỉ muốn khẽ gọi tên cô ấy một lần, rồi nhớ đến trước kia tôi đã vô số lần gọi cô ấy như thế, nhớ đến lần đầu chúng tôi gặp nhau cũng thế, sau đó nghe cô ấy đáp một tiếng: “Ơi.”

Dao khán dĩ thức, thí hoán tiện lai(2).

(2) Dao khán dĩ thức, thí hoán tiện lai (Nguyên văn – ,): Câu này có nghĩa là vừa nhìn đã thân quen, rất muốn được lại gần.

Tôi không muốn nghĩ ngợi câu hỏi tôi có còn nhớ cô ấy hay không của Gia Mạt, hoặc là Thất Thất hỏi tôi có còn yêu cô ấy hay không. Trên thế giới này, có một người như thế, cho dù gặp hay không gặp, hoặc chia cắt nơi chân trời, cô ấy vĩnh viễn vẫn là cô gái trong lòng của tôi. Cô ấy lướt qua tuổi thanh xuân của tôi, sẽ luôn có mặt trong tất cả tình yêu sau này của tôi.

Tâm tình tốt đẹp này, có lẽ trừ cô ấy ra, người khác sẽ không hiểu.

Sắp đến mười hai giờ, trung tâm bến cảng bừng bừng ánh lửa, pháo hoa rực rỡ, tựa như ký ức xưa. Tôi khẽ ngâm nga bài hát đó, chỉ vì một nụ cười của em, khiến cho những năm tháng vội vã của tôi trở nên chậm lại.

Mọi người vui vẻ ôm và hôn nhau, chỉ có một mình tôi lạc lõng ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao trở nên sặc sỡ, tôi nhìn về phía xa xa, bỗng nhiên nhìn thấy phía bên kia cầu sắt có một cô gái mặt váy dài màu đỏ, cô ấy cũng chỉ có một mình, cũng đang ngắm nhìn pháo hoa đang đua nhau phát sáng chói lọi, có lẽ cô ấy cũng đang nghĩ, mình đã từng có năm tháng vội vã đó.

=====

P.S:

Vậy là kết thúc ngoại truyện.

Lần đầu tiên đọc ngoại truyện này, tớ đã rất trách tác giả, vì sao lại là OE nữa, nhưng suy ngẫm lại, có lẽ tác phong của Cửu Dạ Hồi là OE, ở “First Love” cũng vậy, và “Năm Tháng Vội Vã” cũng vậy. Có điều, đến giờ tớ vẫn trách tác giả đã “bỏ quên” Kiều Nhiên, anh ấy quá tuyệt, tuyệt như Mạnh Phàm, Cửu Dạ Hồi tàn nhẫn với Mạnh Phàm cũng như với Kiều Nhiên, xây dựng cả hai thật tuyệt rồi để họ không có được tình yêu. Tình cảm của Kiều Nhiên không lạnh lẽo như Mạnh Phàm có chăng là vì Kiều Nhiên vẫn sống, còn Mạnh Phàm thì đã ra đi, tình cảm của Kiều Nhiên dành cho Phương Hồi đã chết khi anh chưa kịp nói ra, còn Mạnh Phàm thì chết khi còn trong trứng nước.

Cho đến thời điểm này, tớ vẫn chưa một lần mong muốn Phương Hồi về với Trần Tầm, đôi lúc tớ không lý giải được vì sao lại như vậy, nhưng nói thật, nếu là tớ, tớ sẽ không cách nào thử làm lại với Trần Tầm lần nữa. Chính vì thế cái kết OE thể này âu cũng là lối giải quyết tốt nhất mà Cửu Dạ Hồi dành cho độc giả, không ai có thể khẳng định “cô gái mặc váy đỏ” kia có phải là Phương Hồi hay không? Kiều Nhiên có đi tìm Phương Hồi hay không? Có lẽ tác giả đang muốn cho không gian để độc giả viết cái kết của chính bản thân mình. Còn tớ, tớ không quan tâm ai cả, chỉ cần Phương Hồi được hạnh phúc, nếu như chỉ có một mình Trần Tầm mang đến hạnh phúc cho Phương Hồi, thì thôi, tớ cũng mong Trần Tầm tìm được cô ấy.

Trong tất cả các nữ chính thể bi mà tớ từng đọc, có thể tớ phục Liễu Dịch nhất, ngậm ngùi với Triệu Mai nhất, nhưng người ám ảnh tớ nhất vẫn là Phương Hồi. Đến giờ, bóng dáng của Phương Hồi vẫn còn vương vấn trong tớ. Một cô gái ở lứa tuổi đôi mươi từ bỏ quê hương, lưu lạc ở đất khách 10 năm trời và không có ý định trở lại. Phải tưởng tượng ra cô ấy đã chịu tổn thương lớn đến nhường nào, đau khổ biết bao nhiêu mới có thể như vậy.

Trong lúc làm ngoại truyện này, tớ đã vô tình nghe lại ca khúc “Tôi yêu anh ấy” của Đinh Đăng, đây là ca khúc ruột của tớ. Khi nghe lại, tớ phát hiện ra ca từ trong ca khúc này hoàn toàn khớp với tâm trạng của Phương Hồi, khớp đến kì lạ. Dưới đây là lời ca khúc mà tớ đã edit, các bạn có thể click vào link Youtube để xem vietsub (Không phải do tớ làm nhé) để cũng thưởng thức và cảm nhận. Chúc các bạn vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-thang-voi-va>